DŽEIMSS ROLLINSS

JŪDAS VĪRUSS

Šai pilsētā atvērti Pekles vārti, un nav zināms, vai tie jebkad tiekši aizvērti.

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Džeimss Rollinss

Jūdas vīruss

Kad 1271. gadā venēcietis Marko Polo devās pasaules izpētes ceļojumā, neviens nenojauta, ko viņš īstenībā atklās. Pēc atgriešanās viņa publicētās ceļojuma piezīmes bija gana pretrunīgas. Tomēr vienu atceļā piedzīvotu gadījumu Marko Polo nebija ar mieru atklāt, pat guļot uz nāves gultas…

Cilvēku ziņkāre par Marko Polo slēpto ceļojuma daļu nav rimusi arī mūsdienās. Nežēlīgā sāncensībā to pūlas atklāt ne vien zinātnieki un slepeno dienestu laboratorijas, bet arī teroristi. Pirmajiem, kas to atklās, piederēs pasaules atslēgas…

Džeimsa Rollinsa meistarīgajā romānā apvienots Klaiva Kasiera dēku gars, "Da Vinči koda" misticisms un augstas klases tehnoloģiju trillera darbība. Visi Rollinsa iepriekšējie romāni iemantojuši pasaules atzinību, tostarp nesen izdotais romāns "Kaulu karte" tiek dēvēts par modernās klasikas darbu.

No angļu valodas tulkojis Uldis Šēns Vāka dizains Dairis Hofmanis

Noskannējis grāmatu un FB2 failu izveidojis Imants Ločmelis imantslochmelis@inbox.lv

© Tulkojums latviešu valodā, mākslinieciskais noformējums"Apgāds "Kontinents"", 2008

-
- VĒSTURES ARHĪVU ZIŅA
- PUSNAKTS
- Sumatras sala Dienvidaustrumu Āzija
- 22. MAIJS, 18.32. Indijas okeāns 10° 44'07.87" D I 105° 11'56.52" A
- INFICĒŠANAS
- 1 TUMŠĀ MADONNA
- 1. JŪLIJS, 10.34 Venēcija, Itālija
- JŪLIJS, 13.16. Vatikāns
- 4. JŪLIJS, 23.44 Takotnapārka, Meriletulas pavalsts
- 2. ASIŅAINIE ZIEMASSVĒTKI
- 5. JŪLIJS, 11.02. Ziemassvētku sala
- 11.42
- 11.53
- 3. SLĒPNIS
- 5. JŪLIJS, 00.25 Takomapārka, Merilenda
- 00.55 Vašingtona
- 01.04

- 01.08
- 01.09
- 01.10
- 01.11
- 4. PIRĀTI ATKLĀTĀ JŪRĀ
- 5. JŪLIJS, 12.11. Ziemassvētku sala. BOKSERŠORTI UN ZĀBAKI.
- 13.05
- 13.45
- 14.08
- 14:12
- 5. PAZUDIS UN ATRADIES
- 5. JŪLIJS, 01.55 vašingtona
- 02.21
- 03.04
- 03.49
- 6. SĒRGA
- 5. jūlijs, 15.02 Uz «Jūru valdnieces» klāja
- 15.45
- 16.20
- 07.02 Vašingtona
- 18.13 jūrā
- VAIROŠANAS
- 7. NEVIENAM NEZINĀMAIS CEĻOJUMS
- 6. jūlijs, 06.41 stambula
- 8. PUSNAKTS.
- Vašingtona
- Pēdējā iespēja. 07.30 Stambula
- 07.18
- LXII NODAĻA
- 07.42
- 01.04. Vašingtona
- 08.32 Stambula
- 9. NULLES PACIENTS
- 6. JŪLIJS, 12.42 Uz «Jūru valdnieces» klāja
- 13.32
- 02.02 Vašingtona. NOKAVĒTS VIENS SOLIS.
- 15.48. Uz «Jūru valdnieces» klāja
- 10. HAGIA SOPHIA
- 6. JŪLIJS, 09.32 stambula
- 03.04
- 10.15. Stambula
- 11.02
- 11.48

- 11.58
- 12.43
- 13.06
- 11. NO VILKA BĒGOT.
- 6. JŪLIJS, 19.12. Uz «Jūru valdnieces» klāja
- 20.12
- 20.16
- 20.17
- 20.19
- 20.25
- 20.32
- 20.46
- 20.47
- 21.05
- 21.06
- 21.07
- 21.12
- 11 SASISTIE STIKLI
- 6. JŪLIJS, 13.55. Stambula
- 13.58
- 14.04
- 08.02. Ārlingtona, Virdžīnijas pavalsts
- 12. AZLIEGTĀ KARTE
- 6. JŪLIJS, 16.44. Ormuzas līcis
- 16.56
- 17.18
- 11.01. Vašingtona
- 18.04
- 18.22. vakarā
- UZLIESMOJUMS
- 13. KARALIENE RAGANA
- 7. JŪLIJS, PUSNAKTS. Pusatas sala
- 01.04
- 01.24
- 01.54
- 03.14
- 04.02
- 04.18
- 14. ANKORAS DRUPAS
- 7. JŪLIJS, 05.02 Siemreapa, Kambodža
- Pēc divām stundām.
- 18.18. Vašingtona
- 05.32. Siemreapa
- 05.45

- 18.55
- 06.01
- 19.05
- 14. DZELMJU DĒMONI
- 7. JŪLIJS, 04.45. Pusatas sala
- 05.02
- 05.19
- 05.22
- 05.23
- 05.33
- 05.43
- 05.45
- 05.50
- 05.51
- 05.54
- 05.55
- 05.57
- 05.57
- 06.05
- 7. JŪLIJS, 06.35. Ankortoma, Kambodža
- 06.53
- 07.32. Natīnabesaras sala
- 20.44
- 20.55 vakarā
- 07.58 Ankortomā
- 21.20 Vašingtona
- 17. KUR EŅĢEĻI BĪSTAS SPERT KĀJU
- 7. JŪLIJS, 09.55 Ankortomā, Kambodža
- 10.20
- 23.22 Vašingtona
- 10.25 Ankora
- 10.35
- 10.36
- 10.48
- 11.05
- 11.11
- 11.12
- 18. PEKLES VĀRTI
- 7. JŪLIJS, 11.12. Ankortomā, Kambodža
- 00.18
- 11.22
- 11.39
- 11.52
- 12.00

- 12.01
- 12.10
- 12.16
- 12.17
- 19. NODEVĒJS
- 14. JŪLIJS, 10.34. Bangkoka, Taizeme
- 12.02
- 12.15
- 12.20
- EPILOGS
- 11. AUGUSTS, 08.32 Takomapārka, Merilendas pavalsts
- 14.45 Kravana kalni, Kambodža
- AUTORA PIEZĪMES. Patiesība vai izdomājums?

Džeimss Rollinss

Jūdas vīruss

Kerolinai Makrejai, kas lasīja visus manus agrākos skribelējumus un nesmējās īpaši skaļi

Pateicība

Cilvēku daudz, bet vietas tik maz.

Vispirms visiem HarperCollins darbiniekiem sen nokavēta pateicība par desmit gadiem pamācību, lietpratības un smaga darba.

Lielajiem priekšniekiem Maiklam Morisonam un Lizai Galaherai - paldies par atbalstu un uzticību gan pagātnē, gan tagadnē, gan arī turpmāk.

Mākslas nodaļas direktoriem Ričardam Akvanam un Tomasam Egneram - paldies par skaistajiem un labi pamanāmajiem grāmatu vākiem. Es ar tiem ārkārtīgi lepojos.

Mārketinga direktorēm Adrienai Dipjetro un Tavijai Kovaļču- kai - paldies par nerimstošajiem un rezultatīvajiem centieniem izvadīt manus darbus pasaulē… un panākt, ka tos ievēro!

Labākajai sabiedrisko attiecību nodaļai pasaulē, Pemai Spenglerai-Džafī un Bazijai Porterai - paldies, ka darījāt visu, lai es neizlēktu no divplākšņa virs Aļaskas.

Trim sievietēm, kas manu vārdu padarīja zināmu un manus darbus grāmatnīcās pamanāmus - Linnai Greisijai, Liatei Štelikai un Debijai Staierai - milzīgs paldies (un es to rakstu, nometies uz ceļa).

Rūdītajiem spēkiem, kas vadīja pārdošanas un klientu nodaļu valsts mērogā, - Karlai Pārkerei, Braienam Groganam, Braienam Makšerijam un Markam Gustafsonam - paldies par jūsu milzīgajiem pūliņiem un spēju panākt, lai grāmatas nonāk veikalu plauktos.

Maiklam Spradlinam - paldies par pārdošanas prasmi un zombijiem (nav zināms, kurš no tiem ir svarīgāks).

Un simts pārējiem, kurus neesmu pieminējis un kuriem es vēlos

pateikties ne mazāk - PALDIES!

Neaizmirstot tos, ar kuriem strādāju kopā biežāk, es vēlos izsacīt pateicību baismīgajai kliķei, kura izķidāja katru nodaļu un salika to kopā labākā versijā - Penijai Hillai, Stīvam un Džūdijai

Prejiem, Krišam Krovam, Lī Garetam, Maiklam Galougrasam, Leonardam Litlam, Ketijai Leklūsai, Debijai Nelsonai, Ritai Ripto, Deivam Marijam, Denisam Greisonam, Džeinai O'Rivai un Kerolai- nai Viljamsai. Un vēl es gribētu uzsaukt īpašu paldies Stīvam Prejam par karti grāmatā un Penijai Hillai par lietišķajām pusdienām. Šerejai Makkārterai par lielisko rakstu sēriju par modernajiem ieročiem. Un Deividam Silvianam par neizmērojamo pacietību klausīties, kā es lasu viņam priekšā uzrakstītās nodaļas (tavas ausis vairs neasiņo).

Un kārtējo reizi visiem četriem cilvēkiem, kuri ieguldīja milzum daudz darba visās grāmatas tapšanas stadijās, - manai fantastiskajai redaktorei Līzai Keišai un viņas sīkstajai kolēģei Mejai Če- nai, kā arī maniem nelokāmajiem aģentiem Rasam Galenam un Denijam Beroram. Jūs esat neaizstājami!

Visbeidzot man jāuzsver, ka pilnīgi par visām faktu un detaļu kļūdām esmu atbildīgs tikai es pats.

Džeimss Rollinss

Jūdas vīruss

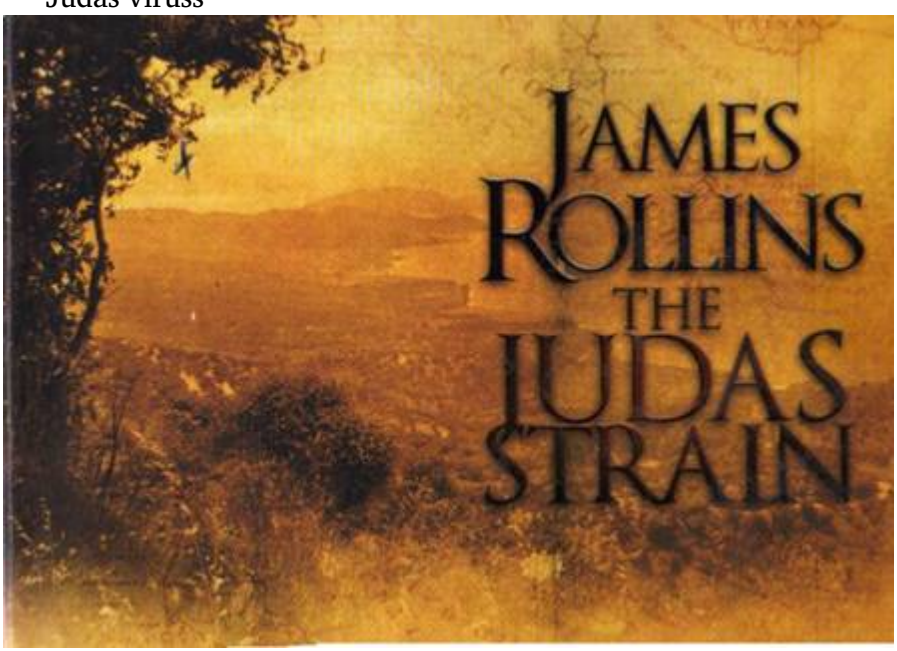

Kad 1271. gadā venēcietis Marko Polo devās pasaules izpētes ceļojumā, neviens nenojauta, ko viņš īstenībā atklās. Pēc atgriešanās viņa publicētās ceļojuma piezīmes bija gana pretrunīgas. Tomēr vienu atceļā piedzīvotu gadījumu Marko Polo nebija ar mieru atklāt, pat guļot uz nāves gultas.

Cilvēku ziņkāre par Marko Polo slēpto ceļojuma daļu nav rimusi arī mūsdienās. Nežēlīgā sāncensībā to cenšas atklāt ne vien zinātnieki un slepeno dienestu laboratorijas, bet arī teroristi. Pirmajiem, kas to atklās, piederēs pasaules atslēgas…

Džeimsa Rollinsa meistarīgajā romānā apvienots Klaiva Kasiera dēku gars, «Da Vinči koda» misticisms un augstas klases tehnoloģiju trillera darbība. Visi Rollinsa iepriekšējie romāni iemantojuši pasaules atzinību, tostarp nesen izdotais romāns «Kaulu karte» tiek dēvēts par modernās klasikas darbu.

VĒSTURES ARHĪVU ZIŅA

MĪKLAINS ATGADĪJUMS. Tūkstoš divi simti septiņdesmit pirmajā gadā septiņpadsmit gadu vecais venēciešu jauneklis vārdā Marko Polo kopā ar tēvu un tēvoci devās uz hana Hubilaja pilīm Ķīnā. Ceļojums ilga divdesmit četrus gadus, un tam apliecinājums ir vēstījumi par eksotiskām zemēm uz austrumiem no zināmās pasaules - brīnumaini stāsti par bezgalīgiem tuksnešiem un nef- rita pārbagātām upēm, par cilvēku pārpilnām pilsētām un milzīgām kuģu flotēm, par melniem, degošiem akmeņiem un naudu no papīra, par neiedomājamiem zvēriem un neparastiem augiem, par kanibāliem un mistiskiem šamaņiem.

Nokalpojis septiņpadsmit gadu hana Hubilaja galmā, Marko tūkstoš divi simti deviņdesmit piektajā gadā atgriezās Venēcijā, kur viņa stāstījumu pierakstīja franču romantiķis Rustičello grāmatā, kuras nosaukums vecfranču valodā ir Le Divisament dou Monde (jeb «Pasaules tēlojums»). Rokraksts izplatījās visā Eiropā. Pat Kristoforam Kolumbam ceļā uz Jauno Pasauli bija līdzi Marko grāmata.

Taču vienu, atpakaļceļā piedzīvotu atgadījumu, Marko visu mūžu liedzās atklāt un savā grāmatā to piemin vienīgi aplinkus. Kad Marko Polo atstāja Ķīnu, hans Hubilajs piešķīra venēcietim četrpadsmit milzīgus kuģus un sešsimt vīru. Kad pēc diviem gadiem Marko visbeidzot iestūrēja dzimtajā ostā, no flotes pāri bija palikuši tikai divi kuģi un no pavadoņiem - astoņpadsmit vīru.

Pārējo kuģu un vīru liktenis līdz pat šai dienai ir neziņā tīts. Vai to bojāejā vainojamas katastrofas, negaiss vai pirāti? Marko cieta klusu. Nudien, pat uz nāves gultas lūgts izstāstīt sīkāk vai atsaukt savu stāstu pavisam, viņš noslēpumaini attraucis: «Es neesmu izstāstījis ne pusi no tā, ko redzēju.»

Marko Polo atpakaļceļš (1292-1295)

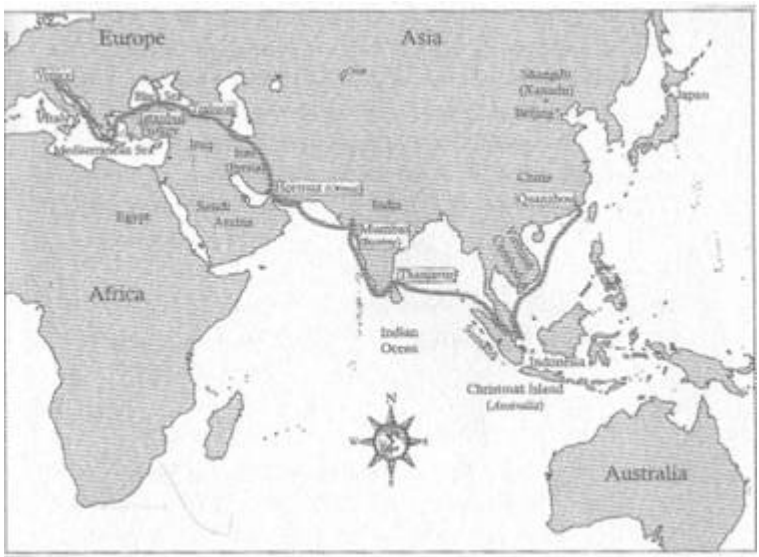

Sērga vispirms ieradās Kafas **[1]** pilsētā melnās jūras piekrastē. Tur varenie mongoļi-tatāri aplenca Dženovas itāļu tirgoņus un kupčus. Mongoļu armijām uzbruka slimība, kas izraisīja iekaisušus augoņus un asiņainus izdalījumus. Sērgas apsēstie mongoļu karakungi ar katapultām lingoja mirušos pāri sienām, izplatīdami tur postu, kas atstāja aiz sevis līķus un drupas. Dieva dēla iemiesošanās tūkstoš trīs simti četrdesmit septītajā gadā dženovieši pacēla buras un divpadsmit galerās bēga atpakaļ uz Itāliju, uz Mesīnas ostu, atnesot Melno Nāvi uz mūsu krastiem.

Hercogs M. Džovanni (1356), Reinholda Sebastiana tulk.

11 Apocalypse (A. Mandadori, Milāna 1924) 34.-35. lpp.

Joprojām nav zināms, kāpēc viduslaikos buboņu mēris pēkšņi uzliesmoja Gobi tuksnesī Ķīnā un aiznesa nebūtībā trešdaļu pasaules iedzīvotāju. Patiesībā neviens nezina, kādēļ tik daudz sērgu un gripu šajā gadsimtā - SARS, putnu gripa - izcēlušās Āzijā. Tomēr samērā droši var apgalvot, ka nākamā nopietnā pandēmija arī izraisīsies Austrumos.

Savienoto Valstu Slimību kontroles un profilakses centri Infekcijas slimību krājums. 2006. gada maijs

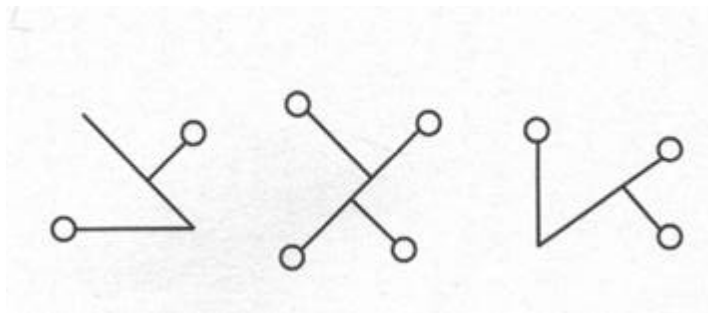

PUSNAKTS

.

Sumatras sala Dienvidaustrumu Āzija

KLIEDZIENI BEIDZOT BIJA aprimuši.

Pusnakts tumsā ostā blāzmoja divpadsmit ugunskuru.

- Il dio, li perdona… - tēvs čukstēja blakus, taču Marko zināja, ka tas Kungs nepiedos viņiem šo grēku.

Tumšajā lagūnā pie divām lielām krastā izvilktām laivām stāvēja saujiņa viru, vienīgie bēru ugunskuru liecinieki. Mēnesim lecot, tie bija pielaiduši uguni visiem divpadsmit kuģiem, varenajām koka galerām, uz kurām joprojām atradās jūrnieki - gan mirušie, gan daži nolādētie dzīvie. Kuģu masti stiepa ugunīgus apsūdzošus pirkstus debesīs. Pāri liedagam un tiem dažiem, kuri vēroja notiekošo, lija kvēlojošu pelnu plēksnīšu lietus. Nakts gaisā izplatījās degošas miesas smārds.

- Divpadsmit kuģu, - viņa tēvocis Maseo murmināja, žņaudzīdams dūrē sudraba krucifiksu. - Tikpat, cik tā Kunga apustuļu.

Vismaz mocīto kliedzieni bija aprimuši. Smilšainajā piekrastē skanēja tikai krakšķi un klusa liesmu rūkoņa. Marko alka novērsties no šīs ainas. Pārējie nebija tik droši sirdī un bāli kā spoki nometās smiltīs ceļos, ar muguru pret ūdeni.

Visi bija izģērbušies kaili. Katrs bija pārbaudījis kaimiņu, meklējot nodevīgās zīmes. Pat lielhana princesi, kas kautrīgi stāvēja, paslēpusies aiz buras, greznoja vienīgi dārgakmeņiem klāta galvasrota. Marko noskatīja sievietes vingro siluetu cauri audeklam, ko no aizmugures apgaismoja uguns. Viņas kalpones, arī izģērbušās, bija pārmeklējušas kundzes augumu. Viņas vārds bija Ko- kečina, Zilā princese, septiņpadsmitgadīga jaunava - tikpat veca, cik Marko, kad viņš izbrauca no Venēcijas. Lielhans bija licis Polo ģimenei aizvest princesi pie saderinātā Persijas hana, Hubi- laja brāļa mazdēla.

Bet tas bija noticis kādā citā dzīvē.

Vai tiešām aizritējuši tikai četri mēneši kopš brīža, kad pirmās galeras apkalpei parādījās kaites pazīmes - augoņi cirkšņos un

padusēs? Slimība izplatījās kā degoša eļļa, galerās noplicinot spēcīgu vīru apkalpes un visbeidzot izmetot viņus šeit, uz kanibālu un ērmotu zvēru apdzīvotas salas.

Pat šobrīd tumšajos džungļos rībināja bungas. Taču mežoņi zināja, ka nav prāta darbs tuvoties nometnei, gluži tāpat kā vilki izvairās no sērgas pārņemtām aitām, saožot puvumu un maitu. Vienīgā to tuvuma pazīme bija galvaskausi, kas, caur acu dobumiem uzvērti vīnstīgās, karājās no koku zariem, brīdinādami neiet dziļāk džungļos, nemeklēt tur ēdamo.

Slimība bija turējusi mežoņus pa gabalu.

Vismaz pagaidām.

Nežēlīgā uguns pēdīgi bija pievārējusi šo ligu, atstājot dzīvu tikai nelielu saujiņu cilvēku.

Tos bez sarkanajiem augoņiem.

Pirms septiņām dienām atlikušos sirdzējus pieķēdēja noenkurotajos kuģos un atstāja tiem ūdeni un pārtiku. Pārējie palika krastā, uzmanīdami, vai to vidū sērga neuzliesmo no jauna. Uz kuģiem atstātie augām dienām un naktīm sauca pāri ūdeņiem, lūdzās, raudāja, skaļi vērsās pie Dieva, lamājās un kliedza. Taču visbriesmīgāk bija šad un tad dzirdēt neprāta iekrāsotus līksmus smieklus.

Būtu bijis labāk ar asu, zibenīgu dunci pārgriezt tiem rīkli, taču visi baidījās slimo asiņu. Tādēļ viņus pameta uz kuģiem un ieslodzīja pie mirušajiem.

Kad šajā naktī saule iegrima jūrā, ūdenī pie divu kuģu ķīļiem parādījās savāds mirdzums un kā izlieta piena lāma pletās vēl aizvien melnajos ūdeņos. Šo mirdzumu viņi bija redzējuši arī agrāk - dīķos un aizsarggrāvjos akmens torņu pakājē nolādētajā pilsētā, no kuras viņi bija aizbēguši.

Slimība tiecās izlauzties no sava koka cietuma.

Izvēles vairs nebija.

Kuģiem, visām galerām, izņemot vienu, ar kuru bija paredzēts doties prom, pielaida uguni.

Marko tēvocis Maseo apstaigāja atlikušos vīrus, pamāja ar roku, vēlēdams apsegt kailumu, taču vienkāršās drānas un austā vilna nevarēja noslēpt dziļi iezīdušos kaunu.

- Mūsu pastrādātais… - Marko iesāka.

- Mēs nedrīkstam par to runāt, - tēvs apsauca Marko un pasniedza tam apmetni. - Ja izdvesīsim kaut vārdiņu par šo sērgu, mūs neielaidīs nevienā zemē. Neviena osta neļaus mums iekuģot

tās ūdeņos. Tagad uguns ir izdedzinājusi visas slimības atliekas, šķīstījusi mūsu kuģi un ūdeņus. Mums atliek tikai atgriezties mājās.

Kad Marko uzslidināja apmetni pāri galvai, tēvs ieraudzīja, ko dēls bija pirmīt uzvilcis smiltīs ar rīksti. Sakniebis lūpas, tēvs izberzēja to ar papēdi un cieši ieurbās ar skatienu dēlā. Sejai pārlaidās lūdzoša izteiksme. - Nemūžam, Marko… nemūžam…

Taču atmiņas tik lēti izdzēst nevarēja. Viņš bija kalpojis lielha- na dienestā kā zinātnieks, sūtnis, pat kartogrāfs, zīmēdams daudzo iekaroto valstu kartes.

Tēvs atkal ierunājās: - Neviens nedrīkst uzzināt par to, ko esam uzgājuši… tas ir nolādēts.

Marko pamāja un nepaskaidroja, ko bija zīmējis smiltis. Viņš tikai nočukstēja:

- Cittā dci Morti.

Tēva jau tā nobālējusi seja tapa vēl baltāka. Taču Marko zināja, ka tēvu biedē ne tikai sērga.

- Apzvēri, Marko, - viņš uzstāja.

Marko ieskatījās tēva grumbu izvagotajā sejā. Šo beidzamo četru mēnešu laikā viņš bija novecojis tikpat cik hana rezidencē Šan- du pavadīto pārdesmit gadu laikā.

- Apzvēri man pie savas mātes svētītā gara, ka nekad nevienam nestāstīsi par to, ko uzgājām, par to, ko pastrādājam.

Marko vilcinājās.

Plauksta ieķērās viņam plecā un saspieda līdz pat kaulam. - Apzvēri, mans dēls! Tevis paša labā.

Viņš pazina šausmas, kas ugunīgi kvēloja tēva acīs… un lūgšanos. Marko nevarēja atteikt.

- Es cietīšu klusu, - viņš beidzot apsolīju. - Līdz pat nāves stundiņai un vēl ilgāk. Es apzvēru, tēvs.

Pienāca Marko tēvocis un izdzirdēja jaunākā vīrieša zvērestu. - Mēs nedrīkstējām turp braukt, Nikolo, - viņš pārmeta brālim, taču sašutuma pilnie vārdi patiesībā bija mērķēti Marko.

Nolaidās smags visiem trim zināmu noslēpumu piesātināts klusums.

Tēvocim bija taisnība.

Marko acu priekšā atausa upes delta, kuru ceļotāji bija ieraudzījuši pirms četriem mēnešiem. Melnā, biezu lapu un vīnstīgu piebārstītā straume izplūda jūrā. Viņiem tikai vajadzēja atjaunot dzeramā ūdens krājumus un saremontēt divus kuģus. Nekādā ziņā nedrīkstēja riskēt un doties iekšzemē, taču Marko bija dzirdējis nostāstus par diženu pilsētu, kas atrodas turpat aiz zemajiem kalniem. Tā kā remontdarbiem bija atvēlētas desmit dienas, viņš ar četrdesmit hana vīriem devās kalnos, lai paraudzītos, kas atrodas aiz tiem. Uzrāpies virsotnē, Marko tālu mežā bija ieraudzījis slejamies augstu akmens torni, kas spīguļoja rītausmā. Tas viņā iesvēla ziņkāri, vilināja kā bāka.

Tik un tā - klusumam, kas ceļotājus pavadīja mežā ceļā uz torni, vajadzēja bUt par brīdinājumu. Nedunēja bungas, kā pašreiz. Neatskanēja neviens putna kliedziens, neviens pērtiķa brēciens. Viņus klusi un stingi gaidīja mirušo pilsēta.

Tur ieiet bija šausmīga kļūda.

Un tas bija prasījis no viņiem vairāk nekā asinis.

Visi trīs vēroja, kā galeras pārogļojas un sabrūk ūdenī. Kāds masts nogāzās kā nocirsts koks. Pirms pārdesmit gadiem tēvs, dēls un tēvocis bija pametuši Itālijas zemi ar pāvesta Gregorija X zīmogu un devušies mongoļu zemēs līdz pat hana Šandu pilīm un dārziem, kur tie bija palikuši pārāk ilgi, gluži kā būrī iesprostotas irbes. Trīs Polo vīrieši, galma favorīti, drīz attapās tur ieslodzīti - ne ķēdēm, bet hana bezgalīgās, smacējošās draudzības sagūstīti, nespēdami aiziet, neapvainojot savu labdari. Galu galā viņi bija laimīgi, ka drīkstēja

doties uz mājām Venēcijā, lielhana Hubilaja atbrīvoti no dienesta, lai pavadītu jaunavu Kokečinu pie viņas saderinātā persieša.

Ja ši flote nebūtu atstājusi Šandu…

- Drīz uzlēks saule, - tēvs turpināja. - Lai dodamies ceļā. Mums laiks atgriezties mājās.

- Ko stāstīsim Teobaldam, kad nonāksim svētītajos krastos? - Maseo prašņāja, nosaukdams laicīgajā vārdā Polo ģimenes draugu un aizstāvi, kuru tagad visi pazina kā pāvestu Gregoriju X.

- Nevaram zināt, vai viņš vēl ir dzīvs, - tēvs attrauca. - Mēs bijām prom tik ilgi.

- Bet ja tomēr vēl ir, Nikolo? - tēvocis neatlaidās.

- Izstāstīsim viņam visu, ko zinām par mongoļiem, to parašām un stiprajām pusēm. Tieši to, ko mums lika viņa sen izdotais edikts. Taču par šo sērgu… par to nekas nav sakāms. Viss ir beidzies.

Maseo nopūtās, taču atvieglojumu nejuta. Marko lasīja viņa neizteikto domu, kas slēpās sirdīgajā skatienā.

Sērga nav prasījusi to visu dzīvības, kuri todien aizklīda.

Tēvs atkārtoja stingrāk, noteiktāk, it kā ar to pietiktu, lai šie vārdi piepildītos: - Viss ir beidzies.

Marko pacēla acis pret vecākajiem vīriešiem, tēvu un tēvoci, kuriem aiz muguras naksnīgajās debesīs cēlās ugunīgi pelni un dūmi. Nekas nav beidzies, kamēr viņiem tas vēl ir atmiņā.

Marko nodūra galvu. Lai arī zīme bija izdzēsta no smiltīm, tā spilgta dega acu priekšā. Viņš bija nozadzis karti, kas bija uzkrāsota uz gludas mizas. Uzkrāsota ar asinīm. Džungļos pletās tempļi un namu smailes.

Visi bija tukši.

Tur bija tikai mirušie.

Zeme kā nosēta ar akmens laukumos sakritušiem putniem, it kā tie būtu notriekti lidojumā. Neviena dzīvība nebija taupīta. Vīrieši, sievietes un bērni. Vērši un lopi tīrumos. Pat resnas čūskas ļenganas karājās no koku zariem, zem zvīņām satūkušu miesu.

Vienīgās dzīvās būtnes bija skudras.

Lielas un mazas, visādās krāsās.

Ņudzēja pāri akmeņiem un ķermeņiem, lēnām sadalīdamas mirušos.

Taču viņš bija maldījies… kaut kas vēl gaidīja saulrietu.

Marko aizgaiņāja šīs atmiņas.

Ieraudzījis karti, ko Marko bija nočiepis kādā templī, tēvs bija to sadedzinājis un izkaisījis pelnus jūrā. Tas notika, vēl pirms uz kuģa parādījās pirmais slimnieks.

- Lai tas ir aizmirsts, - tēvs viņam piekodināja. - Mēs ar to vairs neesam saistīti. Lai to aprij vēsture.

Marko turēja vārdu, godāja savu zvērestu. Notikušo viņš nekad

nevienam neizpauda. Tomēr viņš aizskāra vienu no zīmēm smiltīs. Viņš bija tik daudz pieredzējis… vai būtu pareizi iznīcināt šādas zināšanas?

Ja vien to varētu saglabāt citādi…

It kā lasīdams Marko domas, tēvocis Maseo ietērpa vārdos visu bailes. - Ja nu šīs šausmas atkal izraisīsies, Nikolo? Ja nu tās nonāk līdz mūsu krastam?

- Tad cilvēka valdīšanai šajā pasaulē pienāks beigas, - tēvs rūgti atbildēja. Viņš paplikšķināja ar pirkstu pa krucifiksu, kas gulēja uz Maseo kailajām krūtīm. - Mūks zināja to labāk par visiem. Viņa upuris…

Krusts bija reiz piederējis brālim Agrīram. Dominikāņu mūks nolādētajā pilsētā bija ziedojis savu dzīvību, lai pārējie varētu izglābties. Bija noslēgta baisma vienošanās. Viņu atstāja tur, pameta paša vēlēšanās dēļ.

Pāvesta Gregorija X krustdēlu.

Kad pēdējās liesmas izplēnēja tumšajās ūdeņos, Marko nočukstēja:

- Ko Dievs mums būs pietaupījis turpmāk?

22. MAIJS, 18.32. Indijas okeāns 10° 44'07.87" D I 105° 11'56.52" A

- KURŠ GRIB VĒL VIENU Foster's pudeli, kamēr es vēl esmu te, lejā? - Gregs Tjūniss sauca no jahtas zemklāja kabīnes.

Izdzirdēdama vīra balsi, doktore Sūzana Tjūnisa pasmaidīja, atgrūdās no nirēju kāpnītēm un nolēca uz atklātā pakaļgala klāja. Tur viņa norāva no pleciem peldspējas kompensatora vesti un aizvilka niršanas piederumus uz statīvu, kas atradās aiz pētniecības jahtas pilota kabīnes. Skābekļa baloni noklaudzēja pret pārējiem rindiņā novietotajiem baloniem.

Atbrīvojusies no šā sloga, viņa paķēra plecos uzmesto dvieli un nosusināja gaišos, saules un sāls gandrīz pilnīgi izbalinātos matus. To pabeigusi, sieviete vienā rāvienā atvilka hidrotērpa rāvējslēdzēju.

- Tuk-tuk… bum-bum… - no pludmales krēsla viņai aiz muguras atskanēja ritmiska ducināšana.

Sūzana pat neatskatījās. Kāds acīm redzami bija pārāk ilgi uzkavējies Sidnejas striptīzklubos. - Profesor Eplgeit, vai jums obligāti jādungo ikreiz, kad noņemu aprīkojumu?

Sirmais ģeologs sakārtoja uz deguna uztupinātās lasāmbrilles, uz ceļiem turēdams grāmatu par jūrniecības vēsturi. - Džentlmenim būtu negodprātīgi neizrādīt, ka pamanījis tvirtas jaunas sievietes klātbūtni, jo īpaši, ja viņa tobrīd atbrīvojas no liekā apģērba.

Sūzana nostīvēja hidrotērpu no pleciem līdz viduklim. Zem tērpa viņai bija viendaļīgs peldkostīms. Ar bikini peldkostīmu reiz atgadījās pavisam nelāgi - tā augšdaļai bija paradums nobrukt zemāk līdz ar hidrotērpu. Un, lai gan pensionētā profesora, kurš par sievieti bija trīsdesmit gadus vecāks, kārie skatieni viņu ne drusciņ neuztrauca, nebija arī vēlēšanās sarīkot vīrietim izrādi.

Uz klāja izkāpa Sūzanas vīrs ar trim aprasojušām gaišalus pudelēm, turot visas vienā rokā starp pirkstiem. Ieraudzījis sievu, viņš plati pasmaidīja.

- Man jau likās, ka dzirdu tevi te saceļam troksni.

Viņš izgāja priekšgalā un izstaipīja slaido augumu. Viņam mugurā bija neaizpogāts vaļīgs krekls un baltas Quicksilver peldbikses. Gregs, kuģa mehāniķis Darvinas ostā, bija iepazinies ar Sūzanu darba vietā, kur remontēja kādu Sidnejas universitātes kuteri. Tas bija noticis pirms astoņiem gadiem. Vēl pirms trim dienām abi nosvinēja savu piekto kāzu gadadienu uz jahtas, kas bija pietauvota simts jūras jūdzes no Kiritimati atola, labāk pazīstama ar nosaukumu Ziemassvētku sala.

Viņš pasniedza sievai pudeli. - Kā veicās ar zondēšanu?

Sieviete iedzēra prāvu malku alus, priecīga, ka var izskalot muti.

Visu pēcpusdienu žļembājot sāļainu iemuti, mute šķita kā pieķepusi ar līmi. - Pagaidām nekā. Nekādi neizdodas izdibināt, kādēļ tie dzīvnieki metās krastā.

Pirms desmit dienām astoņdesmit delfīnu Tursiops aduncus suga, kas dzīvo Indijas okeānā, bija izmetušies krastā Javas salā. Viņa pētīja sonāro traucējumu ilgtermiņa efektu uz vaļveidīga- jiem, kas ari agrāk bieži bija licis šiem dzīvniekiem atņemt sev dzīvību, izlecot krastā. Parasti viņai līdzi bija asistentu pulciņš, aspiranti un pēdējo kursu studenti, kas palīdzēja pētījumos, taču šis brauciens bija atvaļinājums kopā ar savu veco darbaudzinā- tāju. Šāda vērienīga delfīnu pašslepkavība šajā reģionā bija pilnīga nejaušība - tieši tās dēļ viņu uzturēšanas šeit bija ieilgusi.

- Vai tas nevarētu būt kaut kas cits, nevis cilvēka radīts sonārs? - Eplgeits iegrima domās, ar pirkstu zīmēdams aplīšus uz norasojušās alus pudeles. - Šajā reģionā vienā laidā blīkšķināš mik- rozemestrīces. Iespējams, dziļūdens tektonisko plātņu nobīdes izraisīja tieši tādu toni, kas nepieciešams, lai šos dzīvniekus pārņemtu pašnāvnieciskā panika.

- Te pirms dažiem mēnešiem bija baiga zemestrīce, - sacīja Gregs. Viņš iekārtojās guļamkrēslā līdzās profesoram un paplikšķināja pa sēdekli, aicinādams sievu apsēsties sev blakus. - Varbūt tā bija kāda šīs zemestrīces atbalss.

Sūzana šos minējumus nevarēja apstrīdēt. Nāvējošu zemestrīču un lielu tornado sērija šajā rajonā bija pamatīgi padrebinājusi jūras dibenu. Ar to pietika, lai izbiedētu ikvienu. Taču viņa nebija pārliecināta. Te norisinājās kaut kas cits. Zemūdens rifs likās pamests, tukšs, un tas bija dīvaini. Dažas dzīvas palikušās būtnes šķita ievilkušās klinšu spraugās, gliemežvākos un smilšu bedrītēs. Gandrīz vai radās iespaids, ka visa dzīvība zem ūdens aizturējusi elpu.

Varbūt jutīgas radības patiešām šādi reaģēja uz mikrozemestrīcēm.

Viņa sarauca pieri un piebiedrojās vīram. Sūzana nolēma pa rāciju sazināties ar kādu Ziemassvētku salās un pajautāt, vai turienieši nav uztvēruši neparastas seismiskas aktivitātes. Taču pirms tam varēja vīram paziņot jaunumus, kas viņu katrā ziņā rīt no rīta pamudinās doties zem ūdens.

- Tomēr es atradu kaut ko līdzīgu kuģa vraka paliekām.

- Sasodīts, nevar būt! - viņš izslējās taisnāk. Darvinas ostā Gregs vadīja Otrajā pasaules karā nogrimušu karakuģu apskati - Austrālijas ziemeļu piekraste bija kā nosēta ar to vrakiem, un šādi atklājumi Gregu ārkārtīgi interesēja. - Kur?

Viņa izklaidīgi norādīja ar pirkstu aiz muguras, uz jahtas pretējo bortu. - Apmēram simts metru attālumā labajā pusē. Dažas melnas sijas spraucās ārā no smiltīm. Iespējams, tās atbrīvojušās pēdējās lielās zemestrīces laikā vai arī pāri slīdošais cunami notrausis nogulumus no

tām. Man nebija laika papētīt sīkāk. Lai gan to es atstāju speciālista ziņā. - Viņa ieknieba vīram ribās un piespiedās tam pie krūtīm.

Visi kopā viņi vēroja sauli iegrimstam jūrā, vēl beidzamo reizi viltīgi piemiedzam aci. Tāds bija viņu rituāls. Viņi nekad nepalaida garām iespēju pavērot saulrietu, ja nu vienīgi vakaros, kad plosījās negaiss. Jahta viegli līgojās. Tālumā garām braucošs tank- kuģis pamirkšķināja ar gaismiņām. Tā gan bija viņu vienīgā sabiedrība.

Atskanēja ass rējiens, un Sūzana satrūkās, pat salēcās. Laikam saspringums vēl nebija izgaisis. Acīmredzot viņai bija pielipusi dīvainā, piesardzīgā zemūdens rifu apdzīvotāju izturēšanās.

- Ei! Oskar! - profesors uzsauca.

Tikai tagad Sūzana pamanīja ceturtā jahtas apkalpes locekļa trūkumu. Suns ierējās vēlreiz. Dūšīgais Austrālijas ganusuns piederēja profesoram. Oskars bija pavecs, artrīta mocīts suns, un parasti bija atrodams, izlaidies uz klāja, kur vien spīdēja saule.

- Apraudzīšu viņu, - Eplgeits piedāvājās. - Atstāšu jūs abus mīlošos balodīšus ērti iekortelējušos. Turklāt man tāpat vajag aiziet līdz priekšgalam. Jāatbrīvo vieta vēl aliņam, pirms lienu kojā.

Profesors kunkstēdams uztrausās kājās un pagriezās uz priekšgalu, nodomājis apmest riņķi gar bortu, taču apstājās un vērās tumšajās debesīs uz austrumu pusi.

Oskars atkal ierējās.

Šoreiz Eplgeits viņu neapsauca, bet gan klusā, nopietnā balsī paaicināja Sūzanu un Gregu: - Nāciet, jums tas būtu jāredz.

Sūzana uzšāvās kājās. Gregs sekoja, un abi piegāja pie profesora.

- Velns un elle… - Sūzanas vīrs nomurmināja.

- Man liekas, jūs būsiet izdibinājuši, kas pamudināja delfīnus izlēkt krastā, - Eplgeits norādīja.

Austrumu pusē plašs okeāna klājs rēgaini mirdzēja, celdamies un krizdams līdzi viļņiem. Sudrabainais spīdums valstījās un mutuļoja. Vecais suns stāvēja pie labā borta un vaukšķēja. Ieraudzījis saimnieku, viņš turpināja paklusām rūkt.

- Nolāpīts, kas tas varētu būt? - Gregs iejautājās.

Piegājusi tuvāk, ierunājās Sūzana:

- Esmu par tādām parādībām dzirdējusi. To sauc par «piena jūru». Jau no Žila Verna laikiem kuģinieki ir ziņojuši par šādiem mirdzumiem. Tūkstoš deviņi simti deviņdesmit piektajā gadā satelīts uztvēra simtiem kvadrātjūdžu platu šādu spīdošu laukumu. Šis vēl ir sīciņš.

- Tad ta sīciņš, - viņas vīrs atrūca. - Un kas tas īsti ir? Kaut kāds «sarkanais paisums»?

Viņa papurināja galvu. - Ne gluži. To izraisa sarkano aļģu ziedēšana, turpretim šā mirdzuma cēlonis ir bioluminiscējošas baktērijas, kas barojas no aļģēm vai kā cita. Tas nav nekas bīstams.

Bet es gribētu…

Pēkšņi jahtas korpuss nobūkšķēja, it kā tam zem ūdens būtu uzgrūdies kaut kas liels. Oskara rejas kļuva aizvien stiprākas. Suns dancoja gar reliņiem, mēģinādams izbāzt galvu cauri režģiem.

Visi trīs piegāja pie suņa un palūkojās lejup.

Pie jahtas ķīļa skalojās pienainās jūras mirdzošais ūdens. No dzelmes augšup lēni pacēlās milzīgs apveids, zivs peldēja ar vēderu uz augšu, tomēr viegli locījās un grieza zobus. Tā bija masīva tīģerhaizivs, vairāk nekā sešus metrus gara. Mirdzošais ūdens putodams gāzās pāri tās augumam, mezdams burbuļus un pārvērzdams pienaino ūdeni sarkanā vīnā.

Piepeši Sūzana atskārta, ka virs haizivs vēdera nemutuļoja vis ūdens, bet gan milzīgiem iekaisušiem augoņiem klātā zivs miesa.

Baismīgais blāķis nogrima. Taču pienainā ūdens virsmu pāršķēla citas beigtas vai tik tikko dzīvas radības - jūras cūkas, jūras bruņurupuči, simtiem zivju.

Eplgeits paspēra soli nost. - Šķiet, ka šīs baktērijas barojas ne tikai no aļģēm.

Gregs pagriezās pret sievu. - Sūzana…

Viņa nespēja atraut acis no nāvējošās ainavas. Par spīti šaušalīgajam skatam, viņai uzmācās viegla zinātnieces ziņkārība.

- Sūzana…

Viņa beidzot pagriezās pret vīru, mazliet aizkaitināta.

- Tu bija ienirusi, - viņš skaidroja un norādīja visapkārt. - Šajā ūdenī. Visu dienu.

- Nu un? Mēs visi kaut brīdi pavadījām tajā ūdenī. Pat Oskars mazliet paplunčājās.

Vīrs neskatījās viņai acīs. Viņš raudzījās uz sievas apakšdelmu, ko Sūzana kasīja. Hidrotērps dažreiz nobrāza locekļus. Taču raizes Grega saspringtajā sejā lika paskatīties arī Sūzanai. Uz viņas ādas bija uzmetušies dziļi, grubuļaini izsitumi, un kasoties tie kļuva vēl dziļāki un sārtāki.

Turpat acu priekšā uz ādas izslējās sarkani tūkumi.

- Sūzana…

Viņa neticīgi vērās uz roku. - Dievs tēvs…

Viņa bija sapratusi šausmīgo patiesību.

- Tas… Tas ir manī.

INFICĒŠANAS

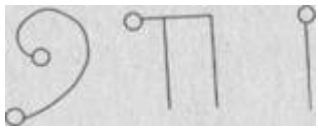

.

1 TUMŠĀ MADONNA

.

1. JŪLIJS, 10.34 Venēcija, Itālija

Viņu medīja.

Stefano Gallo steidzās pāri laukumam. Rīta saule jau karsēja laukuma akmeņus, un visuresošie tūristi raudzīja sameklēt ēnainas vietiņas vai drūzmējās saldējuma bodītēs, kas bija izvietojušās Svētā Marka katedrāles paēnā. Taču viņa mērķis nebija šī visaugstākā Venēcijas ievērojamā celtne ar bizantiešu stila fasādi, masīvajiem bronzas zirgiem un kupoliem.

Pat šāda svētnīca nevarēja sniegt viņam patvērumu.

Cerība bija tikai viena.

Traucoties garām katedrālei, viņa soļi kļuva steidzīgāki. Laukumu apsēdušie baloži pašķirās zem kājām, bet viņš pat nepamanīja tos uzspurdzam un plivināmies visapkārt. Viņam vairs nebija jēgas slēpties. Viņš jau bija atklāts. Stefano Gallo bija pamanījis jauno ēģiptieti ar melnajām acīm un īsi apcirpto bārdiņu, tiklīdz tas pavīdēja laukuma tālajā malā. Abu skatieni bija sastapušies. šoreiz vīrietis bija ģērbies tumšā uzvalkā, kas kā notecējusi eļļa piegulēja platajiem, stingrajiem pleciem. Tajā dienā pirmo reizi piegājis pie Stefano, vīrietis bija uzdevies par arheoloģijas studentu no Budapeštas, atsaukdamies uz senu draugu un kolēģi no Atēnu universitātes.

Ēģiptietis bija ieradies Arheoloģijas muzejā, meklēdams kādu konkrētu antīku priekšmetu. Tas nebija nekas ļoti vērtīgs, tomēr arī galīgs sīkums ne. Tas bija obelisks no viņa dzimtās puses. Ēģiptietis, savas valsts atbalstīts, vēlējās panākt, lai tas atgriežas izcelsmes zemē. Viņš piedāvāja iespaidīgu samaksu - banknošu rullīti. Stefano, viens no muzeja kuratoriem, nebija par lepnu, lai pieņemtu šādu kukuli - aizvien pieaugošo ārsta rēķinu dēļ par sievas apkopšanu viņi varēja palikt bez nelielā dzīvoklīša. Sāda slepena maksājuma pieņemšana nebija nekas neikdienišķs - Ēģiptes valdība jau divus gadu desmitus izpirka nacionālos dārgumus no privātkolekcijām un centās no muzejiem atgūt to, kas pēc taisnības piederēja valstij.

Tāpēc Stefano bija piekritis, apsolot obelisku vispirms piegādāt saņēmējam. Kas gan bija viens prasts akmens obelisks? Spriežot pēc pavaddokumentiem, tas gandrīz gadsimtu bija mētājies kastē. Pamatojums droši vien slēpās strupajā aprakstā: «Neiezī- mēts marmora obelisks, izrakts Tanisā, datēts ar vēlo dinastiju periodu (26. dinastija, 615 p. Kr.).» Nekā neparasta vai īpaši intriģējoša, ja vien neieskatās ciešāk, nepaseko tā izcelsmei. Tas reiz bija greznojis vienu no Vatikāna muzeja kolekcijām Romā - Ēģiptiešu muzeju.

Kā tas nokļuvis Venēcijas muzeja velvēs - nevienam nebija zināms.

Bet tad vakarrīt Stefano bija saņēmis laikraksta izgriezumu. To

piegādāja privātais kurjers aploksnē ar vaska zīmogu, kurā bija iespiests viens vienīgs simbols.

Grieķu burts sigma.

Viņš gan nesaprata zīmoga burta nozīmi, taču aploksnē ievietotā laikraksta izgriezuma svarīgums nepaslīdēja garām nepamanīts. Tas bija trīs dienas vecs raksts, ziņa par Egejas pludmalē atrastu vīrieša līķi ar pārgrieztu rīkli, uzblīdušajam ķermenim bija piezīdušies milzum daudz zušu. Mirušo no zemūdens kapa bija izsvieduši sevišķi nešpetni vētras uzplūdi. Stomatoloģiskās kartes liecināja, ka mirušais ir Stefano universitātes kolēģis, kurš it kā bija atsūtījis pie viņa ēģiptieti.

Vīrietis bija miris pirms vairākām nedēļām.

Spēcīgais satricinājums bija mudinājis Stefano rīkoties pārsteidzīgi. Viņš piespieda pie krūtīm audeklā ietīto smago priekšmetu, un pieķērušies salmi no kastes, kurā agrāk bija glabājies obelisks, durstīja plaukstas.

Stefano bija nozadzis obelisku no glabātavas, apzinādamies, ka pakļauj riskam gan sevi pašu, gan sievu, gan visu ģimeni.

Viņam nebija izvēles. Aizzīmogotajā aploksnē blakus strupajam rakstiņam atradās zīmīte bez paraksta, taču bija noprotams, ka brīdinošo tekstu steigā uzkricelējusi sievietes roka. Zīmītes saturs šķita neticams, neiedomājams, taču viņš bija pārbaudījis, un izrādījās, ka tas ir patiess.

Skrienot uzmācās asaras, elsas aizžņaudza rīkli.

Nav izvēles.

Obelisks nedrīkst nonākt ēģiptieša rokās. Tomēr šo nastu viņš negribēja nest ilgāk nekā nepieciešams. Sieva, meita… viņš iztēlojās kolēģa uzblīdušo ķermeni. Vai tāds pats liktenis gaida viņa ģimeni?

Svētā Marija, ko cs esmu pastrādājis?

Tikai viens cilvēks varēja atbrīvot viņu no šīs nastas. Tas, kurš bija sūtījis vēstuli, brīdinājumu, kas aizzīmogots ar grieķu burtu. Zīmītes beigās sieviete bija minējusi vietu un arī laiku.

Viņš jau kavēja.

Ēģiptietis acīmredzot bija atklājis zādzību un nojautis Stefano nodomu viņu nodot. Tālab viņš bija ieradies pēc obeliska rītausmā. Stefano bija tik tikko paguvis izskriet no darba. Viņš bēga kājām.

Taču tas nebija pietiekami ātri.

Viņš pār plecu atskatījās. Ēģiptietis bija iejucis kustīgajā tūristu burzmā.

Pagriezies atpakaļ, Stefano klupšus šķērsoja zvanu torņa, Campanile di San Marco, ēnu. Savulaik šī ķieģeļu būve kalpoja par pilsētas sargtorni, no kura pavērās skats uz tuvējām piestātnēm un ostu. Vai tā tagad pasargās arī viņu?

Viņa ceļa mērķis atradās nelielā laukumiņa otrā pusē. Tieši pretī slējās Palazzo Ducal, četrpadsmitā gadsimta Venēcijas agrāko hercogu pils. Abi tās gotisko arku līmeņi aicināja, solīja patvērumu zem Istrijas akmens un rožainā Veronas marmora.

Cieši satvēris savu trofeju, viņš klumburoja pāri ielai.

Vai viņa vēl gaida? Vai viņa uzņemsies viņa nastu?

Viņš steidzās uz ēnaino patvērumu, bēgdams no kvēlojošās saules un tās staru atspulga no tuvējās jūras. Viņam bija jāiejūk pils labirintos. Palazzo Ducal atradās ne tikai hercoga personīgā rezidence, bet arī valdības ēka, tiesas nams, padomes sanāksmju nams, pat sens cietums. Aiz pils slējās vēlākos laikos celts cietums, un pāri kanālam uz to veda liekts tilts, bēdīgi slavenais Nopūtu tilts, pār kuru skrējis Kazanova, vienīgais ieslodzītais, kuram jebkad bija izdevies izbēgt no pils cellēm.

Pieliekdamies un paskriedams zem lodžijas, kas izbīdījās no nama sienas, Stefano lūdza Kazanovas garu pasargāt viņu šajā bēgšanā. Pieplacis ēnai, viņš pat atļāvās īsu brīdi atvilkt elpu. Viņš šo apkaimi labi pazina. Te nebija grūti nozust gaiteņu labirintos, kur vispiemērotāk sarunāt slepenu tikšanos.

Vismaz tā viņš cerēja.

Viņš iegāja pilī pa rietumu arku līdz ar dažiem tūristiem. Skatienam pavērās pils pagalms ar divām senām akām un krāšņām marmora kāpnēm ar nosaukumu Scala dei Giganti - Milža kāpnes. Stefano steidzās gar pagalmu malu, vairīdamies saules, no kuras bija paguvis izmukt. Viņš iespraucās pa mazām, grūti pamanāmām durtiņām un izgāja cauri vairākām administrācijas spārna telpām. To virtene aprāvās vecajā inkvizitora kambarī, kurā daudzas nabaga dvēseles bija izcietušas mokošas, brutālas nopratināšanas. Stefano neapstādamies izskrēja tam cauri un iegāja akmens moku kambarī blakus.

Kaut kur tālumā aiz muguras noklaudzēja durvis, un viņš salēcās.

Viņš sažņaudza savu trofeju vēl ciešāk.

Sniegtie norādījumi bija konkrēti.

Stefano pa šaurām pagalma trepēm nokāpa pils dziļākajā pagrabstāvā Pozzi jeb Akās. Šeit kādreiz bija ieslodzīti visbriesmīgākie cietumnieki.

Tikšanās bija norunāta šeit.

Ko tas nozīmēja?

Viņš iegāja drēgnajā zālē, kas bija sadalīta melnās akmens cellēs, tik zemās, lai ieslodzītie tajās nevarētu izslieties taisni. Šeit Stefano acu priekšā parādījās grieķu burts:

Ko tas nozīmēja?

Viņš iegāja drēgnajā zālē, kas bija sadalīta melnās akmens cellēs,

tik zemās, lai ieslodzītie tajās nevarētu izslieties taisni. Šeit tie sala ziemā vai mira no slāpēm garajās Venēcijas vasarās, un bieži par viņiem atcerējās vienīgi žurkas.

Stefano ieslēdza mazo kabatas lukturīti.

Pozzo apakšējais stāvs šķita tukšs kā izslaucīts. Ejot pa kāpnēm lejup, Stefano soļu troksnis atbalsojās no akmens sienām, un radās sajūta, ka viņam kāds seko. Sirds bailēs sažņaudzās. Viņš gausināja soli. Vai viņš ieradies par vēlu? Vīrietis attapa, ka ir aizturējis elpu, un piepeši alka no jauna nostāties saules gaismā, no kuras pirmīt bija tā vairījies.

Viņš apstājās, un cauri ķermenim izskrēja drebuļu viļņi.

It kā nojaušot šo saminstināšanos, tālākajā cellē iespīdējās gaismiņa.

- Kas tur? - viņš taujāja. - Chi e la?

Atskanēja čirkstoņa, papēdim atsitoties pret akmeni, un atskanēja klusa balss, kas itāliski ar tikko manāmu akcentu bilda:

- Es nosūtīju jums zīmīti, senjor Gallo.

Gaitenī parādījās vingrs, kalsns stāvs, rokā sieviete turēja mazu lukturīti. Spilgtajā gaismā bija grūti izšķirt viņas vaibstus, pat tad, kad tā lukturīti nolaida gar sāniem. Viņa bija no galvas līdz kājām tērpusies melnā ādas kostīmā, kas cieši piekļāvās gurniem un krūtīm. Platā šalle, apsieta ap galvu kā beduīnam, pilnībā nosedza vaibstus, un redzamas bija tikai acis, kurās atspoguļojās gaišas dzirkstis. Viņa virzījās graciozi un nesteidzīgi, un, to redzot, Stefano uzbudinājums lēnām atslāba.

Viņa iznāca no ēnām kā tumša Madonna.

- Vai priekšmets ir jums līdzi? - viņa jautāja.

- Man… Jā, ir, - viņš izstomīja, paspēra soli pretī un izstiepa roku ar obelisku, ļaudams audumam nošļukt. - Es vairs negribu ar to noņemties. Jūs solījāt to nogādāt drošā vietā.

- To es varu, - viņa norādīja Stefano nolikt to uz grīdas.

Viņš pieliecās un novietoja ēģiptiešu akmens tornīti uz grīdas, priecīgs, ka ticis no tā vaļā. Melnā marmora obelisks sastāvēja no četrstūrainas pamatnes, kurai katra skaldne bija desmit centimetrus gara, un četrdesmit centimetru gara konusveida torņa.

Sieviete pietupās uz melno zābaku pirkstgaliem un pārlaida lukturīša gaismu pāri obeliska nespodrajai virsmai. Marmors bija slikti saglabājies, grubuļains un apdauzīts. Pāri tā virsmai stiepās robota plaisa. Bija skaidrs, kādēļ tas ticis aizmirsts.

Tomēr tā dēļ bija lietas asinis.

Un viņš zināja, kādēļ.

Viņa pasniedzās, nolieca Stefano lukturīti lejup, un, aši noklikšķinājusi, ar īkšķi ieslēdza savu lukturīti. Baltais stars satumsa košā purpura krāsā. Iezaigojās katrs puteklītis uz Stefano vieglajām

biksēm, un krekla baltās svītras mirdzēja.

Ultravioletie stari.

Obelisku apmirdzēja spilgts spīdums.

Stefano līdzīgi bija rīkojies pirmīt, pārbaudīdams sievietes vēstīto, pats savām acīm redzējis šo brīnumu. Viņš pieliecās tuvāk, līdz ar svešinieci apskatīdams visas četras obeliska skaldnes.

Tās vairs nebija gludas. Visās četrās pusēs zili baltiem burtiem zaigoja raksta rindiņas.

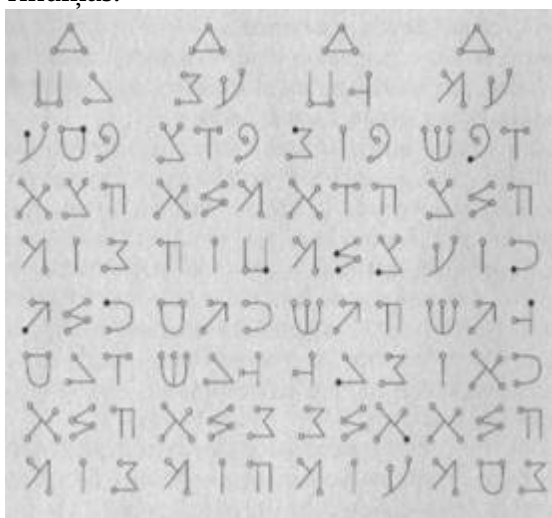

Tie nebija hieroglifi. Šī valoda bija radīta vēl pirms senajiem ēģiptiešiem.

Stefano nejaudāja noslēpt aizgrābtību balsī. - Vai patiesi šis raksts…

Aiz muguras augšstāvā atbalsojās čuksti. Pa kāpnēm, klusi čirkstēdams, noripoja akmentiņš.

Viņš apsviedās, asinīm stingstot bailēs.

Gallo pazina kluso, aprauto čukstu, kas atskanēja tumsā.

Ēģiptietis.

Vini bija atrasti.

Droši vien sapratusi to pašu, sieviete izslēdza lukturīti, un violetais gaismas stars izdzisa. Zāle ietinās tumsā.

Stefano pacēla lukturīti, meklēdams glābiņu šīs tumšās Madonnas sejā. Tā vietā viņš sievietei otrajā rokā ieraudzīja melnu pistoli ar klusinātāju stobra galā, kas bija pavērsts pret viņa seju. Viņš saprata un krita izmisumā. Atkal piekrāpts.

- Grazie, Stefano.

Liktenīgajā acumirklī starp asu kāsu un zibsni stobra galā uzplaiksnīja tikai viena doma.

Marija, piedod man.

JŪLIJS, 13.16. Vatikāns

MONSINJORS VIGORS VERONA ļoti negribīgi soļoja augšup pa kāpnēm. Viņu vajāja atmiņas par liesmām un dūmiem. Sirds šādam kāpienam bija pārāk smaga. Viņš jutās desmit gadus vecāks par saviem sešdesmit. Apstājies kāpņu laukumiņā, monsin- jors atliecās, iespiedis roku krustos, un paskatījās augšup.

Apaļās kāpnes bija kā blīvs sastatņu labirints, platformas stiepās krustām un šķērsām. Apzinādamies, ka šāda rīcība nes nelaimi, Vigors pieliecās, izgāja zem krāsotāju trepēm un turpināja ceļu augšup pa tumšajām kāpnēm Torre dei Venti, Vēju tornī.

Svaigās krāsas izgarojumi lika sariesties asarām acīs. Taču tad nāsīs iesitās citas smaržas, pagātnes rēgi, kurus viņš tā tiecās aizmirst.

Pārogļojusies miesa, kodīgi dūmi, kvēlojoši pelni.

Pirms diviem gadiem tornis Vatikāna sirdī bija pārvērties degošā lāpā. Taču nu pēc smaga darba tas sāka atgūt savu agrāko krāšņumu. Vigors nevarēja vien sagaidīt nākamajā mēnesī paredzēto torņa atklāšanu, kad viņa Eminence pārgriezīs lentīti.

Taču viņš arī dega nepacietībā atstāt pagātni aiz muguras.

Pat slavenā Meridiāna istaba pašā torņa virsotnē, kur Galilejs reiz lūkoja pierādīt, ka zemeslode griežas ap Sauli, bija gandrīz pilnībā restaurēta. Bija aizritējis pusotrs gads zinošu amatnieku un mākslas vēsturnieku uzraudzībā un aprūpē, kamēr telpas freskas ar lielām pūlēm tika attīrītas no pelniem un kvēpiem.

Kaut visu varētu tā atjaunot ar krāsu un otu.

Būdams jaunais Vatikāna Slepenā arhīva prefekts, Vigors zināja, cik daudz šā arhīva materiālu uz mūžiem zuduši liesmās, dūmos un ūdenī. Tūkstošiem senu grāmatu, apgaismības tekstu un arhīva reģistra grāmatu - ādā iesietu pergamenta un papīra žūkšņu. Pēdējā gadsimta laikā torņa telpās glabāja arhīva materiālus, kas neietilpa carbonile - dziļajā, pazemē izveidotā arhīva bunkurā.

Tagad diemžēl bibliotēkas telpās bija daudz vairāk vietas.

- Prefetto Verona!

Vigors spēji atgriezās tagadnē un teju saviebās, dzirdēdams savu vārdu atbalsojamies kāpņu telpā. Taču balss piederēja viņa palīgam, jaunam semināra studentam vārdā Klaudio, kurš sauca monsinjoru no kāpņu augšdaļas. Nonācis galamērķi krietni pirms sava priekšnieka, viņš gaidīja Vigoru Meridiāna istabā. Jauneklis turēja paceltu biezo plastikas aizkaru, kas nošķīra kāpņu telpu no istabas.

Pirms stundas Vigors bija saņēmis restaurācijas brigādes vadītāja lūgumu ierasties tornī. Aicinājums bija tikpat steidzīgs, cik noslēpumains. Nāciet nekavējoties. Esam atklājuši kaut ko ārkārtīgi baismīgu un brīnišķīgu.

Tādēļ Vigors bija pametis savu kabinetu un devies garajā, nogurdinošajā ceļā uz svaigi krāsotā torņa augšējām telpām. Viņš pat nebija pārvilcis melno garīdznieka tērpu, kurā bija ģērbies, pirmīt tiekoties ar Vatikāna valsts sekretāru. Šobrīd viņš gan tērpa izvēli nožēloja, tas garajam kāpienam bija pārāk biezs un smags. Taču visbeidzot prefekts nostājās līdzās palīgam, susinādams pieri ar kabatlakatiņu.

- Lūdzu, nāciet te, prefetto, - Klaudio atvilka aizkaru un rādīja ceļu.

- Grazie, Klaudio.

Augšējā telpā bija karsts kā pirtī, it kā torņa akmeņi visus šos divus gadus glabātu ugunsgrēka svelmi. Taču vainīga bija tikai pusdienas saule, kas karsēja augstāko Vatikāna torni. Romā patlaban valdīja īpaši spēcīgs karstuma vilnis. Vigors noskaitīja īsu lūgšanu, ilgodamies, lai uzpūš niecīga brīzīte, lai Torre dei Venti attaisno savu nosaukumu ar kaut vienu vēja brāzmu.

Agrāk, pirms Klaudio, viņam bija cits palīgs.

Džeikobs.

Ne jau grāmatas vien bija šeit gājušas bojā liesmās.

- Lūk, te jūs esat! - noducināja kāda balss.

No apaļās telpas pretējās puses šurp steidzās doktors Balta- zars Pinoso, Meridiāna istabas restaurācijas projekta vadītājs. Gandrīz septiņas pēdas garais, staltais vīrietis bija uzmetis mugurā kaut ko līdzīgu baltam ķirurga virssvārcim, kājās viņam bija īpaši papīra apavi. Respiratoru viņš bija uzstūmis sev uz galvas virspuses. Vigors viņu labi pazina. Baltazars bija Gregorija mākslas vēstures katedrāles dekāns, un Vigors šajā universitātē bija Pāvesta institūta Kristiešu Arheoloģijas nodaļas vadītājs.

- Prefekt Verona, paldies, ka ieradāties tik drīz. - Milzis uzmeta skatienu rokas pulkstenim un nobolīja acis, mēmi un uzjautrinoši pauzdams savu attieksmi pret lēno augšupceļu.

Vigoram šī vieglā ķircināšana gāja pie sirds. No brīža, kad viņš bija ieņēmis augsto arhīva vadītāja amatu, tikai retais uzdrošinājās sarunā neizrādīt godbijību… - Ja man būtu tik garas kājas kā tev, Baltazar, es būtu lēcis pāri diviem pakāpieniem uzreiz un nonāktu galā labu bridi pirms nabaga Klaudio.

- Tādā gadījumā ķersimies pie darba, lai vari atgriezties pie savas pēcpusdienas snaudas. Tādu ražīgu darbu nav labi pārtraukt.

Par spīti jautrajam tonim, Vigors viņa acīs saskatīja tādu kā saspringumu un ievēroja, ka Baltazars bija aizsūtījis prom visus restauratorus un amatniekus, kas kopā ar viņu strādāja šajā telpā. To pamanījis, Vigors pagriezās pret Klaudio un pamāja ar roku uz kāpņu pusi.

- Lūdzu, atstāj mūs vienus, Klaudio.

- Protams, prefetto.

Tiklīdz Klaudio nozuda aiz biezā plastikas aizkara kāpnēs, Vigors visu uzmanību pievērsa bijušajam kolēģim. - Baltazar, kādēļ tāda steiga?

- Nāc. Es tev parādīšu.

Kad vīrietis pagriezās un devās uz telpas otru galu, Vigors ievēroja, ka istabas restaurācija tuvojas nobeigumam. Nikolo Čirčinjani slavenās freskas uz apaļās telpas sienām un griestiem attēloja ainas no Bībeles, griestus rotāja ķerubi un mākoņi. Dažas ainas, aizklātas zīda sietiem, vēl gaidīja meistarus, bet lielākajā daļā telpas restaurācija bija pabeigta. Pat zodiaka grebums marmora grīdā bija iztīrīts un nopulēts. Pa monētas lieluma caurumu sienā telpā ielauzās smalks gaismas stariņš, tas krita uz istabas akmens grīdu, apgaismodams balto marmora meridiāna līniju, kas stiepās pāri tumšajai virsmai, pārvēršot telpu sešpadsmitā gadsimta saules observatorijā.

Nonācis pretējā pusē, Baltazars pacēla aizkaru, aiz kura atklājās neliels sienas skapis. Spriežot pēc apsviluma uz izturīgo durvju biezās koka virsmas, tās bija pārcietušas liesmas.

Slaidais vēsturnieks paklaudzināja pa vienu no bronzas bultām, kas turēja durvis noslēgtas. - Mēs atklājām, ka durvis patiesībā ir no bronzas, tikai apšūtas ar koku. Laime, ka tā. Tāpēc tas, kas šeit glabājās, palika neskarts.

Kaut atrašanās šeit Vigoru darīja nemierīgu, viņā bija modināta ziņkāre. - Kas tur atrodas?

Baltazars atvēra durvis. Skatam pavērās šaura telpa ar akmens sienām un bez logiem, tajā viens otram blakus ar grūtībām varētu nostāties divi cilvēku. Abās pusēs bija plaukti, no grīdas līdz griestiem piebāzti ar ādas vākos iesietām grāmatām. Lai ari istabā valdīja svaigas krāsas smarža, pretī vēlās pelējuma smārds, apliecinādams, ka senatnības spēks ir pārāks par cilvēka pūliņiem.

- Kad ķērāmies pie darba un iztukšojām sienas skapi, tā saturs tika reģistrēts, - Baltazars skaidroja. - Taču nekā īpaši svarīga te neatradām. Lielākoties pussabirzuši seni teksti par astronomiju un jūrniecību. - Viņš skaļi un nedaudz skumīgi nopūtās, ieiedams sienas skapī. - Baidos, ka man vajadzēja būt uzmanīgākam, ņemot vērā, cik daudz cilvēku šeit strādā dienā. Taču es visu uzmanību veltīju Meridiāna istabai. Naktī mēs pie durvīm norīkojām šveiciešu gvardu. Biju domājis, ka ar to drošībai pietiek.

Vigors arī iegāja jaunatrastajā telpā.

- Sajā telpā mēs glabājām dažus savus instrumentus, - Baltazars ar rokas mājienu norādīja uz kādu apakšējo plauktu. - Lai nemaisās pa kājām.

Vigors pašūpoja galvu, karstuma un grūtsirdības aizvien vairāk

nomākts. - Nesaprotu, kālab tad mani ataicināji.

Vīrietim krūtīs atbalsojās tikko dzirdams rūciens. - Pirms nedēļas viens no gvardiem aizdzina cilvēku, kas te okšķerējās apkārt. - Baltazars pārlaida roku skapim. - Šeit.

- Kāpēc man nepaziņoja? - Vigors noprasīja. - Vai kaut kas ir nozagts?

- Nav - tur jau tā lieta. Todien, kad gvards aizdzina to svešinieku, tu biji Milānā. Es nospriedu, ka tas bijis parasts zaglis, kas raudzījis izmantot šeit valdošo sajukumu, kad meistari nepārtraukti nāk un iet. Vēlāk es katram gadījumam nostādīju vēl vienu sargu.

Vigors pamāja, aicinot turpināt stāstu.

- Taču šorīt viens restaurētājs bija nodomājis atstāt te savu ultravioleto lukturīti, un, ienākot skapī, viņš to nebija izslēdzis.

Baltazars pasniedzās Vigoram aiz muguras un aizvēra durvis, neļaudams ieplūst gaismai no Meridiāna istabas. Tad viņš ieslēdza nelielu pārnēsājamu lukturīti. Gaisma no tā ietina telpu purpura krāsā, un viņa baltais virssvārcis koši iemirdzējās.

- Ultravioleto gaismu mēs izmantojam mākslas darbu restaurēšanā. Tā ļauj pamanīt sīkumus, ko neapbruņota acs var palaist garām.

Baltazars norādīja uz marmora grīdu.

Bet Vigors jau bija pamanījis to, kas iemirdzējās sārtajā gaismā. Telpas centrā vīdēja primitīvi uzzīmēts apveids.

Saritinājies pūķis, kas centās iekost sev astē.

Vigoram aizrāvās elpa. Viņš pat atstreipuļoja soli atpakaļ, prātā jaucās neticība un baisa nojauta. Uzvirmoja atmiņas - asinis un kliedzieni.

Baltazars uzlika roku uz pleca, atbalstīdams viņu. - Vai tev ir slikti? Laikam vajadzēja tevi labāk sagatavot.

Vigors izrāvās no viņa tvēriena. - Es… Viss ir kārtībā.

Lai apliecinātu to, viņš noliecās, lai apskatītu spīdošo zīmi, kuru ļoti labi pazina. Ordinis Draconis zīme. Impērijas karaliskais Pūķa galms.

Baltazara acis sastapās ar viņa skatienu, acu baltumi ultravioletajā spīdumā vizēja. Torni pirms diviem gadiem bija nodedzinājuši Pūķa galma pārstāvji, kuriem palīdzēja nodevējs, nu jau bojāgājušais Slepenā arhīva prefekts Alberto. Vigors bija cerējis, ka šim notikumam pielikts punkts un tas nogrimis pagājībā, īpaši tagad, kad tornis kā fēnikss augšāmcēlies no dūmiem un pelniem.

Kā šī zīme radusies?

Kreisajam celim nokrikšķot, Vigors pietupās. Zīme šķita steidzīgi uzskicēta. Aptuvens, primitīvs zīmējums.

Baltazars pieliecās turpat blakus. - Es to izpētīju ar palielināmo stiklu un zem fluorescējošās krāsas atradu restaurācijā izmantotās

līmes piciņu. Tas nozīmē, ka pūķis zīmēts nesen. Es teiktu, ka apmēram pirms nedēļas.

- Zaglis… - Vigors nomurmināja, atcerēdamies stāsta sākumu.
- Iespējams, tas nemaz nebija parasts zaglis.

Vigors pamasēja ceļgalu. Zīme neapšaubāmi ir neizsakāmi svarīga. Drauds vai brīdinājums, varbūt vēstījums vēl kādam Pūķa galma slepenajam aģentam Vatikānā. Viņš atsauca atmiņā Baltazara ziņu. Esam atklājuši kaut ko ārkārtīgi baismīgu un brīnišķīgu. Vērdamies pūķī, Vigors beidzot atskārta, kādēļ Baltazars bija atklājumu nosaucis par baismīgu.

Vigors pameta skatienu pār plecu. - Tu minēji, ka atklājums ir arī brīnišķīgs.

Baltazars pamāja. Viņš pastiepās un atvēra sienas skapja durvis, ļaujot telpā ieplūst gaismai. Kambarim kļūstot gaišākam, fluorescējošais pūķis pazuda no grīdas, it kā bīdamies no gaismas.

Un Vigors gari, lēni nosēcās.

- Palūkojies šeit, - Baltazars nometās uz ceļiem līdzās Vigoram. - Ja uz grīdas nebūtu uzzīmētā pūķa, mēs to nepamanītu.

Viņš atspiedās uz vienas rokas, otru pastiepa sev priekšā, ar pirkstiem viegli aizskardams kailo akmens grīdu. - To var saskatīt tikai ar lupu. Es to nejauši uzgāju, apskatīdams fluorescējošo zīmējumu. Tevi gaidīdams, es attīrīju no grebuma dažus gadsimtus vecas netīrumu kārtas.

Vigors pētīja akmens grīdu. - Kāda grebuma?

- Pieliecies tuvāk. Patausti.

Vigors paklausīja un apskatīja ciešāk. Gandrīz neko nesaskatīdams, viņš taustīja ar pirkstu galiem, gluži kā aklais, kas lasa Braila rakstu. Akmeni bija iecirstas tikko saskatāmas zīmes.

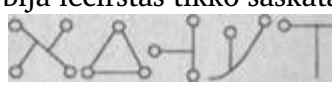

Vigoram nevajadzēja Baltazara vērtējumu, lai apjaustu, ka gravējums ir sens. Ar zinātāja roku vilkti, asi iezīmēti simboli, taču tie nebija nekādi aptiekāra ķeburi. Būdams agrākais Pāvesta institūta Kristiešu Arheoloģijas nodaļas vadītājs, Vigors saprata, cik tie ir būtiski.

Baltazars acīmredzot bija noskārtis viņa domas un ierunājās, sazvērnieciski čukstēdams:

- Vai tas patiešām ir, kā man liekas…

Vigors iztaisnojās sēdus un notrausa putekļus no pirkstu galiem. - šīs zīmes ir vēl senākas par ebreju rakstu, - viņš nomurmināja. - Ja ticam nostāstiem, tā ir pati pirmā valoda.

- Kādēļ tās te uzvilktas? Kāda ir to nozīme?

Vigors pašūpoja galvu un pētīja grīdu. Prātā modās vēl kāds jautājums. Parādījās pūķa zīme, taču šoreiz tikai domās, un to

apgaismoja nevis ultravioletā gaisma, bet gan viņa paša raizes. Pūķis uz akmens grīdas bija apvijies ap gravējumu, it kā to sargādams.

Vigors pārdomāja drauga pirmīt teikto.]a nebūtu pūķa zīmējuma uz grīdas, mēs to nepamanītu. Varbūt pūķis nevis apsargā seno gravējumu, bet drīzāk to apspīd, izceļ gaismā.

Taču kā acīm tas bija domāts?

Gara acīm skatīdams savijušos pūķi, Vigors atkal sajuta Džeikoba apdegušā, nokvēpušā ķermeņa smagumu savās rokās.

Tajā mirklī Vigors saprata. Vēstījums patiesībā nebija domāts vēl kādam Pūķa galma aģentam, vēl kādam nodevējam, tādam kā prefekts Alberto. Tam bija jāuzrunā persona, kas cieši saistīta ar Pūķa galma vēsturi, kura zinātu šī vēstījuma nozīmīgumu.

Tas bija atstāts viņam.

Bet kāpēc? Kāda bija šā vēstījuma jēga?

Vigors lēni pieslējās kājās. Viņš zināja cilvēku, kas varētu palīdzēt - lai gan beidzamā gada laikā bija vairījies viņu sastapt. Līdz šim viņam nevajadzēja ar šo cilvēku sazināties, īpaši pēc tam, kad vīrietis bija sarāvis attiecības ar Vigora māsasmeitu. Taču Vigors apzinājās, ka ne jau tikai salauztās sirdis neraisīja viņā vēlēšanos ar šo cilvēku tikties. Viņš, tāpat kā šis tornis, atgādināja Vigoram par asiņaino pagātni, kuru viņš tā tiecās aizmirst.

Taču izvēles nebija.

Acu priekšā dega pūķa zīme kā šaušalīgs brīdinājums.

Bija nepieciešama palīdzība.

4. JŪLIJS, 23.44 Takotnapārka, Meriletulas pavalsts

- GREJ, VAI TU NEVARĒTU iznest virtuves atkritumus?
- Tūdaļ, mammu.

Komandieris Grejs Pīrss no dzīvojamās istabas grīdas pacēla vēl vienu tukšu Sam Ādams pudeli, kārtējo pārpalikumu no vecāku sarīkotajām Neatkarības dienas godībām, un iemeta to plastmasas maisā, ko turēja padusē. Labi vismaz, ka svinības gāja uz beigām.

Viņš ieskatījās pulkstenī. Tūlīt būs pusnakts.

Grejs savāca vēl divas tukšas pudeles, kas stāvēja uz galdiņa gaitenī un pakavējās pie atvērtajām parādes durvīm, izbaudīdams rāmo vēja plūsmiņu cauri sietdurvīm. Naktī smaržoja jasmīns, šo smaržu caurstrāvoja apkārtējo namu iedzīvotāju izšauto raķešu dūmu dvaka. Tālumā klusumu pārtrauca daži svilpieni un krak- šķi. Kaimiņu pagalmā, kas atradās aiz mājas, trokšņa sabiedēts, iekaucās suns.

Uz Pīrsa vecāku nelielās mājiņas vaļējās verandas pulcējās vairs tikai daži viesi, kas laiskojās lielajās šūpolēs vai stāvēja, atspiedušies pret margām, un baudīja vēso nakti pēc parastās Me- rilendas vasaras speltes. Pirms dažām stundām, verandā dirnē- dami, viņi bija vērojuši uguņošanu, un vēlāk svinību viesi bija palēnām izklīduši. Palika tikai daži visizturīgākie.

Viens no tiem bija Greja priekšnieks.

Direktors Peinters Krovs bija atspiedies pret stabu, pieliecies blakus skolotāja palīgam, kas strādāja pie Greja mātes, paskarba izskata jauneklim no Kongo, kurš saņēma stipendiju studijām Džordža Vašingtona universitātē. Peinters Krovs iztaujāja jauno vīrieti par karadarbību viņa dzimtajā zemē. Šķita, ka pat izklaidējoties, vienības «Sigma» direktors turēja roku uz pasaules pulsa.

Tas bija viens no iemesliem, kāpēc viņš bija kļuvis par lielisku vadītāju.

Vienība «Sigma» bija Aizsardzības departamenta attīstības un pētījumu nodaļas - jeb DARPA - slepenā roka, ko norīkoja ekspedīcijās visā pasaulē sargāt vai neitralizēt ASV drošībai vitāli svarīgas tehnoloģijas. Vienībā ietilpa agrākie īpašo spēku kareivji, rūpīgi atlasīti un izgājuši stingras doktorantūras programmas, tie izveidoja militarizētu tehniski apmācītu operatīvo darbinieku vienību. Monks, Greja draugs un vienības loceklis, jokodams sauca viņus par slepkavnieciskiem zinātniekiem.

Tādas atbildības nastas nomāktam, direktoram Krovam vienīgo iespēju atpūsties šajās viesībās deva skotu viskija glāze, kas atradās uz verandas margām. Viņš glāzi bija auklējis visu vakaru. It kā juzdams

Greja pētījošo skatienu, Peinters pamāja ar galvu padotajam, kas stāvēja durvju otrā pusē.

Dažu sveču laterniņu bālajā gaismā direktora stāvs, tērpts tumšās, plānās biksēs un izgludinātā linauduma kreklā, bija kā akmenī cirsts. Skarbajos vaibstos atspoguļojās viņa pusindiāņa gēni.

Grejs pētīja šos vaibstus, meklēdams kaut visniecīgāko atmaiguma pazīmi, jo zināja, kāds spiediens priekšniekam jāpārcieš. Nacionālās Drošības pārvalde un Aizsardzības departamenta attīstības un pētījumu nodaļa pašlaik veica visaptverošu «Sigmas» organizācijas struktūru iekšējo auditu, turklāt vēl Dienvidaustrumu Āzijā brieda medicīniska rakstura krīze. Tādēļ bija prieks redzēt, ka Peinters izrāvies no «Sigmas» pazemes kabinetiem.

Kaut uz vienu vakaru.

Tik un tā pienākums drīz sauca direktoru atpakaļ.

It kā apstiprinādams viņa domas, Peinters izstaipījās, atrāvās no margām un piegāja pie durvīm. - Man tā kā vajadzētu iet, - viņš uzsauca Grejam un iemeta skatienu rokas pulkstenī. - Domāju pa ceļam ieskriet darbā un pārliecināties, vai Līza un Monks ir nonākuši galā bez starpgadījumiem.

Diviem zinātniekiem, doktorei Līzai Kamingsai un Monkam Kokalim, bija uzdots izmeklēt medicīnisku krīzi Indonēzijas salās. Abi bija pievienojušies Pasaules Veselības organizācijas vienībai un izbraukuši šorīt no rīta.

Grejs atstūma vaļā sietdurvis un paspieda priekšniekam roku. Viņš zināja, ka Peinters par abu zinātnieku ekspedīciju raizējas ne tikai kā operatīvās nodaļas direktors. Viņš bažījās, kā jau daždien iemīlējies cilvēks.

- Esmu pārliecināts, ka Līzai nekas nekaiš, - Grejs apliecināja, zinādams, ka Peinteram un doktorei Kamingsai pēdējā laikā reti sanācis būt kopā. - Galvenais, lai viņa būtu paķērusi līdzi ausu aizbāžņus. Monka krācieni spētu noraut dzinēju no reaktīvās lidmašīnas spārna. Runājot par nakts taurētājiem - ja jums ir kādas ziņas, pavēstiet Keitai…

Peinters pacēla roku. - Viņa šovakar jau divas reizes atsūtījusi ziņu uz manu BlackBerry aparātiņu, taujādama, vai man ir kas zināms. - Viņš vienā malkā izdzēra atlikušo viskiju. - Tiklīdz kaut ko noskaidrošu, nekavējoties viņai zvanīšu.

- Jādomā, ka Monks pasteigsies piezvanīt pirmais, beigu beigās viņam tagad jāatskaitās divām sievietēm.

Peinters pasmaidīja, kaut arī gurdeni.

Pirms trim mēnešiem Keita un Monks bija pārveduši mājās no dzemdību nama sešas mārciņas un trīs unces smagu jaundzimušo un nokristījuši meitenīti par Penelopi Annu. Uzzinājis par šā- rīta uzdevumu, Monks bija dzinis jociņus par atvieglojumu aizmukt no

autiņbiksītēm un nakts barošanām, taču Grejs manīja, ka patiesībā Monkam, atstājot sievu un meitiņu, gluži vai lūst sirds.

- Paldies, ka atbraucāt, direktor. Līdz rītam.
- Lūdzu nodod vecākiem manu pateicību.

Grejs pameta skatienu uz gaismas staru, kas plūda no garāžas mājas kreisajā pusē. Pirms kāda laika tēvs bija devies turp. Ne visa šīvakara uguņošana bija norisinājusies uz ielas. Pēdējā laikā, Alcheimera slimībai progresējot, tēvam atrašanās sabiedrībā sagādāja aizvien lielākas grūtības, viņš piemirsa vārdus, atkārtoja jautājumus, uz kuriem jau bija saņēmis atbildes, un viņa izmisīgā neapmierinātība bija novedusi pie klusas, toties kaismīgas vārdu pārmaiņas starp tēvu un dēlu. Pēc tam tēvs dusmīgs aizsoļoja uz garāžu un savu darbnīcu.

Viņu tur varēja atrast arvien biežāk. Grejam bija aizdomas, ka tēvs ne tik daudz slēpjas no pasaules, kā met lokus ap garāžā novietotajām mantām, raudzīdams izkopt vēl dažas atlikušās spējas un lūkodams rast mierinājumu koka ēvelsola skaidu sprogās vai veiksmīgi ieskrūvētā skrūvē. Tomēr pat šāda meditācija nedeva labumu - Grejs tēva acīs manīja pamazām augam bailes.

- Es pateikšu, - Grejs izgrūda.

Kad Peinters gāja prom, daži palikušie viesi viņam palēnām sekoja. Citi vēl ieskrēja mājā novēlēt mātei labu veselību, un Grejs atvadījās no pārējiem. Drīz vien Grejs verandā palika viens pats.

- Grej! - uzsauca māte no mājas. - Atkritumus!

Viņš nopūzdamies pieliecās un saņēma rokās atkritumu maisu ar tukšām pudelēm, skārdenēm un plastikas tasītēm. Viņš palīdzēs mātei uzkopt māju un pēc tam ar divriteni aizjoņos uz savu netālo dzīvokli. Iegājis mājā un ļāvis sietdurvīm klaudzot aizkrist, viņš izslēdza verandas lampu un pa koka grīdu devās uz virtuves pusi. Viņš dzirdēja trauku mazgājamo mašīnu dūcam un izlietnē šķindam pannas.

- Mammu, es pats visu pabeigšu, - Grejs nosolījās, ieiedams virtuvē. - Ej atpūties.

Māte novērsās no izlietnes. Viņai kājās bija tumši zilas kokvilnas bikses, mugurā balta zīda blūze un ūdens noslapināts rūtains priekšauts. Šādos brīžos, ieraugot viesību un izklaižu nogurdināto māti, Greju pēkšņi satrieca viņas nenovēršamā novecošana. Kas bija šī sirmā vecenīte mātes virtuvē?

Viņa pavēcināja slapju dvieli dēla virzienā, atsaukdama dēlu tagadnē.

- Iznes atkritumus, ar to būs gana. Es tūliņ pabeigšu nokopt. Pasaki tēvam, lai nāk iekšā. Edelmaniem nepatīk viņa nakts namdara nodarbes. Ak, jā, es ietinu pāri palikušo cepto cāli. Vai tu neaiznestu to uz ledusskapi garāžā?

- Tad būs jāiet divreiz. - Viņš paķēra vienā rokā divus atkritumu maisus un pasita padusē maisu ar tukšajām pudelēm. - Tūlīt

atgriezīšos.

Viņš ar gurnu atstūma sētas durvis un izgāja tumšajā pagalmā aiz mājas. Piesardzīgi nokāpis abus pakāpienus, viņš devās uz garāžu, pie kuras sienas bija sarindotas atkritumu tvertnes. Grejs pieķēra sevi slīdam viegliem soļiem, sargādamies šķindināt pudeles. Bet viņu pievīla ūdens laistītājs.

Grejs paklupa pār to, un, kamēr atguva līdzsvaru, pudeles nograbēja. Kaimiņu skotu terjers žēlabaini ierējās.

Jupis…

Tēvs garāžā asi nolādējās. - Grej? Tas esi tu?… Ja tā, atnāc un palīdzi, sasodīts!

Grejs vilcinājās. Šovakar jau vienreiz sacenties ar tēvu kliegšanas mačā, viņš par visu vairāk negribēja tā turpinājumu pusnaktī. Pēc visu mūžu valdošās atsvešinātības abi nesen bija atraduši kopēju valodu, un pēdējo divu gadu laikā tēva un dēla attiecības bijušas tīri labas. Taču pēdējā mēnesī, kad tēva atmiņa atkal bija sākusi pasliktināties, nerunīgā vīra balsī atgriezās labi pazīstamā nevēlamā neiecietības, nesavaldības pieskaņa.

- Grej!

- Uzgaidi! - Viņš iemeta atkritumus atvērtajā tvertnē un nolika pudeļu maisu tai blakus. Tad Grejs saņēmās un piegāja pie gaismas stara, kas plūda no atvērtajām durvīm.

Nāsis iesitās zāģu skaidu un darbnīcas eļļas smarža, atsaucot atmiņā daudz nejaukākus laikus. Padod to nolādēto siksnu, tu, stulbais… Es tev rādīšu - aiztikt manus instrumentus!… Izvelc vienreiz pirkstu no pakaļas, citādi dabūsi pa…

Tēvs bija nometies ceļos uz grīdas pie apgāztas kafijas kārbas un lasīja kopā divcollu naglas. Grejs pamanīja no viņa kreisās rokas pilam asinis.

Kad Grejs iegāja garāžā, tēvs pacēla galvu. Dienasgaismas lampas viņu radnieciskās saites darīja acīmredzamas. Tēva zilajās acīs vizēja tāds pat tērauds. Abu sejas līnijas un asie leņķi apliecināja vaibstu velsiešu izcelsmi. Tas nebija noliedzams. Viņš sāka pamazām pārvērsties savā tēvā. Kaut arī Greja mati vēl bij ogļu melni, tajos iezagušies daži sirmie pavedieni, apstiprinādami šo teoriju.

Ieraudzījis asiņaino roku, Grejs piegāja pie tēva un norādīja uz izlietni pie tālākās sienas. - Ej noskalo.

- Tu man nepavēlēsi.

Grejs atvēra muti, taisīdamies apstrīdēt, taču pārdomāja un noliecās palīdzēt. - Kas notika?

- Meklēju skrūves. - Tēvs pavicināja ar savainoto roku uz ēvel- sola pusi.

- Bet šīs taču ir naglas.

Tēvam iegailējās acis. - Ej nu, ej. Atradies Šerloks Holmss. - Viņa

skatienā jautās tikko valdītas dusmas, taču Grejam bija skaidrs, ka šajā gadījumā tās nav vērstas pret viņu.

To aptvēris, viņš cieta klusu un salasīja naglas kafijas kārbā. Tēvs raudzījās uz savām rokām - vienu asinīm klātu, otru tīru.

-Tēt?

Lielais vīrietis pašūpoja galvu un visbeidzot klusi novilka: - Lai nolāpīts…

Grejs nestrīdējās pretī.

Agrākos laikos tēvs strādāja Teksasas naftas atradnēs, līdz negadījums darba vietā padarīja viņu par invalīdu - zaudējis kāju zem ceļa, naftinieks pārvērtās par mājsaimnieci. Grejs drīz vien kļuva par viņa izmisuma un sarūgtinājuma izpausmju grēkāzi, dēls nekad nebija gana labs, nekad nebija tāds, kādu tēvs viņu alka redzēt.

Grejs vēroja, kā tēvs blenž uz savām rokām, un aptvēra skarbo patiesību. Iespējams, vecā vīra dusmas no sākta gala bijušas vērstas uz sevi. Gluži tāpat kā tagad - vīrietis nebija vis vīlies dēlā, bet gan dusmojās uz sevi par to, ka nevar būt tāds, kāds pats gribēja būt. Slimība pamazām atņēma visu.

Grejs lūkoja sameklēt īstos vārdus.

Kamēr viņš svārstījās, pārdomas izjauca motocikla motora rēkoņa. Uz ielas iekaucās riepas, atstādamas asfaltā sliedi.

Grejs izslējās stāvus un nolika kafijas kārbu uz ēvelsola. Tēvs izlamājās, noturēdams motociklistu par iereibušu dzīrotāju. Tomēr Grejs aši izstiepa roku un izslēdza garāžas lampas.

- Ko tu…
- Necelies augšā! - Grejs nokomandēja.

Kaut kas nebija lāgā…

Skatienam parādījās motocikls, melns, masīvs Yamaha V-max. Tas slīdēja sāniski. Nedega lukturis. Tieši tas bija izraisījis Grejā trauksmi. Motora troksnim nebija pa priekšu dzinies gaišs stars, kas apgaismotu ielu. Motocikls brauca tumsā.

Nepalēninājis gaitu, tas saslīdēja. No aizmugurējās riepas pacēlās dūmi, motociklistam pūloties izdarīt asu pagriezienu un iegrozot transportlīdzekli piebraucamajā ceļā. Tas pavilcinājās, salīgojās un metās šurp.

- Velns parāvis! - tēvs noskaldīja.

Motociklists pārāk pūlējās izlīdzināt gaitu. Spēkrats pazvāro- jās un, atsities pret ietves apmali, sasvērās uz sāniem. Braucējs mēģināja atgūt vadību, taču aizmugurējais dubļusargs aizķērās aiz verandas pakāpiena stūra.

Motocikls nogāzās, sarkanu dzirksteļu spieta pavadīts, it kā turpinādams Ceturtā jūlija uguņošanu. Braucējs nokrita uz asfalta, aizvēlās uz sāniem un palika, izstiepies guļam, netālu no atvērtās garāžas.

Gabaliņu tālāk motocikla motors norīstījās un apklusa.

Pašķīda dzirkstis.

Nolaidās tumsa.

- Jēzus Marija! - tēvs iesaucās.

Grejs izstiepa roku, nedzirdami pavēlēdams tēvam palikt garāžā, un ar otru roku izvilka deviņu milimetru Glock pistoli no maksts, kas bija piesprādzēta pie potītes. Viņš piegāja pie gulošā cilvēka, kas bija ģērbies melnā no galvas līdz kājām - melna āda, šalle un ķivere.

Kluss vaids apliecināja, ka braucējs vēl ir dzīvs, un tā ir sieviete. Viņa gulēja saritinājusies uz sāniem, un ādas apģērbs vairākās vietās bija ieplēsts.

Trokšņa piesaistīta, pie mājas sētas durvīm parādījās Greja māte un nostājās zem lieveņa lampas.

- Grej…?

- Nenāc šurp! - viņš pavēlēja.

Tuvodamies nokritušajai braucējai, viņš ievēroja uz iebraucamā ceļa baltā cementa kādu skaidri pamanāmu melnu apveidu. Tas izskatījās līdzīgs melnam akmens stabiņam, kas trieciena brīdī ieplaisājis. Tā metāliskais serdenis nozibsnīja mēness gaismā.

Taču, nostājoties blakus braucējai, viņa skatienu piesaistīja cits sudrabains zibsnis.

Kareklis sievietei ap kaklu.

Pūķa formā.

Grejs to uzreiz pazina. Viņam kaklā karājās tāds pats - tā bija sena ienaidnieka dāvana, vienlaikus brīdinājums un solījums, ka abu ceļi atkal krustosies.

Viņš satvēra pistoli ciešāk.

Vēlreiz klusi novaidējusies, viņa pavēlās no sāniem uz muguru. Uz baltā cementa izplūda asinis, melna tērcīte lēni virzījās uz mauriņa pusi. Grejs ieraudzīja svaigi izrautu izejas brūci.

Šāviens no mugurpuses.

Pasniedzās roka un pavilka nost ķiveri. Viņā vērās pazīstama, sāpju pārvērsta tumšmates seja. Iedegusi āda, mandeļkrāsas acis apliecināja sievietes Eirāzijas izcelsmi un viņas identitāti.

- Seihana… - viņš izdvesa.

Roka pastiepās, it kā taustīdamās. - Komandieri Pīrs… palīdziet man…

Grejs dzirdēja ciešanas viņas vārdos… un vēl to, ko nemūžam nebūtu domājis dzirdēt no šīs aukstasinīgās ienaidnieces mutes.

Ārkārtīgu izbīli.

2. ASIŅAINIE ZIEMASSVĒTKI

..

5. JŪLIJS, 11.02. Ziemassvētku sala

KĀRTĒJĀ LAISKĀ DIENA pludmalē…

Monks Kokalis pa šauro smilšu strēli sekoja kolēģim, kas rādīja ceļu. Abiem mugurā bija vienādi Bio-3 pretpiesārņojuma kombinezoni - ne gluži piemērotākais apģērbs pastaigai pa tropu liedagu. Zem kostīma Monks bija izmeties līdz pat bokseršortiem, taču jutās pārāk silti saģērbies un zem hermētiskās plastikas tērpa šķita lēnām izcepamies. Pielicis plaukstu pie pieres, sargādamies no pusdienas spilgtās saules, viņš aplūkoja šaušalīgo ainu, kas pavērās acu priekšā.

Ziemassvētku salas rietumu līcis čumēja un ņudzēja no mirušajiem, it kā no dzelmes būtu izskalota pati pekle. Beigtu zivju kaudzes norādīja, cik tālu vakar vakarā pacēlies paisums. Piekrasti izraibināja prāvi krāvumi ar beigtām haizivīm, delfīniem, bruņurupučiem, pat gludais pundurvalis - lai gan bija grūti pateikt, kur tās sākas un beidzas, miesa un zvīņas bija saplūdušas vienā smirdošā kaulu un pūstošu audu masā. Turpat bija arī lērums beigtu jūras putnu, kas nedabiskās pozās gulēja krastā un ūdenī - iespējams, tos bija pievilinājis šis slaktiņš, taču arī tie bija krituši par upuri indei.

No tuvējās klints plaisas ar skaņu rēcienu izšāvās dūņaina ūdens strūklaka, it kā okeāns izpūstu beidzamo dvašu.

Pieliekušies, lai izvairītos no ūdens šļāciena, abi vīrieši devās pa krastmalu ziemeļu virzienā, iedami pa šauru, tīru smilšu taciņu starp paisuma baismīgajām sanesām un stāvajām, džungļu biezokņiem apaugušajām klintīm.

- Atgādini, lai kuģa bufetē atsakos no jūras veltēm, - Monks purpināja, respiratoram čerkstot. Viņš bija priecīgs, ka kombinezonam pievienots skābekļa balons. Varēja tikai iedomāties, kāda smirdoņa valda šajā paisuma kapsētā.

Monks jutās atvieglots, ka viņa kolēģe doktore Liza Kamingsa bija palikusi uz kruīza kuģa otrpus salas. «Jūru valdniece» šūpojās viļņos Flaingfiškovas līci, pasargāta no šķebinošā, smacīgā vēja, kas plūda no salas rietumu puses toksiskās zupas.

Citiem gan bija veicies mazāk.

Rītausmā ierodoties, Monks bija redzējis, kā simtiem vīriešu, sieviešu un bērnu tiek evakuēti no salas. Visi bija dažādās piesārņojuma saindēšanās stadijās - daži akli, citi čūlām klāti, vissmagāk cietušajiem atmiruši āda atkarājās augoņiem klātos lēveros. Kaut arī toksiskais piesārņojums strauji kritās, drošības pēc evakuēja visus salas iedzīvotājus.

No «Jūru valdnieces», milzīga luksusa izklaižu kuģa, kas bija devies savā pirmajā braucienā pa Indonēzijas salām, tika aizsūtīti prom visi atpūtnieki, tas bija novirzījies no paredzētā ceļojuma

maršruta un nodots Pasaules Veselības organizācijas rīcībā, kuru ataicināja atklāt apkārtējo jūru pēkšņā piesārņojuma avotu un cēloni. Nosūtītā vienība bija uz kuģa ierīkojusi vadības centru.

Tieši tādēļ Monks šorīt klīda apkārt, traģēdijas atbalsīs meklēdams atbildes. Patlaban uz kuģa Līza lika lietā savas medicīnas doktores spējas, turpretim Monkam nācās brist cauri šai kloākai. Tā kā viņam bija īpašas zināšanas tiesu medicīnā un bioloģijā, tieši viņu izvēlējās šim «Sigmas» norīkojumam. Priekšniecība šo bija klasificējusi kā zema riska operāciju, te tiks veikta vienīgi novērošana, un tika cerēts, ka šī operācija palīdzēs viņam iejusties darbā pēc trim mēnešiem atvaļinājuma ģimenes pieauguma dēļ.

Pēdējo domu viņš atgaiņāja. Bradājot pa šo draņķību, negribējās domāt par savu meitiņu. Taču tas nelīdzēja. Viņš aizdomājās par Penelopes zilajām actiņām, apaļajiem vaidziņiem un gandrīz neiespējami gaišajiem matiņiem, kas nepavisam neatgādināja meitenītes tēva gludi skūto galvu un raupjos, skarbos vaibstus. Kā viņa gēni būtu varējuši radīt kaut ko tik skaistu? Lai gan, pilnīgi iespējams, tas bija sievas nopelns. Pat šeit viņš netika vaļā no sāpēm, fiziski jūtamām ilgām pēc ģimenes, it kā viņu ar abām sievietēm saistītu stingra nabassaite, asins saikne. Šķita neiespējami būt tik laimīgam.

Gabaliņu tālāk viņa gids doktors Ričards Grafs, rūdīts, sāls nocietināts okeānu pētnieks no Kvīnslendas universitātes, bija nometies zemē uz ceļa. Monka īstā nodarbošanās viņam bija noslēpums, zināms bija tikai tas, ka Pasaules Veselības organizācija savervējusi Monku viņa zināšanu dēļ. Grafs novietoja plastmasas paraugu kastīti uz plakana klints gabala. Cauri ķiveres aiz- sargstiklam rēgojās viņa bārdainā seja, savilkta raižpilnā, saspringtā izteiksmē.

Bija laiks ķerties pie darba.

Abi bija atbraukuši piepūšamā gumijas laivā. Tās stūrmanis, Austrālijas Karaliskās Flotes jūrnieks, bija palicis laivā, kas atradās uz sēkļa ārpus bīstamās zonas. Salas evakuācijas norisi uzraudzīt bija ieradies Austrālijas krasta apsardzes kuteris.

Nomaļā saliņa, kas atradās tūkstoš piecsimt jūdžu uz ziemeļrietumiem no Pērtas, piederēja Austrālijai. To atklāja 1643. gada Ziemassvētkos, un ar laiku neapdzīvoto salu kolonizēja briti, kas uzgāja šeit fosfora iegulas un ierīkoja plašas raktuves, liekot pie darba līgumstrādniekus no apkārtējām Indonēzijas salām. Kaut arī raktuves joprojām darbojās, salas galvenais ienākumu avots tagad bija tūrisms. Trīs ceturtdaļas bieziem lietus mežiem klāto salas augstieņu bija pasludinātas par nacionālā parka teritoriju.

Tiesa, tuvākajā laikā šeit tūristu pūļus neredzēs.

Monks piegāja pie doktora Ričarda Grafa.

Jūras pētnieks pamanīja viņu un ar cimdoto roku plašā žestā pavēcināja apkārt, norādīdams uz milzīgo kapsētu. - Daži vietējie

zvejnieki stāstīja, ka tas sācies tieši pirms mēneša, - Grafs skaidroja. - Murdi bijuši pilni tukšām vēžveidīgo čaulām, kurās miesa bija izšķīdusi. Velkot no jūras traļus, zvejniekiem uz rokām metās čūlas. Ar katru brīdi kļuva aizvien ļaunāk.

- Kas, tavuprāt, te noticis? Izplūdusi kāda toksiska viela?
- Tas katrā ziņā bijis toksisks uzbrukums, taču diez vai noplūde.

Zinātnieks nolika somu, uz kuras spoži mirdzēja ķīmiskā piesārņojuma brīdinājuma zīme, izklāja tās saturu un norādīja uz tuvējo vilni. Dzeltenīgie, pabiezie ūdeņi kūlās un putoja kā indīgs sautējums, pārpilns gaļas un kaulu.

Viņš pavēcināja roku. - Tas viss ir Mātes Dabas darbs.

- Kā tas jāsaprot?
- Tu savā priekšā redzi gļotsēnes. Tās sastāv no ciānbaktēri- jām jeb zilaļģēm, mūsdienu baktēriju un aļģu senām priekštecēm.

Pirms trim miljardiem gadu tāda masa plauka un zēla visos pasaules okeānos. Tagad tā uzradusies no jauna. Taisni tādēļ mani atsauca, šādi organismi ir mans svarīgākais pētnieciskais lauciņš. Es tādus, konkrēti lyngbya tnajuscula jeb «ugunszāli», studēju pie Lielā barjerrifa. Tu nepagūtu ne pusdienas paēst, kad šāds aļģu un zilaļģu sajaukums savairotos futbola laukuma platībā. Tā sasodītā radība izdala desmit dažādu biotoksīnu, kas izraisa čulgas uz ādas. Iztvaikodama tā rada tādu pašu dedzinošu sajūtu kā piparu gāze.

Monks iztēlojās postažu, kāda valdīja Flaingfiškovā jeb Apmetnē, Ziemassvētku salu lielākajā apdzīvotajā vietā. Tā atradās netālu no šī līča, taisni pasātu ceļā. - Vai tu uzskati, ka tieši tas šeit norisinājies?

- Vai kaut kas tamlīdzīgs. «Ugunszāle» un citas ciānbaktērijas zied visos okeānos, no Norvēģijas fjordiem līdz Lielajam barjerri- fam. Zivis, koraļļi un jūras dzīvnieki izmirst, turpretim šie senie glumekļi, tāpat kā indīgās medūzas, vairojas ka prieks. It kā evolūcija noritētu atpakaļgaitā un okeāni lēnām pārvērstos pirmatnējās jūrās. Pie vainas esam vienīgi mēs paši. Aizraušanās ar minerālmēslu un rūpniecisko ķimikāliju lietošanu un notekūdeņu pārbagātība piesārņo deltas un ietekas. Pēdējo piecpadsmit gadu laikā izvērstā vērienīgā zvejošana ir samazinājusi lielo zivju populāciju par deviņdesmit procentiem. Klimata izmaiņas ūdeni padara siltāku un skābāku, mazinot tā spēju saglabāt skābekli, kas nepieciešams zemūdens dzīvībai. Mēs strauji un neatgriezeniski pazudinām jūras.

Pakratījis galvu, viņš vērās uz mirušo ūdens klaju.

- Tam pa pēdām steidzas simts miljonu gadu veca jūras dzīvība, kurā mudž milzum daudz baktēriju, toksisko aļģu un indīgo medūzu. Šādi miruši ūdens klaji ir atrodami visā pasaulē.
- Bet kas izraisījis konkrēti šo?

Tieši šis jautājums bija atvedis viņus visus šurp.

Grafs pašūpoja galvu. - Nenoskaidrotas gļotsēnes. Pagaidām vēl

neesam to atklājuši. Tieši tas mani biedē. Jūras biotoksīni un neirotoksīni jau tā ir visspēcīgākās indes pasaulē. Tik drausmīgas, ka cilvēks tā arī nav iemācījies radīt to līdziniekus laboratorijas apstākļos. Vai zināji, ka saksitoksīns, ko izdala baktērijas kādā mīkstmiesī, ir Apvienoto Nāciju Organizācijas izdotajā masu iznīcināšanas ieroču sarakstā?

Monks savilka grimasi un cauri sejas aizsargam paraudzījās uz jūru. - Māte Daba brīžiem ir baigā maita.

- Vislielākā teroriste pasaulē, draudziņ. Ļoti vēlams šo neiz- vest no pacietības.

Monks nestrīdējās.

Kad bioloģijas lekcija bija beigusies, Monks noliecās un palīdzēja sakārtot paraugu vākšanas piederumus. Ar kombinezona plastikas cimdiem tas nebija viegls uzdevums, un nejūtīgā kreisā roka to padarīja vēl grūtāku. Iepriekšējā misijā viņš bija sakropļots un tagad valkāja piecu pirkstu protēzi, piebāztu jaunākajām tehnoloģijām un visādām DARPA ierīcēm, taču sintētika un bio- elektronika nebija paša miesa. Mēģinādams satvert smiltīs noliktu šļirci, viņš izgrūda lāstu.

- Ar to uzmanīgi! - Grafs brīdināja. - Diez vai gribēsi caurdurt kombinezonu. Vismaz ne te. Lai arī toksiskais līmenis krītas, piesardzība vēl arvien nebūs par skādi.

Monks nopūtās. Viņš nespēja vien sagaidīt, kad nonāks uz kuģa savā kajītē un varēs nomest šo pērtiķa kostīmu. Braucot uz salu, Monks bija sazinājies ar dažiem vajadzīgiem ļaudīm, un uz izpriecu kuģa ar lidaparātu bija nogādāta vesela tiesmedicīnas laboratorija. Pašlaik viņš ilgojās tur būt.

Taču vispirms bija jāsavāc paraugi analīzēm. Turklāt krietni daudz. Asinis, audi un kauli. No zivīm, haizivīm, kalmāriem un delfīniem.

- Dīvaini, - Grafs norūca. Viņš piecēlās un pārlaida skatienu pludmalei.

Monks piegāja klāt. - Kas tieši?

- Viens no visizplatītākajiem dzīvniekiem šajā salā ir Geocarcoidea natalis.

- Un cilvēku valodā?

- Es runāju par Ziemassvētku salas sarkano zemes krabi.

Monks nopētīja apgānīto krastmalu. Pirms izbraukšanas viņš

bija pāršķirstījis materiālus par salas floru un faunu. Sarkanais krabis, kas dzīvoja uz sauszemes, bija salas «zvaigzne», daži eksemplāri pat tik lieli kā pusdienu šķīvji. To ikgadējā migrācija bija viens no dabas pasaules brīnumiem. Katru novembri, vadoties pēc Mēness cikliem, simts miljonu krabju pa galvu, pa kaklu metās no džungļiem uz jūru, izvairoties no jūras putniem, izdzīvojot pierādīdami savas tiesības pāroties.

- Krabji ir bēdīgi slaveni ar paradumu baroties no maitām, - Grafs turpināja. - Būtu jādomā, ka šāda līķu pārpilnība piesaistītu tos lielā skaitā - jūras putnus arī. Taču es nemanu nevienu, ne dzīvu, ne mirušu.

- Varbūt viņi sajuta toksīnu un tāpēc palika džungļos?

- Ja tā, šāds faktors varētu sniegt norādes par šīs parādības izraisošā toksina vai baktērijas izcelsmi. Iespējams, tie jau agrāk ir sastapušies ar šādiem nāves uzplūdiem. Varbūt viņi ir imūni pret to. Sā vai tā - jo ātrāk noteiksim tā avotu, jo labāk.

- Lai palīdzētu saliniekiem…

Grafs paraustīja plecus. - Protams, arī tāpēc. Taču svarīgāk ir aizkavēt organisma izplatīšanos. - Zinātnieks nopētīja dzeltenīgo šļuru, un viņa balss bažīgi noklusa. - Bīstos, šie notikumi vēsta, ka parādījies kas tāds, no kā ārkārtīgi baidās visi okeāna pētnieki.

Monks pagriezās pret kolēģi, mēmi lūgdams paskaidrot sīkāk.

- Šī baktērija spētu izjaukt līdzsvaru dabā - šis aģents ir tik spēcīgs, ka pilnībā iznīcinātu visu dzīvo jūrā.

- Un tas patiešām var notikt?

Grafs notupās uz ceļiem un sāka darboties. - Iespējams, tas jau ir sācies.

Pēc šā nepatīkamā paziņojuma Monks turpmāko stundu vāca paraugus flakonos, maisiņos un plastikas glāzītēs. Tikām saule kāpa aizvien augstāk pāri klintīm, tās stari atspīguļoja no ūdens virsmas, un Monks savā biotērpā cepās kā krāsnī. Viņam acu priekšā sāka rēgoties auksta duša un atdzesēts kokteilis ar lietus- sardziņu glāzē.

Abi lēnām virzījās pa piekrasti. Netālu no klints Monks pamanīja smiltīs iespraustu apdegušu vīraka kociņu puduri, kas veidoja kaut ko līdzīgu žodziņam iepretim nelielai budistu svētvietai, kas nebija nekas cits kā jūras un smilšu nogludināta sēdoša figūra bez iezīmētas sejas. Tā atradās uz ātru roku sameistarotas, putnu mēsliem izraibinātas nojumes pavēnī. Viņš iztēlojās, kā vife- tējie aizdedzina vīraka kociņus, cerot, ka debesis iejauksies un pasargās viņus no toksiskā uzbrukuma.

Piepešu šermuļu pārņemts, viņš pagāja garām svētvietai, prātodams, vai šeit zinātnieku pūliņi neizrādīsies lietderīgāki.

No jūras puses atlidoja laivas motora rūkoņa, kas tuvojās, viņš pacēla acis un pārlaida skatienu ūdens klajam. Vācot paraugus, viņi ar Grafu bija pagājuši garām zemes strēlei, kas iestiepās jūrā.

«Zodiaks» bija noenkurojies šā klinšainā zemesraga smailē, un no šīs vietas to nevarēja saskatīt.

Monks pielika plaukstu pie pieres, aizēnodams acis. Vai austrāliešu pilots nolēmis piebraukt tuvāk?

Grafs pienāca viņam klāt. - Vēl par agru doties atpakaļ.

Pāri ūdenim atbalsojās automāta tarkšķi, un ap zemesraga smaili

izšāvās zils, applucis kuteris. Tā aizmugurējā daļā atradās septiņi vīrieši, visi aptinuši platas šalles ap galvu. No trie- cienšautenēm atspoguļojās saules stari.

Grafs noelsās un atkāpās, uzdurdamies kolēģim. - Pirāti…

Monks pakratīja galvu. Jauki, nav vārdam vietas…

Kuteris pagriezās abu vīriešu virzienā un traucās pāri ņirbošajiem vilnīšiem.

Monks sagrāba Grafu aiz apkakles un rāva viņu prom no saules pielietās krastmalas.

Pirātisms zēla visā pasaulē, taču Indonēzijas ūdeņos šādu rīkļurāvēju allaž bijis papilnam. Daudzās salas, atoli, tūkstošiem slepenu ostu, biezie džungļi - šādi apstākļi bija kā radīti pirātisma uzplaukumam. Pēc nesenā cunami šajā apkaimē vietējo pirātu skaits bija krietni pieaudzis, tie izmantoja jukas un apstākli, ka policijai katastrofāli trūka līdzekļu.

Šķita, ka nesen notikušajai traģēdijai būs līdzīgas sekas.

Neprāta pilni notikumi liek cilvēkiem rīkoties neprātīgi.

Taču - kurš gan būs tik neprātīgs, lai ierastos šajos ūdeņos? Monks pamanīja, ka šāvēji ir no galvas līdz kājām ietinušies pašdarinātos biotērpos. Vai viņi ir padzirdējuši, ka toksiskuma līmenis šeit krītas, tāpēc nolēmuši riskēt un uzbrukt?

Atkāpdamies no krastmalas, Monks pameta skatienu noenkurotās laivas virzienā. Šajās salās «Zodiaks» melnajā tirgū maksātu kārtīgu summiņu, nemaz nerunājot par dārgo pētniecisko aprīkojumu. Monks arī ievēroja, ka «Zodiaka» pilots neatbildēja ar uguni - austrāliešu jūrnieks acīmredzot bija pārsteigts nesagatavots un gājis bojā jau pašā sākumā. Pie viņa bija palikusi vienīgā rācija. Abi zinātnieki bija nogriezti no ārpasaules.

Monks iedomājās par Līzu, kas bija palikusi uz izpriecu kuģa. Ap sīciņo ostu patrulēja Austrālijas krasta apsardzes kuteris. Vismaz viņa būs drošībā.

Atšķirībā no viņiem.

Klints aizšķērsoja ceļu uz iekšzemi. Uz abām pusēm aizstiepās kaila krastmala.

Monks aizrāva Grafu aiz vienīgā patvēruma - laukakmens, kas bija noslīdzis uz sāniem.

Kutera pasažieri pavērsa ieročus pret vīriešiem. Iesprakšķējās automātisko šauteņu uguns, un lodes kapāja smiltis, tuvodamās viņu paslēptuvei.

Monks nospieda Grafu zemāk.

Te nu bija laiska dieniņa pludmalē.

11.42

DOKTORE LlZA KAMINGSA zieda anestezējošu krēmu uz muguras raudošai meitenītei. Māte turēja bērnu aiz rokas. Sieviete bija malaiziete, viņa klusi čukstēja bērnam, raižpilni piemiegusi bruņās acis. Lidokaīna un prilokaīna maisījums drīz vien remdēja apdegumu uz muguras, un meitenītes sāpju kliedzieni pārvērtās elsās un šņukstos.

- Gan viss būs labi, - Līza apliecināja, zinādama, ka māte strādā par viesmīli vietējā viesnīcā un prot angļu valodu. - Pierau- giet, lai viņa trīs reizes dienā saņem antibiotikas.

Sieviete pielieca galvu. - Terima kasih. Paldies.

Līza norādīja uz cilvēku grupiņu zilibaltos formastērpos, «JUru valdnieces» apkalpojošo personālu.

- Kāds no apkalpes ierādīs kajīti jums un meitai.

Sieviete atkal nolieca galvu, bet Līza jau bija uzgriezusi muguru un plakšķināda ma gumiju, vilka nost cimdus. «Jūru valdnieces» peldbaseina klājs bija pārtapis cietušo šķirošanas punktā. Visi evakuētie tika izmeklēti un sadalīti kritiskos un ne tik kritiskos gadījumos. Līza, kurai bija vismazākā pieredze, tika nozīmēta pirmās palīdzības postenī, un viņai piešķīra palīgu - sanitāru, studentu no Sidnejas, tievu indiešu izcelsmes jaunekli vārdā Džes- pals. Viņš bija Pasaules Veselības organizācijas mediķu vienības brīvprātīgais.

Tas bija savāds pāris - blonda sieviete gaišu ādas krāsu un melnīgsnējs tumšmatis. Taču abi darbojās kā pieredzējusi komanda.

- Džesij, kā mums ar cefaleksīnu?
- Pietiks, doktore Līza. - Viņš sakratīja prāvu antibiotiku pudeli, un ar otru roku turpināja aizpildīt dokumentus. Jauneklis lieliski prata darīt vairākus darbus reizē.

Savilkusi zaļās ķirurga virssvārča bikses augstāk uz gurniem, Līza paraudzījās apkārt. Nekavējoša aprūpe nevienam nebija nepieciešama. Lai ari pārējā ēdamzāles daļā valdīja mērenas jukas, kur palaikam atskanēja raudas un saucieni, viņi atradās mierpilnā saliņā. Vismaz pagaidām.

- Domāju, ka lielākā daļa salinieku ir evakuēta, - Džesijs sprieda. - Dzirdēju, ka pēdējās divas motorlaivas ieradās pustukšas. Man liekas, šobrīd pie mums nonāk vēl tikai daži attālāko ciematu iedzīvotāji.
- Paldies dievam, ka tā.

Šajā bezgalīgajā ritā viņa bija apkopusi vairāk nekā simt piecdesmit pacientu ar apdegumiem, čūlām, smagu klepu, dizentēriju, nelabu dūšu; viens, krizdams no piestātnes, bija izmežģījis plaukstas locītavu. Tomēr viņai bija tikusi vienīgi saujiņa visu pacientu. Izpriecu kuģis bija piebraucis pie salas vakar vakarā, un, kad helikopters rīta

ausmā atveda Līzu, evakuācija ritēja pilnā sparā. Viņa bija spiesta bez vilcināšanās iesaistīties darbā. Sīciņajā, nomaļajā salā mita vairāk nekā divi tūkstoši cilvēku. Lai arī nāktos saspiesties ciešāk, kuģis varēja dot patvērumu visiem iedzīvotājiem, ņemot vērā, ka mirušo skaits diemžēl jau pārsniedza četrus simtus cilvēku… un turpināja augt.

Viņa bridi stāvēja, apķērusi sevi, un vēlējās, kaut šobrīd no muguras būtu pienācis Peinters un apskāvis viņu ar savam stiprajām rokām, pieglauzdams viņai savu rugājiem noaugušo vaigu. Līza gurdi pievēra acis. Lai arī drauga šeit nebija, viņa aizņēmās mazliet tā tēraudcietā stipruma.

Darba laikā, aprūpējot pacientus citu aiz cita, nebija grūti raudzīties uz savu darbu bezkaislīgi, it kā no malas, apkopt vienu un ķerties pie nākamā.

Taču tagad šajā rāmajā brīdī viņu satrieca nelaimes vēriens. Slimība bija izcēlusies pēdējo divu nedēļu laikā no dažiem apdegumiem, ko radīja saskarsme ar kādu toksisku vielu. Bet tad divu dienā laikā no jūras bija pacēlies toksisks mākonis, kā vulkāns izvirzdams gāzi, kas izraisīja čūlājošus apdegumus. Gāja bojā piektā daļa iedzīvotāju, un cietuši bija visi pārējie.

Lai arī toksiskais mākonis bija drīz izčākstējis, neveselajiem uzbruka sekundāras slimības un infekcijas - gripa, akūts drudzis, meningīts, redzes traucējumi. Slimību izplatības straujums darīja raizes. Viss trešais klājs bija pārvērsts par karantīnas zonu.

Ko viņa šeit vispār meklēja?

Kad «Sigmā» uzzināja par šo medicīnisko krīzi, Līza bija izlūgusies Peinteru sūtīt viņu, apliecinādama, ka tieši viņa tam ir piemērotākā. Viņai bija ne tikai grāds medicīnā, bet arī doktores grāds cilvēku fizioloģijā, un - vēl svarīgāk - liela pieredze operatīvajā darbā, īpaši jūras zinātnēs. Viņa piecus gadus bija nostrādājusi uz cietušo glābšanas kuģa «Dzelmju atklāsme», veicot pētījumus fizioloģijā.

Tādējādi viņai bija pamatots arguments par labu iekļaušanai šajā vienībā.

Taču ne vienīgais.

Aizgājusi no darba uz kuģa un visu gadu nostrādājusi Vašingtonā, Līza manīja, ka pamazām ieplūst Peintera dzīvē. Lai arī šāda satuvināšanās, saplūšana ar mīļoto cilvēku viņai bija pa prātam, Līza apzinājās, ka šis darbs tālumā nepieciešams gan pašai, gan attiecībām - viņai vajadzīgs kādu brīdi paraudzīties uz dzīvi no malas, izkļūt no Peintera ēnas.

Varbūt tomēr viņa bija aizgājusi par tālu…

Uzmanību piesaistīja spalgs kliedziens, un viņa pagriezās pret ēdamzāles dubultdurvīm. Divi jūrnieki ienesa cietušo. Vīrietis uz nestuvēm locījās un kliedza, āda, kas bija sarkana kā vēzim, suloja.

Izskatījās, ka viss viņa ķermenis būtu apvārīts. Nesēji steigšus stiepa nestuves uz kritiskās aprūpes nodaļu.

Līza instinktīvi prātā pārlika nepieciešamās zāles, atkal kļūdama bezkaislīga. Diazepāms, intravenozi ievadāms morfijs. Taču dziļi sirdī viņa zināja patiesību. To zināja visi. Cietušajam varēja piedāvāt tikai paliatīvu dziedniecību, remdēt sāpes. Vīrietis uz nestuvēm jau praktiski bija miris.

- Tā, nu būs ziepes, - nomurmināja Džesijs viņai aiz muguras.

Līza pagriezās un ieraudzīja šurp nākam doktoru Džinu Lindholmu - zinātnieks ar garajām kājām un kaklu un izspūrušo gaišo matu mudžekli atgādināja strausu. Pasaules Veselības organizācijas vienības vadītājs palocīja galvu, norādīdams, ka patiešām nāk pie Līzas.

Kas nu atkal?

Hārvardā mācītais speciālists nebija viņā izraisījis siltas jūtas. Ieņemamais amats viņam bija jūtami sakāpis galvā. Ieradies uz kuģa, viņš nevis nāca palīgā, bet gan nošķīrās no pārējiem kopā ar izpriecu kuģa īpašnieku, neordināro Austrālijas miljardieri Rai- deru Blantu. Miljardieris, slavens ar to, ka mēdza personīgi pārraudzīt savus uzņēmumus, bija devies kopā ar kuģi tā pirmajā braucienā. Lai arī nekas viņu nekavēja pamest kuģi pēc tam, kad to rekvizēja, miljardieris bija palicis uz klāja, pārvērzdams glābšanas operāciju reklāmas pasākumā. Un Lindholms bija ar mieru sadarboties.

Toties ar Monku un Lizu sadarbība neizņāca. Pasaules Veselības organizācijas vienības vadītājam nepatika aizkulišu spiediens, kas bija panācis abu iekļaušanu vienībā. Viņam gan nekas cits neatlika, kā ar to negribīgi samierināties - tomēr tas nenozīmēja, ka jāizrāda laipnība.

- Doktore Kamingsa, man prieks, ka jums ir laiks vaļoties.

Līza klusuciezdama norija pārmetumu. Džesijs nosprauslājās.

Lindholms palūkojās uz praktikantu, it kā iepriekš nebūtu manījis viņa klātbūtni, taču uzreiz izmeta viņu no prāta un no jauna pievērsās Līzai.

- Man dots rīkojums pavēstīt jums par visiem epidemioloģisko analīžu rezultātiem, kas saistīti ar šo katastrofu. Tā kā doktors Kokalis ir devies vākt paraugus, es nolēmu vērst jūsu uzmanību uz šo gadījumu.

Ar strauju kustību viņš pastiepa biezu mapi. Viņa pamanīja uz tās vāka nelielās Ziemassvētku saliņas slimnīcas logotipu. Slim-*V* nīcu, kurā uz pilnu slodzi strādāja tikai divas medicīnas māsas, bet ārsti dežurēja mājās un bija sazvanāmi pa tālruni, uzliesmojuma sākumā strauji pārpludināja pacienti, un smagāk saslimušos ar lidaparātiem nogādāja uz Pērtu. Taču pēc pirmā bioloģiskā katastrofas triecienuzbrukuma šāda prakse kļuva neiespējama. Līdzko ieradās izpriecu kuģis, slimnīcu evakuēja pirmo.

Līza atvēra mapi un ieraudzīja, ka pacients iegrāmatots ar vārdu Džons Do*. Viņa aši pārskrēja acīm īsajai slimību vēsturei. Aptuveni sešdesmit septiņus vai astoņus gadus vecais vīrietis bija atrasts pirms piecām nedēļām, kails klīstam pa lietus mežu un nepārprotami ciezdams no plānprātības un apdegumiem. Viņš nevarēja izteikt ne vārda, un organisms bija pamatīgi atūdeņo- jies. Pēc laika viņš ieslīga infantilā stāvoklī, nespēja par sevi parūpēties un ēda tikai tad, ja to baroja. Vīrieša personību mēģināja noteikt ar pirkstu nospiedumu palīdzību, pārskatot bezvēsts pazudušo sarakstu, taču meklējumi bija velti. Viņš tā arī bija palicis «Džons Do».

Līza pacēla acis.

- Es nesaprotu… Kas tam kopīgs ar šeit notiekošo?

* Par Džonu Do ASV tiesmedicīnas un juridiskajā praksē dēvē neatpazītu cietušo vai mirušo.

Lindholms piegāja klāt un pabakstīja ar pirkstu diagrammā, j

- Simptomu un izmeklēšanas rezultātu saraksts. Pašā apakšā.

- Vidēja un smaga apdeguma pazīmes, - viņa murmināja, lasīdama sarakstu. Pēdējā rindiņā bija rakstīts: «Dziļi dermāli otrās pakāpes saules apdegumi ar audu tūsku un pūšļu veidošanos.»

Līza pacēla galvu. Līdzīgi simptomi bija daudziem pacientiem šajā rītā.

- Tie nebija tikai saules apdegumi.

- Tomēr salas mediķi nonāca pie tāda secinājuma, - Lindholms > ar neslēptu nicinājumu atsaucās.

Līza nevarēja vainot salas ārstus vai medicīnas māsas. Tobrīd vēl neviens nenojauta par briestošo vides katastrofu. Viņa vēlreiz pārbaudīja datumu.

Pirms piecām nedēļām.

- Domāju, ka esam atraduši mūsu «nullto pacientu», - Lindholms ar patosu bilda. - Vai vismaz vienu no pirmajiem saslim- i šanas gadījumiem.

Līza aizvēra mapi. - Vai varu viņu apskatīt?

Viņš pamāja. - Tas bija otrs iemesls, kādēļ ierados te.

Pēdējos vārdos ieskanējās drūma nedrošība, un tas Līzu biedēja. Viņa gaidīja sīkāku skaidrojumu, taču vīrietis tikai apsviedās uz papēža un devās prom.

- Nāciet līdzi.

Pasaules Veselības organizācijas vienības vadītājs šķērsoja ēdamzāli un nostājās pie viena no kuģa liftiem. Iegājis tajā, viņš nospieda pogu, kas veda liftu uz pastaigu klāju trešajā stāvā.

- Uz izolatoru? - viņa vaicāja.

Vīrietis paraustīja plecus.

Pēc brīža durvis atvērās, un acu priekšā parādījās uz ātru roku izveidota sterila telpa. Viņš ar rokas mājienu aicināja pavadoni uzvilkt

bioloģisko aizsargtērpu, līdzīgu tam, kādā Monks pašlaik vāca paraugus.

Līza iekāpa kombinezonā un sajuta no tā vējojam vieglu ķermeņa aromātu. Viņa pārvilka kapuci pāri galvai un aizdarīja kombinezonu. Kad abi bija saģērbušies, Līzu pa gaiteni veda uz kajīti. Durvis bija vaļā, un aiz tām drūzmējās citi mediķi.

Lindholms uzrēca, likdams atbrīvot ceļu. Klātesošie pajuka uz visām pusēm - acīmredzot vadītājs bija padotos labi izdresējis. Lindholms ieveda Lizu nelielā telpā, iekšējā kajītē bez logiem. Vienīgā gulta bija novietota gar galasienu.

Tajā zem plānas segas gulēja cilvēks, drīzāk miris nekā dzīvs. Taču viņa pamanīja, ka sega viegli cilājas un ir saklausāma vārga elpa. No rokas, kas vīdēja no segas apakšas, stiepās intravenozās caurulītes. Rokas āda bija bāla, tik slimīga un izvārguši, ka šķita pat caurspīdīga.

Viņa neapzināti paraudzījās uz seju. Kāds gulošo bija steidzīgi noskuvis. No dažiem iegriezumiem sejas ādā sūcās asinis. Mati bija sirmi un viegli pūkaini, kā pacientam, kas pārcietis ķīmijte- rapijas kursu, taču acis bija vaļā un stingi blenza viņā.

Vienubrīd viņai šķita, ka redz acīs pavīdam apjausmu, tikko manāmu iztrūcināšanos. Roka pat vāri paslējās sievietes virzienā.

Bet tad pa vidu iespraucās Lindholms un, nelikdamies ne zinis par pacientu, pacēla segas apakšdaļu, parādīdams vīrieša kājas. Līza bija domājusi ieraudzīt kreveļainu ādu, kas dzīst pēc otrās pakāpes apdeguma - tādas vātis viņa bija kopusi visu dienu - taču kājā, melnu čulgu izraibināts, no cirkšņa līdz kājas pirkstiem stiepās dīvains violets zilums.

- Ja jūs būtu palasījusi ziņojumu, - ierunājās Lindholms, - jūs zinātu, ka šie jaunie simptomi parādījās pirms četrām dienām. Slimnīcas personāls nosprieda, ka tā ir tropu gangrēna, apdegumu dziļās infekcijas sekas. Taču patiesībā tas ir…

- Nekrotizējošs fasciīts, - viņa pabeidza.

Lindholms viegli nošņaukājās un nolaida segu. - Tieši tā. Arī mēs tā domājām.

Nekrotizējošo fasciītu, ko dēvē ari par miesasēdāju, izraisa baktērijas, parasti bēta hemolītisks streptokoks.

- Kāds ir slēdziens? - viņa vaicāja. - Sekundārā infekcija no agrākām brūcēm?

- Liku atsūtīt mūsu bakteriologu. Vakar vakarā paraugs, uz ātru roku apstrādāts ar Grama krāsošanas metodi, uzrādīja milzīgu daudzumu Propionibacterium.

Viņa sarauca pieri. - Neizprotami. Tā ir parasta ādas baktērija. Nav patogēna. Vai esat drošs, ka tas nav kāds piesārņojums?

- Nav, ja ņem vērā, kādos daudzumos tā atrasta čūlās. Līdzīgas analīzes veica arī ar citiem audu paraugiem. Rezultāti bija uz mata

tādi paši. Tikai otrajā reizē pētot, apkārtējos audos atrada savādu nekrozi. Puvumu, ko šad un tad var novērot lokāli. Tas stipri līdzinās nekrotizējošajam fasciītam.

- Kas to izraisa?

- Akmenszivs dzēliens. Ārkārtīgi toksisks. Zivs izskatās pēi klints atlūzas, un tās muguras dzelkšņos ir indes dziedzeri. Tās inde ir viena no nejaukākajām pasaulē. Atsaucu doktoru Bārn- hartu izanalizēt audus.

- Toksikologu?

Piekrītošs mājiens.

Doktors Bārnharts, kurš pārzināja vides indes un toksīnus, bija atlidojis šurp no Amsterdamas. Ar «Sigmas» svētību Peinters bija pats lūdzis iekļaut šo speciālistu Pasaules Veselības organizācijas vienībā.

- Rezultātus mums nogādāja pirms nepilnas stundas. Pacienta audos viņš atradis aktīvu indi.

- Es nesaprotu. Tātad ārprāta lēkmē klīstošu vīrieti sadzēla akmenszivs?

- Nē, - viņai aiz muguras atskanēja atbilde.

Līza pagriezās. Durvju aiļu piepildīja garš, drukns stāvs. Lācim līdzīgais augums bija iespīlēts aizsargtērpā, kas šādiem apmēriem acīmredzami bija par mazu. Iesirmie mati un bārda atbilda koptēlam, taču prāta asums gan ar to nesaskanēja. Doktors Henrijs Bārnharts iespraucās istabā.

- Nedomāju, ka šim cilvēkam ir gadījies uzkāpt uz akmenszivs. Tomēr tās inde ir viņā.

- Kā tas iespējams?

Bārnharts it kā palaida jautājumu gar ausīm un pievērsās Pasaules Veselības organizācijas vienības vadītājam.

- Es jau tā biju paredzējis, doktor Lindholm. Es aizņēmos no doktora Millera propionibacterium kultūras un liku veikt analīzi. Šaubu vairs nav.

Lindholms manāmi nobālēja.

- Kas noticis? - Līza tincināja.

Toksikologs pieliecās un saudzīgi nogludināja Džona Do segu. Tas bija negaidīti maigs žests tādam milzim.

- Šī baktērija, - viņš ierunājās. - Propionibacterium… ražo akmenszivs indei līdzīgi substanci tādos apjomos, ka spēj izšķīdināt šā cilvēka audus.

- Tas nav iespējams.

Lindholms nosprauslājās. - Un ko es teicu?

Līza nelikās dzirdam. - Bet propionibacterium nerada nekādus toksīnus. Tā ir labdabīga.

- Es nevaru izskaidrot nedz iemeslus, nedz to, kā tas notiek, - Bārnharts atzina. - Lai turpinātu pētījumus, man nepieciešams vismaz

elektronu mikroskops. Tomēr varu jums apliecināt, doktore Kamingsa - šī labdabīgā baktērija ir pārvērtusies par vienu 110 nešpetnākajām sīkbūtnēm uz Zemes.

- Kā tas jāsaprot - pārvērtusies?

- Es nedomāju, ka baktērija nākusi no ārpuses. Es uzskatu, ka pacienta bakteriālā flora bija normāla. Nav zināms, ar ko šis cilvēks saskāries, taču tas ir mainījis baktērijas bioķīmiju, tās pamata ģenētisko struktūru un padarījis to ļaundabīgu. Pārvērtis miesasrijējā.

Līza joprojām negribēja ticēt. Vismaz bez pierādījumiem. - Mans kolēģis doktors Kokalis ir mūsu luksusa kajītē iekārtojis pārvietojamo tiesmedicīnas laboratoriju. Ja jūs varētu…

Kaut kas trinās gar cimdā tērptās plaukstas virspusi. Viņa iztrūkās, gandrīz salēcās. Taču tas bija tikai vecais vīrs, kurš atkal sniedzās pēc viņas un izmisīgām acīm ieskatījās sievietē. Vēja appūstās, apsprēgājušās lūpas notrīsēja, vīrietim sausi ieelpojot.

- Sū… Sūzana…

Viņa pagriezās un satvēra vīrieti aiz pirkstiem. Viņš acīmredzami vēl aizvien murgoja un noturēja viņu par kādu citu. Līza viegli paspieda pirkstu, kā mierinādama.

- Sūzana… kur Oskars? Es dzirdu viņu rejam mežos. - Acis izvalbījās. - Viņš rej… palīdzi viņam… Bet ne… neej ūdenī. - Līza juta, ka vīrieša pirksti atslābst. Plaksti gausi aizvērās un īsais miglainās apskaidrības mirklis lēnām pagaisa.

Pienāca medmāsa un nolasīja pacienta dzīvībai svarīgākos rādītājus. Viņš atkal bija iegrimis bezsamaņā. Līza pastūma viņa roku zem segas.

Lindholms nostājās cieši klāt, pārāk tuvu. - Runājot par doktora Kokaļa tiesmedicīnas laboratoriju - mums tajā jātiek pēc iespējas drīzāk, lai pārbaudītu doktora Bārnharta neprātīgo hipotēzi.

- Es gan gribētu pagaidīt, līdz Monks atgriežas, - Līza noteica, soli atkāpdamās. - Dažas iekārtas ir pagatavotas īpaši šai laboratorijai. Lai ar tām droši strādātu, mums būs vajadzīgas viņa zināšanas.

Lindholms saviebās, taču šādi pauda neapmierinātību ar dzīvi visumā, nevis ar viņas atbildi.

- Lai notiek. - Viņš apcirtās. - Jūsu kolēģim paredzēts atgriezties apmēram pēc stundas. Tikmēr, doktor Bārnhart, savāciet visus nepieciešamos paraugus.

Holandiešu toksikologs paklausīgi palocīja galvu, lai gan Līza ievēroja Bārnhartu viegli nobolām acis, kamēr Pasaules Veselības organizācijas vienības vadītājs atstāja telpu. Līza devās viņam līdzi.

- Vai uzpīkstināsiet man uz peidžeru, kad doktors Kokalis atgriezīsies? - Bārnharts uzsauca viņai nopakaļus.

- Protams.

Viņa, tāpat kā visi pārējie, dega nepacietībā noskaidrot patiesību. Tomēr Līza baidījās, ka šie notikumi ir tikai aisberga redzamā daļa. Šeit brieda kaut kas baismīgs.

Bet kas?

Viņa cerēja, ka Monks ilgi nekavēsies.

Izejot no telpas, viņa atcerējās pacienta pēdējos vārdus.

Ne… neej ūdenī.

11.53

I

- NĀKSIES laisties peldus, - Monks ieteicās.

- Vai… vai tu traks esi? - Grafs izdvesa. Abi joprojām bija pieplakuši akmenim.

Pirms brīža pirātu kuteris bija uzskrējis vienam no daudzajiem zemūdens rifiem, kas bija devuši nosaukumu šai salas daļai - ; Smitsonblaita jeb Smitsona Nelaime. Apšaude bija rimusies, un no jūras puses atlidoja tikai motora rēkoņa, kuterim pūloties at-1 brivoties no rifa skavām.

Monks bija pabāzis galvu no aizsega, lai novērtētu situāciju, ļ un gandrīz šķīries no auss, gar kuru aizspindza snaipera lode. ļ Abi joprojām bija iesprostoti, sagūstīti, un bēgšana bija iespējama tikai vienā virzienā - tieši virsū ienaidniekam.

Monks pieliecās, atvilka kostīma apakšstilba rāvējslēdzēju, iegrūda tur pirkstus un no maksts, kas bija piesprādzēta pie potītes, izvilka deviņu milimetru Glock.

Ieraugot viņu paslejam augšup pistoli, Grafam iepletās acis. - Vai tu iedomājies, ka varēsi novākt visus uzbrucējus? Gribi trāpīt degvielas tvertnei?

Monks papurināja galvu.

- Esi saskatījies visādus Džerija Brukheimera producētos burlakgabalus. Ar šo zirņu spļaujamcaurulīti piespiedīsim viņus tikai pieliekties. Cerams, gana ilgi, lai aizkļūtu līdz tai bangai.

Viņš norādīja uz klintsgabalu virkni, kas iestiepās ūdenī. Ja kuterī sēdošo nepamanītiem izdosies aizlīst aiz tiem, varbūt laimēsies tikt līdz nākamajam zemesragam. Pēc tam, ja izdosies aizkļūt līdz krastmalai tālākajā pusē, pirms pirāti atsvabinās kuteri… un ja tur būs taka, kas ved salas iekšienē…

Sasodīts, pārāk daudz varbūtību…

Tomēr vienā ziņā bija skaidrība.

Ja abi paliks te, drebēdami kā truši, viņus gaida droša nāve.

- Vajadzēs pēc iespējas ilgāk uzturēties zem ūdens, - Monks brīdināja. - Ja aizsargtērpa kapucēs paliks mazliet gaisa, varbūt pat varēsim vienu otru reizi ievilkt elpu.

Grafa sejas izteiksme liecināja, ka šāds priekšlikums nesniedz īpašu atvieglojumu. Lai arī toksiskais uzbrukums visumā bija aprimis, līcis joprojām bija indes pilna atkritumu joma. Pat šāvēji acīm redzami negribēja atteikties no drošības, ko sniedza kutera klājs. Maskās tērptie vīrieši ar airiem bīdīja laivu nost no zemūdens akmeņiem, taču nelēca ārā no kutera, lai samazinātu svaru.

Ja jau pat pirāti negrib kāpt ūdenī…

Monks piepeši sāka šaubīties, vai šāds plāns ir prātīgs. Turklāt viņam riebās niršana. Viņš bija «zaļā berete», nevis kaut kāds nolāpīts jūras kājnieks.

- Kas ir? - Grafs bija kaut ko nopratis no Monka sejas. - Sāc šaubīties, vai plāns izdosies, ja?

- Ļauj taču kaut uz brīdi padomāt!

Monks saguma un attapās blenžam uz nobružāto Būdas statuju, kas atradās zem nojumes apdegušo vīraka nūjiņu ielenkumā. Monks nebija budists, taču patlaban būtu ar mieru pielūgt jebkuru dievu, ja vien tas palīdzētu izkļūt no šīs ķezas.

Acis atkal aizklīda pie apdegušajām vīraka nūjiņām. Nepagriezis galvu, viņš uzrunāja Grafu:

- Kā dievlūdzēji te nonākuši? - viņš taujāja. - Krastmalā jūdzēm tālu uz abām pusēm nav neviena ciemata, piekļūt no jūras kavē rifi, un klintis acīmredzot ir pārāk stāvas, lai pa tām kāpelētu.

Grafs pašūpoja galvu. - Kāda tam nozīme?

- Kāds šīs vīraka nūjiņas ir aizdedzinājis. Apmēram pirms diennakts, - Monks paslējās augstāk. - Skaties smiltīs. Te ir tikai mūsu pēdu nospiedumi. Var redzēt, ka te kāds ir nometies ceļos aizkūpināt vīraka nūjiņas, taču nekur nav redzamas pēdas, kas vestu uz ūdeni vai gar pašu krastu. Tas nozīmē, ka šie cilvēki nākuši no klintsaugšas. Tur noteikti ir taka.

- Tikpat labi kāds nometa virvi un norāpās pa to.

Monks nopūtās, neapmierināts, ka viņam nav gadījies dumjāks ceļabiedrs, kurš neprastu tik labi norādīt uz nepilnībām viņa spriedumos.

- Ūdenī vai uz Budu? - Monks lika izvēlēties.

Grafs norīstījās. Kutera motors ieaurojās vēl skaļāk. Pirāti bija gandrīz atsvabinājušies.

Grafs pagriezās pret Monku. - Vai… vai gadījumā Būdas vēdera paberzēšana nenes laimi?

Monks pamāja. - Man liekas, es to lasīju kādā pareģojumā ķīniešu restorānā. Cerēsim, ka Buda arī to zina.

Monks pagriezās un pacēla pistoli. - Es skaitīšu līdz trīs, un tu tad joz, ko kājas nes. Es turēšos tev cieši aiz muguras un pa ceļam apšaudīšu kuteri. Tu visus spēkus veltī tam, lai tiktu līdz Budam un atrastu taku.

- Un es no visas sirds cerēšu, kaut dievlūdzēji nav nolaidušies pa vir…

- Nemaz neturpini! Vēl piesauksi nelaimi!

Grafs uzreiz aprāvās.

- Nu tad sākam. - Monks saņēma dūšu, pāris reižu pietupās un paslējās, lai kājās sāktu straujāk riņķot asinis, un noskaitīja. - Viens… divi… trīs…!

Grafs izšāvās no klintsakmeņa aizsega un joza kā trusis. No akmens turpat viņam pie papēžiem džinkstēdama atlēca lode.

Monks izlamājās un uzrāvās augšup.

- Tev bija jāpagaida, kad es teikšu aiziet! - viņš purpināja, spaidīdams mēlīti un apšaudīdams iesprūdušo kuteri. - Civilisti…

Viņš apbēra kuteri ar ložu krusu, piespiezdams tā pasažierus nogulties. Viens pameta rokas gaisā un pārgāzās pāri bortam. Monkam palaimējies. Par atbildi atskanēja daži uz labu laimi panikā izdarīti šāvieni.

Grafs jau bija pieskrējis pie Būdas un nobremzēja smiltīs, paslīdēdams garām vīraka nūjiņām. Viņš pagriezās, sagrīļojās, tomēr noturēja līdzsvaru un lēcienā sasniedza nojumi.

Monks devās pa taisnāku ceļu, izbrāzdamies cauri smilšainam ērkšķu krūmam. Viņš nokrita smiltīs blakus Grafam.

- Izdevās! - Grafs izdvesa, un balsī jautās pārāk daudz pārsteiguma.

- Tiesa, šie tagad ir nikni pēc suņa.

Monks atcerējās vīru, kurš bija iegāzies toksiskajā šļurā.

Trieciensauteņu uguns, varbūt aiz atriebības, zvēroti caursita nojumi un plosīja vīnstīgas un lapas, kas vijās gar klints sienu. Monks ar Grafu saspiedās kopā, Būdas platā akmens vēdera pasargāti. Situācija šķita gluži vai simboliska.

Taču neko labāku Buda nevarēja sniegt.

Monks pārlaida skatienu klintīm aiz koka būdeles.

Bez mazākās plaisas - tajās nebija ko domāt uzkāpt.

Nekādas takas arī nebija.

- Vienam no mums vajadzēja garāmskrienot paberzēt to punci, - Monks nopurpināja.

- Un ierocis? - Grafs ieprasījās.

Monks pacēla to augstāk. - Viena patrona. Pēc tam varēšu šiem mest ar pistoli. Tas allaž ir noderīgi.

Kuteris, skaļi norēcies, beidzot atsvabinājās no rifa. Nelaimīgā kārtā kuteris tagad atradās rifa šajā pusē un cauri līķiem piesardzīgi slīdēja šurp.

Nepaies ilgs laiks, un šļurā nonāks vēl divi līķi.

Budu apbēra šāvienu kārta, kas caururba nojumi. Atkal pašķīda vīnstīgas. Kāda lode, atlēkusi rikošetā, pašāvās Monkam gar pašu deguna galu, bet viņš pat nepakustējās. Viņš vēroja, kā viena lodes nocirsta vīnstīga noplīvo zemē, un aiz tās paveras ieeja alā.

Monks rāpās uz tās pusi, turēdams sev priekšā Būdas statuju, sargādamies no pirātiem, kas palēnām tuvojās, un paplēta vīnstīgas. Saules gaismā parādījās pakāpiens, aiz tā nākamais…

- Tunelis! Te tev nu bija virvju kāpnes, Graf!

Monks pagriezās un ieraudzīja ārstu sašļukušu uz sāniem. Viņš

bija piespiedis plaukstu pie pleca, un caur pirkstiem sūcās asinis.

Velns…

Monks steidzās atpakaļ. - Ašāk! Nav laika pārsiet. Paiet varēsi?

- Jā, galvenais, lai netrāpa kājā, - Grefs caur sakostiem zobiem atrūca.

Piepalīdzēdami viens otram, vīrieši izlīda cauri vīnstīgu aizsegam un nonāca tunelī, kur temperatūra uzreiz nokritās vismaz

gar divpadsmit grādiem. Monks stingri turēja Grafu aiz elkoņa. Ārsts trīcēja un drebēja, taču turējās Monkam līdzi un ātriem soļiem kāpa augšup tumsā.

Aiz muguras atskanēja čirkstoņa, kutera korpusam noberžoties gar krasta smiltīm, un pirātu uzvaras saucieni - iebrucēji bija pārliecināti, ka to laupījums ir notverts un vairs nekur nespruks. Monks turpināja ceļu, taustīdamies tumsā uz visām pusēm.

Nepaies ilgs laiks, līdz pirāti uzies tuneli. Vai viņi metīsies pa pēdām? Varbūt laidīsies prom? Atbildi viņi uzzināja pavisam drīz.

Zemāk iedegās ugunis… un atskanēja klusas, gandrīz nedzirdamas asas pavēles.

Monks steidzās.

Viņš saklausīja balsīs dusmas.

Viņš nudien bija ne pa jokam aizkaitinājis pirātus.

Kāpņu galā pamazām kļuva gaišāks. Drīz kļuva redzamas sienas. Ābi pielika soli. Grafs murmināja zem deguna, taču Monks nevarēja saprast, ko ceļabiedrs saka. Lūgšana vai lāsts - alga viena, ka tikai iedarbotos.

Visbeidzot skatieniem pavērās pats augšējais pakāpiens. Abi izspruka no tuneļa un nonāca pie lietusmeža, kas auga uz klintīm. Monks pielika soli, ar prieku redzēdams, ka džungļi ir biezi. Nonācis starp kokiem, viņš ieraudzīja, ka toksiskais uzbrukums nav aprobežojies tikai ar krastmalu. Zeme bija kā nosēta mirušiem putniem. Turpat pie kājām, sarāvies kā avārijā cietis iznīcinātājs, gulēja beigts milzu sikspārnis, ko dēvē par «lidojošo lapsu».

Taču ne visi meža iemītnieki bija gājuši bojā.

Monks palūkojās tālāk. Zeme virmoja un mutuļoja sarkanos viļņos. Taču tā nebija baktēriju ziedēšana. Mežā uz zemes ņudzēja miljoniem krabju, klājot vai katru kvadrātcollu. Daži bija ar spīlēm ieķērušies koku stumbros un vīnstīgās.

Tie bija pazudušie Ziemassvētku salas sarkanie krabji.

Monks atminējās agrāk lasīto. Krabji visu gadu ir miegainas būtnes, līdz kādā brīdī sasparojas un satrakojas. Gadījumi, kad gadskārtējās migrācijas laikā krabji ar spīlēm, asām kā žilete, pārdur garāmbraucošu auto riepas, nebija retums.

Monks spēra soli atpakaļ.

Patiesi, satrakojušies - precīzāk pateikt nevarēja. Šņakstinādami

ar spīlēm, krabji kā apmāti rāpās cits citam pāri un plūcās pēc barības.

Tagad Monkam kļuva skaidrs, kālab šis radības nebija atrodamas krastmalā. Kāda jēga kāpt lejā, ja tepat augšā barības pietiek?

Krabji barojās ne tikai ar beigtajiem putniem un sikspārņiem, bet vispārējā kanibālu kautiņā nesmādēja arī savus ciltsbrāļus un ciltsmāsas. Parādoties abiem vīriešiem, daži brīdinoši paslēja augšup masīvās spīles un šņakstināja, tās brakšķēja, radot skaņu, kas līdzinājās sausu zariņu sprakšķēšanai zem kājām.

Laipni lūgti ballītē.

Aiz muguras no tuneļa atbalsojās līksmi satraukti saucieni.

Pirāti bija ieraudzījuši izeju no tuneļa.

Grafs, joprojām turēdams plecu, spēra soli uz priekšu. Zem papardes paslēpies liels krabis šņāpa, mērķēdams uz kājas pirkstiem, un pāršķēla apava purngalu.

Doktors atkāpās, pusbalsī burkšķēdams to pašu teikumu, ko bija atkārtojis uz kāpnēm, tikai šoreiz Monks izšķīra vārdus… un no visas sirds piekrita.

- Nudien vajadzēja paberzēt Budam vēderu.

3. SLĒPNIS

,,

5. JŪLIJS, 00.25 Takomapārka, Merilenda

- VELNS PARĀVIS, kas tad tas?

- Nezinu, tēt. - Grejs kopā ar tēvu steidzās aizvērt garāžas divviru durvis. - Bet es to tūlīt noskaidrošu.

Abi bija aši ieveduši slepkavas motociklu garāžā. Grejs nebija gribējis atstāt motociklu guļam uz piebraucamā ceļa. Patiesībā viņš nevēlējās, lai par Seihanas ierašanos liecinātu kaut niecīgākā pazīme. Pagaidām nekur nemanīja cilvēku, kas bija viņu sašāvis, taču tas nenozīmēja, ka vajātājs neieradīsies.

Grejs piesteidzās pie mātes. Būdama Džordža Vašingtona universitātes bioloģijas profesore, māte bija lasījusi daudz lekciju topošajiem mediķiem un prata nosiet Seihanas brūci tā, lai apturētu asiņošanu.

Slepkava te iekrita bezsamaņā, te nāca pie apziņas.

- Pēc visa spriežot, lode izskrējusi cauri miesai, - māte sprieda. - Tomēr viņa zaudējusi daudz asiņu. Vai ātrā palīdzība jau ir ceļā?

Pirms neilga brīža Grejs bija piezvanījis medicīniskās palīdzības brigādei - taču ne ātrajai palīdzībai. Seihanu nedrīkstēja vest uz vietējo slimnīcu. Lodes ievainojums izraisīs pārāk daudz jautājumu. Taču viņam bija jāved sieviete prom, pēc iespējas drīzāk jānogādā pie ārstiem.

Dažas mājas tālāk noklaudzēja durvis. Grejs ieklausījās, katrs troksnītis lika viņam satrūkties, maņas bija uzvilktas kā klavieru stīgas. Kāds uzsauca un iesmējās.

- Grej, vai ātrā palīdzība jau brauc? - māte pārprasīja stingrāk.

Grejs tikai pamāja, negribēdams atklāti melot. Vismaz ne mātei. Viņš pagriezās pret tēvu, kurš pienāca klāt, berzēdams plaukstas pret saviem darba džinsiem. Vecāki domāja, ka dēls ir laboratorijas tehniķis kādā Kolumbijas apgabala pētniecības firmā. Kritiens uz leju pa karjeras kāpnēm. Un šāda kritiena cēlonis bija kara tiesas pavēle, ar kuru viņu izmeta no armijas reindžeru vienības par sitienu augstāk stāvošam virsniekam.

Lai gan patiesībā tas nemaz nebija noticis.

Tas bija tikai aizsegs.

Vecāki nezināja neko par viņa darbošanos vienībā «Sigma», un Grejs gribēja, lai tā būtu arī turpmāk. Tas nozīmēja, ka viņam uz karstām pēdām jālaižas prom. Bija jādodas citur.

- Tēt, vai es varu aizņemties Thunderbird? Neatkarības dienas svinību dēļ visi operatīvie dienesti noteikti ir stipri noslogoti. Man

izdosies viņu nogādāt pie ārsta ātrāk.

Tēva acis aizdomīgi samiedzās, taču viņš norādīja uz mājas sētas durvīm.

- Atslēgas karājas uz āķa.

Grejs lēkšus uzlēca pa sētas puses pakāpieniem. Atrāvis siet-durvis, viņš pasniedzās un paķēra žvadzošo atslēgu saišķi no āķa. Tēvs bija restaurējis piķa melnu sešdesmitā gada Thunderbird kabrioletu ar sarkanu ādas salonu, uzstādījis tajā jaunu Holly karburatoru, aizdedzes spoli un elektrisku droseli. Auto bija izstumts uz ietves viesiem par apbrīnu.

Viņš piesteidzās pie mašīnas, kas stāvēja ar nolaistu jumtu, ielēca šofera vietā un iekārtojās pie stūres. Nākamajā brīdī viņš, motoram rēcot, atmuguriski iztraucās no piebraucamā ceļa un salēcās, automobilim nobraucot no ietves apmales. Tēvs vēl nebija pilnībā restaurējis piekari.

Viņš iegrūda ātruma pārslēgu P pozīcijā, atstāja mašīnu darbojamies un pieskrēja pie Seihanas, kurai līdzās bija notupušies viņa tēvs un māte. Tēvs jau mēģināja pacelt sievieti.

- Ļauj man! - Grejs ieteicās.

- Varbūt viņu nedrīkst kustināt, - māte sprieda. - Viņa krītot diezgan stipri sasitās.

Greja tēvs necēla ne ausu. Viņš pieslējās kājās, turēdams Sei- hanu uz rokām. Lai arī tēvam bija tikai puse kājas un galvā valdīja juceklis, taču viņš joprojām bija spēcīgs kā jūga vērsis.

- Atver durvis! - tēvs nokomandēja. - Noguldīsim viņu uz pakaļējā sēdekļa.

Nestrīdēdamies pretī, Grejs paklausīja un palīdzēja iecelt Sei-hanu mašīnā. Viņš atvēra durvis un nolaida priekšējā sēdekļa atzveltni. Tēvs iekāpa aizmugurē un maigi, apdomīgi novietoja sievieti uz sēdekļa, tad apsēdās blakus, atbalstīdams ievainotās galvu.

Māte iekārtojās priekšējā pasažiera sēdeklī. - Es jau aizslēdzu māju. Braucam.

- Es… gan es pats viņu aizvedīšu, - Grejs solījās, mādams, lai abi kāpj ārā.

Viņš nebija domājis doties uz slimnīcu. Viņš bija iepriekš piezvanījis ārkārtas stāvokļa dispečeram, kas uz karstām pēdām savienoja viņu ar direktoru Krovu. Paldies Dievam, viņš vēl bija darbā.

Grejs saņēma pavēli doties uz slepenu vietu - tā saucamo drošo māju - kur ieradīsies ari ārkārtas medicīnas evakuācijas brigāde, kas izmeklēs Seihanu un sniegs pirmo palīdzību. Peinters negribēja riskēt. Sievieti nedrīkst vest uz «Sigmas» galveno mītni - varēja gadīties, ka tas tomēr ir slazds. Seihana, labi pazīstama slepkava un teroriste, bija Interpola visvairāk meklēto personu sarakstā, un viņu medīja daudzi pasaules izlūkdienesti. Runāja, ka Izraēlas Mossad izdevis aģentiem

pavēli nošaut Seihanu uz vietas.

Greja vecākiem šajās spēlēs vietas nebija.

Grejs sastapās ar tēva tēraudcieto skatienu. Māte sēdēja, sakrustojusi rokas uz krūtīm. Viņi tik lēti nepadosies.

- Jūs nevarat braukt līdzi, - viņš neatlaidās. - Tas nav… nav droši.

- It kā šeit būtu drošāk… - Tēvs pavēcināja roku uz garāžas pusi. - Kas zina, vai tie bandu huligāni vai narkotiku tirgotāji, kas viņu ievainoja, nav jau ceļā un tūlīt būs klāt!

Grejam nebija laika skaidrot. Direktors jau bija izdevis norīkojumu vecākus apsargāt un pieskatīt. Nodaļa ieradīsies pāris minūšu laikā.

- Mans auto - mani likumi, - tēvs noskaldīja balsī, kas nepieļāva iebildumus. - Brauc, citādi tūlīt asinis izsūksies cauri mātes uzliktajiem pārsējiem un sagandēs manus jaunos ādas sēdekļus!

Seihana ievaidējās un sakustējās, gan aiz sāpēm, gan aiz apjukuma un satraukuma. Viņa pielika roku pie pārsēja un sāka to taustīt. Tēvs satvēra to aiz pirkstiem un nospieda zemāk. Viņš nelaida to vaļā, vienlaikus mierinādams un neļaudams aiztikt brūci.

- Braucam! - tēvs lika.

Tik reti piedzīvotā maiguma izpausme izrāva Greju no vilcināšanās.

Viņš apsēdās pie stūres. - Piesprādzējieties, - viņš uzsauca, zināmdams - jo drīzāk nogādās Seihanu drošajā mājā, jo labāk visiem. Ar sekām būs jātiek galā vēlāk.

Iedarbinādams dzinēju, viņš manīja sev pievērstu stingu mātes skatienu. - Zini, Grej, mēs neesam muļķi, - viņa mīklaini izmeta un novērsās.

Grejs sarauca uzacis, drīzāk aizkaitināts, nekā saprotošs. Viņš ielika ātrumā, auto izšāvās no piebraucamā ceļa un diezgan asi nogriezās uz ielas.

- Uzmanīgāk! - tēvs uzrēja. - Es tikko uzliku Kelsey riteņu diskus! Ja tu saskrāpēsi, lai dievs žēlīgs…

Grejs traucās pa ielu. Pagriezienos viņš brauca ātri, taču uzmanījās, lai nesabojātu diskus. Braukt bija bauda. Trīssimt deviņdesmit zirgspēku, astoņu virzuļu motors rēca kā nezvērs. Niknumam cauri kvēlodama, lauzās negribīga cieņa pret tēva paveikto restaurācijas darbu.

Brīdī, kad viņš pagrieza auto prom no tuvākās slimnīcas, māte pārlaida skatienu ielai, taču cieta klusu un iekārtojās ērtāk sēdeklī. Gan viņš izdomās, ko sastāstīt vecākiem, kad nonāks drošajā mājā.

Traukdamies cauri pusnaktī grimstošajai pilsētai, viņš laiku pa laikam dzirdēja plaukšķus un sprādzienus. Svētku diena tuvojās beigām, taču Grejam bija aizdomas, ka īstā uguņošana vēl tikai

sāksies.

00.55 Vašingtona

TE NU BIJA brīvdiena…

Direktors Peinters Krovs stalti soļoja uz gaiteni uz savu kabinetu. Komandcentra nakts dežurējošā personāla niecīgais skaits ar katru brīdi pieauga. Bija izsludināta vispārējā trauksme. Viņam jau divas reizes pēkšņi bija piezvanījuši no Iekšzemes Drošības departamenta. Ne jau katru dienu klēpī iekrīt starptautiskais terorists. Un ne jau parasts terorists, bet ēnu organizācijas «Ģilde» loceklis.

«Ģilde», ar ko «Sigmai» bieži sanāca sadursmes, nodarbojas ar jauno militāro, bioloģisko, ķīmisko un kodoltehnoloģiju mekle- šanu un zagšanu. Mūsdienu pasaules kārtībā īstā vara ir zināšanas - vērtīgākas par naftu, spēcīgākas par ieročiem. Taču «Ģilde» nodarbojās ar to, ka pārdeva savus atklājumus slepenā izsolS tādām organizācijām kā AI Qaeda un Hezbollah Tuvajos Austrumos, Aum Shinrikyo Japānā un «Mirdzošajai takai», Peru komunistu partijai. «Ģilde» sastāvēja no vairākām atsevišķām šūniņām dažādās pasaules malās, tai bija savi spiegi pasaules valstu valdībās, izlūkdienestos, lielākajos «smadzeņu centros», pat starptautiskās pētniecības iestādēs.

Un reiz pat pašā DARPA.

Atcerējies piedzīvoto nodevību, Peinters juta sirdī asi iedura- mies sāpi.

Tagad viņi bija aizturējuši ievērojamu «Ģildes» operatīvo darbinieku.

Iegājis kabineta priekštelpā, Peinters ieraudzīja savu sekretāru un palīgu Brentu Milfordu atvirzāmies no galda. Vīrietis sēdēja ratiņkrēslā - viņa mugurkaulu bija pārcirtusi šrapneļa šķemba, kad Bosnijā pie pārbaudes posteņa mašīnā bija uzspridzināta bumba.

- Ser, doktore Kamingsa zvana jums pa satelītu.

Peinters izbrīnīts apstājās. Pirmais Līzas ziņojums nebija ieplānots tik drīz. Šīs nakts atbildības samezglojumam cauri izvijās raižpilna stīga.

- Savieno ar tālruni manā kabinetā. Paldies, Brent.

Peinters iegāja kabinetā. Pie sienām ap rakstāmgaldu karājās trīs plazmas monitori. Ekrāni bija tumši, taču nakts gaitā tajos iegaismosies dati, kas straumēm saplūdīs komandcentrā. Tas viss šimbrīžam var pagaidīt. Viņš pasniedzās pie tālruņa un nevilcinoties nospieda mirguļojošo podziņu.

Bija paredzēts, ka Līza dos ziņu rītausmā, kad Indonēzijas salās bija nakts. Peinters bija pieprasījis Lizai sniegt pilnu dienas atskaiti tieši pirms gulētiešanas. Šāda laika izvele sniedza viņam lielisku iespēju novēlēt sievietei labu nakti.

- Līza?

Savienojums bija raustīgs un lāgiem pazuda pavisam.

- Ak kungs, Peinter, kāds prieks dzirdēt… balsi. Es zinu, ka esi aizņemts. Brents minēja krīzi… neko citu.

- Nekas īpašs. Tā nav gluži krīze. Drīzāk izdevība. - Viņš piegrūdās ar gurnu rakstāmgaldam. - Kāpēc tu zvani tik agri?

- Kaut kas atgadījies. Es nosūtīju pamatīgu žūksni tehnisko datu izpētei. Es gribēju, lai kāds mūsējais sāk pārbaudīt toksikologa doktora Bārnharta šeit iegūtos analīžu rezultātus.

- Es pieraudzīšu, lai tas tiek izdarīts. Bet kālab tāda steiga? - Viņš saklausīja draudzenes balsī saspringumu.

- Šeit situācija varētu būt smagāka, nekā iepriekš paredzēts.

- Zinu. Es dzirdēju par toksiska mākoņa radītajiem postījumiem virs salas.

- Nē… Jā, tas, protams, bija šausmīgi. Taču rādās, ka būs vēl ļaunāk. Dažos sekundārajos infekcijas gadījumos esam identificējuši vairākas dīvainas ģenētiskās anomālijas. Rezultāti ir satraucoši. Nodomāju, ka vislabāk būtu pēc iespējas drīzāk saskaņot to ar «Sigmas» pētniekiem un laboratorijām, lai darbi rit uz priekšu, kamēr doktors Bārnharts pabeidz sākotnējās analīzes.

- Vai Monks palīdz toksikologam?

- Viņi vēl ir salā, vāc paraugus. Mums vajadzēs visu, ko viņš var mums sagādāt.

- Es brīdināšu Dženingu no Izpētes un attīstības nodaļas, likšu, lai ceļ kājās savu vienību. Lai viņš sazvanās un koordinē darbu mūsu galā.

- Ideāli. Paldies.

Lai arī atradis atrisinājumu, Peinters nevarēja aizbēgt no raizēm. Nozīmējis draudzeni šajā misijā, viņš centās, kā mācēja tikt galā ar direktora pienākumiem, lai ieturētu darbā nepieciešamo distanci, taču tagad, klausīdamies Līzas balsī, viņš saprata, ka vairs nevar to izturēt. Viņš nokremšļojās. - Kā tev pašai? Turies?

Viņai paspruka īss uzjautrinošs spurdziens, gurds un pazīstams. - Visumā normāli. Bet man liekas, es vairs nekad dzīvē nedošos izpriecas braucienā ar kuģi.

- Es mēģināju tevi brīdināt. Brīvprātīgais darbs nekad neatmaksājas. Es gribu sniegt savu artavu kopējam labumam, - tikko jaušami smaidīdams, viņš atdarināja sievietes balsi. - Redzi, kur tādas domas tevi novedušas - biļete no «Mīlestības kuģa» uz elli.

Viņa negribīgi pasmējās, taču balss drīz ieguva nopietnu pieskaņu, stomīgu un nedrošu. - Peinter, varbūt tā tomēr bija kļūda… man nevajadzēja šurp braukt. Es apzinos, ka neesmu oficiāla «Sigmas» locekle. Iespējams, esmu ieķēpājusies līdz ausīm.

-Ja es būtu domājis, ka tā ir kļūda, nebūtu tevi nozīmējis. Gluži otrādi - es pieķertos visniecīgākajam ieganstam, lai tevi atturētu. Taču

es esmu «Sigmas» direktors, un mans pienākums ir sūtīt visatbilstošākos cilvēkus, kas palīdzētu novērst medicīnisku krīzi. Tev ir grāds medicīnā, doktora grāds fizioloģijā un praktiska pieredze pētniecībā… es nosūtīju vispiemērotāko darbinieku.

Iestājās ilgs klusums. Vienubrīd Peinteram pat šķita, ka pārtrūcis savienojums.

- Paldies, - visbeidzot sieviete čukstus noteica.
- Tāpēc nepievil mani. Es nedrīkstu zaudēt savu labo slavu.

Viņa atkal iespurcās, un šoreiz uzjautrinājums skanēja ticamāk.

- Tev nudien jāpiestrādā pie savu uzmundrinājuma runu nobeigumiem.
- Kā būtu ar šādu uzmundrinājumu - esi modra, uzmanies no visa un atgriezies, cik vien drīz vari.
- Tā ir jau labāk.
- Tad man būs jāliek uz visu banku. - Viņš ierunājās stingrā balsī. - Es ilgojos pēc tevis. Es mīlu tevi. Es gribu tevi apskaut.

Peinters no tiesas ilgojās pēc viņas, tik ļoti, ka krūtīs sāpīgi smeldza.

- Nu, re, - Līza novilka. - Ja mazliet pavingrināsies, drīz vien iemācīsies pamudināt cilvēkus uz lieliem darbiem.
- Es zinu, - viņš attrauca. - Pirms brīža tieši to pašu tekstu es sekmīgi pielietoju sarunā ar Monku.

Atskanēja neliekuļoti smiekli, un tiem izdevās izkliedēt bažas, kas vēl pirms mirkļa nospieda Peinteru. Viņa visu paveiks godam. Viņš sievietei uzticējās. Gan jau Monks viņa vietā pieraudzīs, lai ar Līzu nekas ļauns nenotiktu. Protams, ja Monks vēlas vēl kādreiz rādīties viņam acīs…

Pirms Peinters paguva atbildēt, durvīs parādījās palīgs un klusi pieklauvēja. Peinters pamāja, atļaudams runāt.

- Piedodiet par traucējumu, direktor. Zvana pa jūsu privāto līniju. No Romas. Monsinjors Verona. Izklausījās, ka viņam sakāms kas steidzams.

Peinters sarauca uzacis. Viņš iesāka runāt klausulē. - Līza…

- Jau dzirdēju. Tu esi aizņemts. Tiklīdz sakoordinēšu darbus ar Monku, noorganizēsim konferences zvanu ar Dženingu par šejienes situāciju. Skrien atpakaļ pie darba.
- Esi uzmanīga.
- Kā gan citādi, - viņa attrauca. - Un es arī tevi mīlu.

Saruna beidzās, ekrāns nodzisa.

Peinters ievilka elpu, sakopodams domas, tad pagriezās un nospieda privātās līnijas pogu. Ko monsinjors Verona grib pavēstīt? Peinters atcerējās, ka komandieris Pīrss bija nodibinājis romantiskas attiecības ar monsinjora māsas meitu, taču viņu sakars bija pārtrūcis pirms nepilna gada.

- Monsinjor Verona, runā Peinters Krovs.

- Direktor Krov, paldies, ka piekritāt uzklausīt mani. Es jau divas stundas cenšos sazvanīt Greju, taču viņš neceļ klausuli.

- Man žēl to dzirdēt. Vai vēlaties, lai nododu viņam kādu ziņu?

Peinters nepūlējās izskaidrot šā brīža situāciju. Lai arī monsinjors Verona agrāk bija palīdzējis «Sigmai», par šo lietu bija jāzina tikai tajā iesaistītajām personām, un tai jau bija piešķirts melnais kods.

- Šeit, Vatikānā, ir kaut kas atgadījies… precīzāk sakot, Slepenajā arhīvā. Es neesmu pilnīgi pārliecināts, cik tas ir svarīgi, taču, pēc manām domām, tas varētu būt vēstījums vai brīdinājums. Atstāts gan man, gan, iespējams, arī komandierim Pīrsam.

Peinters piecēlās un apgāja galdam otrā pusē, nostādamies pie krēsla. - Kāds ir šis vēstījums?

- Pagājušajā nedēļā kāds ir iekļuvis glabātavā un uz grīdas uzzīmējis Karaliskā Pūķa galma simbolu.

Peinters ieslīga krēslā. Šāda sakritība viņu darīja nemierīgu. Pirms diviem gadiem Grejs un Veronas monsinjors, apvienojuši spēkus, bija atklājuši un sagrāvuši brutālu Pūķa galma sektu. Tiesa, panākums prasīja palīdzību no malas - bija vajadzējis nodibināt savienību ar ienaidnieku, «Ģildes» operatīvo darbinieku.

Seihanu.

Un tagad slepkava bija ieradusies šeit.

Peinters sakritības allaž uzlūkoja ar aizdomām. Tāds paradums viņam bija arī agrāk, bet jo īpaši izteikts tas kļuva pēdējā laikā. Atrašanās «Sigmas» direktora krēslā katrā ziņā bija saasinājusi viņā mītošo paranoju.

- Vai kāds nelūgto viesi kārtīgi apskatīja? - viņš jautāja.

- Tikai uz brīdi. Katrā ziņā skaidrs, ka tas bijis viens cilvēks. Viņam izdevies pasprukt garām visām Vatikāna apsardzes kamerām - tikai vienā bija redzams ēnains apveids. Tas nebija parasts zaglis. Es zinu tikai vienu cilvēku, kuram būtu pa spēkam ielavīties mūsu svētnīcas sirdī un aizlaisties tā, lai no viņa paliek redzama tikai ēna. Tas pats, kurš bija saistīts ar mūsu agrāko kopīgo cīņu pret Pūķa galmu.

Tā vien rādījās, ka monsinjoru māca tādas pašas aizdomas k.i Peinteru.

-Turklāt pūķa zīmējums uz grīdas nepārprotami bija vēstījums, - Vigors turpināja. - Iespējams, pat atgādinājums par kādu nenokārtotu parādu.

- Tu uzskati, ka tā bija «Ģildes» darbiniece Seihana, - Peinters rezumēja. - Tā pati, kura palīdzēja jums sakaut Pūķa galmu?

- Tieši tā. Ja mēs varētu viņu uzmeklēt un noprasīt…

Peinters apzinājās, ka, slēpdams jaunākos notikumus, viņš tikai apgrūtinās īsto draudu atklāšanu. Jāpieņem, ka lietā iesaistīto loks

paplašinājies līdz Romai.

- Seihana ir šeit, - viņš pārtrauca monsinjoru. - Mēs esam viņu aizturējuši.

-Ko?

Direktors aši pārstāstīja, ka slepkava naktī uzradusies, kā no debesīm nokritusi, asinīm klāta un no kaut kā bēgdama.

Vigoru tas apstulbināja. Pēc brīža viņš steidzīgi ierunājās:

- Sieviete ir nevilcinoties jānopratina. Ja ne cita iemesla dēļ, tad izprašņājiet, kālab viņa uzzīmējusi to vēstījumu uz grīdas.

- To izdarīsim. Tiklīdz mediķi viņu apkops, mēs sarīkosim sīk- sīku iztaujāšanu. Aiz gaužām izturīgām restēm.

-Jūs nesaprotat, šeit norisinās kaut kas vērienīgāks. Iespējams, te nav iesaistīta tikai «Ģilde».

- Paskaidrojiet sīkāk!

- Pūķa simbols uzzīmēts ap senu gravējumu, kas bija iestrādāts arhīva glabātavas grīdā. Tas, iespējams, bija iegrebts tolaik, kad būvēja Vatikānu, tolaik, kad vēl dzīvoja Galilejs. Šis raksts ir zīmes, kuras, pēc dažu uzskatiem, varētu būt vissenākā no rakstītajām valodām. Senāka pat par agrīno senebreju rakstu. Varbūt tas ir vecāks par pašu cilvēci.

Peinters sarunu biedra balsī saklausīja saviļņojumu. - Ko jūs ar to domājat - vecāks par pašu cilvēci? Kā tas var būt?

Vigors pastāstīja.

Peinters prata noslēpt balsī satricinājumu un arī neticību, ko juta. Viņš beidza sarunu, dziļi norūpējies. Monsinjora apgalvojums nepārprotami šķita neticams, taču, lai kā ari būtu, monsinjora satraukums bija pilnībā saprotams. Seihana jānopratina pēc iespējas drīzāk - pirms ar viņu atgadās vēl kaut kas.

Peinters steigšus noskaidroja mediķu brigādes paredzamo ierašanās laiku un palūdza savienot ar apsardzi drošajā mājā.

Kas tur pašlaik dežurē?

Viņš uzsauca Brentam, lūgdams sazināties ar apsardzi un likt, lai pārsūta video attēlu no drošās mājas uz kabinetā uzstādītajiem plazmas ekrāniem.

Gaidot Peinteram prātā atbalsojās Vigora pēdējie vārdi.

Šie simboli… kas iegrebti akmeni…

Peinters pašūpoja galvu.

Neiespējami.

…tā ir eņģeļu valoda.

01.04

GREJS TRAUCĀS pa Griničpārkveju un iebrauca ekskluzīvajā Foksholvilidžas rajonā. Ielas galā viņš nogriezās pa kreisi kokiem apstādītā alejā. Viņš palēninā̧ja gaitu un, Thunderbird dzinējam strādājot tukšgaitā, ripināja uz priekšu. Skatienam atklājās drošā māja, vēlās gotikas stilā celta divstāvu sarkanu ķieģeļu ēka ar lapu zaļiem slēģiem, kas piestāvēja Glovera Arčibolda parkam, kura koki slējās aiz mājas.

Jumts bija nolaists, un Grejam nāsīs iesitās meža drēgnums.

Tuvojoties mājai, viņš pamanīja, ka ieslēgta lieveņa lampiņa, un arī augšējā stūra logā dega gaisma.

Zīme, ka gaiss ir tīrs.

Viņš pagriezās un iestūrēja piebraucamajā ceļā. Auto viegli salēcās, riteņiem pārvarot apmali, un ievainotā pasažiere ievaidējās.

- Kur mēs atrodamies? - māte taujāja.

Grejs nobremzēja zem transportam domātās nojumes mājas kreisajā pusē. Mājas sānu durvis bija tikai dažu soļu attālumā. Viņš bija vairākas reizes mēģinājis pierunāt vecākus izkāpt, taču ar katru slimnīcas un medicīnas centru, kuram auto pabrauca garām, viņi ietiepās aizvien vairāk. Vismaz māte, jo tēvs kā bija, tā palika stūrgalvīgs.

- šī ir drošā māja, - viņš bilda, redzēdams, ka vairs nav jēgas slēpties. - Mediķi noteikti jau ir ceļā. Pagaidām palieciet tepat.

Grejs izslēdza motoru un izkāpa.

Otrpus mašīnai atvērās mājas sānu durvis, un to aiļu piepildīja drukns, apēnots stāvs. Vīrietis turēja roku uz gurna makstī iebāztā ieroča. - Tu esi Pīrss? - vīrietis noprasīja strupi un skarbi, ar neuzticību pētīdams negaidītos pasažierus.

-Jā.

Stāvs iznaca gaismā. Vīrietis mazliet atgadinaja pērtiķi - resniem locekļiem, īsi apcirptiem tumšiem matiem, tērpies militārās darba drēbēs. Acīmredzot šeit nebija paredzēts īpaši slapstīties.

- Mani sauc Kovaļskis. Krovs gaida, grib ar tevi runāt. - Viņš pacēla otru roku, kurā bija mobilais tālrunis.

Grejs apgāja mašīnai pa aizmuguri. Viņš šo sarunu ar direktoru, kurā nāksies paskaidrot par nepiederošiem atklāto patvērumu, nebūt negaidīja ar prieku. Kas tas vairs par slēpni, uz kuru atved savus vecākus?

Pat dežurējošais sargs šķita apmulsis, ieraugot pavecāko pāri kabrioletā. Viņš pētīja jaunatnācējus, savilcis uzacis tik cieši, ka tās teju atgādināja mezglu. Tad pakasīja zodu.

- Trīssimt piecdesmit divi? - viņš noprasīja, kamēr Grejs

gāja apkārt automobilim.

Grejam nebija ne jausmas, ko tas nozīmē.

Atbildēja tēvs, kas bija sakumpis pakaļējā sēdeklī. - Nē, restaurēts trīssimt deviņdesmit collu Ford Galaxie astoņu cilindru motors.

- Smuks vāģis.

Sargs acīm redzami bija pētījis mašīnu, nevis vecākus.

Seihana sēdeklī sakustējās, droši vien manījusi, ka vējš vairs nepūš un auto nekustas. Viņa vārgi pūlējās pietrausties sēdus.

- Vai palīdzēsi ienest viņu iekšā? - Grejs lūdza sargam. Paņemot mobilo, viņš pamanīja uz vīrieša labā bicepsa ASV flotes jūrniekiem raksturīgo tetovējumu enkura veidā. Bijušais armijnieks. Nekāds brīnums. Ja vārdnīcā blakus vārdkopas «jūras kājnieks» definīcijai būtu attēls, tā būtu šī vīrieša fotogrāfija.

Māte atvēra auto durvis. - Kur kavējas mediķi? - Varēja manīt, ka sarga apjomīgais stāvs mātei neiedveš uzticību, un viņa pat pievilka sev tuvāk somiņu.

Grejs pacēla roku, lūgdams būt pacietīgiem.

- Kundze, uz virtuves galda ir aptieciņa, - Kovaļskis teica un norādīja uz mājas iekšieni. - Tur ir morfija ampulas un ožamā sāls. Es jau atvēru pārsēju paku.

Māte pārlaida vīrietim stingru vērtējošu skatienu. - Pateicos, jaunais cilvēk.

Uzmetusi Grejam iznīcinošu skatienu, māte iegāja mājā.

Pagājis malā, lai palaistu māti, Grejs ierunājās. - Direktor Krov, runā komandieris Pīrss.

- Vai no mašīnas nupat izkāpa tava māte?

Velns, kā viņš…

Grejs palūkojās visriņķī un pamanīja nojumē ieslēptu videokameru. Acīmredzot tā tiešsaistē raida uz komandcentru. Viņš juta pa kaklu kāpjam augšup piesarkumu.

-Ser…

- Nekas. Paskaidrosi vēlāk. Grej, mums ir svarīgas ziņas no Romas saistībā ar mūsu jaunatnācēju. Kā gūstekne jūtas?

Grejs pameta skatienu uz kabrioleta pakaļējo sēdekli. Sargs ar tēvu apspriedās, kā vislabāk pārvietot ļengano Seihanu. Viņš pamanīja uz vēdera pārsēja izplaukušu svaigu asiņu plankumu.

- Viņai nepieciešama nekavējoša medicīniska palīdzība.

- Mūsējie kuru katru bridi būs klāt.

Atskanēja smaga transporta līdzekļa graboņa. Grejs apcirtās. Ieliņā iegriezās liels melns busiņš un devās šurp.

- Man šķiet, tie jau ir ieradušies, - atviegloti nopūzdamies, viņš atteica.

Busiņš pieripoja pie ietves apmales un nobremzēja piebraucamā ceļa galā. Grejam uz mirkli uzmācās nemiers, ar nepatiku noraugoties,

kā viņi tiek iesprostoti, taču viņš pazina busiņu. Tā bija «Sigmas» mediķu ātrās reaģēšanas brigāde. Nomaskētais mediķu ātrās palīdzības busiņš līdzinājās transporta līdzeklim, kas pavadīja valsts prezidentu, un nepieciešamības gadījumā tajā pat varēja veikt ķirurģiskas operācijas.

- Tiklīdz izmeklēšana ir galā, ziņo man par rezultātiem, - Peinters pavēlēja. Direktors arī bija pamanījis busiņu.

Atslīdēja busiņa sānu durvis. Saskaņoti un prasmīgi no busi- ņa izkāpa trīs vīrieši un viena sieviete, visi ģērbušies ķirurgu virs- svārčos un vaļīgās melnās sapieru jakās. Divi vīrieši izcēla nestuves, zem kurām atlocīja kājas uz ritenīšiem, un devās nopakaļus trešajam vīrietim ar sievieti, kuri pienāca sasveicināties ar Greju. Vīrietis pastiepa roku.

- Doktors Amens Nasers, - viņš stādījās priekšā.

Grejs paspieda plaukstu, ar prieku sajuzdams vēso, sauso tvērienu. Ārsts bija rāms un aukstasinīgs. Viņam diez vai bija pāri trīsdesmit, taču viņš izturējās pašapzinīgi un stingri. Seja bija nopulēta sarkankoka tonī, atšķirībā no sievietes, kuras āda bija silta medus krāsā.

Grejs pārlaida skatienu sievietei.

Sieviete nepārprotami bija mēģinājusi notušēt savu aziātisko izcelsmi. Viņa bija apcirpusi matus ezīti un to izbalinājusi pilnīgi baltu. Rokas locītavas apvija ķeltu rakstu tetovējumi. Lai ari šāds bargs izskats Grejam nekad agrāk nebija licies pievilcīgs, sievietē jautās dīvains valdzinājums. Iespējams, pie vainas bija smaragda krāsas acis - šādai iezīmei nekādu papildu izskaistinājumu nevajadzēja. Arī viņas gaita bija tikpat pavedinoša - līdzsvarota, atlētiska, gluži kā lauvenei. Kā jau vairumam «Sigmas» biedru, ari viņa noteikti nāk no militārām aprindām.

Sieviete pamāja Grejam ar galvu. Viņa nenosauca savu vārdu.

- Esmu informēts par radušos situāciju. - vienības vadītājs turpināja. Viņš izrunāja vārdus precīzi, taču vīrietis acīmredzami bija dzimis ārzemēs, un viņa runā jautās akcents. - Es palūgšu jUs netraucēt mums strādāt. Mēs pārvietosim pacienti uz operācijas nišu busiņā. Pēc neilga brīža atsūtīšu Anni ziņot par pacientes stāvokli.

Viņš norādīja uz sievieti, tā apliecinādams viņas klātesamību.

Abi pārējie vīrieši pasteidzās garām ar nestuvēm. Ārsts tiem sekoja, bet Ānni palika stāvam, atspiedusies uz vienas kājas.

Grejs pakāpās malā, un tajā brīdī ievibrējās mobilais tālrunis, ko viņš turēja plaukstā. Vienības vadītājs strauji ierunājās. Grejs beidzot pazina viņa akcentu.

Doktors Amens Nasers.

Ēģiptietis.

01.08

PEINTERS STĀVĒJA pie ekrāna, kas bija piemontēts pie sienas tieši aiz rakstāmgalda. Plazmas ekrāni uz abām pārējām sienām rādīja attēlu, ko tiešsaistē sūtīja videokameras drošās mājas pirmajā un otrajā stāvā. Uz ekrāna, kas atradās aiz rakstāmgalda, nonāca nama ārējās kameras raidītais digitālais attēls.

- Atsaucies, Grej! - viņš kliedza uz ekrānu.

Kameru vadība atradās stāvu zemāk, apsardzes centrā un Peinters nekādi nevarēja pagriezt kameru. Ekrāna malā viņš bija redzējis mediķu busiņu piestājam, taču tikai pirms brīža pamanīja abus vīriešus, kas pavērās skatienam, iznākot Grejam priekšā.

Neviens no tiem nestrādāja «Sigmā».

Peinters pazina visus savus padotos.

Tas varēja būt «Sigmas» busiņš, taču brigāde gan nebija.

Slazds.

Ekrānā bija redzams, ka Grejs atvāž mobilā tālruņa vāciņu un pieliek tālruni pie auss. - Direktor Krov…

Pirms Peinters paguva atbildēt, izšāvās smalka pēda un ietrieca tālruni Grejam galvā. Tālruņa plastmasa nokrakšķēja, un viņš, negaidījis tik pēkšņu uzbrukumu, nogāzās.

- Grej…

Ekrāna attēls piepeši noraustījās. Un izdzisa.

01.09

PIRMAIS ŠĀVIENS sašķaidīja kameru.

Galvā zvanīja. Grejs dzirdēja apslāpētu krekšķi un šķindoņu. Gulēdams uz zemes, viņš apsviedās.

- Kas par štelli? - Greja tēvs ieaurojās, kad pār viņu nolija kameras drumslas. Vīrietis vēl joprojām bija pieliecies pakaļējā sēdeklī blakus Seihanai.

Sargs Kovaļskis atradās otrā pusē mašīnai. Viņš stāvēja pārakmeņojies kā briedis, ko apžilbinājuši auto lukturi, kā iesirms divsimt mārciņu smags briedis. Taču pie skausta piespiestā pistole, bija laupījusi viņam vēlēšanos kustēties.

Sanitāri bija aizstūmuši nestuves tālāk pie mājas sāna. Viens turēja uz grauda Kovaļski, otrs pamāja Greja tēvam, pavēlēdams tam kāpt ārā.

- Guli rāms, - turpat tuvumā noteica skarba balss.

Grejs paskatījās pāri plecam. Sieviete, vārdā Anni, tēmēja viņam sejā ar melnu Sig Sauer pistoli, stāvēdama pārāk tālu, lai viņš varētu iespert ar kāju, taču pietiekami tuvu, lai neaizšautu garām galvai.

To sapratis, Grejs pagriezās pret Thunderbird.

Doktoram Naseram rokā bija tāda pati pistole.

Grejam radās nojauta, ka tieši no tās raidītā lode savainojusi Seihanu.

Nasers piegāja pie mašīnas tajā pusē, kur sēdēja Greja tēvs, un apskatīja vietu, kur gulēja Seihana. Tad, skumji pašūpojis galvu, viņš norādīja pistoļvīram, kas atradās otrā pusē. - Veco velc ārā. Pārbaudi, vai obelisks ir pie tās maitas, un aizvelc šo uz busiņu.

Obelisks?

Grejs vēroja, ka tēvu rupji izrauj no sēdekļa. Viņš klusībā lūdzās, kaut tēvam neienāktu prātā pasliktināt situāciju. Taču tas bija lieki. Tēvs acīm redzami bija apstulbis un nekādi nepretojās.

- Obeliska viņai nav, - visbeidzot ierunājās vīrietis, izslējies taisni.

Nasers piegāja pie auto un pats rūpīgi izskatīja salonu. Meklēto viņš tur neatrada. Par viņa apjukumu, ko radīja šāds iznākums, liecināja viena vienīga rieva starp acīm.

Viņš atkāpās no mašīnas un pagriezās pret Greju.

- Kur tas ir?

Grejs nenovērzdamies lūkojās vīrietim acīs. - Kas?

Tas nopūtās. - Viņa katrā ziņā jums ir pateikusi, pretējā gadījumā jūs tā nepūlētos ienaidnieka labā. - Nepagriezies viņš deva zīmi vīram, kurš iepriekš pārmeklēja Seihanu, un tas piespieda pistoli tēva pierei.

- Man nav paraduma uzdot jautājumus vēlreiz. Jūs droši

vien to nezinājāt. Tālab šajā reizē es jums to piedodu un sniedzu žēlastības laiku.

Grejs norija siekalas, pamanīdams tēva acīs pazibam spēcīgas izbailes.

- Obelisks, kuru jūs minējāt, - Grejs ierunājās. - Viņai tas bija, taču salūza, kad viņa nokrita no moča pie mājas. Viņa zaudēja samaņu, nepaguvusi neko pastāstīt. Pilnīgi iespējams, ka tas vēl turpat mētājas.

Un tā tas varēja būt.

Steigdamies nogādāt Seihanu drošā vietā, viņš par to bija aizmirsis.

Kur tas bija palicis?

Vīrietis urbās ar skatienu Grejā, glūnēja uz viņu stingām, pētošām acīm.

- Man liekas, komandieri Pīrs, jūs tiešām stāstāt patiesību.

Tomēr ēģiptietis deva zīmi pistoļvīram.

Šāviens bija apdullinošs.

01.10

PIRMS MINŪTES Peinters bija pamanījis kaut ko sakustamies plazmas ekrānā, kas atradās pa kreisi. Mājā uzstādītās videokameras vēl aizvien darbojās. Viņš ieraudzīja Herietu Pīrsu notupušos aiz virtuves galda.

Uzbrucēji šķita nezinām, ka viņa slēpjas mājā.

Vienīgi Grejs zināja, ka ierodas apsargātajā mājā ar diviem liekiem pasažieriem. Busiņš piebrauca pēc tam, kad Greja māte bija iegājusi virtuvē. Tā kā vienīgais mājā dežurējošais sargs bija pieveikts, iebrucēji sevi uzskatīja par situācijas noteicējiem.

Peinters saprata, ka tā ir viņa vienīgā iespēja.

Viņš nosūtīja mēmo trauksmes signālu uz namu, un līnija bija brīva. Viņš vēroja dzelteno lampiņu zibsnījam blakus tālrunim. Ilgi.

Ieraugi mirguļojošo gaismiņu, viņš domas pavēlēja.

Vai nu ieraudzījusi lampiņu mirguļojam, vai arī pakļāvusies vienkāršam instinktam meklēt palīdzību, Herieta pielīda pie virtuves tālruņa, nocēla klausuli un piespieda to pie auss.

- Nesakiet ne vārda, - viņš aši nobēra. - Runā Peinters Krovs. Nekādi nenododiet savu klātbūtni mājā. Es jūs redzu. Pamājiet, ja saprotat.

Viņa palocīja galvu.

- Labi. Papildspēki jau ir ceļā. Tiesa, nav pārliecības, vai mani cilvēki pagūs laikā. Uzbrucēji to noteikti arī zina. Viņi strādā nežēlīgi un zibenīgi. Jums jābūt vēl nežēlīgākai. Vai varēsiet?

Atkal mājiens ar galvu.

- Ļoti labi. Atvilktnē zem tālruņa jābūt pistolei.

01.11

PISTOLES ŠĀVIENS bija apdullinošs.

Apdullinošs.

Ne tāds, kā iepriekš ar klusinātāju.

Sekundes simtdaļu, pirms pistoļvīrs, kurš bija turējis ieroci tēvam pie galvas, nozvēlās zemē, ar pusi galvaskausa apšķaidīdams Thunderbird priekšējo spārnu, Grejs apjauta, kas noticis.

Viņš pazina šāvēju.

Tā bija viņa māte.

Māte bija teksasiete, kuras tēvs strādāja naftas iegulās kopā ar viņa tēvu. Kaut arī māte nemitīgi parakstīja petīcijas ierobežot šaujamieroču izplatību, pati viņa no tiem nebijās.

Grejs bija cerējis, ka mātei izdosies novērst visu uzmanību, un vienlaikus bijies no tā. Viņš bija tam gatavs, bija sasprindzinājis kājas. Vēl pirms mirušais atsitās pret zemi, Grejs lēca atmuguriski.

Viņš vērojis aziātu sievietes atspulgu hromētajā spoguļveidīgajā aizmugurējā buferi.

Skaļais šāviens un pēkšņais uzbrukums sievieti pārsteidza nesagatavotu. Grejs ar labo roku aizāķēja viņas roku, kurā bija Sig Sauer. Mezdamies sievietei virsū, viņš vienlaikus spēcīgi uzsita ar kurpi pa viņas pēdas locītavu un trieca galvu atpakaļ.

Atskanēja divi krakšķi - viens zemāk, otrs aiz muguras.

Kovaļskis bija iebelzis ar elkoni otrajam pistoļvīram, sagrābis aiz čupra un uztriecis viņa seju kabrioleta durvju augšmalai.

- Rij tēraudu, idiņ.

Vīrietis nogāzās kā pelavmaiss.

Nevilcinādamies ne mirkli, Grejs aptvēra Anni dūri, ko bija sagrābis, pavērsa pret doktoru Naseru, un nospieda sievietes pirkstu līdz ar ieroča mēlīti. Viņa pretojās. Šādos apstākļos nebija brīnums, ka šāviens aizgāja garām, un lode uzšķīla dzirksteli pret ķieģeļu sienu.

Tomēr savs labums no tā bija. Doktors Nasers pieliecās un metās pa labi krūmos, kas bija sastādīti mājas priekšā, pazuzdams skatienam.

Grejs izrāva pistoli sievietei no rokas un nepagriezdamies spēra, atgrūzdams viņu nost. Sieviete sagrīļojās, tomēr nesabruka. Asinīm plūstot no deguna, viņa apsviedās un kā gazele vicoja uz busiņu, it kā nemanīdama savainoto pēdu.

Devās pēc ieroča.

Grejam nebija vajadzīgs vēl viens cēliens mūziklā «Anni, ķer ieroci!».

Viņš pacēla pistoli, taču nepaguva izšaut - gar deguna aiztriecās vesela ložu zalve. No krūmiem.

Nasers.

Grejs pārsteigts atklumburēja atpakaļ, meklēdams patvērumu zem nojumes. Viņš uz labu laimi raidīja šāvienus krūmos, nezinādams, kur nelietis paslēpies. Grejs kāpās atpakaļ, līdz atdūrās pret Thunderbird pakaļējo buferi. Viņš izšāva divas lodes mediķu busiņa virzienā.

Taču aziāte Anni jau bija busiņā.

Lodes atlēca no transporta līdzekļa sienām. Tās bija nocietinātas bruņu plātnēm, gluži tāpat kā prezidenta medicīnas busiņš.

- Visi mašīnā! Veicīgi! - Grejs iekliedzās.

Virtuves durvīs parādīja māte, turēdama rokā kūpošu pistoli. Otrā rokā viņa turēja somiņu, it kā sataisījusies doties uz pārtikas veikalu.

- Mudīgi, Herieta! - tēvs uzsauca, pasniedzās un rāva viņu uz pasažiera puses durvīm.

Kovaļskis lēcienā ieplanēja pakaļējā sēdeklī. Grejs nobijās, ka dūšīgais rumpis piebeigs Seihanu drīzāk nekā jebkādas Nasera iecerētās mocības.

Grejs pārlēca pāri mašīnas durvīm un smagi piezemējās šofera sēdeklī. Viņš pagrieza atslēgu, kas nebija izņemta no aizdedzes, un siltais dzinējs ierēcās.

Pasažiera puses durvis aizcirtās, un abi vecāki sakņupa priekšējā sēdeklī.

Grejs paraudzījās atpakaļskata spogulī.

Anni stāvēja pie atvērtajām busiņa sānu durvīm. Uz pleca viņa turēja granātmetēju.

Mūzikls saucas «Anni, ķer ieroci!», nevis «granātmetēju», stulbā kuce!

Grejs ielika ātrumā un nospieda akseleratoru līdz galam. Trīssimt zirgspēku iekodās pakaļējās riepās, gumija kūpēja un kauca.

Tēvs blakus sēdeklī žēli ierūcās - Grejam bija aizdomas, ka spīdīgo jauno riepu dēļ, nevis bailēs par paša drošību.

Riepas beidzot guva saķēri ar asfaltu, un Thunderbird šāvās uz priekšu, izgāza koka vārtiņus un traucās uz pagalmu aiz mājas. Uzreiz aiz vārtiņiem Grejs spēcīgi parāva stūri, lai auto neuztriek- tos resnam simts gadus vecam ozolam. Riepas izrāva mauriņā dziļas sliedes, un mašīna iešāvās dziļāk pagalmā.

Aiz muguras atskanēja skaļš šņāciens, kam sekoja ugunīgs sprādziens.

Granāta trāpīja lielajā ozolā, izšķaidot liesmojošu zaru un mizas gabaliņos. Augstu debesīs uzšāvās degošas atlūzas. Aizvēlās dūmu mutuļi.

Pat neparaudzījies atpakaļ, Grejs iegrūda akseleratoru grīdā.

Thunderbird iztriecās cauri pagalma žogam un iespraucās Glovera Arčibolda parka mežotajos klajumos.

Taču vienu Grejs zināja droši.

Medības bija tikai sākušās.

4. PIRĀTI ATKLĀTĀ JŪRĀ

;;

5. JŪLIJS, 12.11. Ziemassvētku sala. BOKSERŠORTI UN ZĀBAKI.

Tas bija viss, kas šķira Monku no veselas jūras cilvēkēdāju krabju. Barošanās drudzis turpinājās itin visur džungļos - cīniņš, klakšķēšana, čirkstēšana. Izklausījās pēc meža ugunsgrēka sprak- šķiem.

Izģērbies, turēdams biotērpu rokā, Monks devās pie Ričarda Grafa. Jūras pētnieks bija notupies džungļu malā. Arī viņš, uzklausot Monka ieteikumu, bija novilcis biotērpu un viebās, plēsdams nost plastikas audumu no ievainotā pleca. Labi vismaz, ka jūras pētnieks bija ģērbies normāli - īsbiksēs un havajiešu raksta kreklā.

Piegājis klāt, Monks sarauca degunu. Gaiss zem biezās džungļu lapotnes bija sveloši karsts, un no jūras kapsētas krastmalā plūda tāda smirdoņa, kādu nāktos pieciest cilvēkam, kuram sistu pa seju ar sapuvušu lasi.

- Laiks doties, - Monks novaikstījies izmeta.

Tunelī, kas veda uz toksisko pludmali, atbalsojās sauciens. Pirāti tuvojās piesardzīgāk, uzmanīgāk. Grafs, nostājies tuneļa galā, jau labu laiku mētāja kaļķakmens gabalus tunelī. Vajātāji nezināja, ka Monka pistolē palikusi tikai viena patrona. Taču bailes un svaidīšanās ar akmeņiem pirātus ilgi nenoturēs pa gabalu.

Monks jau simto reizi brīnījās par uzbrucēju neparasto neatlaidību. Bads un izmisums nudien spēj pamudināt cilvēkus rīkoties dumji. Taču, ja pirātiem būtu padomā uzbrukt un nolaupīt «Zodiaku», piesavināties viņu krājumus un aprīkojumu, lai to pārdotu Indonēzijas melnajā tirgū, viņu ceļā vairs nekas nestāvēja. Lielākā daļa vietējo pirātu, lai cik brutāli un cietsirdīgi būtu, darbojās pēc principa «grāb, ko vari, un zūdi kokos».

Tad kādēļ šāda neatlaidība? Lai apklusinātu viņus, slēptu pēdas? Varbūt tas ir kas personisks? Monks atcerējās, ka viens maskā tērpts vīrs bija iegāzies ūdenī viņa mežonīgās apšaudes rezultātā. Varbūt tā bija atriebība?

Lai kāds būtu iemesls, sirotāju kompānijai acīm redzami nebija gana tikai ar trofejām - tā kāroja asinis.

Grafs iztaisnojās un iekāsējās, karstā gaisa kairināts. - Kur dosimies?

- Tālāk. Apciemosim draugus.

Monks veda Grafu dziļāk džungļos. Tikai dažu soļu attālumā klabēja un klaudzēja tumšsārtā krabju jūra. Izskatījās, ka to skaits pēdējo dažu minūšu laikā bija vairojies - iespējams, tos pievilināja balsis vai asiņu smaka, kas plūda no Grafa ievainotā pleca.

Jūras pētnieks saminstinājās klajuma malā.

- Mēs neizlauzīsimies cauri krabjiem. Šīs milzu spīles spēj pār- kniebt ādu. Esmu redzējis, kā tādas nocērt pirkstus.

Turklāt krabji kustējās strauji.

Monks atlēca atpakaļ - divi krabji, saķērušies cīniņā, pašāvās garām; asās kājas zibēja naigi kā trušiem.

- Mums nekādas īpašās izvēles nav, - Monks attrauca.

- Bez tam krabji uzvedas ērmīgi, - pētnieks turpināja. - Es gan esmu pieredzējis zināmu agresivitāti migrācijas periodā, bet neko tamlīdzīgu neatminu skatījis.

- Psihoanalītiķi varēsi tēlot vēlāk. - Monks norādīja uz prāvu Taiti riekstkoku turpat blakus. Mūžzaļajam kokam zari auga zemu. - Vai varēsi tajā uzkāpt?

Grafs, baidīdamies kustināt savainoto roku, spieda to pie vēdera. - Man jātiek pie ārsta. Kāda jēga? No pirātiem tajā nepaslēpsimies. Tur mēs būsim viegls mērķis.

- Kāp, neizrunājies! - Monks aizveda pētnieku pie koka un palīdzēja pievarēt pirmos pakāpienus. Zari bija resni, un tiem bija viegli pieķerties. Tālāk Grafs tika galā pats un rausās aizvien augstāk.

Monks nolēca zemē tieši blakus kādam krabim. Tas draudoši saslēja spīles. Nemuksi vis prom no ballītes priekšlaicīgi, draudziņ. Monks iespēra krabi radagabalu pūlī un uzsauca Grafam:

- Vai redzi ieeju tunelī?
- Man liekas… Jā, redzu. - Grafs padīdījās, uz zara sēdēdams.
- Tu taču netaisies mani pamest, ko?
- Kad ieraudzīsi pirātus, pasvilp.
- Kas tev…
- Dari, ko lieku, jupis rāvis!

Monks uzreiz nožēloja skarbo toni. Viņam nācās sev atgādināt, ka ceļabiedrs nav armijnieks. Taču Monkam pietika savu rūpju. Viņš atcerējās sievu un meitiņu. Viņš negrasījās izlaist garu cīņā ar bariņu rīkļurāvēju vai mežā ar šitādu vēžu zupu.

Monks šķērsoja džungļu izcirtumu un nostājās pie putojošā, šņakstinošā murskuļa. Vienā rokā viņš pacēla pistoli un atbalstīja to uz otras rokas protēzes. Viņš pielieca galvu un elpoja caur degunu.

Nu, rādiet, kas jums iekšā.

No riekstkoka aiz muguras atskanēja šņāciens, kāds varētu pasprukt no pussaplakuša balona.

- Nāk! - viņš izdzirdēja vīrieti čukstam - spriedze bija laupījusi viņam spēju iepūst svilpē.

Monks notēmēja uz otru izcirtuma pusi. Viņa rīcībā bija viena lode, viens šāviens.

Otrpus meža klajuma pie laukakmens bija atslieti divi skābekļa baloni. Pirmīt, novelkot kombinezonus, Monks bija pavēlējis Grafam atstāt biotērpa skābekļa balonu turpat. Pārnēsājamās skābekļa tvertnes

bija vieglas, gatavotas no alumīnija sakausējuma. Monks bija noņēmis pistoles maksts siksnu, veikli sasējis Grafa balonus kopā ar savējo, atvēzējis un pasviedis džungļu izcirtuma otrā malā. Baloni nogāzās krabjiem virsū, pārīti nospieda, un pārējos pabiedēja nost.

Monks paņēma uz grauda balonu un tēmēja, cenšoties novaldīt gan roku, gan protēzi.

- Viņi iznāca! - Grafs novaidējās.

Monks nospieda mēlīti.

Blaukšķis, un uz sekundes simtdaļu aina acu priekšā sastinga

- un tad viens no baloniem izspļāva liesmiņu. Sasietie baloni sagriezās un klaudzēja, šņāca un lēkāja. Tad otrā balona sprausla iekrakšķējās, un baloni laidās trakulīgā dejā, šķaidīja krabjus, griezās un spriņģoja.

Ar to pietika.

Agrākos laikos Monks bija pats savām acīm redzējis, kā krabjiem pārpildīta krastmala vienā mirklī kļuva tukša kā izslaucīta

tiklīdz parādījās jūras putns vai cilvēks, jo krabji salīda savās smilšu aliņās. Šeit norisinājās tas pats. Krabji, kas jezgai atradās vistuvāk, metās bēgt, rāpās pāri kaimiņiem, satracinot tos un iedzenot panikā. Drīz vien strautiņš pārvērtās bangojošā upē. Jau tā saērcinātie krabji instinktīvi laidās prom.

Krabju jūras paisums pagriezās pret Monku un burtiski pārvērtās nelielā cunami, ņudzošu spīļu uzplūdos, tie rāpās cits citam pāri, bēgdami, ko kājas nes.

Monks skrēja pie riekstkoka, un pirmās spīles jau snaikstījās viņam gar papēžiem.

Viņš palēcās un steigšus trausās augšā. Vienam krabim izdevās pieķerties viņam pie kurpes. Monks iespēra pa stumbru, un apvalks ieplīsa. Krabis nokrita, bet spīles palika ieķērušās kurpē. Papēdī iedūrās ass asmens.

Nolādēts!

Krabju vilnis panesās garām, kāda instinkta dzīts, kas droši vien bija saistīts ar gadskārtējiem migrācijas paradumiem. Tie traucās uz jūru.

Monks uzkāpa kokā un nosēdās blakus Grafam. Pētnieks ar vienu roku bija apķēries ap stumbru. Viņš pārlaida skatienu Mon- kam un tad paraudzījās uz klinti pie jūras tuneļa ieejas.

Pirāti, kopskaitā seši, bija iznākuši no tuneļa un mazliet izklīduši. Dzirdot pistoles šāvienu, viņi bija pieplakuši zemei un tikai tagad lēnām nedroši slējās kājās.

Tajā brīdī no džungļiem izšāvās satracinātu krabju jūra.

Vīram, kurš atradās vistuvāk džungļu malai, uzbruka pirmajam. Pirms viņš paguva reaģēt, aptvert, ko redz, tic uzrāpās viņam līdz gurniem. Pirāts piepeši iekliedzās un klupdams atkāpās. Viena kāja

saļodzījās.

Kaujas laikā lode bija pārcirtusi Monka biedram - «zaļajai beretei» - Ahilleja cīpslu, un viņš bija nozvēlies zemē gluži tāpat kā šis pirāts.

Vīrietis rēkdams krita uz sāniem.

Ķermenim, kas valstījās pa zemi, pāri plūda dzīvā krabju upe, taču kaucieni dziļi zem ņudzošā paklāja neaprima. Kādā mirklī nokritušajam izdevās uztrausties pussēdus. Vīrietim bija norauta maska un reizē arī deguns, lūpas un ausis. Acu dobumos bija asiņaina masa. Viņš vēl reizi iegaudojās un pakrita zem viļņa.

Pārējie pirāti, šausmu pārņemti, panikā iebēga tunelī un pazuda skatienam. Vienam krabji nogrieza ceļu un uzdzina uz akmens

atradzes, kas bija izvirzījusies no klints. Krabji saplūda uz viņa pusi.

Vēl reizi ieaurojies, viņš pagriezās un nolēca no klints.

No tuneļa atbalsojās bļāvieni.

Krabju jūra virpuļodama ieplūda tunelī kā ūdens kanalizācijā, mezdamies lejup kā sarkans asmens spīļu paisuma vilnis.

Monks paskatījās uz Grafu, kas sēdēja līdzās, smagi elsoja un stīvi skatījās, acis nemirkšķinādams.

Viņš pieskārās tam ar roku. Pētnieks sarāvās.

- Mums jāiet. Pirms krabji sadomā atgriezties mežā.

Grafs ļāva sevi novest lejā uz zemes. Simtiem krabju vēl klīda apkārt, un abi vīrieši uzmanīgi lavierēja starp tiem.

Monks nolauza kuplu riekstkoka zaru un slaucīja prom visus krabjus, kas pienāca pārāk tuvu.

Grafs lēnām atguvās, pamazām atkal sajuzdamies kaut cik normāli. - Es… es gribu vienu šitādu krabi.

- Kad nonāksim uz kuģa, varēsi kādu apēst.

- Nē. Pētniecībai. Tie ir pārdzīvojuši toksisko mākoni. Iespējams, tas ir svarīgi. - Pētnieka balss kļuva rāmāka. Viņš atkal bija savā elementā.

- Labs ir, - Monks atteica. - Ņemot vērā to, ka mēs tur atstājām visus savus paraugus, mums nevajadzētu atgriezties uz kuģa tukšām rokām.

Viņš noliecās un ar protēzi paķēra kādu mazāku krabīti, satverdams to aiz muguras čaulas. Sparīgais zellis šņakstināja spailes, pūlēdamies piekļūt savam uzbrucējam.

- Paklau, draudziņ, nesagandē mantu! Jaunu pirkstu izmaksas atvelk no manas algas.

Monks piegāja pie koka un gatavojās triekt to pret stumbru, bet Grafs pavicināja nesavainoto roku.

- Nē! Mums tas vajadzīgs dzīvs. Es jau teicu - viņu uzvedībā ir kaut kas dīvains. Ari to būtu lietderīgi papētīt.

Monks aizkaitināts sakoda žokļus. - Labi, bet ja šis suši kumoss

izraus kādu gabalu man, tu par to samaksāsi.

Viņi devās cauri mežainajai plakankalnei, soļoja uz otru salas pusi.

Pēc četrdesmit minūtēm smaga gājiena džungļi izretinājās un skatam pavērās panorāma no klints virsotnes. Salas galvenā apdzīvotā vieta, dēvēta vienkārši par Apmetni, bija izpletusies gar krastmalu un ostu. Jūrā, kas pletās aiz Flaingfiškovas, kā mākonis pusnakts debesīs peldēja balta pils - «Jūru valdniece».

Mājas, mīļās mājas.

Monka uzmanību piesaistīja kustība, aptuveni ducis motorlaivu, kas izšāvās gar Roki ragu, katra atstājot baltu putainu grīsti jūrā. Grupiņa traucās, veidojot platu V, gluži kā iznīcinātāju vienība uzbrukumā.

Otrā pilsētiņas ostas pusē parādījās tāda pati laivu grupiņa.

Pat no šāda attāluma Monks saskatīja peldlīdzekļu apveidu un krāsu.

Zili kuterīši ar garu ķīli un seklu iegrimi.

- Te arī pirāti… - Grafs noelsās.

Monks blenza uz abām laivu grupām, kas tuvojās viena otrai kā spīles - tās bija nāvējošākas par jebkuru sarkano krabi. Viņš pavērsās pret to gaidāmo upuri.

«Jūru valdnieci».

13.05

LĪZA CIEŠI RAUDZĪJĀS uz rentgenogrammu.

Kajītē uz galda bija novietots pārnēsājamais projektors. Viņai aiz muguras uz kušetes gulēja cilvēks, pilnībā apsegts ar palagu.

Miris.

- Izskatās, ka tā ir tuberkuloze, - viņa noteica. Vīrieša plaušu rentgenogrammu izraibināja lieli, balti plankumi - tuberkulas. - Vai arī plaušu vēzis.

Holandiešu toksikologs doktors Henrijs Bārnharts stāvēja viņai blakus, atbalstīdamies ar dūri uz galda. Viņš bija pasaucis sievieti uz kajīti.

- Jā, bet pacienta sieva teica, ka pirmie elpošanas ceļu saslimšanas simptomi parādījušies tikai pirms astoņpadsmit stundām. Nebija ne klepus, ne atkrēpošanas, turklāt viņš nesmēķē. Un viņam bija tikai divdesmit četri gadi.

Līza iztaisnojās. Viņi kajītē bija divi vien. - Vai paņēmi uzsēju- mu no plaušām?

- Es veicu punkciju un atsūcu mazliet šķidruma no viena plaušu infiltrāta. Tās neapšaubāmi bija strutas. Čumēja no baktērijām. Tas pavisam droši bija augonis plaušās, nevis vēzis.

Viņa nopētīja Bārnharta bārdaino seju. Viņš stāvēja, nedaudz sakumpis, it kā kaunētos par savu lācīgo augumu, taču vienlaikus tas piešķīra viņam sazvērniecisku izskatu. Viņš nebija pasauci-, uz šo sarunu doktoru Lindholmu.

- Tādi rezultāti var liecināt par tuberkulozi.

Tuberkulozi izraisa Mi/cobacterium tuberculosis. Tā ir ārkārtīgi in- fekcioza. Kaut ari slimības vēsture šajā gadījumā, nenoliedzami, bija neparasta, tuberkuloze varēja gadiem ilgi eksistēt slēptā formā, lēnām attīstoties. Vīrietis varēja inficēties pirms vairākiem gadiem, kļūstot par tikšķošu bumbu ar laika degli - un, nonākot saskarē ar toksisko gāzi, slimība plaušās uzliesmoja un izplatījās. Pirms nāves pacients katrā ziņā izplatīja baciļus.

Un ne viņai, ne doktoram Bārnhartam nebija mugurā aizsargtērpa.

Kādēļ viņš nebija Līzu brīdinājis?

- Tā nebija tuberkuloze, - viņš palika pie sava. - Doktors Mil- lers, musu vienības infekcijas slimību speciālists, noteica, ka šis organisms ir Serratia marcescens, nepatogēna baktērija.

Līza atcerējās viņu agrāko sarunu par pacientu, kuram parasta ādas baktērija izdalīja miesu saēdošas indes.

Toksikologs salīdzinājumu apstiprinaja. - Arī šoreiz darīšana ar labdabīgu neoportūnistisku baktēriju, kas pēkšņi kļuvusi ļaundabīga.

- Bet, doktor Bārnhart, jūsu ierosinājums…

- Sauciet mani par Henriju. Es neierosinu - es esmu vairākas stundas meklējis līdzīgus gadījumus un atradis jau divus. Pirmā ir sieviete ar trakojošu dizentēriju, kura burtiski spiež ārā savu zarnu gļotādu. Izraisītājs ir Lactobacillus acidophilus, jogurta baktērija, parastos apstākļos tas ir veselībai nekaitīgs mikroorganisms, kas mīt zarnās. Otrā ir meitenīte, kas cieš no spēcīgām lēkmēm, un viņas muguras smadzeņu šķidrums mudž no Acetobacter aceti, labdabīga mikroorganisma, ko parasti atrod etiķī. Tas vārda tiešā nozīmē iemarinē viņas smadzenes.

Klausīdamās Līza manīja, ka apziņas apvāršņi sašaurinās un visu uzmanība tiek pievērsta šāda atklājuma sekām.

- Un šie diez vai ir vienīgie gadījumi, - Henrijs aizrādīja.

Viņa papurināja galvu - nevis nepiekrizdama, bet gan sākdama aptvert viņa vārdu šausminošo patiesīgumu. - Tātad kaut kas šīs labdabīgās baktērijas pavērš pret mums.

- Draugs pārtop ienaidniekā. Ja šis process pāraugs vērienīgā karā, mēs paliekam baisā mazākumā.

Viņa pacēla acis pret kolēģi.

- Cilvēka ķermenis sastāv no simts triljoniem šūnu, taču tikai desmit triljoni ir mūsējās. Pārējie deviņdesmit procenti ir baktērijas un daži citi oportūnistiski mikroorganismi. Mēs ar šo svešo vidi sadzīvojam draudzīgi. Taču, ja līdzsvaru izjauc, ja tas pavēr- šas pret mums…

- Mums tam jādara gals.

- Tieši tādēļ atsaucu jūs šurp - lai pārliecinātu. Ja gribam pētījumus virzīt tālāk, man un doktoram Milleram būs nepieciešams jūsu partnera tiesmedicīnas laboratorija. Mums jāsāk meklēt atbildes uz ārkārtīgi svarīgiem jautājumiem. Vai pārmaiņas baktērijās ir toksiskas vai ķīmiskas? Ja tā, kā mums ar tām darboties? Ja nu iespējams inficēties? Kā to izolēt, kādu karantīnu ieviest? - Viņš sašķobīja bārdaino seju. - Mums nepieciešamas atbildes. Tūlīt pat.

Līza ieskatījās pulkstenī. Monks kavējās jau stundu. Aizrāvies darbā vai aplūko salas un liedaga krāšņumu? Taču tagad nebija piemērotākais brīdis tīksmināties par skaistām vietām.

Viņa pamāja Henrijam. - Likšu, lai sazinās pa rāciju ar doktoru Kokali un lūdz viņu uz karstām pēdām doties šurp. Taču pagaidām - jums taisnība, ķersimies klāt.

Viņa pirmā devās āra no kajītes. Monka tiesmedicīnas laboratorija atradās kuģa augšdaļā, piecus klājus augstāk. «Sigma» bija rezervējusi vienu no lielākajām kajītēm, lai izvietotu nepieciešamo aprīkojumu. Matroži pat bija atskrūvējuši gultas un citas mēbeles, lai atbrīvotu vietu improvizētajai laboratorijai. Kajītē bija ari plašs balkons, no kura pavērās skats uz kuģa labo pusi. Līza gribēja tur nokļūt, viņa vēlējās

izjust saules starus, svaigu vējiņu, jebko, kas spētu aizdzīt pieaugošās bailes.

Dodoties uz kuģa liftu, viņa saprata, ka drīz atkal būs jāzvana Peinteram. Viņa nevarēja viena uzņemties šādu atbildību. Viņai bija nepieciešams pilns «Sigmas» Izpētes un attīstības nodaļas atbalsts.

Turklāt Līza ilgojās atkal dzirdēt viņa balsi.

Viņa nospieda lifta izsaukšanas pogu.

It ka tai būtu pievienots detonators, no otras kuģa puses, no kuģa nolaižamās piestātnes, kur motorlaivas vadāja cilvēkus no krasta uz kuģi un atpakaļ, atbalsojās skaļš būkšķis.

Vai noticis kāds negadījums?

- Kas tad tas? - Henrijs ieprasījās.

Pēc mirkļa skaļāks sprādziens satricināja ari šo kuģa pusi, vairāk priekšgalā. Tālumā atbalsojās kliedzieni. Tad Līza izdzirdēja pazīstamo paukšķu virteni, ko radīja automātu uguns.

- Mums uzbrūk, - viņa bilda.

13.45

SARŪSĒJUŠĀ LENDROVERĀ MONKS KRATĪJĀS lejup pa stāvo nogāzi. Stāvvietā, netālu no evakuācijas laikā pamestajām salas fosfora raktuvēm, viņš bija iedarbinājis vecu kravas auto. Viņi brauca pa zemes ceļu, kas veda gar raktuvju aizmuguri uz piekrastes pilsētiņu.

Doktors Ričards Grafs bija piesprādzējies blakus sēdeklī un turējās pie jumta, lai neizkristu. - Lēnāk!

Monks nelikās dzirdam. Bija jātiek uz krastmalu.

Abi bija ielauzušies kādā raktuves darbnīcā un mēģinājuši piezvanīt, taču tālrunis nedarbojās. Sala jau bija gandrīz tukša. Labi vismaz, ka būdā atradās aptieciņa - Grafs plecu bagātīgi nozie- da ar antibiotiku smēri un pārsēja.

Pētnieks to bija paveicis viens pats, kamēr Monks iedarbināja smago auto. Grafs ar savainoto roku joprojām žņaudzīja pie krūtīm aptieciņu. Iztukšota tā kalpoja par lielisku krātiņu paraugam - krabim.

Džungļu ceļa līkloči piespieda Monku ielikt zemākā ātrumā. Mašīna ietraucās pagriezienā, divi riteņi atrāvās no zemes pāris collu augstumā un pēc brīža triecās pret zemi, amortizatoriem sašūpojoties.

Grafs noelsās: - Ja tu iegrūdīsi auto purnu džungļos, nevienam no tā nekāda labuma nebūs.

Monks palēnināja gaitu - ne jau Grafa brīdinājuma dēļ, bet tālab, ka nonāca pie bruģēta krustojuma. Viņi bija nokļuvuši pie attāla salas piekrastes lielceļa atzara, divjoslu šosejas. Zemes ceļš slīga lejup pa nogāzi uz dienvidiem no Flaingfiškovas. Ziemeļos slējās lielākā daļa pilsētiņas ēku, piekrastes viesnīcas, ķīniešu restorāni, pamesti bāri un tūristu pievilināšanas vietas.

Taču visu Monka uzmanību saistīja ūdens klajš aiz Flaingfiškovas. «Jūru valdnieci» bija ielenkuši degoši kuģi, uzspridzinātas jahtas un Austrālijas krasta apsardzes kutera atlūzas. Pēcpusdienas debesīs augstu šāvās dūmu mutuļi. Visapkārt kā haizivis, kas met loku ap upuri, riņķoja zilu motorlaivu spiets.

Virs līča laidelējās vientuļš dzeltensarkans Eurocopter Astar helikopters, kā saniknots sirsenis kuldams dūmus. Spriežot pēc uguns zibšņiem no lūkas pabāztā stobra galā, tas nebija draudzīgs.

Braucot lejup pa kalnienes serpentīnu, Monka skatienam ik pa brīdim pavērās jūras kauja - eksplozijas, automātu uguns, liesmojošu atlūzu izvirdumi. Sprādzieni atbalsojās apkaimē, un automašīnā sēdošajiem atgādināja svētku uguņošanas izraisītos blaukšķus.

Bum… bum… bum…

Ziemeļu pusē atbalsojās sprādziens, debesīs uzšāvās dūmu un liesmu stabs. Sprāga tepat pilsētiņā, tik tuvu, ka lendroveram

iedrebējās logu stikli.

- Telstra telefonu apakšstacija, - Grefs noteica. - Nogriež visus sakarus.

Šur tur citur Apmetnē jau plosījās ugunskuri.

Tie nebija parasti pirāti. Tas bija visaptverošs uzbrukums.

Velns lai parauj, kas tie tādi ir?

Monks ielika ātrumā un pa piekrastes ceļu devās prom no pilsētiņas.

- Kur tu… - Grafs iejautājās.

Mašīna iebrauca līkumā, un skatienam pavērās neliela krastmalas viesnīca. Tā bija iekārtota lietus meža malā uz pāris nolīstiem akriem. Pie zīmes, uz kuras dižojās uzraksts «Mango viesu nams ar grilu» Monks strauji iegrieza celiņā un traucās pa to, līdz parādījās viesnīca, divstāvu ēka, kurai blakus atstatus bija izvietojušies daži džungļu bungalo. Saulē mirguļoja baseina ūdens.

Nekur nebija ne miņas no cilvēkiem.

- Šeit tu būsi drošībā, - Monks bilda un nobremzēja lielās ēkas vienā pusē zem viesnīcas vārdu attaisnojošā mango koka sargājošās lapotnes vainaga.

Monks izlēca no auto.

- Pagaidi! - Grafs izmocījās gar durvīm, līdz visbeidzot atdabūja tās vaļā un burtiski izvēlās no lendrovera. Viņš steidzās Monkam pakaļ.

Monks negaidīja, viņš teciņus metās uz liedaga pusi. «Mango viesu nams ar grilu», tāpat kā pārējās piekrastes viesnīcas, piedāvāja visas liedaga klaiņotājam nepieciešamās izklaides: niršanu, braukšanu ar kajakiem un jahtām. Aiz viesnīcas ēkas Monks pamanīja ekipejuma veikalu un noliktavu, nelielu izdedžu betona ēku ar salmu jumtu. Pirms evakuācijas tai bija aizsisti logi.

Nepagausinādams soli, Monks paķēra kārti, ko izmanto baseina tīrīšanai, vienā paņēmienā atlauza dēļus un izsita stikla durvis.

Grafs pienāca klāt.

Monks pasniedzās un ierāva pētnieku mājā, zem jumta. Helikopters zemu aizducināja pāri, ar rotora sacelto viesuli pluinīdams palmu lapas, un aizlaidās tālāk, turpinādams patrulēt gar krastu.

- Nerādies tiem acīs! - Monks brīdināja.

Grafs enerģiski palocīja galvu.

Monks izstaigāja noliktavas telpu. Te bija papilnam pelddvie- ļu, saulesbriļļu, sauļošanās krēmu tūbiņu, kā arī pamatīgs suvenīru klāsts. Vējoja pēc kokosriekstiem un slapjām kājām. Monks apskrēja ap leti un, pašķīris čaukstošu krellīšu aizkaru, izgāja otrā pusē.

Viņš atrada, ko bija meklējis.

Pie gala sienas karājās akvalangista ekipējums.

Monks ar kājas spērieniem atbrīvojās no zābakiem.

Telpā, kas atradās liedaga pusē, pie uzritināma durvju aizsega bija sarindoti vairāki transporta līdzekļi izpriecām saulē. Monks pagāja garām laiviņām, diviem kajakiem un apstājās pie ļet Ski ūdensmotocikla. Tas bija novietots uz piekabes, gatavs pārvadāšanai.

Labi vismaz, ka salas šajā pusē jūra nebija piegāzta ar toksisko zupu.

Monks pagriezās pret Grafu. - Tev būs man jāpalīdz.

Pēc astoņpadsmit minūtēm Monks ar elkoni paberzēja eļļām notraipīto durvju logu. Gumijotais akvalangista hidrotērps čīkstēja pret stiklu. Staipīdams kaklu, Monks gaidīja, kad helikopters apmetis loku un atkal dosies ziemeļu virzienā, uz Flaingfiškovu. Līcis no šejienes nebija redzams, to aizsedza Smita rags - no kaujas vietas Monks saskatīja vienīgi pāri klints radzei ceļamies patumšu dumu segu.

Visbeidzot helikopters pagriezās un devās atpakaļ uz izpriecu kuģa pusi.

- Tā, sākam!

Monks noliecās, uzrāva durvju aizsegu augšup un piestiprināja to pie aplodas. Grafs pacēla piekabi aiz āķa, Monks apskrēja piekabei no aizmugures, piespiedās ūdensmotociklam, un abi aizvadīja piekabi pie ūdens. Lielās riepas ļāva to paveikt ātri.

Grafs atkabināja peldlīdzekli no piekabes, un Monks tikmēr aizskrēja uzvilkt peldspējas kompensatora vesti un paķēra skābekļa balonus. Tā ietērpies, viņš vēl uzmeta virsū «Mango viesu nama» suvenīrvējjaku.

Ekipējuma noslogots, Monks smagiem soļiem aizklamzāja un palīdzēja nolaist ūdenī motociklu. - Nebāz degunu ārā, - viņš nobrīdināja Grafu. - Tomēr, ja atrodi kādu sakaru līdzekli, piemēram, rāciju, pamēģini sazināties ar kādu varas pārstāvi.

Grafs pamāja. - Esi uzmanīgs.

Pēc minūtes ūdens motocikla dzinējs, spalgi kaukdams, nesa Monku uz Smita raga pusi. Grafs pāri liedagam stūma tukšo piekabi uz garāžu.

Monks pieliecās zemāk un lika dzinējam darboties uz pilnu jaudu. Motociklam lidojot aizvien ātrāk, jaka plakšķēja vējā. Jūras ūdens pašķīda asās, sāļās šļakatās. Smita rags ar katru brīdi auga augumā. Visbeidzot viņš nonāca pie klinšainā izauguma un neapstādamies pašāvās tam garām.

Līča otrā pusē pacēlās «Jūru valdniece» kā aplenkta balta pils. Piebraucot tuvāk, viņš redzēja ūdenī liesmojam izlijušo eļļu un dūmojam kuģu vrakus. Pat mols bija saspridzināts drupās. Viscaur kara zonai rūca un rēca pirātu motorlaivas.

Tie medīja.

Aiziet!

Monks kā torpēda iešāvās taisni cīniņa epicentrā.

- MĒS NOTEIKTI varam kaut ko darīt, - Līza gudroja.
- Pagaidām paliksim tepat, - Henrijs Bārnharts brīdināja.

Viņi bija ieslēgušies kādā no tukšajām ārējām kajītēm. Tajā bija divi iluminatori, un Līza stāvēja pāris soļu attālumā no viena iluminatora. Henrijs bija ieņēmis vietu pie durvīm.

Pirms stundas viņi bija izskrējuši cauri kuģim, kurā valdīja pilnīgas jukas. Gaiteņos drūzmējās apkalpe formas tērpos un ārkārtīgi satraukti, uzbudināti pasažieri, gan slimi, gan veseli. Kuģa trauksmes zvana kaukoņa gandrīz nomāca sprādzienu un automātu uguns troksni. Bija nolaidušās kuģa ugunsdrošības durvis - neviens nezināja, vai tas noticis automātiski, vai arī kāds tas iedarbinājis, - un nodaļas bija izolētas cita no citas.

Tikmēr maskās tērpti šāvēji atbrīvoja gaiteņus citu pēc cita, nolaižot no kājas ikvienu, kurš pretojās vai kustējās pārāk lēni. Līza un Henrijs bija dzirdējuši kliedzienus, šāvienus un soļu dipinā- šanu uz augšējā klāja. Viņus glāba tikai veikls skrējiens cauri zeltā izrotātajai kuģa izklaides zālei un vēl vienam gaitenim.

Nebija zināms, cik ilgi viņi te noturēsies.

Spriežot pēc tā, cik strauji uzbrucēji bija ieņēmuši «Juru valdnieci», uzbrukuma plānošanā noteikti bija iesaistīta apkalpe.

Liza kā sastingusi vēroja ainu, kas bija redzama pa iluminatoru. Jūra dega. Pa šo pašu logu viņa pirmīt bija vērojusi vairākus pasažierus, izmisuma dzītus, nolecam no augšējo klāju balkoniem ūdenī, cerībā aizkļūt līdz krastam.

Taču motorlaivas traucās itin visur līcī, apberot ūdens virsmu ar lodēm.

Starp liesmojošajām atlūzām peldēja līķi.

Glābiņa nebija.

Kādēļ tas viss? Kas šeit īsti notiek?

Visbeidzot, vēl pēdējo reizi iespiedzoties, trauksmes zvana kaukoņa pārtrūka. Iestājās smags, gandrīz fiziski sataustāms klusums. Pat gaiss šķita biezāks.

Kaut kur augšējos klājos bija dzirdami šņuksti un vai/nanas.

Henrijs ieskatījās Līzai acīs.

No skaļruņa kajītē atskanēja balss, kas runāju malajiešu valodā. Līza to nesaprata. Viņa pagriezās pret toksikologu, bet tas papurināja galvu - viņš nebija gudrāks. Taču pēc brīža visu sacīto atkārtoja ķīniešu valodā - tās bija divas izplatītākās valodas šajā salā.

Pēdīgi runātājs pārslēdzās uz angļu valodu ar spēcīgu akcentu.

- Kuģis ir mūsu rokās. Katrā klājā patrulē apsardze. Ikviens, ko ieraudzīs gaitenī, tiks uzreiz nošauts. Kamēr mums klausīsiet,

nevienam nekas ļauns nenotiks. Viss.

Uzrunas beigās atskanēja sprakšķi.

Henrijs pārbaudīja, vai kajītes durvis ir kārtīgi aizslēgtas, un piegāja pie Līzas. - Kuģis ir nolaupīts. Tas noteikti izplānots jau agrāk.

Līza atsauca atmiņā Achille Lauro, Itālijas izpriecu kuģi, kuru tūkstoš deviņi simti astoņdesmit piektajā gadā nolaupīja palestīniešu teroristi. Vēl pavisam nesen, divtūkstoš piektajā gadā, somā- liešu pirāti uzbruka izpriecu kuģim pie Austrumāfrikas krastiem.

Viņa pagriezās pret iluminatoru un pārlaida skatienu motorlaivām, kas patrulēja ūdeņos. Katrā sēdēja vairāki maskās tērpti šāvēji, pēc izskata pirāti, taču Līzai tam īsti negribējās ticēt.

Tā vien šķiet, ka viņai pielipis mazliet Peintera ārkārtīgā piesardzīgu ma.

Šie ļaudis darbojās diezgan saskaņoti, un tālab grūti tos noturēt par pirātiem, kas uzbrūk uz labu laimi.

- Kā gan citādi? - Henrijs sprieda. - Viņi izlaupīs kuģi, pievāks visu, kas nav piesiets, un laidīsies atpakaļ uz salām. Ja mums izdosies palikt dzīviem, izvairoties no jebkādiem konfliktiem…

Iečirkstējās skaļrunis, un kuģa sakaru sistēmā atskanēja cita balss. Tā runāja angliski, un neatkārtoja sacīto ne malajiešu, ne ķīniešu valodā.

- Dažus pasažierus piecu minūšu laikā aicinām ierasties uz kuģa komandtiltiņa. Tiem jāienāk ar paceltām rokām, saķeroties pirkstiem virs galvas. Neierašanās gadījumā katru minūti tiks nogalināti divi pasažieri. Vispirms nošausim bērnus.

Tika nosaukti vārdi.

Doktors Džins Lindholms.

Doktors Bendžamins Millers.

Doktors Henrijs Bārnharts.

Un visbeidzot doktore Līza Kamingsa.

- Jums ir piecas minūtes laika.

Skaļrunis atkal apklusa.

Līza nebija novērsusies no iluminatora.

- Tā nav kuģa nolaupīšana.

Un tie nav parasti pirāti.

Vēl beidzamo reizi uzmetusi skatienu jūrai, viņa ieraudzīja uz izpriecu kuģa pusi traucamies]et Ski motociklu. Aiz tā izšāvās augsts šļakatu pusloks, kas atgādināja gaiļa asti, un tāpēc tas bija viegli pamanāms. Motocikls manīgi lavierēja gar atlūzām. Līza nevarēja saskatīt, kas to vada - braucējs bija noliecies zemu pāri stūrei.

Un tam bija savs iemesls.

Ūdensmotociklam cieši nopakaļ turējās divas motorlaivas, brāzdamās cauri liesmām un kūpošiem dēļiem. Motorlaivās ieroču stobru galos zibēja uguns.

Viņa pašūpoja galvu - ūdensmotocikla vadītājs acīm redzami rīkojās vieglprātīgi.

Parādījās helikopters, tas bija pārlaidies pāri kuģim un nu traucās lejup ūdensmotocikla virzienā. Viņa negribēja to redzēt, taču nez kāpēc juta pienākumu noskatīties, kā apliecinot braucēja pašnāvniecisko uzbrukumu.

Helikopters asi pagriezās. Tā sānu lūka bija vaļā.

No salona izšāvās dūmu strūkliņa.

Granātmetējs.

Līza saviebās un paskatījās lejup, ieraudzīdama, ka ūdensmotocikls izšķīst ugunīgā apkvēpuša metāla un dūmu lodē.

Apstulbusi, viscaur trīsēdama, viņa apcirtās un pacēla acis pret Henriju. Viņiem nebija izvēles.

- Ejam.

14:12

SLOGJOSTAS UN SKĀBEKĻA BALONA vilkts lejup, Monks slīga dzelmē. Viņš nepretojās un aizturēja elpu. Virs galvas liesmoja gaišzilais ūdens. Garām čurkstēdama pašāvās atlūza no uzspridzinātā motocikla. Divu metru attālumā ar purnu pa priekšu grima peldlīdzekļa atliekas.

Tam sekodams, Monks ne bez pūlēm atbrīvojās no «Mango viesu nama» vējjakas. Vairs nebija vajadzības slēpt no svešām acīm skābekļa balonus. Viņš uzlika akvalangista masku un pavēzēja roku, sataustīdams skābekļa šļūteni. Viņš ar regulatoru iepūta gaisu maskā, iztīrot to, un tad uzmauca to sev uz acīm.

Dzelme kļuva kristāldzidra.

Viņš iestiprināja regulatoru un ievilka pirmo elpas malku.

Tā drīzāk bija atvieglota nopūta.

Vai šī nelielā izlikšanās bija nostrādājusi?

Pirms kāda mirkļa, kamēr helikopters bija piķējis lejup, gluži kā vanags, kas ieraudzījis pelīti, Monks bija pamanījis atvērtajā sānu lūkā šāvēju. Kad granātmetējs pavērsās pret motociklu, Monks pēdējā brīdī apgrieza motociklu, ienira zem Ūdens un grima dzelmē. Sprādziens uzsita pa galvu kā ar kalēja laktu, ausīs paukšķēja.

Viņš grima dibenā. Flaingfiškovas ostā bija pat trīsdesmit metrus dziļas piestātnes. Bet tik dziļi viņam nevajadzēs nolaisties.

Monks pieregulēja peldspējas kompensatorus, piepūzdams vesti ar gaisu no skābekļa baloniem. Pārtraucis grimt, viņš lēni peldēja uz vietas. Viņš pastiepa kaklu un vēroja motorlaivu dibenus drāžamies apkart, propelleriem kulstot ūdeni putās. Tās krietnu laiku meta lokus, šāvēji gaidīja, kad uznirs Jet Ski vadītājs, gatavi atklāt uguni jebkurā mirklī.

Taču Monkam nebija nodoma uznirt virs ūdens, un, ja viltība ir izdevusies, nevienam nav zināms par to, ka viņam ir līdzi nir- šanas piederumi. Monks apgriezās, ieskatījās rokas kompasā ar fluorescējošajiem rādītājiem un uzņēma iepriekš aprēķināto kursu.

Uz «Jūru valdnieci».

Viņš jau sen bija gribējis doties izpriecu braucienā.

5. PAZUDIS UN ATRADIES

..

5. JŪLIJS, 01.55 vašingtona

- TĀLĀK MĒS VAIRS neuzdrīkstamies braukt, - Grejs teica.

Viņš septiņas minūtes bija lēnām ripinājis Thunderbird cauri

Glovera Ārčibolda parkam pa vecu, aizaugušu dienesta celiņu, krūmu zariem skrāpējoties gar kabrioleta sāniem. Kreisā priekšējā riepa bija lupatās, tas traucēja braukt, un stūrēt bija gandrīz neiespējami.

Lai arī vairums ļaužu domāja, ka Vašingtonā lielākoties ir vēsturiskas ēkas, platas parādes alejas un muzeji, pilsētā bija arī viena no garākajām savā starpā savienoto parku ķēdēm, kas stiepās cauri pilsētas centram, plešoties krietni vairāk par tūkstoš akriem. Glovera Ārčibolda parks bija malējais ķēdes posms, tam otrā pusē plūda Potomakas upe.

Grejs devās virzienā prom no upes. Tā bija pārāk tālu, pārāk atklāta vieta. Izslēdzis auto ugunis, viņš brauca pa nomaļu aleju, kas stiepās paralēli parka namu rindai, devās uz ziemeļiem un atklāja vecu ugunsdzēsēju celiņu, kas iestiepās dziļāk biezajā mežā. Viņš devās pa to. Viņam bija jāpazūd - lai ari Thunderbird kopā vairs neturēja tikpat kā nekas.

Sapratis, ka nekur tālu netiks, viņš palēninája gaitu.

Viņi atradās stāvas gravas vidū. Abās pusēs slējās augsti, mežiem noauguši pakalni. Gabaliņu tālāk šauro ieleju šķērsoja vecs, pamests estakādes tipa dzelzceļa tilts. Grejs paripināja zem aprūsējušā sarkanā tērauda un koka ribu tilta. Viņš nobremzēja blakus vienam tilta cementa balstam. Tas bija noķēpāts ar grafiti.

- Visi ārā! Tālāk kājām.

Otrā tilta galā, zvaigžņu un pusmēness apspīdēta, rēgojās koka zīme, kas norādīja uz tūristu taku. Celiņš drīzāk atgādināja tuneli, kas ieurbjas biezi lapotajā mežā.

Vēl labāk - tur varēs paslēpties.

Pretējā pusē kauca avārijas dienestu mašīnu sirēnas. Grejs pamanīja naksnīgajās debesīs pazibam spožas oranžas plēksnītes. Acīmredzot no raķetes sprādziena aizdegusies māja.

Šeit koki bija tumši, viens melnāks par otru.

Grejs zināja, ka Nasers ar savu slepkavu vienību var atrasties jebkur.

Priekšā, aizmugurē, jau tepat tuvumā.

Greja sirds spēcīgi sitās. Bailes spiedās no visām pusēm - bailes par vecākiem, ne par sevi. Abi bija jānogādā drošā vietā, pēc iespējas tālāk no briesmām, kas zogas tuvumā. Lai to panāktu, nekas cits neatlika, kā salāpīt Seihanu.

Un tas jādara prom no visu acīm.

Pat ja viņam vēl būtu šifrētais mobilais tālrunis, viņš neuzdrīkstētos sazināties ar «Sigmu» vai direktoru Krovu. Sakari vairs nebija droši, un slēpnis slepenajā mājā to pierādīja. Saskaņā ar protokolu viņš šādā situācijā drīkstēja noiet pagrīdē. Bija notikusi informācijas noplūde, un, kamēr vien vecāki nebūs nonākuši drošā vietā, viņš netaisījās pacelt galvu augstāk par zāli.

Tātad tas nozīmēja, ka būs jāmeklē citādi ceļi, kā sagādāt aprūpi Seihanai. Māte bija izteikusi kadu priekšlikumu un jau sāka to īstenot, no sava mobilā tālruņa piezvanot diviem cilvēkiem. Pēc tam Grejs lika viņai izņemt tālruņa akumulatoru, baidoties, ka to var izsekot.

- Šķiet, morfijs mazinājis saspringumu, - māte ziņoja no pakaļējā sēdekļa.

Kamēr auto bija uz brīdi apstājies, Greja māte bija pārkāpusi pakaļējā sēdeklī un apsēdusies blakus Kovaļskim. Seihana sašļukusi gulēja starp abiem. Māte bija injicējusi Seihanai morfija piln- šļirci, ko bija paņēmusi no zāļu krājumiem drošajā mājā.

- Ja gribam iet tālāk, mums viņa jānes uz rokām, - Grejs norādīja.

- To uzņemos es, - Kovaļskis aizgaiņāja visus pārējos.

Greja tēvs palīdzēja mātei izkāpt. Nostājies uz kājām, tēvs apskatīja savu auto un pusbalsī purpināja lāstus.

Kovaļskis saņēma Seihanu uz rokām un iztaisnojās. Pat tumsā zem tilta varēja redzēt tumšo plankumu uz vēdera pārsēja.

Seihana, sajutusi kustību, atžilba. Pārsteigta, apdullusi viņa brīdi sarosījās vīrietim uz rokām, kamēr viņš rāpās no mašīnas, tad iespiedzās un iegrūda delnas pamatni Kovaļskim vaigā.

Milzis apjucis iebrēcās un mēģināja izvairīties no nākamā sitiena.

Seihana sāka kliegt, nikni berot nesaprotamu angļu un kādas Āzijas valodas vārdu mistrojumu.

- Apklusini viņu, - tēvs pavēlēja, aplaizdams skatienu apkārt tumšajā mežā.

Kovaļskis pulējās aizspiest sievietei muti, taču gūstekne viņam gandrīz nokoda pirkstu. - Velns par stenderi!

Seihana ar katru brīdi pretojās aizvien nešpetnāk.

Māte pievirzījās tuvāk, rakņādamās savā pamatīgajā iepirkumu somā. - Man te ir vēl viena morfija deva.

Grejs papurināja galvu. - Vēl ne. - Seihana bija zaudējusi daudz asiņu, un viņš baidījās, ka morfijs var izraisīt hipoventilā- ciju. Otra deva var Seihanu nogalināt, bet viņam vajadzēja sievieti iztaujāt.

Grejs pastiepa plaukstu pret māti. - Ožamo sāli. - Viņš atcerējās, ka Kovaļskis pirmīt to bija pieminējis, kad nosauca aptieciņas saturu.

Māte pamāja. Viņa iebāza roku somā, labu brīdi taustījās un pasniedza viņam dažas kapsulas. Grejs vienu paķēra un piegāja pie Kovaļska.

Apsargam uz vaiga bija gara, asiņaina švīka. - Dievs tētīt, dariet taču kaut ko!

Grejs sakampa sievieti aiz matiem, atlieca viņas galvu atpakaļ un pārlauza kapsulu viņai zem deguna. Gūstekne grozīja galvu, lūkoja izrauties, taču Grejam izdevās noturēt kapsulu pie viņas augšlūpas. Murgainie kliedzieni aprimās, un sieviete sāka rīstīties.

Viņa pacēla roku, lai pastumtu vīrieti prom.

Viņš turējās pretī.

- Pietiek… - Seihana noklepoja un satvēra Greju aiz plaukstas locītavas.

Viņš bija pārsteigts par sievietes spēku. Viņš ļāva savai rokai noslīgt gar sāniem.

- Ļaujiet man elpot. Nolieciet mani zemē.

Grejs ar galvas mājienu deva zīmi Kovaļskim. Sargam divreiz nebija jāatgādina. Viņš nostādīja Seihanu uz kājām, taču turēja aiz padusēm. Viņa bija pārvērtējusi savus spēkus. Kājas saļodzījās, un viņa palika karājāmies milža rokās.

Viņa viebdamās palūkojās apkārt. Grejs redzēja Seihanas acīs apjukumu, kurās cīnījās sāpes un morfija iedarbība. Bet drīz viņa pievērsa visu uzmanību Grejam.

- Es… obelisks… - sieviete satraukti izmocīja.

Grejam tas nolāpītais obelisks bija līdz kaklam. - Tas būs jādabū vēlāk. Obelisks nokrita un ieplīsa, kad tu nogāzies no moca. Atstāju to pie mājas.

Viņa vārdi šķita izraisām vairāk sāpju nekā lodes ievainojums. Taču pilnīgi iespējams, ka Greja pirmītējais atklātības mirklis bija nācis par labu, un Nasers nebija vis meties vajāt viņus, bet devies meklēt obelisku.

Izdzirdējusi sarunu, māte panācās tuvāk. - Tu runā par to saplīsušo melno stabiņu? - Viņa paplīkšķināja pa lielo somu. - Es to paķēru, kad iegāju mājā pēc marles. Tas izskatījās sens, iespējams, vērtīgs.

Atvieglojumā aizvērusi acis, Seihana pamāja, apliecinot abu apgalvojumu pareizību. Viņa pārgurumā nokāra galvu. - Paldies dievam!

- Kādēļ tas ir tik svarīgs? - Grejs noprasīja.

- Tas varētu… Tas var izglābt pasauli. Ja vien nav par vēlu.

Grejs pablenza uz mātes iepirkumu somu, tad paskatījās uz

Seihanu. - Sasodīts, kā tas jāsaprot?

Viņa vārgi pavēzēja ar roku, manāmi zaudēdama spēkus. - Pārāk sarežģīti. Man vajag jūsu palīdzību… nevaru… viena pati… Mums noteikti, noteikti jābēg.

Zods noslīga uz krūtīm, un sieviete atkal zaudēja samaņu. Kovaļskis atbalstīja Seihanu, piespiedis viņu pie sāniem.

Grejs vēlējās pārlauzt vēl vienu ožamās sāls kapsulu, taču baidījās sievieti vēl vairāk mocīt. No pārsēja apakšas sūcās svaiga asiņu tērcīte.

Māte, pēc visa spriežot, bija tādās pašās domās. Viņa ar galvas mājienu norādīja uz taku. - Slimnīca droši vien nav tālu no šejienes.

Grejs pagriezās pret tumšo taku tilta otrā pusē. Tas bija viens iemesls, kādēļ viņš, uzklausot mātes padomu, bija stūrējis Thunderbird cauri mežiem ziemeļu virzienā - Glovera Ārčibolda parka tālākā galā bija izvietojusies Džordžtaunas universitātes pilsētiņa. Augstskolas slimnīca atradās pašā meža malā, un tajā strādāja kādreizējie mātes studenti.

Ja vien varētu tur nonākt slepus…

Taču - vai viņu galamērķis nebija pārāk acīni redzams?

No parka bija tūkstošiem izeju, tomēr Nasers zināja - viņa upuris ved lidzi smagi ievainotu sievieti, kura nekavējoties jānogādā pie ārsta.

Risks bija milzīgs, taču Grejs nezināja, kā no tā izvairīties.

Viņš atcerējās Nasera acis brīdi, kad tas nelietis prašņāja par obelisku. Tās bija izsalkušas, nežēlīgas. Ēģiptietis bija noticējis Greja apgalvojumam, ka obelisks palicis pie mājas - galvenokārt tālab, ka Grejs pats tam bija ticējis. Bet kas šim cilvēkam ir svarīgāk - iegūt obelisku vai atriebties?

Viņš aplaida skatienu mazajai cilvēku grupiņai.

No šīs atbildes bija atkarīgas viņu visu dzīvības.

02.21

BIJA PAGĀJUSI PUSSTUNDA, un Peinters klīda pa kabinetu ar tālruņa brīvroku sistēmu pie auss. - Visi pagalam?

Viņam aiz muguras plazmas ekrānā tiešraidē bija redzamas trīs liesmojošas mājas, no kurām uguns bija izplatījusies uz tuvējo parku. Vasara bija sausa, un mežs - gluži kā iekurs. Norobežotajā teritorijā ņudzēja ugunsdzēšanas mašīnas un avārijas dienestu darbinieki. Uz televīzijas kanālu busiņiem jau uzstādīja satelīt- antenas. Debesīs riņķoja policijas helikopters, pētoši šaudīdams lejup prožektoru starus.

Taču bija mazliet par vēlu.

Drupās netika atrasts nedz kabriolets, ar kuru Grejs bija ieradies apsargātajā mājā, nedz nolaupītais mediķu busiņš. Turpmāko izmeklēšanu apgrūtināja trakojošais ugunsgrēks.

Vienīgās taustāmās ziņas bija nepatīkamas. «Sigmas» mediķu brigāde, kas bija braukusi busiņā, tika atrasta pamestā laukā, katram bija iešauts galvā. Uz galda Peinteram bija četras mapes. Viņš noslīga krēslā. Ja vēl ar to visu bija par maz, viņu pirms rītausmas gaidīja četri smagi tālruņa zvani. Ģimenēm.

Durvīs ieripināja Peintera asistents Brents. - Man ļoti žēl, ser.

Peinters palocīja galvu.

- Uz trešās līnijas gaida doktors Maknaits. Viņš var piedalīties tālsarunas vai video konferences sarunā.

Peinters ar īkšķi norādīja uz liesmojošo ekrānu. - Es šimbrīžam esmu pietiekami to redzējis. Savieno ar šonu.

Peinters noņēma austiņas un noburkšķēja, ka tikpat labi varētu tās ieoperēt viņam galvā. Viņš apsviedās pret ekrānu, kurā izdzisa nelaimes ainas un parādījās viņa priekšnieka seja.

Šons Maknaits bija «Sigmas» dibinātājs, taču vēlāk viņu paaugstināja par DARPA vadītāju. Peinters bija licis sazvanīt viņu, tiklīdz Greja dzīvē iebruka Seihana. Bija vajadzīgs gan viņa padoms, gan zināšanas. Un bija vēl kāds steidzamāks iemesls.

- Tātad «Ģilde» atkal parādījusies uz mūsu sliekšņa, - Šons novilka un izlaida pirkstus cauri sirmot sākušajiem rudajiem matiem. Tie bija izspūruši, un izskatījās, ka viņš ir piecelts no gultas. Tomēr baltais krekls bija izgludināts, ar tikko manāmām locījuma līniju pēdām. Pāri krēsla parocenim bija nomesta tumši zila žakete ar šaurām svītriņām. Gatavojoties garai dienai.

- «Ģilde» varētu būt tuvāk, nekā tikai uz sliekšņa, - Peinters atteica. - Jaunākie izlūkdati liecina, ka tā, iespējams, jau iegājusi pa durvīm. - Peinters pasita ar pirkstu pa dosjē, kas atradās viņam aiz muguras. - Jūs noteikti jau lasījāt operatīvo ziņojumu.

Priekšnieks atbildēja, palocīdams galvu. - Ir pilnīgi skaidrs, ka

«Ģilde» ievākuši ziņas par drošo māju, un tai bija zināms, ka Grejs ar tās dezertējošo operatīvo darbinieku devies turp. Pie mums notikusi noplūde.

- Diemžēl tas ir visai reāls pieņēmums.

Viņš pašūpoja galvu. Ja tā ir patiesība, tā ir tīrā katastrofa. «Ģilde» jau reiz bija iefiltrējusies «Sigmā», taču Peinters tolaik bija gatavs apzvērēt, ka tagad organizācija ir tīra. Pēc tam, kad tika atklāts pēdējais spiegs, Peinters bija nodedzinājis «Sigmu» līdz pamatiem un uzcēlis no jauna, ieviešot simtiem aizsargmehānismu un pretpasākumu.

Viss velti.

Ja noplūde vēl aizvien nav novērsta, tiks apšaubīts pats «Sigmas» esamības pamatojums. Tas varētu nozīmēt, ka organizācija būs jālikvidē. Pašlaik ar ieganstu apvienot ASV izlūkdatu dienestus Iekšzemes Drošības departamenta paspārnē noritēja iekšējais audits, «Sigmas» pamata pakļautības struktūru izmaksu un šo nodaļu lietderības analīze.

Taču citas izmaksas bija daudz sāpīgākas.

Par to Peinteram atgādināja četras mapes uz galda.

Šons turpināja:

- Ne jau tikai musu nodaļu ir apsēdis šis teroristu izīrēšanas tīkls. Pirms diviem mēnešiem britu izlūkdienests MI6 likvidēja šuniņu, kas bija iefiltrējusies apšaubāmo British Aerospace slepeno operāciju projektā Glazgovas apkaimē, un likvidēšanas laikā zaudēja piecus aģentus. «Ģilde» ir visur, un tās nav nekur. Šepat muspusē Nacionālās Drošības pārvalde un CIP joprojām mēģina izdibināt, kas īsti ir «Ģildes» Osama bin Ladens - par tās vadoņiem un vadību mēs nezinām praktiski neko. Mēs pat nezinām, vai šo organizāciju sauc par «Ģildi» - tādu iesauku tai deva britu S/4S īpašo uzdevumu vienības virsnieks, kura vairs nav starp dzīvajiem. Tomēr, cik var spriest, vairākas šūniņas ir piesavinājušās šo nosaukumu, vispirms joka pēc, un vēlāk, iespējams, nopietni. Skat, cik maz mēs par šo tiklu zinām.

Pēdējā frāze izskanēja un palika karājamies gaisā.

Peinters saprata. - Un tagad mūsu rokās ir pārbēdzējs.

Šons nopūtās. - Mēs jau vairākus gadus pūlamies iegūt kaut niecīgas taustāmas ziņas par šo organizāciju. Es biju izstrādājis vairākus plānus, taču neviens, pat visefektīvākais, neparedzēja to, ka operatīvais darbinieks, viens no «Ģildes» elites, iekritīs mums klēpī. Mums viņa jānogādā drošā vietā.

- Un «Ģilde» tikpat sparīgi pūlēsies to aizkavēt - beidzamie notikumi to skaidri apliecina. Lai sievieti likvidētu, «Ģilde» pat atļāvās parādīt, ka ir iefiltrējusies «Sigmā». Šāda izvēle maksā dārgi. Lai to paveiktu, «Ģilde» ir nosūtījusi savu labāko operatīvo darbinieku - vēl vienu elites cilvēku.

- Es noskatījos videoierakstu no drošās mājas, un izlasīju tā vīrieša dosjē, - Šons saviebās.

Peinters arī to bija lasījis. Kalkutas Miesnieks. Viņa dzimtā puse un lojalitāte nebija zināmas. Viņš bija dažādu tautību sajaukums un savulaik izlicies gan par indieti, gan pakistānieti, gan irākieti, gan ēģiptieti, gan lībieti. Ja vien Seihanai ir līdzinieks pretējā dzimuma vidū, tas būtu vispiemērotākais kandidāts.

- Viens pavediens tomēr mums ir, - Peinters ieteicās. - Mums izdevās videoierakstā saklausīt viņa vārdu. Nasers. Bet tas arī bija viss.

Šons atmeta ar roku. - Viņa izmantoto vārdu ir tikpat daudz, cik viņa pastrādāto slepkavību. Viņš atstājis aiz sevis asiņainu sliedi pāri visai pasaulei, visvairāk Ziemeļāfrikā un viscaur Tuvējos Austrumos. Tomēr pēdējā laikā viņa zvērības atklātas arī

Vidusjūras ziemeļu krasta valstis. Grieķijā nožņaugts arheologs. Itālijā nobendēts muzeja kurators.

Peinters ciešāk ieurbās ekrānā. - Itālijā? Kur?

- Venēcijā. Kuratoru atrada nošautu Hercoga pils pazemes cietumā. Nasers - vai nu kā viņu sauc - tika redzēts tuvējā laukuma novērošanas kameru ierakstā.

Peinters paberzēja zodu - rugāju mežs bija tik biezs, ka plauksta sajuta nepatīkamus dzēlienus. - Pirms neilga laika man zvanīja monsinjors Verona no Vatikāna. Visām detaļām jābūt ziņojumā. Pastāv ticama iespēja, ka Seihana Itālijā tajā pašā laikā ari rīkojusi kādu operāciju.

Šons gausi samiedza acis. - Interesanti. Šādu sakritību būtu vērts papētīt sīkāk. Abi slepkavas vienlaikus Itālijā. Un tagad - šeit. Viens medī otru. Divi augsti kvalificēti slepkavas, labākie «Ģildē». Un Nasers vismaz ir iedzinis Seihanu mūsu rokās.

Drīzāk Greja rokās, Peinters domās izlaboja.

- Tā sieviete ir jāieslēdz mūsu telpās. Nekavējoties. Šādu iespēju zaudēt būtu nepieņemami.

Peinters apzinājās situācijas nopietnību, taču viņš pazina Greju un zināja tā domu gājienu. Grejs bija vienīgais, kuram piemita tikpat spēcīga paranoja kā Peinteram. Saņemt Seihanu ciet varētu būt visnotaļ pagrūti.

- Ser, komandieris Pīrss bēguļo. Pēc uzduršanās slēpnim drošajā mājā, viņam, tāpat kā mums, noteikti ir radušās aizdomas par informācijas noplūdi. Grejs kopā ar sievieti slapstās apkārt, viņš nolīdis pagrīdē, līdz atkal būs droši parādīties dienasgaismā.

- Iespējams, tik ilgi nebūs jāgaida, ja reiz viņiem pa pēdām dzenas Kalkutas Miesnieks.

- Kas man būtu jādara?

- Jāatrod komandieris Pīrss un kopā ar to sievieti jāatved šurp. Man nekas cits neatliek, es esmu spiests paplašināt meklēšanas

operāciju, iesaistīt vietējās varas iestādes un FIB. Es jau esmu licis pārmeklēt visas slimnīcas un medicīnas iestādes. Mēs nevaram pieļaut, ka viņš noiet pagrīdē.

- Ser, es gan gribētu piešķirt komandierim Pīrsam rīcības brīvību šīs situācijas risināšanā. Jo vairāk uzmanības viņam pievērsīsim, jo lielāka iespēja uzvedināt uz viņa pēdām Naseru.

- Tādā gadījumā mēs varam pamēģināt aizturēt divus «Ģildes» operatīvos darbiniekus.

Peinters nejaudāja noslēpt milzīgo pārsteigumu. - Izmantojot Greju par ēsmu.

Sons cieši vērās monitorā. Peinters manīja stīvumu viņa staj.i. Viņš vēlreiz ievēroja nupat izgludināto žaketi un kreklu. Un pēkšņi Peinters saprata, ka viņš nav pirmais, kurš šonakt sniedzis ziņojumu Sonam.

- Lēmumu pieņēma Iekšzemes Drošības departaments. To parakstīja prezidents. Pavēle netiks atsaukta. - Šona balss kļuva stingrāka. - Grejs un «Ģildes» aģente ir jāatrod un jāatved šurp, lai ko tas prasītu.

Peinters neatrada vārdus, ko likt pretī. Ko gan viņš varēja sacīt? Tā bija jauna pasaule. Viņš lēni palocīja galvu. Viņš sadarbosies.

Tomēr dziļi sirdī viņš pazina Greju.

Šis cilvēks, bēguļodams, abu pušu medīts, izvērtīsies par grūti pieveicamu pretinieku.

Viņš pazudīs bez pēdām.

03.04

- VESTIBILA PIRMAJĀ STĀVĀ es redzēju Starbuck kafejnīcu, - Kovaļskis nomurmināja. - Varbūt tā vēl ir atvērta. Vai kāds gribēs tasi melnās dziras?

- Mēs paliekam tepat, - Grejs noskaldīja.

Kovaļskis nogrozīja galvu. - Ej nu, ej. Es tikai pajokoju.

Nepiegriezdams viņam vērību, Grejs turpināja pētīt Seihanas

atvesto ieplīsušo obelisku. Visi bija sapulcējušies nelielajā zobārsta kabineta uzgaidāmajā telpā. Turpat blakus Greja elkonim atradās galda lampa, kas apspīdēja šauro telpu, kuras iekārtojums līdzinājās tūkstošiem citu tādu pašu telpu iekārtojumam - mēnešiem veci žurnāli, ar prastām ūdensemulsijām krāsotas sienas, izdēdējis gumijkoks podiņā un tumšs televizors, novietots uz balsta pie sienas.

Pirms četrdesmit minūtēm grupiņa pa meža taku bija izsoļoju- si cauri Glovera Ārčibolda parkam. Taka izveda uz ielas, kas stiepās starp parku un Džordžtaunas universitātes pilsētiņu. Tik vēlā stundā uz ielas nebija nevienas mašīnas, neviena transporta līdzekļa. Viņi bija paskrējuši pāri ielai un ieslīdējuši starp divām pētniecības ēkām, kas grima tumsā, un nonākuši pie universitātes

Stomatoloģijas spārna. Aiz tā sākās spoži apgaismotā slimnīcas teritorija, un tik tālu viņi neuzdrīkstējās iet, baidoties tikt atklāti.

Tālab to nokārtoja citādi.

Kovaļskis, kas sēdēja uzgaidāmās telpas pretējā pusē, klusi izlamājās un sakrustoja rokas uz krūtīm - viņš bija manāmi nogar- laikojies, tomēr vienalga nemierpilns. Visi gaidīja ziņas.

- Ko var tik ilgi kasīties? - Kovaļskis rūca.

Grejam viņš bija pastāstījis, ka reiz dienējis ASV flotē un savervēts «Sigmā» pēc tam, kad bija palīdzējis operācijās Brazīlijā, tiesa, nevis kā aģents, bet gan kā muskuļvīrs. Viņš piedāvājās aizpildīt gaidīšanas laiku, izrādot misijas laikā iegūtās rētas, taču Grejs bija atteicies. Tas vīrs nudien neprata aizvērt muti. Nav brīnums, ka viņu nozīmēja sarga postenī. Vienu pašu.

Taču Kovaļska neapvaldītā muldēšana bija atradusi dzirdīgas ausis.

Telpas otrā pusē Greja tēvs gulēja izstiepies pari trim krēsliem, pievēris acis, taču aizmidzis nebija.

- Tātad tu esi kaut kāds zinātnisks spiegs, - tēvs pirmīt viņam bija teicis. - Visumā loģiski…

Grejs joprojām nezināja, ko tēvs ar to vēlējies sacīt, taču patlaban nebija īstais brīdis prasīt paskaidrojumus. Jo drīzāk Seihana būs apkopta un nogādāta tālu prom no viņa vecākiem… jo labāk visiem.

Grejs turpināja apskati. Viņš grozīja obelisku, pētīja visas

skaldnes. Melnais akmens bija sens, nelīdzens un grubuļains, taču citādi tam nepiemita nekas īpašs. Varētu būt no Ēģiptes, tomēr Grejs šajā jomā nebija speciālists. Pat iespējams, ka viņa minējumu par priekšmeta izcelsmes vietu apmiglojis neveiksmīgā slepkavas ēģiptiešu akcents.

Tomēr viena obeliska īpašība nebija raksturīga parastam akmenim.

Viņš pavērsa nolūzušo augšējo daļu stāvus. No tās dibena spraucās sudraba stienītis apmēram mazā pirkstiņa resnumā. Viņš tam pārbrauca ar pirkstiem. Grejs noskārta, ka to varētu nosaukt par aisberga redzamo daļu - obeliska sirdī kaut kas bija noslēpts. Rūpīgāk apskatot nolauzto gabala galu, viņš ievēroja akmenī iestiepjamies senu šuvi, kas no ārpuses nebija pamanāma. Obelisku veidoja divi prasmīgi kopā salīmēti marmora gabali, kas kaut ko slēpa sevī. Līdzīgi rīkojas, izgrebjot grāmatas lapas, lai glabātu tur šaujamo vai dārglietas.

Viņš atcerējās Seihanas vārdus.

Tas var izglābt pasauli… Ja vien nav par vēlu.

Kaut nebija zināms, kas ar šiem vārdiem domāts, bija skaidrs, ka tie Seihanu dzinuši uzmeklēt viņu un nodot «Ģildi».

Bija jādzird atbildes.

Uzmanību piesaistīja durvju čīkstoņa. Zobārsta uzgaidāmajā telpā ieslīdēja Greja māte un pavilka lejup sejas masku.

Grejs piecēlās.

- Viņai krietni paveicies, - māte klāstīja. - Mēs piededzinājām brūci, apturējām asiņošanu un pārlējām vēl vienu asins devu. Mi- kijs domā, ka meitene izķepurosies. Viņš pašlaik Seihanu pārsien.

Mikijs bija doktors Maikls Korins, kādreizējais mātes asistents pasniedzējas darbā. Vēlāk viņš, balstoties galvenokārt uz Greja mātes ieteikumiem, bija nonācis medicīnas fakultātē. Abu draudzīgās attiecības un uzticība nebija zudusi visus šos gadus līdz pat šai pusnakts vizītei, slepenajai tikšanās reizei stomatoloģijas nodaļā, kas atradās kaimiņos slimnīcai. Ašs ultraskaņas tests dāvāja pirmās labās šā vakara ziņas - lode nebija caururbusi Seihanas vēdera dobumu, tā izskrējusi cauri taisni gar iegurņa kaulu.

- Kad varam vest viņu prom? - Grejs taujāja.
- Mikijs silti iesaka vēl vismaz dažas stundas paturēt viņu te.
- Mums nav tik daudz laika.
- Es to viņam paskaidroju.
- Vai viņa ir pie samaņas?

Māte pamāja. - Saņēmusi pirmo asiņu devu, Seihana kļuva žirgtāka. Mikijs piestūķēja viņu ar antibiotikām un sāpju remdētājiem. Viņa pat var nosēdēt.

- Tad mums laiks iet. - Grejs paspraucās mātei garām. Ultraskaņas procedūras laikā viņš bija klāt, taču, kad ārsti ķērās pie

brūces, viņu izdzina ārā, un nekādi argumenti nebija spējuši pārliecināt ķirurgus.

Grejam nepatika izlaist Seihanu no acīm, tāpēc viņš bija izgājis ar visu salūzušo obelisku. Bez tā Seihana nekur nepazudīs.

Turēdams rokā abus obeliska gabalus, Grejs vingriem soļiem iegāja pa durvīm. Māte sekoja. Grejs devās uz tuvāko zobārstniecības kabinetu un gandrīz uzskrēja virsū doktoram Korinam, kas tobrīd nāca ārā. Jaunais ārsts bija tikpat garš cik Grejs, tievs kā maikste, smilšu krāsas matiem. Žokli apjoza īsi apcirpta bārdiņa. Saraucis pieri, doktors Korins pameta galvu uz telpu sev aiz muguras.

- Viņa izrāva katetru un pieprasīja, lai atvedu jūs. Un sadabūju ultravioleto gaismu. - Viņš pavēcināja ar roku uz kabinetu. - Šeit mans brālis strādā ar baltajām plombēm. Es tūlīt nākšu.

Ceļš bija vaļā, un Grejs iegāja istabā.

Seihana sēdēja zobārsta krēslā ar muguru pret viņu. Sieviete bija līdz jostasvietai kaila un pašlaik pūlējās pārvilkt pāri galvai svešu Redskins tenisa kreklu. Viņai pie kājām mētājās sagumzīti sterilie pārsējmateriāli. Pat redzēdams tikai sievietes kailo muguru, Grejs manīja, kādas pūles viņai šis uzdevums sagādāja. Seihanai nācās pieturēties pie krēsla paroces.

Māte paspraucās viņam garām. - Es jums palīdzēšu. Jums nevajadzētu tā piepūlēties.

Seihana pretojās. - Es pati! - Viņa vairīdamās pacēla roku, taču iesēcās un saviebās.

- Nu jau diezgan, jaunā dāma!

Greja māte nostājās viņai blakus un palīdzēja pārvilkt tenis-kreklu pāri kailajām krūtīm un pārsietajam viduklim. Pagriezusies Seihana ieraudzīja durvīs stāvam Greju, un viņas seja samācās, tajā ielija mulsums. Taču Grejam bija aizdomas, ka kaunu drīzāk izraisa šāda vājuma izpausme, nevis tas, ka vīrietis viņu redzējis gandrīz kailu.

Viņa gausi piecēlās, un sejas vaibsti nocietinājās sāpēs. Atspiedusi pēcpusi pret krēslu, viņa aizpogāja apžņaugtās bikses.

- Man jāparunā ar jūsu dēlu, - viņa aizsmakušā, nevērīgā balsī vērsās pie Greja mātes.

Vecākā sieviete aši paskatījās uz Greju. Viņš pamāja.

- Es aiziešu apraudzīt tēvu, - māte vēsi noteica un izgāja.

No gaiteņa šurp atlidoja televizora murdoņa. Jādomā, Kovaļskis atradis tālvadības pulti.

Palikuši divatā, Grejs ar Seihanu lūkojās viens otrā. Viņi labu laiku tikai nesteidzīgi un vērtējoši skatījās.

Pie durvīm, turēdams rokā lampu, pienāca doktors Korins. - Neko citu neatradām.

- Gan būs labi. - Seihana mēģināja pastiepties, lai paņemtu

lampu, taču roka drebēja.

Grejs paņēma to, otrā rokā auklēdams obeliska gabaliņus. - Mums vajadzēs kādu bridi pabūt zem četrām acīm.

- Skaidrs. - Sajutis telpā valdošo spriedzi, doktors Korins devās pakaļ Greja mātei.

Seihanas acis bija kā piekaltas Grejam. - Komandieri Pīrs, man ļoti žēl, ka pakļāvu tavu ģimeni riskam. Es biju pārāk zemu novērtējusi Naseru.

Viņa vārīgi pieskārās pārsietajai vainai. Balsī ieskanējās rūgti toņi.

- Vēlreiz es tādu kļūdu nepieļaušu. Biju cerējusi, ka Eiropā man izdevies no viņa atrauties.

- Bet tomēr ne, - Grejs atcirta.

Viņa samiedza acis. - Nē, jo «Sigmas» vadībā ir iefiltrējis kāds no ārpuses. Lai mani izsekotu un atmaskotu, «Ģilde» izmantoja jūsu pašu resursus. Tā ka vaina negulstas tikai un vienīgi uz mani.

Grejam trūka argumentu.

Seihana aizskāra pieri, it kā būtu kaut ko aizmirsusi, taču Grejam radās aizdomas, ka viņa tikai velk laiku, izsvērdama, ko teikt un ko noklusēt. - Tev noteikti ir tūkstošiem jautājumu, - viņa klusi bilda.

- Tikai viens. Velns parāvis, kas te notiek?

Viņa pacēla kreiso uzaci. Dīvaini pazīstams žests, kas atsauca atmiņā abu kopīgo pagātni.

- Lai uz to atbildētu, sāksim ar šo. - Sieviete norādīja ar galvu uz obeliska pusi. - Lūdzu, noliec uz instrumentu galda…

Grejs gribēja uzzināt, kas viņai sakāms, tāpēc paklausīja un novietoja nolūzušo gabaliņu uz pamatnes.

- Un lampu… - viņa norādīja.

Pēc brīža, izslēdzis griestu lampas, Grejs pieliecās un pētīja apgaismoto burtu rindas, kas mirdzēja uz melnā akmens virsmas uz visām četrām skaldnēm.

Viņš nemanīja agrāk redzētu hieroglifu vai rūnu rakstu. Paskatījies uz sievieti, Grejs ieraudzīja Seihanas acu baltumus

zaigojam ultravioletās gaismas atspīdumā.

- Tu savā priekšā redzi eņģeļu rakstu, - viņa bilda. - Ercenģeļu valodu.

Grejs neticīgs sarauca uzacis.

- Neprāts, vai ne? - viņa uztvēra. - Raksta izcelsme meklējama agrīnās kristietības un senā ebreju misticisma laikos. Ja gribi zināt vairāk…

- Lai paliek. Es drīzāk gribētu zināt, ko nozīmē tavi vārdi par to, ka šis obelisks varot glābt pasauli.

Seihana iztaisnojās un pagrieza galvu, taču pēc mirkļa pazibināja acis pret viņu. - Grej, man vajadzīga tava palīdzība. Man viņi jāaptur, un viena es to nevarēšu.

- Ko tieši tu nevarēsi?

- Stāties pretī «Ģildei». Tās iecerētais… - Un Grejs atkal manīja viņas acīs noplaiksnām bailes.

Viņš sarauca pieri. Toreiz, kad abi tikās pirmo reizi, Seihana bija mēģinājusi izkaisīt Sibīrijas mēra baciļus virs Fortdetrikas. Ņemot vērā šādu bezjūtigumu - kas liek viņai tik ļoti baidīties?

- Es agrak esmu tev palīdzējusi, - viņa centās apelēt pie vīrieša vainas apziņas.

- Sakaut kopējo ienaidnieku, - viņš atmeta. - Un glābt pašas ādu.

- Un tieši to pašu es vēlos arī tagad - sadarboties, lai sakautu kopējo ienaidnieku. Šoreiz apdraudēta ir ne tikai mana dzīvība - briesmas draud simtiem miljonu dzīvībām. Un process jau sācies. Sēkla ir iesēta.

Viņa norādīja uz spīdīgo obeliska rakstu. - Viss nepieciešamais, kas vajadzīgs, lai apturētu «Ģildi», ir apslēpts šajā mīklā. Ja mums izdotos to atšifrēt pirmajiem, mums parādītos cerība. Taču visu, ko varēju paveikt viena, esmu jau izdarījusi. Man nepieciešams kāds ar svaigu aci, plašākām zināšanām.

- Un tu domā, ka mums divatā būs pa spēkam atrisināt mīklu, un tā radīsies iespēja sakaut «Ģildi» ar tās milzu resursiem? Ja mēs piesaistītu visu «Sigmu»…

- Tad tu pasniegtu uzvaru pār «Ģildi» uz paplātes. «Sigmā» ir iefiltrējies slepenais aģents. Viss, kas zināms «Sigmai», nonāks ausīs arī «Ģildei».

Tā bija taisnība. Maigi izsakoties, uztraucoša.

- Tātad tu ierosini darboties divatā. Tikai tu un es?

- Un vēl viens… ja vien viņš piekritis sadarboties.

-Kas?

-Ja vien ir kāds, kura zināšanām par eņģeļiem un arheoloģijā es uzticos, tad tāds ir tikai viens.

Grejs uzreiz noskārta, kuru viņa domā. - Vigors.

Viņa pamāja. - Es atstāju monsinjoram Veronam savu zīmi,

noslēpumu, kuru viņš var risināt vienatnē. Ja tu esi ar mieru sadarboties, iesim soli tālāk… - viņa aizskāra obelisku, pasvārstīja nolauzto pusi. - …Pa eņģeļu taku.

- Kur tas ir?

Sieviete atkal papurināja galvu. Bija skaidrs, ka nebūs viegli no viņas izvilkt informāciju. - Pastāstīšu, kad būsim prom. Pašlaik mums galvenais ir kustēt tālāk. Jo ilgāk sēdēsim vienā vietā, jo lielāks risks tikt atklātiem.

Viņa pasniedzās pēc obeliska.

Bet Grejs bija veiklāks. Viņš paķēra salauztā obeliska lielāko daļu un pacēla virs galvas. Viņam bija diezgan.

- Vari iznicināt to, ja vēlies, - Seihans bridinaja. - Es tik un tā pagaidām neko nestāstīšu. Vismaz iekams neesam drošā vietā, un tu neesi piekritis man palīdzēt.

Grejs palaida to gar ausīm. - Es pieņemu, ka tu jau esi nokopējusi rakstu, varbūt pat nofotografējusi.

- Ne vienu reizi vien, - viņa attrauca.

- Lieliski.

Viņš strauji nolaida roku un trieca obelisku pret grīdu. Tas sašķīda vairākos gabalos, kas izkaisijās pāri linolejam. Seihanai paspruka izbrīnās pilns sauciens, apliecinot, ka viņai nav bijis ne jausmas, kas atradies statuetē.

- Ko… Ko tu esi izdarījis?

Grejs pieliecās, pastumdīja malā melnās akmens lauskas un izcēla sudraba gabaliņu. Viņš iztaisnojās. Plaukstā viņš turēja to, kas bija ieslēpts obeliskā. Uz brīdi Grejs zaudēja valodu.

Tas bija paliels sudraba krucifikss.

Seihanai iepletās acis, viņa priekšmetu pazina un strauji pienāca tuvāk, aizmirsdama par sāpēm. - Tas nevar būt! Tu atradi!

-Ko?

- Mūka Agrīra krustu. - Viņa pieklusināja balsi un izklausījās vienlaikus sirdīga un pārbijusies. - Tas visu laiku bija manās rokās.

- Kas ir mūks Agrīrs?

- Mūks Antonio Agrīrs, Marko Polo priesteris un biktstēvs.

Marko Polo?

Mīklu un pusvārdu nogurdinātais Grejs beidzot neizturēja un uzsprāga. - Seihana, nolādēts, kas te īsti norisinās?

Viņa pavicināja ar roku pret krēslu, uz kura bija nomesta viņas ieplēstā ādas jaka. - Mums jālaižas prom.

Grejs nepaklausīja, bet gan nostājās ceļā, kad viņa devās uz krēsla pusi.

Sieviete pielieca galvu, un skatiens nocietinājās. - Grej, sasodīts, izlem jau tagad! Man nav laika! - Viņa pūlējās paspraukties garām.

Viņš satvēra Seihanu aiz augšdelma. - Un kāpēc gan es nevarētu

nodot tevi «Sigmai»?

Seihana pagriezās un izrāvās. Visas svaigi pārlietās asinis bija saskrējušas viņas niknajā sejā.

- Velns, Grej! Tu pats apjēdz, ka tā ir labāk! Ja «Ģilde» mani notver, ar mani ir cauri. Ja nonākšu varas iestāžu rokās, mani uz visiem laikiem iespundēs tik dziļi, ka es nekādi nevarēšu aizkavēt to, kas drīz notiks. Tieši tālab es devos pie tevis. Lai iet, es no savas puses piemetīšu šo to klāt. Noslēgsim vienošanos. Esi ar mieru? Palīdzi man, pārliecini Vigoru par to pašu, un vēlāk es tev paziņošu, kurš ir «Ģildes» slepenais aģents «Sigmā». Ja tev nepietiek ar to, ka vari izglābt dzīvības… pie «Sigmas» durvīm jau snaikstās vilki. Tu laikam nemaz nezini, ka varas pārstāvji meklē iespēju jūs visus izkastrēt un palaist ganībās. Tagad, kad jūsu vidū ieperinājies vēl viens, jau otrais aģents, jūsu bodīti nodedzinās līdz pamatiem un zemi nobārstīs ar sāli. «Sigmai» būs gals klāt. Bez variantiem.

Grejs manīja, ka salīgojas. Viņš tiešām bija dzirdējis šādas valodas, ko bija izraisījis Nacionālās Drošības pārvaldes un DARPA sarīkotais iekšējais audits. Taču viņš atminējās citu Seihanu, to, kas bija pārliekusies viņam pāri un stūma sejā pistoli. Abu pirmajā tikšanās reizē Seihana bija mēģinājusi viņu aizsūtīt pie tēviem. Vai viņš patiesi var sievietei uzticēties?

Duelis nepaguva atrisināties; no uzgaidāmās telpas atskanēja sauciens:

- Komandieri Pīrs! Nāciet paskatieties!

Dzirdot skaļo, aprauto saucienu, Grejs pusbalsī izlamājās. Operācija bija slepena - vai tad Kovaļskis to nespēja saprast?

Greja skatiens sastapās ar Seihanas acīm. Viņa joprojām dega spēcīgās dusmās, taču tās nespēja izklīdināt atmiņas par to, ko viņš bija dzirdējis Seihanas balsī, kad sieviete ievainota nokrita pie vecāku mājas. Bailes.

Viņš piegāja pie krēsla, paņēma jaku un pasniedza to viņai. - Pagaidām rīkosimies pēc tava prāta. Bet vairāk es neko neapsolu.

Viņa pamāja.

- Komandieri!

Pakratījis galvu, Grejs izgāja no kabineta. Viņš dzirdēja, ka uzgaidāmajā telpā uzgriež skaļāk televizoru. Viņš pielika soli. Pamanījis, ka vēl aizvien tur plaukstā sudraba krucifiksu, viņš ielika to kabatā un tad iegāja uzgaidāmajā telpā.

Visi uzmanīgi skatījās televizorā. Grejs ievēroja tajā pazīstamo CNN Headline Neivs logotipu. Ekrānā bija redzamas trīs mājas, kas dega meža malā.

- …Tiek pieļauta ļaunprātīga dedzināšana…

- Atkārtojam - policija meklē šo cilvēku - vietējo, vašingtonieti Grejsonu Pīrsu.

Ekrāna stūrī pazibēja Greja fotogrāfija, viņš tajā bija uniformā, tumšie mati īsi apgriezti, acīs gailēja dusmas, mute savilka drūmā izteiksmē. Tā bija oficiālā fotogrāfija no laikiem, kad viņš bija ieslodzīts Līvenvortas militārajā cietumā. Ne gluži glaimojoša bilde. Viņš izskatījās pēc mežonīga ļaundara.

Turpat blakus ierūcās tēvs:

- Rādās, ka tava pagātne uzradusies tev iekost.

Grejs neatlaidīgi lūkojās ekrānā.

- Šimbrīžam policija armijas reindžeru vēlas tikai nopratināt. Policija lūdz ikvienu, kam zināma viņa atrašanās vieta, nevilcinoties ziņot varas iestādēm.

Kovaļskis pavērsa tālvadības pulti pret televizoru un nogrieza skaļumu.

Doktors Korins atkāpās no grupiņas. - Ņemot vērā šādu informāciju, es vairs nevaru klusēt…

Kovaļskis notēmēja ar tālvadības pulti pret ārstu. - Ja reiz sākāt, iesiet līdz galam. Līdzdalība un palīdzība noziegumā. Cietiet klusu, citādi varat atvadīties no saviem dakteru grādiem.

Doktors Korins nobālēja un atkāpās vēl vienu soli.

Greja māte kā mierinādama aizskāra ārsta roku.

- Blēņas, - viņa izmeta un pameta brīdinošu skatienu Kovaļ- ska virzienā. - Mitējieties viņu biedēt.

Kovaļskis paraustīja plecus.

- Kāds mēģina mūs izmānīt ārā, - Grejs sprieda.

- Bet tas taču nevar būt! - māte iebilda. - Tur, drošajā mājā, es runāju pa tālruni ar direktoru Krovu, un viņš zināja, ka mūs tur gaidīja slēpnis. Kāpēc viņš pieļauj, ka tiek izplatīti šādi meli?

Atbilde atskanēja viņiem aiz muguras.

- Tāpēc, ka patiesībā notvert vēlas mani.

Telpā ienāca Seihana. Viņa bija uzmetusi mugurā jaku.

- Viņi baidās, ka varu izslīdēt šiem no pirkstiem, un negrib riskēt.

Grejs pagriezās ar seju pret pārējiem. - Viņai taisnība. Cilpa ap mums savelkas ciešāk. Mums jādodas prom jau tagad.

Kovaļskis šo apgalvojumu apstiprināja. Greja mātes norāts, viņš bija piegājis pie vienīgā loga un lūrēja caur spraugu žalūzijās. - Ļautiņi, mēs vairs neesam vieni.

Grejs piegāja pie loga. No tā pavērās skats uz slimnīcas galveno ēku, un bija redzams uzņemšanas nodaļas piebraucamā ceļa loks. Tajā, nedzirdami, zibinot bākugunis, ieripināja četras policijas mašīnas. Vietējās varas iestādes bija uzsākušas slimnīcu ķemmēšanu.

Viņš pagriezās pret Korinu. - Mēs no jums esam prasījuši daudz, taču diemžēl man jums ir vēl viens lūgums. Vai jūs varētu nogādāt manus vecākus drošā vietā?

- Grej! - māte iejaucās.

- Mammu, nestrīdies. - Viņš neatrāva skatienu no ārsta.

Korins lēni pamāja. - Man pieder daži īres nami. Viens pie Di-

Diponta loka ir iekārtots, taču neapdzīvots. Neviens neiedomāsies tur meklēt jūsu vecākus.

Lieliska izvēle.

- Tēt, mammu… nesazinieties ne ar vienu, neizmantojiet kredītkartes. - Viņš pavērsās pret Kovaļski. - Vai varēsi viņus pieskatīt?

Kovaļskis sašļuka, viņš acīmredzami bija vīlies. - Sasodīts, atkal jābūt par sargu.

Grejs jau grasījās noskaldīt pavēli, taču iejaucās mate. - Grej, mēs paši tiksim galā. Seihana vēl aizvien ir sliktā stāvokli. Tev lieks roku pāris noderēs vairāk nekā mums.

- Turklāt dzīvokļu namu visu diennakti apsargā, - doktors Korins nedaudz steidzīgi piebalsoja. - Sargi, kameras, signalizācija.

Grejam bija aizdomas, ka ārsta atbalsts drīzāk liecināja par nevēlēšanos ielaist Kovaļski savā īpašumā, nevis rūpēm par viņa vecāku drošību. Pat šobrīd doktors Korins ik mirkli turējās dažu soļu attālumā.

Mātei taisnība. Ievainotajai Seihanai varētu būt nepieciešama druknā vīrieša palīdzība. Galu galā milzis bija «Sigmas» muskuļmaiss - tad jāliek pie darba.

Acīmredzot Kovaļskis no Greja sejas izteiksmes bija nopratis viņa domu gājienu.

- Nu tad beidzot! - Viņš saberzēja rokas. - Raujam vaļā! Pirmām kārtām jāsadabū ieroči.

- Nē, pirmām kārtām vajadzīgs auto. - Grejs atkal pagriezās pret doktoru Kori nu.

Ārsts nevilcinājās, viņš izvilka ķēdīti ar atslēgu. - Ārstu autostāvvieta. Simt ceturtā vieta. Balts Porsche Cayenne.

Viņš alka pēc iespējas ātrāk šķirties no šīs sabiedrības.

Ne visi domāja tāpat.

Māte stipri apskāva dēlu un iečukstēja ausī: - Sargi sevi, Grej. - Tad noklusināja balsi līdz čukstam. - Un neuzticies viņai… vismaz ne pilnībā.

- Neraizējies, - viņš atteica, ielāgodams abus padomus.

- Mātes allaž raizējas.

Piekļāvis māti klāt, viņš iečukstēja tai beidzamo norādījumu, domātu tikai viņas ausīm. Sieviete pamāja un, vēl reizi saspiedusi viņu, atrāvās.

Grejs pagriezās un ieraudzīja, ka tēvs stāv, izstiepis roku. Viņš to paspieda. Viņiem tā bija parasts. Viņš bija no Teksasas. Tur ar apskāvieniem nemētājās. Tēvs pavērsās pret Kovaļski.

- Pieskati, lai viņš nepastrādā neko stulbu, - vecais vīrs

piekodināja.

- Darīšu, ko varēšu. - Kovaļskis ar galvas mājienu norādīja durvju virzienā. - Gatavi?

Kad Grejs pagriezās, tēvs uzlika roku viņam uz pleca un stingri saspieda, vēl paplikšķinādams uz atvadām. Visskaidrākā tēva mīlestības izpausme, kādu vien no viņa varēja sagaidīt. Un tas Greju iepriecināja vairāk, nekā viņam gribētos atzīt.

Nebildis ne vārda, viņš izveda visus ārā.

03.49

- PAR KOMANDIERA PĪRSA atrašanās vietu joprojām nav nekādu ziņu, - Brents ziņoja pa iekšējo tālruni.

Peinters sēdēja pie galda. Jaunumu neesamība vienlaikus laupīja drosmi un sniedza atvieglojumu. Viņš nepaguva izanalizēt savas izjūtas, jo Brents turpināja:

- Un tikko ieradās doktors Dženings.

- Sūti šurp.

Doktors Malkolms Dženings, Izpētes un attīstības nodaļas vadītājs, bija piezvanījis pirms pusstundas un dedzīgi vēlējies satikties, taču ap drošo namu valdīja tik saspīlēta situācija, ka Pein- teram nācās tikšanos atlikt. Arī tagad direktors varēja atvēlēt viņam ne vairāk kā piecas minūtes.

Atvērās durvis, un kabinetā iesoļoja Dženings ar paceltu roku. - Es zinu… Zinu, ka esat aizņemts. Taču ilgāk gaidīt nevarēju.

Peinters norādīja uz krēslu pie rakstāmgalda.

Agrākais tiesmedicīnas patologs ielocīja savu izstīdzējušo stāvu krēslā, taču, acīmredzami satraukts, aptupās uz maliņas. Rokā viņš žņaudzīja mapi. Gandrīz sešdesmit gadus vecais Dženings strādāja «Sigmā» kopš laika, kad Peinters kļuva par vienības vadītāju. Viņš sakārtoja brilles, kuru pusmēness formas lēcas zaigoja viegli iezilgā krāsā, kas ļāva samazināt acu nogurumu darbā ar datoru. Turklāt tās piestāvēja viņa tumšajai oliv- krāsas ādai un iesirmajiem matiem, piešķirot vīrietim stilīga profesionāļa ārieni. Taču patlaban patologs izskatījās vienīgi izmocīts pēc garās nakts, lai gan acīs joprojām gailēja mežonīgs, priecīgs satraukums.

- Jādomā, ka tikšanās iemesls ir faili, ko Līza atsūtījusi no Ziemassvētku salas, - Peinters iesāka.

Dženings pamāja un atvēra mapi, tad pārslidināja pāri galdam divas fotogrāfijas, nepatīkamus uzņēmumus, kuros bija redzamas gangrēnai līdzīgas slimības izkropļotas vīrieša kājas.

- Es uzmanīgi izskatīju gan toksikologa, gan bakteriologa ziņojumus. Šim pacientam ādas baktērijas negaidīti kļuvušas nelabvēlīgas un iznīcinājušas kāju mīkstos audus. Nekad agrāk neko tādu neesmu redzējis.

Peinters aplūkoja attēlus, taču nepaguva iztaujāt ārstu - tas pietrūkās kājās un sāka staigāt pa kabinetu.

- Es neesmu aizmirsis, ka sākotnēji klasificējām Indonēzijas katastrofu kā zemas prioritātes uzdevumu, tikai faktu vākšanas operāciju. Taču, ņemot vērā šādus atklājumus, mums jāpaaugstina tās pakāpe. Turklāt nevilcinoties. Es steidzos šurp ar nodomu lūgt šai operācijai piešķirt otrā līmeņa kritisko statusu.

Peinters iztaisnojās krēslā. Šāda klasifikācija nozīmētu piesaistīt operācijai milzīgus resursus.

- Mums vajadzēs vairāk nekā divus cilvēkus, kas tur bakstās apkārt, - Dženings turpināja. - Es gribu nekavējoties nosūtīt turp tiesmedicīnas brigādi pilnā skaitā, pat ja mums bUs jāpiesaista armijnieki.

- Vai šāda rīcība nebutu pārmēru sasteigta? Monkam ar Līzu paredzēts atgriezties bāzē pēc… - Peinters ieskatījās pulkstenī. - pec aptuveni trim stundām. Kad būsim saņēmuši vairāk datu, varēsim izstrādāt stratēģiju.

Dženings noņēma brilles un ar ieliektiem pirkstiem paberzēja aci. - Man šķiet, tu nesaproti. Ja toksikologa sākotnējie apsvērumi izrādīsies patiesi, mums draud ekoloģiskā katastrofa, kurai būtu pa spēkam mainīt visu zemeslodes biosfēru.

- Malkolm, vai tev nešķiet, ka tu mazliet pārspīlē? Tie ir tikai sākotnējie rezultāti - lielākoties tikai pieņēmumi. - Peinters ar rokas mājienu norādīja uz fotogrāfijām. - Pilnīgi iespējams, tas ir tikai viens atsevišķs toksisks negadījums.

- Pat ja tā būtu, es ieteiktu uzlaist gaisā visu salu un uz vairākiem gadiem norobežot apkārtējās jūras. - Viņš pagriezās pret Peintera. - Ja izrādīsies, ka šie draudi spēj jelkādi izplatīties tālāk, ir pamats runāt par globālu vides kataklizmu.

Peinters pavērtu muti blenza patologā. Dženings nebija no tiem, kas celtu trauksmi par niekiem.

- Esmu apkopojis visus nepieciešamos datus un uzrakstījis nelielu kopsavilkumu, - zinātnieks turpināja. - Izlasi un sazinies ar mani. Jo drīzāk, jo labāk.

Dženings atstāja mapi uz Peintera galda.

Peinters uzlika plaukstu uz tās un pievilka tuvāk. - Izdarīšu to jau tagad un sazināšos ar tevi pusstundas laikā.

Dženings pamāja, viņš jutās pateicīgs un atvieglots. Pagriezies uz promiešanu, zinātnieks vēl piemetināja pēdējo brīdinājumu: - Liec aiz auss… mēs vēl aizvien droši nezinām, kādēļ izmira dinozauri.

Izmetis šo nosvērto, nopietno piezīmi, patologs izgāja no kabineta. Peintera skatiens apstājās pie šaušalīgajām fotogrāfijām, kas joprojām atradās uz galda. Viņš domās lūdzās, kaut Dženings

šoreiz būtu maldījies. Beidzamo stundu kņadā viņš bija gandrīz aizmirsis par situāciju Indonēzijas salās.

Gandrīz.

Visu nakti viņš ik pa laikam bija iedomājies par Līzu.

Taču tagad Peintera prātu nodarbināja citas, patologa satraukuma iesveltās raizes. Viņš mēģināja nepieļaut, lai tās pārņem prātu pavisam. Līza visu rītu nebija ziņojusi. Jādomā, ka situācija nebija pasliktinājusies tik ļoti, ka būtu vajadzīgs zvanīt vēlreiz.

Tomēr…

Peinters nospieda iekšējā tālruņa pogu.

- Brent, vai varēsi savienot ar Lizas satelīttelefonu?
- Tūlīt pat.

Peinters atvēra mapi. Lasot tajā ievietoto ziņojumu, viņam augšup pa muguru sāka kāpt saltas baiļu tirpas.

No iekšējā tālruņa atkal atskanēja Brenta balss. - Direktor, atbild vienīgi balss pasts. Vai gribat, lai atstāju ziņu?

Peinters pagrozīja roku un ieskatījās pulkstenī. Līdz noteiktajam laikam bija atlikušas vairākas stundas. Dievs vien zina, ar ko Līza pašlaik nodarbojas. Tomēr viņš nespēja nomākt augošo paniku.

- Palūdz doktori Kamingsu piezvanīt, cik vien drīz iespējams.
- Klausos, ser.
- Un vēl, Brent, sazinies ar kuģa radiosakaru daļu.

Peinters pats saprata, ka uzvedas kā paranoiķis. Viņš mēģināja no jauna pievērsties mapes saturam, taču bija grūti koncentrēties.

- Ser… - pēc brīža atskanēja Brenta balss. - Es sazinājos ar jūras frekvenču joslas operatoru. Tiek ziņots, ka kuģim ir problēmas ar sakaru sistēmu, un ik pa laikam pazūd satelītpadeves signāls. Kuģis ir tikko uzbūvēts, un pagaidām vēl visas kļūmes nav atrastas.

Peinters pamāja. «Jūru valdniecei», kuru rekvizēja šīs medicīniskās krīzes vajadzībām, tas bija pirmais brauciens, saukts arī par izmēģinājuma braucienu.

- Citas nopietnākas kļūmes nav reģistrētas, - Brents pabeidza.

Peinters nopūtās. Tātad viņš patiešām uzvedās kā paranoiķis.

Viņš bija ļāvis jūtām pret Līzu aizēnot skaidro saprātu. Ja viņas vietā būtu cits darbinieks, vai viņš vispār būtu zvanījis?

Peinters atkal pievērsās mapei.

Gan viss ir kārtībā.

Turklāt Monks ir kopā ar Līzu. Viņš parūpēsies, lai sieviete ir drošībā.

6. SĒRGA

..

5. jūlijs, 15.02 Uz «Jūru valdnieces» klāja

VELNS PARĀVIS, kas te notiek?

Liza stāvēja blakus pārējiem trim zinātniekiem. Visi bija sapulcējušies kuģa luksusa kajītē - prezidenta numurā. Uniformā tērpts kalpotājs tulpju ziedu apveidu glāzēs, kas bija izkārtotas rindiņā uz sudraba paplātes, lēja dārgu skotu viskiju. Peintera aizraušanās ar viena iesala viskijiem ļāva Līzai atpazīt etiķeti uz pudeles - tas bija rets sešdesmit gadus vecs Macallan. Kalpotājam drebēja rokas, un bija grūti trāpīt glāzēs - dārgais viskijs izšļakstījās ap tām.

Vājā apkalpošanas kvalitāte droši vien bija izskaidrojama ar divu maskā tērptu šāvēju klātbūtni. Bruņoti ar trieciensautenēm, tie stāvēja sardzē pie luksusa kajītes dubultdurvīm. Otrā sienā aiz stikla durvīm atradās balkons, tik plats, ka tur varētu novietoties satiksmes autobuss, un tajā patrulēja vēl viens šāvējs.

Grandiozo luksusa kajīti greznoja izsmalcinātas tīkkoka un mīkstās ādas mēbeles. Telpu izdaiļoja vāzes ar sīkziedu rozēm, kas auga uz salas, un no neredzamiem skaļruņiem klusināti plūda Mocarta sonāte. Zinātnieki pulcējās istabas vidū. Tikpat labi to varēja noturēt par kādas universitātes kokteiļu ballīti.

Vienīgi visu sejās bija lasāmas milzīgas bailes.

Līza ar Henriju Bārnhartu bija paklausījuši aicinājumam ierasties uz kuģa komandtiltiņa. Kas cits viņiem atlika? Komandtiltiņā viņi atrada Pasaules Veselības organizācijas vadītāju doktoru Lind- holmu, kuram acīmredzot bija iesists pa seju - viņš slaucīja no deguna plūstošās asinis. Drīz vien bija ieradies arī Bendžamins Millers, infekcijas slimību speciālists.

Viņus sagaidīja pirātu vadonis, slaida auguma vīrietis, muskuļains, ar resnām, raupjām rokām. Šis cilvēks līdzinājās amerikāņu futbola aizsargam. Vīrietim mugurā bija haki krāsas formas tērps, džungļu kamuflāžas bikses sabāztas melnos zābakos. Viņš pat nebija papūlējies uzlikt masku uz sejas. Mati bija slapju dubļu krāsā, apcirpti īsi, āda vizēja kā bronza, vienīgi sejas kreiso pusi rotāja melni zaļš tetovējums - maoru raksts, ko dēvēja par Moko. Tas sastāvēja no savītām, it kā vēja pūstām līnijām.

Viņš bija pavēlējis tiem gaidīt šajā luksusa kajītē.

Liza priecājās, ka nebija jāpaliek komandtiltiņā. Kuģa augšpusē acīmredzot bija norisinājušās sīvas kaujas, par ko liecināja ložu izcaurumotie iluminatori un aparatūra. Viņa bija arī ievērojusi platu asiņainu sliedi, kas stiepās pāri komandtiltiņa telpas grīdai - tur bija aizvilkts līķis.

Aizvesta uz prezidenta luksusa kajīti, Līza izbrīnījās, sastopot tur vēl vienu sagūstīto.

Kruīza kompānijās īpašnieks Raiders Blants stāvēja blakus kalpotājam un vāca kopā dažas bieza kristāla glāzes. Ģērbies džinsos un regbija kreklā, vīrietis ar saules izbalinātiem matiem atgādināja jauneklīgu Šonu Koneriju.

Viņš šķērsoja istabu un izdalīja klātesošajiem viskija glāzes.

- Domāju, mums visiem noderētu kāda kripatiņa Macaltan uguntiņas, - viņš bilda, pakšķinādams gruzdošu cigāra galu. - Kaut vai nervu nomierināšanai. Ja nē, tad vismaz patukšosim manus labākos krājumus, pirms tie nelietīgie draņķi tos atklāj.

Līza, kā jau daudzi, zināja Raidera dzīves stāstu. Tikai četrdesmit astoņus gadus vecais austrālietis bija sarausis bagātības interneta buma laikos, izstrādādams šifrēšanas programmatūru legāla materiāla lejuplādei. Peļņu viņš ieguldīja vairākos ļoti ienesīgos nekustamā īpašuma un biznesa projektos, tostarp arī izpriecu kuģu kompānijā. Zvērinātais vecpuisis bija pazīstams ar saviem trakulīgajiem gājieniem - viņš nira kopā ar baltajām haizivīm, nodarbojās ar helislēpošanu - izlēca no helikoptera nomaļās augstkalnu virsotnēs un slēpoja pa nogāzēm, kā arī lēca ar izpletņiem no Kualalumpuras un Honkongas debesskrāpjiem. Tomēr Raideram piemita arī filantropa slava - viņš bija līdzīpašnieks veselā virknē labdarības projektu.

Kāds gan tur brīnums, ka viņš ļāva izmantot savu kuģi šīs medicīniskās krīzes novēršanas vajadzībām. Tiesa gan, ņemot vērā notikušo, var gadīties, ka tagad viņš nožēlo savu dāsnumu.

Viņš piedāvāja viskija glāzi Lizai. Viņa papurināja galvu.

- Meitenīt, neapvainojieties, - viņš norūca, turēdams pastieptajā rokā kristāla glāzi. - Kas zina, kad vēl pienāks tāda izdevība?

Viņa paņēma glāzi, gan drīzāk pamudinādama viņu pavirzīties prom. Cigāra dūmi koda acīs. Līza iemalkoja dzintara krāsas alkoholu. Kuņģī viegli ielija ugunīgs šķidrums un sasildīja. Viņa izpūta siltu elpu. Dzēriens patiešām mazliet nomierināja satrauktos nervus.

Kad glāzes bija izdalītas, miljardieris iegrima tuvējā atpūtas krēslā, atspieda elkoņus uz ceļiem un, pūzdams cigāra dūmus, raidīja niknus skatienus uz bruņotajiem sargiem.

Henrijs, kas stāvēja Līzai līdzās, visbeidzot uzdeva jautājumu, kas nedeva mieru visiem. - Kas šiem pirātiem no mums vajadzīgs?

Lindholms nošņaukājās. Viņam bija sarkanas acis, un uz sejas no sitiena jau sāka parādīties zilumi. - Mēs esam ķīlnieki. - Viņš pašķielēja uz miljonāru, kas sēdēja krēslā.

- Ja nu vienīgi sers Raiders, - Henrijs piekrita klusākā balsi, pieminēdams Raidera bruņinieka titulu. - Bet kāda gan jēga nopūlēties ar mums? Viņam kabatās ir vairāk sīknaudas nekā mūsu kopējā neto vērtība.

Līza aizgaiņāja cigāra dūmus, kas līda sejā. - Viņi acīmredzami vēlējās ataicināt visus galvenos zinātniekus. Bet kā viņi zināja mūsu vārdus?

- Droši vien izlasīja kuģa pasažieru sarakstā, - Lindholms sāji piezīmēja. Viņš vēlreiz šķībi paskatījās uz Raideru. - Nav šaubu, ka daži no viņa kuģa apkalpes bija uz vienu roku ar sirotājiem.

Raiders to dzirdēja. - Ja es uzzināšu, kuri tie ir, visi karāsies rājas galā, - viņš burkšķēja.

- Bet, pagaidiet… ja šeit atsaukti visi galvenie zinātnieki, kādēļ mūsu vidū nav doktora Grafa? - iejautājās Bendžamins Millers, atminēdamies jūras pētnieku, kas bija devies savākt paraugus kopa ar Monku. Viņš pagriezās pret Līzu. - Un ari jūsu kolēģa doktora Kokaļa? Kādēļ ataicināt mus, bet pārējos ne?

Raukdams degunu, Millers iemalkoja stipro viena iesala viskiju. Bakteriologs, Oksfordas universitātes absolvents, bija visai pievilcīgs vīrietis. Tumšiem, bieziem matiem un zaļām acīm, augums mazliet virs piecām pēdām, tomēr apaļo plecu un uzkumpušās muguras dēļ, ko droši vien ieguvis, gadu desmitus pavadījis saliecies pie mikroskopa, viņš izskatījās īsāks.

- Doktoram Milleram taisnība, - Henrijs ierunājās. - Kādēj viņus abus nepasauca?

- Iespējams, tie neģēļi zināja, ka viņu uz kuģa nav, - Lindholms minēja.

- Vai ari viņi jau ir sagūstīti, - Millers kā atvainodamies palūkojās Līzas virzienā. - Vai pat nogalināti.

Līza bija patiešām noraizējusies. Viņa bija cerējusi, ka Monks ir izbēdzis no slazda, varbūt jau pašlaik sauc papildspēkus, taču pati tam īpaši neticēja. Vēl pirms uzbrukuma Monks nebija laikus atgriezies uz kuģa, kā solīts.

Henrijs pašūpoja galvu, vienā rāvienā izmeta viskiju un nolaida glāzi. - Nav jēgas pat spriedelēt par viņu likteņiem. Taču, ja sagūstītāji zina, ka mūsu kolēģi ir salā, tas liecina, ka mums nav darīšana ar parastiem pirātiem, kas sadomājuši saņemt ķīlniekus.

- Bet ko gan viņi grib no mums? - Millers nerimās.

Netālu atskanēja helikoptera pukšķināšana, kas palēnām tuvojās, piesaistot visu skatienus atvērtajām balkona durvīm. Nelielais Eurocopter, kurš bija iesaistījies kaujā no gaisa, tik dobju troksni radīt nevarēja. Visa grupiņa pavirzījās tuvāk durvīm. Izpūtis negantu dūmu mutuli, Raiders pietrūkās kājās un pievienojās viņiem.

No juras ieplūda svaiga brīzīte, kas oda pēc sāls un pavisam mazliet pēc rūgtām ķimikālijām - tās bija toksisko noplūžu sekas, bet varbūt jūrā degošās naftas smārds. Netālu kūpēja raķetes saspridzināts, pa pusei nogrimis un sasvēries Austrālijas krasta apsardzes kuteris.

Drīz zinātnieki ieraudzīja pārlaižamies pari kuģim pelēku militāra izskata helikopteru ar diviem rotoriem, priekšā un aizmugurē. Tas pagriezās virs ūdens, sakustinādams dūmus, pāršāvās pāri pilsētiņas piekrastes daļai, kuru plosīja vairāki ugunsgrēki, un apmetās pretējā virzienā - acīmredzot tajā sēdošie bija apmierināti ar redzēto. Tas brāzās atpakaļ uz kuģa pusi un pazuda skatienam. Spriežot pēc motora pukšķināšanas, lidaparāts nosēdās helikopteru nolaišanās laukumiņā kuģa augšdaļā.

Rotoru lāpstiņu plikšķināšana palēninājās un noklusa.

Helikopteram apklustot, Līza saklausīja citu rīboņu. Apavu zoles tricināja viegla vibrācija.

- Mēs braucam, - Henrijs norādīja.

Raiders, iekodis cigāru zobos, izgrūda lāstu.

Līza redzēja, ka Henrijam taisnība. Degošā pilsētiņa virzījās prom pavisam gausi, kā pulksteņa radītāji.

- Kuģi ved prom, - Millers piebilda.

Lindholms piespieda pie krūtīm dūrē saspiestu plaukstu.

Līzu pārņēma līdzīgas izbailes. Apziņā, ka sauszeme ir tuvu, bija zināma drošības sajuta, bet tagad ari to viņiem atņēma. Līza sāka elpot straujāk, taču ievilka plaušās aizvien mazāk gaisa. Kāds noteikti drīz aptvers, kas šeit atgadījies, un ieradīsies izmeklēt. Turklāt viņai pēc trim stundām jāsazinās ar Peinteru. Ja viņa nepiezvanīs…

Kuģis pamazām uzņēma ātrumu, milzīgais izpriecu transporta līdzeklis pārvarēja savu inertumu un lēnām attālinājās no salas.

Viņa ieskatījās pulkstenī un pagriezās pret Raideru. - Mister Blant, kāds ir jūsu kuģa maksimālais ātrums?

Viņš nospieda cigāru pelnu traukā. - Heilza kausa izcīņā kru- īza kuģiem par ātrāko braucienu pāri Atlantijas okeānam vidējam ātrumam jābūt četrdesmit mezgli. Tas ir visai fiksi.

- Un «Valdniece»? - viņa tincināja.

Raiders paplikšķināja pa kajītes sienu. - Mūsu flotes lepnums. Vācu motori, vienlaidus korpuss. Tas var izspiest četrdesmit septiņus mezglus.

Līza galva aplēsa. Ja viņa pēc trim stundām nepiezvanīs - cikos Peinters sāks uztraukties? Pēc četrām vai piecām stundām? Viņa papurināja galvu. Peinters negaidīs ne minūti ilgāk par noteikto laiku.

- Trīs stundas, - viņš nomurmināja. Bet vai tas vienalga nebija par vēlu? Viņa pagriezās pret Raideru. - Vai šeit ir karte?

-Globuss. Bibliotēkas alkovā, - Raiders norādīja un paaicināja sievieti sev līdzi.

Viņš aizveda Līzu uz galvenajā telpā ierīkotu nišu, kur bija uzstādīti tīkkoka grāmatplaukti. Tās vidū atradās liels koka globuss. Viņa pieliecās klāt un pagrieza to, līdz acu priekšā parādījās Indonēzijas salas. Viņa rēķināja prātā un mērija ar pirkstiem.

- Pēc trim stundām mēs būsim iejukuši Indonēziju salu labirintā.

Šajā apvidū, kur lielākās salas bija Java un Sumatra, burtiski mudžēja nelieli atoli un saliņas. Pavisam vairāk nekā tūkstotis astoņi simti saliņu bija izmētātas platībā, apmēram tik lielā kā Savienoto Valstu teritorija. Ārpus lielām pilsētām, tādām kā

Džakarta un Singapura, ļaudis vilka dzīvību akmens laikmeta apstākļos. Dažās nomaļas salās joprojām plauka kanibālisms. Tas, kurš bija nodomājis šeit paslēpt izpriecu kuģi, nevarēja atrast šim nolūkam piemērotāku vietu.

- Nevar būt, ka viņi cer nolaupīt veselu kuģi, - Lindholms iesaucās, atnācis abiem līdzi uz bibliotēkas nišu. - Ir taču novērošanas satelīti - tādu milzīgu kuģi nevar noslēpt nepamanītu.

- Nevērtējiet mūsu sagūstītājus par zemu, - Henrijs brīdināja. - Pirmām kārtām vajadzīgs, lai kāds mūs sāktu meklēt.

Līza saprata, ka viņam taisnība. Ņemot vērā uzbrukuma straujumu un to, ka pirātiem bija izdevies vienoties ar augsti stāvošiem kuģa apkalpes locekļiem, kuģa nolaupīšanas plānošana noteikti aizņēmusi vairākas nedēļas. Kāds vēl pirms pārējās pasaules zināja, kas notiek Ziemassvētku salā. Līza atcerējās pacientu izolatorā Džonu Do, kuram baktērijas bija saēdušas miesu. Viņu atrada klīstam salā pirms piecām nedēļām.

Vai viņu sagūstītāji zināja jau tad?

Izdzirduši kņadu pie kajītes dubultdurvīm, visi pagriezās. Ienāca divi vīrieši. Vienā no tiem Līza pazina pirātu vadoni ar tetovēto seju.

Pagājis garām maoru karavīram, priekšplānā iznāca slaids svešinieks. Viņš ar žiglu kustību norāva no galvas salmu cepuri ar platām malām un pasniedza to sievietei, kas parādījās aiz tetovētā vīra. Jaunatnācējs, sperdams lielus soļus, devās šurp - viņš izskatījās, kā saģērbies dārza viesībām, uzcirties plandošā baltā linu uzvalkā ar tādas pašas krāsas spieķi, iesirmie mati švītīgi stiepās līdz pat apkaklei. Viegli spīdīgā seja un tuvu izvietotās acis ļāva secināt, ka vīrs ir indietis, varbūt pakistānietis.

Viņš piegāja pie grupiņas, klaudzinādams spieķi pret grīdu, taču acīmredzot tā pakalpojumi viņam nebija vajadzīgi - nūja pildīja tikai dekoratīvas funkcijas. Acīs mirdzēja uzjautrinājums, kas šajos apstākļos šķita nevietā.

- Namaste, - viņš sveicināja sanākušos hindu valodā un viegli pielieca galvu. - Paldies, ka sapulcējāties šeit.

Apstājies viņu priekšā, svešais pamāja ar galvu «Jūru valdnieces» īpašniekam. - Ser Raider, pateicos par jūsu viesmīlību un iespēju izmantot jūsu lielisko kuģi. Mēs darīsim visu, kas mūsu spēkos, lai atdotu kuģi jums neskartu.

Raiders tikai pikti paglūnēja, nopētīdams vīrieti.

Svešais pagriezās pret zinātniekiem. - Uzsākot šo brīnišķīgo

piedzīvojumu, atzīšu, ka jūtos pagodināts, sapulcinot vienā telpā vadošos Pasaules Veselības organizācijas speciālistus.

Līza ievēroja, ka Henrijs sarauca uzacis, vienlaikus pauzdams piesardzību un apjukumu.

Svešinieka acis visbeidzot apstājās pie Lizas. - Un, protams, nedrīkstam aizmirst mūsu kolēģi no ASV slepenajām organizācijām. Vienība «Sigma», ja nemaldos?

Līza apstulbusi blenza, nespēdama bilst kaut vārdu. Kā viņš…

Vīrietis tikko jaušami palocīja galvu, pagriezies pret viņu - pieklājīgi, taču ne izsmējīgi. - Man žēl, ka jūsu kolēģis nevarēja mums pievienoties. Pēc visa spriežot, tobrīd, kad mēģinājām viņu atgādāt šurp, viņam gadījusies nelaime. Kaut kas saistībā ar salas krabjiem. Sīkumos pagaidām nekas nav zināms. Mēs paši turpat zaudējām vairākus vīrus. Tikai vienam izdevās atgriezties dzīvam.

Bailes sažņaudza Līzu.

Monks…

Viņai uz pleca kā mierinādama nogūlās plauksta. Blakus stāvēja Raiders Blants. Viņš pagriezās pret svešo. - Jupis rāvis, kas jūs tāds esat?

- Protams! Izlūdzos piedošanu. - Vīrietis pacēla roku un oficiāli stādījās priekšā. - Doktors Devešs Patandžali, «Ģildes» galvenais sagādes virsnieks, specializējos biotehnoloģijā.

Pat bēdu mocītai, Lizai kuņģī iegūlās salts akmens. Peinters bija daudz viņai stāstījis par «Ģildi»… un asiņaino taku, ko šī teroristu organizācija atstāj aiz sevis.

Vīrietis noteikti, kā nepieļaudams iebildumus, paklaudzināja ar spieķi pa grīdu:

- Diemžēl mēs nedrīkstam tērēt dārgo laiku, lai iepazītos labāk. Mums ir daudz darba, pirms kuģis no rīta iestūrē ostā.

- Kāds ir šis darbs? - skumju māktā Līza rūgti izmocīja.

Viņš pagriezās un paslēja augšup vienu uzaci. - Mana dārgā, mums kopā jāglābj pasaule.

15.45

MONKS CIEŠI PIESPIEDA delnu vīrieša mutei, otras rokas protēzes pirksti sažņaudzās tam ap kaklu tieši zem zoda un aizspieda miega artēriju, aizkavējot asiņu pieplūdumu smadzenēm.

Vīrietis pretojās, taču Monks varētu pirkstos pārspiest valriekstu. Viņš pagaidīja, līdz vīrietis, pārstājis spārdīties, kļūst ļengans, un nolaida to uz grīdas.

Viņš ievilka vīrieti šaurajā piederumu glabātavas sienas skapī.

Monks manīja grīdu ietrīcamies un izdzirdēja motoru skanīgo, dobjo dūkoņu. Viņš izslējās taisni. Kuģis devās ceļā. Monks pēdējā brīdī bija paguvis kļūt par tā bezbiļetnieku.

Pēc Jet Ski eksplozijas Monks pa vienu kuģa enkurķēdi pretējā pusē uzrāpies uz klāja, pirms tam atbrīvojies no skābekļa baloniem, nogremdējot tos līča dibenā. To kuģa pusi tikpat kā neapsargāja - pirāti gandrīz visu uzmanību veltīja bortam, kas bija pavērsts pret krastu. No ķēdes viņš uzlēca uz glābšanas laivām, kas karājās pie borta, un no turienes uztrausās uz pastaigu klāja.

licis uz klāja, viņš zibenīgi metās slēpties.

Ielīdis materiālu skapī, viņš bija stundas ceturksni gaidījis, līdz paies garām vienīgais patrulētājs, pirāts ar Heckler & Koch triecien- šauteni rokās. Tagad sargs gulēja, izstiepies tajā pašā skapī. Monks atvilka hidrotērpa rāvējslēdzēju un norāva vīrietim platās bikses un kreklu. Viņš aši pārģērbās, tomēr vīrieša zābakos kāju nejaudāja iespīlēt.

Par mazu.

Nekas cits neatlika, viņš izgāja basām kājām - tomēr ne tukšām rokām.

Šautenes svars palīdzēja koncentrēties.

Izgājis gaitenī, viņš novilka zemāk šallei līdzīgo galvassegu, nomaskējoties tāpat kā pirāti. Monks zināja kuģa telpu izvietojumu, to viņš bija ielāgojis pa ceļam no Štatiem. Viņš steidzās pāri klājam pa labā borta gaiteni. Uz trepēm Monks sastapās ar vēl diviem pirātiem, taču paspraucās tiem cauri, izlikdamies aizņemts un nokaitināts.

Viens no sargiem, garāmejot pagrūsts, uzbļāva viņam. Monks nezināja, kādā valodā, taču saprata, ka ticis nolamāts. Par atbildi viņš paslēja augšup un pakratīja šauteni, taču neapstājās.

Vīrietis steidzās pa gaiteni.

Šeit viena blakus otrai atradās Līzas un Monka kajītes. Tā bija pirmā vieta, kur meklēt pazudušo kolēģi. Šurp nākot, Monks bija pagājis garām diviem līķiem, kas ar lodi mugurā gulēja izpletušies turpat uz grīdas. Viņam bija jāatrod Līza.

Monks skaitīja kajīšu durvis. Aiz vienas viņš dzirdēja raudas, taču

steidzās tālāk, līdz atrada meklētās.

Viņš paraustīja savas kajītes durvis. Ciet. Kajītes elektronisko atslēgkarti Monks bija atstājis vienā no somām, kas palika uz «Zodiaka». Viņš piegāja pie nākamajām durvīm, aiz tām atradās Lizas kajīte. Rokturis nepadevās - taču viņš saklausīja aiz durvīm tādu kā čaboņu.

Tā noteikti bija Līza.

Paldies Dievam…

Viņš viegli paklaudzināja pa durvīm ar savu plastmasas pirkstu un pieliecās tuvu durvīm.

- Līza… tas esmu es.

Durvju actiņa satumsa, kāds bija piegājis klāt, lai ieskatītos. Monks soli atkāpās un pavilka zemāk galvassegu, lai atklātu seju. Pēc īsa sprīža otrpus durvīm nožvadzēja ķēdīte, un ar klikšķi atvilkās bulta.

Monks atkal pavilka augstāk masku un pašāva skatienu gaitenī uz abām pusēm.

- Fiksāk! - viņš caur zobiem izgrūda.

Durvis pavērās uz iekšu.

Pagriezies pret durvīm, viņš devās iekšā. - Līza, mums jau tagad…

Monks uzreiz aptvēra savu kļūdu un strauji pacēla ieroci.

Viņu negaidīja Līza.

Uz kajītē ieplūstošās saules gaismas fona, pa pusei aizslēpies aiz durvīm, pieliecās jauns vīrietis. - Nē… lūdzu, nešaujiet.

Monks stingri turēja šauteni un neatslābināja tvērienu, kamēr nepārlaida skatienu kajītei. Telpa bija izvandīta - atvilktnes izrautas, to saturs izgāzts uz grīdas, skapji iztukšoti. Taču viņa uz- manibu uzreiz piesaistīja otrs telpas iemītnieks - mironis, kas uz vēdera gulēja gultā. Tas bija pirāts. Spriežot pēc gultas veļā izpletušās asiņainās lāmas, viņam bija pārgriezta rīkle.

Acīm ieplešoties, Monks pagriezās pret nelūgto viesi kajītē.

- Kas tu tāds esi?

Jaunais vīrietis pavicināja roku, norādot uz kajīti. - Es atnācu sameklēt doktori Kamingsu. Es nezināju, kur vēl lai viņu meklē.

Monks beidzot pazina jauno sanitāru, Līzas palīgu. Tiesa, vārdu viņš neatcerējās.

- Džespals, ser… Džesijs, - jauneklis murmināja, sapratis sarunu biedra mulsumu.

Nolaidis ieroci, Monks pamāja un iespraucās kajītē. - Kur Līza?

- Es nezinu. Es biju augšā, nodarbojos ar cietušo šķirošanu, - viņš skaidroja, viscaur trīcēdams, teju šoka pārņemts. - Tad sākās sprādzieni. Četri apkalpes locekļi atklāja uguni hospitāļa nodalījumā. Es bēgu. Doktore Kamingsa bija aizgājusi aprunāties ar toksikologu. Es lūdzu Višnu, kaut viņai būtu izdevies aizskriet uz savu kajīti.

Jauneklis paskatījās uz gultu un tajā gulošo, taču tikpat ātri novērsās. - Doktore Kamingsa bija atstājusi pie cietušo šķirošanas savu somiņu. Es to paķēru. Atradu atslēgu. Taču šis vīrs jau te gaidīja. Ieraudzījis, ka es neesmu viņa, tas vīrietis saskaitās. Lika man nomesties uz ceļiem. Viņam bija rācija.

Džesijs norādīja uz pārnēsājamo rāciju, kas atradās uz grīdas.

- Un kā viņš tika pie pārgrieztas rīkles? - Monks apjautājās.
- Es nevarēju pieļaut, ka viņš ziņo par mani. Doktore Kamingsa somiņā bija atstājusi ne tikai atslēgkarti. - Džesijs izvilka aiz jostas aizbāztu skalpeli. - Es… Man bija…

Monks saspieda viņa augšdelmu. - Tu rīkojies pareizi, Džesij.

Jaunais vīrietis saguma un smagi nosēdās uz otras gultas. - Es dzirdēju izziņojam pa visu kuģi, aicinām ierasties dažus ārstus. Ari doktori Kamingsu.

- Kur tiem bija jāierodas?
- Uz kuģa komandtiltiņa.
- Vai pavēli atkārtoja?

Džesijs brīdi klusēja un lēni papurināja galvu.

Tatad Līza paklausījusi…

Monks tagad zināja, kurp jādodas.

Viņš piegāja pie durvīm, kas savienoja blakus esošās kajītes. Tās bija pusvirus. Aši iemetis skatienu kajītē, Monks redzēja, ka tā ir tādā pašā stāvoklī. Kāds bija pievācis viņa personiskās mantas, arī satelittālruni. Gribēdams būt drošs, Monks izskatīja kajīti rūpīgāk. Neveiksmīgi.

Toties, pārmeklējot mirušo, Monku gaidīja pārsteigums. Pirāta āda bija iebrūna tikai uz rokām un sejas. Pārējā āda bija bāla kā sniegs, tikai šur tur vidēja kāds vasarraibums. Tas nebija vietējais salu iedzīvotājs, bet gan nomaskējies algotnis.

Kas šeit īsti notiek?

Monks atgriezās savā kajītē, lai paķertu basketbola kurpes.

Vilkdams tās uz basām pēdām, viņš uzrunāja Džesiju: - Mēs nevaram te palikt. Kāds noteikti ieradīsies meklēt to tur dusošo skaistuli. Atradīsim tev kādu citu paslēptuvi.

- Un jūs?
- Es došos meklēt Lizu.
- Tad es iešu kopā ar jums. - Džesijs mazliet nedroši pieslējās kājās.

Jaunais vīrietis pārvilka kreklu sev pāri galvai, nepārprotami iecerējis nākt līdzi, maskējies par pirātu. Lai gan jauneklis bija diezgan izkāmējis, Monks sprieda, ka gan jau zem ādas slēpjas arī daži stiegraini muskuļi. Džesija pieveiktais vīrietis bija vismaz divreiz prāvāks par Džesiju pašu.

Tomēr…

- Labāk es viens, - Monks stingri atteica.

Džesijs beidzot izmaucās no krekla, nemitīgi murmināmdams.

- Kas ir?

Sanitārs pikti pagriezās pret viņu. - Es esmu apguvis džiudžitsu un karatē. Abos man ir piektās pakāpes melnā josta.

- Kaut tu būtu Indijas Džekijs Čans - man alga viena. Tu tik un tā nenāksi.

Pie durvīm pieklauvēja, un abi satrūkās. Kāds uzsauca malajiešu valodā, acīmredzami taujādams kaut ko. Monks nesaprata ne vārda. Viņš pacēla šauteni. Viņa rīcībā bija citi saziņas līdzekļi.

Džesijs iejaucās - garām iedams, pagrūda Monka šautenes stobru sāņus un malajiešu valodā ērcīgā balsī atcirta. Sekoja neliela vārdu apmaiņa, un cilvēks, kas atradās aiz durvīm, acīmredzot apmierināts ar dzirdēto, aizgāja.

Džesijs pagriezās pret amerikāni un paslēja augšup uzaci.

- Labi, varbūt tomēr noderēsi, - Monks atzina.

16.20

LĪZA STĀVĒJA kopā ar zinātniekiem un Raideru Blantu. Gūstekņu pulciņu pirms brīža uz bakklāja uzveda bruņoti vīri. Laukumiņā stāvēja liels helikopters, nupat pietauvots. Lūkas bija vaļā, un ap lidaparātu valdīja rosība kā bišu stropā. Vīri no kravas nodalījuma cēla ārā smagas kastes.

Viņa ievēroja uz tām nosaukumus un uzņēmumu logotipus - Synbiotic, Welch Scientific, Genecorp. Uz vienas kastes bija uzzīmēts Amerikas karogs ar uzrakstu USAMRIID. ASV armijas medicīniskās izpētes infekcijas slimību institūts.

Tajās bija medicīnas piederumi.

Kastes nozuda lifta lūkā.

Viņa ieskatījās Henrijam Bārnhartam acis. Toksikologs ari bija pamanījis uzrakstus uz kastēm. Viņš izklaidīgi ieskāja noaugušo zodu, un ap lūpām iegūlās dziļdomīgas rievas. Millers un Lindholms nekustīgi stāvēja gabaliņu tālāk, stiklainām acīm lūkodamies notiekošajā; Raiders Blants tikām pūlējās aizdedzināt kārtējo cigāru brāzmainajā vējā, kas pūta pāri kuģim.

Doktors Devešs Patandžali, stāvēdams zem helikoptera rotoriem, turpināja personīgi uzraudzīt izkraušanu. Viņš tā arī nebija paskaidrojis savu mīklaino izteikumu par pasaules glābšanu, tikai licis visiem kāpt augšā.

Pirātu maoru vadonis stāvēja maliņā. Viņam rokā nebija ieroča, taču vienu plaukstu viņš turēja uz palielas pistoles, kas atradās maksti pie sāniem. Piemiedzis acis, pirāts vēroja rosību uz bakklāja gluži kā snaiperis, kas nolūko iespējamos mērķus. Līza zināja, ka viņa uzmanībai nepaslīdēja garām nekas, arī jaunā sieviete, kas pavadīja doktoru Devešu Patandžali.

Viņa joprojām bija kā neatrisināta mikla - visu šo laiku sieviete netika bildusi ne vārda, un viņas sejā nebija pakustējies ne muskulis. Sieviete stāvēja uz klāja, salikusi kopā kājas spīdīgajos melnajos zābakos, sakrustojusi rokas sev priekšā - kā kalpone, kas nekustīgi gaida kunga pavēles. Lai arī sejas izteiksme bija neizdibināma, viņas augums kā magnēts saistīja maoru pirātu skatienus.

Līza bija nejauši dzirdējusi viņu nosaucam vārdā, kad doktors Patandžali izgāja no prezidenta luksusa kajītes. Surina. Atstājot kajīti, doktors bija uzspiedis viņai uz vaiga nevainīgu skūpstu. Sieviete reaģēja pilnīgi bezkaislīgi. Pēc visa spriežot, viņā ritēja dažādu indiešu tautu asinis, sieviete bija ģērbusies garā zīda sari oranžā un rozā pasteļkrāsās, un uz krūtīm gulēja gara tumša bize. Ja to atpītu, mati vilktos pa grīdu aiz papēžiem. Sarkanais punktiņš uz pieres, ko sauc par bindi, apstiprināja sievietes senču mantojumu. Tomēr viņas seja

nopulēta tīkkoka krāsā bija krietni gaišāka nekā Deveša Patandžali seja, apliecinot eiropiešu asiņu piejaukumu.

Lizai netapa skaidrs, vai jaunā sieviete ir Deveša māsa, sieva vai tikai pavadone. Taču viņas klusēšanā jautās draudīgums, ko, iespējams, pastiprināja saltums acīs. Turklāt kreisajā rokā bija cimds, tik cieši piegulošs, ka nebija nosakāms - tas ir no ādas vai gumijas. Taču izskatījās, ka roka ir iemērkta melnā Indijas tintē.

Sakrustojusi rokas uz krūtīm, Līza pagriezās un nopētīja Ziemassvētku salu, kas palēnām attālinājās. Lai arī kuģis bija ceļā tikai neilgu laiku, sala jau bija paguvusi sarukt līdz miglainam zaļam apveidam, un no tās debesīs stīdzēja tumšs dūmu mutulī- tis. Taču, kas to ieraudzīs un sapratīs, ka tas ir signāls? Peinte- ram katrā ziņā radīsies aizdomas, ja ne viņa, ne Monks laikus neliks par sevi manīt. Patlaban viņa visas cerības lika uz drauga ārkārtējo piesardzīgumu.

Par laimi, uz to varēja paļauties.

Nošalca vēja brāzma, sāka pūst pasāti. Piekrastes tuvumā vējā laidelējās kaijas, piesaistīdamas Lizas skatienu. Kaut viņa varētu tik mierīgi aizlidot prom…

Atskanēja sauciens, un viņa no jauna pievērsās helikopteram.

No tā pakaļējā kravas nodalījuma divi vīri ķirurgu virsvārčos izvilka nestuves. To kājas uz ritentiņiem nolaidās un noklikšķot iztaisnojās. Pienāca Devešs, pieliecās un apskatīja pacientu, kas bija piesprādzēts pie nestuvēm. Apkārt pacientam bija juku jukām izkārtotas pārnēsājamās medicīniskās novērošanas iekārtas. Gulošais stāvs bija ieslēgts skābekļa teltī. Spriežot pēc krūtīm, kas elpojot cilājās, tā bija sieviete. Sejas pantus sedza respirators, visapkārt vijās caurulīšu un vadiņu mudžeklis.

Devešs norādīja ar spieķi, un abi sanitāri aizveda nestuves uz liftu, sekodami medicīnas aparatūras karavānai.

Visbeidzot viņš pienāca pie gūstekņiem.

- Stundas laika visas laboratorijas un iekārtas būs uzstādītas. Par laimi, doktore Kamingsa ar kolēģi bija atgādājuši piederumus, kurus pat man nebija pa spēkam atrast. Kas gan būtu domājis, ka Aizsardzības departamenta Pētniecības un attīstības nodaļa ir uzlabojusi pārnēsājamo elektronu mikroskopu? Tāpat arī elektro- forēzes iekārtu un proteīnu sekvenceru? Jums nudien ir atklājēju talants - tāda bagātība iekritusi jums klēpī.

Viņš paklaudzināja ar spieķi un sāka iet. - Nāciet. Es jums parādīšu mūsu bieda patieso seju.

Līza devās līdzi pārējiem. Šoreiz nebija vajadzīgi šauteņu stobri, lai viņu paskubinātu. Šeit kārtu kārtām klājās noslēpumi, un viņa gribēja tos izdibināt, gribēja rast izskaidrojumu šim uzbrukumam un Deveša vārdiem.

Mana dārgā, mums kopā jāglābj pasaule.

Viņus noveda trīs klājus zemāk. Pa ceļam Līza ievēroja, ka apkalpe ķīmiskajos aizsargtērpos apstaigā gaiteņus, izsmidzinot dezinficējošu līdzekļu mākoņus.

Devešs devās kuģa priekšgala virzienā. Gaiteņa galā atradās plata apaļa zāle, kurā bija izvietotas durvis uz dārgākām kajītēm. Monks vienu bija rekvizējis savas laboratorijas vajadzībām. Izskatījās, ka Devešs uzurpējis visas pārējās.

Pacēlis norobežojošo aizkaru un pieliecies, viņš ar plaukstas mājienu paaicināja pārējos līdzi apaļajā centrālajā zālē, kurā kūsāja darbi.

- Te nu mēs esam, - viņš noteica.

Vairāki vīri vēra vaļā konteinerus, rāva ārā polistirolu un salmus, kuros bija ievietots konteineru saturs, un cēla ārā plastikā ietītu medicīnas un laboratorijas aparatūru. Viens iztukšoja kasti ar Petrī traukiem, kuros kultivē baktērijas. Durvis uz Monka laboratoriju bija vaļa. Liza pamanīja kajītē vīrieti, ar sarakstu rokā inventarizējot «Sigmas» aprīkojumu.

Devešs pieveda viņus pie blakus kajītes, paslidināja atslēgkar- ti un atgrūda vaļā durvis.

Tad viņš pagriezās un uzrunāja tetovēto algotņu vienības vadoni:

- Rakao, lUdzu, aizved doktoru Milleru uz bakterioloģisko laboratoriju. - Viņš pagriezās pret zinātnieku. - Doktor Miller, mēs atļāvāmies nogādāt augšā bakterioloģisko laboratoriju un paplašināt to - jaunas inkubācijas krāsnis, anaerobās barotnes, asins uzsējumu plates. Es vēlētos, lai jūs sadarbojaties ar doktori Eloī- su Šenjē, manas vienības virusoloģi, kas šajā stāvā iekārtojusi infekcijas slimību laboratoriju.

Maoru vadonis pavēlēja kādam algotnim pavadīt Milleru. Bakteriologs pārlaida skatienu kolēģiem, acīmredzot negribēdams tos pamest, taču mugurā iebakstītais šautenes stobrs apslāpēja jebkurus iebildumus.

Kad Millers devās prom, Devešs pagriezās pret palikušajiem. - Rakao, vai tu nevarētu pavadīt seru Raideru un doktoru Lind- holmu uz sakaru telpu? Mēs pēc brīža jums piebiedrosimies.

- Klausos, ser. - Tetovētajam algotnim šāda pavēle nepatika, viņa atbilde skanēja brīdinoši, un vīrs neuzticīgi nopētīja Līzu un Henriju.

- Gan būs labi, - Devešs pavēra kajītes durvis un ar galvas mājienu aicināja jauno indieti ieiet tajā. - Man šķiet, doktorei Kamingsai un doktoram Bārnhartam gribētos dzirdēt manu stāstu. Surina paliks kopā ar mani.

Līzu un Henriju ieveda kajītē.

Devešs abiem sekoja un jau vēra durvis ciet, bet tad apstājas un pagriezās pret maoru.

- Ak, jā, Kakao, esi tik laipns un sapulcē bērnus. Tos, kurus es izvēlējos. Esi tik labiņš.

Devešs aizvēra durvis, bet Līza pa spraugu pamanīja maora seju netīksmē satumstam. Tajā brīdī tetovējumi uz sejas kļuva spilgtāki, izteiksmīgāki, atgādinot neatšifrējamu karti.

Kad slēdzene noklikšķēja, Devešs lieliem soļiem piegāja pie galda, kas atradās kajītē. Patiesībā tie bija divi kopā sastumti galdi, viens no tiem bija atskrūvēts no sienas un atgādāts no citas kajītes. Uz tiem bija izvietoti trīs LCD monitori, pieslēgti diviem Hezv- lett-Packard procesoriem. Tas gan bija vienīgais papildinājums kajītes interjerā. Pārējais kajītē bija kā parasti - ērta atpūtas vieta ar tīkkoka mēbelēm, iepretim stikla durvīm, kas veda uz apēnotu balkonu.

Surina piegāja pie viena no dīvāniem un viegli apsēdās uz paroča, ieliecoties tikai ceļgalos. Lai arī šai kustībai piemita atturīga pieticība, Līza juta izstrāvojam draudīgumu, varaskāri - par to liecināja saspringtais skatiens, geišām piemītošā graciozā savaldība, taču visvairāk divi makstis sabāztie dunči, kas atsedzās skatienam pie potītēm brīdī, kad viņa apsēdās.

Līza novērsās. Aiz galda atradās guļamistaba. Gultas galā bija noliktas divas lielas ceļojuma lādes. Acīmredzot šī bija Deveša Patandžali personiskā kajīte. Kādēļ viņi šurp atvesti?

Nospiedis dažus taustiņus, Devešs izrāva datorus no snaudas, un Liza pagriezās pret galdu. Visi trīs monitori atdzīvojās.

Krēslas pielietā istaba pielija ar spožu gaismu, ko tie izstaroja.

- Doktor Bārnhart… jeb Henrij, ja atļauts? - Devešs pameta skatienu atpakaļ.

Toksikologs viegli paraustīja plecus.

Devešs turpināja: - Henrij, man jūs jāpaslavē par jūsu secinājumiem saistībā ar toksiskajā uzbrukumā ieslēptajiem patiesajiem draudiem. Mūsu zinātniekiem bija nepieciešamas vairākas nedēļas, lai noteiktu to, ko jums izdevās noskaidrot nepilnu divdesmit četru stundu laikā.

Līzai pār muguru pārskrēja šermuļi. Vairākas nedēļas. Tātad sagūstītāji par salai uzbrukušajām briesmām zināja labu laiku pirms sākās īsta krīze. Bet kas tam visam kopīgs ar «Ģildi»?

- Protams, mēs gan nebijām īpašā sajūsmā par jūsu sacelto trauksmi, kas aizskanēja līdz pat Vašingtonai. Nācās pasteidzināt notikumus… un mazliet improvizēt. Piemēram, izmantot jūsu zinātnieku talantu un apvienot viņu spēkus ar manu zinātnieku pūliņiem. Bet lai nu tā būtu. Mums jāstrādā zibenīgi, ja vien vēl ir kādas cerības.

- Kādas cerības? - Liza visbeidzot pajautāja.

- Tūliņ parādīšu, dārgā, - Devešs ar plaukstu uzplāja pa krēslu, aicinādams viņu apsēsties.

Viņa palika stāvam, taču vīrietis nešķita aizvainots, viņš enerģiski klabināja taustiņus. Vidējā monitorā iegaismojās videomateriāls, kurā bija redzams mikroskopa lauciņš un tajā ņudzoša baktēriju nūjiņu virkne.

- Ko jūs zināt par Sibīrijas mēri? - Devešs vaicāja, pametis skatienu atpakaļ.

Līzai piepeši kļuva salti.

Atbildēja Henrijs: - Bacillus anthracis. Lielākoties ietekmē atgremotājus - govis, kazas, aitas. Taču sporas var aplipināt arī cilvēkus. Bieži iznākums ir letāls.

Zinātniskais skaidrojums izskanēja bezkaislīgi. Taču Līza manīja saspringumu toksikologa plecos.

Devešs pamāja. - Bacillus suga ir atrodama augsnē visā pasaulē. Lielākoties tās īpatņi ir nekaitīgi. Lūk, te ir viens tāds miermīlīgs organisms - Bacillus cereus.

Ekrānā parādījās cits attēls, mikroskopā radīts tuvplāns, kurā bija viena baktērija. Nūjiņa ar plānu membrānas sieniņu, šūnas DNS virtene tās vidū bija iekrāsota.

- Tāpat kā citi šīs sugas pārstāvji, šī sīkbūtne ir atrodama dārzos visā pasaulē, kur tā laimīgi un priecīgi barojas ar augsnē atrodamajām barības vielām un mikroorganismiem. Tā nenodara neko ļaunu nekam lielākam par amēbu. Turpretim tās brālītis Bacillus anthracis… - Devešs noklikšķināja peli, un blakus pirmajam attēlam parādījās cits, baktērija, kas izskatījās uz mata tāda pati kā pirmā.

- Šis organisms ir Sibīrijas mēra izraisītājs, - viņš turpināja, - Viena no visnāvējošākajām baktērijām pasaulē. Tai ir gandrīz tāds pats ģenētiskais kods kā tās labdabīgajam, dārzos mītošajam radiņam. - Devešs pasita ar pirkstu pa abu šūnu iezīmētajām DNS spirālēm. - Gēns pēc gēna, bezmaz identiski. Tad kādēļ viens slepkavo un otrs paliek nekaitīgs?

Devešs par plecu palūkojās uz Līzu un Henriju.

Līza pašūpoja galvu. Henrijs cieta klusu.

Devešs pamāja, it ka apmierināts ar šādu mazrunibu. Pagriezies pret datoru, viņš uzsita pa taustiņu, un Sibīrijas mēra baktērija ekrānā izauga lielāka. DNS masa monitorā piebrieda. Iekšējās šūnas citoplazmā, kas nesaskārās ar DNS galveno virteni, atradās divi ģenētiska materiāla gredzeni, kā sīciņu acu pāris, kas raugās viņos.

- Plazmīdas, - Henrijs nosauca gredzenus vārdā.

Līza sarauca uzacis un saspringti pūlējās atsaukt atmiņā medicīnas sagatavošanas kursos mācīto. Cik nu atmiņa ļāva atcerēties, plazmīdas bija gredzenveidīgas DNS virtenes, kas bija atdalītas no galvenas hromosomu DNS. Šie atsevišķie ģenētiskā koda gabaliņi novērojami tikai baktērijām, un to loma joprojām bija maz pētīta.

Devešs turpināja: - Tieši šīs plazmīdas - pX01 un pX02 - pārvērš

parastos Bacillus īpatņus superslepkavās. Atdalot šos divus gredzenus, Sibīrijas mēra izraisītājs pārvēršas nevainīgā organismā, kas priecīgs dzīvojas pa dārziem. Ievietojot šīs pašas plazmīdas jebkura draudzīgā Bacillus šūnā, mikroorganisms pārtop slepkavā.

Pēdīgi Devešs pagriezās par abiem. - Tādēļ es taujāju - kur rodas šie nomaļie un nāvējošie krikumiņi?

Atbildēja Līza, kura, pati negribēdama, bija ieintriģēta:

- Vai plazmīdas nevar tikt nodotas tiešā ceļā no vienas baktērijas otrā?

- Protams. Taču mans jautājums ir tāds - kā šīs baktērijas sākumā ieguva šos svešos ģenētiskā materiāla gabaliņus? Kur ir to pirmavots?

Henrijs sakustējās, pavirzījās uz priekšu un ieurbās ar skatienu ekrānos.

- Plazmīdu evolucionārais pirmsākums ir miglā tīts, tomēr pašreiz valdošā teorija vēsta, ka tās iegūtas no vīrusiem. Konkrētāk, no bakteriofāgietn, vīrusiem, kas inficē tikai baktērijas.

- Tieši tā! - Devešs atkal pagriezās pret monitoriem. - Ir izvirzīta teorija, ka sensenos laikos kāds bakteriofāgs ievietojis miermīlīgā Bacillus nāvējošu plazmīdu pāri, radot jaunu briesmoni biosfērā, un mazītiņa jauka dārzu sīkbūtne pārtapa slepkavā.

Devešs vel zibenīgāk paklabināja taustiņus, un attēls no displeja pazuda. - Sibīrijas mēra baktērijas nav vienīgās, kas šādi inficētas. Yersinia pestis, mēra izraisītāja baktērija… arī tās ļaun- dabīgumu veicina plazmīda.

Līza juta saltas tirpas, un palēnām viņu pārņēma atskārsme. Stāsti par baktēriju pārvērtībām atsauca atmiņā pacientus uz kuģa. Meiteni, kurai etiķa baktērija izraisa lēkmes, sievieti, kurai jogurta baktērija izraisījusi spēcīgu dizentēriju, Džonu Do, kura ādas baktērija bija saēdusi kājas…

- Vai gribat teikt, ka šeit norisinās tieši tas pats? - viņa izstomīja. - Baktēriju degradācija?

Devešs pamāja. - Nudien, jā. No jūras dzīlēm atkal izcēlies kāds spēks, kurš var padarīt visas baktērijas nāvējošas.

Līza atcerējās Henrija stāstīto par baktēriju visuresamību pasaulē un pieminēto faktu, ka deviņdesmit procentu cilvēka šūnu sastāv no baktērijām. Necilvēcīgi. Ja tāds spēks pavēršas pret mums…

- Pētot Sibīrijas mēra un citu toksisko baktēriju ģenētiku, mikrobiologi ir noteikuši, ka agrākos laikos pastāvējis kāds vīrusu celms, - Devešs turpināja. - Šis celms radījis Sibīrijas mēra un citu infekcijas slimību izraisošu baktēriju agrīnos senčus. Zinātnieki šim senajam vīrusu celmam, kas pārvērš draugu naidniekā, pat devuši vārdu - Jūdas celms.

Henrijs laikam bija samanījis kaut ko Deveša sejā, mirdzošajās

acīs un priecīgajā satraukumā. Viņš iztaisnojās.

- Domājams, jūs esat noteikuši šīs epidēmijas izraisītāju, vai ne? Šo Jūdas celmu. Citādi jūs nebūtu šurp ieradušies.

- Jādomā, esam gan.

Devešs nospieda divus taustiņus. Baktērija no displeja pazuda, un tās vietā parādījās elektronu mikrogrāfā iegūta fotogrāfija ar savērptu figūru tumšākām un gaišākām sudrabainām aprisēm. Tajā redzamais organisms izskatījās drīzāk mehāniski, nevis bioloģiski radīts. Tas atgādināja kosmosa kuģa nolaižamo aparātu, ar kādu pārvietojas pa Mēness virsmu. Tās galvenais ķermenis bija ģeometriska figūra - divdesmitvienstūris, kas sastāvēja no divdesmit plakaniem trīsstūriem. No katra stūra stiepās divi tievi, smaili taustekļi, kas domāti tam, lai pieķertos un ieurbtos.

Studējot medicīnu, Līza bija redzējusi daudz tādu attēlu.

Tas ir vīruss.

- Mēs atklājām to zilaļģes paraugā, ko savācām no toksiskā paisuma. Tas pārvērtā nevainīgas fosforescējošas jūras baktērijas indīgā slepkavā, no kura iekaist miesa. Vīruss no šā vēja nestā kūpošā toksīnu mākoņa izplatījās uz zemes, pamazām pārvēršot briesmoņos baktērijas, kas atrodamas uz salas.

- Un tagad mēs pieredzam šādas pārvērtības mūsu pacientos, - Henrijs uztvēra. - Organisms pavēršas pret mums pašiem.

Devešs paklaudzināja ar pirkstiem pa displeju. - Tas ir neaptverami manīgs un nelietīgs iznīcinātājs. Šī būtnē spēj izplatīties planētas biosfērā, var pārvērst visas baktērijas nāvējošos, slepkavnieciskos organismos. Tā ir dabas neitronu bumba, vīrusu eksplozija, kurai ir pa spēkam izskaust visas planētas augstākās dzīvības formas, atstājot vienīgi toksisku virumu ar nāvējošu baktēriju žurgu. Ja to neierobežosim… Ziemassvētku salas vēja pusē redzams, kāda var kļūt mūsu pasaule.

- Ja sērga vērsīsies plašumā… - Henrijs bija nobālējis. - Mums nebūs nekādu iespēju aizkavēt tās izplatību.

Devešs beidzot piecēlās un paņēma spieķi. - Iespējams. Taču mēs esam tikai sākuši organisma analīzi. Labās ziņas ir tās, ka vīruss varētu būt īslaicīgs un neinficē cilvēku šūnas. Tikai baktērijas. Tādējādi vīruss nerada tiešus draudus cilvēkiem. Tas nolaupa baktērijas šūnu, ar tās palīdzību klonē sevi un atstāj aiz sevis toksiskas plazmīdas. Ārpus šUnas jaunais vīruss ir vārīgs. To var viegli iznīcināt ar parastiem dezinficējošiem līdzekļiem un, ievērojot pienācīgu higiēnu, ierobežot tā izplatību.

Līzai acu priekšā nostājās aina - apkalpe, kas virzījās pa kuģa gaiteņiem dezinficējoša līdzekļa mākoņos. Viņi bija sterilizējuši kuģi.

- Diemžel vīruss aiz sevis atstaj slepkavu - nāvējošu baktēriju, kas dalās un vairojas, un katra no šīm jaunajām sīkbūtnēm ir jauns

briesmonis mikrobu pasaulē, kas piesārņo biosfēru ar agrāk neredzētām dzīvības formām.

Henrijs raižpilni pielika plaukstu pie pieres. - Ja vīrusi nekavēti izplatīsies vispārējā biosfērā… pasauli vienā mirklī pārņems tūkstošiem dažādu iepriekš nepiedzīvotu slimību. Šāda sērga pratīs mainīties tik zibenīgi, ka cilvēki nespēs pienācīgi reaģēt. Pasaule nekad agrāk nav neko tamlīdzīgu pieredzējusi.

- Nav teikts, ka tā patiešām notiks, - Devešs noslēpumaini attrauca.

Henrijs visu uzmanību pievērsa savam sagūstītājam.

- Mani darba devēji un arī es uzskatām, ka šis nav pirmais Jūdas celma uzliesmojums. Vēsture glabā ziņas par līdzīgu uzliesmojumu šajā apvidū gandrīz pirms tūkstoš gadiem. - Balss noklusa, pārvērzdamās domīgā čukstā. - Šos stāstus pavada dīvaini, satraucoši apgalvojumi.

- Par kādām vēsturiskam ziņām jus runājāt? - Līza taujaja.

Devešs atmeta ar roku. - Tam nav nozīmes. Šo jautajumu patlaban pēta citi, sekodami tā vēsturiskajām pēdām. Mums jākoncentrējas uz mūsu mērķi. Mūsu misija uz šā kuģa neslēpjas vis pagātnē, bet gan tagadnē. Mani darba devēji sarīkoja salas iedzīvotāju evakuāciju un panāca, ka mistera Blanta izpriecu kuģis maina kursu uz šo salu. Mums bija jāizolē inficētie vienā vietā. Mums būs tā retā izdevība pētīt slimības attīstību, epidemioloģi- ju, patoģenēzi un klīniskās izpausmes. Mūsu rīcībā ir vesels kuģis ar analīžu objektiem.

Līza soli atkāpās, nejaudādama apslāpēt derdzigumu sejā.

Devešs atspiedās pret spieķi. - Manu jūsu riebumu, doktore Kamingsa. Tagad jums ir skaidrs, kālab «Ģilde» bija spiesta ķerties pie darba. Cīņā ar tik ļaundabīgu organismu neklājas stāvēt un lauzīt rokas. Uz šādu slaktiņu nevar reaģēt politiski korekti. Jārīkojas steigšus un jāizdara smaga izvēle. Vai tad jūsu pašu valdība Taskīdži pilsētā Alabamas pavalstī neļāva nomirt ar sifilisu inficētajiem cilvēkiem, kamēr zinātnieki bezkaislīgi pierakstīja to ciešanu izpausmes, slimības attīstības simptomus un beigu beigās nāves gadījumus? Lai pārdzīvotu šo sērgu, mums jābūt tikpat brutāliem un bezjūtīgiem. Ticiet man - cilvēka sugai šis ir karš par izdzīvošanu.

Līza, satriekta līdz sirds dziļumiem, velti pūlējās atspēkot viņa teikto.

Iejaucās Henrijs, taču pateica pavisam ko negaidītu:

- Viņam taisnība.

Līza pagriezās pret toksikologu.

Henrijs kā piekalts skatījās uz displeju, kurā bija redzams mikroskopiskais Jūdas celma attēls.

- Šis radījums spēj iznīcināt visu planētu. Tas jau ir izlauzies brīvībā. Atminies, cik aši putnu gripa apskrēja pasauli? Mūsu rīcībā ir

nedēļa, varbūt pat mazāk. Ja neizdibināsim, kā šo sērgu apturēt, visa dzīvība, vismaz tās augstākās formas, tiks noslaucīta no zemes virsas.

- Man prieks, ka šeit vērojama tāda uzskatu sakritība, - Devešs bilda, palocījis galvu pret Henriju, un tad ar skatienu uzmeklēja Līzu. - Cerams - kad parādīšu doktorei Kamingsai viņas lomu mūsu dēkā, arī viņa saskatīs tādu pašu skaidrību un būs ar mums vienisprātis.

Dzirdot šo mīklaino apgalvojumu, Līza sarauca uzacis.

Devešs pagriezās un straujā soli devās uz durvīm. - Tomēr vispirms jāapciemo mūsu draugi sakaru telpā. Mums būs jānodzēš daži ugunsgrēki.

07.02 Vašingtona

PEINTERS CIEŠI VĒRĀS uz trīs ekrānos rādītajiem Fox Nezos, CNN un NBC ziņu sižetiem par sprādzienu netālu no Džordž- taunas.

- Tātad viss ir kārtībā? - Peinters ieteicās, stāvēdams aiz sava galda. Viņš bija piespiedis austiņu ciešāk. Lizas balss, kas traucās šurp no otra pasaules gala, skanēja klusi. - Tu esi nobiedējusi Dženingu no Izpētes un attīstības nodaļas. Viņš jau grasījās pavēlēt, lai salai uzlaiž degbumbu kravu.

- Atvaino par veltu trauksmi, - Līza atsaucās. - Noplūde laboratorijā, nekas cits. Viss ir kārtībā - cik nu tā var teikt par veselu kuģi ar apdegušiem pacientiem. Pagaidām spriežam, ka slimības izraisītājs ir indigā auga «ugunszāles» zieds. Tas jau gadiem apsēdis šos ūdeņus, izplatīdams kodīgus putekšņus un aizbaidīdams peldētājus. Auga izplatībai nāca talkā negaiss. Gan rīt vai pēc dažām dienām lieta būs nokārtota, un mēs ar Monku dosimies uz mājām.

- Pirmās labās ziņas šajā dienā, - Peinters attrauca.

Viņš šaudīja skatienu no viena plazmas ekrāna pie cita. Ziņās rādīja, ka visbeidzot nodzēš ugunsgrēku mežiņā aiz drošās mājas. No ugunsdzēsēju auto, kas bija novietotas uz meža ceļa, stiepās šļūtenes, kas šļāca ūdeni.

Līza iečukstēja viņam ausī. - Es zinu, ka esi aizņemts. Nākamreiz ziņošu pēc divpadsmit stundām, kā paredzēts.

- Lieliski. Izgulies kā nākas. Jādomā, taipusē ir skaisti saulrieti.

- Tā ir. Es… Kaut tu būtu šeit un varētu tos vērot kopā ar mani.

- Man arī to gribētos. Taču nepaies ilgs laiks, un tu jau būsi mājās. Man šeit ir jādzēš pašam savi ugunsgrēki.

Ziņu dienesta helikopters pagriezās, un ekrānā parādījās drošās mājas krāsmatas. Viņš jau bija noklausījies ugunsgrēka izmeklētāju ziņojumu. Riepu nospiedumi pagalmā bija noveduši pie pamesta Thunderbird - kabrioleta, ar kuru Grejs tikai pirms pāris stundām bija ieradies mājā. Pēc visa spriežot, viņš iegājis mežā, nevis bēdzis ielās. Bet kur viņš palicis? Joprojām nebija ne vēsts no Greja, viņa vecākiem, un ari ievainotās «Ģildes» operatīvās darbinieces.

Kur viņi noslēpušies?

- Man arī šeit būs jāpastrādā, - Līza atzina.

- Vai jums ir kas vajadzīgs?

- Nē…

Viņš dzirdēja draudzeni saminstināmies. - Līza? Kas lēcies?

- Nekas, - viņa paskarbi atmeta. - Laikam esmu nogurusi. Tu jau zini, kā es šajās mēneša dienās jūtos.

Kabinetā ieripināja Peintera palīgs Brants ar faksa lapu žūksni rokā. Viņš norādīja uz iespiedveidlapu tā virspusē - Vašingtonas

policija. Kārtējais progresa ziņojumu blāķis par vietējo slimnīcu pārmeklēšanu. Paņemdams papīrus no Branta, Peinters turpināja runāt.

- Un pieraugi, labi izgulies, - viņš sacīja, jau lasīdams ziņojuma pirmās rindiņas. - Esi piesardzīga un neaizmirsti par sauļošanās krēmu. Es nevaru pieļaut, ka blakus tavam tropu iedegumam izskatos bāls kā spoks.

- Lai notiek, - Lizas balss bija gandrīz izdzisusi. Kuģa satelīt- sakari raustījās. Tomēr balsī varēja saklausīt vilšanos. Arī viņš pēc Lizas ilgojās.

- Gan drīz tiksimies, - viņš pabeidza sarunu. - Sazināsimies pēc divpadsmit stundām. Bet tagad gan ej gulēt.

Saruna pārtrūka. Viņš izņēma austiņu un nolika to uz galda, tad sakārtoja ziņojumu kaudzīti svarīguma secībā. Tie būs jāpārskata un jāpavēsta Dženingam, ka pagaidām meklēšanai nav rezultātu.

Vismaz vienas katastrofas sekas bija novērstas.

18.13 jūrā

LĪZA NOLIKA klausuli. Sirds krūtis skaļi dauzījās. Saruna bija pārtraukta pēc Deveša Patandžali dotās zīmes. Vīrietis stāvēja kuģa moderni aprīkotās sakaru telpas durvīs, abām rokām atspiedies uz spieķa.

Viņš šūpoja galvu, pauzdams neapmierinātību.

Lizai sažņaudzās kuņģis. Vai viņš noģida, ko viņa bija mēģinājusi pavēstīt draugam? Līza piecēlās no krēsla, kas atradās blakus radiotehniķim. Viens no sargiem saķēra sievieti aiz elkoņa.

-Jums vajadzēja tikai atkārtot vārds vārdā to, par ko bijām vienojušies, doktore Kamingsa, - Devešs ierunājās niknuma piesātinātā balsī. - Tas bija vienkāršs lUgums, un tā neievērošanas sekas jums tika atbilstoši izskaidrotas.

No panikas Līzai stinga asinis dzīslās. - Es… Es ievēroju jūsu lūgumu. Es neteicu neko iepriekš neizrunātu. Peinters saprata, ka viss ir kārtībā. Tieši tā, kā pavēlējāt.

- Jā. Laime, ka tā. Taču neiedomājieties, ka manai uzmanībai paslīdēja garām jūsu mēģinājums paslepus neatļauti sniegt viņam kādas ziņas.

Dievs tētīt… Sarunas laikā viņa patiešām bija atļāvusies riskēt. Nevar būt, ka viņš to bija atjautis. - Es nesaprotu…

- «Tu jau zini, kā es šajās mēneša dienās jūtos», - Devešs viņu pārtrauca, pagriezās un devās pa durvīm uz gaiteni. - Patiesībā, doktore Kamingsa, jūsu cikls beidzās jau pirms desmit dienām.

Visu Līzas augumu pārņēma ledains stingums.

- Doktore Kamingsa, mūsu rīcībā ir dosjē par jums. Es to esmu izlasījis. Man piemīt eidētiska, tas ir, fotogrāfiska atmiņa. Ierosināšu vairs nenovērtēt par zemu manas spējas.

Sargs parupji rāva sievieti sevi līdzi. Viņa klupšus steberēja uz durvju pusi.

Mēģinājums pa kluso - pat tik slepeni - sazināties ar Peinteru bija muļķīga rīcība.

Ko es esmu izdarījusi?

Gaitenī bija rindā nostādīti pārējie svarīgākie gūstekņi - doktors Lindholms, Raiders Blants un kuģa austrāliešu kapteinis asiņainā haki krāsas formas tērpā. Visi bija sazinājušies ar savām aģentūrām un pavēstījuši, ka nomaļajā saliņā situācija tiek kontrolēta, tādējādi novilcinot laiku un ļaujot nolaupītājiem pēc iespējas attālināties no salas, pirms kādam radīsies nojausma par notikušo.

Taču koridorā bija sapulcēti arī citi gūstekņi. Gabaliņu tālāk bija sakņupuši četri bērni, zēni un meitenes, sešus līdz desmit gadus veci. Tikpat, cik sakaru telpā iesūtītie gūstekņi. Katra bērna dzīvība bijusi

atkarīga no svarīgo gūstekņu vēlmes sadarboties. Līzai bija «norīkota» astoņus gadus veca meitenīte ar lielām, izbiedētām mandeļu krāsas acīm - viņa sēdēja uz grīdas sarāvusies,

piespiedusi ceļus pie krūtīm. Pāris gadus vecākais brālis bija aplicis viņai roku ap pleciem.

Maoru algotņu vadonis ar pistoli rokā piegāja pie bērna.

Devešs nostājās viņam blakus un pagriezās pret grupiņu, atspiedis dūri sev uz gurna.

- Jūs visus brīdināja, kādas sekas būs tam, ja būtiski novirzīsieties no iepriekš saskaņotā teksta, mēģināsiet iestarpināt kādu slēptu ziņu. Taču, tā kā šī ir doktores Kamingsas pirmā kļūda, es būšu pielaidīgs.

- Lūdzu! - Līza izdvesa. Viņa nespēs dzīvot ar bērna nāvi uz sirdsapziņas. Tobrīd sakaru telpā viņa bija izteikusi to frāzi nepadomājot. Tā bija nesaprātīga iecere.

Deveša skatiens apstājās pie sievietes. - Doktore Kamingsa, es ļaušu jums meitenītes vietā izvēlēties citu bērnu, kuram būs jāmirst.

Līzai elpa sastinga krūtīs.

- Es neesmu nežēlīgs, tikai praktisks cilvēks. Šī pamācība jums visiem jāliek aiz auss. - Viņš pamāja Lizai ar roku. - Izraugieties bērnu.

Līza papurināja galvu. - Es nevaru…

- Izraugieties, citādi likšu nošaut visus. Lai tas jums visiem ir par mācību. Mūs gaida smags darbs, un nav pieļaujama pat visniecīgākā nepaklausība.

Pēc tetovētā vadoņa pavēles sargs pavilka sievieti uz priekšu.

- Izraugieties bērnu, doktore Kamingsa.

Līza apvaldīja šņukstu un lūkojās visu bērnu sejiņās. Neviens no mazuļiem nesaprata angļu valodu, taču viņi acīmredzot bija nojautuši, kādas mokas plosa sievieti, un tas viņus izbiedēja. No jauna ritēja asaras. Visi četri saspiedās ciešāk kopā.

Līza ieskatījās Deveša acīs un lūdzās:

- Lūdzu, doktor Patandžali. Kļūdījos es. Sodiet mani.

- Manuprāt, es tieši to arī daru. - Viņš bez mazākā aizkustinājuma raudzījās sievietē. - Tagad izvēlieties.

Liza pārlaida skatienu bērnu sejām. Viņa nespēja norādīt ne uz meitenīti, ne uz viņas brāli. Viņai nebija izvēles. Sieviete pacēla trīsošu roku un ar pirkstu norādīja uz visvecāko zēnu, apmēram desmit gadus vecu.

Lai Dievs apžēlojas par mani.

- Lieliski. Rakao, tev zināms, kas jādara.

Maoru algotnis piegāja pie zēna, kurš cerību pilns pacēla izbiedēto sejiņu.

Līzai paspruka vaids. Viņa spēra soli uz priekšu, gribēdama

atsaukt savu lēmumu. Sargs sagrāba viņu stingrāk aiz elkoņa. Sieviete apstādināta juta, ka saļogās kājas, un nākamajā brīdī viņa bija sajimusi uz ceļiem, šausmu un bēdu pārņemta.

Algotnis pacēla pistoli un pielika stobra galu zēnam pie galvas.

- Nē… - Līza izdvesa.

Vīrietis nospieda mēlīti - taču uzliesmojuma un blīkšķa nebija. Pistoles gailis asi noklakstēja, atsizdamies pret tukšo cilindru.

Rakao nolaida ieroci.

Klusumā no otra gaiteņa gala atskanēja gārdziens. Līza pagriezās un ieraudzīja doktoru Lindholmu noslīgstam ceļos, tāpat kā Līzu. Ārsts ieskatījās sievietei acīs, un viņa acis bija ieplestas no šoka un sāpēm. Viņš spieda plaukstas pie kakla. No pirkstu starpām izstidza asinis.

Deveša pavadone, sieviete vārdā Surina, kas bija stāvējusi aiz Lindholma, atkāpās soli un nolieca galvu, it kā būtu nupat pasniegusi tēju un tagad atstātu telpu. Viņai rokās nebija nekā, taču Līza nešaubījās, ka sieviete pāršķēlusi doktoram kaklu, un duncis izgaisis tikpat zibenīgi, kā bija uzbrucis.

Lindholms saguma un nokrita ar seju uz paklāja. Asinis sūcās plīša paklājā un veidoja aizvien plašāku lāmu. Viena plauksta, piespiedusies grīdai, vēl brīdi noraustījās un aprima.

- Maitas gabals… - Raiders norūca un akmenscietu seju novērsās.

Devešs piegāja pie Līzas.

- Ka-kāpēc? - notrulināta un nomākta, viņa ar pūlēm izstomīja.

- Kā jau minēju, doktore Kamingsa, mūsu uzmanībai nekas nepaslīd garām. Arī doktora Lindholma spējas. Pareizāk sakot, to trūkums, ja runājam par pētniecības un operatīvajiem darbiem. Sazinādamies ar Pasaules Veselības organizāciju, viņš panāca, ka tā mums kādu laiku liks mieru, taču turpmāk viņš mums drīzāk būtu traucēklis, nevis palīgs. Tomēr vienā ziņā viņa nāve beigu beigās mums noderēs. Tas ir uzskates līdzeklis.'Tā nebija domāta tikai, lai parādītu nepaklausības cenu. - Devešs stingri paskatījās sievietē. - Vai varu pieņemt, ka jums ir skaidrs, kāda ir šī cena, doktore Kamingsa?

Viņa lēni pamāja, neatraudama skatienu no asins peļķes.

- Lieliski. - Viņš pagriezās pret pārējiem. - ŠI nāve kalpos jums par mācību, apliecinājumu, cik mūsu pasākums ir nopietns. Viss ir vienkārši - jūsu dzīvība ir atkarīga no tā, cik noderīgi esat. Strādājiet, citādi mirsiet. Iesaku jums nodot šo mācību pārējiem kolēģiem, lai turpmāk šādi paraugdemonstrējumi vairs nebūtu nepieciešami.

Devešs sasita plaukstas. - Labi, tagad, kad šis nepatīkamais pienākums ir galā, ķersimies pie darba. - Viņš pamāja maoru algotņu vadonim. - Rakao, lūdzu, liec aizvest katru uz darbavietu. Es pats pavadīšu doktori Kamingsu pie pacienta.

Iegrūdis pistoli makstī, Rakao izklīdināja savus vīrus. Devešs ar

Lizu nošķīrās no pārējiem un devās pa gaiteni. Viņa pagāja garām bērneļu četrotnei. Tos, vēl aizvien apdullušus, vāca kopā, lai aizvestu atpakaļ uz kuģa bērnu aprūpes telpu.

Surina, kas gāja nopakaļus Līzai un Devešam, palēnināja soli, noliecās pie meitenītes, kuru brālis joprojām bija piekļāvis klāt, un izstiepa roku. Delna bija tukša, taču tad nozibēja pirksti, un saujā it kā no zila gaisa uzradās papīriņā ietīta konfekte. Viņa piedāvāja to pārbiedētajai meitenītei, taču bērns tikai piespiedās ciešāk brālim. Tas, būdams praktiskākas dabas, pasniedzās un paķēra konfekti Surinai no saujas, it kā izraudams sieru no peļuslazda.

Surina iztaisnojās, izšūtajam zīdam plūstoši slīdot, un viegli pārlaida pirkstu galus meitenes vaidziņam. Tie kļuva mitri no meitenītes asarām. Līza ieprātojās, vai tiešām šī pati roka bija pāršķēlusi Lindholmam rīkli. Sievietes sejā nepakustējās ne vaibsts.

Līza pagriezās un sekoja Devešam.

Viņš aizveda amerikānieti uz pašu tālāko kajīti šajā stāvā, atslēdza durvis un iegāja tajā. Tā bija vēl viena luksusa kajīte. Dzīvojamā telpā pašlaik montēja veselu lērumu iekārtu. Nelicies par to zinis, Devešs devās taisnā ceļā uz guļamtelpu.

Līza turējās viņam līdzās.

Kad Devešs iegāja istabā, Liza pamanīja gultā zem izolatora telts novērošanas iekārtu un aparatūras mudžekļa vidū guļam pazīstamu stāvu - sievieti gaišiem matiem, tādiem pašiem kā Līzai, tikai īsi apcirptiem. Līza galvenajā telpā bija ievērojusi ratiņus, ar kuriem paciente atvesta šurp. So sievieti pirms neilga laika izcēla no helikoptera. Viņas vaibsti joprojām nebija saskatāmi zem skābekļa maskas, kas klaja svešinieces seju.

Divi vīrieši, tie paši sanitāri, kuri bija pārvietojuši pacienti uz kajīti, rosīgi pieslēdza un piestiprināja atlikušās caurulītes un vadus, kas stiepās no sievietes uz blakus sakrauto kontroles iekārtu grēdu. Līza pārlaida ašu skatienu un uzreiz pamanīja tur gan elektroencefalogrāfu, gan elektrokardiogrāfu, gan Doplera asinsspiediena novērošanas iekārtu. Pie pacientes krūtīm piestiprinātais galvenais vads stiepās līdz intravenozās ievades sistēmai. Viens no vīriešiem sakārtoja urīna katetra caurulīti.

Devešs norādīja uz gulošo stāvu. - Vai drīkstu iepazīstināt jūs ar doktori Sūzanu Tjūnisu, jūras bioloģi no Kvīnslendas? Viņa bija viena no pirmajām, kas sastapās ar zilaļģu toksisko ziedēšanu. Ja nemaldos, jUs esat pazīstama ar kādu viņas pavadoni - Džonu Do izolatorā.

Līza kavējās pie durvīm, nesaprazdama, kādēļ šurp ataicināta, un joprojām nebija atguvusies no nevērīgās doktora Lindholma noslepkavošanas. Pat ja šī sieviete bija viens no pirmajiem toksiskā uzbrukuma upuriem - kas tam visam kopīgs ar Līzu? Viņa nebija ne virusoloģe, ne bakterioloģe.

- Es nesaprotu, - Līza ierunājās, ietērpdama savu apjukumu vārdos. - Uz klāja ir labāk kvalificēti mediķi par mani.

Devešs atmeta ar roku. - Pacientes medicīniskās vajadzības spēs apmierināt mūsu speciālisti.

Līza sarauca pieri. - Tad kādēļ…

- Doktore Kamingsa, jūs esat lietpratīga fizioloģe, un jums ir nozīmīga operatīvās pētniecības pieredze. Vēl svarīgāk ir tas, ka jūs savulaik esat pierādījusi savu apķērību «Sigmas» dienestā. Šeit noderēs jūsu prāts un pieredze. Jums būs jāasistē man šā gadījuma izmeklēšanā.

- Kāpēc tieši šī sieviete? Kādēļ tieši šis gadījums?

- Tādēļ, ka šī paciente ir visa atslēga. - Devešs raudzījās uz gulošo piemiegtām acīm. Tajās pirmo reizi pavīdēja raizes. - Viņa sevi slēpj mīklu, kas iestiepjas senā pagātnē, līdz pat laikiem, kad Marko Polo kuģi vagoja šos ūdeņus… un vēl lielākā noslēpumā.

- Marko Polo? Ceļotājs un pētnieks?

Devešs pavēcināja roku. - Kā jau teicu pirmīt, šo pavedienu mēs atstājam citas «Ģildes» nodaļas ziņā. - Viņš pamāja Līzai. - Visi mūsu pūliņi, visi pētījumi uz šā kuģa, visi gaidāmie upuri ir vērsti tieši uz šo sievieti.

- Es joprojām nesaprotu. Kas viņā tik svarīgs?

Devešs klusināja balsi. - Šī sieviete… mainās. Gluži tāpat kā baktērija. Jūdas celms aug viņā.

- Bet jūs taču apgalvojāt, ka vīruss neinficē cilvēka šūnas.

- Tā ir. Tas viņā dara kaut ko citu.

- Ko tieši?

Devešs pagriezās pret Līzu. - Tas vairojas.

VAIROŠANAS

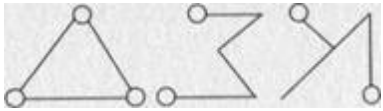

..

7. NEVIENAM NEZINĀMAIS CEĻOJUMS

..

6. jūlijs, 06.41 stambula

NEPILNAS DIENAS LAIKĀ Grejs bija nonācis otrā zemeslodes malā… un attapies pavisam citā pasaulē. No Stambulas neskaitāmo mošeju minaretiem muezini sauca islāmticīgos uz rīta lūgšanu. Saullēkts meta garas ēnas, pilsētas kupoli un smailes izskatījās kā liesmu pārņemti.

Grejs kopā ar Seihanu un Kovaļski atradās augstceltnes restorānā uz jumta un vēroja pilsētu no putna lidojuma. Visi trīs bija izmocīti un nervozi, arī laika zonu maiņa nenāca par labu. Tomēr Grejam pierē dunošās trulās sāpes drīzāk bija viņa paša raižu izraisītas. Slepkavu vajāts, paša valsts medīts, viņš jau sāka šaubīties, vai bija prātīgi ielaisties ar šiem cilvēkiem.

Un tad vēl šis dīvainais aicinājums ierasties Stambulā. Kāpēc? Pilnīgi bezjēdzīgi. Vismaz šoreiz arī Seihana bija ne mazāk apjukusi. Viņa pilināja medu sīciņajā turku tējas tasītē ar zelta maliņām. Viesmīlis, kas iznēsāja tēju, ģērbies tautiskā vestē ar ziliem un zeltainiem izšuvumiem, piedāvāja Grejam piepildīt tasīti vēlreiz.

Viņš atteicās - kofeīna dēļ jau dūca galvā.

Kovaļskim viesmīlis pat nepiedāvāja. Milzis, kas bija ģērbies džinsos, melnā tenisa kreklā un garā pelēkā putekļmētelī, bija atteicies no tējas un lūdzis uzreiz atnest desertu. Viņš auklēja saujā atdzesētu glāzi ar raki, vīnogu brendiju. - Garšo pēc lakricas un asfalta, - viņš, mazliet viebdamies, bija sākumā novērtējis, tomēr tas neatturēja viņu iztukšot divas glāzes. Vēl viņš bija uzgājis zviedru galdu, sasmērējis prāvu sviestmaižu kalnu un sakrāvis uz tām olīvas, gurķus, sieru un pusduci cieti novārītu olu.

Grejam nebija apetītes. Viņu plosīja milzum daudz bažu, milzum daudz jautājumu.

Viņš piecēlās un piegāja pie zemās sienas, kas apjoza jumta terasi, tomēr piesardzīgi palika galdiņa saulessarga paēnā. Stambulu, kur plauka terorisms, nepārtraukti novēroja no satelītiem. Grejs ieprātojās, vai kāds izlūkdienests jau šobrīd nesalīdzina viņa vaibstus kādā sejas atpazīšanas datorprogrammā.

Vai «Sigma» un «Ģilde» jau netuvojas šai pilsētai?

Seihana pienāca klāt un novietoja savu tējas tasīti uz flīzēm izliktās malas. Viņa bija nogulējusi visu ceļu, atgāzusies biznesa klases krēslā. Atpūtusies viņa izskatījās krietni labāk, lai gan joprojām kliboja, sargādama savu ievainoto sānu. Lidmašīnā viņa bija pārvilkusi vaļīgākas drēbes, izvēloties haki krāsas bikses un plandošu tumši zilu, gandrīz melnu blūzi, tomēr no saviem Versace motociklista zābakiem neatteicās.

- Kādēļ, jūsuprāt, monsinjors Verona mūs aicinājis tādu gaisa

gabalu uz Stambulu? - viņa ievaicājās.

Grejs pagriezās un atspiedās ar gurnu pret sienu.

- Ko? Tagad mēs jau sarunājamies?

Viņa nobolīja acis, šajā kustībā pavīdēja gandrīz nemanāms nīgrums. Džordžtaunā izejot no ārsta kabineta, Seihana bija atteikusies sniegt sīkākus paskaidrojumus. Tiesa, arī laika nebija daudz. Pa ceļam Seihana bija apstājusies tikai vienreiz, lai piezvanītu. Uz Vatikānu. Grejs sarunu dzirdēja. Šķita, ka Vigors viņas zvanu bija gaidījis un neizrādīja ne mazāko pārsteigumu, uzzinot, ka Grejs ir kopā ar viņu.

- Valodas jau paklīdušas, - monsinjors bija skaidrojis. - Interpols, Eiropols, visi jūs meklē. Jādomā, ka tieši tu, Seihana, atstāji to ziņu man Vēju tornī.

- Jūs atradāt gravējumu?

-Jā.

- Jūs pazinat rakstu?

- Protams.

Seihana izklausījās atvieglota. - Tad mums vairs nav daudz laika. Apdraudētas daudzu cilvēku dzīvības. Ja vien jūs varētu likt lietā savus līdzekļus un atšifrēt…

- Es saprotu, kas tur iegravēts, Seihana, - Vigors asi pārtrauca sievieti. - Es apzinos tā nozīmi. Ja gribat zināt vairāk, abi dodieties uz Stambulu un gaidiet mani viesnīcā Ararat. Es ieradīšos tur septiņos no rīta. Restorānā uz jumta.

Nolikusi klausuli, Seihana bija steigšus sagādājusi viltotus dokumentus un nokārtojusi pārbraucienu. Viņa apliecināja Grejam, ka «Ģildei» par šiem sakariem nekas nav zināms. - Tikai palūdzu, lai daži cilvēki nokārto vecus parādus, - viņa paskaidroja.

Seihana novaikstījās un pagriezās pret vīrieti, liekot viņam izrauties no atmiņām. Sieviete ar elkoni aizķēra tējas tasi. Grejs paguva satvert tasīti, pirms tā nolidoja lejup uz ielas. Viņa lūkojās uz tasīti, ko bija pagrūdusi, ar vieglu, tikko pamanāmu satraukumu. Grejs iedomājās, ka šāda neveiklība sievietei, kas radusi būt allaž nosvērta, ir retums.

Taču jau nākamajā mirklī viņas seja atkal nocietinājās.

- Es apzinos, ka esmu bijusi noslēpumaina, - Seihana ierunājās. - Kolīdz ieradīsies monsinjors Verona, es izstāstīšu visu. - Viņa pielieca galvu. - Bet jūs? Vai izdevās pavirzīties uz priekšu un kaut ko noskaidrot par uzrakstiem uz obeliska?

Viņš viegli pamāja ar galvu, ļaudams noprast, ka šo to izdevies izdibināt.

Sieviete brīdi raudzījās sarunu biedrā un nopūtās.

- Kā vēlaties.

Viņa atgriezās pie galdiņa.

Seihana bija sagādājusi Grejam eņģeļu raksta fotogrāfijas un

izdrukas. Lidmašīnā viņš bija mēģinājis atšifrēt rakstu, taču bija pārāk daudz šifra mainīgo daļu. Par rakstu bija zināms pārāk maz. Bez tam Grejam bija aizdomas, ka koda vēstījums viņam jau ir rokā -ja sadalīsiet obelisku, atradīsiet tajā dārgumus.

Viņi to jau bija izdarījuši.

Sudraba krustiņš karājās Grejam kaklā. Viņš jau to bija izpētījis. Tas katrā ziņā bija vecs, krietni apdilis. Pat caur palielināmo stiklu nebija saskatāmas nekādas rakstu zīmes vai citi pierādījumi, kas apstiprinātu grūti ticamo Seihanas apgalvojumu, ka krustiņš reiz piederejis Marko Polo, pētnieka un pasaules apceļotāja, biktstēvam.

Palicis viens pie margām, Grejs pētīja pilsētu, kas agrajā rīta stundā jau kūsāja pilnā sparā. Uz ielām autobusi sacentās ar automašīnām un gājējiem. Signāltauru kaucieni pūlējās noslāpēt ielu tirgotāju spalgos saucienus un agrīno turistu vienmērīgo murdoņu.

Viņš pārskatīja tuvāko apkārtni, meklēdams jebkādas apdraudējuma vai aizdomīgas tuvošanās pazīmes. Vai viņi bija sajaukuši pēdas Naseram? Aiz muguras atstājusi pusi pasaules, Seihana šķita pārliecināta. Taču Grejs neatļāvās zaudēt modrību. Viesnīcas pagalmā divi vīri, pabeiguši rīta lūgšanu, piecēlās no krellīšu paklājiem un atgriezās viesnīcas iekšienē. Vestibilā bija palicis tikai bērns, kas nevērīgi plunčājās strūklakas baseinā.

Neko aizdomīgu neredzēdams, Grejs ļāva skatienam uz brīdi pacelties augstāk. Viesnīca Ararat slējās Stambulas vecpilsētas Sultanahmetas sirdi. Līdz pat jūrai no zemāko ieliņu mudžekļa kā saliņas pacēlās senas celtnes. Iepretim viesnīcai debesīs ietiecās augstie Zilās mošejas kupoli. Gabaliņu tālāk atradās masīva bi- zantiešu laika baznīca, ko daļēji aizsedza melnas sastatnes, it kā dzelzs konstrukcija tiektos piespiest celtni tuvāk zemei. Aiz sastatnēm pagalmu un dārzu vidū pletās Topkapi pils.

Vērodams šos grandiozos arhitektūras šedevrus, akmens vēstures pieminekļus, Grejs juta laikmetu smago slogu. Pirksti, pašam neapzinoties, taustījās ap kaklā pakārto krustiņu. Antīka lietiņa, kuras izcelsme bija vēsturiska nozīmīguma piesātināta. Taču kas tam visam kopīgs ar Seihanas stāstījumam par draudiem cilvēcei? Krustiņš, kas reiz piederējis Marko Polo priesterim?

- Ei, Alibaba! - sēdēdams pie galdiņa, uzsauca Kovaļskis. - Vēl vienu glāzīti šitā lakricas šņabja.

Grejs apvaldīja neapmierinātu rūcienu.

- To sauc par raki, - izlaboja iepriekš nedzirdēta balss, acīmredzami radusi būt autoritatīva.

Grejs pagriezās. No pustumsā slīgstošajām kāpnēm jumta terasē iznāca pazīstams un gaidīts stāvs. Monsinjors Vigors Verona pieklājīgi, it kā atvainodamies, uzrunāja viesmīli turku valodā. - Bir sise raki liitfert.

Viesmīlis smaidīdams palocīja galvu un aizgāja.

Vigors piegāja pie galdiņa. Grejs pamanīja, ka viņam ap kaklu nebija baltās katoļu apkakles. Monsinjors acīmredzot ceļoja inkognito. Bez apkakles sešdesmit gadu vecais Vigors izskatījās vismaz desmit gadus jaunāks. Bet tikpat labi šādu iespaidu radīja vecā vīra ikdienišķais apģērbs - zili džinsi, tūristu zābaki un melns krekls ar uzrotītām piedurknēm. Uz viena pleca viņš bija uzmetis apnēsātu mugursomu. Radās priekšstats, ka viņš gatavojas kāpt kalnā, kuras vārdā bija nosaukta viesnīca, meklējot Noasa šķirstu.

Iespējams, sendienās monsinjors šādu ceļu patiešām bija mērojis.

Pirms kļuvis par Vatikāna arhīvu prefektu, Vigors bija kalpojis Svētajam Krēslam par Bībeles arheologu, šāds amats bija ļāvis viņam pakalpot arī citādā ziņā. Kā spiegam. Slēpdamies aiz arheologa tēla, Vigors bija varējis krustām šķērsām apceļot pasauli un bez šķēršļiem nogādāt Svētajam Krēslam izlūkdatus un informāciju.

Savulaik Vigors bija palīdzējis arī «Sigmai».

Šķiet, viņa padoms būs nepieciešams arī šoreiz.

Gari nopūties, Vigors iekārtojās krēslā. Viesmīlis atgriezās un novietoja kūpošu tējas tasi jaunpienācējam priekšā.

- Tcsckkiirler, - Vigors pateicās viesmīlim.

Kad viesmīlis devās prom, Kovaļskis izstiepās taisnāks, un skatiens šaudījās no tukšās glāzes uz vīrieša izšūtās vestes muguru. Tad viņš sašļuka un klusi purpināja par slikto apkalpošanu.

- Komandieri Pīrs, Seihana, - Vigors iesāka. - Paldies, ka atsaucāties manam lūgumam. Jā, jūrniek Džo Kovaļski, priecājos ar jums iepazīties.

Klātesošie vēl īsu brīdi apmainījās laipnībām. Vigors it kā garāmejot pieminēja savu brāļameitu Reičelu. Tas bija neveikls brīdis. Reičela un Grejs abi bija vienojušies par savu attiecību pārtraukšanu, tomēr Vigors brāļameitu joprojām gribēja sargāt. Lai gan tas viņai nebija vajadzīgs. Cik zināms, Reičelai itāļu karabi- nieros klājās tīri labi, viņa pat bija paaugstināta par leitnanti.

Lai nu kā, Grejs bija priecīgs, kad iejaucās Seihana: - Monsin- jor Verona, kādēļ jūs mūs atsaucāt tādu gabalu uz Stambulu?

Vigors pacēla plaukstu, lūgdams apklust, iemalkoja tēju un nolaida tasīti uz galda. - Jā, pie tā mēs nonāksim. Taču pirms tam vienosimies divos jautājumos. Pirmkārt, es došos kopā ar jums visur, kur vien notikumi mūs aizvedīs. - Viņš veltīja Grejam stingru, caururbjošu skatienu un tad pievērsās Seihanai. - Otrkārt, taču ne mazāk svarīgi - es gribu zināt, kas šiem visiem notikumiem kopīgs ar mūsu izcilo venēciešu ceļotāju Marko Polo.

Seihana satrūkās. - Kā jūs… Es par Marko Polo neesmu bildusi ne vārda!

Pirms Vigors paguva atbildēt, atgriezās viesmīlis. Kovaļskis pacēla

acis, un tajās pavīdēja cerība. Acis iepletās vēl platāk, kad viesmīlis izvilka pilnu raki pudeli un novietoja to bijušajam jūrniekam priekšā.

- Es pasūtīju jums puslitru, - Viktors paskaidroja.

Kovaļskis pasniedzās un paspieda Vigoram roku. - Padrc, manās acīs jūs esat normāls vecis.

Grejs pagriezās pret Seihanu. - Un tātad, kas tam visam kopīgs ar Marko Polo?

8. PUSNAKTS.

..

Vašingtona

MELNAIS RMIA/ sedans nogriezās no Djūponta loka un slīdēja pa tumšākām ieliņām. Tā ksenona lukturi izcirta iezilganu taku ar gobām apstādītajā avēnijā. Gar ielas malām rindojās daudzdzīvokļu mājas, veidojot kaut ko līdzīgu pilsētas kanjonam.

Tas nekādi neatgādināja kanjonus Nasera dzimtenē, kur klīda tikai kazas un kur alas un tuneļi kalpoja afgāņu nomadu ciltīm par mājokļiem. Taču arī tā zeme nebija viņa īstās mājas. Viņa tēvs aizbrauca no Kairas, kad Naseram bija astoņi gadi, un devās uz Afganistānu pēc tam, kad no turienes aizgāja krievu karaspēks. Viņš pievienojās grupējumiem, kas cīnījās par tīrāku islamu. Nasera jaunāko brāli un māsu viņš paņēma līdzi. Bērnu domas neviens neprasīja. Vakarā pirms izbraukšanas tēvs bija nožņaudzis māti ar Nasera skolas formas tērpa šalli. Māte nebija gribējusi atstāt Ēģipti un visu atlikušo mūžu tīties čadrā. Viņa bija par to pasūdzējusies citiem, un šī neapmierinātība nonāca nepareizajās ausīs.

Bērnus piespieda noskatīties, tie paklausīja - tupēja istabā un vēroja, kā tēvs pats ar savu roku soda māti - viņas acis izspiedās un mēle pietūka.

Šo mācību Nasers bija labi iegaumējis.

Būt nejūtīgam. Vienmēr un visur.

Ksenona lukturu stari apliecās ap stūri. Sēdēdams blakus šoferim, Nasers norādīja uz kvartāla vidu. - Apstājies tur.

Šoferis ar pārsieto degunu, kas bija cietis neveiksmīgajā cilvēku nolaupīšanas mēģinājumā, apturēja sedanu ielas malā. Nasers pagriezās pret auto pakaļējo sēdekli. Tajā blakus cieši viens otram sēdēja divi stāvi.

Annišena, ģērbusies viscaur melnā, gandrīz saplūda ar ādas sēdekļiem. Viņa pat bija pārvilkusi kapuci pāri gandrīz noskūtajam galvvidum, un mazliet atgadinaja muku. Acis tumsā mirdzēja. Vina bija aplikusi roku ap ceļabiedru un piespiedusies tam klāt.

Vīrietis nerimās īdēt, lai arī mute tam bija aizbāzta. Viena sejas un kakla puse bija melnām asinīm klāta. Sasietajās rokās, kas bija iespiestas starp ceļgaliem, viņš turēja savu labo ausi. Nasers bija uzgājis viņa vārdu vizītkaršu turētājā.

Ārsts.

- Vai šeit? - Nasers vaicāja.

Vīrietis enerģiski pamāja un, apliecinājis, ka adrese ir pareiza, aizvēra acis.

Nasers nopētīja vestibilu. Aiz durvīm varēja redzēt nakts apsargu sēžam pie galda. Virs ložu necaurlaidīgajām stikla durvīm vidēja apsardzes kamera. Kārtīga apsardze. Nasers paberzēja īkšķi gar

elektronisko atslēgkarti, ko turēja rokā - to viņiem bija uzdāvinājis pasažieris.

Nācās ziedot visu dienu, bet Nasers beidzot bija nācis uz amerikaņa un «Ģildes» nodevējas pēdām. Vakar vakarā viņš bija pārmeklējis nelielo māju Takomapārkas apkaimē un garāžā ieraudzījis Seihanas sabojāto motociklu, bet tas arī bija viss. No obeliska nebija ne vēsts, vienīgi ēģiptiešu marmora atlūza uz piebraucamā ceļa.

Taču mājas iekšienē viņam bija uzsmaidījis Allāhs.

Nasers bija atradis vizītkaršu turētāju.

Tajā bija vairāki ārstu vārdi.

Atlikusī dienas daļa pagāja, līdz viņš sadzina rokā īsto.

Nasers atkal pagriezās.

- Paldies, doktor Korin. Jūs man sagādājāt nepieciešamo pieturas punktu.

Nebija vajadzības pat pamāt Annišenai. Asmens ieslīdēja vīrietim starp ribām un pāršķēla sirdi. Annišenai šo Mossad paņēmienu bija ierādījis Nasers, lai gan pats to bija licis lietā tikai vienu reizi.

Kad viņa tēvs nometās ceļos lūgšanai.

Tā nebija bērna atriebība. Tikai taisna tiesa.

Nasers atgrūda sedana durvis. Viņš bija palicis tēvam parādā kaut vai par mācību, kādu saņēmis astoņus gadus vecs zēns, kas tup uz ceļiem blakus savai nožņaugtajai mātei.

Mācība, kas viņam noderēs arī šajā vakarā.

Būt nejūtīgam. Vienmēr un visur.

Izkāpis no mašīnas, Nasers piegāja pie pakaļējām durvīm un tās atvēra. Melnajai ādai nošvīkstot, Annišena graciozi izlocījās no pakaļējā sēdekļa - itāļu ražojuma teļādas žaketē un tumšajā samta kostīmā, kas ideāli piestāvēja Nasera Armani uzvalkam, viņa izskatījās satriecoši. Uz drānām nebija ne pilītes asiņu, un tas kārtējo reizi pierādīja viņas prasmi. Viņš aplika sievietei roku un aizvēra durvis.

Viņa piekļāvās vīrietim. - Nakts ir tikko sākusies, - sieviete ar apmierinātu nopūtu bilda.

Nasers pieglauda viņu sev klāt. Kā divi mīlnieki, kas atgriežas no vēlām vakariņām.

Vasaras nakts bija spiedīga, taču nama vestibilā darbojās gaisa kondicionētājs. Tiklīdz Nasers izslidināja doktora Korina at- slēgkarti, atskanēja kaut kas līdzīgs nopūtai un durvis atvērās. Apsargs pacēla galvu.

Nasers viņam pamāja un lieliem soļiem devās uz tuvējo liftu rindu. Annišena dzidri ķiķināja un, piespiedusies Naseram pie sāniem, iemurrājās, nepārprotami izrādīdama, cik ļoti vēlas nokļūt dzīvoklī. Viņas plauksta noslīdēja pie makstī ieliktās Glock pistoles Naseram pie sāniem.

Katram gadījumam…

Taču apsargs, atbildēdams uz sveicienu, tikai palocīja galvu, nomurmināja labvakaru un turpināja lasīt žurnālu.

Piegājis pie liftiem, Nasers pašūpoja galvu. Cik tipiski! Šeit, Amerikā, drošība bija drīzāk fasāde, nevis realitāte.

Piespiedis pogu, viņš izsauca liftu.

Pēc neilga brīža Nasers un Annišena stāvēja pie piecsimt divpadsmitā dzīvokļa. Viņš izslidināja atslēgkarti cauri durvju slēdzenei. Sarkano signallampiņas krāsu nomainīja zaļā.

Viņš pameta skatienu uz Annišenu. Viņas acīs sprēgāja uguntiņas, nesenā asinsizliešana lika tām dzirkstīt.

- Vismaz viens mums vajadzīgs dzīvs, - viņš brīdināja.

Viņa liekuļoti uzmeta lūpu un izvilka ieroci.

Nasers ar vienu pirkstu nospieda durvju rokturi, un labi ieeļļotās eņģes ļāva durvis atslidināt vaļā bez neviena čīkstiena. Viņš iegāja pirmais, ieslīdēja foajē, kura grīda bija klāta marmora plāksnēm. No guļamistabas dzīvokļa iekšienē plūda gaisma.

Nasers sastinga turpat pie ārdurvīm.

Viena acs samiedzās.

Gaiss šķita pārāk stings. Pārāk kluss. Pat nebija jāiet tālāk. Vīrietis aizturēja elpu. Viņš zināja, ka dzīvoklis ir tukšs.

Tomēr viņš pamāja Annišenai, likdams doties gar vienu pusi, un pats devās uz pretējo. Pēc dažiem brīžiem viņi bija izskatījuši visas istabas, pārbaudījuši arī skapjus.

Neviena nebija.

Annišena stāvēja saimnieku guļamistabā. Gulta bija saklāta, tajā šonakt neviens nebija gulējis.

- Doktors mums samelojis, - viņa nepārprotami aizkaitināta un ar zināmu cieņu izmeta. - Viņu te nav.

Nasers bija saimnieka vannasistabā. Nometies uz ceļgala. Viņš bija pamanijis uz grīdas kādu apaļu priekšmetu, kas bija paripojis zem tualetes galdiņa.

Viņš paņēma to rokā.

Tā bija sarkana zāļu pudelīte. Tukša.

Viņš izlasīja etiķeti. Pacients Džeksons Pīrss.

- Viņi šeit ir bijuši, - viņš skarbi noburkšķēja un iztaisnojās.

Doktors Korins nebija melojis. Viņš bija pateicis patiesību - vismaz ciktāl pats zināja.

- Viņi ir aizbraukuši, - Nasers paziņoja un atgriezās guļamistabā.

Viņš sažņaudza tukšo zāļu pudelīti saujā, ar grūtībām valdīdams dusmas. Komandieris Pīrss atkal viņu apvedis ap stūri. Vispirms ar obelisku, pēc tam žigli aizgādādams prom vecākus.

- Ko tagad iesāksim? - Annišena vaicāja.

Viņš pacēla pudelīti.

Pēdējā iespēja. 07.30 Stambula

- IESĀKUMĀ PASTĀSTIET, ko jūs zināt par Marko Polo?- Seihana taujāja.

Viņa bija uzlikusi saulesbrilles ar zili tonētiem stikliem. Saule bija pacēlusies augstāk, un jumta restorānā krita gan ēnas, gan spilgtas, žilbinošas gaismas strēles. Grupiņa bija pārcēlusies pie nomaļa stūra galdiņa un patvērusies zem saulessarga.

Grejs viņas balsī saklausīja neslēptas šaubas - varbūt pat kripatiņu atvieglojuma. Viņas griba svārstījās starp piesardzību un

vēlmi but informācijas plūsmas noteicējai, kā ari dziņu atvieglot tās slogu.

- Marko Polo bija pasaules pētnieks, kas dzīvoja trīspadsmitajā gadsimtā, - C.rejs atbildēja. Pa ceļam viņš bija mazdrusciņ palasījis par šo ceļotāju. - Marko kopā ar tēvu un tēvoci apmēram divdesmit gadu pavadīja Ķīnā, būdami goda viesi mongoļu imperatora hana Hubilaja galmā. Tūkstoš divi simti deviņdesmit piektajā gadā Marko Polo atgriezās Itālijā un vēlāk nodiktēja stāstus par saviem ceļojumiem franču rakstniekam Rustičello, kurš tos pierakstīja.

Marko grāmata «Pasaules tēlojums» Eiropā uzreiz kļuva ļoti populāra, un viss kontinents aizgūtnēm lasīja šo fantastisko aprakstu par plašajiem un vientuļajiem Persijas tuksnešiem, ņudzošajām Ķīnas pilsētām, tālajām zemēm, ko apdzīvo neapģērbti elk- dievu pielūdzēji un burvji, salām, kurās čum un mudž kanibāli un ērmīgi zvēri. Grāmata atraisīja eiropiešu iztēli. Pat Kristofers Kolumbs ceļā uz Jauno Pasauli devās ar šās grāmatas eksemplāru kabatā.

- Bet kā tas viss saistīts ar mūsdienu notikumiem? - Grejs taujāja.

- Saistība ir vistiešākā, - Seihana attrauca, parlaizdama skatienu visiem klātesošajiem.

Vigors malkoja tēju. Kovaļskis elkonī salieca roku un atspieda pret galvu dūrē savilktu plaukstu. Lai ari viņš izskatījās garlaikots, Grejs redzēja, ka acis šaudās te pie viena, te otra, te trešā, pēta un vēro to savstarpējās attiecības. Grejam radās nojausma, ka vīrietis nebūt nav tik sekls kā sākumā šķitis. Kovaļskis nevērīgi mieloja tuvumā spriņģojošos zvirbuļus ar tējas kūku drupačām.

- Marko Polo ceļojumu apraksti nebija tik skaidri un nepārprotami, kā daudzi uzskata, - Seihana turpināja. - Līdz mūsu dienām nav nonākuši grāmatas oriģinālie eksemplāri, tikai kopiju kopijas. Visos šajos tulkojumos un vēlākajos izdevumos parādījušās nozīmīgas atšķirības.

- Jā, es arī to esmu lasījis, - Grejs iejaucās, mēģinādams panākt, lai stāsts ritētu raitāk. - Nesakritību ir tik daudz, ka daži sākuši

apšaubīt, vai tāds Marko Polo jebkad pastāvējis - varbūt viņš ir tikai franču rakstnieka iztēles auglis.

- Viņš tomēr pastāvēja, - Seihana neatlaidās.

Vigors piekrītoši pielieca galvu. - Jā, esmu dzirdējis par šaubām, kas radušās Marko Polo saistībā, par būtiskiem informācijas iztrukumiem viņa sniegtajos Ķīnas aprakstos. - Monsinjors pacēla tasīti. - Piemēram, nav pieminēta Tālo Austrumu iedzīvotāju aizraušanās ar tēju - tāds virums tolaik eiropiešiem nebija pazīstams. Nekas nav teikts par paradumu nosiet kāju pēdas un nekur nav stāstīts par irbulīšu lietošanu. Marko pat nav pieminējis Lielo Ķīnas muri. Nenoliedzami, acis krītoša un aizdomīga nevērība. Tomēr Marko daudz ko apraksta pareizi - savdabīgo porcelāna trauku gatavošanu, ogļu dedzināšanu un pat pasaulē pirmās papīra naudas izmantošanu.

Grejs monsinjora balsī dzirdēja noteiktību. Varbūt iemesls bija Vigora lepnums par savu tautieti, taču Grejs manīja dziļi iesakņojušos pārliecību.

- šā vai tā, - Grejs ierunājās, - kas tam visam kopīgs ar mums?

- Nevienā Marko Polo grāmatas izdevumā nebija iekļauts kāds svarīgs notikums, - Seihana stāstīja. - Tas atgadījās, Marko dodoties atpakaļ uz Itāliju. Hans Hubilajs uzdeva Polo vīriešiem aizvest mongoļu princesi Kokečinu pie līgavaiņa uz Persiju. Šādam grandiozam uzdevumam hans atvēlēja ekspedīcijai četrpadsmit milzīgas galeras un vairāk nekā sešsimt vīru. Tomēr ostā Persijā iebrauca tikai divi kuģi, kuros bija tikai astoņpadsmit vīru.

- Kur palika pārējie? - Kovaļskis murmināja.

- Marko Polo to nevienam neatklāja. Franču rakstnieks Rustičello slavenās grāmatas ievadā izsaka mājienu par kādu traģēdiju, kas norisinājusies Dievidaustrumāzijas salās, taču sīkāk nekas nav paskaidrots. Pat uz nāves gultas gulēdams, Marko Polo atteicās pastāstīt, kas īsti tolaik atgadījies.

- Un tas tiešām tā ir? - Grejs ievaicājās.

- Šis noslēpums tā ari palika neatrisināts, - Vigors atbildēja. - Lielākā daļa vēsturnieku min, ka flotei uzbrukusi kāda slimība vai pirāti. Skaidri zināms tikai tas, ka Marko Polo kuģi piecus mēnešus atradās starp Indonēzijas salām un tālākā ceļā devās tikai niecīga daļa no hana flotes.

- Tā, - Seihana metās starpā, negribēdama novirzīties no temata. - Kādēļ šādi dramatiski notikumi nav iekļauti Marko grāmatā? Kādēļ viņš to aiznesa sev līdzi kapā?

Uz to Grejam atbildes nebija. Taču stāsts par noslēpumaino gadījumu viņā modināja neapslāpējamu nemieru. Grejs iztaisnoja muguru. Viņam bija sākusi rasties nojausma, no kuras puses vējš pūš.

Arī Vigora seja bija mazliet satumsusi. - Jūs zināt, kas šajās salās notika, vai ne?

Viņa apstiprinoši pamāja. - Pirmais Marko Polo grāmatas izdevums iznāca franciski. Taču Marko dzīves laikā Itālijā bija sākusies kustība izdot grāmatas itāļu valodā. Šās kustības priekšgalā bija slavens Marko Polo līdzgaitnieks.

- Dante Aligjeri, - sacīja Vigors.

Grejs paskatījās uz monsinjoru.

- Dantes «Dievišķā komēdija» un tās slavenā nodaļa ar nosaukumu «Elle» bija pirmās grāmatas, kas uzrakstītas itāļu valodā. Francūži pat iesauca itāļu valodu par la langue de Dante jeb Dantes valodu.

Seihana pamāja. - šī revolūcija nepaslīdēja garām arī Marko. Saglabājušās rakstiskas liecības par to, ka Marko pārtulkojis grāmatas franču tekstu savā dzimtajā valodā. Lai to varētu novērtēt ari tautieši. Taču vienlaikus viņš uzrakstīja slepenu kopiju, ko paglabāja pats sev, un tajā beidzot atklāja hana flotes pazušanas noslēpumu. Tajā šis beidzamais stāsts bija iekļauts.

- Tas nav iespējams, - Vigors purpināja. - Kā šāda grāmata būtu varējusi tik ilgi palikt noslēpumā? Kur tā atradās?

- Iesākumā Polo ģimenes īpašumā. Vēlāk citā, drošākā vietā.

Seihana cieši paraudzījās uz Vigoru.

-Jūs taču nedomājat…

- Polo vīriešus nosūtija ceļojumā ar pāvesta C.regorija pavēli. Daži sludina, ka Marko tēvs un tēvocis bija pirmie Vatikāna spiegi, kurus kā dubultaģentus iesūtīja Ķīnā, lai ievāktu ziņas mongoļu armijas patieso varenību. Jūsu bijušās aģentūras īstie dibinātāji, monsinjor Verona.

Vigors atlaidās krēslā un iegrima domās. - Slepenā dienasgrāmata bija paslēpta arhīvā, - viņš klusi bilda.

- Norakta dziļi, neiekļauta reģistrā. Ārpusnieku acīm tas bija tikai kārtējais Marko grāmatas izdevums. Lai atklātu grāmatas beigās iekļauto papildu nodaļu, būtu nepieciešams to izlasīt diezgan rūpīgi.

- Un šis izdevums nācis «Ģildes» nagos? - Grejs noprasīja. - Tā izdibinājusi kaut ko svarīgu?

Seihana pamāja.

Grejs sarauca pieri. - Bet kā «Ģildei» laimējās nogrābt tik slepenu manuskriptu?

Seihana noņēma saulesbrilles un cieši ielūkojās viņam sejā - viņas skatiens bija sirdigs, pārmetošs.

- Tu, Grej, to «Ģildei» iedevi.

07.18

VIGORS REDZĒJA komandiera sejā atspoguļojamies nevaldāmu, skaidri pamanāmu satricinājumu.

- Ko tu te gvelz? - Grejs nošņāca.

Nākamajā brīdī Vigors pamanīja «Ģildes» slepkavas zaļajās acīs pavīdam metālisku apmierinājuma zibsni. Šķita, ka sieviete gūst zināmu baudu, ķircinādama sarunu biedrus. Tomēr monsin- joram nepaslīdēja garam nepamanīti viņas iekritušie vaigi un mazliet nobālējusī seja. Viņai bija bail.

- Mēs visi esam vainojami, - Seihana bilda, pamezdama ar galvu Vigora virzienā.

Vigors, negribēdams iesaistīties šajā spēlītē, saglabāja rāmu sejas izteiksmi. Monsinjors bija pārāk vecs, un viņa asinis tik viegli uzkurināt nevarēja. Turklāt viņš jau bija sapratis.

- Pūķa galma simbolu uz grīdas uzzīmēji tu, - Vigors ierunājās. - Es sapratu, ka tas domāts kā brīdinājums man, aicinājums papētīt eņģeļu rakstus.

Seihana pamāja un atlaidās krēslā. Viņa monsinjora skatienā bija ieraudzījusi atskārsmi.

- Taču tas nebija viss, - viņš turpināja un atcerējās savu priekšteci Vatikāna arhīva vadītāja amatā - doktoru Alberto Menardi, nodevēju, kurš bija darbojies Karaliskās Pūķa tiesas labā. Atrodoties šajā amatā, doktors bija piesavinājies daudzus svarīgus tekstus un nobēdzinājis tos privātā bibliotēkā kādā pilī Šveicē. Grejam, Seihanai un Vigoram bija svarīga loma šā cilvēka atmaskošanā un Pūķa galma iznīcināšanā. Beigu beigās pils - nolādēts īpašums ar garu un asiņainu vēsturi - mantojuma ceļā tika Veronai.

- Alberto bibliotēka pili, - Vigors prātoja. - Kad pēc visām šausmām un asinspirts policija mūs beidzot ielaida pilī, atklājās, ka visa bibliotēka pazudusi bez pēdām.

- Kāpēc es par to neko nezināju? - Grejs pārsteigts noprasīja.

Vigors nopūtās. - Mēs nospriedām, ka vainīgi vietējie zaglēni…

vai arī kāds korumpēts itāļu policists. Nodevēja bibliotēkā bija daudzas nenovērtējami dārgas antikvāras vērtības. Alberto interesējās par mistiku, noslēpumainām zināšanām, un bibliotēkā bija daudzas šādas grāmatas.

Vigors no sirds nicināja bijušo prefektu, tomēr nevarēja neatzīt Alberto Menardi spožo prātu, pilntiesīgo ģenialitāti. Vairāk nekā trīsdesmit gadu strādājot par arhīva prefektu, Alberto bija pieejami visi tā noslēpumi. Šāds atklājums - Marko Polo «Pasaules tēlojuma» izdevums ar tajā ieslēptu papildu nodaļu - viņu būtu ieintriģējis un pamudinājis glabāt to kā milzu dārgumu.

Bet ko iepriekšējais prefekts bija tajā izlasījis? Kas viņu bija rosinājis to nobēdzināt? Kas izraisījis «Ģildes» interesi un piesaistījis tās uzmanību?

Vigors lūkojās Seihanā. - Taču bibliotēku neiztīrīja parasti zagļi, vai ne? Tu pateici «Ģildei», kādas bagātības tur atrodas.

Seihanai netrūka pārdrošības pat acu nepamirkšķināt, izdzirdot apsūdzību. - Man nebija izvēles. Toreiz, pirms diviem gadiem, kad jums abiem izpalīdzēju, es par šo bibliotēku izpirku savu dzīvību. Man nebija ne jausmas, kādas šausmas tur tiek glabātas.

Grejs šīs sarunas laikā cieta klusu un, acis piemiedzis, vēroja abus. Vigors gandrīz vai fiziski sajuta, kā viņa prātā zobrati grozās un bultiņas sakrīt jaunās gropēs. Grejam, tāpat kā Alberto, bija unikāls intelekts, spēja izskatīt šķietami nesavienojamus gabaliņus un sakārtot to iepriekš neredzētā secībā. Nav brīnums, ka Seihana bija uzmeklējusi tieši viņu.

Grejs pamāja sievietei. - Seihana, tu esi izlasījusi šo nodaļu, Marko Polo atpakaļceļa pilno izklāstu.

Atbildes vietā viņa atgrūda krēslu, noliecās un atvilka kreisā zābaka rāvējslēdzēju, izvilka trīs papīra lapas, kas bija salocītas un iegrūstas slepenā iekšējā kabatā. Iztaisnojusies viņa nogludināja papīrus un paslidināja tos pāri galdam.

- Līdzko man radās aizdomas par «Ģildes» iecerēm, - viņa atzina, - es pagatavoju pārtulkotās nodaļas kopiju.

Vigors un Grejs sasēdās tuvāk, plecu pie pleca, un abi reizē sāka lasīt. Milzīgais jUras kājnieks arī pieliecās klāt. No viņa mutes plūda raki anīsa dvaka.

Vigors pārlaida skatienu nosaukumam un dažām pirmajām rindiņām.

LXII NODAĻA

Par neizstāstīto ceļojumu un aizliegto karti

Tagad, kad bija pagājis vesels mēnesis kopš pēdējās iegriešanās ostā, mēs gribējām papildināt saldūdens krājumus no upes un salabot divus kuģus. Mēs sasēdāmies laiviņās un piebraucām pie krasta, kur mūs pārsteidza putnu pārbagātība un vīnstīgu biezokņi. Arī sālītās gaļas un augļu krājumi bija izsmelti. Mēs nācām ar četrdesmit un diviem Lielha- na vīriem, bruņotiem ar šķēpiem un bultām. Tā kā tuvējās salas apdzīvo kaili elkdievu pielūdzēji, kas ēd cilvēka miesu, šāda aizsardzība bija uzskatāma par saprātīgu.

Vigors pazina «Pasaules tēlojuma» ritmu un stīvo, arhaisko izteiksmes veidu. Vai šos vārdus patiesi sarakstījis Marko Polo? Ja tā, šo nodaļu savām acīm skatījuši tikai daži cilvēki. Vigors gaužām vēlējās izlasīt oriģinālu, jo tulkojumam pilnība neuzticējās. Vēl svarīgāk bija tas, ka viņš gribēja rūpīgi izpētīt oriģināla dialektu, lai labāk iepazītu slaveno viduslaiku ceļotāju.

Viņš turpināja lasīt.

Nonācis upes līkumā, viens no Hana vīriem uzsauca un norādīja uz vēl vienu stāvu augstu izcilni, kas slējās ielejā. Tas atradās divus desmitus jūdžu tālāk iekšzemē dziļa, biezum bieza meža vidū, taču tas nebija kalns. Tā bija milzīgas celtnes smaile, un nu mēs pamanījām citus torņus, ieslēpušos miglā. Tā kā kuģus labos vēl desmit dienas, un hana vīri gribēja nomedīt daudzus putnus un zvērus, lai būtu svaiga gaļa, mēs devāmies uzmeklēt šos kalnu būvētājus, nezināmus, nevienam nepazīstamus ļaudis.

Pēc pirmās lappuses Vigors visai parastajā stāstījumā manīja iezogamies un pieaugam teju taustāmu briesmu nojautu. Marko Polo vienkāršiem vārdiem aprakstīja, kā «mežā noklusa ij putns, ij zvērs». Marko ar medniekiem devās dziļāk džungļos pa taku, ko «ieminuši šie kalnu būvētāji».

Visbeidzot, dienas gaismai sākot dzist, Marko ar ceļabiedriem nonāca pie akmens pilsētas.

Mežs beidzās, un skatam pavērās diža pilsēta ar daudziem torņiem, katrs izgrebto elku seju klāts. Kādas velnišķīgas burvestības šie ļaudis piekopa, to man nebija lemts uzzināt, taču Dieva visžēlīgā atriebe bija piemeklējusi šo pilsētu un mežu, uzsūtot tai smagu slimību un sērgu. Pirmais mironis bija kails bērns. Ta miesa bija augoņiem nosēta, vietām izpuvuši līdz pat kaulam, un pa to ložņāja lielas melnas skudras. Kur vien pagriezies, acs ierauga miroņus, tiem nav ne gala, ne malas. Saskaitījām vairākus simtus, un tad vēl palika daudzi citi. Nāve neaprobežojās tikai ar cilvēku grēkiem. Putni bija nokrituši no debesīm. Meža zvēri gulēja, sakrituši lielās kaudzēs. Resnas beigtas

čūskas karājās no koku zariem.

Tā bija Mirušo pilsēta. Baidīdamies sērgas, mēs lielā steigā posāmies prom. Taču mūsu ierašanās nebijā palikusi nemanīta. Tie nāca no meta biezokņiem, to kailā miesa nebija veselāka kā tiem, kas bija izstiepušies uz akmens pakāpieniem un laukumos vai peldēja zaļajos aizsarggrāv- jos. Locekļi bija izpuvuši līdz pat miesai. Vieniem gandrīz visu ādu klāja čūlājoši tūkumi un augoņi, citiem vēderi bija uzblīduši un piepūtušies. Visiem vātis suloja un kūpēja. Daži nāca akli, un citi taustījās kā ar ķetnām. Šķita, it kā šo zemi būtu piemeklējušas tūkstoš kaišu, sērgu bez skaita.

No lapu biežņas tie lielā daudzumā izplūda atņirgtiem zobiem kā meža zvēri. Daži nesa nocirstas kājas un rokas, lai Dievs pasargā - daudzi šie locekļi bija apgrauzti.

Vigoram pār muguru pārskrēja salti šermuļi, lai ari rīta tveice pieņēmās spēkā. Šausmās stingdams, monsinjors lasīja Marko izklāstu par to, kā viņš kopā ar pārējiem ceļotājiem bija iebēdzis pilsētā meklēt glābiņu no izsalkušo armijas. Venēcietis sīki un smalki aprakstīja tur notikušo slaktiņu un kanibālismu. Iestājoties krēslai, Marko ar biedriem atkāpās vienā no augstajām ēkām, ko greznoja apvijušās akmens čūskas un sen mirušu ķēniņu tēli. Ienācēji gatavojās beidzamajam uzbrukumam, pārliecināti, ka mazo grupiņu drīz vien pārmāks saslimušie kanibāli, kas aizvien milzīgākā skaitā ieklīda pilsētā.

Grejs murmināja pusbalsī - vārdus nevarēja izšķirt, taču neticība viņa balsi bija skaidri saklausāma.

Tagad līdz ar rietošo sauli zuda arī visas mūsu cerības. Katrs, kā mācēja, raidīja lūgšanas uz debesīm. Hana vīri dedzināja kociņus un zie- ķēja pelnus uz sejas. Man bija tikai mans biktstēvs. Brālis Agrīrs nometās man līdzās uz ceļiem, un mēs čukstus lūgšanās nodevām savas dvēseles Dievam. Viņš cieši satvēra savu krustiņu un uztriepa man uz pieres Kristus ciešanu krustu. Tam viņš izmantoja tos pašus pelnus, ar kuriem noziedās hana vīri. Es lūkojos uz pārējo vīru noziestajām sejām un prātoju - vai šādu briesmu priekšā mēs neesam visi vienādi: gan pagāni, gan kristieši? Vispēdīgi, kura lūgšana beigu beigās tika uzklausīta? Kā lūgšana atsauca šurp Labo spēku, izglābjot mūs no sērgas, baisu I/ibo spēku, kas dāvāja mums visiem glābiņu?

Šajā vietā stāstījums aprāvās.

Grejs apgrieza lapu, meklēdams turpinājumu.

Kovaļskis atgāzās krēslā un sniedza savu vienīgo ieguldījumu šajā vēsturisko notikumu apspriešanā.

- Par maz seksa, - viņš nomurkšķēja un neveiksmīgi mēģināja apspiest atraugu.

Grejs saviebies paplikšķināja ar pirkstu pa pēdējo lapu. - Šeit… te pieminēts brālis Agrīrs.

Vigors pamāja, jo bija ievērojis šo pašu kliedzošo misēkli. Tas neapšaubāmi liecināja to, ka nodaļa ir viltojums. - Ceļojumā uz Austrumiem Polo nepavadīja neviens garīdznieks, - viņš skaļi pavēstīja. - Saskaņā ar Vatikāna hronikām, kopā ar Polo izbrauca divi dominikāņu mūki, un viņu uzdevums bija pārstāvēt Svēto Krēslu. Taču abi jau pēc dažām dienām griezās atpakaļ.

Seihana savāca lapas un salocīja tās.

- Marko Polo izņēma no savām hronikām ne tikai šo slepeno nodaļu, bet arī mūku. Patiesībā kopā ar Polo ceļā devās trīs dominikāņu mūki. Tikpat cik ceļotāju, kā tolaik bija ierasts.

Vigors aptvēra, ka viņai taisnība. Tāda paraža tolaik patiešām bija.

- Atpakaļ griezās tikai divi mūki, - Seihana turpināja. - Trešā klātesamība tika paturēta slepenībā… līdz šim.

Grejs iztaisnojās krēslā, paraustīja aukliņu ap kaklu, izņēma sudraba krustiņu un novietoja uz galda.

- Un tu apgalvo, ka šis ir brāļa Agrīra krusts? Tas pats, kurš pieminēts stāstā?

Seihanas stingrais skatiens bija gana daiļrunīga atbilde.

Mēms no pēkšņās atklāsmes, Vigors blenza uz krustiņu. Tas bija vienkāršs darinājums bez rotājumiem, tajā bija tikai viegli iestrādāta krustā sista cilvēka aprises. Nebija šaubu, ka tas ir sens. Vai tas nudien ir tiesa? Viņš viegliņām satvēra to pirkstos un kārtīgi izpētīja. Ja stāsts ir patiess, šis nieciņš vien apliecināja Marko Polo sirdi plosošo vārdu patiesīgumu.

Vigors beidzot atguva runas spējas. - Tomēr es nesaprotu. Kādēļ par brāli Agrīru stāstā nekas nav minēts?

Seihana pasniedzās un savāca papīrus vienā kaudzītē. - To mēs nezinām, - viņa īsi atteica. - Pārējās grāmatas lapas bija izplēstas un to vietā ielikta viena viltota lapa. Viltojums bija iestrādāts sējumā, taču lapas kvalitāte un vecums ātri vien apliecināja, ka tā ir vairākus gadsimtus jaunāka par pārējām šā izdevuma lapām.

Šāda dīvainība lika Vigoram saraukt pieri.

- Kas bija rakstīts jaunajā lapā?

- Man pašai to neizdevās izlasīt, taču man vēlāk pastāstīja. Tas bija nesakarīgs, murgains teksts, pārpilns Bībeles citātiem un atsaucēm uz eņģeļiem. Tā autors nepārprotami baidījās Marko stāsta. Taču būtiskākais ir tas, ka teksts sīki un plaši apsprieda paša Marko Polo zīmētu karti, kas bija iekļauta grāmatā. Teksta autors to sauca par velnišķīgu.

- Kas ar to notika?

- Lai ari baidīdamies, cilvēks, kurš izrediģēja grāmatu, nebija gribējis karti iznīcināt pavisam. Tādējādi autors kopā ar saujiņu palīgu bija pārrakstījis karti, pielietojot šifru, kas to sargāja un svētīja.

Grejs sapratis pamāja. - Viņi to pārveidoja eņģeļu rakstā.

- Bet kas ievietoja to lapu? - Vigors taujāja.

Seihana paraustīja plecus. - Paraksta nebija, taču tekstā bija pietiekami daudz norāžu un apliecinājumu tam, ka Marko Polo pēcteči nodevuši viņa slepeno grāmatas manuskriptu pāvestam pēc tam, kad četrpadsmitajā gadsimtā Eiropu izpostīja mēris. Iespējams, ģimene baidījās, ka Melnā sērga ir tā pati epidēmija, kas bija uzbrukusi Mirušo pilsētai un beidzot atnākusi iznīcināt pārējo pasauli. Tieši tobrīd grāmata iereģistrēta arhīvā.

- Interesanti, - Vigors novilka. - Ja tas ir tiesa, kļūst skaidrs, kālab aptuveni tajos laikos izzūd visas Polo ģimenes pēdas. Pat Marko Polo mirstīgās atliekas izvestas no Sanlorenco baznīcas, kurā viņš bija apglabāts. Pēc visa spriežot, tas ir sistemātisks mēģinājums izdeldēt Polo dzimtu. Vai tās jaunās murgainās lapas rašanās laiks ir noteikts?

Seihana pamāja.

-Tā tiek datēta ar septiņpadsmitā gadsimta sākumu.

Vigors samiedza acis: - Hmm… tajos laikos Itāliju pārsoļoja vēl viena plaša mēroga buboņu mēra epidēmija.

- Tieši tā, - Seihana piebalsoja. - Turklāt tajā laikā vācietis vārdā Johans Tritēmijs izgudroja eņģeļu rakstu. Par spīti viņa apgalvojumiem, ka šis raksts radies aizlaikos, pirms vēl cilvēks staigāja pa zemes virsu.

Vigors palocīja galvu. Viņš pats bija pētījis eņģeļu raksta vēsturi. Raksta izgudrotājs uzskatīja, ka, lietojot eņģeļu alfabētu, kurš it kā radies dziļu meditatīvu pētījumu rezultātā, iespējams sazināties ar eņģeļu kori debesīs. Tritēmijs turklāt vēl noņēmās ar kriptogrāfiju un slepeniem kodiem. Viņa slavenais traktāts Stenographia tiek uzskatīts par okultu darbu, taču patiesībā ir sarežģīts mistrojums, kurā iepīta gan macība par eņģeļiem, gan kodu un šifru uzlaušana.

- Tātad, ja tajā laikmetā gribēja noslēpt karti, kas nodēvēta par velnišķīgu, - Grejs gudroja, - iešifrēt to eņģeļu rakstā bUtu tīri labs veids, kā pasargāt pasauli no tās apdraudējuma.

- Tieši tā secināja arī «Ģilde». Slepenajā lapā bija iestrādātas norādes uz šīs šifrētās kartes atrašanās vietu. Karte bija iegravēta ēģiptiešu obeliskā un noslēpta Vatikānā, Gregorija muzejā. Taču obelisks laika gaitā bija pazudis, vairākas reizes pārvietots. Mēs ar Naseru, to meklēdami, dzenājāmies pa visu pasauli, un es šajā spēlē uzvarēju. Nocēlu to Naseram no deguna gala.

Vigors dzirdēja viņas balsi rūgtuma pilnu lepnumu, sarauca uzacis un pārlaida skatienu pārējo sejām. - Par kādu obelisku jūs runājat?

ĪSI PĀRSTĀSTĪDAMS NOTIKUMUS, pieminot tikai būtiskāko, Grejs pavēstīja par ēģiptiešu obelisku, kurā bija ieslēpts mūka krusts, un aprakstīja šifrēto kodu, kas bija atveidots ar fosforescē- jošu eļļu.

- Un te būs tā teksts, - Grejs pasniedza nokopēto lapu.

Vigors rūpīgi pārskatīja eņģeļu šifra mudžekli un pašūpoja galvu.

- Neredzu šeit nekādas sakarības.

- Tur jau tā lieta, - Seihana iejaucās. - Murgainā vēstule Marko grāmatā arī atsaucas uz kartes atslēgu, ar kuru varētu atšifrēt šo noslēpumu. Atslēga ir sadalīta trijās daļās un noslēpta. Pirmā atslēga bija saistīta ar gravējumu telpā, kurā slepenais teksts glabājās agrāk.

- Vēju tornī, - Vigors secināja. - Laba slēptuve. Tajā gadsimta torni tikai cēla. Tajā bija paredzēts izmitināt Vatikāna observatoriju.

- Turklāt saskaņā ar viltoto lapu Marko grāmatā, - Seihana uztvēra, - katra atslēga ved pie nākamās. Tādējādi iesākumā mums nepieciešams atrisināt pirmo mīklu. Eņģeļu raksta gravējumu Vatikānā. - Viņa pagriezās pret Vigoru. - jūs teicāt, ka jums tas izdevies. Vai tiesa?

Vigors jau grasījās atbildēt, bet Grejs novietoja plaukstu viņam uz rokas. Viņš negribēja, lai Seihanas rokās nonāk visas kārtis. Vismaz viens dūzis bija jāpatur rezervē.

- Vispirms atgādināsim, ka tu neesi pateikusi, kāpēc «Ģilde» ir iesaistījusies šajā lietā, - Grejs aizrādīja. - Kāds šai organizācijai labums no sekošanas vēsturiskajai notikumu ķēdei no Marko Polo līdz mūsdienām?

Seihana minstinājās. Viņa dziļi ieelpoja - gatavodamās melot vai saņemties, lai beidzot atklātu kārtis, - to Grejs īsti nesaprata. Sākdama stāstīt, Seihana apstiprināja Greja aizvien pieaugošās bailes.

- Mums ir pamats uzskatīt, ka sācies jauns Marko Polo aprakstītās slimības uzliesmojums, - viņa sacīja. - Tas pasprucis no Marko ekspedīcijas galeru senajiem vrakiem, kas palikuši Indonēzijas salu tuvumā. «Ģilde» jau atrodas notikuma vietā, gatavojoties sekot zinātniskajām pēdām. Mums ar Naseru bija uzdots sekot vēsturiskajām pēdām. Kā jau «Ģildē» pierasts, labā roka nedrīkstēja zināt, ko dara kreisā.

Grejs pārzināja šūnām līdzīgo, strikti nodalīto «Ģildes» struktūru - līdzīgu uzbūvi bija iecienījušas daudzas teroristu organizācijas.

- Taču es nozagu informāciju, - viņa atteica. - Es noskaidroju slimības patieso dabu un tās spēju uz mūžiem izmainīt biosfēru.

Turpinājumā Seihana pastāstīja par to, kā «Ģilde» ir atklājusi vīrusu - to saucot par Jūdas celmu - un tā spēju pārvērst visas

baktērijas slepkavās.

Viņa nocitēja Marko Polo:

- «Bez skaita sērgu». Tieši tas uzbruka Indonēzijai. Taču es pazīstu «Ģildi», un zinu, ko tā grasās darīt. Savācot un iegrožojot šo patogēno sīkbūtni, organizācija cer radīt lērumu jaunu bakterioloģisko ieroču - to munīcijas avots būtu neizsmeļams.

Klausīdamies, kā Seihana stāsta par slimību, Grejs sēdēja, ieķēries galda malā tik stipri, ka iesāpējās pirksti. Viņu bija sagrābušas stindzinošas šausmas.

Pirms Grejs paguva atplest muti, Vigors nokrekšķinājās.

- Ja «Ģildes» zinātnes nodaļa nodarbojas ar vīrusu - kādēļ tik nozīmīgi ir izsekot Marko Polo gaitām? Kāda tam jēga?

Atbildēja Grejs, atgādinādams slepenās nodaļas pēdējo rindiņu.

- Baiss Labais spēks, «kas dāvāja mums visiem glābiņu». Pēc tā spriežot, domāts kāds dziedinātājs.

Seihana pamāja.

- Marko izdzīvoja un varēja pavēstīt šo stāstu. Pat «Ģilde» neuzdrošinātos palaist savā valļā tādu vīrusu, neizstrādājot līdzekli, kā to savaldīt.

- Vai vismaz neatklājot tā izcelsmi, - Grejs piebilda.

Vigors nekustīgi lūkojās uz pilsētu. Viņa seja iezīmējās uz austošās saules fona.

- Ir vēl citi neatbildēti jautājumi. Kas notika ar brāli Agrīru? Kas tā nobiedēja pāvestu?

Taču Grejam bija cits, vēl būtiskāks jautājums. - Jaunā epidēmija uzliesmojusi Indonēzijas apkaimē - bet kur tieši?

- Pie nomaļas salas. Par laimi, tālu no biezi apdzīvotām vietām.

- Ziemassvētku salā, - Grejs precizēja.

Seihanai pārsteigumā iepletās acis.

Cita apstiprinājuma nevajadzēja.

Grejs uzrāvās stāvus. Visi raudzījās viņā. Monks ar Līzu bija devušies uz Ziemassvētku salu pētīt to pašu slimību. Viņiem nebija ne jausmas, kāda sērga viņus tur sagaida, un arī par «Ģildes» interesi šajā lietā «Sigmas» pārstāvji nezināja. Grejs sāka smagi elsot. Par to jāpavēsta Peinteram. Taču - ja reiz «Sigmas» darbs ir apdraudēts, vai viņa saceltā trauksme neiegrūdīs draugus vēl lielākās briesmās, nepadarīs abus par drošu mērķi?

Bija nepieciešama sīkāka informāciju. - Cik tālu ir pavirzījusies «Ģildes» operācija Indonēzijā.

- Nezinu. Es jau tā ar grūtībām izdibināju to, ko jums pastāstīju.

- Seihana! - Grejs nikni ieteicās.

Viņas acis raižpilni samiedzās. Grejs satraukumā gandrīz noticēja,

ka šīs bažas ir neliekuļotas. - Es… Es patiesi nezinu, Grej. Kādēļ prasi? Kas noticis?

Smagi nopūties, Grejs piegāja pie margām. Viņam bija vajadzīgs brīdis pārdomām, bija vajadzīgs izsvērt visus faktus.

Patlaban skaidrs bija tikai viens.

Viņam jāsazinās ar Vašingtonu.

01.04. Vašingtona

HERIETA PĪRSA PŪLĒJĀS nomierināt vīru. Grūts uzdevums, vel jo vairāk tāpēc, ka viņš bija ieslēdzies viesnīcas vannasistabā. Viņa spaidīja vēsu, mitru lupatiņu pie savas pārsistās lūpas.

- Džek! Ātver durvis!

Viņš bija pamodies pirms divām stundām, apjucis un dezorientēts. Tas jau agrāk bija pieredzēts. Saulrieta sindroms. Parasta parādība Alcheimera slimniekam, šādi slimnieki izjūt paaugstinātu nemieru, uzbudinājumu pēc saulrieta, kad pazīstamā apkaime tumsā vieš apjukumu.

Šeit, svešās telpās, tas izpaudās vēl ļaunāk.

Arī tas, ka viesnīca Phoenix Park bija otrā apmešanās vieta pēdējās nepilnās diennakts laikā, nekādi nenāca par labu. Vispirms doktora Korina dzīvoklis, tagad viesnīca. Taču Grejs, čukstus atvadīdamies, bija klusi nodevis viņai norādes tonī, kas nepieļāva iebildumus - tiklīdz doktors Korins iziet no dzīvokļa, viņiem jādodas prom uz kādu viesnīcu otrā pilsētas malā, jāpiereģistrējas ar izdomātu vārdu un jānorēķinās skaidrā naudā.

Papildu drošības mērs.

Taču nepārtraukta pārbraukšana bija kaitējusi Džekam. Viņš jau diennakti nebija dabūjis tegetrola devu, garastāvokļa stabili- zatoru, un bija izlietojis visu propranololu, asinsspiediena zāles, kas mazināja stresu.

Tādēļ nebija nekāds brīnums, ka pirms kāda laika Džeks pamodās, panikas pārņemts un dezorientēts. Tik sliktā stāvoklī viņa vīru nebija redzējusi mēnešiem ilgi.

Viņu bija uzmodinājuši Džeka izsaucieni un smagā stampāša- na. Sieviete bija iekritusi miegā klubkrēslā pie viesnīcas numuriņa nelielā televizora. Viņa bija ieslēgusi Fox News kanālu un nogriezusi skaņu tik klusi, lai dzirdētu vienīgi pieminam Greja vārdu.

Vīra klaigu uztrūcināta no miega, viņa bija iesteigusies guļamistabā. Muļķīga kļūda. Pacientus, kas atrodas šādā stāvoklī, nedrīkst pārsteigt. Džeks bija atvēcinājies un pamatīgi iesitis viņai pa muti. Augstā asinsspiediena dēļ pagāja vismaz pusminūte, līdz viņš beidzot pazina sievu.

Kad tas notika, viņš bija iegājis vannasistabā. Herieta dzirdēja vīru šņukstam. Tieši šā iemesla dēļ Džeks bija ieslēdzies.

Pīrsu vīrieši neraud.

- Džek, ver vaļā! Viss kārtībā. Es piezvanīju uz tuvāko aptieku, pasūtīju zāles. Viss bUs labi.

Herieta apzinājās, ka zvanīt un pasūtīt zāles bija riskanti. Taču viņa nevarēja vest Džeku uz slimnīcu, un, ja viņš netiks pie ārsta,

demence varēja pieņemties spēkā. Turklāt viņa klaigāšana varēja izraisīt neapmierinātību viesnīcas vadībā. Ja nu tiek izsaukta policija?

Herietai nebija izvēles, viņa pieņēma vienīgo iespējamo lēmumu. No sitiena smeldza zobi. Atvērusi tālruņu katalogu, viņa bija piezvanījusi diennakts aptiekai, kas piegādāja zāles uz mājām, un palūgusi atjaunot medikamentu krājumus. Kad zāles atvedīs un vīrs tās iedzers, viņa norēķināsies, dosies uz nākamo viesnīcu un atkal pazudīs.

Melodiski ieskandējās durvju zvans.

Paldies dievam!

- Džek, atbrauca no aptiekas. Es tūlīt nākšu.

Viņa izsteidzās no guļamistabas un apstājās pie numuriņa ārdurvīm. Sniegdamās pēc bultas, Herieta pēkšņi sastinga, paliecās uz priekšu un paskatījās pa durvju actiņu. Tajā, ieapaļi ieskauts un izkropļots, bija redzams gaitenis un sieviete ar melniem, īsi apgrieztiem matiem. Viņai mugurā bija balta žakete ar aptiekas logotipu uz atloka, rokās balts, ar skavotaju aizdarīts papīra maisiņš, ar klāt piespraustu čeku.

Sieviete pasniedzās, taču nebija redzams, ko viņa dara. Vēlreiz noskanēja durvju zvans. Sieviete ieskatījās pulkstenī un jau grasījās doties prom.

- Mirklīti uzgaidiet! - Herieta uzsauca cauri durvīm.
- Sivan aptieka! - sieviete atsaucās.

Drošs paliek drošs. Herieta piegāja pie talruņa, kas atradās uz galdiņa turpat numuriņa priekšnamā. Pa ceļam viņa nejauši pamanīja savu atspulgu spogulī pie sienas. Viņa izskatījās izvārguši, kā pusnodegusi, sačākstējusi vaska svece. Sieviete piespieda podziņu un piezvanīja uz viesnīcas reģistratūru vestibilā.

Klausuli pacēla uzreiz.

- Phoenix Park, reģistratūra.
- Trīssimt trīsdesmit ceturtais numurs. Es vēlējos apstiprinājumu par to, ka mums atsūtīta kurjere no aptiekas.
- Jā, kundze. Es pirms trim minūtēm pārbaudīju kurjeres dokumentus. Vai kas atgadījies?
- Nē, nebūt. Es tikai gribēju…

No guļamistabas puses atskanēja blīkšķis, tad lāstu virtene. Džeks beidzot bija atslēdzis vannasistabas durvis.

- Vai varu jums vēl kā palīdzēt, kundze? - reģistratūras darbinieks piedāvājās.
- Nē, paldies. - Viņa nolika klausuli.
- Herieta! - vīrs sauca, un dusmīgajā tonī pavīdēja satraukums.
- Es esmu te, Džek.

Pie durvīm atkal zvanīja.

Pārgurusī Herieta atrāva bultu, cerēdama, ka Džeku nevajadzēs pierunāt iedzert zāles. Viņa atvēra durvis.

Kurjere pacēla galvu un pasmaidīja, taču smaidā pavīdēja mežonīgs, draudīgs uzjautrinājums, nevis sirsnība. Pazinusi viņu, Herieta parakmeņojās. Sieviete, kas bija uzbrukusi viņiem drošajā mājā. Herieta nepaguva ne pakustēties, kad sieviete atspēra durvis līdz kājai vaļā.

Durvju mala trāpīja Herietai pa plecu, un viņa, neveikli tvarstīdamās, nogāzās uz cietās flīžu grīdas. Izstiepusi roku, viņa mēģināja mazināt trieciena spēku, taču plaukstas locītava asi noklikšķēja. Cauri rokai izskrēja sāpju šautra.

Gulēdama pusguļus uz sāniem, viņa noelsās un aizvēlās tālāk.

Džeks izbrāzās no guļamistabas, ģērbies tikai bokseršortos.

- Herieta?

Joprojām neskaidru prātu, Džeks nepaguva novērtēt situāciju.

Sieviete pārkāpa pāri slieksnim, pacēla pistoli ar resnu stobru un pavērsa to pret Džeku.

-Še tev zāles.

- Nē! - Herieta ievaidējās.

Sieviete nospieda mēlīti. Stobra galā nopaukšķēja elektrības lādiņš, kaut kas pašāvās Herietai gar ausi un, puskrēslā sprakšķi- not zilas dzirksteles, trāpīja Džekam kailajās krūtīs.

Elektrošoks.

Rokas savēcinādams, vīrietis norīstījās… un nogāzās atmuguriski.

Viņš nekustējās.

Apdullušajā klusumā no televizora gandrīz nedzirdami atskanēja Fox News diktora balss:

- Metropolitēna policija joprojām meklē Grejsonu Pīrsu saistībā ar kādas Vašingtonas mājas nodedzināšanu un uzspridzināšanu.

08.32 Stambula

STĀVĒDAMS VIENS pie margām uz jumta, Grejs pūlējās izdomāt kādu drošu saziņas veidu ar Vašingtonu. Viņš pratoja par draudošajām briesmām Ziemassvētku salā. Jābūt piesardzīgam, jāpārliecinās, ka saruna ir dzirdama tikai Peintera ausim. Bet kā? Kurš gan varētu apgalvot, ka «Ģilde» nenovēro un nenoklausās visus sakaru kanālus?

Seihana, palikusi pie galda, ierunājās, taču viņas teiktais nebija veltits Grejam:

- Monsinjor, jūs aizvien neesat izstāstījis, kālab atsaucāt mūs uz Stambulu. Jūs apgalvojat, ka esat atšifrējis eņģeļu rakstu gravējumus.

Ziņkārības dzits, Grejs tuvojās galdam, taču palika stāvam starp Seihanu un Vigoru.

Monsinjors pacēla mugursomu un novietoja sev uz ceļiem. Tad parakņājās pa to, izvilka piezīmju grāmatiņu, nolika uz galda un atvēra. Pāri visai lapai stiepās ar ogli ieskricelēts raksts eņģeļu burtiem.

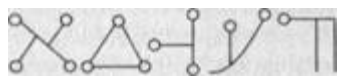

- Šis zīmes bija iegravētas Vēju torņa gridā, - Vigors skaidroja. - Katrs šā alfabēta burts atbilst kādam noteiktam vārdam. Ja ticam eņģeļu raksta tēvam Tritēmijam, saliekot šis zīmju grupiņas pareizā secībā, iespējams pa tiešo sarunāties ar kadu noteiktu eņģeli.

- Gluži kā tālsaruna, - noburkšķēja Kovaļskis, kas sēdēja pretējā pusē.

Vigors pamāja un atšķīra nākamo lappusi.

- Es atļāvos atzīmēt katram burtam atbilstošo vārdu.

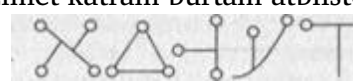

ALEPH IOD GIMEL AIN HE

Grejs pašūpoja galvu. Viņš ķeburos nesaskatīja nekādu sistēmu. Vigors izvilka pildspalvu un pasvītroja katra vārda pirmo burtu, katru nosaukdams. - A.I.G.A.H.

- Vai tas ir kāda eņģeļa vārds? - Kovaļskis ieprasījās.

- Nē, eņģeļa ne. Tomēr tas ir vārds, - Vigors stāstīja. - Jums jāsaprot, ka Tritēmijs balstīja alfabētu uz senebreju rakstību, uzskatīdams, ka šiem burtiem piemīt liela vara. Pat līdz šai dienai Kabalas piekritēji ir pārliecināti, ka senebreju burtu apveidos un lokos slēpjas kāda dievišķa gudrība. Tritēmijs apgalvoja, ka viņa eņģeļu raksts ir senebreju rakstības visšķīstākais tīrradnis.

Grejs pieliecās tuvāk, sākdams izprast:

- Bez tam ebreji, atšķirībā no mums, lasa no labās uz kreiso pusi.

Seihana, vilkdama pirkstu pa papīru, nolasīja burtus ačgārnā secībā. - H.A.G.I.A.

- Hagia, - Vigors uzmanīgi izrunāja vārdu. - Grieķu valodā tas nozīmē «dievišķs».

Grejs samiedza acis, bet tad pēkšņā atskārsmē iepleta tās.

Protams!

- Un? - Seihana vaicāja.

Kovaļskis ieskāja bārdas rugājus, būdams tādā pašā neizpratnē kā pārējie.

Vigors piecēlās un aicināja pārējos līdzi, likdams nostāties ar seju pret pilsētu.

- Mājupceļa Marko Polo iegriezās Stambulā, kuru tolaik sauca par Konstantinopoli. Šeit viņš pameta Āziju un beidzot atgriežas Eiropā - tās savā ziņā bija nozīmīgas krustceles.

Monsinjors norādīja uz pilsētu, uz vienu no senajiem vēstures pieminekļiem. Grejs to bija pamanījis agrāk. Tā bija masīva baznīca ar platu, zemu kupolu, un tās sienas pa pusei aizsedza melnas sastatnes - tur pilnā sparā risinājās restaurācijas darbi.

- Hagia Sophia, - Grejs izrunāja skaļi tās nosaukumu.

Vigors pamāja.

- Savulaik tā bija lielākā kristīgā baznīca pasaulē. Marko pats ir izteicis apbrīnu par tās plašumiem. Daži kļūdaini uzskata, ka Hagia Sophia nozīmē Svētā Sofija, taču patiesais šās celtnes nosaukums ir Dievišķās Gudrības baznīca, ko var interpretēt arī kā Eņģeļu Gudrības baznīca.

- Tad jau mums jādodas turp! - Seihana izsaucās. - Tur noteikti ir paslēpta pirmā atslēga. - Viņa jau pagriezās.

- Ne tik strauji, jaunā dāma! - Vigors aizrādīja.

Monsinjors piegāja pie mugursomas un no tās dziļumiem izvilka kādu audumā ietītu priekšmetu. Lēni, uzmanīgi nolicis to uz galda, viņš atlocīja audeklu, un visu acīm atklājās blāva zelta

plāksnīte. Pēc izskata spriežot, stipri sena. To rotāja rakstu zīmes kursīvā, un tās vienā galā bija caurums.

- Tas nav eņģeļu raksts, - Vigors pasteidzās norādīt, manīdams Greja interesi par simboliem. - Tas ir mongoļu valodā. Tur teikts - «Mūžīgo debesu spēku vārdā, lai svētīts ir hana vārds. Lai tas, kurš viņam neizrāda cieņu, top nokauts».

- Nesaprotu, - Grejs sarauca uzacis. - Vai tas piederēja Marko Polo? Kas tas ir?

- Ķīniešu valodā to sauc par paitzu. Mongoļu valodā - par gerege.

Vigora vērās trīs mulsuma pilnas sejas.

Vīrietis ar galvas mājienu norādīja uz priekšmetu. - Mūsdienu izpratnē tā ir VIP caurlaide. Ceļotājs ar šādu superpasi hana Hubilaja

valdītajās zemēs varēja pieprasīt zirgus, krājumus, vīrus, kuģus un jebko citu. Atteikums sniegt šādu palīdzību bija sodāms ar nāvi. Hans izsniedza šādas caurlaides sūtņiem, kas ceļoja apkārt viņa uzdevumā.

- Smuki, - Kovaļskis nosvilpās, taču zibsnis jūras kājnieka acīs Grejā viesa aizdomas, ka viņa godbijību drīzāk izpelnījies pats zelts, nevis šis stāsts.

- Un Polo vīrieši saņēma šādu pasi? - Seihana taujāja.

- Pat veselas trīs. Katrs vienu. Marko, viņa tēvs un tēvocis. Starp citu, saistībā ar šīm pasēm ir kāds jocīgs atgadījums, pat diezgan slavens. Kad Polo vīrieši atgriezās Venēcijā, viņus neviens tur neesot pazinis. Visi trīs izvārguši, noguruši ieradās ar vienu kuģi, neizskatīdamies diez ko labāk par ubagiem. Neviens negribēja ticēt, ka tie ir sen pazudušie Polo ģimenes pārstāvji. Izkāpusi krastā, trijotne atārdīja drēbju šuves, un zemē izbira neaptverama bagātība - smaragdi, rubini, safīri un sudrabs. Šajā dārgumu krātuvē bija arī visas trīs zelta paitzu, un tās šajā stāstā sīki aprakstītas. Taču pēc šā atgadījuma zelta pases pazudušas bez pēdām. Visas trīs.

- Tikpat cik kartes atslēgu, - Grejs piezīmēja.

- Kur jūs to atradāt? - Seihana jautāja. - Kādā Vatikāna muzejā?

- Nē. - Vigors paklaudzināja pa piezīmju grāmatiņu, kurā bija eņģeļu raksti. - Ar drauga palīdzību es to atklāju zem marmora flīzes, kurā bija iegravēts šis raksts. Plāksnīte bija noglabāta slepenā dobumā zem flīzes.

Gluži kā mūka krustiņš, Grejs aptvēra. Aprakts akmeni.

Seihana izgrūda īsu lāstu. Arī šī trofeja visu laiku atradusies viņai deguna galā.

Vigors turpināja:

- Es uzskatu, ka šis ir viens no paitzu, kuru izsniedza Polo ekspedīcijai. - Viņš pēc kārtas uzlūkoja visus klātesošos. - Un vēl es uzskatu, ka tā ir pirmā atslēga.

- Tādējādi norāde uz Svētās Sofijas katedrāli… - Grejs iesāka.

- Ved pie otrās atslēgas, - Vigors uztvēra. - Vēl divas pazudušas pases, vēl divas pazudušas atslēgas.

- Bet kā jūs varat būt tik drošs? - Seihana nerimās.

Vigors apgrieza plāksnīti. Otro pusi greznoja ar lielu rūpību iegravēts viens burts. Eņģeļu raksta burts.

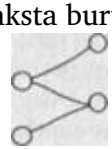

Vigors piesita ar pirkstiem pa burtu. - Te ir pirmā atslēga.

Grejs saprata, ka monsinjoram taisnība. Viņš pacēla acis un paraudzījās uz milzīgo baznīcu. Hagia Sophia, Svētās Sofijas katedrāle. Otrā atslēga noteikti ir paslēpta tur, taču celtne bija neaptverami liela. Tas būtu kā sameklēt zelta adatu siena kaudzē. Paies vairākas dienas.

Vigors laikam bija apjautis viņa bažas.

- Esmu jau nosūtījis kādu cilvēku sākt izmeklēšanu - Vatikāna mākslas vēsturnieku, kurš man palīdzēja darbā ar Vēja tornī uzieto eņģeļa rakstu.

Grejs pamāja. Pētīdams burtu, viņš tomēr nejaudāja nokratīt dziļi iezīdušās raizes par abiem saviem draugiem, Monku un Lizu. Abi ir nonākuši lielās briesmās. Ja neizdosies nosūtīt drošu ziņu uz Vašingtonu, varbūt varētu palīdzēt draugiem citādi - pārspēt «Ģildi» cīniņā par šā noslēpuma atslēgu.

Atrast Mirušo pilsētu, atklāt zāles.

Pirms to izdara «Ģilde».

Vērdamies saullēktā, Grejs atsauca atmiņā Vigora teikto par to, ka Stambulā bijušas Marko Polo ceļojuma krustceles. Patiesībā senā pilsēta jau kopš dibināšanas atradusies pasaules krustcelēs. Tai ziemeļos pletās Melnā jūra, dienvidos - Vidusjūra. Starp tām atradās Bosfora jūras šaurums, svarīgs tirdzniecības un jūras ceļš. Taču no vēsturiskā viedokļa būtiski bija tas, ka

Stambula atradās abos kontinentos vienlaikus. Ar vienu kāju Eiropā, ar otru - Āzijā.

To pašu var apgalvot par pilsētas vietu laika ritējumā.

Ar vienu kāju tagadnē, ar otru - pagātnē.

Mūžam krustcelēs.

Zinama līdzība ar viņu pašu.

Greja pārdomas pārtrauca mobilā tālruņa zvans turpat līdzās. Vigors pagriezās un izmakšķerēja tālruni no mugursomas priekšējās kabatas un, pieri saraucis, apskatīja zvanītāja numuru no displeja.

- Vašingtonas kods, - Vigors novilka.
- Droši vien direktors Krovs, - Grejs brīdināja. - Nesakiet par mums ne vārda. Runājiet pēc iespējas īsāk, lai nenodotu mūsu atrašanās vietu. Pēc sarunas izņemsim tālrunim akumulatoru, lai to nevar izsekot pasīvi.

Tādas paranojas izpausmes izbrīnīts, Vigors nobolija acis un atvāza tālruņa vāciņu.

- Protito! - viņš sacīja.

Vīrietis kādu brīdi klusuciezdams klausījās, uzacīm sarauco- ties aizvien vairāk. - Chi Parle? - viņš noprasīja mazliet nepacietīgi. Atbilde šķita viņu stipri satriecam.

Viņš pagriezās un pastiepa tālruni Grejam.

- Vai tas ir direktors Krovs? - tas pusbalsī vaicāja.

Vigors papurināja galvu. - Ņemiet un runājiet.

Grejs paņēma tālruni un pielika pie auss. - Hallo!

Balsi, kas atskanēja klausulē, un nepārprotamo ēģiptiešu akcentu viņš pazina uzreiz. Nasera vardi šķita sasaldējam gaisu visapkārt.

- Pie manis ir tava māte un tēvs.

9. NULLES PACIENTS

..

6. JŪLIJS, 12.42 Uz «Jūru valdnieces» klāja

TE NU BIJA glābšanas darbi…

Stāvēdams liftā kuģa vidus daļā, Monks uz plaukstas balansēja pusdienu paplāti. Pār otru plecu bija pārmesta trieciensautene. No mazajiem skaļruņiem plūda grupas ABBA dziesma akustiskā versijā. Brauciens no kuģa šaurajām virtuves telpām uz augšējo klāju bija tik ilgs, ka pēdējā ceļa posmā viņš jau dungoja līdzi.

Augstais dievs…

Beidzot durvis atvērās, un Monks tika laukā no kabīnes. Viņš slāja pa gaiteni pretī sargiem, kas stāvēja abpus divviru durvīm tā galā. Pa ceļam viņš klusi murmināja malajiešu vārdus, vingrinādamies to izrunā. Džesijs bija nočiepis mazliet krāsas, un Monks bija iekrāsojis seju un rokas tādas pašas kā pirātiem un nomaskējies tieši tāpat kā mirušais Lizas kajītē - pēc tam Monks viņa līķi bija paklusām izmetis pāri bortam.

No acīm prom, no sirds ārā.

Maskēšanās tērps bija pabeigts, kad Monks pārvilka šalli pāri sejas apakšējai daļai, lai iejustos lomā līdz galam.

Vilku barā esot, nākas kaukt arī pašam.

Šās diennakts laikā Džesijs bija iemācījis Monkam dažas visizplatītākās frāzes malajiešu valodā, kādā sarunājās pirāti uz šā kuģa. Diemžēl Monks nebija apguvis pietiekami daudz, lai tiktu garām apsardzes kordonam, kas bija apjozts Līzai. Viņi kopā ar Džesiju bija izlūkojuši kuģi un noskaidrojuši, ka visi galvenie zinātnieki un to tuvākie palīgi sadzīti vienā stāvā, kamēr mediķi turpināja aprūpēt saslimušos visā kuģī.

Diemžēl jādomā, ka iebrucēji uzzinājuši par Lizas pieredzi fizioloģijas lauciņā, un viņa tikusi ieslodzita pētniecības nodaļā, kuru stingri apsargāja. Domājams, šajos posteņos stāvēja tikai pirātu elite paša vadoņa, notetovētā maora Rakao personīgā uzraudzībā. Sakaru telpu apsargāja tikpat nopietni. Džesijs to bija noskaidrojis un, izmantojot prasmi tekoši sarunāties malajiešu valodā, iefiltrējies pirātu vidu.

Starplaikā Monks bija kļuvis par Džesija miesassargu - nekas cits viņam neatlika. Pat ja Monks sadomātu notēlot Džonu Veinu un iebruktu pētniecības nodaļā, kā viņš tiktu no turienes ārā kopā ar Līzu? Un kurp viņi dotos? Kuģim traucoties pilnā ātrumā, nāktos lekt pāri bortam. Ne visai prātīga doma.

No rīta Monks, stāvēdams uz atklātā klāja, bija pētījis udeņus. «Jūru valdniece» peldēja dziļi Indonēzijas salās. Viņi bija iejukuši sīku

atolu labirintā, kur uz debesīm tiecās tūkstošiem džungļiem noaugušu smaiļu. Ja abi izbēgtu un aizpeldētu uz kādu no šīm salām, viņus pavisam viegli sadabūtu rokā.

Ja vien viņiem laimētos izsprukt no tīģerhaizivju zobiem.

Tādēļ Monks bija spiests sēdēt un gaidīt.

Taču tas nenozīmē, ka viņš nevarēja neko iesākt.

Piemēram, tagad.

Iznēsāt pusdienas.

Plāns bija labs. Viņam jāsazinās ar Līzu. Viņai jāzina, ka viņa nav viena uz šā kuģa. Taču vēl svarīgāk bija tas, ka Monkam būs jāpadod viņai ziņa, līdzko būs pienācis laiks rīkoties. Tā kā viņš nevarēja sazināties ar Līzu pats, bija nepieciešams starpnieks.

Monks nonāca pie divviru durvīm. Viņš norādīja abiem sargiem uz paplāti un nomurmināja malajiešu valodā, kā vien mācējā: - Pusdienu zvans.

Viens no sargiem pagriezās un ar šautenes laidi padauzīja pa durvīm. Pēc brīža sargs, kas stāvēja otrā pusē, atvēra durvis, paskatījās uz Monku un pamāja ar roku, aicinādams viņu prezidenta luksusa kajītē.

Pie ieejas Monku sagaidīja sulainis frakā un regālijās. Viņš mēģināja izņemt paplāti Monkam no rokām, taču tas, iejuties pirāta lomā, izmēģināja nešpetnu malajiešu rūcienu un ar plecu atgrūda viru sāņus. Sulainis atsprāga atmuguriski, rokām vicinādamies, izpelnīdamies uzjautrinātu rūcienu no durvju sarga.

Monks iegāja kajītes galvenaja salonā. Dūmu mākonītis no guļamkrēsla uz balkona norādīja uz ceļa mērķi.

Guļamkrēslā, potītes sakrustojis, zvilnēja Raiders Blants, ģērbies kuģa peldmētell un puķainās peldbiksēs, gaišie mati bija izspūruši. Viņš smēķēja resnu lētu cigāru un vēroja gausi slīdam garām kalnainās salas. Glābiņš bija tuvu, taču reizē arī tālu. Kā piemērodamās drūmajam vispārējam noskaņojumam, no apvāršņa augšup kāpa tumšu mākoņu gūzma.

Kad Monks piegāja klāt, miljardieris pat nepūlējās pacelt acis. Tāds bieži ir bagāto paradums - izturēties pret apkalpojošo personālu kā pret neredzamiem. Lai gan šoreiz, viņš varbūt pauda nicinājumu pret pirātu, kas pienesis pusdienas. Raidera sulainis jau bija uzklājis galdiņu balkona malā.

Sudrabs, kristāls, izgludinātas servjetes.

Būt karalim droši vien ir jauki.

Monks novietoja paplāti uz galda un noliekdamies iečukstēja vīrietim ausī:

- Nekādi neizrādiet, ka dzirdat mani, - Monks angliski brīdināja. - Es esmu Monks Kokalis no Amerikas.

Miljardieris reaģēja, vienīgi sparīgāk izpūšot dūmus.

- Doktores Kamingsas kolēģis, - viņš nopūzdamies attrauca. - Biju domājis, ka esat pagalam. Pirāti sūtīja savējos jums pakaļ…

Monkam nebija laika stāstīt. - Jā, pirāti… tiešām pie mums iegriezās… un smagi sagriezās.

Balkona durvīs parādījās sulainis.

Raiders pameta viņam ar roku, uzsaukdams:

- Paldies, Pīter, man tevis vairs nevajag.

Monks nokrāva visus šķīvjus no paplātes uz galda un nocēla sudraba vāku no karstā ēdiena šķīvja. Atklājās tur noslēptas divas nelielas rācijas.

- Papildu porcijas jums un Līzai.

Atlicis vāku atpakaļ, viņš nocēla otra šķīvja vāku.

- Un vēl, protams, mazdrusciņ deserta.

Divas mazkalibra pistoles.

Viena Raideram, otra Lizai.

Miljardierim iepletās acis. Monks redzēja, ka vīrietis visu sapratis.

- Kad?… - Raiders izdvesa.

- Sazināsimies pa rāciju. Astotais kanāls. Pirāti to neizmanto. - Monks ar Džesiju bija visu dienu pa to uzturējuši sakarus, un pirāti neko nepamanīja. - Vai varēsiet nogādāt rāciju un šaujamo Lizai?

- Darīšu, ko varēšu, - viņš solīja un apliecināja apņemšanos, sparīgi palocījis galvu.

Monks izslējās taisni. Viņš baidījās uzkavēties ilgāk, jo sargiem varēja rasties aizdomas. - Ak jā, trešajā šķīvī ir rīsu pudiņš.

Monks devās uz galveno salonu un pāri plecam vēl izdzirdēja Raideru burkšķam:

-Jupis rāvis, cik derdzīgi… Kurš gan sadomājis likt pudiņā rīsus?

Monks nopūtās. Acīmredzot bagātie ir laimīgi vienīgi tad, ja ir iemesls pagausties. Viņš izgāja pa divviru durvīm. Viens no sargiem uzrunāja viņu malajiešu valodā.

Atbildes vietā Monks iegrūda pirkstu degunā, tēlodams, ka ir stipri aizņemts un svarīgs, kaut ko nesaprotami atrūca un turpināja ceļu uz liftu.

Par laimi, kabīne joprojām atradās šajā pašā stāvā, un durvis atvērās uzreiz. Viņš iešmauca kabīnē brīdī, kad atskanēja kārtējā ABBA melodija.

Vīrietis iestenējās.

Iečirkstējās rācija pie sāniem. Monks atsprādzēja to un pielika pie mutes.

- Kas ir? - viņš noprasīja.

- Tiekamies kajītē, - Džesijs norādīja. - Es pašlaik turp dodos.

Abi bija iepriekš atraduši tukšu kajīti un ierīkojuši tur kaujas štābu.

- Kas lēcies?

-Tikko uzzināju. Kuģa kapteinis plāno šodien iegriezties kādā ostā un pašlaik motorus dzen, cik spēj, lai tiktu līdz ostai pirms tumsas iestāšanās. Laika ziņās teikts, ka negaisa apgabals, kas virzās pāri Indonēzijas salām, pamazām pāraug taifūna. Tādēļ kuģim jāpiestāj ostā.

- Labi, tiekamies kajītē, - Monks attrauca un izslēdza rāciju.

Aizāķējis rāciju pie jostas, Monks aizvēra acis. Iespējams, viņiem beidzot uzsmaidījusi laime. Viņš sāka kalt bēgšanas plānus, bet mute tikmēr automātiski kustējās līdzi ABBA dziesmai Take a Chance on Me.

Tīri feina dziesmiņa.

13.32

LIZA RAUDZĪJĀS uz pacienti. Sieviete bija ieģērbta zilā slimnīcas halātā un ar caurulītēm un vadiņiem pieslēgta pie visdažādākajām novērošanas iekārtām. Blakus istabā uzturējās divi sanitāri.

Liza bija palūgusi atļauju kādu bridi palikt vienai pie pacientes.

Viņas pazīmju sarakstu Līza zināja no galvas. Baltā sieviete, piecas pēdas četras collas gara, simt desmit mārciņas smaga, gaiši mati, zilas acis, kreisajā sānā apendektomijas rēta. Rentgenā bija atklāts, ka kreisās rokas apakšdelms diezgan pasen bijis lauzts, taču veiksmīgi sadzijis. «Ģildes»veiktajā biogrāfijas pārbaudē pat bija noskaidrots lūzuma cēlonis - nelaimes gadījums jaunība, ar skrituļdēli trāpot asfalta seguma plaisā.

Līza bija iekalusi no galvas arī sievietes asins analīžu rezultātus - aknu enzīmi, urea, kreatinīns, bilirubīns, pilna asins aina. Viņa zināja tās jaunākos urīna un fēču analīžu rezultātus.

Vienā pusē atradās instrumentu paplāte, kurā bija akurāti izkārtoti apskates instrumenti - otoskops, oftalmoskops, stetoskops, endoskops. Viņa tos visus bija šorīt pielietojusi. Uz blakus galdiņa kā akordeons salocītas atradās iepriekšējās nakts elektrokar- diogrammas un elektroencefalogrammas izdrukas. Līza bija sīk- siki izskatījusi visas šīs lapas. Aizritējušās dienas gaitā viņa bija izlasījusi visu pacientes slimību vēsturi un izpētījusi lielāko daļu «Ģildes» virusologu un bakteriologu iegūto datu.

Tā nebija koma. Precīzāks nosaukums šādam stāvoklim būtu - katatonais stupors. Pacientei bija novērojama izteikta cerea flexibility jeb vaska valkanība. Pakustinot locekli, tas palika tādā stāvoklī, gluži kā manekenam. Pat ja šī poza bija sāpīga… kā Līza pirms kāda laika bija atklājusi.

Šobrīd Līza par pacientes organismu zināja visu.

Nogurusi viņa izlēma atpūsties un izmeklēt pacienti.

Tiesa, ne ar instrumentiem un analīzēm, bet ar empātiju.

Lai aiz analīžu rezultātiem saskatītu sievietes būtību.

Doktore Sūzana Tjūnisa bijusi augstu vērtēta pētniece, un viņu gaidīja veiksmīga karjera. Viņa pat bija atradusi savu sapņu vīrieti. Visumā sievietes dzīve līdzinājās Līzas dzīvei, vienīgi Sūzana piecus gadus bija nodzīvojusi laulībā. Viņas liktenis kalpoja par atgādinājumu, cik mūsu dzīve, mūsu gaidas, cerības un sapņi ir trausli.

Līza pastiepa cimdā tērpto roku un saspieda sievietes plaukstu, kas gulēja uz plānās segas.

Nekādas reakcijas.

Otrā telpā sanitāri sakustējās - atvērās kajītes durvis. Līza

izdzirdēja doktora Deveša Patandžali balsi.

Viņa atlaida Sūzanas plaukstu.

Līza pagriezās un ieraudzīja Devešu ienākam istabā. Viņa neiztrūkstošā ēna Surina ieslīdēja krēslā blakus telpā un apsēdās, glīti salikusi rokas klēpī. Ideāla sabiedrotā… ideāla un nāvējoša.

Devešs atslēja spieķi blakus durvīm un pienāca pie Līzas.

- Redzu, ka esat šorit kārtīgi iepazinusies ar mūsu Nulles pacienti.

Līza sakrustoja rokas uz krūtīm. Tā bija pirmā reize, kad Devešs viņai pateica kaut ko daudzmaz nozīmīgu - pēdējā laikā viņš lielākoties bija atstājis Līzu vienatnē veikt pētījumus un pats daudz uzturējies kopā ar Henriju toksikoloģijas laboratorijā un ar Milleru infekcijas slimību laboratorijā. Līza pat maltītes ieturēja viena savā istabā vai šeit, luksusa kajītē.

- Tagad, kad esat ieguvusi pilnīgu priekšstatu par manu galveno pacienti, pastāstiet visu, ko zināt.

Lai arī vīrietis smaidīja, Līza saklausīja viņa vārdos draudus.

Viņa atcerējās aukstasinīgo Lindholma slepkavību. Tikai tāpēc, lai sniegtu mācību - esiet noderīgi. Devešs sagaidīja no viņas rezultātus, atklāsmes, kas bija paslīdējušas garām citiem pētniekiem. Turklāt viņa manīja, ka bija atstāta viena ar pacienti tādēļ, lai viņu neiespaidotu agrāk izteikti viedokļi.

Devešs gribēja dzirdēt viņas unikālo novērtējumu šai situācijai.

Tomēr Līza nevarēja izmest no prāta Deveša agrāk teikto par to, ko vīruss dara pacientē. Tas vairojas.

Līza piegāja pie pacientes un atbrīvoja viņas apakšdelmu. Mediķu ziņojumi liecināja, ka locekļus vēl nesen klājuši augoņi un asiņaini iekaisumi. Taču tagad viņas āda bija tīra. Šķita, ka vīruss viņā ne tikai vairojas.

- Jūdas celms viņu dziedē, - Līza sacīja, noģizdama, ka Devešs viņu pārbauda. - Pareizāk sakot, vīruss pēkšņi sadomājis izlabot visu, ko tas iepriekš izdarījis ar baktērijām. Kāda nezināma iemesla pēc tas pārvērš nāvīgās baktērijas atpakaļ labvēlīgās sikbūtnēs.

Viņš pamāja. - Tas izdala tādas pašas plazmīdas, kādas reiz ievadīja baktērijās. Bet kādēļ?

Līza pašūpoja galvu. Viņa nezināja. Vismaz droši ne.

Devešs pasmaidīja, sejā parādījās negaidīti sirsnīga un draudzīga izteiksme.

- Ari mūs tas dzen strupceļā.
- Tomēr man ir kāda hipotēze, - Līza bilda.
- Nudien? - Viņa balsi ieskanējās pārsteigums.

Līza pagriezās pret vīrieti. - Lai arī pacientes miesa veseļojas, man nedod mieru tas, ka viņa paliek katatonā stāvoklī. Šāda stupo- ra

cēloņi var būt vienīgi galvas trauma, galvas smadzeņu asinsvadu slimība, vielmaiņas slimība, reakcija no zālēm vai encefalīts.

Pēdējo cēloni viņa uzsvēra īpaši.

Encefalīts.

Smadzeņu iekaisums.

- Es pamanīju, ka nevienā ziņojumā aizdomīgā kārtā nebija iekļautas kādas analīzes, - viņa turpināja. - Mugurkaula punkcija ar muguras smadzeņu šķidruma analīzēm. Nekur nebija nekādu ziņu. Es biju domājusi, ka šīs analīzes ir veiktas - nolūkā izpētīt šķidrumu ap viņas smadzenēm

Devešs pamāja. - Baltut sahi. Ļoti labi. Šādas analīzes tika veiktas.

- Un jūs atradāt šķidrumā Jūdas celmu?

Viņš atkal pamāja.

- Jūs minējāt, ka vīruss inficē tikai baktērijas, pārvēršot tās neģēlīgās sīkbūtnēs, taču tas nevar taisnā ceļā iekļūt cilvēka šūnās. Bet tas nenozīmē, ka vīruss nevar nokļūt smadzeņu šķidrumā. Tieši to jūs domājat, stāstot par vairošanos. Vīruss ir viņai galvā.

Viņš piekrītoši nopūtās. - Izskatās, ka tieši tur tas tiecas nokļūt. '

- Tātad, tas nav novērojams tikai vienai pacientei?

- Nē, ar laiku tā būs visiem cietušajiem… vismaz tiem, kuri pārdzīvos sākotnējo bakterioloģisko uzbrukumu.

Viņš paaicināja Līzu uz istabas stūri, kur bija uzstādīti datori, un sāka klikšķināt taustiņus te pie viena, te pie otra displeja.

Kamēr viņš darbojās, Līza turpināja staigāt šurpu turpu gar gultas galu.

- Neviens organisms nav ļaundabīgs tāpat vien, joka pēc. Pat vīruss ne. Baktēriju toksifikācijai ir kāds iemesls. Ņemot vērā plašo baktēriju diapazonu, kuru tas spēj pārvērst, tā nav izvēle uz labu laimi. Tāpēc es sāku prātot, ko tas iegūst no šādas darbības.

Devešs palocīja galvu, iedrošinādams Līzu runāt, tomēr viņas secinājumi acīmredzami nebija viņam nekas jauns. Pārbaude turpinājās.

Līza uzmanīgi nopētīja pacienti.

- Ko tas iegūst? Tas var iekļūt aizliegtajā teritorijā - cilvēka smadzenēs. Doktors Bārnharts minēja, ka deviņdesmit procentu

cilvēka organismu šūnu nav cilvēka, bet gan baktēriju šūnas. Viena no retajām vietām, kur netiek ielaistas ne vīrusu, ne baktēriju infekcijas, ir mūsu galvaskauss. Mūsu smadzenes ir sterilas, tiek aizsargātas pret infekciju. Cilvēka organisms ir izstrādājis gandrīz necaursitamu aizsargsienu, kas sastāv no asinīm un smadzenēm - šis filtrs ļauj iekļūt smadzenēs asinīs izšķīdušajam skā- beklim un barības vielām, taču visu pārējo iekšā nelaiž.

- Tātad, ja kaut kas grib iekļūt galvā… - Devešs mudināja.

- Lai pārvarētu šo asiņu un smadzeņu aizsargsienu, bUtu

nepieciešams vispārējs uzbrukums. Teiksim, jāpanāk, lai mūsu pašu baktērijas pavēršas pret mums, novājina organismu tiktāl, ka vīruss izspraucas cauri šai aizsargsienai un nonāk smadzeņu šķidrumā. Tāds ir vīrusa bioloģiskais ieguvums, padarot baktērijas toksiskas.

- Nudien, pārsteidzoši, - Devešs novilka. - Es jau zināju, ka jūs ir vērts atstāt dzīvu.

Par spīti vārdos ietērptajam komplimentam, Līzai šie slēptie draudi nesniedza nekādu atvieglojumu.

- Tātad, galvenais jautājums - kāpēc? - Devešs turpināja. - Kāpēc vīruss grib iekļūt galvā?

- Aknu fasciola, - sacīja Līza.

Neparastā, negaidītā atbilde beidzot piesaistīja nedalītu Deveša uzmanību zinātniecei. - Kā lūdzu?

- Aknu fasciola ir labs piemērs, cik daba ir mērķtiecīga. Vairumam aknu fasciolu dzīves ciklā ir trīs saimniekorganismi. Cilvēka aknu fasciola izdēj oliņas, kas atstāj organismu ar fēcēm, kuras noskalo kanalizācijā vai ūdensceļos, kur tās ēd gliemeži. No oliņām izšķiļas tārpiņi, kas izurbjas no gliemeža un uzmeklē nākamo saimniekorganismu - kādu garāmpeldošu zivi. Kad cilvēki zivi noķer un apēd, tārps aizceļo uz aknām, tur izaug par aknu fasciolu un dzīvo laimīgi mūžīgi mūžos.

- Un ko no tā var secināt?

- Iespējams, Jūdas celms rīkojas līdzīgi. Sevišķi, ja apskatām Dicrocoelium dendriticum, lancetveida divmuti. Arī tas izmanto trīs saimniekorganismus - mājlopus, gliemežus un skudras. Visintriģējošākā, pēc manām domām, ir pēdējā stadija skudrā.

- Kāda tā būtu?

- Lancetveida divmutis skudrā kontrolē tās nervu centrus, maina uzvedības paradumus. Konkrētāk, saulei rietot, divmutis piespiež skudru uzkāpt zāles stiebra galā, iekrampēties tur ar apakšžokli un gaidīt, līdz ganības to apēd govs. Ja tas nenotiek, saullēktā skudra atgriežas pūznī, un nākamajā naktī rīkojas tāpat. Lancetveida divmutis burtiskā nozīmē vada kukaini pēc patikas, kā auto.

- Un jūs domājat, ka šis vīruss rīkojas līdzīgi? - Devešs vaicāja.

- Savā ziņā, jā, es pieļauju. Taču es to izstāstīju galvenokārt tālab, lai liktu jums atcerēties, cik viltīga var būt daba, meklējot jaunu izmantojamu teritoriju. Smadzenes ir sterila vide bez svešķermeņiem, to var dēvēt par neskarto teritoriju. Daba to mēģina izmantot, gluži tāpat ka divmutis skudru.

- Spīdoši. Šo versiju visādā ziņa ir vērts papētīt. Tomēr šaja medus mucā varētu būt iesprucis piliens darvas. - Devešs atgriezās pie datora. Viņš bija augšuplādējis Quicktime videofailu. - Es jau minēju, ka vīruss iekļuvis visu sākotnējā bakterioloģiskajā uzbrukumā izdzīvojušo pacientu muguras smadzeņu šķidrumā. Parau- gieties, kas

tad notiek.

Viņš nospieda atskaņošanas pogu.

Tas bija video bez skaņas. Divi baltos kombinezonos tērpti vīrieši pūlējās piesprādzēt pie guļvietas kailu vīrieti ar noskūtu galvu. Viņam pie krūtīm un galvas ar vadiņiem bija piestiprināti elektrodi. Vīrietis valstījās, pretojās, ņirdza zobus, pa muti viņam nāca putas. Viņš nepārprotami bija stipri novājināts. Ķermeni klāja brūces un nomelnējuši augoņi, tomēr vīrietim izdevās atsvabināt vienu roku no cilpas, un, savilcis to kā plēsīga zvēra ķetnu, viņš ieskrāpēja samtāram, saslējās augšup un spēcīgi iecirta zobus tam pašam sanitāram apakšdelmā.

Videomateriāls beidzās.

Devešs izslēdza monitoru. - Saņemti ziņojumi par vairākiem šādiem gadījumiem - pacientiem, kuri saslima pirmie, novērota līdzīga mežonīga reakcija.

- Iespējams, tā ir citāda katalepsijas forma. Katatonisks stupors ir tikai viena no formām. - Līza ar galvas mājienu norādīja uz pacienti. - Taču var but arī pretēja reakcija, tās spoguļattēls - ka- taleptisks uzbudinājums, ko raksturo ārkārtīga hiperaktivitāte, pārspīlētas grimases un vaibstīšanās, dzīvnieciski spiedzieni un rēcieni un psihozes izraisīta vardarbība.

Devešs piecēlās un atkal pagriezās pret gultu.

- Vienas monētas divas puses, - viņš pusbalsī novilka, vērdamies uz gulošo sievieti.

- Vīrietis videofilmiņā? - Līza taujāja. Viņa bija ievērojusi videomateriālā redzamo apkārtni. Tas nebija filmēts uz šā kuģa. - Kas viņš bija?

Devešs skumji norādīja uz gultu. - Viņas vīrs.

To izdzirdot, Līza saspringa un pavērās uz sievieti, kas gulēja gultā. Viņas vīrs…

- Abi inficējās vienlaikus, - Devešs klāstīja. - Viņus atrada uz jahtas, kas bija uzskrējusi uz rifa netālu no Ziemassvētku salas. Jūsu Džons Do apakšējā klājā, tas, kuram uzbrukusi miesu saē- došā baktērija, noteikti bija aizpeldējis līdz krastam. Šos abus mēs uzgājām uz jahtas klāja. Abi bija vārgi, tuvu nāvei.

Tad tā «Ģilde» bija uzzinājusi par šo notikumu.

Devešs pamāja ar galvu uz sievietes pusi. - Protams, tas mudina uzdot jautājumu, kādēļ vīram ir iestājies pilnīgs psihisks sabrukums, turpretim sievai vīruss izdziedē ārējās vainas, un viņa pati ir ieslīgusi laimīgā, bezrūpīgā katatoniskā miegā? Mēs uzskatām, ka atbildē uz šo jautājumu, iespējams, slēpjas pretlīdzeklis šai sērgai.

Liza nestrīdējās pretī. Viņa nebija vientiese. Lai ko apgalvotu Devešs, Līza zināja, ka «Ģildi» nevada altruistiski mērķi. Tā nemeklēja pretlīdzekli, lai glābtu pasauli. Organizācijai attiecībā uz šo vīrusu bija

savi plāni, taču, pirms to īstenošanas, vīruss bija pilnībā jāizprot, jāizstrādā pretlīdzeklis vai zāles, šajā ziņā Lizas un «Ģildes» nodomi sakrita, jāatrod pretlīdzeklis. Vienīgais jautājums - kā to atrast, «Ģildei» nezinot?

Devešs apcirtās uz papēža un devās uz durvīm.

-Jūsu darbs rit uz priekšu lieliski, doktore Kamingsa. Esat pelnījusi uzslavu. Taču rit ir jauna diena. Un darbam jāturpinās tikpat raiti. - Viņš pameta skatienu atpakaļ, pacēlis vienu uzaci. - Vai skaidrs?

Viņa pamāja.

- Pavisam jauki. - Viņš atkal brīdi klusēja. - Ak jā, mūsu izpriecu kuģa īpašnieks, ievērojamais Raiders Blants ielūdz visus šopēcpusdien uz kokteiļu vakaru viņa kajītē. Nelielas svinības.

- Kam par godu?

- Svinam ieiešanu ostā, - Devešs paskaidroja, paņemdams spieķi. - Esam netālu no galamērķa.

Līzai nebija nekāda noskaņojuma atzimēt tādu notikumu. - Man šeit ir daudz darba.

- Blēņas. Jūs ieradisieties. Ilgi tas nevilksies, un jums nepieciešams izvēdināt galvu pēc darba. Jā, tas nu ir nokārtots. Likšu Rakao jūs pavadīt. Lūdzu, uzvelciet atbilstošas drānas.

Viņš izgāja no kajītes, Surinai sekojot pa pēdām.

Kad abi bija aizgājuši, Līza nogrozīja galvu.

Viņa atkal pievērsās gultai.

Doktorei Sūzanai Tjūnisai.

- Man ļoti žēl, - viņa čukstēja.

Gan par vīru, gan par to, kas Sūzanu sagaida.

Līza pirmīt bija salīdzinājusi savu un pacientes dzīvi, atskār- šot, cik tās bijušas līdzīgas. Viņa atsauca atmiņā Sūzanas vīru, satrakojušos, mežonīgām, pārgrieztām acīm. Tas viņai atgādināja pašas mīlestību. Līza aplika sev rokas apkārt un jau tūkstošo reizi vēlējās, kaut atrastos mājās kopā ar Peinteru.

Viņa šorīt atkal bija sazinājusies ar draugu. Kārtējais ieplānotais ziņojums. Šoreiz viņa rīkojās gudrāk un nemēģināja slepus nodot ziņu par esošo situāciju, tikai apliecināja, ka viss ir kārtībā. Tomēr, nelaipni izrauta no sakaru telpas, viņa nebija varējusi valdīt asaras.

Līza gribēja būt viņa skaujās.

Taču sieviete lieliski zināja, kādai viņai jābūt, lai kaut reizi vēl to izbaudītu.

Noderīgai.

Viņa piegāja pie instrumentu paplātes un paņēma oftalmosko- pu. Pirms došanās uz kokteiļu ballīti Līza gribēja vēlreiz pārbaudīt kādu anomāliju, kuru nebija izpaudusi Devešam.

Kādu pilnīgi neiespējamu parādību.

02.02 Vašingtona. NOKAVĒTS VIENS SOLIS.

Nevarējis sagaidīt liftu, Peinters lēkšoja lejup pa Phoenix Park viesnīcas kāpnēm uz vestibilu. «Sigmas» tiesmedicīnas ekspertu vienība joprojām rosījās stāvu augstāk, caurskatīdama trīssimt trīsdesmit ceturto numuru. Viņš bija atstājis divus FIB operatīvos darbiniekus strīdamies ar vietējās likumvaras pārstāvjiem.

Mērīšanās ar jurisdikcijām.

Galīgs neprāts.

Šā vai tā, Peinters šaubījās, vai šeit tiks atrasti taustāmi pierādījumi.

Pirms stundas viņu bija uzmodinājuši no snaudas «Sigmas» komandcentra kopmītnēs. Meklēšana beidzot bija devusi rezultātus. Pasūtījums papildināt izrakstīto zāļu devu uz Džeksona Pīr- sa vārda. Šociālās apdrošināšanas numurs bija sakritis. Pirmais trāpījums, kopš Grejs un pārējie bija aizbēguši no sabombardētās drošās mājas. Peinters bija uzdevis Nacionālās Drošības parval- des meklēšanas kanālos pārbaudīt visus zināmos Greja segvārdus, kā arī vecāku vārdus.

Peinters bija aizsūtījis uz aptieku ātrās reaģēšanas vienību un pats pievienojies citai vienībai, kas devās uz pasūtījuma piegādes adresi. Viesnīcu Phoenix Park. Aptiekā apstiprināja, ka pasūtījums tiešām veikts, taču kurjers vēl nebija atgriezies, un centieni sazināties ar viņu pa mobilo tālruni pagaidām bijuši nesekmīgi. No aptiekas pat mēģinājuši sazināties ar viesnīcu, taču numurā neviens necēla klausuli.

Ieradies viesnīcā, Peinters uzzināja iemeslu. Numurs bija tukšs. Tā iemītnieki jau bija ņēmuši kājas pār pleciem. Reģistrā bija ierakstīti Freda un Džindžeras Rodžersu vārdi, un reģistrators stāstīja, ka tas bijis pavecāks pāris, viņi samaksājuši skaidrā naudā, un neviena cita kopā ar viņiem nav bijis. Jādomā, ka Grejs atradās citur. Bez tam Grejs nebūtu pieļāvis tik kliedzošu misēkli - pasūtot zāles, viņš uzreiz iedarbinātu trauksmes zvanu meklētāju vidū.

Ja tā - kas pamudināja viņa vecākus izšķirties par tik riskantu soli? Herieta nebija dumja. Acīmredzot nepieciešamība bijusi akūta. Bet kādēļ viņi zāles nesagaidīja? Kas skubināja viņus laisties prom? Bet varbūt tas bija tikai māņsolis, lai nosūtītu vajātājus pa nepareizām pēdām?

Peinters bija pārliecināts, ka Grejs tā neizmantotu savus vecākus. Viņš pavēlētu tiem klusiņām ielīst kādā stūrī un nebāzt degunu ārā. Un viss. Te kaut kas nebija lāgā. Neviens nebija redzējis pavecāko pāri

atstājam viesnīcu.

Turklāt vēl tas pazudušais kurjers…

Peinters atgrūda kāpņu durvis un ieskrēja vestibilā.

Nakts administrators viņam pamāja, berzēdams rokas.

- Mums ir videomateriāls no vestibila apsardzes kameras.

Peinteru ieveda nakts administratora kabinetā, kas atradās turpat dziļāk. Uz dokumenta skapja stāvēja televizors ar iebūvētu videomagnetofonu.

- Attiniet kādu stundu atpakaļ, - Peinters lūdza, ieskatījies pulkstenī.

Administrators ielika kaseti un aiztina uz norādīto laiku. Vestibilā neviena nebija, vienīgi kāda darbiniece sēdēja pie galda un rakstīja papīrus.

- Luīze, - administrators norādīja, iebakstīdams ar pirkstu ekrānā. - Viņu šī jezga ir pamatīgi satriekusi.

Peinters nelikās dzirdam un pieliecās tuvāk ekrānam.

Vestibila durvis atvērās, pie reģistratores galda ātriem soļiem pienāca kāds stāvs baltā virssvārcī, uzrādīja dokumentu un devās pie liftiem.

Luīze atgriezās pie darba.

- Vai jūsu nakts reģistratore redzēja kurjeru aizejam?
- Varu pajautāt…

Peinters apturēja ierakstu brīdī, kad kurjers kārtoja virssvārci.

Sieviete.

Nevis aptiekas sūtītais vīrietis.

Apsardzes kameras filmas attēls bija graudains, tomēr sievietes aziātiskie vaibsti bija labi saskatāmi. Peinters viņu pazina. Viņš atcerējās to redzējis novērošanas kamerā, kas bija uzstādīta drošajā mājā.

Nasera vienības locekle.

Peinters aši nospieda kasetes izņemšanas pogu un izrāva kaseti no videomagnetofona. Viņš apsviedās tik zibenīgi, ka pārsteigtais nakts administrators atkāpās. Peinters pacēla kaseti.

- Neviens par to neuzzinās, - viņš noskaldīja, ieurbdamies viesnīcas darbiniekā ar stingru skatienu, pēc iespējas pūlēdamies izskatīties draudīgs, un tas, ņemot vērā viņa omu, nebija grūti. - Ne policija. Ne FIB.

Vīrietis enerģiski pamāja ar galvu.

Peinters devās ārā pa durvīm, sažmiedzis plaukstas dūrēs. Viņu mocīja vēlēšanās pa kaut ko iesist.

No visa spēka.

Peinters saprata, kas šeit noticis.

Nasers bija pārķēris Greja vecākus.

Viņiem no deguna priekšas.

Tas nelietis bija apsteidzis «Sigmu» tikai par dažām minūtēm. Peinters nevarēja vainot nevienu aģentu par zaudējumu šajās sacīkstēs. Viņš iemeslu zināja - birokrātija. Seihanas pagātne teroristiskajā grupējumā bija sacēlusi kājās visas iestādes, un tas nozīmēja, ka visi cits citam maisījās pa kājām. Kur daudz pavāru, tur putra piedeg… un ja vēl pavāriem ir aizsietas acis…

Atšķirībā no Nasera.

Peinters augu dienu bija atdūries pret dažādiem šķēršļiem, lielākoties birokrātiskas dabas, saistībā ar teritorijas sadali. Valdības ierosinātā pārbaude «Sigmā» lika ari citām aģentūrām sajust asins garšu mutē. Tas, kurš nogrābtu pārbēdzēju no «Ģildes» - lielo zivi dīķi, kurā daudzi salikuši makšķeres, - varētu būt gandrīz drošs par savu neaizskaramību. Tādējādi dažādu organizāciju starpā nebija nekādas īpašās sadarbības, labi ja vispārīgas norādes.

Ja vien Peinters cer pārspēt Naseru, viņam jāpārcērt birokrātiskās važas, kas saista rokas. Bija tikai viens veids, kā to paveikt. Viņš izvilka mobilo tālruni. Pie velna diplomātiju.

Viņš piespieda ātrā zvana pogu un piezvanīja komandcentram.

Klausuli pacēla Peintera palīgs.

- Brant, savieno mani ar DARPA direktoru Maknaitu. Pa šifrēto līniju.

- Tūlīt, ser. Starp citu, es tieši grasījos jums zvanīt. Sakaru daļai nupat ienākušas dīvainas ziņas saistībā ar Ziemassvētku salu.

Pagāja brīdis, līdz Peintera prāts pārslēdzās. - Kas tur noticis? - mazliet nomierinājies, viņš prasīja, un apstājās, pie viesnīcas virpuļdurvīm.

- Skaidri nav zināms, taču rādās, ka nolaupīts izpriecu kuģis, ar kuru evakuēja salas iedzīvotājus.

- Ko?! - viņš ieelsās.

- Vienam Pasaules Veselības organizācijas zinātniekam laimējies izbēgt, un viņš ar īsviļņu rāciju sazinājās ar garāmbraucošu tankkuģi.

- Līza un Monks?…

- Ne vēsts, taču jaunas ziņas nāk ik minūti.

- Tūlīt būšu klāt.

Sirdij dauzoties, viņš beidza sarunu, ielika tālruni kabatā un izgāja pa virpuļdurvīm. Aukstajam gaisam neizdevās atvēsināt kūsājošās asinis.

Līza…

Viņš prātā pārlika pēdējo sarunu ar draudzeni. Viņa bija izklausījusies nogurusi, varbūt pat kādu nieku aizkaitināta, miega bada nomākta. Vai viņu bija piespieduši zvanīt?

Pilnīgs absurds.

Kurš gan būtu tik pārdrošs, ka nolaupītu veselu izpriecu kuģi?

jebkuram būtu skaidrs, ka vēsts par to izplatītos ātri, īpaši satelīt-novērošanas laikmetā.

Tik milzīgu kuģi nekur nav iespējams noslēpt.

15.48. Uz «Jūru valdnieces» klāja

REDZĒTAIS LIKA MONKAM ieplest muti.

Dievs visaugstais…

Monks viens pats stāvēja uz labās puses klāja un gaidīja Dže- siju. Tieši priekšā iznira miglā tīta sala. No okeāna pacēlās stāvas klintis ar robainām smailēm, un nekur nebija ne miņas no krastmalas vai piestātnes. Sala izskatījās kā sensens akmens kronis, rotāts vīnstīgām un džungļiem.

Īpašu draudīgumu šai ainai piešķīra melnās debesis salas fonā. Izpriecu kuģis centās apsteigt negaisu. Tālumā no zemu gu- lošiem %imšiem mākoņiem šur tur šļācās lietus un pāršalca okeānu, kurā mutuļoja viļņi baltām galotnēm. Bija sacēlies vējš, plandīja karogus, un brāzmas bangodamas grūstīja kuģa korpusu.

Monks ar vienu roku cieši turējās pie reliņiem. Milzīgais kuģis zvalstījās negaisa saceltajos lielajos viļņos, pārbaudot stabiliza- toru izturību.

Vai kapteinis ir galīgi šķīries no prāta?

Kuģis bija samazinājis ātrumu, taču kurss palika nemainīgs - milzīgais peldlīdzeklis slīdēja taisni virsū neapdzīvotajai salai. Tā izskatījās tikpat nemīlīga kā simtiem citu salu šajā apvidū. Kas šajā bija tik īpašs?

Attapīgais malajiešu valodas pārzinātājs Džesijs bija izdabūjis ziņas par salu no kāda kuģa pavāra, kurš šajā apvidu bija uzaudzis. Salu sauca Pusat jeb Naba. Pavārs stāstīja, ka kuģi no šīs apkaimes vairās. Vietējā leģenda vēsta, ka no šīs nabas dzimusi Bali karaliene ragana Rangda, viņas dēmoni joprojām sargā raganas dzimšanas vietu - nezvēri, kas paceļas no dzelmes un norauj nelaimīgos uz viņas pasauli jtiras dziļumā.

Džesijs bija arī piedāvājis citu skaidrojumu - visticamāk, šeit ir papilnam nejauku rifu un viltīgu straumju.

Bet varbūt vainojams pavisam kas cits?

Piepeši šķietami no pašas klints sienas iznira tris kuteri. Zili, zemi un gari.

Ari tie bija pirāti.

Nav brīnums, ka šeit neviens neuzdrošinās rādīties, Monks nodomāja. Miroņi nerunā.

Monks pameta skatienu apkārt, garām pasteidzās daži viri, sasaukdamies malajiešu valodā. Viņš mēģināja saprast. Ieskatījās pulkstenī. Kur kavējas Džesijs? Taisni tagad noderētu tulkojums.

Monks pētīja salu, kas tuvojās.

Starptautiskā informācija vēstīja, ka Indonēzijas salas ir kā nosētas ar simtiem slepenu līču. Indonēzijas salu ķēdi veidoja vairāk

nekā astoņpadsmit tūkstoši salu, un tikai seši tūkstoši bija apdzīvotas. Tādējādi palika divpadsmit tūkstoši paslēptuvju.

Monks vēroja kuteru trijotni ducinām aizvien tuvāk, tad pašķiramies un asi pagriežamies, izšļācot sālsūdens plīvuru. Divi novietojās abpus kuģa priekšgalam, trešais nostājās tieši priekšā, un pāri viļņu mugurām lēni slīdēja atpakaļ uz salu.

Pavadoņi.

Mazie kuģīši rāda lielajam brālim ceļu uz ostu.

Salai tuvojoties, Monks pamanīja nelielu plaisu klints sienā. Tās izliekumu citā rakursā pat būtu grūti ievērot. Izpriecu kuģim šī plaisa likās pārāk šaura - tas būtu gluži kā kamielim izlīst caur adatas aci. Taču kāds acīmredzot bija rūpīgi izmērījis ar eholotu un salīdzinājis ar kuģa izmēriem un iegrimi.

Izpriecu kuģis iespiedās starp abām stāvajām melnajām klints sienām, un inerce spieda to virzīties tālāk. Labais borts čīkstēdams un trīsēdams berzās gar akmens sienu. Monks atlēca atpakaļ, jo klints izvirzījums uztriecās virsū divām glābšanas laivām, un pār viņu nolija sadragāto laivu atlūzas un gabaliņi.

Viss kuģis nokaucās.

Monks aizturēja elpu. Taču tālu nebija jābrauc. Tunelim drīz pienāca gals, «Jūru valdniece» izslīdēja no alas un nonāca platā, neliela ezera lieluma lagūnā zem klajām debesīm.

Monks atkal piegāja pie reliņiem un izbrīnīts meta skatienus apkārt. Sasodīta būšana. Nav brīnums, ka šo salu iedēvējuši par Nabu.

Sala patiesībā bija sena vulkāna virsotne ar lielu lagūnu tās vidū, ko ieskāva robainas sienas, veidojot kaut ko līdzīgu kronim. Krastmalā klintis bija lēzenākas, lekniem džungļiem klātas, un šur tur vīdēja sudrabaini ūdenskritumi. Lagūnu apjoza smilšaini liedagi. Tālākā mala bija nosēta ar koka dēļu ēciņām un būdām ar palmu jumtiem. No ciematiņa stiepās neskaitāmas koka piestātnes un akmens moli. Vairākas laivas bija izvilktas krastā remontam, citas - izrusējušas līdz pat brangām.

Mīļas mājas pirātiem.

Izpriecu kuģim pretī iztraucās vēl daži kuteri.

Monks nedomāja, ka tajās sēdošie vēlas pārdot atbraucējiem suvenīrus.

Viņš paraudzījās augšup, manīdams, ka lagūnā gaisma bija citāda, ēnaināka. It kā debesis būtu ātri sabiezējuši melni mākoņi.

Taču mijkrēsli lagūnā neradīja negaiss.

Iezemieši bijuši darbīgi, Monks prātoja, staipīdams kaklu.

Virs vulkāna konusveida atveres krustām šķērsām pletās milzīgs tikls. Lāpīts un stiķēts, acīmredzot veidots pa daļām, un sākts gatavot pirms vairākiem gadu desmitiem, varbūt pat gadsimtiem. Galveno karkasu veidoja tērauda troses un režģi, kas stiepās starp klints

smailēm. Dažviet to veidoja virvju un buru rivju tikli, un visvecākajās vietās vidēja zāles un niedru vijumi. Šis atjautīgais izgudrojums sedza visu lagūnu kā rūtains jumts - inženierdarba brīnums, meistarīgi nomaskēts ar lapām, vīnstīgām un zariem. No augšas lagūna butu neredzama, no putna lidojuma izskatītos, ka krātera vidū plešas džungļi.

Tagad šajā plašajā tīklā bija ieķērusies «JUru valdniece», uz mūžiem slēpta no okšķerigām acīm.

Tas nebija lāgā.

Dzinēji apklusa, un kuģis vēl kādu laiku slīdēja, inerces dzīts. Monks dzirdēja būkšķus un vieglu trīsuļošanu - kuģis izmeta enkurus.

Viņa uzmanību piesaistīja jezga kuģa priekšgalā.

Monks devās skatīties. Pirāti nebija tik lēnīgi un skrēja viņam garām, vicinādami triecienšautenes un gavilēdami.

- Tas nav uz labu, - Monks burkšķēja.

Turēdamies iepakaļus, Monks beidzot ieraudzīja prāvu pirātu pūli, kas bija sapulcējies uz priekšējā klāja un drūzmējās ap peldbaseinu un karstā ūdens baseiniņu. No skaļruņiem dunēja Bahamu salu mūzika - Boba Mārleja meldijas. Daudziem vīriem rokās bija alus, viskija un degvīna pudeles, pūlī sajaucās algotņi un vietējie pirāti. Pēc visa spriežot, bija sākusies mājup atgriešanās ballīte.

Ar viesību spēlēm.

Pirāti bija pievērsušies kuģa labajam bortam. Augstu paceltais rokās tie kratīja triecienšautenes, un visapkārt skanēja uzmundrinoši saucieni. Kāds bija atskrūvējis peldbaseina tramplīna dēli un piestiprinājis pie reliņiem tā, ka otrs gals šūpojās virs ūdens. Pie dēļa piegrūda vīrieti. Viņam rokas bija sasietas aiz muguras. Viņš bija piekauts, asiņainu degunu un pārsistu lūpu.

Monku grūstīja, bet pāri pirātu galvām viņš uz īsu bridi ieraudzīja vīrieša seju.

Ak kungs…

Džesijs izmisīgi tarkšķēja malajiešu valodā, taču viņa vārdi nekrita auglīgā augsnē. Šautenes stobrs paskubināja viņu kāpt pāri reliņiem un nostāties uz dēļa. Šie acīmredzot bija pirātu fundamentālisti, kas pieturējās pie gadsimtu ilgām tradīcijām.

Džesijs zvārojās uz dēļa, un šautenes bakstīdamas dzina viņu uz otru galu.

Monks gribēja doties viņa virzienā.

Taču starp viņu un jauno slimnieku aprūpētāju stāvēja vairākas rindas pirātu. Un ko tagad iesākt? Monks taču nevarēja izlauzties līdz nelaimīgajam, šaujot pa labi un pa kreisi. Tā viņš abiem parakstīs nāves spriedumu.

Tomēr Monka roka virzījās uz šautenes pusi.

Nevajadzēja iesaistīt puiku. Viņš bija apkrāvis jaunekli pārāk

smagiem uzdevumiem, pārlieku nodarbinājis. Džeijs pirms stundas bija devies sadabūt kādu apkaimes karti. Kādam noteikti būtu karte, vai arī to varētu uzskicēt. Pirāti katrā ziņā iegūst krājumus no tuvienes. Monks lūdza piesargāties, taču Džesijs spulgojošām acīm bija aizbrāzies prom.

Un, lūk, kas no tā iznācis.

Džesijs iegaudojies noslīdēja no dēļa gala un kūleņodams ieplunkšķēja ūdenī. Monks pieskrēja pie reliņiem, stāvēdams blakus lielākajai daļai pirātu, kas jautri klaigāja, ūjināja un gānījās. Sākās derību slēgšana.

Monks izpūta aizturēto elpu - Džesijs elsdams iznira virs ūdens uz muguras un spārdījās kājām.

Divi pirāti pie priekšgala nolaida šautenes, tēmēdami uz upuri, kas kulstījās ūdenī.

Dievs tēvs…

Spalgi nosprakšķēja šāvieni - zem slāpējošā tīkla tie izklausījās sevišķi skaļi.

Uz trāpījumiem norādīja šļaksti ūdenī.

Pie Džesija papēžiem.

Atkal smiekli.

Jauneklis spārdījās un locījās vēl spēcīgāk, pūlēdamies attālināties no kuģa.

Līdz krastam viņam nav cerību tikt.

Viens zilais kuteris traucās tieši virsū jauneklim, kas kūlās pa ūdeni, acīmredzot pirāti nodomājuši nelaimīgo sabraukt, tomēr pēdējā mirklī krasi sagriezās, nošķiezdami Džesiju ar ūdens šalti.

Viņš sprauslāja, izskatīdamies drīzāk dusmīgs nekā izbijies.

Gulēdams uz muguras, jauneklis sparīgi vicināja kājas «šķērī- tē» un izmantoja sasietās rokas par improvizētu stūri. Puisis bija spēcīgs un izturīgs.

Tomēr kuteris bija straujāks.

Tas apmeta loku un traucās šurp.

Šāvējs, kas stāvēja kutera pakaļgalā, smiedamies pacēla trieciensauteni un notēmēja. Kad kuteris izšāvās starp izpriecu kuģi un jaunekli, viņš nobēra ložu krusu.

Monks sarāvās, zinādams, ka šādu uzbrukumu Džesijs nevarētu pārciest.

Kuteris aizžvīkstēja garām.

Bet turpat ūdenī kāsēja un sprauslāja Džesijs. Viņš kūļājās un spārdījās. Šur tur pirātu vidū atskanēja pa uzmundrinošam saucienam.

Monks spēcīgi ieķērās reliņos, tik stipri, ka būtu grūti atraujams. Tie nolāpītie mērgļi spēlējās ar Džesiju, paildzināja viņa mokas.

Viņš nevarēja neko uzsākt, bet nespēja arī novērsties, un pirksti sažņaudzās ap reliņu stieni. Seja dega kā ugunī, un pietvīkums droši

vien spriežas cauri pat šim riekstu krāsas grima slānim.

Tā ir mana vaina.

Džesijs, apmeties uz sāna, kulstījās uz krasta pusi un mēģināja saskatīt, cik tālu vēl jānopeld. Kuteris apgriezās un šāvās atpakaļ. Pāri ūdenim nošalca smieklu vilnis.

Džesijs spārdījās vēl zibenīgāk. Pēkšņi, sajutis smiltis zem kājām, viņš pieslējās stāvus. Džesijs skrēja, pakrita un klupdams metās uz priekšu. Vienā mirklī viņš, augstu kājas cilādams, steidzās pa seklo, sakulto ūdeni un steberēja pāri smilšu joslai uz džungļu biezokni.

Sarauj, Džesij…

Kuteris traucās garām. Atskanēja šāvienu troksnis. Lodes plosīja smiltis, šķaidīja lapas. Pēdējie naskie soļi, un Džesijs ar galvu pa priekšu lēca mežā. Viņa rokas vēl aizvien bija saistītas aiz muguras.

Atkal gaviļu saucieni, kuriem piejaucās daži neapmierināti rūcieni.

No rokas rokā pārceļoja naudas zīmes.

Tomēr lielākā daļa turpināja smīkņāt un priecīgi krekstēt, kā par sev vien zināmu joku.

Monks ar elkoni iebakstīja kaimiņam. - Apa? - viņš noprasīja.

Tā kā pirātu bandā bija gan vietējie iedzīvotāji, gan ārzemju algotņi, Monks bija noskaidrojis, ka pilnīgi mierīgi varēja iztikt ar malajiešu valodas pidžinvariantu. Ne visi šeit prata to tik tekoši kā vietējie.

Džentlmenim, kas stāvēja viņam blakus, trūka dažu zobu, taču, plati pasmaidījis, viņš labprāt demonstrēja atlikušos un ar pirkstu parādīja uz krastu - tiesa, mazliet augstāk. Ap klints sienas augšmalu bija redzamas dažas dūmu stīdziņas. Varēja noprast, ka tur izvietota kāda nometne.

- Pemakan daging manusia, - pirāts skaidroja.

Pats tāds, vecīt.

Pirāts laikam noģida viņa apjukumu un iepleta muti vēl platākā smaidā, parādīdams savus pūstošos gudrības zobus. Viņš izmēģinājās vēlreiz. - Kanibals.

Monkam iepletās acis. šo malajiešu vārdu nebija grūti saprast. Viņš blenza uz tukšo smilšaino liedagu un tad pavērās augšup uz dūmu strūkliņām. Iznāk, ka pirāti dala mājvietu ar vietējo kanibālu cilti. Gluži kā labi viesi, kas atgriežas mājās, pirāti bija pasvieduši saviem saimniekiem kauliņu.

Vārda tiešā nozīmē.

Pirāts viņam blakus turpināja tērgāt un rādīja uz ūdeni. Monks uztvēra tikai dažas frāzes, atsevišķus vārdus.

- …Ja paveiksies… naktī… slikti…. - Vīrietis žestikulēja ar roku, savilcis to kā ķetnu, pacēla to, tēloja, ka tā kaut ko satver un novelk līdzi. - Iblis.

Pēdējais bija malajiešu lamuvārds.

Monks bija dzirdējis to diezgan bieži, taču bija visnotaļ pārliecināts, ka pirāts šoreiz to lieto tiešā nozīmē.

Dēmons.

- Raksasa iblis, - viņš atkārtoja, patarkšķēja vēl kādu bridi un pēdējo vārdu izrunāja čukstus, smīnam pārvēršoties mazliet sāpīgā izteiksmē. - Rangda.

Monks saviebas, izslējās taisni un paliecās pāri reliņiem, lūkodamies ūdenī. Viņš atcerējās Džesija stāstīto vecu sievu pasaku. Par Rangdu sauca Bali karalieni raganu, kuras dēmoni it kā bija apsēduši šos ūdeņus.

- Naktī… - vīrietis murmināja malajiešu valodā un norādīja uz ūdeni. - Amat, amat buruk. - Ļoti, ļoti slikti.

Monks nopūtās. Tā tik vēl trūka. Viņš raižpilnu skatienu vērās uz mežu, kur bija pazudis Džesijs.

Dēmoni un kanibāli.

Kas būs tālāk? Club Med atputnieku ciematiņš?

10. HAGIA SOPHIA

”

6. JŪLIJS, 09.32 stambula

STĀVĒDAMS SAULES PIELIETAJĀ tveicīgajā restorānā uz jumta, Grejs klausījās izteiktajos draudos, kas izsūca jebkuru siltumu no apkārtējā rīta gaisa.

- Ja nesekosiet maniem norādījumiem burts burtā, es nogalināšu jūsu vecākus.

Grejs žņaudzīja Vigora tālruni saujā. - Ja ar viņiem kas notiks…

- Notiks gan. To es apsolu. Es sūtīšu gabaliņus. Pa pastu. Mēnešiem ilgi.

Grejs vīrieša teiktajā saklausīja nepārprotamu apņēmību. Viņš uzgrieza muguru pārējiem - bija vajadzīgs sakopot domas, apsvērt visu.

- Ja mēģināsiet sazināties ar «Sigmu», - Nasers tādā pašā bezkaislīgā balsī turpināja, - es par to uzzināšu. Jūs tiksiet sodīts. Ar savas mātes asinīm.

Grejam aizcirtās rīkle un neparko nelaidās vaļā. - Maita tāds… Es gribu zināt, vai viņi ir dzīvi… un veseli.

Nasers pat neatbildēja. Grejs dzirdēja, ka tālrunis tiek nodots citam, īsi nomurdēja klusi teikti vārdi, un klausulē ieskanējās mātes balss.

- Grej? - viņa izdvesa. - Piedod, ludzu. Tēvam… vajadzēja zāles.

Pēdējie vārdi izskanēja šņukstos.

Grejs trīcēja pie visām miesām, svārstīdamies starp niknumu un bēdām. - Nekas. Kā jums ir? Tētim?

- Mums ir… labi… Grej…

Tālruni izrāva viņai no rokām, un no jauna ierunājās Nasers.

- Es atstāšu abus manas kolēģes Annišenas gādīgajās rokās. Ja nemaldos, jūs tikāties ar viņu drošajā mājā Vašingtonā.

Grejs atcerējās sievieti ar eirāzietes vaibstiem, nokrāsotu «ezīti» un tetovējumiem.

Āzijas Anni.

Nasers turpināja:

- Es drīz piebiedrošos jums Turcijā. Deviņpadsmitos nulle nulle. Jūs paliksiet, kur esat.

Grejs ieskatījās pulksteni. Mazliet vairāk par deviņām stundām.

- Šajā pašā brīdī mani cilvēki tuvojas jūsu atrašanās vietai Sul- tanahmetā. Un netēlojiet pārgudreļus. Mēs sekojam monsinjora Vigora mobilajam kopš brīža, kad viņš izbrauca no Itālijas.

Vigora pēkšņā aizbraukšana no Vatikāna droši vien ieskandē- jusi trauksmes zvanus. Grejs gribēja pārmest monsinjoram šādu nevērību, taču saprata, ka Vigoram nepiemīt tāda saasināta piesardzība kā

viņam. Reti kuram tāda piemita. Bez tam patlaban Grejam nebija laika savstarpējiem apvainojumiem, viņu māca nepanesama vainas apziņa.

Viņš bija atstājis savus vecākus neaizsargātus.

- Es tagad gribētu parunāt ar Seihanu, - Nasers pieprasīja.

Grejs ar rokas mājienu pieaicināja Seihanu. Viņa pienāca un gribēja paņemt tālruni, taču Grejs to neatdeva, bet gan pastiepa tālruni tā, lai arī pats varētu noklausīties sarunu.

Kad abi bija sabāzuši galvas un ausis kopā, Seihana ierunājās:

- Amen, - viņa nosauca Naseru tā vārdā, - ko tu gribi?

- Kuce!… Par tādu nodevību es tev likšu tā ciest…

- Jā, iekaustīsi manu suni un iespersi manam kaķim. Bilde skaidra, mīlulīt, - Seihana nopūtās, un viņas elpa kutināja Grejam kaklu. - Diemžēl mēs esam spiesti teikt ardievas. Kad tu ieradīsies, es jau sen būšu gabalā.

Grejs saspringa un vieglītēm pagrieza galvu pret viņu. Sieviete, lūgdama klusēt, pacēla plaukstu un papurināja galvu. Viņa nekur negrasījās doties.

- Mani cilvēki jau ir jūs aplenkuši, - Nasers brīdināja. - Ja mēģināsi laisties, dabūsi lodi starp savām saltajām acīm.

- Man nerūp. Tiklīdz šī mūsu jaukā saruna būs beigusies, es tinos prom no šīs sasodītās baznīcas, - Seihana pameta zīmīgu skatienu Grejam un norādīja pāri jumta sieniņai uz Svētās Sofijas katedrāli, bet pati tikmēr turpināja sarunu:

- Mēs vienalga šeit, Svētās Sofijas katedrālē, nekur tālu netikām. Pārāk daudz visādu sienas gleznojumu. Vari pats šeit izklaidēties, mazulīt. Bet mani te vairs neredzēsi.

Grejs sarauca pieri. Viņa acīmredzami meloja. Bet kādēļ?

Nasers neatbildēja uzreiz, un viņa balsi ledainumu bija pakausējušas dusmas.

- Tu pat desmit soļus nepaspersi. Mūsējie uzmana visas izejas no katedrāles.

Seihana nobolīja acis, un Grejam kļuva skaidra viņas viltība.

- Jā, jā, es tev ticu, Amen, - Seihana beidza sarunu. - Čau, mazulīt. Bučas!

Seihana atkāpās un brīdinoši pacēla pirkstu pret Greju, likdama uzmanīties.

Grejs saprata spēli.

- Ko tu viņai nupat pateici? - viņš noskaldīja, paņēmis tālruni. - Seihana paķēra stroķi un izdrāzās no baznīcas. Kas jums abiem ar to maitu ir padomā?

Seihana skopi pasmaidīja un pamāja.

Klausīdamies Naseru izplūstam spēcīgos lāstos, Grejs prātā rēķināja un mēģināja izprast Seihanas iecerēto viltību, pūlēdamies atvairīt vainas apziņu un dusmas, jo apzinājās, ka tās nelīdzēs nedz

viņam, nedz ari viņa vecākiem.

Viņš ieskatījās Seihanai acīs. Lai arī «Ģilde» bija izsekojusi Vigora zvanu, koordināšu noteikšana nav bijusi precīza. Tieši to Seihana bija pārbaudījusi, paziņojot, ka atrodas Svētās Sofijas katedrālē. «Ģilde» zināja tikai to, ka viņi ir Stambulas vecpilsētas rajonā, taču precizāku ziņu tās rīcībā nebija.

Vismaz pagaidām.

Grejs lūkojās pāri parkam uz masīvo Svētās Sofijas katedrāles celtni un tās milzīgo zemo kupolu četru smailu minaretu ielokā.

- Ko jūs darāt Svētās Sofijas katedrālē? - Nasers prašņāja.

Grejs saminstinājās, nezinādams, cik var stāstīt. Bija jāizklausās pārliecinoši, un tas vislabāk padosies tad, ja teiktajam pievienos kripatiņu patiesības. - Mēs meklējam Marko Polo atslēgu. Monsinjors Verona Vatikānā atšifrēja rakstu. Tas mūs atveda šurp.

- Tātad Seihana pastāstījusi, ko mēs meklējam. - Atkal lāsts. - Par to, ka ļāvāt viņai aizbēgt, man nāksies apliecināt savu nodomu nopietnību.

Grejs noģida, ka ēģiptietis draud spīdzināt viņa vecākus.

- Seihana vairs nav svarīga, - Grejs asi iejaucās, pūlēdamies pasargāt vecākus, kā vien spēj. - Man ir tas, ko jūs meklējat - eņģeļu raksts no ēģiptiešu obeliska. Man palika kopija.

Nasers klusēja. Grejs iztēlojās viņu atvieglojumā aizveram acis. Naseram eņģeļu raksts bija nepieciešams vairāk, nekā Seihanas sodīšana.

- Lieliski, komandieri Pīrs. - Balsī bija izzudis vēl pirms brīža skaidri saklausāmais saspringums. - Turpiniet sadarboties, tad jūsu tēvs un māte varēs nodzīvot visu mUžu mierā un žēlsirdībā.

Grejs saprata, ka šāds solījums ir tikpat taustāms, kā nupat ieelpotais gaiss.

- Tiksimies Svētās Sofijas katedrālē deviņpadsmitos nulle nulle, - Nasers norādīja. - Ja gribat, varat meklēt Polo atslēgu baznīcā. Bet es pie visām durvīm esmu izvietojis snaiperus.

Grejs apspieda nicīgu smiekliņu.

- Komandieri Pīrs, ja iedomāsieties izlikt slazdus, atcerieties, ka man ar Annīšenu norunāts sazināties ik pēc stundas. Ja kaut minūti nokavēšos, viņa ķeries klāt jūsu mātes kāju pirkstiem.

Savienojums pārtrūka.

Grejs aizcirta Vigora tālruņa vāciņu. - Mums jātiek uz Svētās Sofijas katedrāli - pirms «Ģildes» cilvēki nosaka mūsu īsto atrašanās vietu.

Viņi sāka aši vākt mantas kopā.

Grejs pagriezās pret Seihanu. - Riskants gājiens.

Seihana paraustīja plecus. - Grej, ja tu ceri pārdzīvot šo jezgu, nekādā ziņā nenovērtē «Ģildi» par zemu. Tā ir ietekmīga, spēcīga

organizācija ar daudziem sabiedrotajiem. Taču tajā pašā laikā nenovērtē to par augstu. «Ģilde» prot iedvest bailes ar savu visvarenību un māk to izmantot, lai vājinātu pretinieku cīņas sparu. Galvenais, nezaudē modrību. Esi piesardzīgs un domā ar galvu.

- Un ja tu būtu nošāvusi greizi? - Grejs noprasīja mazliet īgni.

Seihana pašķieba galvu. - Bet es nenošāvu greizi.

Grejs smagi sēca, pūlēdamies apvaldīt dusmas. Ja Seihana būtu kļūdījusies, ciestu viņa tēvs un māte.

- Turklāt man bija nepieciešams pamatots iemesls, kālab Nasera ierašanās brīdī manis te vairs nebūs, - Seihana aizrādīja. - Tevi un monsinjoru Veronu viņš neaiztiks, jūs esat noderīgi. Saņēmis tavu tēvu un māti par ķīlniekiem, Nasers ir pārliecināts, ka varēs tevi dancināt pēc sirds patikas. Taču mani viņš nošautu uz vietas. Protams, ja man paveiktos. Tālab bija vajadzīgs tāds

aizbildinājums, kas ļautu man aiziet, pasargātu mani no bojāejas un nodrošinātu to, ka man arī turpmāk ir brīvas rokas. Protams, ja vien gribat, lai man ir mazākā iespēja jums palīdzēt.

Grejs beidzot iegrožoja dusmas. Ne jau Seihanas vecākiem draudēja briesmas. Viņa varēja atļauties rīkoties vieglprātīgi un riskēt. Viņa bija aukstasinīgi pieņemusi lēmumu, rīkojusies zibenīgi, un iznākumā labums no tā būs visiem.

Tomēr….

Seihana pagriezās un norādīja. - Man vajadzēs šo te zelli.

- Kuru? Mani? - Kovaļskis iejaucās.

- Es jau teicu - mani Nasers nošaus uz vietas. Kovaļski droši vien arī.

- Kāpēc mani? - Milža seja kļuva pelnu pelēka. - Ko es tam draņķim esmu nodarījis?

- Tu esi nederīgs.

- Nu, paklau!

Seihana izlikās nedzirdam viņa iebildumus. - Tā kā Nasers saņēmis gūstā Pīrsa vecākus, citi ķīlnieki viņam nav vajadzīgi, un viņš neredzēs nekādu labumu no tā, ka tu vazājies līdzi.

Grejs pacēla roku. - Ja nu Nasers jau zina, ka Kovaļskis ir atbraucis kopā ar mums?

Seihana nīgri pablenza viņā.

Viņš ātri saprata.

Nenovērtē «Ģildi» par augstu.

Grejs saviebās un pūlējās izmest no prāta priekšstatus par «Ģildes» visvarenību - tas traucēja un kavēja rīkoties. Viņš koncentrējās, piespieda sevi paraudzīties uz notiekošo no cita skatupunkta un atzina, ka viņai ir taisnība.

Viņš pagriezās pret Kovaļski. - Tu dosies kopā ar Seihanu.

- Un es viņu likšu pie kārtīga darba, - Seihana piebilda,

uzsizdama agrākajam jūras kājniekam pa pēcpusi.

- Labi, ka vismaz vienam es varu noderēt, - Kovaļskis ņurdēja, berzēdams sēžamvietu.

Kad visas mantas bija sakravātas, viņi devās lejā. Seihana ar Greju kāpa beidzamie. Grejs satvēra sievieti aiz rokas, kad tā gāja garām.

- Kas tev ir padomā? - viņš taujāja, kad abi jumta restorānā bija palikuši vieni. - Palīdzēt mums?

- Pagaidām nezinu.

Viņa ilgi atbildēja uz Greja skatienu un tad mēģināja novērsties. Bija redzams, ka sieviete vēlas pastāstīt vairāk, tomēr joprojām baidās riskēt. Par to liecināja nedaudz saspringtā elpa un vieglā plakstiņu noraustīšanās.

- Kas par lietu? - viņš klusi, bažīgi taujāja.

Maigā tuvošanās šķita Seihanu atgrūžam vēl vairāk. Tomēr tad viņa nopūtās.

- Grej… piedod… - viņa iesāka un atkal aizgrieza galvu. - Tavi vecāki…

Viņas acīs un uzvedībā jautās ne tikai raizes, bet arī zināma vainas apziņa. Kādēļ? Vainas apziņa netieši apliecināja, ka viņš ir bijis atbildīgs. Taču Seihana pie Greja vecākiem nonāca nejauši. Grejs, krietni palauzījis galvu, bija beigu beigās nācis pie tāda secinājuma. Tad par ko viņa pēkšņi jūtas vainīga?

Viņš prātā pārcilāja dažādās iespējas, pārdomāja pēdējās sarunas ar Naseru un Seihanu. Kas sievieti nomāca…

…un viņš negaidīti aptvēra.

Seihana pirms brīža viņam to bija turpat vai pateikusi.

Nenovērtē «Ģildi» par augstu.

Viņš saspieda Seihanas roku stingrāk, grūda viņu un piespieda pie sienas blakus durvīm, pats pieliecās klāt tā, ka abu mutes teju saskārās.

- Mans dievs… nekādu slepeno aģentu «Sigmā» nav, nolādēts! Un nekad nav bijis.

Seihana stomīdamās raudzīja skaidrot.

Grejs neļāva. - Nasers aizliedz man zvanīt «Sigmai», pat piedraudēja man. Kāpēc? Viņš ir pārliecināts, ka zinu par «Ģildes» iesūtīto aģentu «Sigmā». Tad kāda jēga draudēt? - Viņš sakratīja sievieti aiz pleciem. - /a vien nekāda aģenta nav.

Viņa novaikstījās, bridi pūlējās atgrūst Greja roku, taču viņš sažņaudza vēl stiprāk, iespiezdams līdz pat kaulam. No šāda tvēriena noteikti paliks zilums uz ādas.

- Kad tu grasījies man to pastāstīt? - viņš asi noprasija.

Seihana beidzot atguva balsi - tā skanēja dusmīgi, paštaisni, bez nožēlas.

- Es gribēju izstāstīt tad, kad viss beigsies. - Viņa

aizkaitināta nopūtās. - Bet, tā kā Nasers sagūstīja tavus vecākus, to vairs nevarēja paturēt noslēpumā… vismaz, ja gribam, lai paliek kaut niecīga cerība viņus atbrīvot. Tik bezjūtīga es neesmu, Grej.

Seihana mēģināja novērsties, taču Grejs nostājās ceļā tā, lai abu acis atkal sastaptos.

- Ja aģenta «Sigmā» nav, - viņš tincināja, - kā Nasers varēja atrast drošo māju? Un izlikt mums slazdus?

- Es pārrēķinājos. - Viņas skatiens kļuva ciets kā krams. - Vairs neko es neteikšu. Tev jātic, ka rīkojos, labu nodomu vadīta.

- Ticēt tev? - Grejs iesprauslājās.

Tāda reakcija sievieti aizvainoja - zods tikko manāmi paslīdēja lejup.

Grejs neatlaidās. - Ja «Sigma» no sākta gala būtu mani atbalstījusi…

Viņas seja nocietinājās. - Tu būtu nonācis strupceļā. Un es būtu ieslodzīta. Nekādas jēgas no tā nebūtu. Bet man bija vajadzīgs, lai mēs abi varētu doties prom pēc iespējas drīzāk un bez kavēkļiem. Tādēļ es tev ļāvu ticēt tam, par ko tu biji pārliecināts.

Grejs meklēja viņas sejā kaut sīkāko vaibstu sakustēšanos, mirklīgāko pretrunīgu emociju zibsni, kā norādi par to, ka viņa samelojusi. Taču viņš neko tādu neredzēja. Sieviete izaicinoši, skaidri atbildēja Greja stingrajam skatienam. Viņa pat nepūlējās noliegt, ka šis tas palicis nepateikts.

Grejs savieba seju, klusībā šaustīdams sevi par to, ka attiecībā uz Seihanu nav bijis uzmanīgāks.

- Vajadzētu ļaut, lai Nasers tevi nolaiž no kājas.

- Un kas tad tevi sargās, Grej? Uz ko tu vari paļauties? Uz Kovaļski? Tad labāk ej viens. Tev esmu tikai es. Sasodīts, tas arī viss. Tāpēc met to visu pie malas. Izvēlies - mēs varam turpināt strīdēties un šķiest dārgo laiku, ko tu varētu veltīt sarunai ar «Sigmu», vai arī saliksim visu pa plauktiņiem vēlāk.

Viņa pamāja ar galvu uz durvīm.

- Viesnīcas vestibilā ir tālrunis. Tas ir vēl viens iemesls, kādēļ Naseram norādīju citu atrašanās vietu. Viņš šobrīd noteikti licis izsekot visus tālruņu automātus Svētās Sofijas katedrālē. Tālrunis vestibilā ir drošs. Vismaz gana drošs. Tomēr tev būs jārunā īsi. Mums jau tā ir maz laika.

Grejs palaida viņu vaļā, bet nesavaldījās un pagrūda sievieti.

Viņas sejai atkal pārslīdēja aizvainota izteiksme.

Lai viņai tiek!

Ja Grejs būtu zinājis, ka nekāda «Ģildes» aģenta «Sigmā» nav, viņš jau sākumā sazinātos ar Peinteru un, mazākais, būtu sagādājis mātei un tēvam drošu paslēptuvi.

Viņa acīmredzot bija noģiduši Greja dusmu iemeslu. Viņa pārlaida

plaukstu sejai, balss atmaiga, un tajā jautās stiprs gurdums. - Es biju cerējusi, ka viņi būs drošībā, Grej. Es nudien tā domāju.

Grejs gribēja viņai kaut ko atcirst, taču vārdi nenāca pār lūpām. Gan aiz niknuma, bet galvenokārt tādēļ, ka viņš nevarēja uzvelt visu vainu Seihanai.

Vienkārša patiesība, kuru nav iespējams apgāzt.

Viņš bija atstājis vecākus vienus pašus.

Neviens cits.

03.04

Vašingtona

- DIREKTOR KROV, jums zvana pa šifrēto līniju no Stambulas.

Peinters pacēla acis no satelītnovērošanas monitoru rindas un paskatījās uz sakaru nodaļas priekšnieku. Kas gan varēja zvanīt no Stambulas?

Pēdējās stundas laikā Peinters bija strīdējies ar Nacionālā Izlūkdienesta biroja un Nacionālās Drošības pārvaldes vadību, lūgdams piešķirt piekļuvi satelītnovērošanas sistēmai ECHELON, lai pievērstu uzmanību Ziemassvētku salas apkaimei. Taču šāda nomaļa, mazapdzīvota teritorija tika uzskatīta par zema riska zonu, un tur neveica nepārtrauktu novērošanu. Pārkāpdams savas pilnvaras, Peinters bija beidzot pārliecinājis Paingepas, Austrālijas Apvienotās aizsardzības iekārtas operatorus pavērst vienu satelītu uz šo rajonu, tomēr ari šis uzdevums prasīs četrpadsmit minūtes.

- Zvana komandieris Pīrss, ser, - sakaru nodaļas priekšnieks paskaidroja un pasniedza klausuli.

Peinters pagriezās ar visu krēslu. Velns, kas tad tas? Viņš paķēra klausuli.

- Grej? Runā direktors Krovs. Kur tu esi?

Balss skanēja klusi. - Ser, laika ir maz, un man jums jānodod daudz ziņu.

- Es klausos.

- Pirmkārt, «Ģildes» aģents nolaupijis manus vecākus.

- Amens Nasers. Mēs zinām. Šobrīd notiek plaša mēroga meklēšana.

Sarunu biedrs mirkli pārsteigts klusēja un tad turpināja:

- Jums arī būtu jāsazinās ar Monku un Līzu. Viņiem Indonēzijā draud briesmas.

- Mums tas jau ir zināms. Es patlaban cenšos izdabūt atļauju pārmeklēt apkaimi ar satelītu. Ja esi pabeidzis stāstīt to, ko es jau zinu, pamēģini sākt no sākuma.

Grejs dziļi ievilka elpu un ātri izklāstīja notikumus no brīža, kad viņa dzīvē iebrāzās Seihana. Peinters uzdeva dažus jautājumus, un izkaisītie mozaīkas gabaliņi viņa prātā sāka pamazām veidot kopainu. Viņš jau bija piedzīvojis dažas atklāsmes, kamēr gaidīja NDP atbildi. Direktoram jau bija radušās aizdomas, ka «Ģildei» ir kāda saistība ar atgadījumiem Ziemassvētku salā. Kuram vēl bija tādas iespējas - nolaupīt visus salas iedzīvotājus un pazust bez pēdām? Grejs tikai bija apstiprinājis šādu pieņēmumu un bija atklājis šo notikumu cēloni, pat nosaucis to vārdā.

Jūdas celms.

Pirms stundas Peinters bija sazinājies ar Malkolmu Dženingu, kas tobrīd bija saldi gulējis, un licis tūlīt pat doties uz «Sigmas» Pētniecības un attīstības nodaļu. Apskatījis nolaupīšanas vietu, Peinters brauca ar auto uz «Sigmas» galveno pārvaldi un pa ceļam pārcilāja prātā pēdējās sarunas ar Līzu. Nav šaubu, ka pēdējie ziņojumi sniegti piespiedu kārtā, un tajos paustos apgalvojumus pavadīja aizdomu ēna. Piemēram, apgalvojums, ka slimība, kas kādu laiku iepriekš viņu gaužām satrauca, esot izrādījusies velta trauksme. Viņš atsauca atmiņā Dženinga paniku par ekoloģiskā sabrukuma draudiem. Un viņa beidzamo, asinis stindzinošo teikumu. Mēs vēl aizvien droši nezinām, kādēļ izmira dinozauri.

Ziemassvētku salās neapšaubāmi bija kas tāds, kas «Ģildi» ieinteresējis.

Peinters pat bija uzminējis, ka Seihanas pēkšņa parādīšanās un Greja pazušana var būt saistīta ar notikumiem Indonēzijā. Divas vērienīgas «Ģildes» operācijas vienlaikus dažādās vietās. Peinteram nepatika sakritības. Jābūt kādai saistībai. Taču viņš nemūžam nebūtu uzminējis, kas šos abus notikumus saista.

- Marko Polo? - Peinters pārvaicāja.

Grejs pabeidza stāstīt. - «Ģilde» darbojas divās frontēs. Pētnieku nodaļa aizņemta ar epidēmijas uzliesmojumu, meklējot tā pretlīdzekli un avotu. Tikmēr…

Peinters viņu pārtrauca. - Vēstures nodaļa cenšas izsekot Marko Polo maršrutam, meklējot to pašu - sērgas pretlīdzekli un avotu.

Tas vienlaikus bija šausminoši un loģiski.

- Tagad Nasers dodas uz Stambulu, - Peinters noteica.
- Viņš droši vien jau ir lidmašīnā.
- Es varu mobilizēt mūsu resursus, un nākamo pāris stundu laikā izvietot sagaidītāju pulciņu pilsētā.
- Nē. «Ģilde» par to uzzinās. Saskaņā ar Seihanas stāstīto, Stambula ir viens no svarīgākajiem organizācijas centriem. Šeit viņu cilvēki ir iefiltrējušies daudzās aģentūrās. Pamanījusi mūsu cilvēku sarosīšanos, «Ģilde» sapratīs, ka mēs esam sazinājušies. Mani vecāki… tas nav iespējams. Man ar Naseru jātiek galā pašam.
- Bet tu jau tā milzīgi riskē, Grej. «Sigmas» rindās ir iesūtīts aģents. Es darīšu visu iespējamo, lai nepieļautu turpmākās noplūdes, taču šis aģents…
- Direktor, «Sigmā» nav iesūtīta aģenta.

Peinters satrūkās. Pagāja brīdis, līdz viņš spēja sakārtot domas un apsvērt šādu iespēju. - Vai tu esi drošs? - viņš beidzot jautāja.

- Pat esmu gatavs likt ķīlā savu vecāku dzīvības.

Peinters mirkli sēdēja un klusēja. Viņš ticēja Grejam. Pamazām pagaisa urdošais, kņudošais izmisums, ko izraisīja naidošanās ar citām valsts iestādēm un organizācijām. Ja slepenā aģenta tiešām nav…

Grejs balss tapa vēl klusāka. - Pārāk ilgi runāt ir riskanti. Saruna jābeidz. Es centīšos sekot šīm pēdām, pavērošu, kur tās ved.

Klausulē brīdi valdīja klusums. Peinters jau nodomāja, ka Grejs pārtraucis sarunu, taču tas atkal ierunājās. - Direktor, lūdzu, atrodiet manus vecākus.

- Noteikti, Grej. Par to nešaubies. Pasaki Vigoram, lai gaida brāļameitas zvanu, kad tas notiks. Tālrunis trīs reizes iezvanīsies un apklusīs. Tā būs zīme, ka tavi vecāki ir drošā vietā.

- Paldies, ser.

Atskanēja klikšķis, un saruna beidzās.

Peinters atlaidās krēslā.

- Ser? - iejaucās sakaru nodaļas priekšnieks, - pēc divām minūtēm vajadzētu parādīties satelitattēlam.

10.15. Stambula

LAI ARĪ BIJA JĀSTEIDZAS, Grejs gribot negribot palēnināja gaitu, no rietumu puses tuvodamies Svētās Sofijas katedrālei un apbrīnodams tās izmērus.

Vigors ievēroja, ka ceļabiedrs atgāzis galvu. - Iespaidīgi, vai ne?

To nevarēja noliegt.

Daudzi šo monumentālo Bizantijas laikmeta celtni uzskatīja par astoto pasaules brīnumu. Tā atradās kalna galā, kur reiz slējās templis par godu Apollonam, un no tās pavērās skats uz krāšņo Marmora jūras klaidu un lielāko daļu Stambulas. Katedrāles vispārsteidzošākā daļa divdesmit stāvu augstajā celtnē bija ma- sīvais Bizantijas laikmeta kupols, kas rīta saulē mirdzēja kā nospodrināts misiņš. Austrumu un rietumu pusē to balstīja pusku- poli, un zemāk abās pusēs pletās vēl citi kupoli, kas atgādināja karalienes apkalpotājus, tādējādi vēl vairāk paplašinot masīvo celtni.

Vigors nepaguris lasīja vēstures lekciju par šo būvi un norādīja uz milzīgo arku, ieeju Svētās Sofijas katedrālē. - Imperatora Durvis. Pa šo ieeju piecsimt trīsdesmit septītajā gadā dievnamā iegāja imperators Justiniāns I, kurš svinīgi atklāja šo baznīcu un paziņoja: «Ak, Zālaman, es esmu pārspējis tevi.» Pie šīm pašām durvīm piecpadsmitajā gadsimtā sultāns Mehmets, osmaņu turku vadonis, pēc Konstantinopoles iekarošanas, pazemīgi noliecies, kaisīja sev zemi uz galvas pirms ieiešanas dievnamā. Viņu Svētās Sofijas katedrāle tā satrieca, ka viņš neļāva to sagraut, bet gan pārveidoja par mošeju.

Monsinjors pavēcināja roku, norādīdams uz visiem četriem mi- naretu torņiem, kas slējās katrā katedrāles teritorijas stūrī.

- Un tagad tas ir muzejs, - Grejs noteica.

- No tūkstoš deviņi simti trīsdesmit piektā gada, - Vigors apstiprināja un norādīja uz sastatnēm pie celtnes dienvidu sienas. - Kopš tā laika gandrīz ne uz brīdi nav rimuši restaurācijas darbi. Tie notiek ne tikai ārpusē. Pārvērtis baznīcu mošejā, sultāns Mehmets pavēlēja aizmūrēt visas kristiešu mozaīkas ar apmetumu, jo islāma likums aizliedz attēlot cilvēkus. Taču pēdējo pārdesmit gadu laikā restauratori lēni un pedantiski pUlas atjaunot šīs neaptverami vērtīgās Bizantijas laika mozaīkas. Tajā pašā laikā restauratori tiecas saglābt seno islāma sešpadsmitā gadsimta mākslu, iespaidīgos kaligrāfijas plūdumus un izrotātās kanceles. Tik vērienīgam katedrāles restaurācijas projektam bija nepieciešams piesaistīt speciālistus no visdažādākajām arhitektūras un mākslas nozarēm. Bija jākonsultējas ari ar Vatikānu.

Sekodams tūristu straumei, Vigors veda amerikāni pāri laukumam uz velvētu ieeju. - Tādējādi es nospriedu, ka būtu saprātīgi atsūtīt šurp

cilvēku, kuram restaurācijas darbi nav sveši un ar kuru Svētās Sofijas katedrāles kuratori konsultējušies ari agrāk.

Grejs atcerējās Vigora teikto, ka arhīva prefekts laikus nosūtījis turp kādu savu darbinieku, kas sācis zelta adatas meklēšanu gigantiskajā bizantiešu siena kaudzē.

Pieejot tuvāk, Grejs pamanīja durvīs dirnam bārdainu milzi, kas stāvēja ceļā tūristu plūsmai. Iespraudis sānos dūres, viņš sabozies blenza uz garāmejošajiem tūristiem. Ieraudzījis Vigoru, vīrietis sveicienā pacēla roku.

Vigors pamāja pretī, aicinādams vīrieti ieiet baznīcā.

Grejs sekoja, gribēdams pēc iespējas ātrāk tikt zem jumta, jo nevarēja zināt, vai šeit nav «Ģildes» cilvēku. Kamēr vecāki nav drošībā, viņš negribēja nekādi aizkaitināt Naseru un rosināt aizdomas par Seihanas izstrādāto viltību.

Iegājis pa durvīm, Grejs pameta skatienu atpakaļ uz laukumu. Ne Seihana, ne Kovaļskis nebija redzami. Abi pāri, iziedami no viesnīcas, bija izšķīrušies. Seihana bija iegādājusies mobilo tālruni ar priekšapmaksas karti. Grejs bija iegaumējis numuru. Tas būs vienīgais abu pušu saziņas kanāls.

- Komandieris Grejs Pīrss, - Vigors abus iepazīstināja. - Tas ir mans labs draugs Baltazars Pinoso, Gregorija universitātes mākslas vēstures katedras dekāns.

Greja plauksta nozuda Baltazara ķetnā. Milzis bija teju septiņas pēdas garš.

Vigors turpināja:

- Tieši Baltazars uzgāja Seihanas vēstījumu Vēju tornī un palīdzēja man ar eņģeļu raksta tulkojumu. Turklāt viņš ir lielos draugos ar šā muzeja kuratoru.

- No tā gan nekādas dižās jēgas nav, - Baltazars noducināja dobjā baritonā un veda pārējos uz galveno baznīcas telpu. Viņš ar žestu norādīja uz telpu sev priekšā. - Mūs šeit gaida daudz darba.

Vīrietis pakāpās sāņus un skatienam pavērās katedrāles iekšiene.

Grejam aizrāvās elpa. Vigors to ievēroja un paplikšķināja amerikānim pa plecu.

Acīm pavērās plaša, milzīgi gara velvēta telpa, gandrīz kā dzelzceļa stacija. Griestos līdz pat lielajam centrālajam kupolam drūzmējās velves un kupoli. Otrā stāvā abās pusēs bija izbūvētas kolonādes. Lai gan akmens konstrukcijas bija patiešām iespaidīgas, tomēr gaismas spēles gaisā pārspēja pat tās. Sienās izcirstie logi rindojās kupolu apakšdaļā, ļaujot saules stariem atspoguļoties no baltā, smaragdzaļā marmora, no zeltā rotātajām mozaīkām. Šķita neaptverami, kā tik milzīga iekštelpa var nebalstīties uz kolonnām vai stabiem.

Godbijīgi klusēdams, Grejs sekoja abiem vīriešiem pa garo jomu.

Nonākot pašā baznīcas vidū, Grejs pacēla acis pret galveno kupolu ar viļņaino iekšieni, kas atradās divdesmit stāvu augstumā. Tā gliemežnīcai līdzīgo virsmu rotāja ņirboši kaligrāfiskie raksti zelta un purpura krāsā. Kupola apakšdaļu apjoza arkveida logu rinda, pa kuru telpā ielauzās rīta saule, radot iespaidu, ka kupols it kā pacēlies kādu sprīdi virs baznīcas.

- Izskatās, ka tas karājas gaisā, - Grejs murmināja.

Baltazars piegāja klāt. - Arhitektūras optiskā ilūzija, - mākslas vēsturnieks paskaidroja un norādīja. - Redzat kupola iekšienē tās ribas, kas atgādina lietussarga stiprinājumus? Tās notur jumta svaru logu starpā, un trijstūrveida kontrforsi, kas atrodas zem kupola, turas uz masīviem pamatu balstiem. Jumts ir vieglāks nekā izskatās, tas mūrēts no ķieģeļiem ar tukšu vidu, kas gatavoti Rodas salā no tajā atrodamā porainā māla. Ilūzijas šedevrs - akmens, gaisma un gaiss.

Vigors pamāja. - Pat Marko Polo sajūsmināja «acīmredzamais kupola bezsvars un pārsteidzošā tiešo un netiešo gaismas efektu pārpilnība», kā dižais ceļotājs izteicies grāmatā.

Grejs to saprata. Dīvaini iedomāties, ka šajā pašā vietā stāvējis ari Marko Polo, un abus vīriešus pāri gadsimtiem vienoja apbrīns un cieņa pret senajiem celtniekiem.

Vienīgais, kas traucēja sajūsmināties, bija melnu sastatņu siena vienā malā, kas slējās no marmora grīdas līdz pat kupola vidum.

Tā palīdzēja Grejam nolaisties uz zemes. Viņš ieskatījās pulkstenī. Nasers ieradīsies pirms tumsas iestāšanās. Mīklas minēšanai atvēlēta nepilna diena.

Ja vien viņa plāns izdosies…

Bet kur lai sāk?

Vigors to pajautāja draugam.

- Baltazar, vai tev izdevās iztaujāt muzeja personālu? Vai kāds ir šeit redzējis kaut ko līdzīgu eņģeļu rakstam?

Vīrietis paberzēja bārdu un nopūtās. - Es izprašņāju kuratoru, aprunājos ar viņa personālu. Kurators pārzina Svētās Sofijas katedrāli no pazemes kapenēm līdz augstākā kupola smailei, un viņš apgalvo, ka šeit nekas līdzīgs eņģeļu rakstam nav atrasts. Tomēr viņš izteica kādu domu… lai gan tev nepatiks to dzirdēt.

- Kāda tā ir? - Vigors vaicāja.

- Atceries, kad Svēto Sofijas katedrāli pārbūvēja par mošeju, tas sienas no vienas vietas noklāja ar apmetumu. Iespējams, tas, ko mēs meklējam, ir paslēpts zem vairāku collu biezas apmetuma kārtas. Tikpat labi tas varētu būt bijis iegravēts apmetumā, kas jau sen ir nokasīts nost. - Baltazars paraustīja plecus. - Tādējādi pastāv pavisam reāla iespēja, ka jūsu meklējamais jau sen ir paputējis.

Grejs negribēja tam ticēt. Kamēr Vigors ar Baltazaru turpināja apspriesties, viņš pagājās sāņus. Vajadzēja padomāt. Viņš atkal

ieskatījās pulkstenī, instinktīvi, pat nedomādams. Viņš bija nervozs un satraukts. Grejs pat neievēroja, cik pulkstenis rāda. Viņš nolaida roku gar sāniem un piegāja pie sastatnēm. Nevajadzēja atstāt vecākus vienus. Mātes vārdi tālrunī vajāja kā lietuvēns.

Piedod, lūdzu. Tēvam vajadzēja zāles.

Kaut kas noteikti bija atgadījies. Grejs nebija ņēmis vērā tēva slimību, nepieciešamību pēc zālēm. Vai šāda aizmāršība bijusi tīša, kā nevēlēšanās pieņemt tēva patieso stāvokli? Lai nu kā, šī nevērība tagad apdraudēja vecāku dzīvības.

Grejs noslīga zemē, apsēdās, kājas sakrustojis, un vērās augšup uz kupolu. Viņš pūlējās sakārtot domas. Raizes, bailes un šaubas patlaban tikai nāks par ļaunu. Gan viņam, gan vecākiem. Dziļi ieelpojis, lai nomierinātos, viņš lēni izpūta gaisu un ļāva tūristu balsu murdoņai pagaist apziņas pamalē.

Viņš iztēlojās baznīcu tādu, kāda tā varēja būt septiņpadsmitajā gadsimtā. Viņš prātā noklāja sienas zelta mozaīkas ar apmetumu. Grejs apdomīgi sakopoja domas un iztēli. Tas bija kā meditatīvs vingrinājums. Vecā mošeja atkal atdzīvojās, lai arī tikai viņa prātā. Grejs dzirdēja muezinus saucam no minaretiem pāri senajai pilsētai. Viņš acu priekšā redzēja, kā dievlūdzēji izritina paklājiņus, nometas uz ceļiem, ceļas un slīgst lejup lūgšanā.

Kur šeit varētu būt noslēpta nākamā atslēga? Kur šajā plašajā, milzīgajā ēkā ar neskaitāmajām priekštelpām, galerijām un kapelām sānu sienās tā varētu atrasties?

Sēdēdams Grejs domās grozīja baznīcu apkārt gluži kā trīsdimensiju modeli datora ekrānā un apskatīja to no visām pusēm, un tikām, pats neapzinādamies, ar pirkstu vilka zīmes apmetuma putekļos uz grīdas. Pēc laika viņš ieraudzīja, ko uzzīmējis - eņģeļu raksta burtu, to pašu, kas bija iegravēts Marko zelta pases otrā pusē.

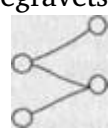

Viņš blenza uz burtu, prātā nemitīgi virpinādams Svētās Sofijas katedrāles arhitektonisko modeli.

- Tolaik tā jau bija mošeja, - viņš murmināja.

Viņš uzsita ar pirkstu pa četriem aplīšiem, kurus Vigors bija nosaucis par diakritiskajām zīmēm.

Četri aplīši, četri minareti.

Ja nu šis simbols nav tikai pirmā atslēga, kas palīdz atrisinat iešifrētās kartes mīklu? Ja nu tā ir arī norāde, kas ved uz otro atslēgu. Vai Seihana jau neieminējās, ka viena atslēga var vest pie nākamās?

Viņš iztēlē novietoja Svētās Sofijas katedrāles plānu uz šā simbola tā, lai minareti atrastos tieši virs diakritiskajām zīmēm. Četri aplīši, četri minareti. Ja nu šis burts vienlaikus arī simbolizē Svētās Sofijas

katedrāli? Gluži kā primitīva karte, kurā minareti ir pieturas punkti.

Ja tā, kur lai sāk meklēt?

Grejs putekļos ievilka vēl vienu, šoreiz punktotu līniju.

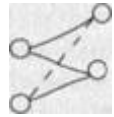

- Apslēptā manta - tur, kur krustiņš, - viņš klusi teica.

11.02

VIGORS PAMANĪJA GREJU gandrīz pašā jomas centrā pārvietojamies četrrāpus un slidinot plaukstas pār marmora grīdu.

Baltazars, amerikāņa izdarībās lūkodamies, pacēla vienu uz aci.

Abi pienāca pie Greja.

- Ko jūs darāt? - Baltazars apjautājās? - Ja jums padomā i/ taustīt visu grīdu ar roku, nāksies uzkavēties te vairākas nedēļas.

Grejs apsēdās, paskatījās uz kupolu, it kā noteikdams savu atrašanās vietu, un turpināja slidināt plaukstas pa grīdu, pamazām tuvodamies sastatnēm.

- Tam tepat jābūt, - viņš sacīja.
- Kam? - Vigors nesaprata.

Grejs norādīja uz vietu, kur pirmīt bija apsēdies. Vigors piegāja un, uzacis saraucis, aplūkoja izsmērēto zīmējumu putekļos.

Ierunājās Grejs:

- Tā ir vienkāršā katedrāles karte, kas apzīmē vietu, kur jāmeklē nākamā norāde.

Vigors atzina, ka Grejam varētu būt taisnība, un viņu kārtējo reizi pārsteidza amerikāņa unikālā spēja izsvērt un izanalizēt. Tā viņu mazliet biedēja.

Grejs turpināja rāpot, lēni pētīdams kādu noteiktu grīdas daļu un izpelnīdamies dīvainus skatienus no dažiem garāmejošiem tūristiem.

Baltazars staigāja viņam pa pēdām.

- Jūs domājat, ka marmorā kāds iegravējis eņģeļu raksta zīmi?

Grejs piepeši apstājās, atdūries ar plecu pret melnajām sastatnēm. Pirksti no jauna pārslīdēja vietai, kuru viņš nupat bija apskatījis. Viņš pieliecās un pūta putekļus nost.

- Ne jau eņģeļu raksta zīmi, - Grejs attrauca un pasniedzās pie krekla apkaklītes.

Vigors piegāja klāt, un abi ar Baltazaru notupās pie grīdas flīzes, kas bija piesaistījusi Greja uzmanību. Vigors pārbraucīja to ar pirkstu galiem.

Flīzes virsmā, laika zoba un daudzo kāju pēdu izdeldēts, jautās tik tikko manāms krusta iegravējums.

Grejs izņēma sudraba krustiņu, kas viņam bija ap kaklu - brāļa Agrira krustu. Viņš pielika to pie gravējuma flīzē. Tie pilnībā sakrita.

- Jūs esat atradis, - Vigors bilda.

Baltazars jau turēja rokā nelielu gumijas āmuriņu, ko nēsāja, aizbāztu aiz jostas, un padauzīja pa flīzi. Ieraugot mākslas vēsturnieka pārdrošo darbošanos, Grejs savilka uzacis.

Vigors paskaidroja:

- Sādi mēs atradām dobumu zem iegravētās flīzes Vēju

torni. Padauzījām un ieklausījāmies, lidz uzgājām tukšu vietu zem flīzes.

Baltazars rūpīgi izklaudzināja visu flīzi, un grumbas pierē kļuva dziļākas.

- Nekā, - viņš pēdīgi novilka.
- Vai tiešām? - Vigors negribēja padoties. - Jābūt.
- Nē, - iejaucās Grejs. Viņš apgūlās uz muguras ar skatienu augšup. - Uz ko raugās Jēzus?

Vigors pavērās uz tikko saskatamo Kristus siluetu sudraba krustiņā un tad pacēla acis.

- Viņš veras uz kupolu, - Grejs pats atbildēja. - To pašu kupolu, kas tā pārsteidza Marko Polo. Kupolu, kura vieglais svars izskaidrojams ar to, ka tas mūrēts no dobiem ķieģeļiem. Ja gribat noglabāt kaut ko paslēptuvē, kas izturēs gadsimtus…

Vigors, muti pavēris, atgāza galvu.

- Bet, protams! Taču kurā ķieģelī?

Baltazars pielēca kājās. - Man radās kāda doma.

Viņš metās skriet dziļāk baznīcā, spraukdamies cauri vācu tūristu grupai.

Vigors pastiepa roku un palīdzēja Grejam piecelties. Grejs paņēma krustiņu un atkal aplika sev ap kaklu.

- Spīdoši, Grej.
- Mēs vēl neesam atraduši otro paitzu.

Vigors zināja, ka Grejs bija pārmijis ar Seihanu dažus vārdus zem četrām acīm, pirms četrotne šķīrās.

- Kādēļ tāda steiga, Grej? Nasers ieradīsies jau pēc dažām stundām. Kāda jēga puleties meklēt otro atslēgu?
- Es gribu Naseram sagādāt prieku, - Grejs atcirta. Jaunā vīrieša acīs Vigors redzēja bažas par vecākiem. - Vēlos apliecināt mūsu noderīgumu. Mums jāpaliek dzīviem.

Vigors manīja, ka vīrietis nepasaka visu līdz galam. Iekams viņš paguva iztaujāt Greju, parādījās Baltazars, kas aizelsies steidzās šurp un pastiepa kādu nelielu instrumentu. - Tā kā šeit norisinās remontdarbi, nospriedu, ka strādniekiem noteikti ir lāzera rādāmkociņš vai līmeņrādis. Tik milzīgā platībā šādi darbarīki noder.

Vigora kolēģis nometās ceļos, novietoja lāzera rādītāju uz grīdā iegravētā krusta un ieslēdza. Nekas nenotika.

Baltazars saņēma pirkstos šķipsniņu apmetuma putekļu un izbirdināja pār instrumentu. Putekļi iedzirkstījās rubīnsarkanā spožumā.

- Sanāca! - Viņš atgāza galvu. - Kādam jārāpjas sastatnēs un jānoskaidro, uz kuru ķieģeli instruments norāda.

Grejs pamāja. - Es to izdarīšu.

Baltazars vainīgi paskatījās pār plecu un pasniedza viņam kaltu un āmuru.

- Šos es arī pagrābu. - Viņš ar zīmēm rādīja, lai Grejs paslēpj darbarīkus. - Strādājiet klusi. Bez īpašas atļaujas, ko amatniekiem izsniedz Turcijas valdība, tur kāpt nav atļauts nevienam. Kurators atļāva vienam no jums uzkāpt augšā. Pafotografēt. Un tikai uz īsu laiku. Taču apsargs, - viņš ar galvas mājienu norādīja uz bruņoto sargu, kas stāvēja pie sastatņu trepēm, - šajā terorisma laikmetā ir apmācīts vispirms šaut un jautājumus uzdot pēc tam. Ja redzēs jūs ņemam līdzi uz jumta kaltu… - viņš brīdinoši apklusa.

- Nošaušanas draudi, tas ir viens, - Vigors brīdināja. - Otrs ir tas, ka mūs nekādā ziņā nedrīkst atklāt. Ja mūs izsviedīs ārā… Ja izsauks policiju…

Vigors Greja acīs redzēja, ka amerikānis saprot.

Par to uzzinās Nasers.

- Apdraudētas ir ne tikai mūsu dzīvības vien, - Vigors atzina.

Cietīs arī Greja vecāki.

Smagi nopūties, Grejs ierunājās klusāk:

- Kādam būs jānovērš uzmanība.

11.48

KĀPDAMS PA SASTATŅU TREPĒM, Grejs pielieca galvu, sargādamies no zemu izvietotajiem stiprinājumiem. Nostājies uz dēļu laukumiņa, viņš pameta skatienu lejup un pamanīja Baltazaru stāvam kopā ar muzeja kuratoru. Slaidā vīrieša aprises bija tikko saskatāmas. Grejs izliecās no sastatnēm, ar acīm meklēdams apsargu. Vīrietis formas tērpā bija atkāpies no ierastā posteņa, lai labāk saskatītu Greju.

Vairāku cilvēku uzmanīgi vērots, Grejs turpināja ceļu augšup. Drīz viņš atradās iepretim logu vainagam, kas apjoza kupola apakšdaļu. Caur arkveida stiklu ielauzās spoža saules gaisma.

(irejs pa vienu logu pamanīja Marmora jūras ūdeņus, bet tad jau bija pakāpies virs logu rindas. Šeit bija tumšāks. Kāpis vēl divas minūtes, viņš beidzot nonāca sastatņu pašā virsotnē, kur varēja aizskart kupolu. Viņam pat bija jāpieliecas, lai nesasistu galvu pret jumtu.

Visapkārt pār viļņaino kupola iekšieni stiepās visdažādākie islāma raksti. Tieši virs galvas kupola centrā atradās grezna zelta arābu raksta spirāle uz koši violeta fona.

Grejs aplūkoja kupola virsotni. Tā kreisajā pusē, lāzera ierīces apgaismoti, ņirbēja gaiši putekliši. Viņš ieraudzīja meklēto - spīdošu rublnsarkanu punktiņu uz tumši violetā sienas apmetuma. Lieliski. Tajā vietā siena bija tik tumša, ka caurumu būs grūti pamanīt.

Vismaz viņš tā cerēja.

Lai aizsniegtu vajadzīgo ķieģeli, bija jālien četrrāpus, jo tajā vietā kupols liecās lejup.

Nonācis pie galamērķa, Grejs paslējās augstāk un sāka taustīt liekto jumtu. Ķieģeli nebija ne gravējumu, ne eņģeļu rakstu, ne arī kādu citu zīmju.

Vīrietis sarauca pieri. Vai tiešām viņš būtu nošāvis greizi?

Diemžēl par to pārliecināties varēja, tikai izkaļot ķieģeli.

Grejs pavēcināja roku pāri lāzera staram, apgaismojot plaukstu.

Tas bija signāls.

Baltazars noliecās, nevērīgi paņēma lāzera rādāmo un notēmēja to baznīcas dziļumā cauri plašajai jomai.

Šķita, ka gaismas stars trāpījis gongam - tajā baznīcas malā, pāršķeļot svinīgo klusumu un atbalsojoties visā telpā, griezīgi ieskanējās policista svilpe. Tam sekoja apjukušu cilvēku saucieni.

Grejs palūkojās tajā virzienā un ieraudzīja ašu uzliesmojumu. Vigors atkritumu tvertnē bija aizdedzinājis pašgatavotu «Moloto- va kokteili» no spirta, ar kuru tīrīja mozaīkas.

Saucieni turpinājās.

Grejs pagriezās, lai aizsegtu apsarga skatienam zaimu darbus, ko

gatavojās pastrādāt jumtā. Viņš izņēma aiz jostas aizbāztos darbarīkus un novietoja kalta smaili vietā, kur bija atdūries lāzera stars. Viņš saspringti ievilka elpu un izdzirdēja otro svilpienu.

Tajā brīdī Grejs spēcīgi uzsita ar āmuru pa kaltu.

Sienas apmetums nodrupa - un sausais ķieģeļa māls dobji ieplaisāja.

Ķieģeļa gabaliņš atlūza, krizdams trāpīja Grejam pa krūtīm un atlēca nost. Viņš žigli izstiepa roku un paguva notvert to saujā, kurā turēja kaltu, pirms atlūza nokrita lejā uz marmora grīdas. Iekšēji nodrebējis, Grejs iegrūda šķembu aiz krekla.

Viņš ar kaltu veicīgi atvēra dobo ķieģeli, uzmanīgi noņemdams vaļīgās atlūzas, un uzmanīgi iztaustīja tukšumu tajā. Iekšpusē nebija raupjš māls, pirksti sajuta kaut ko gludu, gandriz stiklam līdzīgu. Viņš pagrābstījās dziļāk.

Tur kaut kas bija.

Grejs to iztaustīja. Viņš bija domājis tur atrast zelta paitzu, taču tā vietā izvilka astoņas collas garu bronzas vai misiņa cilindru ar uzgaļiem katrā galā, mazliet līdzīgu cigāra turētājam. Arī šis priekšmets nonāca aiz krekla.

Pašķielējis lejup, Grejs ieraudzīja, ka nelielais ugunsgrēks atkritumu tvertnē jau nodzēsts ar ugunsdzēšamo aparātu.

Viņš sāka steigties, sataustīja kaut ko smagu un ar rādītājpirkstu pabakstīja to. Pagāja vairākas sekundes, līdz viņš izdabūja no paslēptuves otro trofeju - vēl vienu zelta paitzu.

Smagā plāksnīte izslīdēja no steidzīgajiem pirkstiem un klaudzēdama nogāzās uz sastatņu laukumiņa viņam pie kājām. Metāls noskandināja kā baznīcas zvans, troksni pastiprināja arī kupola ieliekumi. Diemžēl tas notika mirklī, kad jandāliņš lejā jau bija pierimis.

Velns…

Troksnim atbalsojoties visā baznīcā, Grejs paķēra zelta pasi un iegrūda aiz krekla. Atskanot saucieniem no lejas, viņš izdarīja vienīgo, kas bija atlicis. Ar kājas spērienu Grejs nogrūda āmuru no sastatnēm un metās tam pakaļ, kliegdams un vēcinādams rokas.

11.58

STĀVĒDAMS OTRĀ STĀVA KOLONĀDĒ, Vigors ieraudzīja Greju krītam no sastatņu augšas.

Ak kungs…

Pirms neilga laika sprīža Vigors bija nostājies otrā baznīcas malā, iepūtis svilpē un atkritumu tvertnē, kuru neviens neuzmanīja, iemetis aizdedzināto «Molotova kokteili», ko turēja rokā. Viņš bija tikko paguvis atraut roku un aizmukt. Vēlreiz iepūtis svilpē, monsinjors iegrūda to puķu podā. Tā kā Vigors nebija aplicis savai profesijai piedienīgo apkakli, pietika ar to, ka viņš izskatījās apjucis un nedaudz nobijies. Apsargi vīrietim nepievērsa nekādu uzmanību. Viņš steidzās pa otro stāvu uz jomas vidu.

Nonācis baznīcas vidū, viņš izdzirdēja Greja kliedzienu un redzēja viņu ar galvu pa priekšu kritām lejup no augstajām sastatnēm. Daži skrēja klāt, citi muka prom. Ar skaļu klaudzienu uz grīdas nokrita āmurs.

Grejs gaisā apgriezās otrādi, izstiepa roku un aizķēra statni, ar visu augumu atsizdamies pret sastatņu stiprinājumiem. Kājas kulstījās, meklēdamas atbalsta punktu, atrada to, un viņš ierausās atpakaļ sastatnēs, nogūlās uz muguras un acīmredzami pūlējās atgūties pēc kritiena.

Sastatņu apsargs uzsauca viņam un pamāja citam apsargam, pavēlēdams tam uzkāpt augšā un apraudzīt cietušo.

Grejs vaidēdams valstījās pa sastatņu grīdu, žņaudzīdams kreiso roku.

Vigors steidzās uz kāpnēm, nokāpa uz jomas grīdas, un piegāja pie Baltazara un muzeja kuratora. Apsargs palīdzēja Grejam piecelties un, balstīdams cietušo, lēni, uzmanīgi veda viņu pa trepēm lejā.

Kleberējot Grejam dusmās seja pietvīka tumši sārta. Viņš norādīja uz āmuru, to pašu āmuru, kuru viņam bija izsniedzis Baltazars.

- Vai tad jūsu amatnieki nenokopj darba vietu? - viņš baiļu un dusmu pilnā balsī izmeta. - Tur ir tik šausmīga nekārtība! Un es nejauši uzkāpu uz šī nolāpītā darbarīka. Tā es varēju aiziet bojā!

Kurators, pagara auguma vīrietis ar nelielu vēderiņu, savāca āmuru. - Dārgais kungs, pieņemiet manu atvainošanos. Tāda nevērība! Es jums apsolu, tas nepaliks nesodīts. Kā jūsu rokai….

Grejs turēja to piespiestu pie krūtīm. - Tā ir sastiepta, varbūt izmežģīta. - Viņš nikni pablenza uz kuratoru.

- Policija jau ir ceļā… ugunsgrēka dēļ, - kurators bilda.

Grejs ar Vigoru satraukti saskatījās.

ja Nasers uzzinās, ka te ieradusies policija…

Vigors nokremšļojās.

- Gan jau to izraisīja nevērīga tūrista iemesta cigarete. Varbūt kāds sadomāja nekaitīgi pajokot.

Kurators palaida to gar ausīm, viņš jau bija pagriezies pret vienu apsargu un sarunājās turku valodā.

Vigors saprata, ko viņi saka.

Tas bija vēl ļaunāk.

- Nē, nē, - Vigors metās starpā, raidīdams stingru skatienu Grejam. - Mūsu mācekli nevajag vest uz slimnīcu. Jums nav jāsauc ātrā palīdzība.

Grejs iepleta acis. Baznīcu viņi nedrīkst atstāt nekādā ziņā. Uguns, kas bija domāta uzmanības novēršanai, dzina viņus aizvien dziļākā ķezā.

- Monsinjors pareizi saka. - Grejs izkustināja un pagrozīja roku. Vigors pamanīja viņu viegli saviebjamies. Grejs patiešām bija savainojis roku. - Tikai mazliet sastiepta. Nieks vien.

- Nē. Es uzstāju. Tāda ir muzeja politika. Ja muzeja telpās kāds ir savainots, to obligāti jāaprauga ārstam.

Vigors redzēja, ka kuratoru nebūs iespējams atrunāt.

Baltazars pienāca klāt nokremšļodamies. - Domāju, tas nav lieki. Varbūt mēs tikmēr varētu kaut kur atpūsties? Teiksim, jūsu kabinetā pagrabā?

- Protams. Tur jūs neviens netraucēs. Es visu nokārtošu ar policiju un pasaukšu jūs, kad ieradīsies ātrā palīdzību. Doktor Pinoso, lūdzu, pieņemiet manu visdziļāko atvainošanos. Jūs savulaik esat dāsni ziedojis mums savu laiku un zināšanas. Un kā es jums tagad par to atmaksāju?

Baltazars paplikšķināja kuratoram pa roku. - Neraizējieties, Hasan. Gan būs labi. Mēs visi esam satraukti. Students pats ir vainīgs - tik bīstamās vietās ir jāskatās zem kājām.

Tālumā atskanēja sirēnu kaukšana.

- Nāciet līdzi, - kurators vedināja.

Pēc neilga brīža visi trīs sēdēja Hasana apakšzemes kabinetā. Tas bija skopi iekārtots. Pie gala sienas aiz nekārtīga rakstāmgalda bija piesprausts baznīcas plāns. Virs dzelzs dokumentu skapju rindas sienu greznoja ierāmēta fotogrāfija, kurā Hasans Ahmets bija redzams sarokojamies ar Turcijas prezidentu. Pie pretējās sienas bija apgaismota sena Vidējo Austrumu karte.

Baltazars aizbultēja kabineta durvis un sāka apstaigāt telpu.

- Apakšzemē ir vesels istabu labirints. Jūs varat tur paslēpties, līdz ierodas Nasers. Es varu uzkāpt augšā un pateikt Hasanam, ka abi esat prom.

- Nāksies tā darīt. - Vigors ieslīdēja dīvānā blakus Grejam, kurš masēja plecu. - Mums nav daudz laika. Vai jūs tur augšā kaut ko atradāt?

Atbildes vietā, atpogājis krekla apakšējās pogas, Grejs izvilka zelta plāksnīti un kaltās bronzas caurulīti. Viņš pakratīja kreklu, un uz grīdas nokrita sārta ķieģeļa šķemba. Grejs to pacēla un novietoja uz galda.

Vigors jau gandrīz bija uzgriezis galdam muguru, bet krāsainais māla gabaliņš piesaistīja uzmanību, un viņš paņēma iesarkano šķembu rokā.

- Tā ir dobā ķieģeļa lauska, - Grejs skābi paskaidroja. - Negribēju to atstāt augšā. Ij bez tā mums nepatikšanu ir gana.

Vigors to aši apskatīja. Lauskai vienā pusē bija pieķēries violeta sienas apmetuma gabaliņš, bet otro pusi klāja bieza debeszilas glazūras kārta. Kādēļ gan doba ķieģeļa iekšpuse noklāta ar glazūru?

- Vai redzējāt tur kādas eņģeļu raksta zīmes? - Vigors taujāja un novietoja šķembu uz galda.

- Ne rakstus, ne ari ko neparastu.

Baltazars noliecās un apgrieza zelta paitzu otrādi. - Toties eņģeļu raksts ir te.

Vigors pieliecās tuvāk. Kā jau bija gaidīts, plāksnītes otro pusi rotāja viens eņģeļu raksta burts. To apjoza neprecīzs aplis.

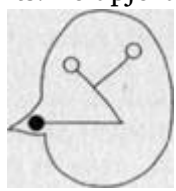

- Otrā atslēga, - Vigors saprata.

- Bet kas ir šeit? - Baltazars noprasīja un pabikstīja caurulīti.

Vigors paņēma to rokās. Caurulīte bija apmēram īkšķa resnumā, bez jebkādiem izgreznojumiem, uz tās bija vienīgi tā radītāja āmura atstātās pēdas.

- Tajā varētu būt kāds sarullēts pergaments.

Viņš nopētīja vienu galu. Tas bija aizdarīts ar apaļu plānu bronzas aizbāzni.

- Jāver vaļā, - Grejs norādīja.

Šāds ierosinājums Vigorā radīja nemieru. Būdams arheologs, viņš baidījās tik barbariski apieties ar seno priekšmetu. Tas bija iepriekš jānofotografē, jānomēra, jāiegrāmato katalogā.

Grejs ieslidināja roku kabatā un izvilka saliekamo nazīti, atvāza nelielo asmeni un pasniedza Vigoram. - Tā mēs nonāksim laika trūkumā…

Dziļi ieelpojis, Vigors paņēma nazi. Apslāpēdams mirklīgos profesionālos nepatikas uzplūdus, viņš ar asmens smaili aturķē- ja vaļā aizbāzni, un tas izspruka ārā, it kā butu iebāzts tikai vakar.

Vigors nokopa brīvu vietu uz galda, pašķieba caurulīti un izslidināja tās saturu. Uz sarkankoka galda izkrita satīts balts rullītis.

- Pergaments, - Grejs teica.

Vigora gadiem ilgā pētniecības un mūža pieredze ļāva izdarīt secinājumu, pat nepieskaroties priekšmetam.

- Tas nav ne teļādas, ne aitādas, ne kazādas pergaments. Tas nav pat papiruss.

- Kas tad tas ir? - taujāja Baltazars.

Vigors nožēloja, ka nav paķēris līdzi īpašos arhivāra cimdus, ar kuriem varētu droši atritināt rullīti. Negribēdams notraipīt vārīgo priekšmetu ar pirkstiem, Vigors no kuratora galda paņēma zīmuli un ritināja vaļā no vienas malas, otru piespiezdams ar dzēšgumiju.

Materiāls bija plāns, gandrīz caurspīdīgs un viegli padevās.

- Izskatās pēc drēbes, - Grejs sprieda.

- Zīds, - Vigors vēla rituli tālāk, atritinādams to pāri galdam. - Izšūts, - viņš piebilda, pamanījis baltaja zīdā ievītu tievu melnu diedziņu.

Taču diegs neveidoja ne attēlu, ne izsmalcinātu zīmējumu. Uz zīda gabaliņa viscaur rindojās ieslīpi burti, kas bija iešūti audumā.

Grejs pagrieza galvu, mēģinādams salasīt, taču saviebās, nesaprazdams ne varda.

- Tā ir lingua lombarda, - Baltazars bijīgi paziņoja.

Vigors nespēja atraut acis no raksta. - Marko Polo dzimtās puses itāļu valodas dialekts.

Viņš pastiepa trīsošu roku un ar dzēšgumiju vilka gar tekstu, iztulkodams pirmo rindiņu:

- «Pavisam ērmoti bija tas, kā mūsu lūgšana tapa uzklausīta.»

Viņš paraudzījās uz Greju. Tā skatienā varēja redzēt, ka amerikānis ir sapratis.

- Tas ir Marko stāsta turpinājums, - Grejs ieteicās. - «Ģildes» rīcība esošā eksemplāra stāsta atlikusī daļa.

- Trūkstošās lappuses, - Vigors piekrita. - Izšūtas zīdā. Grejs pameta neslēpti raižpilnu skatienu uz durvīm un pamāja uz zīda dienasgrāmatas pusi. - Lasiet tālāk.

Vigors sāka lasīt Marko Polo ekspedīcijas ceļojuma apraksta turpinājumu. Pirmajā daļā Marko ar ceļabiedriem palika Mirušo pilsētā, kanibālu pūļu aplenkti. Vigors uzmanīgi iztulkoja stāsta nākamo daļu, un Marko sarakstīto vārdu spēks lika viņa balsij trīsēt.

Pavisam ērmoti bija tas, kā mūsu lūgšana tapa uzklausīta. Un tas notika tā.

Pār Mirušo pilsētu nolaidās nakts. No mūsu droša patvēruma vērojām, kā zemāk pilsētas aizsarggrāvjos un dīķos iedegas aizka- pa pasaules gaismiņas, to krāsa un mirdzums bija kā sēnētn un pelējuma sēnītēm. Dzīru ainas, ko tā apspīdēja, bija kā no Elles dzīlēm iznākušas, kur mirušie barojās ar mirušajiem. Mēs neredzējām pestīšanu. Kāds eņģelis gan uzdrošināsies rādīties tādās zaimpilnās

zemēs?

Bet tad notika tā, ka no tumšā meža iznāca trīs stāvi. Tie izskatījās šādi - to āda meta gaismu, kas līdzīga gaismiņām aizsarggrāvjos un dīķos, un baismīgie kanibāli pašķirās tiem ceļā gluži kā labība pašķiras vējam, kas skrien cauri laukam. Visi trīs soļoja pa pilsētu lēnā gaitā, bet ar skaidru mērķi. Kad šīs dīvainās parādības bija nonākušas torņa pakājē, mēs ieraudzījām, ka tās ir tādas pašas, kā tie, kas mielojās ap miesu. Tikai to āda mirdzēja kādā Svētīgā gaismā.

Hana ļaudis lielās izbailēs nometa ieročus un slēpa seju pret akmens grīdu. Visi trīs ienāca mūsu patvērumā un devās mums klāt, neviena neaizskarti. To sejas bija kā izkaltušas un drudža mocītas, tomēr miesā tie bija neskarti, nevis kā to brāļi lejā, uz zemes. Tomēr to miesa nebija kā cilvēku miesa. Gaisma ādā šķita ietiecamies dziļāk ķermeni un atklāja mums iekšu kustēšanos un vāru sirds pukstēšanu. Un notika ari tā, ka viens no trim noberzās gar kādu hana vīru. Tas iekliedzās un nokrita uz grīdas, un, vietā, kur bija skarta viņa āda, tā nomelnēja un čūloja.

Tēvs Agrīrs pacēla krustu un nostājās priekšā, bet pirmais no trim, neizrādīdams nekādu baiļu, pienāca klāt un aizskāra dominikāņu krustu. Viņš teica vārdus, kurus neviens nesaprata, bet,

rokas ilgi plātot un rādot, tie darīja zināmu savu vēlēšanos likt mums iedzert no pāršķelta Indijas rieksta puses.

Viens no hana vīriem laikam šo to saprata no svešās mēles. Mums tika dāvāts dižs dziedēšanas spēks, un, to uzņemot, mēs būsim pasargāti no sērgas, kas še uzbrukusi. Bet, lai Debesis apžēlojas par mums - ko tas mums maksās un par ko mūs tas pataisīs.

Te stāsts aprāvās.

Vigors izmisis atgāzās krēslā. - Jābūt turpinājumam.

- Tas noslēpts pie trešās un beidzamās atslēgas, - Grejs minēja. Vigors pamāja un pasita ar pirkstiem pa zīda dienasgrāmatu.

- Pat, izlasot tik daudz, kļūst skaidrs, kālab tas nav ticis stāstīts.

- Kālab? - Grejs nesaprata.

- Šo dīvaino parādību apraksts, - Vigors uzsvēra. - Tie mirdz «Svētīgā gaismā» un dāvā pestīšanu.

- Izklausās pēc eņģeļiem, - Baltazars ieteicās.

- Bet pagānu eņģeļiem, - Vigors precizēja. - Šāda koncepcija Vatikānam viduslaikos nebūtu bijusi pa prātam. Neaizmirstiet, šis apraksts tika sadalīts septiņpadsmitajā gadsimtā, laikā, kad Itālijā atkal plosījās mēris. Par spīti satraucošajam saturam, Vatikāns neuzdrošinājās iznīcināt šo vēstījumu. Acīmredzot kādi Baznīcai piederīgi mistiķi sadalījuši tekstu ar nolūku noslēpt to un saglabāt nākamajām paaudzēm. Taču svarīgākais ir palicis neizstāstīts.

-Ja gribam to noskaidrot, mums jāatrod trešā atslēga, - Grejs norādija. - Kur lai sākam meklēt? Nekur nebija nekāda eņģeļa raksta.

- Varbūt šo rakstu mēs nevaram saskatīt ar neapbruņotu aci, - Vigors uzsvērti sacīja.

Grejs sapratis pamāja. Viņš nolika sev priekšā somu un sāka rakņāties tajā. - Es paķēru līdzi ultravioletās gaismas rādītāju - gadījumam, ja ceļā gadās vēl kāds spīdošs obelisks.

Baltazars izslēdza griestu lampu. Grejs visus priekšmetus apskatīja ultravioletajā gaismā. Pat māla ķieģeļa šķembu.

- Nekā, - viņš beidzot atzina. Strupceļš.

12.43

GREJA NERVI BIJA uzvilkti kā stīgas. Viņš saprata, ka ir spiests atteikties no sava sākotnējā plāna, kaut arī atzina, ka īpašu cerību uz labvēlīgu iznākumu nav bijis.

- Ilgāk gaidīt mēs nevaram, - viņš beidzot aizrādīja, ieskatījies pulkstenī. - Mums jādodas paslēpties. Vāksim visu kopā un atradīsim kādu pazemes kaktiņu.

Visi trīs vīrieši bija piecas minūtes izmisīgi lauzījuši galvu, meklējuši kaut niecīgāko norādi par to, kur paslēpta trešā atslēga. Vigors vēlreiz caurskatīja tekstu, mēģinādams atšifrēt kādu maskētu vēstījumu. Baltazars bija rūpīgi izpētījis abas paitzu puses. Visi bija vienisprātis, ka nepareizajam aplim, kas apjoza eņģeļu raksta burtu, ir kāda nozīme, taču, kāda tā ir, - to neviens nevarēja uzminēt.

Vigors nopūtās un sāka ritināt zīda gabaliņu ciet.

- Atbildei jābūt te. Seihana stāstīja, ka «Ģildes» kopijā teikts - katra atslēga vedīs pie nākamās.

Grejs pats savāca pēdējo priekšmetu, ķieģeļa šķembu un pabakstīja pa sienas apmetumu tās vienā pusē. - Vai tam, ka šā ķieģeļa apmetums ir violetā krāsā, nevarētu būt kāda nozīme? Es pieņemu, ka viltotais ķieģelis varēja būt jebkurā krāsā, to varēja izvēlēties no visas kupola krāsu paletes.

Vigors šķita klausāmies labi ja ar pusausi, viņš stūma tīstokli bronzas cilindrā un pusbalsī murmināja:

- Purpurs ir karaliska un sievišķa krāsa.

Grejs pamāja. Paķēris mugursomu, viņš grasījās iemest tajā šķembu, bet pirms tam vēl nobraucīja ar īkšķi tās iekšpusi, kas bija klāta ar biezu glazūras kārtu. Viņš atcerējās, ka ķieģeļa iekšpuse šķitusi kā noklāta ar stiklu.

- Ziis, - viņš skaļi čukstēja. - Zils un karaliskums.

Un pēkšņi viņam atausa gaisma.

Protams!

Vigors to bija aptvēris tajā pašā brīdī un izslējās taisns. - Zilā princese!

Baltazars paslidināja zelta paitzu Grejam, lai to ieliktu mugursomā.

- Jūs runājat par Kokečinu, jauno mongoļu sievieti, kas devās ceļā kopā ar Marko?

Vigors pamāja. - Šāda iesauka viņai dota tādēļ, ka viņas vārds nozīmē «debeszils».

- Bet kāda ir nozīme šādai atsaucei uz viņu? - Grejs jautāja.

- Paiesimies atpakaļ, - Vigors piedāvāja, noskaitīdams uz pirkstiem. - Pirmā atslēga atradās Vatikānā, Itālijā, kur beidzās Marko

ceļojums. Tas bija būtisks pieturas punkts. Sekojot Polo maršrutam atpakaļgaitā, mēs nonākam pie nākamā svarīgā pieturas punkta Stambulā, kur Marko atstāja Āziju un pirmo reizi pēc ilgiem gadiem spēra kāju uz Eiropas zemes.

- Ja dodamies vēl tālāk atpakaļ pa Marko Polo maršrutu… - Grejs uztvēra.

- Nākamais svarīgais pieturas punkts būtu vieta, kur Marko izpildīja hana Hubilaja uzticēto uzdevumu, šā ceļojuma galveno mērķi - atveda Kokečinu uz Persiju.

- Bet kur Persijā viņš piestāja? - Grejs vēlējās zināt.

- Ormuzā, - atbildēja Baltazars. - Dienvidirānā. Ormuzas sala atrodas Persijas līča ietekā.

Grejs pameta skatienu uz galdu. Sala. Viņš paņēma zelta paitzu un ar pirkstu novilka gar līniju, kas apjoza eņģeļu raksta simbolu. - Vai šī nevarētu būt aptuvena salas karte?

- Pārbaudīsim. - Vigors nolēma, piecēlās kājās un piegāja pie kuratora vecās apgaismotās kartes pie sienas.

Grejs nostājās blakus.

Vigors parādīja mazu saliņu Persijas līča ietekā, pie Irānas kontinentālās daļas. Tās lāsītei līdzīgais, vienā malā izstieptais apveids bija gandrīz identisks zelta plāksnītē redzamajam gravējumam.

- Esam atraduši! - Grejs izsaucās, uztraukumā ieelsdamies. - Mēs zinām, kur doties tālāk!

Tas nozīmēja, ka viņa plāns vēl aizvien var īstenoties.

- Un Nasers? - Vigors atgādināja.

- Neesmu par viņu aizmirsis. - Grejs pagriezās pret monsinjoru un satvēra vīrieti aiz pleca. - Es gribu, lai jūs nododat pirmo atslēgu Baltazaram.

Vigors sarauca pieri. - Kādēļ?

- Ja kaut kas noies greizi, nedrīkst pieļaut, ka tā nonāk Nasera rokās. Mēs atdosim viņam šo otro atslēgu, apgalvojot, ka tā ir pirmā. Nasers nedrīkst uzzināt, ka pirmo jūs atradāt Vatikānā. - Grejs palūkojās te uz vienu, te uz otru sarunu biedru. - Es ceru, ka jus neesat nevienam bilduši ne pušplēsta vārda?

Abi pamāja.

Labi.

Tomēr Vigora seja liecināja, ka viņš nav pārliecināts. - Kad Nasers ieradīsies, viņš visādā ziņā pārmeklēs Baltazaru un atradīs otro zelta atslēgu.

- Neatradīs, ja Baltazara te vairs nebūs, - Grejs attrauca. - Nasers nezināja par Kovaļski, un es šaubos, vai viņš zina par jūsu kolēģa ierašanos te. Kādēļ lai viņš iedomātos, ka jūs atbraucāt kopā ar mākslas vēstures katedras dekānu? Nasers lika izsekot jūsu mobilo tālruni, un tādējādi viņam zināms vienīgi tas, ka jūs atbraucāt šurp

satikties ar mums. Mēs šo nezināšanu izmantosim savā labā. Nosūtīsim Baltazaru ar visu, kas viņam jāzina, pie Seihanas. Lai visi trīs izmanto šo handikapu un uzreiz dodas ceļā uz Ormuzas salu. Pēdējās atslēgas meklēšana lai paliek viņu ziņā. Tiklīdz Nasers ieradīsies, mums tas riebeklis jāaizkavē šeit, cik vien ilgi iespējams. Diemžēl manu vecāku dēļ mums pēc laika nāksies viņu nosūtīt pa pareizo ceļu.

- Cerams, ka līdz tam brīdim Seihana jau būs uzgājusi beidzamo atslēgu, - Vigors uztvēra.

Tomēr Grejs apzinājās, ka visi šie plāni balstās uz vienu cerību.

Uz to, ka Peinters būs spējis atbrīvot viņa vecākus.

Un, protams, uz to, ka pats Grejs nav kādā plāna punktā pamatīgi pārrēķinājies.

13.06

VIESNĪCAS NUMURĀ, kas atradās iepretim Svētas Sofijas katedrāles rietumu ieejai, sēdēdama pie piektā stāva loga, gaidīja Seihana. Vaigs bija piespiests HecklerkKoch PSGi snaiperu šautenes laidei, un skatiens tēmēkli koncentrējās uz laukumu baznīcas priekšā.

Viņa bija redzējusi atbraucam un pēc īsa brīža atkal aizbraucam policijas mašīnu.

Kas tur noticis?

Kovaļskis bija izlaidies gultā, gremoja olīvas un tīrīja piecas pistoles un 5,56 milimetru NATO A-91 trieciensšauteni.

Abi bija pirmīt izgājuši iepirkties, papildinājuši nepieciešamos krājumus.

Darbodamies Kovaļskis valstīja pa muti olīvas kauliņu un svilpoja. Tas viņai, sēžot postenī, krita uz nerviem. Taču viņš vismaz kaut ko jēdza no ieročiem.

No šīs vietas Seihana varēja labi pārredzēt ielu, skvēru un laukumu. Viņa meklēja cilvēku, kas izrādītu neparastu interesi par baznīcu, uzkrītošāk nekā tipisks tūrists, kas zibina fotoaparātu.

Otra pazīme būtu nodevīgi uztūkumi, liecinot par noslēptu paprāvāku ieroci.

Līdz šim nekā. Varbūt viņa sākusi zaudēt kvalifikāciju?

Seihana caur tēmēkli redzēja visus, kas iegāja Svētās Sofijas katedrālē pa rietumu ieeju, Impērijas durvīm, vai izgāja no tās. Viņa pagrozīja fokusa ripu, lai skaidrāk saskatītu sejas. Viņa tās mēģināja paturēt prātā, lai piefiksētu, vai viens un tas pats cilvēks nevirzās iekšā un ārā, jo tas nozīmētu, ka tiek pārmeklēta apkaime.

Viņa gribēja noskaidrot pēc iespējas vairāku ienaidnieku atrašanās vietu.

Gadījumam, ja rastos nepieciešamība uzbrukt.

Pagaidām nebija redzams neviens. Neloģiski.

Kur ir Nasera vīri? Tiem jau sen bija jābūt te, jāieņem posteņi. «Ģildei» Stambulā bija daudz savu cilvēku un līdzekļu. To pierādīja kaut vai ieroču krājums šajā istabā. Vai Nasers šajā operācijā iztika ar minimāliem resursiem? Iesaistīja pēc iespējas mazāk cilvēku? Dabiski, vienam vai diviem iejukt pūlī ir vieglāk nekā pusducim.

Tomēr Seihana tam īsti negribēja ticēt.

- Te kaut kas nav lāgā, - viņa burkšķēja, grozīdama fokusa ripu.

Kas šim aiz ādas?

Viņa no jauna pievērsās savam pienākumam. No baznīcas lieliem soļiem izslāja prāva auguma vīrs, pat nepūlēdamies slēpties. Seihana pievērsās viņam un pievilka tuvāk bārdaino seju tēmēklī.

Cita lieta!

Viņa vārdu Seihana nezināja, taču vīru bija redzējusi agrāk - pirms diviem gadiem tiekamies ar Naseru. Tikšanās laikā no vienām rokām otrās pārceļoja bieza aploksne. Nasers nezināja, ka Seihana viņu izseko un novēro šo randiņu. Seihana Šveices bankā bija noglabājusi vairākas fotogrāfijas ar šo nezināmo operatīvo darbinieku. Nebaltai dienai.

Vai baltai - tādai, kā šī.

- Nav brīnums, ka Nasers iztiek ar minimāliem līdzekļiem, - viņa nomurmināja.

Tas draņķa gabals bija novietojis savu cilvēku pašā Svētās Sofijas katedrālē. Tas nesolīja neko labu. Ja šis cilvēks dodas prom, tas nozīmē, ka viņa vietu ieņēmis kāds cits. Viņa vēroja vīrieti apstājamies laukumā un izņemam mobilo tālruni.

Droši vien zvana Naseram, lai pavēstītu, ka medījums ir drošā vietā baznīcā.

Iezvanījās viņas tālrunis.

Savādi.

Viņa nedomādama pasniedzās pēc aparātiņa, nospieda sarunas podziņu un pielika tālruni pie auss. - Čau, - viņa īsi nobēra.

- Sveicināti, - zvanītājs atsaucās skanīgā balsī. - Vēlos runāt ar sievieti, vārdā Seihana. Man lika zvanīt uz šo numuru un sarunāt tikšanos. Mums satikties iesaka kāds monsinjors un amerikānis.

Seihanai pārskrēja saltas tirpas. Viņa klausījās, uzmanīgi skatījās uz vīrieti, vēroja, kā tā lūpas kustas, izrunājot vārdus, kas skanēja viņai ausī.

- Runā Baltazars Pinoso no Vatikāna mākslas vēstures nodaļas.

Beidzot Seihana bija uzzinājusi, kā sauc vīrieti, kurš divus gadus vecajās fotogrāfijās bija redzams kopā ar Naseru. Baltazars Pinoso. «Ģildes» operatīvais darbinieks. Viņa nosēcās. Nasers ne tikai bija novietojis savu cilvēku baznīcā, viņš bija iesūtījis savu aģentu viņu grupiņā!

Seihana domās sevi izlamāja. «Ģildes» aģents bija iefiltrējies nevis «Sigmā», bet gan Vatikānā.

- Hallo? - vīrietis ierunājās ar tikko jaušamu satraukumu.

Seihana piespieda vaigu ciešāk laidei un notēmēja tieši uz vīrieti.

Laiks aizdrīvēt noplūdi.

- Kovaļski? - vina iečukstējās.

-Jā?

- Tūlīt ies elle vaļa.

- Johaidī, sen bija laiks!

Seihana nospieda mēlīti.

11. NO VILKA BĒGOT.

..

6. JŪLIJS, 19.12. Uz «Jūru valdnieces» klāja

PALDIES DIEVAM, kokteiļu ballīte beidzot bija galā.

Līza steigšus atpogāja ar rokām darināto zīda mēteli, ko bija uzvilkusi virs melnās šarmēza kokteiļkleitiņas ar ielocēm. Veras Vangas dizaina firmas veidotais kostīms krietni pārsniedza Lizas budžetu, taču kleitu viņa bija atradusi izklātu uz gultas, kad atgriezās kajītē saposties Raidera Blanta rīkotajam svinīgajam vakaram, sveicot izpriecu kuģa iegriešanos pirātu mājas ostā.

Doktors Devešs Patandžali droši vien pats izvēlējies kleitu no kuģa ekskluzīvajiem veikaliem peldbaseina klājā. Ar šo iemeslu vien pietika, lai pēc iespējas drīzāk rautu to nost no sevis. Liza nebija gribējusi iet uz ballīti, taču Devešs nevēlējās uzklausīt nekādus iebildumus, tādēļ viņa bija piebiedrojusies pārējiem zinātniekiem Raidera luksusa kajītē.

Tur plūda šampanietis un atdzesēts vīns. Viesmīļi livrejās iznēsāja sudraba paplātes ar uzkodām, un bufetes galdiņu maizīšu ielenkumā greznoja kaviāra trauciņi ledū. Pēc visa spriežot, daļa kuģa orķestra bija palikusi dzīva, izveidojot stīgu kvartetu. Tas klusi muzicēja uz balkona, saulei rietot, taču, kad uzbrāzmo- ja vējš un smagām, sāpīgām lāsēm sāka birdināt lietus, mūziķi bija spiesti savu nodarbi pārtraukt.

Debesīs vēl aizvien ducināja pērkons, un negaiss pieņēmās spēkā. Labi vismaz, ka kuģis iegrimušā vulkāna krātera patvērumā palika rāms. Tomēr ziņas par gaidāmo taifūnu un neskaitāmi darāmie darbi drīz pielika punktu Raidera spontāni sarīkotajām izklaidēm.

Ballīte bija ilgusi tikai pāris stundu.

Liza izģērbās, atstājot tikai krūšturi un biksītes. Viņa bija priecīga, ka pasākums ir aiz muguras. Viņa iekāpa džinsos un pār- slidināja pāri galvai vaļīgu blūzīti, sakārtodama to, un tad basām kājām piegāja pie teātra rokassomiņas, kas atradās uz gultas - tā bija vēl viena doktora Patandžali dāvana, Gucci stingrā somiņa ar sudraba bārkstīm. Somiņai pat nebija noņemta cenu zīme.

Tā maksājusi vairāk nekā seši tūkstoši dolāru.

Tomēr tās saturs bija krietni vien vērtīgāks. Svinību laikā Raiders bija paslepus pasniedzis viņai pārīti dāvanu, kuras viņa bija veicīgi iegrūdusi somiņā.

Nelielu rāciju un pistoli.

Taču daudz vairāk prieka sagādāja vēsts, kura pavadīja šīs dāvanas.

Monks bija dzīvs!

Un uz kuģa klāja!

Liza žigli aizbāza pistoli aiz džinsu jostas un nosedza to ar vaļīgās blūzītes apakšmalu. Paņēmusi rāciju, viņa piegāja pie durvīm un piespieda pie tām ausi.

Durvis vairs neviens nesargāja. Sargposteņi bija izvietoti pie kāpnēm un liftiem, šādi norobežojot visu spārnu. Devešs bija iekārtojis viņai kajīti dziļāk spārnā, tikai divu kajīšu attālumā no katatonajā stuporā ieslīgušās pacientes.

Pārliecinājusies, ka tuvumā neviena nav, Līza ieslēdza astoto kanālu, uzlika rācijas austiņas un mikrofonu, tad nospieda raidīšanas pogu. - Monk, tu mani dzirdi? Beidzu.

Viņa gaidīja.

Austiņās nočirkstēja un atskanēja pazīstama balss. - Līza? Paldies dievam! Tātad Raiders tev nogādājis rāciju. Vai pistoli arī saņēmi? Beidzu.

- Jā. - Viņa izmisīgi vēlējās dzirdēt, kas īsti noticis, kā viņš palicis dzīvs, taču tagad nebija piemērots brīdis. Bija svarīgākas rūpes. - Raiders minēja, ka tev esot kāds plāns.

- Nu, saukt to par plānu būtu mazliet pārsteidzīgi. Tā drīzāk ir laišanās lapās, ko kājas nes.

- Man nav nekas pretī. Kad?

- Pēc dažām minūtēm saskaņošu ar Raideru. Būsim gatavi divdesmit vienos nulle nulle. Tu arī gatavojies. Paķer pistoli līdzi.

Viņš īsi pārstāstīja savu glābšanas plānu.

Līza aizpildīja viņa plānā trūkstošās vietas un ielūkojās pulkstenī. Nepilnas divas stundas.

- Vai drīkstu kādam par to pastāstīt? - Līza jautāja.

Ilgs klusuma brīdis.

- Nē. Diemžēl ne. Ja gribam, ka mums ir kaut mazākā iespēja izbēgt negaisa aizsegā, mums jāņem līdzi pēc iespējas mazāk cilvēku. Raideram pie labā borta ir sava slīpā piestātne, rampa ar laivu. Es dabūju karti no tava drauga Džesija. Apmēram trīsdesmit jūras jūdžu attālumā ir neliela apdzīvota vieta. Vislielākās izredzes būtu tad, ja mēs aizkļūtu tur un saceltu trauksmi.

- Vai Džesijs arī brauks līdzi?

Sekoja vēl ilgāks klusuma brīdis.

Liza pārbaudīja, vai raidītājs darbojas. - Monk?

Ausī atskanēja nopūta. - Džesiju noķēra. Pārmeta pāri bortam.

- Ko?! - Viņai acu priekšā pazibēja puiša smaidošā seja, Liza atcerējās viņa tieksmi uz muļķīgām vārdu spēlēm. - Vai viņš… viņš ir miris?

- Nezinu. Kad satiksimies, pastāstīšu sīkāk.

Līzu pārņēma neaptveramas skumjas, sērojot par jaunekli, kuru pazina tikai dažas stundas. Bēdās iegrimusi, viņa nespēja atgūt balsi.

- Divdesmit vienos nulle nulle, - Monks atkārtoja. - Rāciju ņem līdzi, bet nevienam nerādi. Drīz atkal sazināsimies. Pārraidi beidzu.

Līza noņēma austiņas un satvēra rāciju abās rokās. Cieši saspiedusi cieto plastmasas priekšmetu, viņa pamazām atgriezās realitātē.

Pēc pāris stundām viņi atkal sazināsies.

Ierūcās pērkons.

Viņa piesprādzēja rāciju kabatas iekšpusē, salocīja un iegrūda tur arī austiņas. Vaļīgā blūze nosedza uztūkumu kabatā.

Viņa stingi vērās uz kajītes durvīm. Ja viņi tiešām bēgs, Līza negribēja doties prom tukšām rokām. Viņa zināja, ka kajītē, kurā guļ paciente, ir milzum daudz datu un failu.

Un arī dators… ar DVD rakstītāju.

Kokteiļu ballītes laikā viņa bija aprunājusies ar Henriju un doktoru Milleru, un abi klusos čukstos stāstīja, kā Devešs ar vienību vāc dažādus Jūdas celma radītu toksisku baktēriju paraugus, arī visļaunākos, un noglabā tos inkubatorā Deveša virusologa vadītā laboratorijā, kur nevienu nepiederošo neielaiž.

- Manuprāt, viņi veic eksperimentus, uzlaižot vīrusu zināmiem patogēniem, - doktors Millers bija klāstījis. - Es redzēju, kā tajā laboratorijā ienes kaudzītes ar aizzīmogotiem Petrī trauciņiem, uz kuriem ir uzraksti Bacillus anthracis un Yersinia pestis.

Sibīrijas mēra un mēra baktērijas.

Henrijs izvirzīja hipotēzi, ka Devešs tiecas eksperimentu rezultātā iegūt šo nāvējošo patogēnu supercelmu. Sarunu biedri visu laiku izvairījās pieminēt vienu vārdu - to, kurš apzīmēja iebrucēju mērķi.

Bioterorisms.

Līza ieskatījās pulkstenī un piegāja pie durvīm. Ja vien pasaulei ir kāda cerība aizkavēt «Ģildi» izplatīt lērumu sērgu, ko tā vāc un ražo, tai nepieciešams pēc iespējas vairāk datu par šo pacienti. Sievietes organisms dziedēja pats sevi, atbrīvoja audus no toksiskās baktērijas un attīrījās pats no sevis.

Kā un kāpēc?

Līza saprata, ka vienā ziņā Devešs, runādams par Sūzanu Tjū-nisu, nemaldījās.

Šī paciente ir visa atslēga.

Līza nedrīkstēja aizbraukt, nepaņēmusi līdzi pēc iespējas vairāk datu.

Viņai bija jāriskē.

Saspiedusi plaukstā durvju rokturi, Līza pagrūda tās vajā. Viņa nogāja piecus soļus, kas šķīra viņas durvis no Sūzanas Tjūni- sas kajītes durvīm. Gabaliņu tālāk apaļajā zālē, kur bija izvietotas pētniecības nodaļas, tehniķi joprojām šaudījās šurpu turpu. Pa radio

skanēja amerikāņu kantrī dziesma, taču dziedātājs vilka ķīniešu valodā. Gaiss oda pēc dezinfekcijas līdzekļa, tam pie- jaucās tikko manāma zemes smarža.

Līza acumirkli ieskatijās acīs bruņotajam sargam, kas patrulēja centrālajā zālē, mezdams lokus ap pamestu kastu un neizmantotas aparatūras kaudzēm. Aiz muguras gaitenī viņa dzirdēja citu sargu sarunas.

Viņa piegāja pie Sūzanas Tjūnisas kajītes durvīm, pieliekusies atvēra tās ar Deveša iedoto atslēgkarti un iegāja iekšā. Telpā, kā parasti, dežurēja divi sanitāri. Devešs ne uz brīdi neatstāja savu trofejas pacienti bez uzraudzības.

Viens vīrs zvilnēja krēslā lielajā salonā, salicis kājas uz gultas un skatīdamies televizoru, nogriezis skaņu pavisam klusu. Kuģa videosistēmā rādīja kādu Holivudas filmu. Otrs sanitārs stāvēja spoži apgaismotajā guļamistabā pie pacientes, pierakstīdams žurnālā svarīgākos rādītājus, kā to darīja ik pēc stundas ceturkšņa.

- Es vēlētos kādu brīdi pabūt viena ar pacienti, - Līza ieteicās.

Prāvais vīrietis ar kailo galvvidu, ģērbies sanitāra virssvārcī, izskatījās kā otra sanitāra dvīņubrālis. Viņa tā arī nebija iegaumējusi abu vārdus un domās tos bija nodēvējusi par Oliņu un Boliņu.

Vismaz abi prata angļu valodu.

Sanitārs paraustīja plecus, pasniedza viņai žurnālu un atgriezās pie partnera.

Aiz balkona durvīm spoži noplaiksnīja zibens, un nodārdinā- ja pērkons. Pasaule ārpus kuģa - lagūna un mežiem noaugusī sala - nozibsnīja skaidri izteiktās kontūrās un ar spēcīgu dārdu nozuda atpakaļ tumsā.

Lietus gāza kā ar spaiņiem.

Līza uzlika ķirurga masku, uzvilka cimdus un piegāja pie pacientes. Viņa paņēma oftalmoskopu no izmeklēšanas instrumentu paplātes. Viņa jau labu laiku pētīja kādu dīvainu anomāliju pacientes acīs, turēdama to noslēpumā no Deveša. Līza gribēja vēl pēdējo reizi pirms aizbraukšanas to pārbaudīt.

Viņa pacēla izolatora telts aizkaru, pieliecās un ar pirksta galu uzmanīgi pacēla sievietes kreisās acs plakstiņu. Līza ieslēdza oftalmoskopa lampiņu un pieregulēja fokusu. Pieliekusies pavisam tuvu klāt, viņa sāka pacientes acs dibena apskati.

Visas tīklenes virsmas izskatījās normālas un veselas - gan tīklenes centrālā daļa, gan redzes nerva disks, gan asinsvadi, šo anomāliju varēja viegli palaist garām, tā nebija strukturāla. Līza izslēdza oftalmoskopa gaismu un, tāpat pieliekusies, turpināja vērot caur instrumenta lēcām.

Pacientes acs iekšiene, visa tīklenes virsma viegli, maigi mirdzēja pienainā gaismiņā. Tīklenes audos bija manāma dīvaina fluorescence.

Tā sākās ap optisko disku, kur galvenie redzes nervi, kas stiepās no smadzenēm, bija savienoti ar aci. Taču pēdējo dažu stundu laikā šis mirdzums bija pārņēmis visu tīklenes virsmu.

Viņa bija izlasījusi par pirmajām slimības izpausmēm, aļģu ziedēšanu salā, kur jūra no vienas vietas bija mirdzējusi fosforescējošām zilaļģēm.

Tagad mirdzēja pacientes acis.

Te jābūt kādai saistībai. Bet kāda tā ir?

Balstoties uz šiem agrīnajiem rezultātiem, Līza bija slepus veikusi vēl vienu pacientes mugurkaula punkciju, izanalizējot muguras smadzeņu šķidrumu. Viņa gribēja noskaidrot, vai šķidrumā ap smadzenēm vērojamas kādas izmaiņas. Ap šo laiku analīžu rezultātiem jābūt gataviem, un tie būs ievadīti datorā, kas atradās istabas stūrī.

Līza pabeidza izmeklēšanu. Nometusi masku un cimdus, viņa piegāja pie datoriem. Tos no blakus istabas nevarēja redzēt.

Viņa atvēra laboratorijas analīžu izvēlni. Muguras smadzeņu šķidruma punkcijas rezultāti patiešām bija gatavi. Viņa izskatīja ķīmiskās analīzes rezultātus. Olbaltumvielu līmenis cēlās, taču nekādu citu izmaiņu nebija. Viņa pievērsās mikroskopiskajai izmeklēšanai. Šķidrumā bija atrastas un identificētas baktērijas.

Ciānbaktērijas - zilaļģes.

Kā jau gaidīts.

Kad novājinātā asins un smadzeņu aizsargsiena izlaida cauri Jūdas celma baktērijas, tās bija paķērušas līdzi pavadoņus.

Pavadoņus, kas auga un vairojās.

Līza šādus rezultātus jau bija paredzējusi un tamdēļ iepriekš bija veikusi dažus pētījumus. Ciānbaktērijas bija viens no senākajiem baktēriju paveidiem. Šīs ievērojamās sīkbūtnes bija vienas no vecākajām zināmajām fosilijām. Tās bija gandrīz četrus miljardus gadu vecas, viena no pirmajām dzīvības formām uz zemes. Vienlaikus ciānbaktērijas bija unikālas, jo tajās notiek fotosintēzes process, un tās spēj pašas sev saražot barību no saules gaismas. Patiesībā lielākā daļa zinātnieku uzskatīja ciānbaktērijas par mūsdienu augu priekštecēm. Taču šīs senās baktērijas uzrāda lieliskas pielāgošanas spējas un izplatās itin visur dabā: sālsūdenī, saldūdenī, augsnē, pat uz kaila akmens.

Un acīmredzot ar Jūdas celma palīdzību, arī cilvēka smadzenēs.

Mirdzums pacientes acīs rosināja domāt, ka ciānbaktērijas smadzenēs nonākušas acīs pa redzes nerva apvalku, un tagad tur mājīgi iekārtojušās.

Kāpēc?

Paraugs liecināja, ka tehniķis ir veicis vēlreizēju Jūdas celma vīrusa mikroskopisko apskati. Viņa ar interesi aplūkoja monitora ekrānā jauniegūto attēlu. Acīm atkal pavērās briesmonīgais visa

cēlonis - divdesmitvienstūru čaula ar zariem līdzīgiem taustekļiem katrā stūrī.

Viņa atsauca atmiņā Deveša agrāk teikto. Neviens organisms nav ļaundabīgs tāpat vien. Tas vienīgi tiecas izdzīvot, izplatīties, vairoties.

Failā bija atsauces uz pirmajām vīrusu fotogrāfijām. Viņa atvēra arī tās.

Vecās un jaunā. Blakus. Vienādas.

Līza jau sniedzās aizvērt failu, taču pirksti palika virs pogas.

Nē…

Roka iedrebējās.

Protams…

Apžilbinoši spoži, ar blīkšķi noplaiksnīja zibens aiz balkona durvīm, un tam sekoja pērkona dārds. Liza satrūkās. Viss kuģis nodrebēja. Balkona durvis nograbēja.

Zibens bija iespēris tieši virs kuģa, varbūt pat tam trāpījis.

Kajītes gaisma noraustījās. Līza pacēla acis, un gaisma izdzisa. Kajīte iegrima tumsā.

Sanitāri īgni noaurojās.

Līza piecēlās.

Ak! Mans. Dievs.

leklakšķējās lampas - elektrības padeve bija atjaunojusies. Dators neapmierināti nokaucās un skaļi nopaukšķēja. Televizors otrā istabā iekrācās, un pēc brīža tajā atsāka murdēt filmas dialogs.

Līza palika stāvam kā pārakmeņojusies.

Viņa neatrāva skatienu no pacientes. īsajā tumsas brīdī Līza bija veikusi vēl vienu atklājumu. Vai tad šeit neviens ne uz brīdi nebija izslēdzis gaismu? Vai varbūt šī parādība bija radusies tikai nupat?

Spīdēja ne tikai sievietes acis.

Ar plānu virsvārci pārsegtie pacientes locekļi un seja tumsā maigi zaigoja fosforescējošā mirdzumā, kas spožajā kajītes apgaismojumā nebija ieraugāma.

Zilaļģes bija nonākušas ne tikai acīs, bet izplatījušās visā ķermenī.

Līza bija tik apstulbusi, ka pirmajā mirklī neievēroja vēl kaut ko - pacientes acis bija vaļā un vērās viņā.

Izkaltušās lūpas sakustējās.

Līza drīzāk nolasīja vārdus no lūpām, nevis sadzirdēja tos.

- K-kas tu esi?

20.12

STEIGDAMIES AUGŠUP PA KĀPNĒM no zemākajiem klājiem, Monks klausījās rācijas austiņās. Viņš bija nokāpis lejā pārbaudīt, vai iespējams viegli piekļūt Raidera Blanta privātajai piestātnei, kur glabājās kuģa īpašnieka laiva. To neapsargāja. Par šo privāto piestātnes rampu zināja tikai retais.

- Man ir elektroniskā atslēga no durvīm, kas ved uz piestātni, - Raiders sacīja. - Kolīdz būšu brīvs, es došos turp, pieliešu pilnu degvielas tvertni un sagatavošos izbraukšanai. Bet vai varēsiet viens pats atbrīvot doktori Kamingsu?

- Jā, - Monks mikrofonā atbildēja. - Jo mazāka jezga, jo labāk.

- Un jūs esat visu sagatavojis?

- Jā, māt, - Monks nopūtās. - Pēc pusstundas viss būs sagatavots. Kad došu ziņu, jūs zināt, kas jādara.

- Sapratu. Beidzu.

Monks uzkāpa nākamajā kāpņu laukumiņā, piegāja pie apkopēja skapīša un izņēma no tā iepriekš noglabāto segu, spilvenu un apģērbu.

Austiņās atkal iezumējās. - Monk?

- Līza? - Viņš ieskatījās pulkstenī. Par agru. Sirds dauzījās stiprāk. - Vai kas atgadījies?

- Nē. Nu, ne gluži. Nāksies mainīt plānus. Jāatrod vieta vēl vienam cilvēkam.

-Kam?

- Manai pacientei. Viņa ir atguvusies.

- Līza…

- Mēs nevaram viņu te atstāt, - Monkam iešņāca ausī. - Visi procesi, kas viņā norisinās, ir ļoti nozīmīgi, lai atrisinātu šo mīklu. Mēs nevaram pieļaut, ka «Ģilde» aizlaižas ar viņu prom, pirms mēs atgriežamies.

Monks smagi nosēcās un pārskatīja grafiku. - Vai viņa var kustēties?

- Viņa ir vārga, taču kustēties var. Vismaz man tā liekas. Nevaru izdibināt vairāk, jo blakus telpā ir sanitāri. Pašlaik esmu savā kajītē, kur varu runāt. Es atstāju viņu gultā un pavēlēju turpināt izlikties par katatoniskā miegā guļošu.

- Tu esi droša, ka viņa ir tik svarīga?

- Pavisam droša.

Monks uzdeva vēl dažus jautājumus, uzklausīja dažas atbildes un skriedams veica nepieciešamos grozījumus plānā. Līza beidza sarunu un sāka gatavoties prombraukšanai.

- Raider? - Monks sacīja.

- Es visu dzirdēju, - austrāliešu miljardieris atsaucās. - Es

nebiju izslēdzis rāciju.

- Nāksies pasteidzināt grafiku.
- Šito brīnumu! Cikos jūs būsiet te?

Monks nolaida ieroča drošības slēgu. - Es patlaban dodos turp augšā.

20.16

LĪZA ATGRIEŽAS lazaretes kajītē. Viņa bija uzvilkusi svīteri. Iepriekš viņa bija pasūdzējusies sanitāriem par lazaretē valdošo vēsumu un izmantojusi to par ieganstu, lai uz īsu bridi atgrieztos savā kajītē un sazinātos pa rāciju ar Monku.

Kad sieviete ienāca, Oliņš un Boliņš joprojām aizrautīgi skatījās filmu. Spriežot pēc kajītē valdošā trokšņa, filmā pašlaik notika apšaude. Pēc neilga laika māksla radīs atspoguļojumu dzīvē.

Ja viss ritēs labi.

Līza pagriezās, lai dotos uz guļamistabu, bet solis samežģījās un viņa iztrūkusies atkāpās.

Gultas galā, salicis rokas aiz muguras, stāvēja doktors Devešs Patandžali. Sūzana acīm ciet gulēja gultā zem izolatora telts un vienmērīgi elpoja.

Devešam nebija te jābūt.

- Ā! - viņš ierunājās, pat nepagriezies. - Doktore Kamingsa, kā klājas mūsu pacientei?

20.17

NOTINKŠĶĒJA ZVANIŅŠ, un lifta durvis atvērās prezidenta kajītes stāvā. Nogurušais un saīgušais Monks izgāja gaiteni. Rokā viņš nesa segu blāķi un spilvenu.

Viņš piegāja pie abiem sargiem, kas bija nostādīti pie divviru durvīm.

Viens sēdēja uz krēsla, un otrs, vēl pirms brīža atslējies pret sienu, nostājās taisni.

- Aiziet! - Monks skaidri uzsauca mikrofonā.

Tas bija signāls.

Aiz prezidenta kajītes durvīm noblikšķēja apslāpēts šāviens - Raiders nolaida no kājas sargu, kas stāvēja iekšpusē.

Sargs, kas iepriekš bija atslējies pret sienu, iztrūcināts apcirtās pret durvīm.

Monks nevilcinoties metās viņam virsū. Viņš pacēla rokas - abās plaukstās bija pistoles, viena ietūcīta spilvenā, otra aptīta ar segu. Viņš iegrūda spilvenu vīrietim mugurā un nospieda mēlīti. Lode pāršķēla tam mugurkaulu. Otru lodi Monks ielaida krītošajam sargam galvā.

Pirms līķis atsitās pret grīdu, Monks pagriezās pret sēdošo sargu un pavērsa pret to segā ietīto pistoli.

Un nospieda mēlīti… divas reizes.

20.19

LĪZA IEGĀJA guļamistabā.

- Doktor Patandžali, labi, ka atnācāt, - viņa bilda, norijusi žults garšu, kas pildīja muti līdz ar meliem. Devešs iespējami drīzāk bija jādabū prom. Viņa bija ziņojusi Monkam, ka šeit atradīsies tikai divi sanitāri.

Devešs pagriezās pret sievieti.

Līza, tēlotā pārgurumā, aizlika aiz auss brīvi pasprukušu matu šķipsnu. Sirds dauzījās kā neprātīga. - Es atnācu apskatīt analīžu rezultātus, jo pirms kāda laika veicu muguras smadzeņu šķidruma analīzes. Bet… - viņa ar rokas mājienu norādīja uz datora pusi. - Zibens spēriens izslēdza datora procesoru. Man bija padomā pirms gulētiešanas pārskatīt rezultātus.

- Kādēļ jūs nepalūdzāt kādu tehniķi atnest tos no doktora Pol- luma laboratorijas?

- Tur neviena nav. Cerēju, ka jums būs pa spēkam paskubināt darbiniekus.

Devešs nopūtās. - Protams. Es gan gāju uz savu kajīti, biju nodomājis doties pie miera. Es piezvanīšu un likšu Pollumam atsūtīt izdruku.

- Pateicos.

Devešs gāja ārā, bet uz sliekšņa apstājās un pagriezās pret viņu.

Liza saspringa.

- Kokteiļu ballīte jtīs izskatījās visai glīti. Nudien starojoša.

Tikai ar gribasspēku Līzai izdevās saglabāt bezkaislīgu sejas izteiksmi.

- P-paldies.

Viņš bija prom.

Mazliet satricināta, Līza piesteidzās pie Sūzanas, noliecās un iečukstēja ausī:

- Es sākšu atslēgt jūs no sistēmas. Mēs laižamies prom.

Sūzana palocīja galvu. Lūpas sakustējās, un līdz ar nopūtu atskanēja kluss «paldies».

Darbodamās ap intravenozo katetru, Līza pamanīja no Sūzanas acu kaktiņiem uz spilveniem stiepjamies asaru pēdas. Pirmīt Līza bija klusiņām pavēstījusi sievietei par vīra likteni. Līza bija agrāk lasījusi Deveša piegādātos līķa sekcijas rezultātus.

Viņa saspieda sievietes plecu.

Par laimi, Devešs nebija ievērojis mirdzošās asaras.

20.25

MONKS SKRĒJA pār labā borta ārējo klāju, pieliecies, lai izvairītos no asā, brāzmainā vēja nestā lietus. Aptumšoto klāju apgaismoja tikai dažas retas lampiņas. Virs milzu tikla, kas bija novīts pāri salas vidienei, mutuļojot vēlās melni mākoņi. Ik pa laikam, gluži kā no tāla kara lauka, gaisu šķēla apžilbinošs zibens. Pērkons nepārtrauca rībināt gandrīz ne uz brīdi.

Pēc pirmās sarunas ar Līzu Monks bija izpētījis nepieciešamo klāja daļu un sagatavojis visu vajadzīgo. Taču viņam bija pietrūcis laika izgatavot otru cilpu. Nāksies vilkt sievietes augšup pa vienai.

Lai to izdarītu veicīgi, Monkam vajadzēs papildu muskuļus, tāpēc aiz muguras lāčoja Raiders, tērpies tādās pašās drēbēs kā Monks.

Miljardiera laivas degvielas tvertnei vajadzēs pagaidīt.

- Šurp! - Monks uzsauca, pārkliegdams lietus plikšķināšanu un vēja aukas.

Garām grabēdams paslīdēja klāja krēsls. Brāzmas pieņēmās spēkā. Lai izbēgtu no gaidāmā taifūna galvenā trieciena, stundas laikā jātiek no kuģa prom.

Salas pītais jumts purinājās un grabēja.

Monks nonāca uz klāja vietā, kur bija piestiprinājis virvi ar ugunsdzēsēju vajadzībām lietotu cilpu, ko bija nozadzis no ārkārtas glābšanas ekipējuma klāsta.

Monks norādīja. - Velcies šurp uz reliņiem! - viņš ieaurojas, noliekdamies tām pāri.

Monks koncentrēja skatienu - divus klājus zemāk jābūt balkonam ar kajīti, kurā Līza aprūpēja pacienti, taču kuģa korpusa izliekums traucēja to saskatīt. Tā šajā operācijā būs avārijas izeja.

Mazliet zemāk tumšajā lagūnas ūdeni krita dažu kuģa lampiņu gaismas atspulgi - atspīdums viegli virmoja, augsto vulkāna klinšu sienu pasargāts no ļaunākajām vēja brāzmām. Pagriezdamies pret Raideru, Monks pamanīja ūdenī gaišus zibšņus. Tie nebija atspidumi, tie atradās dziļāk. Spoži zilas un tumši sarkanas uguntiņas.

Kas gan tur varētu būt?

Skaļi nokrakstēja zibens, tas iespēra jumta tiklā, apgaismodams visu lagūnu. Monks pieliecās. Trāpījuma vietā uz visām pusēm gar tīkla dzelzs stiprinājumiem pašķīda zilas dzirksteles, radot īslaicīgas Elmo ugunis **[2]** . jādomā, ka jumta konstrukcija bija ieze- mēta un kalpoja par milzīgu zibensnovedēju.

Raiders nostājās blakus pie reliņiem. Turēdams uz pleca virves rituli, viņš pārsvieda cilpu pāri reliņiem un slidināja lejup kā pieredzējis doku strādnieks. Drīz cilpa atradās iepretim balkonam, šūpodamās aukainajā vējā.

- Lejup došos es, - Monks iebrēca austrālietim ausī. - Pārliecinies, ka pie kajītes neviena nav, un nesies šurp, ko kājas nes. Mums abiem būs jāvelk dāmas augšā.

Raiders pamāja. Viņš plānu jau zināja. Monks to bija atkārtojis, lai sniegtu vīram beidzamo iespēju pieteikties pašam doties lejā.

Raiders nebija pieteicies.

Prātīgs vīrs. Nav brīnums, ka miljardieris.

Monks satvēra virvi, pārkāpa pāri reliņiem, aizāķēja kāju un palika karājamies izmirkušajā virvē. Ar rokas protēzi vadīdams nolaišanos, viņš slīdēja lejup, līdz pēdas sataustīja cilpu.

Monks līgojās vējā ar seju pret atvērto balkonu. Aizkari bija pa pusei aizvērti, un kajītes spožajā gaismā bija redzama Līza. Lācim līdzīgs vīrietis bija piespiedis Līzu pie balkona durvīm, aizāķējis

roku viņai aiz kakla un parāvis sievieti augšup tā, ka viņa stāvēja uz pirkstgaliem.

Skat, sākums tīri labs.

20.32

LIZA KARAJĀS Oliņa tvērienā. Vīrieša roka bija aptvērusi kaklu. Viņš bija piegrudis degunu klāt Līzas sejai un bļāva tā, ka siekalas šļakstēja.

- Velns parāvis, ko tu tur čakarējies gar caurulītēm, kuce? - Pēdējais vārds izskanēja kā spļāviens, ar stipru akcentu.

Līza tobrīd bija ķimerējusies ap Sūzanas urīna un intravenozo katetru, kā arī centrālo kabeli, tos atvienodama un gatavodama viņu doties ceļā, cik vien ātri iespējams. Par nelaimi, filma, ko sanitāri skatījās, bija beigusies, un Oliņš ceļā uz tualeti, slādams garām guļamistabai, bija noskārtis kaut ko nelāgu.

Boliņš brālim aiz muguras apraudzīja pacienti, pagriezās un nobēra dažus vārdus krieviski. Līza tos nesaprata, taču bija skaidrs - kaut kas nogājis pavisam greizi.

Tas nemaz nav labi.

Piespiesta pie balkona durvīm, Līza juta sev aiz muguras klauvējienus pie stikla.

Ak dievs, kaut tas būtu Monks!

Viņa pasniedzās, izstiepa rādītājpirkstu un ne bez pūlēm parāva uz augšu aizšaujamā bultu.

Durvis atvērās uz ārpusi, paraudamas Līzu sev līdzi.

Negaidītā pavērsiena apstulbināts, Oliņš nenoturēja līdzsvaru, klupa uz priekšu un palaida sievieti vaļā. Viņa pūlējās noturēties stāvus, tomēr sazvārojās un smagi atkrita uz sēžamvietas.

Pa atvērtajām durvīm kajītē iešāvās roka, sagrāba Oliņu aiz virsvalka apkakles un izrāva viņu ārā. Atskanēja apslāpēts šāviena troksnis, un uzreiz pēc tam dziestošs kliedziens.

Oliņš bija devies peldēt.

Boliņš atkāpās uz gultas kājgaļa pusi, grābstīdamies gar pleca ieroča maksti. Apjukušais vīrs pat nevarēja pakliegt. Līza taustījās pēc savas pistoles, taču izrādījās, ka pati nosēdusies tai virsū.

Durvju ailā zibens uzliesmojuma gaismā parādījas Monks, izmircis līdz ādai. Izstieptajā rokā viņš turēja pistoli. Šāviena blīkšķis gan būs dzirdams, taču no tā nevarēja izvairīties.

Boliņam aiz muguras gultā nedroši paslējās kāds stāvs un notupās uz ceļgaliem.

Sūzana.

Sieviete cirta ar skalpeli, pārgriezdama plikpaurim kaklu no aizmugures. Aizmirsis par pistoli, sargs abām rokām satvēra kaklu.

Monks metās uz priekšu, sagrāba vīrieti aiz jostas un izrāva viņu ārā pa balkona durvīm.

- Ej paskaties, kā brālim veicas.

Šoreiz nedzirdēja pat kliedzienu.

Monks atgriezās, saberzēdams plaukstas. - Nu, kurš ir gatavs šmaukt prom?

Nākamie mirkļi pagāja lielā steigā.

Līza pieskrēja pie kajītes durvīm un aizbultēja tās, un Monks tikmēr palīdzēja atvienot no Sūzanas pēdējās caurulītes un vadi- ņus, kas bija pieslēgti elektroencefalogrāfam, elektrokardiogrāfam, Doplera asinsspiediena novērošanas iekārtai, un atkabināja viņu no pārējām medicīniskajām iekārtām.

Līza norāva svīteri, palīdzēja Sūzanai to uzvilkt un iekāpt liekajās darba biksēs. Lai arī mazliet vārga un grīļīga, Sūzana izrādījās stiprāka, nekā varētu gaidīt no cilvēka, kas piecas nedēļas pavadījis katatoniskā miegā.

Droši vien vainīgs bija adrenalīns. Varbūt kaut kas cits.

Tā vai citādi, drīz visi trīs atradās uz balkona un stāvēja lietū. Virves galā zvalstījās cilpa. Monks to notvēra, pagriezās, pamezdams skatienu uz Sūzanu, un izbrīnā sastinga.

- Vai nepastāstīsi, kāpēc tava draudzene tumsā spīd?

Sūzana kautri atkāpās un pārvilka svītera piedurkni pāri

plaukstai. Līza pirmīt bija uz īsu brīdi izslēgusi guļamistabā lampas un parādījusi, kā viņa izskatās.

Līza norādīja uz virvi. - Parunāsim par to vēlāk.

Monks saviebās, tomēr sāka rāpties augšup, pierādīdams gan sava ķermeņa muskuļu spēku, gan rokas protēzes izturību.

Līza palīdzēja Sūzanai iekāpt cilpā. - Vai varēsi noturēties? - viņa vaicāja.

- Nekas cits neatliks. - Sūzana stipri drebēja.

Mazliet iemanījušies, Monks un Raiders sāka vilkt viņu augšā, par atbalstu izmantojot stabu uz klāja.

Līza gaidīja, mīņādamās un staigādama pa balkonu.

Pēkšņi atskanēja skaļš rībiens, un viņa pamira.

Klauvēja pie kajītes durvīm.

Liza piegāja pie sliekšņa. Tur viņu sagaidīja nikns uzklie- dziens.

Doktors Devešs Patandžali.

Viņš noteikti bija mēģinājis atvērt durvis ar atslēgkarti un atklājis, ka tās ir aizbultētas. Pie durvīm sāka dauzīties.

Liza kāpās atpakaļ, liecās pāri margām un skatījās augšup.

Bija redzamas Sūzanas pēdas. Viņai pašlaik palīdzēja rāpties pāri margām.

Līza izvilka pistoli, kas viņai bija aiz jostas, un uzsauca:

- Ašāk! Kāds nāk.

Vētra un pērkons noslāpēja viņas saucienu.

Kajītē nokrakšķēja. No ārpuses lauza durvis. Nodārdēja šautenes šāviens, skaļš kā lielgabala grāviens. Viņa salēcās.

No augšas kāds uzsauca.

Labi vismaz, ka Monks bija sadzirdējis apšaudi.

Cilpa nolaidās un atsitās pret plecu. To drīzāk meta, nevis nolaida lejup. Taču viņa uzgrieza tai muguru, pieskrēja pie atvērtajām balkona durvīm un aizvēra balkona durvju aizkarus. Ari durvis viņa aizslidināja ciet.

Lai ienākot ierauga tukšu istabu.

Protams, ilgi viņus muļķot neizdosies, taču dažas liekas sekundes var lieti noderēt. Liza pietraucās pie balkona margām, satvēra cilpu un ielocījās tajā. Pēkšņa vēja brāzma uzsita pa roku, un pistole izslīdēja no tvēriena.

Ierocis novēlās tumsā.

Nolādēts…

Izmisumā viņa cieši pieķērās pie cilpas, uzkāpa uz margām un atspērās.

Cilpa, aplikta zem padusēm, spēcīgi noraustījās - vīri vilka viņu augšup.

Liza paslīdēja uz balkona pusi un tajā brīdī ieraudzīja, ka aizkari tiek atrauti vaļā. Noplaiksnīja zibens. Devešs apjukumā un pārsteigumā iepleta muti, vērodams sievieti šūpojamies virvē.

Viņš pazuda skatienam.

Aiz stikla parādījās Surina halātā, garie, melnie mati klaidā plūda pār muguru. Ar vienu roku viņa atgrūda balkona durvis, un ar otru pagrāba spieķi no Deveša, kas stāvēja aiz viņas.

Nonākusi vistuvāk balkonam, Liza mēģināja spert, taču Monks ar Raideru bija pavilkuši viņu augstāk, saīsinot virvi, un kurpes purngals nošvīkstēja tukšā gaisā.

Virve aizšūpojās uz pretējo pusi.

Surina viņai sekoja, izskrēja uz balkona, matiem plīvojot nešpetnajās aukās. Viņa satvēra Deveša spieķi, pagrieza un ar plašu žestu parāva. Spīdīgā baltā koka maksts ielidoja kajītē, un viņai rokās palika spieķī ieslēptais garais tērauda asmens.

Surina metās pie margām.

Debesis apgaismoja zibens, iekrāsojot zobenu zilās liesmās.

Neapbruņotā Līza slīdēja gaisā pretī sievietei, kas gaidīja ar zobenu rokās.

20.46

MONKS NESTĀVĒJA dīkā. Atskanot pirmajam šautenes šāviena blīkšķim, viņš bija sapratis, ka Līzai vajadzīga palīdzīga roka, tāpēc atstāja austrālieti vienu pašu vilkt sievieti augšā.

Pats viņš noslīdēja lejup pa otru virvi, piesietu pie glābšanas vestes, kas bija iespiesta starp diviem kuģa reliņu stabiņiem. Rokas protēze satvēra virvi kā tērauda spaile. Otrā rokā viņš turēja pistoli.

Monks bija izlēcis pietiekami atstatu no korpusa, lai ieraudzītu Līzu lidojam pretī sievietei ar zobenu rokā. Monks notēmēja un izšāva.

Vēja brāzma pasita pistoli sāņus.

Lode izrāva gabalu no balkona koka margām.

Taču ar to pietika, lai atbaidītu sievieti ar zobenu. Viņa vienā rāvienā pagriezās un atkāpās.

Raiders rēkdams spēcīgi pavilka Lizas virvi.

Tajā brīdī, adrenalīna un šausmu skubināta, Līza vilkās augšup pa virvi ar rokām, viņa drīzāk stāvēja, nekā karājās cilpā. Viņa jau atradās virs balkona, stipri atsitās pret korpusu un atgrūdās nost.

Raiders pavilka viņu vēl trīs pēdas augstāk.

Monks iztukšoja aptveri, izšaudams pēdējās trīs lodes un piesegdams Līzu. Viņš bija cerējis, ka ar to pietiks, lai neviens neuzdrošinātos tuvoties.

Viņš maldījās.

Ar zobenu bruņotā sieviete parādījās no jauna un uzlēca uz balkona margām, gluži kā vingrotāja uz baļķa, un, izslējusi zobenu taisni gaisā, palēcās. Līza iekliedzās.

20.47

Asmens noslīdēja gar papēdi, pāršķēla džinsus un iedūrās dziļi kreisās kajas lielā.

Bet tad zobens, gravitācijas spēka vilkts, krita lejup.

Līza paskatījās lejup starp kājām. Surina nolēca uz balkona un izveicīgi pamuka nost. Viņa pat nepaskatījās uz augšu.

Raiders pavilka Līzu vēl augstāk.

Neaizsniedzamā attālumā.

Kuģa korpusa izliekuma dēļ Līza vairs nevarēja saskatīt balkonu. Karādamās virvē, viņa trīcēja un drebēja. No kājas plūda asins un satecēja kurpē.

Viņa ieraudzīja blakus Monku rāpjamies pāri reliņiem.

Pēc brīža Līzu satvēra aiz pleciem un pārvilka pāri reliņiem. Viņa nokrita uz klāja, nerimdama trīsēt. Parādījās Raiders, tīdams nost plato šalli, kas bija noslīdējusi viņam no kakla.

- Mazliet sāpēs, - viņš teica, bet balss skanēja it kā no liela attāluma.

Viņš aptina šalli ap svilstošo kājas lielu un stingri savilka. Cauri augumam izšāvās sāpes, un Līza aizžņaugti noelsās. Taču neciešamās sāpes nomāca draudošo šoku.

Skaņas, kas pirms brīža bija it kā iekritušas tukšā akā, palēnām atgriezās.

Raiders palīdzēja piecelties.

- Mums jādodas. Kuru katru brīdi tie nelieši būs klāt.

Viņa pamāja. - Labi… Iet… Jā.

Tā nebija nekāda Šekspīram raksturīga daiļrunība, taču Raiders saprata. Viņš atbalstīja Līzu, kamēr Monks palīdzēja Sūzanai. Visi četri bija izmirkuši līdz ādai.

Viņi devās uz kuģa pakaļgalu.

- Kurp?… - viņa izdvesa, klibodama, cik žigli spēja.

- Līdz manai laivai vairs netiksim, - Raiders atsaucās. - Kāpnēs un liftos dežurē šāvēji.

Kā apstiprinādama viņa teikto, iekaucās trauksmes sirēna, vispirms dziļi kuģi, pēc brīža kaukoņa kā sprādziena vilnis vēlās pāri klājiem.

Monks parādīja pāri reliņiem. - Nolaižamā piestātne, - viņš sacīja. - Pirms stundas, kad pārbaudīju, vai pie tavas privātās piestātnes nav sargu, ievēroju, ka tur, ūdenī, visu pamests un nepie- skatīts, zvalstās zilais pirātu kuteris.

- Šī piestātne atrodas tikpat zemu kā mana laiva.

Monks sapulcināja sanīkušo grupiņu pie reliņiem. Viņi atradās apmēram kuģa vidu. Viņš paliecās pāri reliņiem.

- Nebūt ne - ja ejam pa taisnāko ceļu.

Viņš norādīja uz leju.

Liza pastaipīja kaklu. Ar pūlēm varēja saskatīt nolaižamās piestātnes galu. Pie tās bija pietauvots kuteris ar motoru aiz pakaļējā borta. Acīmredzot ar to pārvadāja pirātus no kuģa uz ciematiņu.

Izskatijās, ka to neviens nesargā.

- jālec? - Sūzana izbiedēta noprasīja.

Monks pamāja. - Vai peldēt protat?

Sūzana palocīja galvu. - Esmu jūras bioloģe.

Liza apstājās un negribēja iet tālāk. Viņi atradās savas piecdesmit pēdas virs ūdens. No priekšgala atbalsojās kliedzieni. Monks aši apskatīja Līzas kāju un ielūkojās viņai sejā.

Viņa pamāja. Citas izvēles nebija.

- Mums jādodas visiem kopā, - Monks norādīja. - Viens liels plunkšķis piesaistīs mazāk uzmanības nekā četri mazāki.

Viņi pārkāpa pāri reliņiem un nostājās, turēdamies pie tiem.

Monks paliecās vistālāk. - Gatavi?

Visi pamāja.

Līzai vēderā viss sagriezās, kāja sāpīgi pulsēja. No sāpēm acu priekšā zvīguļoja zvaigznītes, it kā tumšajā ūdenī dzirkstītu gaišas elektriskas šautras.

Monks noskaitīja līdz trīs, un visi lēca.

Izpletuši rokas, lai noturētu līdzsvaru, Līza iešļakstināja ūdenī pirmā. Savulaik viņa bija nodarbojusies ar niršanu no klintīm. Tomēr ūdens šķita ciets kā noblietēta zeme, un atsitiens pret to satricināja visu ķermeni. Ceļi ieliecās, bet tad jūra pašķīrās, un viņa ieslīdēja aizvien dziļāk siltajā ūdenī. Pēc saltā lietus un vētras ezers šķita kā aicinoša vanna.

Lejupslīde palēninājās, un izplestās rokas palīdzēja to nobremzēt.

Pēc brīža Līza cēlās augšup, atspērās un vēzēja ar rokām, līdz iznira virspusē un izpūta elpu. Lietus lāses visriņķī pātagoja ūdeni. Brāzmas ik pa brīdim asi iepūta sejā.

Lēni slidēdama pa ūdens virsu, Līza ieraudzīja pārējos trīs bēgļus. Monks jau bija ceļā uz laivu.

Raiders palīdzēja Sūzanai. Viņš pameta skatienu atpakaļ uz Līzu.

Sieviete pamāja, rādīdama, lai viņš peld uz kuteri.

Kurpes un piemirkušās drēbes bija liels kavēklis, taču viņa turējās nopakaļ.

Monks nonāca pie kutera pirmais, pieķērās pie borta un ierāpās tajā kā ronis. Ticis kuterī, viņš pieplaka grīdai un pētīja kuģa nolaisto piestātni.

Neviena sauciena nedzirdēja.

Kuģī joprojām taurēja sirēna. Visi droši vien steidzās uz augšējiem klājiem, kur bēgļi bija redzēti pēdējo reizi.

Raiders ar Sūzanu pie sāniem piepeldēja pie kutera.

Kamēr Monks līdzēja abiem ierāpties kuterī, piepeldēja Līza.

Viņa bija gandrīz klāt, kad…

…kaut kas spēcīgi atsitās pret kāju.

Viņa satrūkās un mazliet saminstinājās. Līza nopētīja tumšos ūdeņus visapkārt. Kaut kas notrinās viņai gar gurnu, atstādams ūdenī zaļu uguns sliedi, kas aši uzzibsnīja un izdzisa.

Rokas satvēra viņu aiz pleciem.

Līza gandrīz iekliedzās - viņa pat nebija pamanījusi, ka jau tikusi līdz kuterim. Raiders izcēla viņu no ūdens un palīdzēja iekāpt kuterī.

Līza nozvēlās uz klāja un palika guļam. Mugurā dūrās uz grīdas pamesti darbarīki. Mati oda pēc eļļas. Taču viņa nekustējās un dziļi elpoja, gaidīdama, kad sirds pārstās dauzīties tik stipri.

Dzinējs, kas atradās viņai turpat aiz muguras, gurkstoši iesprauslājās. Raiders norāva pietauvošanās troses. Monks virzīja kuteri nost no piestātnes. Sākumā lēni, lai troksnis nepiesaistītu uzmanību.

Līza pietrausās sēdus un pameta skatienu uz piestātni.

No kuģa iznira kāds stāvs un nostājās uz nolaižamās piestātnes deļiem. Lai ari seja atradās ēnā, Līza redzēja tetovējumus uz tās. Rakao. Maoru algotņu vadoni nevarēja tik viegli apvest ap stūri. Viņš zināja, ka no kuģa ir maz izeju.

- Uz priekšu! - Līza iesaucās. - Pilnu gaitu, Monk!

Dzinējs nodrebēja, mazliet iekrekstējās un tad skaļi ieaurojās.

Līza uzmanīgi vēroja. Rakao pacēla roku. Viņa atcerējās maura milzīgo pistoli.

- Gulties! - viņa bļāva. - Visiem gulties!

Pistoles stobra galā nozibsnīja uguntiņa. Kutera sāns noklaudzēja, lodei atsitoties rikošetā. Kuteris uzņēma ātrumu, atstājot aiz sevis biezu ķiļūdens sliedi.

Rakao izšāva vēlreiz, taču laikam ari viņš atģida, ka no tā nav jēgas, un pielika pie mutes rāciju.

Monks steidzīgi vadīja kuteri prom no izpriecu kuģa.

Līza ieraudzīja no kuģa pakaļgala iznirstam citu kuteri, tas gan atradās diezgan tālu. Acīmredzot pirātu kuteris bija ceļā uz kuģi no krastmalas ciematiņa, bet pēkšņi sāka traukties aizvien ātrāk, uzņēmis kursu uz nolaižamo piestātni.

Jādomā, Rakao bija devis tam pavēli piebraukt pie viņa, lai dzītos pakaļ.

Taču bēgļi bija labu gabalu priekšā.

Vismaz līdz brīdim, kad dzinējs skaļi noklakšķēja, aizrijās un izpUta eļļainu dūmu mākoni. Kuteris noraustījās un palēnināja gaitu. Līza paslējās augstāk un pagriezās. Viņa paskatījās uz instrumentiem, uz kuriem bija pakritusi, uz eļļaino dvieli, kas bija sagumzīts un

nomests pakaļgalā.

Kuteris nebija paredzēts pasažieru pārvadāšanai no kuģa uz ciematu - to remontēja.

DUmi virs dzinēja kļuva aizvien biezāki. Rēcieni kļuva aizvien retāki.

Raiders nolādējās, aizkāpa viņai garām un atvēra dzinēja nodalījuma lūku.

No turienes izgāzās vēl biezāks dūmu mutulis.

Vīrietis novaikstījās. - Šitā kārba tūlīt atdos galus.

Rakao nolēca no nolaižamās piestātnes kuterī, un tas traucās pakaļ bēgļiem.

- Mums nav izvēles, - Monks bilda, pagriezis stūri, kamēr kuteris vārgi pukšķināja un dzinējs sprauslādams izmocīja no sevis vēl mazliet jaudas. - Nāksies peldēt uz krastu. Kā būs, tā bus.

Līza paskatījās uz krastu, tad pagriezās pret Rakao kuteri.

Visai niecīgas cerības pagūt.

Monks spieda no dzinēja laukā pēdējo sulu. Tumšais mežs nāca aizvien tuvāk. Pēc visa spriežot, tas bija gana biezs, lai dāvātu pienācīgu patvērumu.

Pēc pusminūtes dzinējs beidzot apklusa pavisam.

- Laižamies peldus! - Raiders ierosināja.

Krasts nebija tālu. Mazāk par piecdesmit jardiem.

- Pamest kuģi! - Monks pavēlēja. - Un fiksi, fiksi!

Visi atkal salēca ezerā. Liza atbrīvojās no kurpēm un sekoja. Rakao kuteris rēkdams tuvojās.

Vienīgi ielēkusi ūdenī, Līza atcerējās pirmītējo atgadījumu, kad viņai kaut kas piedūrās zem ūdens, un paniku, kas viņu bija pārņēmusi. Taču patlaban Rakao viņu biedēja vairāk. Visu mūžu nodarbojusies ar niršanu, Līza ne reizi vien bija piedzīvojusi ziņkārīgu haizivju piebikstīšanu.

Rakao katrā ziņā bija biedējošāks.

Viņa ar kājām kūla ūdeni.

Pametusi skatienu atpakaļ, Līza ieraudzīja ūdenī dīvainus zibšņus.

Smaragdzaļus, rubīnsarkanus, safīrzilus.

Dzirkstījumus, kas atgādināja uguntiņas zem ūdens.

Tās šāvās ūdenī tieši virsū cilvēku grupiņai.

Līza piepeši atskārta, kas viņu bija pagrūdis, kas traucās viņiem virsū - mednieku bars, kas sazinās ar gaišiem zibšņiem, plēsoņu Morzes kodu.

- Peldiet! - viņa kliedza.

Viņa irās ar rokām vēl ātrāk.

Viņa nepaspēs.

***

TO PIESAISTA asins smarža. Sānu spuras ūdenī viļņojas, plivinās.

Muskuļi sūknē ūdeni cauri tā čaulai un izgrūž ārā pa cieto pakaļējo atveri, dzenot sešas pēdas garo korpusu uz priekšu kā ar reaktīvo kustību. Tas sažmiedz savus astoņus taustekļus jeb «rokas» kopā, veidojot ciešu muskuļainu bultu. Divu visgarāko tvērējtaustekļu galos zib gaismiņa. Gar tā sāniem slīd spīguļojošas, ņirbošas svītras.

Šādi tas vada baru.

Lielās, apaļās acis redz ciltsbrāļu paziņojumus.

Daži izmet loku uz vienu vai otru pusi, citi ienirst dziļāk.

Asins smarža kļūst stiprāka.

***

LiZA SPĒRA un airējās ar rokām.

Panika viņu tikai kavēs.

Smilšainais krasts aizvien tuvojās - tumsā tas izskatījās pēc sudrabainas joslas starp melno ūdeni un tumšajiem džungļiem. Tā bija finiša līnija, ko viņa tiecās šķērsot.

Rakao kuteris rūca aiz muguras.

Taču tagad viņa vairs nebēga no mauru pirāta.

Līzai pakaļ pa ūdeni traucās uguntiņu svītras.

Tās pievilka viņas pāršķeltais kājas liels.

Asinis.

Monks ar Raideru četrus jardus tālāk izklumpačoja no ūdens, vilkdami Sūzanu līdzi. Līza atspērās vēl spēcīgāk.

- Monk!

***

VĒL BEIDZAMO REIZI sasprindzinājis muskuļus, tas aizslīd sakultā ūdens virzienā. Tas atritina «rokas» un izpleš tās plati. Abi garie tvērējtaustekļi šaujas uz priekšu kā čūskas, dzeltenu gaismiņu pavadīti - tos klāj piesūcekņu rindas, bruņotas ar hitina āķiem.

21.05

MONKS IZDZIRDĒJA saucam savu vārdu.

Līza izmisīgi kārpījās uz krasta pusi.

Tikai trīs jardu attālumā.

Gabaliņu tālāk pirātu kuteris pilnā gaitā drāzās šurp. No debesīm gāzās lietus, durstīdams ezera virsmu. Zem ūdens Lizas virzienā šāvās mirguļojošas uguntiņas, atgādinot trasējošās lodes tumsā.

Monks atcerējās leģendas par šo lagūnu.

Bezzobainā pirāta pļāpas.

Dzelmes dēmoni.

Viņš ielēca atpakaļ ūdeni. Dziļš bija gandrīz uzreiz - pēc diviem soļiem viņš bija iegrimis līdz jostasvietai.

- Līza!

Viņa pacēla galvu un abu skatieni sastapās.

Negaidīti sieviete spēji apstājās un mazliet iegrima.

Viņas acis iepletās. - Ej…

Monks metās klāt, pastiepis rokas. - Ķeries klāt!

Par vēlu.

No ūdens izsprāga vesels mudžeklis taustekļu un ieskāva Līzu no visām pusēm. Sievieti neaptveramā ātrumā pagrieza un parāva lejup, ūdens sakļāvās ap to. Uz īsu brīdi briesmonis parādījās skatienam - gludu čaulu, nelielām peldspurām sānos, kuriem pāri ņirbēja tievas elektrisko uzliesmojumu dzīsliņas. Monkā pavērās liela, melna acs un tūdaļ pat pazuda.

Ūdens virsmu jau divus jardus tālāk pāršķēla roka piedurknē un neiedomājami strauji šāvās uz priekšu, gluži kā zivs, kas pieķērusies makšķerāķim.

Pēc brīža roka pazuda zem ūdens.

Līza…

Monks spēra vēl vienu soli, taisīdamies ienirt.

Taču šoka stāvokli pāršķēla šāvienu blīkšķi. Ūdeni bira ložu krusa, kas dzina viņu atmuguriski atkāpties, lika izkāpt no ezera smiltis.

- Šurp! - Raiders iebrēcās.

Lodes vagoja smilšu klājumu. Sprakstēja šauteņu uguns.

Viņam nekas cits neatlika.

Monks klupdams atkrita Raidera rokās un ieslīdēja tumšajā mežā.

Līza…

***

ŽŅAUDZOŠAJOS TAUSTEKĻOS SAPINUSIES, Liza pūlējās aizturēt elpu.

Miesā iekodās milzīgi āķi, taču panikas dēļ sāpju viņa nejuta.

Viņa spārdījās un locījās.

Acīm vaļā.
Tumsā strāvoja gaišas švīkas.
Tāda nāve viņu sagaida.

21.06

MONKS ĻĀVA, LAI VIŅU ievelk dziļāk džungļos. Viņam nebija izvēles. Nekas cits viņam neatlika.

Cauri lapotnei viņš blenza uz melno ūdeni.

Pirātu kuteris bija pieslīdējis pie ūdens malas. Šautenes bija meklējoši pavērstas pret krastu. Taču Rakao stāvēja, izslējies kutera priekšgalā, tumšs stāvs ar garu šķēpu rokā.

Mauru mednieks ar sparu visā garumā iegrūda tērauda piķi ūdenī.

No vietas, kur tas pāršķēla ūdens virsmu, uz visām pusēm izsprakstēja zili zibenīgi loki - spožās, košās dzirkstis apgaismoja nakti un lagūnas dziļumu. Ap šķēpa spalu šņāca ūdens, no tā izdalījās tvaiks.

Ko viņš bija izdarījis?

***

LĪZA, GANDRĪZ ZAUDĒJUSI SAMAŅU, izpūta pēdējo gaisa malku no plaušām. Viņu žņaudza sāpīgs šoks. Kalmāra taustekļu tvēriens sažmiedzās - galvkājis piedzīvoja tādas pašas mokošas sāpes, varbūt vēl spēcīgākas.

Taustekļu rokas vēl pēdējo reizi mežonīgi pagrieza viņu un palaida vaļā.

Nāsīs dedzinot, ieplūda jūras ūdens.

Acis bija vaļā, un viņa redzēja, ka radība kā smaragdzaļa uguns bulta šaujas lejup tumšajās dzīlēs. Pārējās tai sekoja.

Ūdens lēni cēla viņu augšup.

Sievieti satvēra rokas un vilka aiz matiem.

Tās nepaspēja.

Liza aizrijās ar ūdeni, mute vārstījās kā zivij, un viņa iekrita tumsā.

21.07

NO KLINTSAKMENS UN BIEZO DŽUNGĻU patvēruma Monks vēroja, kā Līzu aiz matiem izceļ no ūdens - ļenganu un pilnīgi bezspēcīgu. Galva bija nedabiski atgāzusies atpakaļ.

Rakao nometa šķēpu malā.

- Ar tādiem pabiksta lopus, - Raiders skaidroja. - Krietni pabiedēja tos dergļus. Rakao novietoja Lizu pāri reliņiem un uzspieda uz muguras. Viņai no deguna un mutes izšļācās ūdens.

Viena roka pacēlās un veikli sita.

Dzīva.

Pirāts apgrieza sievieti uz muguras un nogrUda uz kutera klāja. Viņš uzmanīgi vēroja džungļus, bet tad pacēla skatienu augstāk uz klintīm. Virs salas debesīs žilbinoši krakstēja zibens. Vēja brāzmas pieņēmās spēkā, un lietus ieslīpi cirta pāri lagUnai.

Rakao pacēla roku un izdarīja apļveida kustību.

Kuteris apgriezās, ar sānu uzjundīdams pamatīgu vilni, un traucās uz kuģa pusi, atstādams aiz muguras gaiļa astei līdzīgu ķīļūdens šalti.

Ņemot Līzu sev līdzi.

Bet viņa vismaz bija dzīva.

- Kādēļ viņi dodas prom? - Sūzana murmināja.

Monks paskatījās uz viņu. Meža tumsā sievietes seja un rokas spīdēja liegā gaismiņā - tā bija tikko manāma, taču pārskatīties nevarēja. Tā cauri bieziem mākoņiem spīd mēness gaisma.

- Mums šā vai tā nav kur sprukt, - Raiders skāņi attrauca. - No rīta sāksies mūsu medības.

Monks norādīja dziļāk mežā. - Tālab sāksim kātot.

Likdams Sūzanai turēties blakus, Monks sāka kāpt augšup pa nogāzi. Taču tad kādā brīdī viņš apstājās un vēl beidzamo reizi uzmeta skatienu lagūnai. - Kas tie briesmoņi bija?

- Plēsīgie kalmāri, - Sūzana zinoši izdvesa. - Dažu bioluminiscējošo kalmāru sugu īpatņi medī baros. Humbolta kalmāri Klusajā okeānā, iznirstot no dzelmes, pat uzbrūk cilvēkiem un tos nogalina. Taču pastāv vēl lielāki eksemplāri. Piemēram, Taningia danae. Iespējams, šī vai lidzīga pasuga atradusi sev mājokli šajā nošķirtajā lagūnā. Naktīs, kad luminiscējošajām radībām vieglāk sazināties un koordinēt darbības, tās paceļas tuvāk ūdens virsmai meklēt barību.

Monks atcerējās pirāta stāstīto par salu, raganām un dēmoniem, kas slēpjas ūdenī. Te, lūk, bija meklējama stāsta izcelsme. Taču atmiņā atausa vēl viena leģenda par salu.

Viņš pastiepa kaklu un vēroja robainās klintis, kas slējās uz tumšo debesu fona. Pērkona dārdoņai pa vidu nemitīgi dunēja bungas.

Kanibāli.

- Ko iesāksim? - Raiders taujāja.

Monks gāja pirmais. - Laiks iepazīties ar kaimiņiem… Paskatīsimies, ko no šiem var gaidīt.

21.12

LIZA STĀVĒJA uz nolaižamās piestātnes, viens no pirātiem turēja viņu rokās. Sieviete bija pārāk vārga, lai izrādītu pretestību, un viņu māca liels nogurums, kas robežojās ar vienaldzību.

Rakao bija iegrimis strīdā ar Devešu.

Malajiešu valodā.

Viņa nesaprata ne vārda.

Taču bija aizdomas, ka tetovētajam pirātam pārmet nedzīšanos pakaļ Sūzanai Tjūnisai džungļos. Līza uztvēra tikai vienu vārdu.

Kanibāls.

Aiz vīriešiem pie kutera, patvērusies no lietus, pacietīgi stāvēja Surina tērpusies halātā, izslējusies, taisnu muguru, uz krūtīm sakrustotām rokam. Viņas acis bija kā piekaltas Līzai. Skatienu nevarēja nosaukt par vēsu - tas nozīmētu, ka tajā atspoguļojas kaut niecīgākās emocijas. Turpretim Surinas acīs bija pilnīgs tukšums.

Visbeidzot Devešs pagriezās un norādīja ar roku uz Lizu. Aiz pieklājības pret gūstekni viņš runāja angliski.

- Nošaut viņu. Tūlīt.

Līza iztaisnojās. Viņa atklepojās un ierunājās klusā, aizsmakušā balsi.

Viņa piedāvāja «Ģildes» zinātniekam vienīgo, ko varēja. Lai glābtu savu dzīvību.

- Deveš, - viņa stingrā balsī uzrunāja vīrieti. - Es zinu, ko dara Jūdas celma vīruss.

11 SASISTIE STIKLI

..

6. JŪLIJS, 13.55. Stambula

ŠOKĒJOŠĀ AINA acu priekša slīdēja ka paleninata, memā, elpu aizraujošā filmā.

Stāvēdams pie Svētās Sofijas katedrāles otrā stāva loga, Grejs redzēja, kā Baltazara Pinoso pakausis uzsprāgst asins un kaulu šķembu šaltī. No trieciena ķermenis viducī atliecās. Rokas izpletās uz sāniem. Mobilais tālrunis, kas vēl pirms brīža bija pielikts pie auss, izrāvās no plaukstas, aizlidoja, atsitās pret zemi un grabēdams aizripoja tālāk.

Tūlīt pēc tam pret zemi atsitās milža nedzīvais ķermenis.

Vigors, kas stāvēja Grejam līdzās, ieelsodamies pārtrauca dramatisko klusumu. - Kungs, apžēlojies… nē…

Līdz abiem vērotājiem atlidoja skaļas atbalsis - šāviena troksnis, kliedzieni laukumā.

Grejs atrāvās un ievilka elpu, apsvērdams notikušā sekas.]a Baltazaru nošāva…

- Nasers zināja, ka viņš ir iesaistīts, - Vigors secināja, piebalsodams Greja neizteiktajām gausajām domām. - Nasers zināja, ka Baltazars ir te. Tā briesmoņa snaiperi viņu novāca.

Grejs nejutās labāk - prātu apmigloja neizpratne un vainas apziņa. Viņš burtiskā nozīmē bija nosūtījis cilvēku uz nošaušanu.

Kliedzieni un spiedzieni ārpusē kļuva aizvien skaļāki, pārsviežoties arī iekšienē. Cilvēki bēga, un lielākā daļa steidzās uz tuvāko patvērumu, Svētās Sofijas katedrāli.

Pirms dažām minūtēm Grejs ar Vigoru, cerēdami paslēpties, bija uzkāpuši baznīcas otrajā stāvā, kur ļaužu plūsma bija krietni

mazāka. Iedams ārā, Baltazars bija pavēstījis muzeja kuratoram, ka Grejs un Vigors jau devušies prom, atsacīdamies no ātrās palīdzības apskates. Tāpēc abi uzkāpa augšā - lai būtu droši, ka viss noritēs labi.

- Tūlīt te būs policistu ka biezs, - Grejs saprata. - Mums jāpaslēpjas.

Vigors satvēra Greju aiz piedurknes. - Jūsu tēvs un māte…

Viņš pašūpoja galvu. Grejs pat nebija paguvis par to iedomāties. Nasers bija piekodinājis neuzsākt nekādas viltības. Taču tagad, kad tas bija pateikts skaļi, Grejs nejaudāja atbrīvoties no šīm bailēm. Elpa kļuva straujāka, noreiba galva. Par šo kļūdu maksās arī Greja vecāki.

Kā Nasers bija uzzinājis par Baltazara klātbūtni?

Vigors neatraudamies skatījās pa logu. Monsinjors vēl stingrāk ieķērās Greja rokā. - Augstais dievs… ko viņa tagad dara!

Grejs pievērsa visu uzmanību atklātajam laukumam iepretim katedrāles rietumu fasādei. Gandrīz visi bēga prom no laukuma vai bailēs gūlās uz zemes, un tikai viena sieviete skrēja taisni cauri jūklim. Viņa viegli kliboja, sargādama kreiso sānu.

Seihana.

Kādēļ viņa steidzas šurp?

Kad sieviete bija nonākusi pie baznīcas, pie viņas papēžiem iešķīlās dzirkstelītes. Viņu apšaudīja. Nasera cilvēki. Taču sievietes negaidītā uzrašanās bija pārsteigusi snaiperus nesagatavotus. Tiem bija dota pavēle nepieļaut, lai Grejs ar sabiedrotajiem atstāj baznīcu, tādēļ tie nebija gaidījuši kādu traucamies uz baznīcu.

Seihana metās skriet vēl ātrāk ar nāvi pa pēdām.

13.58

NEGAIDĪTĀ UZBRUKUMA PĀRSTEIGTA, Seihana izlamājās. Tātad Nasers tomēr izvietojis vienu vai divus snaiperus ap baznīcu. Diemžēl viņai nebija izdevies tos atmaskot, tomēr jāatzīst, ka snaiperiem bija diezgan laika pienācīgi nomaskēties. Seihana nebija paredzējusi, ka arī viņu grupiņā ielavījies nodevējs. Baltazars visu rītu uzturējās Svētās Sofijas katedrālē, izlikdams ērtu slazdu.

Viņa iebrāzās pa Imperatora durvīm un piespiedās pie iekšējās sienas. Vai šāvēji ir arī te?

Viņa pārlaida meklējošu skatienu plašajai jomai. Šāviena izbiedētie ļaudis slapstījās stūros vai apjukuši, pārbiedēti pulciņos plūda no vienas malas uz otru. Bija jāatrod Grejs un Vigors.

Tālumā kauca sirēnas.

Seihanu aiz blūzes saķēra kāda roka. Sieviete instinktīvi iegrūda uzbrucējam ribās pistoli.

Tas pat nesarāvās. - Seihana, kas noticis?

Blakus stāvēja Grejs saviebtu, bālu seju.

-Grej… mums jātiek ārā. Tūlīt pat! Kur ir monsinjors?

Viņš norādīja uz kāpnēm turpat blakus. Vigors bija pa pusei ieslēpies kāpņu galā un vēroja pūli.

Seihana aizrāva Greju pie Vigora.

Monsinjors lūkojās uz velvēto durvju pusi, un acīs viņam bija neremdināmas bēdas. - Nasers viņu nošāva. Nošāva Baltazaru.

- Nē, - Seihana atteica, nepieļaudama jebkādu pārpratumu rašanos. - To izdarīju es.

Vigors soli atkāpās. Grejs apsviedās.

- Viņš strādāja Nasera labā, - Seihana skaidroja.

Vigors ierunājās skarbā tonī. - Kā to var?…

- Pirms diviem gadiem es nofotografēju abus kopā, Naseru un Baltazaru. Tikšanās bija sarunāta, lai nodotu naudu. - Viņa apveltīja Vigoru ar ciešu skatienu. - Viņš jau sen bija sameties ar Naseru uz vienu roku.

Seihana manīja abu vīriešu acīs neticību, tāpēc stingrākā balsī apjautājās:

- Monsinjor, kurš piesaistīja jūsu uzmanību gravējumam Vēju tornī?

Vigors raudzījās uz durvīm, uz to pusi, kur pašlaik skatieniem neredzams gulēja mirušais.

- Pirms iesaistījām jūs abus, mēs ar Naseru pa visu Itāliju spēlējām kaķi un peli, meklēdami pirmās eņģeļu mīklas kripatiņas, - Seihana neatlaidās. - Nebija domāts, ka par manis atstāto neredzamo zīmi jums ziņos kāds cits. Es biju paredzējusi pati jums zvanīt un

brīdināt, lai pārmeklējat skapi tornī ar ultravioleto gaismu. Vai tiešām domājat, ka jūsu draugs to atklāja nejauši?

- Viņš teica… kāds no viņa studentiem….

- Viņš meloja. Viņam to pasacīja Nasers. Tas maitas gabals devās pa tām pašām pēdām, kurām sekoju es, un izmantoja Baltazaru, lai iesaistītu jūs mīklas minēšanā.

Vigors noslīga uz pakāpieniem, paslēpdams seju plaukstās.

Seihana pagriezās pret Greju. Viņš stāvēja soļa attālumā un, iegrimis domās, lūkojās nedaudz glāžainām acīm - jaunākie notikumi lika paraudzīties uz situāciju citādā gaisma. Vīrietis laikam bija jutis Seihanu pievēršamies viņam.

- Tad Nasers zināja, ka mēs grasāmies viņu nodot, - Grejs sprieda. - Viņš zināja, ka mums ir pirmā atslēga. Viņš zina visu.

- Nav teikts. - Seihana satvēra Vigoru aiz pleca, uzrāva kājās un pagrūda Greju uz baznīcas iekšieni. - Tieši tāpēc es biju spiesta viņu aizlaist pie tēviem. Nedomāju, ka Baltazaram pietika laika piezvanīt Naseram pēc tam, kad viņš atvadījās no jums. Novākdama viņu, es laupīju viņam iespēju visu sarežģīt.

- Sarežģīt? - Acīm gailot, Grejs apstājās kā zemē iemiets. - Tu varēji viņu sagūstīt. Mēs varējām viņu izmantot pret Naseru. Tūkstošiem iespēju!

- Un visas pārāk riskantas! - Seihana piegāja tuvāk, apzināti pakļaudama sevi briesmām. - Vai mēs nevaram to reiz iedzīt tavā dumjajā paurī, Grej? Nasera plāni un mūsu plāni ir izgāzu- šies! Spele sākas no gala. Un mums jārīkojas jau tagad.

Viņa seja satumsa kaistošās dusmās. Pat acīs plosījās negaiss. - Kad tas neģēlis uzzinās, ko tu izdarīji… ko mēs izdarījām… Tevis dēļ tikko nogalināja manus vecākus!

Viņa pārtrauca vīrieša runas plūdus ar skaļu pliķi, un Grejs atsteberēja atpakaļ. Nākamajā mirklī viņš apstulbis metās sievietei virsū. Seihana nepretojās. Viņš sagrāba viņu aiz apkakles un savilka otro plaukstu dūrē.

Viņas balss cauri šim negaisam skanēja rāmi:

- Nolaiduši no kājas veco mērgli, mēs esam radījuši nelielu apjukumu pretinieku rindās. Mums tas jāizmanto.

- Bet mani vecāki…

Viņa turpināja runāt tikpat mierīgā balsī.

- Grej, viņi jau ir miruši.

Dūre, kas žņaudzīja viņas blūzīti, nodrebēja. Seja bija pietvīkusi un sāpju savilkta, izmocīta. Acis pārslīdēja viņai, meklēdamas kādu, ko vainot.

- Ja viņi nav pagalam, - Seihana neatlaidās, - ja Nasers grib izmantot tavus vecākus par papildu garantiju, mums ir atlikusi tikai viena cerība.

Grejs atlaida vaļā viņas kaklu, taču plauksta palika sažmiegta dūrē.

- Mums nepieciešams kāds trumpis, - viņa turpināja. - Tikpat vērtīgs kā tavu vecāku dzīvības.

Seihana redzēja Greja acīs dusmas noplokam, niknuma uzplūdi izsīka, un viņas teiktais beidzot nonāca līdz vīrieša apziņai. - Un ar otro atslēgu vien nepietiks.

Viņa papurināja galvu. - Nāksies noiet pagrīdē. Liec Vigoram izņemt mobilā tālruņa bateriju, lai mūs nevar izsekot.

- Bet kā Nasers ar mums sazināsies?
- Mums laiks pārņemt vadību.
- Bet, ja viņš mēģinās ar mums sazināties…
- Nasers sāks trakot. Viņš var nodarīt pāri vienam no taviem vecākiem, vai abiem. Viņš pat var vienu nogalināt. Taču otru viņš nogalināt neļaus, vismaz iekams neatradīs mūs. Viņš nav muļķis. Un tā ir mūsu vienīgā cerība.

Iezvanījās Vigora tālrunis. Visi trīs aizturēja elpu. Vigors izslidināja to no kabatas, ieskatījās displejā, norija siekalas un pasniedza tālruni Grejam.

Viņš to paņēma. - Nasers, - Grejs apstiprināja.

- Kā vilku piemin… - Seihana nošņāca. - Snaiperis būs sazvanījis viņu, prasīdams turpmākos norādījumus. Tas droši vien ir vienīgais iemesls, kādēļ viņi vēl nav ieņēmuši dievnamu triecienuzbrukumā. Baltazara nošaušana pārsteigusi viņus nesagatavotus. Tā ir mūsu vienīgā izeja.

Grejs blenza uz tāituni.

Seihana gaidīja.

Cik sīksts ir šis cilvēks?

14.04

GREJA PIRKSTI ŽŅAUDZĪJA tālruni, atsacīdamies klausīt.

Aparāts atkal novibrēja un iezvanījās.

Gandrīz varēja just no tā plūstošās dusmas, niknumu, kas izvirdīs pār viņa tēva un mātes galvu. Viņš izmisīgi alka piespiest podziņu, kliegt klausulē, lūgties, lamāties, veikt pārrunas.

Taču viņam nebija neviena trumpja.

Vismaz ne pagaidām.

- Nasers noteikti vēl ir lidmašīnā, - Grejs beidzot nomurmināja tālrunim.

- Nolaidīsies pēc apmēram piecām stundām, - Seihana piekrita.

Grejs ļāva pārskriet pār muguru saltiem šermuļiem, taču pirksti saspiedās ciešāk. - Atrazdamies ceļā, ēģiptietis negribēs pieņemt izšķirošus lēmumus. Rīkoties viņš sāks, vienīgi nokāpis uz zemes.

- Ja tu ar viņu līdz tam laikam nesazināsies…

Grejs nejaudāja piespiest sevi pateikt to skaļi. Viņš tikai piekrītoši pamāja. Nasers nogalinās vecākus. Ilgāk viņš nevilcināsies. Viņš sodīs Greju un ķersies pie nākamās stratēģijas.

Piecas stundas.

- Mums vajadzēs vairāk nekā tikai otro atslēgu, ko atradām šeit, - viņš sacīja. - Pat vairāk nekā trešo atslēgu.

Seihana palocīja galvu.

Grejs pacēla acis pret sievieti. - Līdz tam laikam mums būs jāatrisina obeliska mīkla. Mums būs vajadzīga Marko karte.

Seihana skatijās un gaidīja.

Grejs saprata, kas jādara. Viņš apgrieza tālruni otrādi un ar nejūtīgiem, nepaklausīgiem pirkstiem sagrābstīja tā bateriju.

Vigors pienāca un uzlika plaukstu uz Greja pirkstiem. - Vai jūs esat par to drošs, Grej?

Viņš pacēla acis. - Nē… neesmu. Es ne par ko neesmu pārliecināts, sasodīts!

Grejs atsvabinājās no monsinjora plaukstas un izcēla bateriju no tālruņa, apraudams pēdējo zvanu pusē.

- Bet tas nenozīmē, ka es nerīkošos.

Viņš pagriezās pret Seihanu. - Ko darīsim tagad?

- Tu esi metis izaicinājuma cimdu. Nasers zvanīs saviem rokaspuišiem. Mums ir viena vai divas minūtes laika. - Seihana norādīja dziļāk baznīcā. - Ejam uz to pusi. Kovaļskim ir auto. Viņš mūs gaida pie austrumu izejas.

Viņa veda vīriešus cauri jomai. Visapkārt klīda ļaudis, nedrošās balsis sarunādamies, un to saucieni atbalsojās dievnamā. Sirēnas

kauca aizvien tuvāk. Seihana kaut ko izzvejoja no kabatas.

- Nasers droši vien nostādījis snaiperus arī pie tās izejas, - Grejs aizrādīja, piesteidzies viņai klāt.

Seihana pastiepa plaukstu. - Kontūzijas granāta. Apdullinoša mantiņa. Uzspridzināsim taisni katedrāles vidū. Visi drāzīsies ārā pa tuvākajām durvīm. Un mēs līdzi.

Grejs saviebās.

Vigoram bija iebildumi - tobrīd viņi apgāja grupiņu skolnieku, kas izbiedētām acīm spiedās kopā baznīcas vidū. - Ja snaiperi kādu no mums ieraudzīs, uzreiz atklās uguni, šaus uz cilvēkiem.

- Bet cita ceļa mums nav. - Seihana pielika soli. - Nāksies riskēt. Pilnīgi iespējams, ka Nasera vīri jau ir ceļā…

Baznīcā skaļi nodārdēja šāviens.

Grejs juta kaut ko nosvilpjam gar ausi. Sienas mozaīkā pašķīda zeltītas šķembas.

Pūlis krita panikā un metās uz visām pusēm.

Vigoru notrieca uz ceļiem. Grejs uzrāva viņu kājās brīdi, kad otrais šāviens nodzirksteļoja gar marmora kolonnu. Blīkšķis atbalsojās milzīgajā telpā.

Pieliekušies un ierāvuši galvas plecos, visi trīs pabēga malā un skrēja cauri visai jomai. Kad viņi bija nonākuši baznīcas vidū, Seihana grasījās izvilkt granātas adatu.

Grejs satvēra viņu aiz rokas un aizkavēja. - Nē!

- Citas izejas nav. Arī priekšā var būt šāvēji. Lai tiktu ārā, mums jāliek pūlim tos nobradāt.

Taču, ja mūs pūlī pamanīs, viņš domās nepiekrita, cik nevainīgu cilvēku ies bojā?

- Ir arī cits ceļš, - viņš rādīja.

Neatlaidis Seihanas roku, viņš veda abus uz dienvidu pusi pie sastatņu sienas, kurā pirmīt bija kāpis.

- Augšā! - viņš norādīja.

Tomēr bija viens šķērslis.

Sastatņu sargs joprojām atradās savā posteni. Viņš bija pietu- pies aiz koka barjeras, pacēlis ieroci un gatavs šaut.

Grejs izrāva granātu Seihanai no rokām, izvilka adatu un aizmeta granātu aiz barjeras.

- Aizveriet acis! - viņš uzkliedza Vigoram un novilka viņu sev blakus lejā uz grīdas. - Aizbāziet ausis!

Seihana pietupās, apklājusi galvu rokām.

Sprādziens bija kā spēriens pa vēderu. Akmeni iesprostots skaņu vilnis, kas izlauzies ārā. Žilbinošais uzliesmojums svilināja Grejam plakstiņus, kaut arī viņš bija uzgriezis tam muguru.

Bet pēc acumirkļa viss bija galā.

Grejs uzrāva Vigoru stāvus. Atbalsojās kliedzieni, bet pēc

apdullinošā sprādziena tie izklausījās slāpēti. Viņš pieskrēja pie augstajām sastatnēm. Pūlis pašķīrās, metās uz austrumu un rietumu durvīm.

Taču viņi nedevās tam līdzi.

Sargs gulēja uz muguras pie sastatnēm un apdullis vaidēja.

Viņu gaida stipras galvassāpes, taču viņš dzīvos.

Grejs pagrāba viņa šauteni, tad pamāja ar roku Seihanai un Vigoram, likdams tiem kāpt augšā. Tas jādara ātri. Bēgošais pūlis nevar aizkavēt šāvējus mūžīgi.

Viņš rāpās augšā pakaļ Seihanai un Vigoram.

- Kurp mēs dodamies? - Seihana viņam uzsauca. - Tur mēs būsim viegls mērķis!

- Aiziet! - Grejs noskaldīja. - Velcieties augšā!

Viņi steidzās, lēkdami pāri pakāpieniem.

Trijotne atradās aptuveni pusceļā, kad no sastatņu stiprinājumiem džinkstēdama atlēca automātu ložu krusa - šāvieni nebija īpaši labi tēmēti, taču ar to pietika, lai aizdzītu viņus no ārējām kāpnēm dziļāk sastatnēs. Visi trīs traucās pa dēļiem klāto sastatņu līmeni.

Grejs izspraucās priekšā. - Man pakaļ!

Puspieliecies Grejs skrēja pie tuvākās sienas.

Viņi atradās vietā, kur kupols bija uztupināts baznīcas jumtam, un tieši iepretim atradās kupola lejasdaļa ar arkveida logu vainagu, tiem pašiem logiem, kurus bija apbrīnojuši gan Grejs, gan Marko Polo.

Grejs pacēla šauteni un vairākas reizes izšāva pa logu, kas atradās tieši pretī. Pašķīda stikls. Viņš nepalēninā soli. Viņš nonāca pie loga un ar laidi attīrīja tā rāmi no lauskām.

- Arā! - viņš uzkliedza Seihanai un Vigoram.

Abi paskrēja viņam garām, bēgdami no lodēm, kas džinkstēja gar dzelzs sastatnēm un urbās kokā.

Pēc tam pa logu izkāpa ari Grejs un nometās uz dzegas, kas ārpusē apjoza kupolu.

Pēcpusdienas saule karsēja.

Acu priekšā izklājās Stambula visā savā juceklīgajā skaistumā - senā un mūsdienīgā sajaukumā. Marmora jūra kvēloja safirzilā krāsā. Tālāk bija redzams Bosfora tilts, pārmests pāri jūras šaurumam, kas veda uz Melno jūru.

Taču ne jau šis inženiermākslas veidojums bija piesaistījis Greja uzmanību.

Viņš norādīja uz Svētās Sofijas katedrāles dienvidu fasādi, gar kuru slējās restaurētāju sastatnes.

- Tur, lejā!

Vigors paklausīgi sekoja pirmais, sāniski slīdēdams pa šauru dzegu gar kupolu. Nonācis iepretim sastatnēm, Grejs nolēca no dzegas uz ieslīpo jumtu zemāk un, turēdams šauteni paceltu, uz dibena

nošļūca līdz sastatnēm.

Ar troksni atsizdamies pret sastatņu augšējo malu, viņš pagriezās. Seihana jau bija ceļā - tiesa, viņa turējās kājās - pa pusei skrēja, pa pusei slīdēja, neņemdama vērā briesmas nokrist. Vigors bija piesardzīgāks - monsinjors šļūca uz sēžamvietas, ik pa laikam apstādamies un atsākdams ceļu.

Seihana beidzot nonāca pie mērķa, izstiepusi rokas, lai satvertu tuvāko statni.

Viņa bija izvilkusi mobilo tālruni un bļāva klausulē.

Grejs satvēra Vigoru, palīdzēja tam izlīst cauri margām un nokļūt līdz trepēm. Viņi steidzās lejup. Par laimi, šajā pusē sarga nebija. Droši vien tā uzmanību bija piesaistījis iekšā valdošais jandāliņš.

Nostājusies uz zemes, Seihana veda vīriešus pāri nelielam mauriņam uz sānu ieliņu. Ap tālāko stūri paslīdēdams izdrāzās dzeltens taksometrs, nokaucināja riepas un traucās viņiem tieši virsū. Seihana apjukuma pilnām acīm atkāpās.

Sagrabējušais taksometrs pēdējā brīdī ar kaucienu nobremzēja un apstājās.

Šoferis paliecās uz atvērtā pasažiera puses loga pusi. - Ko jūs kasāties, velns parāvis? Lieniet iekšā!

Kovaļskis.

Grejs iekāpa priekšā, Seihana ar Vigoru aizmugurē. Durvis klaudzēja.

Kovaļskis iegrūda pedāli grīdā, riepas nokūpēja, un auto metās uz priekšu.

Seihana pārvarēja paātrinājuma spēku un paliecās uz priekšu. - Kad es gāju prom, tev bija cits autiņš!

- Tas japāņu mēsls? Šis ir Peugeot 405 Miī6. Deviņdesmito gadu sākums. Smuks ātrumiņš.

Kā gribēdams pierādīt šo vārdu patiesīgumu, Kovaļskis kārtīgi uzgāzēja, tad, gatavodamies nogriezties gar stūri, ielika zemākā ātruma, asi sagrieza stūri, likdams pasažieriem sagāzties uz kreiso pusi, iegrūda kāju grīdā, un mašīna izšāvās no pagrieziena kā raķete.

Seihana sasarkusi strauji nosēdās taisni. - Kur…

Aiz muguras iegaudojās sirēnas, iznirdamas no tā paša stūra.

- Tu to nozagi, - Grejs secināja.

Paliecies uz priekšu tā, ka deguns gandrīz skāra stūresratu, Kovaļskis paraustīja plecus. - Kas vienam zādzība, otram - aizņemšanās.

Grejs apsviedās. Bākugunīm zibsnījošais policijas auto iepalika, nejaudādams sacensties ar šādu ātrumu.

Kovaļskis lielā ātrumā iebrauca vēl vienā līkumā, sasviezdams visus pasažierus uz pretējo pusi, bet pats tikmēr uzskaitīja spēkrata labās īpašības. - Tam ir ideāla svara un jaudas attiecība, lielākā

ātrumā tiek atslēgts stūres pastiprinātājs… Ā! Un vēl tam ir lūka. - Viņš noņēma roku no ātrumu pārslēga, lai to parādītu. - Simpātiski, ne?

Grejs atgāzās krēslā.

Pēc diviem pagriezieniem Kovaļskis bija atrāvies no policijas, un pēc minūtes viņi attapās, iejukuši blīvā satiksmē, taksometru mudžeklī, kas plūda ārā no Stambulas vecpilsētas.

Grejs beidzot nomierinājās un pagriezās pret Seihanu. - Piecas stundas, - viņš atgādināja. - Mums jātiek uz Ormuzu.

- Ormuzas salu, - Vigors precizēja. - Persijas līča ietekā.

Seihana bija piespiedusi roku sānam. Acīmredzot fiziskā piepūle lika par sevi manīt. Viņa izskatījās bāla, taču apņēmīgi pamāja.

- Es zinu to salu. Tur ceļā no Omānas uz Irānu piestāj daudzi kontrabandisti un ieroču pārvadātāji. Es visu nokārtošu.

- Cik ilgs būs ceļš?

- Trīs stundas. Ar privāto lidmašīnu un hidroplānu. Man ir pazīstams kāds pilots.

Grejs ieskatījās pulkstenī. Tādējādi paliktu tikai divas stundas, kuru laikā bus jāatrod pēdējā atslēga un ar visu atslēgu palīdzību jāatšifrē obeliska mīkla. Sirds sāka dauzīties stiprāk. Satraukums visu šo laiku bija nomācis bailes par vecākiem. Bet tagad…

Viņš pastiepa roku pret Seihanu. - Man vajag tavu mobilo.

- Zvanīsi «Sigmas» komandcentram?

- Man jāziņo par jaunākajiem notikumiem.

Viņas sejā Grejs izlasīja, ka Seihana saprot - viņš nav nosaucis īsto iemeslu. Tomēr tālruni iedeva.

Viņš apsēdās taisni. Pēc dažiem mirkļiem savienoja ar direktoru Krovu, un Grejs izklāstīja visus pēdējos notikumus, sākot ar otrās atslēgas atrašanu un beidzot ar sekmīgo bēgšanu.

- Tātad «Ģildes» aģents patiesībā bija ieperinājies Vatikānā, - Peinters secināja, teiktais te pagaisa, te atkal kļuva skaļāks. - Tomēr, Grej, turpmāk es tev nekādu īpašo atbalstu sniegt nespēšu. Sala tomēr ir Irānas teritorija. Un laika ir pavisam maz. Man būtu jābrīdina izlūkdienesta aģentūras visos Vidējos Austrumos.

- Es negribu, lai tu iejaucies, - Grejs atvairījās. - Vienīgi… lūdzu… mani vecāki.

- Es zinu, Grej… Es saprotu. Mēs viņus atradīsim.

Par spīti mierinošajam solījumam, Grejs sadzirdēja direktora balsī vilcināšanos, saklausīja skaļi nepateiktos vārdus.

Ja vien tavi vecāki vēl ir dzīvi.

08.02. Ārlingtona, Virdžīnijas pavalsts

VIŅUS ATKAL PĀRVEDA citur.

Herieta turēja glāzi ar ūdeni pie vīra lūpām. Treniņtērpā ģērbtais vīrietis bija piesiets pie krēsla.

- Džek, tev tas jāiedzer. Norij to.

Viņš pretojās.

- Ja nerisi, iegrūdīšu tev pakaļā, - turpat stāvošā sieviete noskaldīja.

Herietai iedrebējās rokas. - Džek, lūdzu, iedzer.

Annišena sāka zaudēt pacietību. Melnās ādas drēbēs ģērbtā sieviete pirms pāris minūtēm bija sarunājusies pa tālruni un pēc tam sasaukusi visus sargus, arī tos, kas atradās uz ielas. Herietu izvilka no plašās vecās saldētavas telpas, kurā viņa bija pavadījusi visu nakti. Baisms kambaris, kurā viena vienīga kaila spuldzīte apspīdēja divas pie griestiem piekārtas gaļas āķu rindas. Grīdu iekrāsoja svaigi asins traipi, varēja redzēt, ka paviršī mēģināts tos aizskalot uz noteku saldētavas vidū.

Tad atskanēja zvans.

Herietu izrāva no saldētavas aprūpēt vīru. Džeks tika turēts atsevišķi, viņai neļāva būt kopā ar viņu. Visu nakti viņa pavadīja, baiļodamās par vīra dzīvību. Pēc uzbrukuma ar elektrošoku viesnīcas istabā Džeks kādu laiku bija gandrīz nesamaņā. Ieraugot viņu ar aizbāztu muti, piesietu pie krēsla, Herietu pārņēma šausmas, taču, pēc visa spriežot, citādi viņš nebija cietis.

Pirmo reizi, no rīta ieraugot Herietu, viņš bija izmisīgi mēģinājis pārraut virves. Taču varēja redzēt, ka Džeks nepazīst sievu, vismaz ne pilnībā. Visi uztraukumi, stress, elektrošoks un pamošanās sasietam, aizbāztu muti, bija panākuši to, ka vīrs tikai daļēji apzinājās notiekošo, un šādā stāvoklī viņš atradās labu laiku.

- Lai paliek, - Annišena beidzot sagrāba Herietu aiz pleca. - Zāles, ko tu viņam devi pirmīt, ne štrunta nelīdzēja.

- Viņš jau ir satrakojies, - sieviete lūdzoši sacīja. - Tās iedarbojas pēc laika… devai jābūt vienmērīgai. Viņam šīs zāles ir vajadzīgas.

Annišena atmeta ar roku. - Mēģini vēlreiz.

Herieta pieliecās pie vīra, ar vienu roku atbalstīdama viņa galvu, otrā turēdama glāzi. Viņš rāvās atpakaļ, taču viņa turēja stingri.

- Džek, es tevi mīlu. Lūdzu, iedzer. Manis dēļ.

Viņa uzšļakstīja mazliet ūdens vīram uz mutes. Lūpas beidzot instinktīvi pavērās. Viņš noteikti ir izslāpis. Džeks īsiem malkiem mokoši dzēra pasniegto ūdeni, un tas pat šķita viņu nedaudz nomierinām. Viņš vairs nerāvās ārā no saitēm.

Herieta atviegloti nopūtās.

- Iedzēra? - Annišena noprasīja.
- Apmēram pēc stundas viņš paliks rāms.
- Mums nav stunda laika.
- Es saprotu… bet…

Herieta zināja, ka viņus noteikti meklē. Jo ilgāk viņi paliek vienā vietā, jo lielāka iespēja, ka viņiem var nākt uz pēdām. Jo biežāk viņi pārvietojas, jo lielāka cerība, ka pēdas «atdziest».

- Raujiet augšā, - Annišena nokomandēja.

Sieviete sagrāba Herietu aiz blūzes apkakles un uzrāva kājās. Viņa bija spēcīga. Viņa aizgrūda Herietu uz durvīm, kas atradās aiz muguras. Algotie rīkļurāvēji, divi gorillām līdzīgi armēņu izcelsmes vīrieši biezām uzacīm atsēja Džeku un veda viņu prom. Vienam žaketes kabatā bija pistole, piespiesta vīra mugurai.

Annišena satvēra Herietu aiz elkoņa.

Kad Džeku uzrāva kājās, viņš iekaucās un mēģināja pretoties. - Nē-ē-ē!

- Vajadzēs vēlreiz iemaukt ar strāvu, - ar stipru akcentu ierunājās viens no sargiem.
- Nevajag, - Herieta lūdzās. - Es viņu nomierināšu.

Sargs nelikās dzirdam.

Annišena šķita apsveram dažādas iespējas.

- Ārā ir gaišs, - Herieta atgādināja. - Ja jūs iznesisiet viņu ārā bez samaņas…
- Te šajā ielā ir krogi, - sargs ieteicās. - Uzliešu šim uz krekla šņabi. Neviens neko nenodomās.

Annišenai priekšlikums acīmredzami nepatika. Herieta nosprieda - tas galvenokārt tāpēc, ka to nebija izteikusi viņa pati. Viņa pagrūda Herietu uz Džeka pusi.

- Apklusini viņu, citādi uzlaidīšu elektrošoku tā, ka siekalas vien pašķīdīs.

Herieta pieskrēja pie vīra un ieņēma viena sarga vietu, apliekot roku Džekam ap vidu. Ar otru roku viņa paberzēja vīra krūtis.

- Viss kārtībā, Džek. Viss kārtībā. Mums jāiet.

Viņš aizdomu pilns palūkojās uz sievu, tomēr dusmīgi savilktās acis un lūpas atmaiga. - Es gribu… braukt mājās.

- Mēs tieši dodamies mājās… Nāc nu, nemuļķojies.

Viņš ļāva izvest sevi pa durvīm šaurā sānieliņā, kur tik tikko pietika vietas pārpildītai atkritumu tvertnei. Saules gaisma iedzēla Herietai acīs.

Viņus izveda uz lielas ielas.

Viņi bija pārlaiduši nakti aiznaglotā miesnieka bodītē, vienā no daudziem slēgtiem veikaliņiem šajā kvartālā. Herieta aplaida skatienu apkārt, meklēdama kādu labi pazīstamu ievērojamu ēku vai citu

objektu, kas ļautu noteikt atrašanās vietu. Viņi bija Ār- lingtonā. Herieta zināja, ka pēc nolaupīšanas viņi bija šķērsojuši Potomakas upi.

Bet kur viņi atrodas?

Puskvartālu tālāk ielas malā stāvēja melns Dodge busiņš.

Rīta satiksme kļuva aizvien biezāka. Sabiedriskās veļas mazgātavas nišā bija sapulcējušies daži bezpajumtnieki, gan virieši, gan sievietes. Turpat līdzās atradās iepirkumu ratiņi, piekrauti pilni ar piebāztiem plastikas maisiņiem.

Annišena, neuzmetusi klaidoņiem ne skatiena, veda visus uz busiņu un atslēdza to ar pulti. Sānu durvis atslīdēja vaļā pašas.

Džeks klamzaja smagi, kā miglā, teju neapjauzdams, kur atrodas.

Herieta pagaidīja, līdz abi atradās iepretim vīriešiem, kas bija sapulcējušies ap iepirkumu ratiņiem. Viņas labā roka joprojām bija novietota Džekam uz vēdera.

Piedod.

Viņa ieknieba vīram cauri kreklam un pagrieza ādu.

Džeks kā dzelts izstiepās taisni, lēnība pazuda vienā mirklī.

- Nē-ē-ē!

Viņš rāvās sargam ārā no rokām.

- Es jūs nepazīstu! - viņš auroja. - Vācieties prom!

Herieta raustīja viņu. - Džek… Džek… Džek. Nomierinies.

Viņš vēcināja rokas un sāpīgi iesita sievai pa plecu.

- Eu! - uzsauca viens no bezpajumtniekiem, skeletam līdzīgs vīrelis ar izplūkātu bārdeli, ar papīra maisiņā ietūcītu pudeli rokā. - Ko jūs tam džekam darāt, ko?

Ari veļas mazgātavā aiz nokvēpušajiem, nosvīdušajiem logiem uz ielas pusi pagriezās dažas sejas.

Annišena paspēra soli pretī sievietei. Lūpās rotājās Herietai veltīts skops smaids. Viena roka bija iebāzta vieglā svītera kabatā - drauds bija nepārprotams.

Herieta paberzēja Džekam vēderu un pagriezās pret bārdaino svešinieku. - Tas ir mans vīrs. Viņam ir Alcheimera slimība. Mēs… mēs vedam viņu uz slimnīcu.

Šie vārdi atmaidzināja vīra piesardzīgo sejas izteiksmi. Viņš pamāja. - Žēl jūsu, kundze.

- Paldies.

Herieta pieveda Džeku pie busiņa un palīdzēja iekāpt. Viņus nosēdināja, un durvis aizvērās. Annišena apsēdās priekšā blakus šoferim. Busiņam uzsākot ceļu, sieviete pagriezās pret Herietu.

- Ļoti cerēsim, ka zāles iedarbosies, - viņa sacīja. - Citādi nākamreiz atstāsim viņu karājamies uz gaļas āķa.

Herieta pamāja.

Annišena nosēdās taisni.

Viens no vīriešiem paliecās, no sēdekļa aizmugures izvilka melnu

kapuci un uzmauca Herietai galvā. Viņa dzirdēja Džeku vārgi iebilstam, kad ar viņu izrīkojās tāpat.

Viņa pasniedzās un saspieda vīra roku. Viņa pirksti atsaucās un saspieda pretī, lai ari automātiski, bez mīlestības.

Piedod, Džek…

Otra roka ieslīdēja svītera kabatā, un pirksti sataustīja kaudzīti tablešu - to pašu tablešu, kuras viņa tikai izlikās iedodam vīram. Gan pirmīt, gan arī tagad. Bija vajadzīgs, lai Džeks arī turpmāk uzvedas uzbudināti, sarīko neapvaldītas scēnas. Lai viņu redz… lai patur atmiņā. Herieta aizvēra acis, juzdama, ka uzmācas izmisums. Kungs, piedod man.

12. AZLIEGTĀ KARTE

..

6. JŪLIJS, 16.44. Ormuzas līcis

KRIEVU HIDROPLĀNS Beriev 103 pacēlās no Kešmas salas starptautiskās lidostas un slīdēja pāri gaišzilajiem Ormuzas līča ūdeņiem.

Grejs nebeidza apbrīnot lidostas darba efektivitāti. Reaktīvā lidmašīna no Stambulas bija nosēdusies tikai pirms desmit minūtēm. Amfībijas tipa lidaparāts jau gaidīja uzpildīts ar degvielu un iesildītu motoru, abi propelleri lēnām griezās. Hidroplānā bija vietas sešiem cilvēkiem, ieskaitot pilotu. Trīs sēdekļu rindas, katrā vietas diviem cilvēkiem.

Taču tas bija straujš.

Lidojums uz Ormuzas salu pāri jūrai neaizņems vairāk nekā divdesmit minūtes. Lai arī ceļā nebija lieki jākavējas, viņiem paliks tikai divas stundas laika atrast pēdējo atslēgu un ar visu atslēgu palīdzību atšifrēt eņģeļu rakstu zīmes uz obeliska.

Seihanas kontaktpersonas bija sagādājušas privātu reaktīvo lidmašīnu, un Grejs lidojuma laikā nesēdēja rokas klēpī salicis - viņš pētīja obeliska sarežģīto kodu. Pat tik īsā lidojumā svarīga bija katra minūte. Sēdēdams viens pats aizmugurējā rindā, viņš bija izvilcis piezīmju grāmatiņu, izraibinātu pierakstiem un dažādām versijām. Pirmīt viņš bija mēģinājis pārvērst visas obeliska raksta zīmes burtos, līdzīgi kā Vigors bija rīkojies ar Vatikāna eņģeļu rakstu, izveidojot vārdu HAGIA. Taču Grejam nekas nebija sanācis.

Pat ar Vigora palīdzību ne.

Pa ceļam uz Kešmu abi labu laiku burās ap kriptogrammu. Vigoram labāk padevās senās valodas, taču šoreiz no viņa zināšanām nebija liela labuma. Atšifrēšanu padarīja grūtāku arī tas, ka nebija zināms, uz kuras no četrām obeliska virsmām teksts sākas, un kādā virzienā tas būtu lasāms - pulksteņa rādītāja virzienā vai pretēji tam.

Tādējādi bija astoņas iespējas.

Vigors beidzot bija izberzējis acis un atzinis sakāvi.

- Bez trešās atslēgas mēs to nemūžam neizlasīsim.

Grejs turpretim negribēja tik viegli padoties. Abi pat bija mazliet sastrīdējušies, bet tad vienojušies uz laiku pārtraukt galvas lauzīšanu un atsākt atšifrēšanu vēlāk. Grejs apzinājās, ka viņa ātrsirdīgumu un nesavaldību izraisa kamolā sažmiegtais kuņģis.

Viņš vēl līdz šim mocījās ar nelabu dūšu. Ikreiz, aizverot acis, iztēlojās mātes seju un redzēja pārmetumus tēva acīs.

Tāpēc Grejs nolēma vairs nevērt acis ciet un turpināja strādāt.

Nekas cits neatlika.

Grejs uzmanīgi pētīja vienu no aizvietoto burtu lappusēm.

Nākamās lappuses bija noklātas ar septiņām citām versijām. Kura bija īstā? Un ar kuru sākt?

Viņa uzmanību piesaistīja skaļš krāciens, kas atskanēja no priekšējā sēdekļa. Kovaļskis jau bija iekritis miegā - iespējams, vēl pirms riteņi atrāvās no asfalta.

Vigors, kas sēdēja tam blakus, vēl aizvien ar skatienu urbās zīda dienasgrāmatā. Tas neapšaubāmi bija strupceļš. Kovaļska saceltais troksnis izraisīja neapmierinātu monsinjoru skatienu. Itālis atsprādzēja jostu, ieslīdēja aizmugurējā sēdekļu rindā un sabruka sēdekli blakus Grejam. Rokās viņam bija zīda tīstoklis.

Neveiklais klusums ieilga.

Grejs aizvēra piezīmju grāmatiņu.

- Mūsu… iepriekšējā saruna…

- Es saprotu. - Vigors pasniedzās un viegli paplīkšķināja viņam pa roku. - Mēs visi esam noraizējušies. Taču es gribēju jums kaut ko parādīt, noskaidrot jūsu domas.

Grejs izstiepās taisns. - Klausos uzmanīgi.

- Es zinu, ka gribat atrisināt obeliska šifru. Tā kā mēs pēc īsa brīža nosēdīsimies, domāju, ka būtu īstais brīdis paprātot, kur Ormuzas salā ir noslēpta trešā atslēga.

- Vai tad mēs jau nezinām, kur meklēt? - Grejs bija neizpratnē.

Nespēdams pretoties vilinājumam, viņš no jauna atvēra piezīmju grāmatiņu un iebadīja ar pirkstu eņģeļu raksta simbolā, ko viņi bija atklājuši uz otrā zelta paitzu.

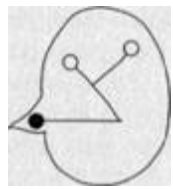

Viņi bija salīdzinājuši to ar salas karti un izdibinājuši, ka melnais aplītis apzīmē vecas, gadsimtu pirms atslēgu noslēpšanas uzbūvētas, portugāļu pils drupu atrašanās vietu. Savos ziedu laikos tas bijis ievērojams nocietinājums. Pils bija celta uz nelielas pussalas un

norobežota ar aizsarggrāvi. No tās pavērās skats uz Ormuzas pilsētu un labākajām noenkurošanās vietām. Vatikāna mistiķiem, kas vēlējās noslēpt atslēgu tā, lai to neatrastu veselu mūžību, tā droši vien šķitusi piemērota vieta.

Viņi pašlaik devās uz drupām.

Vigors pamāja. - Jā, portugāļu pils. Taču es gribu noskaidrot, kādēļ mēs tur meklējam. To zinādami, mēs varētu izprātot, kas mums pils drupās jāmeklē.

- Labi. Kā sāksim?

Vigors norādīja uz iluminatoru Greja pusē. I'a to jau bija redzama sala.

- Ormuza bija svarīga tirdzniecības osta, caur to pārvadāja dārgakmeņus, garšvielas un vergus. Tās nozīme bija tik liela, ka sešpadsmitajā gadsimtā salu iekaroja portugāļi un uzslēja tur pili. Taču arī Marko laikā tā bija pietiekami būtiska, lai hans Hubi- lajs bUtu ar mieru izprecināt turieniešiem jaunu sievieti no sava galma.

- Kokečinu, Zilo princesi.

- Tas nebija nekas cits kā veikala darījums. Sanāca tā, ka persiešu karalis, ar kuru viņa bija saderināta, nomira, kamēr Kokečina un Marko vēl atradās ceļā. Pēc tam viņa apprecēja karaļa dēlu. Taču arī tās bija aprēķina laulības. Beigu beigās tikai trīs gadus vēlāk viņa pati atstāja šo pasauli. Daži apgalvo, ka pie tā pielikusi roku princese pati, citi spriež, ka viņa mirusi ilgās no mīlestības pret citu.

Grejs pagriezās. - Jūs taču nedomājat…

- Pat Marko Polo apprecējās tikai tad, kad Kokečina jau bija taisaulē. Marko nāves brīdī istabā atradās divi priekšmeti, kurus viņš glabāja kā dārgumus - hana Hubilaja dāvātais zelta paitzu un arī zelta galvasrota, izgreznota dārgakmeņiem. - Vigors stingri vērās sarunu biedrā. - Princeses galvasrota.

Grejs iztaisnojās sēdekli un iegrima pārdomās par Marko Polo divus gadus garo ceļojumu, kura laikā ekspedīcija apceļoja un izpētīja eksotiskas zemes. Atstājot hana Hubilaja pili, Marko vēl bija salīdzinoši jauns, viņam bija aptuveni trīsdesmit pieci gadi. Kokečina no Ķīnas izbrauca septiņpadsmit gadu vecumā un, ierodoties Persijā, viņai bija deviņpadsmit gadu. Nebija grūti iztēloties abu starpā uzplaukstam jūtas, mīlestību, no kuras, sasniedzot Ormuzu, nācās atteikties.

Grejs paberzēja deniņus, pūlēdamies nomākt draudošās galvassāpes. Viņš atcerējās Svētās Sofijas katedrāles jumta ķieģeļa lausku, kuras iekšiene bija glazēta zilā krāsā, un akmeni noglabāto noslēpumu. Bet vai šis ķieģelis simbolizē Marko sirdi, apzīmē viņa slepeno mīlestību pret Kokečinu?

- Tomēr mēs esam aizmirsuši vēl vienu norādi, - Vigors turpināja un pacēla tīstokli. - Stāsts bija izšūts uz zīda. Kādēļ uz zīda?

Grejs paraustīja plecus. - Tāds materiāls ir bieži sastopams Tālajos Austrumos, uz kurieni bija aizceļojis Marko Polo.

-Jā, bet vai tam nevarētu būt vēl kāda nozīme?

Grejs atminējās Vigoru pārliekušos pāri izšūtajam tekstam, pat aplūkojam to caur lupu.

- Ko jūs atklājāt? - viņš vaicāja.

Monsinjors pacēla tīstokli. - Zīds nebija jauns, kad tajā izšuva tekstu. Zīds bija novalkāts plāns un negluds. Es uzgāju eļļas un citus vecus traipus.

- Tātad tas bija lietots zīda audums?

- Bet kā tas bija lietots? - Vigors taujāja. - Viens no izplatītākajiem dārgā un retā auduma pielietojumiem bija karalisko personu līķauti.

Vigors apklusa un vērās Grejā. Tas pamazām saprata, un acu priekšā parādījās dobs zils ķieģelis. Greja balsī iezagās apbrīna.

-Jūs domājat, ka tas varētu būt Kokečinas līķauts?

- Iespējams. Tātad, ja tā patiešām ir, es zinu, kas mums jāmeklē vecajā pilī.

Grejs arī zināja.

- Kokečinas kaps.

16.56

HIDROPLĀNS LAIDĀS LEJUP uz rāmo nelielo līci. Seihanai, kas sēdēja blakus pilotam, pavērās plaša salas aina. Sala nebija liela, ne vairāk kā četras jūdzes gara. Tās vidū slējās kalni un pauguri ar dažām zāli noaugušām nogāzēm. Krasti lielākoties klinšaini un savrupi, klintīm izroboti līcīši, un šejienes alās patvērumu bija radis ne viens vien kontrabandists. Tomēr ziemeļu pusē nogāzes pie jūras bija lēzenākas, ap mazu, salmu jumtiem klātu būdeļu ciematiņu zaļoja dateļpalmas un pletās tīrumi.

No gaisa varēja saskatīt dažus pierādījumus par agrāk pastāvējušas plašākas pilsētas esamību - lielu māju pamati, akmeņi, kas atgādāti no salas akmeņlauztuvēm, daži gruvešu kaudzēs pārvērtušies mitekļi un augsts minarets, kas savulaik portugāļiem kalpojis par bāku.

Taču tā nebija viņu galamērķis.

Hidroplāns sasvērās un apmeta loku virs pussalas, kas stiepās uz ziemeļiem no senās pilsētas. Uz zemes izvirzījuma atradās vecas pils paliekas. Kādreiz to no senās pilsētas atdalīja plats grāvis, taču tagad tas bija aizbērts, no tā bija palikusi tikai iegrimusi iedobe, kas stiepās visas pussalas platumā.

Lidaparātam lidojot pāri drupām, Seihana nopētīja ceļojuma mērķi. Masīvo fortu ieskāva augsti dambji, tomēr rietumu mala, stipro viļņu izskalota, jau sen bija zaudējusi cīniņā ar jūru un apgāzusies. Austrumu malai, kuru sargāja rāms līcis, bija klājies labāk.

Lidmašīna pagriezās - pilots bija nodomājis nosēsties šaja līcīti. Hidroplāns slīdēja aizvien zemāk, līdz skara ūdeni. Seihana pamanīja izrūsējušu dzelzs lielgabalu atliekas uz nocietinājuma jumta, vēl seši atradās līča krastā - mūslaikos tos izmantoja par pietauvošanās vietu laivām. Šobrīd pie viena bija pietauvota laiviņa, tajā stāvēja tievs, brūns cilvēciņš, kura vienīgais apģērba gabals bija īsbikses, un māja ar roku hidroplānam, kas tuvojās.

Seihana sprieda, ka jauneklis ir gids no vietējā ciemata, kuru viņa bija likusi sagādāt. Tā kā viņu rīcībā bija tikai divas stundas, nāksies izmantot kādu vietējo pils teritorijas pārzinātāju.

Hidroplāns ieslīdēja ūdenī, atstādams aiz sevis augstu šļakatu valni, un drīz vien lidojošā laiva iekārtojās mierīgākos ūdeņos. Lidaparātam nosēžoties, Seihana paslīdēja uz priekšu, triecoties pret drošības siksnu, un ievainotajā sānā nepatīkami iedzēla. Pirms lidojuma viņa lidostas tualetē bija apskatījusi brūci. Asiņošana nebija apstājusies pilnībā, pārsēji bija mazliet mitri, taču drīzāk rozā, nekā sārtā krāsā.

Gan sadzīs.

Pilots pagrieza savu lidojošo kuģīti, un alumīnija laiviņa traucās klāt, lēkādama pāri hidroplāna ķīļūdens viļņiem. Gids sēdēja laivas pakaļgalā, turēdams roku uz stūres.

Pēc neilga brīža atvēra lūkas, un visi pārkāpa no lidmašīnas laiviņā. Gids izrādījās divpadsmit vai trīspadsmit gadus vecs zēns, kas šķietami sastāvēja no ribu kauliem un smaida. Un acīmredzot gribēja pavingrināties angļu valodā, lai cik samocīta tā izklausītos.

- Labie puiši, jaukā lēdija, sveiki Ormuzā! Mani saukt Feazs.

Grejs palīdzēja Seihanai pārkāpt laivā, pacēlis uzaci.

- Šis būtu tavs pieredzējušais gids?

- Ja vien neesi ar mieru pārkausēt kādu savu zelta pasi, neko labāku šeit par naudu nopirkt nevar.

Viņa jau tā bija krietni patērējusies, lai atgādātu viņus šurp tik drīzā laikā.

Seihana vēroja Greju iekārtojamies sēdeklī. Viņa skatiens pētoši slīdēja pāri pilij. Viņa ievēroja vīrieša plecus raižpilni sagum- stam. Vaibsti no zoda līdz vaigu kauliem izskatījās kā akmenī cirsti, stingi. Taču viņš bija līdz nāvei izmocīts, salauzts un izvārdzināts.

Noraizējies par savu māti un tēvu.

Papurinādama galvu, it kā gribēdama aizgaiņāt šīs domas, Seihana novērsās. Savus vecākus viņa pat neatcerējās. Bija palikusi tikai viena atmiņu aina - raudošu sievieti velk ārā pa durvīm, tā stiepj rokas pret Seihanu, bet nākamajā brīdi viņas vairs nav. Seihana pat nebija pārliecināta, vai tā ir viņas māte.

Feazs iedarbināja nelielo piekarināmo motoru, un laiva sprauslādama traucās uz palmu rindām apstādīto liedagu un augstākām pils drupām. Kovaļskis žāvādamies iemērca plaukstu ūdenī. Vigors raudzījās uz ciematu. Tur pašlaik norisinājās svinības, un šurp plūda mūzikas skaņas.

Grejs pagriezās pret sievieti. Viņa sejā bija pazīstamā izteiksme - jautājoši paceltas uzacis pauda vēlēšanos zināt, vai viņa ir gatava.

Seihana pamāja.

Grejs nosēdās taisni un novilka vieglo žaketi. Saule tveicīgi karsēja. Vīrietim mugurā palika tikai haki krāsas tenisa krekls. Viņa ievēroja Grejam pie apkakles nozibam saules staru. Labā roka nevērīgi pastūma zem krekla spožu sudraba nieciņu.

Pūķa amulets.

Viņa to bija uzdāvinājusi Grejam drīzāk kā joku, par atmiņu no agrākās sadarbības. Taču Grejs to bija paturējis un joprojām valkāja. Kādēļ? To redzot, viņai nez kāpēc kļuva mazliet silti - lai gan to drīzāk izraisīja apjukums un mulsums, nevis sirsnība. Vai tiešām Grejs iedomājas, ka viņa pasniegusi amuletu kā piemiņas velti, pieķeršanās pierādījumu? Kaut arī šādai domai vajadzētu sagādāt Seihanai prieku, viņa nez kādēļ īgņojās.

Laivas priekšgals nostrīķējās gar krasta smiltīm, spēji atsaukdams viņu tagadnē.

Viņi bija nonākuši krastā un sāka izkravāt mantas.

Seihana pasvieda Kovaļskim nelielo plecu somu, kurā atradās vairākas vajadzīgas lietas, arī klēpjdators, dažas apdullinošās granātas un sešas munīcijas kastītes visām četrām pistolēm.

Grejs pastiepa roku, piedāvādams palīdzēt sievietei izkāpt no laivas.

Viņa pastūma to nost un izlēca krastā.

Feazs piesēja laivu pie sarūsējušā lielgabala un pavēcināja ar roku, aicinādams visus sekot uz nocietinājuma sienu ieskauto kvadrātveida pagalmu. Cietokšņa vaļņu augšdaļā bija izbūvētas šauras lūkas, caur kurām portugāļu strēlnieki kādreiz aizstāvējuši bastionu.

Caur eju cietokšņa sienā grupiņa iegāja pamestajā akmens pagalmā. No plaisām pagalma segumā spraucās zāļu kušķi, dažus soļus no ieejas liela apaļa ūdens tvertne draudēja kuru katru brīdi nogāzties un sašķīst gabalos, vecajā dārzā auga pāris vēja sa- pluinītu dateļpalmu. Citur pagalmā pāri akmeņiem švīkstēja smiltis, čukstēdamas un šņākdamas spocīgās balsīs.

Feazs pacēla roku, norādīdams uz pils galveno ēku - tā slējās sešu stāvu augstumā, un no izrobotajām lūkām cietokšņa valnī spraucās lielgabalu aprūsējošo stobru gali.

- Es jums parādīšu visu! - Feazs paziņoja. - Daudz ko redzēt!

Viņš jau devās uz priekšu, bet Vigors pieskārās zēna plecam. -

Vai pilī ir kapela?

Jauneklis mazliet sastomījās, bet tad atplauka mūžīgajā smaidā. - Jūs gribēt dzert?

Vigors smaidīja. - Nē, mēs meklējam baznīcu.

Puisis sarauca uzacis, tomēr smaids neizgaisa. - Ā, jūs esat kristieši. Tas nekas. Viss labi. Musulmaņiem patīk Bībele. Tā arī ir svēta grāmata. Mums arī ir svētie. Musulmaņu svētie. Bet pravietis Muhameds ir pāri visam. - Viņš kaunīgi paraustīja plecus.

Vigors paspieda zēnam plecu, saprazdams, ka tas nevar izšķirties - būt labam tūristu gidam vai labam musulmanim.

- Un baznīca? - viņš atgādināja.

Zēns enerģiski pamāja ar galvu. - Krustu istaba. - Viņš veda apmeklētājus uz tumšo ieeju, un viņa valoda turpināja plūst nebeidzamā straumē.

Kovaļskis, zēna izdarību pārsteigts, pašūpoja galvu un devās viņiem pakaļ. - Puišelim derētu atteikties no kofeīna.

Grejs pasmaidīja - retā prieka izpausme atmirdzēja kā saules stars, kas izlaužas cauri negaisa mākoņiem. - Ejam, - viņš garāmejot pačukstēja Seihanai. Abu rokas saskārās.

Viņa gandrīz instinktīvi satvēra vīrieti aiz rokas, tomēr, pati

piktodamās uz sevi, savilka pirkstus dūrē. Taču ne jau niknums vai izmisums pamudināja sievieti uz šādu reakciju.

Viņu mocīja vainas apziņa.

Viņai riebās melot šim cilvēkam.

- TA, TE BUS pamatīga noņemšanās, - Kovaļskis noteica.

Grejs nestrīdējās.

Kapela atradās pils pirmajā stāvā. Lai tajā nonāktu, bija jāiziet cauri visai pilij. Šķērsojuši plašo priekšējo halli, viņi kabatas lukturīšu gaismā gāja pa šauriem, zemiem gaiteņiem. Jo dziļāk pilī, jo lielāks klusums valdīja. Nočabināja vienīgi dažas žurkas, kas šeit bija ērti iekārtojušās, bet nu steidzās pazust, lukturīšu staru izbiedētas.

Gaiteņa otrā galā atradās zemas durvis, pa kurām ejot, bija jāpieliec ne tikai galva, bet jāSaliecas pašam. Vigors ar gidu iegāja telpā pirmie. Atliecies taisni, monsinjors nebija varējis novaldīties un noelsās. Grejs bija iegājis pēc tam.

Viņš stāvēja, slidinādams lukturīša staru pāri kapelai.

Caur galasienā pašā augšā izcirsto krustveida lodziņu ieplūda mazliet saules gaismas, taču ne īpaši daudz. Lodziņš patiesībā bija divas šķērsām izveidotas šauras lūciņas, caur kurām cilvēks nevarētu iespraukties, taču, iespējams, caur to varēja apšaudīt uzbrucējus.

Nelielais logs meta saulstaru krusta atspīdumu uz akmens bluķi apmēram jostasvietas augstumā.

Kapelas altāri.

Cita nekā telpā nebija.

Vienīgi rotājumi.

Uz visām virsmām - uz sienām, grīdas, griestiem, pat uz altāra - akmenī bija iegravēti krusti. Simtiem, ja ne tūkstošiem krustu. Gan īkšķa lielumā, gan milzīgi, krāšņi.

- Nav brīnums, ka šo sauc par krustu istabu, - Vigors novilka.

- Jā, īsts masu slepkavu iemīļots šiks, - Kovaļskis skābi piezīmēja. - Laikam pie vainas vietējo saradošanās savā starpā.

Grejs pētīja krustu lērumu, atcerēdamies tikko saskatāmo krustu, kas bija iegravēts Svētās Sofijas katedrāles marmora grīdas flīzē. Viņš izņēma sudraba krustiņu. Brāļa Agrīra krucifiksu.

- Tagad mums atliek vienīgi atrast iespiedumu, kas vienāds ar šo krustiņu.

Vigors piegāja pie Feaza un palūdza zēnu iziet.

Jauneklis samulsa, taču monsinjors norādīja uz krustiņu Greja pirkstos.

- Mēs vēlamies noskaitīt lūgšanas, - monsinjors paskaidroja. - Kad būsim pabeiguši, iziesim ārā.

Zēns aši atkāpās, sparīgi mādams ar galvu. Nekas nevarēja piespiest Feazu palikt telpā, kurā veic kristiešu ceremoniju. Viņš bēga tā, it kā būtu uzzinājis, ka te tiks upurēti bērni.

Kad zēns bija aizgājis, Grejs pakasīja galvu - viņš jutās mazliet

apjucis, un arī laika trūkums nomāca.

- Vienam no šiem krustiem ir precīzi jāatbilst brāļa Agrīra krucifiksa izmēriem. Mums tas jāatrod.

Viņš lūdza katram meklēt savā pusē.

Četri cilvēki, četras sienas.

Vēl palika grīda un griesti.

Grejs nolika krustiņu uz altāra, lai to varētu paņemt un salīdzināt ar kādu atrastu iespiedumu. Pēc tam viņš izplēsa četras lapas no piezīmju grāmatiņas un uz katras apvilka krustiņa siluetu.

Kamēr visi ķērās pie darba, Grejs ievēroja saulesgaismas stabu, kas krita uz altāra un, minūtēm ritot un saulei kāpjot, lēnām slīdēja pāri altāra virsmai. Viņš pabeidza pārmeklēt sienu. Nekā. Plūda sviedri, apģērbs bija pielipis miesai. Grejs sāka pārlūkot grīdu. Pārējie pēc kāda laika pievienojās viņam. Seihana pārskatīja altāri.

Vissvarīgākais krusts - saules gaismas veidotais - turpināja nepielūdzami virzīties pāri telpai.

- Uz grīdas arī nav, - atzina sasarkušais Vigors. Viņš atliecās, tupēdams uz ceļgaliem un atspieda vienu roku muguras lejasdaļā.

Seihana, kas atradās aiz altāra, papurināja galvu.

Arī nekā.

Grejs pacēla galvu.

Griesti bija zemi, taču aizskart ar rokām tos nevarēja. Lai pārbaudītu katru iespējami pareizo iespiedumu, nāksies krietni vien pastaipīties.

- Iespējams, esmu nošāvis buku, - Vigors atzina. - Varbūt Kokečinas kaps atrodas citā pils telpā. Šie krustu iegravējumi varētu būt tīši maldinoši.

Grejs nogrozīja galvu. Nē. Viņi jau bija zaudējuši veselu stundu. Pašrocīgi pārmeklēt katru pils kaktiņu un spraugu nepietiks laika. Jāpaliek kapelā. Atpakaļceļa vairs nebija, citiem minējumiem neatlika laika.

- Kokečinas kapam tepat jābūt, - Grejs neatlaidās.

Vigors nopūtās. - Tad mums atliek tikai griesti.

Grejs norīkoja Kovaļski pacelt monsinjoru. Pats piegāja pie Seihanas.

- Johaidi, mūžīgi man jādara melnais darbs, - Kovaļskis žēlojās.

Neklausīdamies viņā, Vigors rādīja uz sienām. - Sāksim gar ārējām malām. Jūs abi izskatiet vidu.

Seihana uzkāpa uz altāra. - Šeit es tikšu klāt pati.

Saulesgaismas krusts krita viņai uz muguras. Sieviete bija novilkusi vesti, un mugurā viņai bija tikai melns tenisa krekls. Kad viņa pastiepās augšup, Grejs ievēroja miesas apaļumus, kas izspīlēja melno audumu uz krūtīm. Lai kādu raižu mākts, viņš tomēr nespēja

nenovērtēt sievietes daiļumus… lai gan spēja īsti vīrišķīgi izjust vainas apziņu par savām iedomām.

Nebija īstais bridis…

- Man liekas, šis varētu būt… - Seihana nomurmināja, pastiepdamās uz pirkstgaliem, lai aplūkotu tuvāk.

Bet tad sieviete savaikstīja seju un nostājās uz papēžiem, piespiezdama plaukstu kreisajam sānam. Viņa bija iestiepusi brūci.

Grejs uzkāpa uz altāra un nostājās blakus. - Ļauj, es tev palīdzēšu.

Viņš salika plaukstas kopā un piedāvājās Seihanu pacelt.

Viņa paņēma sudraba krustiņu un ielika kāju Greja saliktajās plaukstās.

Grejs iztaisnojās un pacēla sievieti, viņa pieturējās ar roku pie viņa galvas un ar otru roku pacēla krucifiksu pret griestiem. Viņas kreisā sēžamvietas puse bija piespiesta viņa vaigam.

Jā, divu domu nav - Greju gaida elle.

- Man liekas… man liekas… - Seihana čukstēja. - Der! Šis gravējums ir dziļš, un krucifikss tajā iegulst precīzi. Ideāli!

Grejs pagāza galvu augšup, taču redzēja vienīgi viņas krūtis.

- Vai vari pateikt, uz kurieni raugās Kristus? - viņš taujāja, atcerēdamies Svētās Sofijas katedrāli.

- Lejup, uz altāri, - viņa atbildēja, taču diezgan izklaidīgi. - Krucifikss iekļaujas apaļā akmens jumta ķieģelī. Iestumjot tur krucifiksu, man šķita, ka dzirdu klikšķi. Akmens liekas tāds vaļīgs. Varbūt, ievietojot tur krucifiksu, es varētu to pagriezt vai pat izņemt ārā.

- Diez vai tev vajadzētu…

Nostrīķējās akmens. Atskanēja skaļš klaudziens, taču tas nenāca no augšas. Grejs pavērās uz leju.

Altāris gāzās lejup, cauri grīdai, paķerot Greju līdzi.

Seihana viņam rokās pagriezās un cieši apķērās vīrietim ap kaklu.

Akmens plātne ar joni atsitās pret zemi, un Grejs noslīdēja uz ceļgala. Uzšāvās putekļu mutulis. Viens grīdas ķieģelis atlūza, krita, atsitās pret altāri un aizripoja prom tumsā.

Grejs pacēla galvu. Izrādījās, ka viņi krituši tikai no četru pēdu augstuma - viņš gan bija paguvis krietni izbīties. No augšas raudzījās Vigora un Kovaļska sejas.

- Man tā liekas, Indiana Džons, tu esi kaut ko atradis, - Kovaļskis smīkņādams uzsauca un pasniedza kabatas lukturīti.

Grejs savilka seju grimasē, tomēr lukturīti paņēma. Seihana nokāpa uz altāra un nopurināja putekļus. Grejs pieliecies pavērsa lukturīti kambari zem kapelas. Priekšā parādījās tumša ala ar velvētiem griestiem.

Viņš nošļūca no akmens altāra, Seihana turējās līdzās.

Vigors ar Kovaļski nokāpa lejā.

Neliela telpa bija divreiz mazāka par kapelu. Tās griestus veidoja divas krustveida velves. Kabatas lukturīša gaismā bija redzams, ka tālajā sienā izcirsta zema niša, uz kuru veda vēl viena velvēta eja.

- Loculi, - Vigors norādīja. - Kapenes.

Nišā uz kailas akmens plāksnes gulēja cilvēka stāvs, klāts balta auduma krokām.

- Kokečinas kaps, - Vigors teica. - Tomēr esam to atraduši.

Lai cik iepriecināti, taču kapam viņi tuvojās lēni un svinīgi.

Grejs un Vigors piegāja klāt. Vajadzēja pārliecināties, bija jābūt pavisam drošiem. Vigors izlūdzās piedošanu par pārkāpumu, pārmetot krustu un nomurminot lūgšanu.

Monsinjors pastiepa roku pret līķautu.

- Lieciet aiz auss. Ja te kaut kas sakustēsies, es tinu makšķeri, - čukstēja Kovaļskis, kuram prāts itin nemaz nenesās uz jokiem.

Vigors viņā neklausījās un bijīgi pacēla auduma vienu malu.

- Zīds, - viņš klusi noteica.

Sacēlās putekļi - viņš vilka audumu nost.

Parādījās galvaskausa augšdaļa. Uz tās bija uzmaukta zelta galvasrota, izgreznota zaigojošiem rubīniem un safīriem. Lukturīšu gaismā dzirkstīja briljanti.

- Princeses galvasrota, - Vigors aizsmacis ieteicās.

Grejs atcerējās Vigora stāstito par galvasrotu, ko Marko bija glabājis līdz pat savai nāves dienai.

Vigoram iedrebējās roka. - Acīmredzot Marko Polo pēcnāves vēlēšanās bijusi atgādāt galvasrotu tās īpašniecei. Iespējams, viņš licis slepus pārvietot princeses mirstīgās atliekas, līdz visbeidzot viņa atradusi mūžīgo mieru šeit.

Grejs pasniedzās un novietoja plaukstu uz Vigora rokas. - Trešā paitzu… trešā atslēga.

Laika bija palicis pavisam maz.

Grejs novilka zīda līķautu no pārējās skeleta daļas.

Vigors ieelsās un soli atkāpās.

Ari Grejs apstulbis stāvēja kā pārakmeņojies.

Zem zīda pārsega neatradās viena cilvēka mirstīgas atliekas.

Kapā gulēja divi skeleti, apskāvuši viens otru.

Vigors bija stāstījis par Sanlorenco baznīcu, kur tūkstoš trīssimti divdesmit ceturtajā gadā apbedīts Marko Polo, taču vēlākajos restaurācijas darbos atklājies, ka slavenā ceļotāja līķa tur nav.

- Mēs neesam atraduši tikai Kokečinas apbedījumu vien, - Vigors sacīja.

Grejs pamāja. - Ari Marko Polo kapavietu.

Viņš lūkojās uz skaujās savijušos pāri.

To, ko abi nevarēja iegūt dzīvē, viņi beidzot sasniedza nāvē.

Būt kopa.

Uz mūžiem.

Grejs ieprātojās, vai pats jelkad izbaudīs tik visvarenu mīlestību. Tas atgādināja viņa vecākus, kas bija palikuši kopā grūtībās, kopā izciešot tēva slimības izraisīto organisma novājināšanu, pēc tam plānprātību… tomēr nebija pametuši viens otru.

Kādam viņi noteikti jāizglābj.

11.01. Vašingtona

PEINTERS GRIBĒJA PATS atrasties notikuma vietā, taču zināja, ka tikai traucēs ātrās reaģēšanas vienībai strādāt. Sēdēdams «Sigmas» sakaru centrā, viņš skatījās video tiešraidi, ko pārraidīja kamera, piestiprināta pie viena trieciengrupas locekļa ķiveres.

Pirms desmit minūtēm izmeklēšanā bija noticis pirmais reālais pavērsiens.

Visu ritu Peinters bija plēsies vai pušu, lai iegūtu ziņas par monsinjora Veronas mobilā tālruņa pārvietošanos un izdabūtu atļauju pārsūtīt tās uz ASV. Grejs bija minējis, ka Amens Nasers bija piezvanījis Vigoram. Lai izsekotu šo zvanu, Peinteram bija nācies sacelt kājās ietekmīgus ļautiņus no Vatikāna Kūrijas līdz Iekšzemes Drošības departamenta operatīvās nodaļas direktoram. Tā kā grupiņā bija Seihana, viņš varēja apelēt pie terorisma apkarošanas, un tas pavēra durvis, kuras citkārt paliktu slēgtas.

Lai arī tas aizņēma vairāk laika, nekā gribētos, Peinters tomēr visbeidzot noskaidroja, no kurienes bija zvanīts. Triecienvienība gaidīja viņa pavēli sākt uzbrukumu.

Viņš pieliecās pie mikrofona. - Aiziet!

Busiņa durvis atslīdēja vaļā. Attēls ekrānā noraustījās un salēcās. Vienība steidzās klāt no visām pusēm, gan no priekšas, gan no aizmugures, visi zemu pieliekušies un turēdami rokā triecien-šautenes.

Vienība iebrāzās ēkā kā vētra.

Jau pirmajā belzienā ar tarānu izlauza parādes durvis.

Attēls satumsa, vienības operators sekoja biedriem ēkā. Kareivji izklīda telpās.

Peinters gaidīja.

Nespēdams nosēdēt, viņš piecēlās un atspiedās ar dūrēm uz sakaru informācijas pults. Abās pusēs drūzmējās tehniķi, vērodami pārējos monitorus, kuros nonāca no Indonēzijas raidītais satelītu materiāls. Lielāko daļu reģiona plosīja spēcīgs negaiss, vējš gandrīz sasniedza viesuļvētras ātrumu, tādējādi nolaupītās «Jūru valdnieces» meklēšana bija apgrūtināta. Turklāt negaiss lielu daļu meklēšanas lidmašīnu bija piespiedis nosēsties gan Austrālijā, gan Indonēzijā.

Izmeklēšanas neveiksmes bija uzjundījušas Peinterā milzīgu izmisumu un sarūgtinājumu. Bailes par Līzu un Monku gandrīz vai laupija spēju sakarīgi domāt.

Taču tad izdevās noskaidrot, no kurienes zvanīts.

Viņam bija nepieciešami panākumi.

Vismaz šajā ziņā.

Viņš austiņās dzirdēja triecienvienības sarunas, ziņojumus un

sasaukšanos. Visbeidzot atskanēja skaidri sadzirdama balss - runāja vīrs, pie kura ķiveres bija piestiprināta kamera. Viņš stāvēja

telpā, kas atgādināja gaļas kambari. No griestiem karājās gaļas āķi.

- Direktor Krov, mēs esam pabeiguši miesnieka veikaliņa izpēti. Nekas nav atrasts. Veikals ir tukšs.

Attēls noraustījās, operators bija pieliecies…. bet tad iztaisnojās un pievirzija pirkstus tuvāk kamerai.

Tie bija mitri.

- Ser, te ir asinis.

Ak kungs…

Viens no tehniķiem pameta skatienu viņa virzienā, bet Peintera sejas izteiksme viņam lika aši novērsties.

Cauri izmisuma sienai izlauzās balss, kas skanēja no durvīm.

- Direktor Krov…

Durvīs stāvēja tumši zilā tērpā ģērbusies sieviete. Viņas kastaņbrūnie mati bija saņemti uz pakauša, seja izstaroja bailes un raizes. Viņš saprata tramīgo skatienu viņas acīs.

- Keita… - viņš bilda un izslējās taisni. Tā bija Monka sieva.
- Penelopi pieskata tante. Es vairs nevarēju nosēdēt mājās.

Viņš saprata un pacēla roku. - Mums noderētu tava palīdzība.

Viņa nopūtās un pamāja.

Nekas cits viņiem neatlika.

Jākustas, jācīnās.

Kā vien iespējams.

18.04

VIGORS NENOVĒRSDAMIES RAUDZĪJĀS uz skeletiem, kas savijušies gulēja uz akmens.

Marko un Kokečina.

Monsinjors stāvēja kā sastindzis, nespēdams atraut acis no negaidītā atklājuma. Pārējie nebija tik aizkustināti. Seihana iespraucās starp Greju un Vigoru.

Un pastiepa roku. - Trešā zelta pase.

Grejs norāva līķautu pavisam. Mirušajiem pa vidu, divu skeleta roku aizklāts, starp kauliem iemirdzējās zelts.

Tas bija trešais paitzu.

Un tam blakus atradās pazīstams bronzas cilindrs.

Trešais un beidzamais tīstoklis.

Grejs maigi un bijīgi paņēma abus priekšmetus. Viņš noslidināja arī galvasrotu no galvaskausa virsmas.

- Tajā arīdzan var slēpties kāda norāde, - viņš taisnojās. Vigors nestrīdējās. Kapenes tagad bija valā, un galvasrotu tāpat ātri nozags, ja to atstās. Visi uzkāpa augšā, kapelā. Tur viņi sapulcējās istabas stūri.

Grejs apgrieza zelta pasi, un visu acīm pavērās trešā eņģeļa raksta zīme.

- Tagad mums ir visas, - Seihana bilda.
- Jā, bet viss stāsts vēl nav zināms, - Grejs aizrādīja. Viņš izņēma piezīmju grāmatiņu un pamāja Vigoram. - Noklausīsimies, kas tur rakstīts.

Vigoram nebija divreiz jāsaka. Viņš atknibināja bronzas caurulītes uzgali un izvilka tīstokli. - Ari šis ir zīds, - viņš piezīmēja un sāka to uzmanīgi ritināt vaļā.

Pēdējais fragments bija garāks un izstiepās ceturtdaļu kapelas telpas garuma. Vigors tulkoja Marko tekstu itāļu valodas dialektā. Baismīgais stāsts atsākās ar mirdzošo eņģeļu stāvu parādiša- nos Marko un ceļabiedriem, kas bija iebarikadējušies torņa istabā.

Vigors lasīja skaļi.

Šīs ērmīgas parādības pastiepa raupji gatavotu kausu un skaidri, dedzīgi uzstāja, lai no tā iedzeram. Tikai tā mēs būtu pasargāti no šausmīgās sērgas, kas pārvērtusi Nāves pilsētu elles ainavā, kur cilvēks rij sava brāļa miesu.

Dzirdējuši tādu solījumu, mēs visi iemalkojam dzērienu, kas, tuvāk apskatot un nobaudot, izrādījās asinis. Mūs arī skubināja ieēst

mazliet jēlas gaļas, ko pasniedza uz palmas lapas, kas, tuvāk apskatot un nobaudot, izrādījās kāds aizkrāts dziedzeris. Tikai pēc tā apēšanas es iedomājos apvaicāties par šādas veltes izcelsmi. Hana vīrs atbildēja un apliecināja, ka mēs jau esam tapuši par kanibāliem, jo tās bija cilvēka asinis un cilvēkam izgriezts dziedzeris.

Tā nu notika, ka mēs nobaudījām tik baismīgu cienastu, lai gan pēcāk tas izrādījās par labu nācis, jo no tiesas pasargāja mūs no ļaunās sērgas. Taču šādam dziedēklim bija sava cena. Tēvam Agrīram bija liegts uzņemt asinis un gaļu. Tie murmināja un rādīja ar pirkstiem uz krustu un cilvēku, kas to turēja rokā, un beigu beigās mums atļāva aiziet tikai tad, ja atstāsim še tēvu Agrīru.

Savā Žēlsirdīgajā, Svētītajā savaldībā tēvs Agrīrs uzstāja, lai bēgam. Es lēju rūgtas asaras, bet paklausīju savam biktstēvam. Pavedis mani sāņus, viņš atdāvināja man savu krucifiksu, lai to nododu Svētajam Krēslam. Beidzamo reizi redzēju šo cēlo vīru vestu pretējā virzienā, un es uzminēju, kur tie dodas. Pilnmēness apspīdēts, virs meža slējās augsts, tūkstoš dēmonu seju greznots kalns.

- Augstais dievs… - Vigors novilka.

Viņš lēni izlasīja stāsta atlikušo daļu.

Aizbēdzis no pilsētas, Marko Polo izklāstīja, kā sērga uzbrukusi flotei, piespiežot kuģus un to apkalpes piestāt nomaļā saliņā. Sveiki un veseli palika vienīgi tie, kas bija pieņēmuši mirdzošo tēlu sniegtās zāles. Marko bija paņēmis līdzi mazliet zāļu no Mirušo pilsētas, izdziedēdams tēvu un tēvoci, kā ari Kokečinu un divas tās kalpones. Beigu beigās tie sadedzināja kuģus un mirušo līķus kopā ar daudziem vēl dzīviem saslimušajiem.

Vigors izlasīja pēdējo rindkopu.

Lai tas Kungs piedod manai dvēselei par to, ka lauzu zvērestu, dotu tēvam, kurš nu jau atdusas zem zemes. Man ir jāatzīstas vēl vienā grēkā. Tajā šaušalīgajā zemē es uzgāju pilsētas karti, kuru pēc tēva gribas iznīcināju, tomēr iekalu prātā, lai neaizmirstu. Esmu to atjaunojis še, lai pasargātu šīs zināšanas no aiziešanas zudībā uz mūžiem. Lai tas, kurš to lasa, uzklausa manu brīdinājumu - tajā pilsētā bija atvērti Pekles vārdi, un man nav zināms, vai tie jebkad tikuši aizvērti.

18.22. vakarā

KLAUSĪDAMIES STĀSTĀ un tā neizdibināmajā nobeigumā, Grejs risināja šifru, ko bija ierakstījis piezīmju grāmatiņā. Tas palīdzēja uztvert Vigora teikto un vienlaikus lauzīt galvu par risināmo mīklu. Tas palīdzēja novērst domas no šausmām, kas žņaudza viņa sirdi.

Stāstam ritot, viņam palēnām atausa gaisma.

Grejs atģida, ka bijis īsts nelga.

Miglainu skatienu viņš raudzījās piezīmju grāmatiņā un beidzot saskatīja šifrā apslēptu atbildi. Un tagad, kad rokā bija trīs atslēgas, to, iespējams, varēja izlasīt.

Grejs pāršķirstīja lappuses, meklēdams īsto. To atradis, viņš pieliecās un vilka pa rindām ar pirkstu. Vai tā patiešām ir? Bija jāizpēta sīkāk.

Viņš ieskatījās pulkstenī.

Palikusi tikai pusstunda - vai pietiks laika?

Pirms viņš paguva to noskaidrot, no ārpuses atbalsojās automātisko ieroču šāvienu krakstoņa, kas atgādināja petaržu blīkšķus.

Grejs pielēca kājās.

Dievs tēvs, nē!… Vai Nasers viņus atklājis?

Viņš piegāja pie kapelas durvīm un mēģināja kaut ko saskatīt tumšajos gaiteņos.

- Vāciet visu kopā! - viņš nepagriezies mudināja. - Veicīgi!

Puskrēslā uz vārās saules gaismas fona Grejs ieraudzīja skrienam

šurp tievu stāvu. Basās pēdas plakšķināja pa akmens plātnēm, tad ieskinējās balss, kurā jaucās satraukums un piesardzība.

- Pasteigties!

Tas bija Feazs.

Zēns nepalēninā gaitu, viņš steidzās taisni klāt.

Tālumā no pils pagalma puses atbalsojās dusmīgi saucieni persiešu valodā.

Grejs satvēra tievo puisēnu aiz pleciem, kad tas aizelsies piejoņoja klāt.

- Steigties! Kontrabandisti!

Feazs viņus negaidīja, atgriezās ārējā gaitenī un devās pretējā virzienā pa gaiteni, kas virzījās paralēli pils galasienai.

Grejs pagriezās pret pārējiem. - Paķeriet, ko varat… pārējo atstājiet!

Viņi devās pakaļ Feazam.

Zēns apmēram gaiteņa vidū nedaudz pagaidīja un tad steidzās tālāk.

Skriedams Feazs skaidroja notikušo. Acīmredzot pat

kontrabandistu uzbrukuma draudi nespēja iegrožot viņa mēli. - jūs būt pārāk ilgi. Ar tām lūgšanām. Es nosnausties. Zem palmām. - Viņš ar žestu norādīja uz koku pusi. - Tie mani neredzēt. Gandrīz uzkāpt virsū. Es pamosties un bēgt. Tie šaut. Bum, bum! Bet man fiksas kājas.

To pierādīdams, viņš kā vējš traucās cauri istabām un gaiteņiem.

Saucienu tembrs mainījās, norādot, ka sirotāju bars ir iegājis pilī.

Feazs veda grupiņu lejup pa klintī izcirstām raupjām kāpnēm.

- Nāciet šurp.

Viņi nonāca šaurā, zemā tunelī, gandrīz vai alā, kas stiepās dienvidu virzienā. Feazs iegāja tur pirmais.

Pēc piecdesmit soļiem viņi nonāca pie veciem, sarūsējušiem dzelzs vārtiem. To restes jau sen bija izzāģētas, palikuši tikai stumbeņi. Viņi izspraucās vārtiem cauri un nonāca pils aizbērtajā aizsarggrāvī. Tam abās pusēs slējās pa pusei iegruvušas akmens sienas.

Grejs pameta skatienu atpakaļ. Ala droši vien bija pils vecā kanalizācijas noteka.

Licis visiem pieliekties, Feazs veda grupiņu pa aizbērtā grāvja dibenu uz austrumu līča pusi. No pils joprojām atbalsojās saucieni. Kontrabandisti vēl nezināja, ka peles jau ir aizbēgušas.

Nonākot krastā, Grejs ieraudzīja, ka lidmašīna neskarta gaida ūdenī.

- Nejaukie kontrabandisti. Nezog lidmašīnas. Čiepj sīkumus,

- Feazs paskaidroja un tuvināja īkšķi un rādītājpirkstu vienu otram, tad paraustīja plecus. - Dažreiz nosit. Beigtos pamet haizivīm. Bet nekad neņem neko dižu. Citādi valdība atsūtīs lielās lidmašīnas, lielos šaujamos.

Tātad nebija jēgas riskēt.

Tomēr, drošs paliek drošs, līdz hidroplānam viņi aizīrās zēna laivā. Feazs pavēcināja ar roku, kamēr visi trīs kāpa lidaparātā.

- Atnāciet atkal! Atnāciet atkal! - viņš teica, visiem paspiez- dams roku.

Grejam šķita, ka būtu pareizi piešķirt zēnam kādu papildu atalgojumu par to, ka tas izvedis viņus no neapskaužamās ķezas. Viņš iebāza roku mugursomā, parakņājās un pasniedza zēnam princeses zelta galvasrotu.

Puisim iepletās acis, viņš paņēma dārgumu abām rokām, aplūkoja un sniedza to atpakaļ Grejam. - Es nevarēt ņemt.

Grejs sakļāva zēna pirkstus ap galvasrotu. - Par to tev būs jāizpilda kāds solījums.

Feazs pacēla acis pret vīrieti.

- Pilī ir divi mirušie, divi skeleti. Zem krustu istabas. - Viņš noradīja vispirms uz pili, tad uz attālākajiem pakalniem. - Izcel tos ārā, izroc dziļu bedri un apglabā tos. Abus kopā.

Zēns pasmaidīja, bīdamies, ka Grejs dzen jokus.

- Vai apsolīsi man?

Viņš pamāja. - Brāļi un tēvoči nāks man talkā.

Grejs pastūma viņam zelta galvasrotu. - Tad tā ir tava.

- Tencinu, ser. - Viņš paspieda Grejam roku un svinīgi, gluži kā dodams svētību, piebilda: - Nāciet atkal!

Grejs iekāpa lidmašīnā.

Pēc dažām minūtēm hidroplāns jau bija pacēlies no līča un devās atpakaļ uz starptautisko lidostu.

Grejs nometās pakaļējā sēdeklī blakus Vigoram.

- Jūs atdevāt zēnam princeses galvasrotu? - monsinjors ierunājās, vērdamies lejup uz laiviņu, kas atgriezās krastā.

- Lai Marko un Kokečina tiktu apbedīti.

Vigors pagriezās pret Greju. - Taču tāds atklājums! Vēsture…

- Marko ir gana paveicis vēsturē. Viņa pēdējā vēlēšanas bija tikt apbedītam kopā ar mīļoto sievieti. Domāju, mūsu pienākums bija to nodrošināt. Bez tam galvasrota mums nav vajadzīga.

Vigors lūkojās Grejā, piemiedzis aci. Varēja manīt, ka monsinjors pēta sarunu biedru, apsver tā negaidīto dāsnumu un meklē tā iemeslus.

- Jūs pieļāvāt, ka galvasrotā varētu slēpties kāda norāde. Taisni tādēļ jūs to paņēmāt. - Tajā brīdī monsinjoram iepletās acis, un viņš ierunājās skaļāk. - Augstā debess! Grej, jūs patiesi esat atšifrējis eņģeļu raksta kodu?

Grejs izvilka piezīmju grāmatiņu. - Ne gluži. Tomēr daudz vairs netrūkst.

- Cik tālu esat?

Seihana bija dzirdējusi viņu sarunu, pienāca klāt un apstājās līdzās abiem vīriešiem. Kovaļskis pagriezās un lūkojās pāri priekšējā sēdekļa atzveltnei.

Grejs atbildēja monsinjoram. - Es atrisināju to, atmezdams visus mūsu iepriekšējos pieņēmumus. Mēs agrāk meklējām burtu aizvietošanas šifru.

- Līdzīgi kā gadījumā ar gravējumu Vatikānā, kur atklājās vārds HAGIA.

- Manuprāt, tas bija domāts, lai tīši maldinātu. Lielais obeliska noslēpums nav burtu aizvietošanas mīkla.

- Parādi, - Seihana prasīja.

- Pēc brīža. - Grejs ieskatījās pulkstenī. Atlikušas astoņas mi

nūtes. - Man vēl jāatrisina atlikusi mīklas daļa. Trīs atslēgas. Atslēgas, kas sakārtotas noteiktā secībā.

Viņš atvēra piezīmju grāmatiņu un norādīja uz visām trim eņģeļu raksta zīmēm.

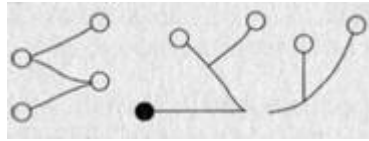

Grejs turpināja: - Tā kā šifrētās rakstu zīmes obeliska malās ir labi saskatāmas, atslēgu mērķis ir tikai viens - norādīt pareizo šifra lasīšanas metodi. Obeliskam ir četras skaldnes. No kuras sākt? Kurā virzienā lasīt?

Grejs pašķirstīja un atrada lappusi, kurā bija Seihanas sagādātais šifrs. - Ja zeltā iegravētie simboli ir tik būtiski, tiem noteikti jābūt kādā vietā uz obeliska. Tā arī ir.

Grejs apvilka ap tiem taisnstūri.

- Šāda zīmju secība parādās tikai vienā vietā. Tā ir unikālā. Ievērojiet, tā saista vienu obeliska virsmu ar otru. Tādējādi tā norāda, kur sākt lasīšanu, un kurā virzienā lasīt. - Viņš piezīmēja bultiņu.

- Tādēļ nepieciešams tās pārkārtot, lai zimes atbilstu atslēgu secībai.

Viņš pāršķīra piezīmju grāmatiņas lappuses, meklēdams astoņus

variantus, kurus ar Vigoru pirms dažām stundām bija izskatījuši. Viņš atrada meklēto un apvilka atslēgu simbolus.

- Lai karti izlasītu pareizi, tā jāizkārto šādi.

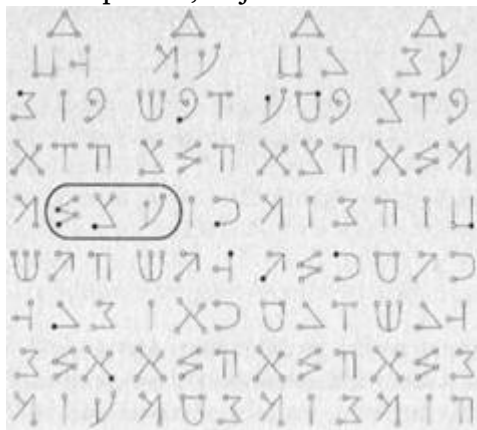

Seihana pieliecās tuvāk. - Kas tā par karti, ko tu pieminēji?

- Tieši par to es runāju tobrīd kapelā, - viņš atgādināja. - Skatieties.

Viņš paņēma zīmuli un sāka durstīt lapu tā, ka zīmuļa gals atdūrās nākamajā, tukšajā lappusē.

- Ko jūs darāt? - Vigors bija neizpratnē.

Grejs sāka skaidrot:

- Piegrieziet vērību, dažas diakritiskās zīmes - mazie aplīši eņģeļu rakstā - ir iekrāsotas, citas nav. No otrās atslēgas mums ir zināms, ka simbola melnā diakritiskā zīme norādīja portugāļu pils atrašanās vietu. Varam secināt, ka melnie aplīši obeliska šifrētajā tekstā arī varētu būt ceļrāži. Taču - uz ko tie norāda? Izdurot cauri katram melnajam aplītim un apskatot punktiņu izkārtojumu tukšā blakus lapā, kur pārējās zīmes vairs netraucē, mēs iegūstam šādu attēlu.

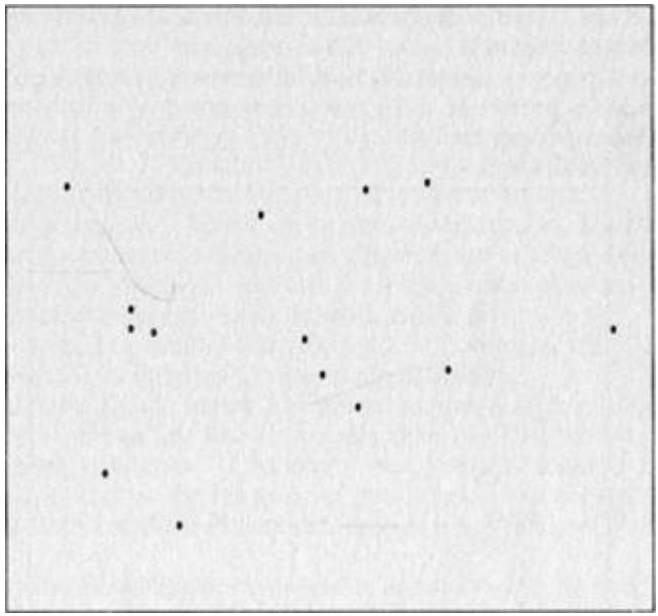

- Aha, tas nu gan ir noderīgi, - Kovaļskis sarkastiski novilka. Iegrimis domās, Grejs patrina plaukstu gar bārdas rugājiem. - Te kaut kas ir. Es to jūtu.

- Varbūt tie punktiņi ir jāsavieno ar līnijām, - Kovaļskis piebilda mazāk ironiski. - Tad tie izveidos lielu mirguļojošo bultu ar uzrakstu «Velcieties šite, nolāpīts!».

Seihana sarauca pieri. - Varbūt tev laiks pievērt muti?

Grejam viņu ķildas tagad bija vismazāk vajadzīgas. Kovaļskis prasmīgi vadīja auto, bēgot no notikuma vietas, un noderēja apšaudē, taču Grejam bija nepieciešams saprātīgs padoms, nevis bērnudārza līmeņa ieteikumi savienot punktiņus ar līnijām.

Tajā brīdī viņš ieraudzīja.

- Mans dievs! - Grejs izslējās, sagrābstīja zīmuli un satvēra to ciešāk. - Kovaļskim ir taisnība.

- Man? Tiešām?

- Viņam? Tiešām?… - Seihana piebalsoja.

Grejs pagriezās pret Vigoru un sakampa viņu aiz apakšdelma. - Pirmā norāde! Vēju tornī.

Vigors saviebās, bet tad iepleta acis. - Tur atrodas Vatikāna observatorija… kur Galilejs pierādīja, ka zemeslode griežas ap Sauli! - Vigors iebakstīja lapā. - Tās ir zvaigznes!

Grejs paņēma zīmuli. Kādu brīdi uzmanīgi pētījis lapu, viņš bija atklājis pazīstamu zvaigžņu izkārtojumu.

- Tas ir zvaigznājs.

Viņš ievilka līnijas.

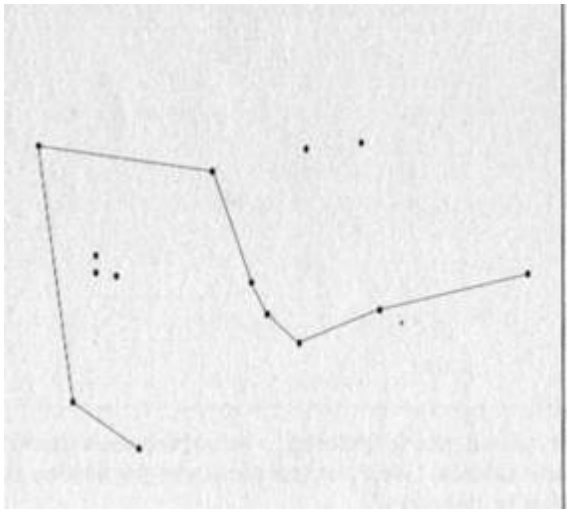

Ari Vigors to pazina. - Tas ir Pūķa zvaigznājs.

Seihana pašķieba galvu un aplūkoja zīmējumu. - Vai gribat teikt, ka tā ir navigācijas zvaigžņu karte?

- Tā izskatās. - Grejs paieskāja galvu ar zīmuļa dzēšgumijas galu. - Bet kā viens zvaigznājs var parādīt ceļu?

Atbildes nevienam nebija.

- Nevar, - viņš beidzot secināja.

Grejam sirds lēca vai pa muti ārā. Laika drīz vairs nebūs. Vai tiešām viņš ir aizvedis meklētājus pa nepareizu taciņu?

Vigors atspiedās pret sēdekļa atzveltni. - Paga, paga, - viņš murmināja. - Atcerieties Marko stāstu. Pēdējo rindkopu. Marko raksta, ka viņš uzzīmējis pilsētas karti, nevis karti, kas ved uz pilsētu.

- Un? - Grejs nesaprata.

Vigors paņēma lapu un pagrieza otrādi. - Tās nav zvaigznes. Es esmu pārliecināts, ka tas ir Mirušo pilsētas plāns. Tā bija teikts Marko stāstījumā. Iespējams, Vatikāns pieļāva tādu pašu kļūdu un nepareizi iztulkoja Marko rakstīto. Arī Vatikāna cilvēki nosprieda, ka tā ir zvaigžņu karte kuģotājiem.

Grejs pašūpoja galvu.

- Pilsēta, kas izkārtota Pūķa zvaigznāja veidā - visnotaļ dīvaina sagadīšanās. Ja nemaldos, punktiņi, kas neietilpst šeit novilktajā pUķa līnijā, atbilst zvaigžņu izkārtojumam debesīs.

Vigors pamāja. - Tomēr es no seno civilizāciju studijām atceros, ka daudzas civilizācijas, gan ēģiptieši, gan Centrālamerikas un tagadējās Meksikas iedzīvotāji, būvēja pieminekļus un pilsētas atbilstoši zvaigžņu izvietojumam, atdarinot to.

Grejs atsauca atmiņā līdzīgas ziņas. - Piemēram, trīs Ēģiptes piramīdas it kā atdarina Oriona zvaigznāja jostu.

- Tieši tā! Tagad zināms, ka Dienvidaustrumāzijā ir pilsēta, kas izbūvēta saskaņā ar Pūķa zvaigznāja zvaigžņu izkārtojumu.

Seihana apsviedās. - Choi mai! - viņa pusbalsī izlamājās. - Es kaut ko atcerējos… Es par to esmu dzirdējusi… par drupām Kam- bodžā. Tajā apvidū ir manas dzimtās saknes. Vjetnama, Kambo- dža.

Seihana pieskrēja pie savas somas un izvilka klēpjdatoru.

- Man te ir uzinstalēta enciklopēdijas programma.

Seihana notupās iepretim Vigoram un Grejam, atvēra programmu un sāka žigli drukāt. Tad uzklikšķināja uz ikonas, un ekrānu aizpildīja digitālā karte.

-Tas ir Ankoras templu komplekss, ko devītajā gadsimta Kambodžā uzbūvēja khmeri.

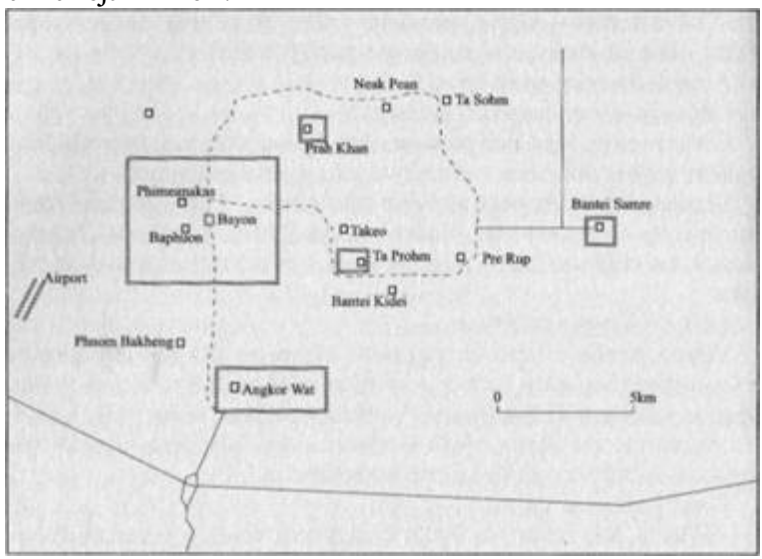

- Pievērsiet uzmanību templu izkārtojumam, - Seihana rādīja. - Redzat, kur katrs atrodas? Es esmu dzirdējusi nostāstus par to, ka šīs drupas ar nodomu izkārtotas tāpat kā zvaigznes.

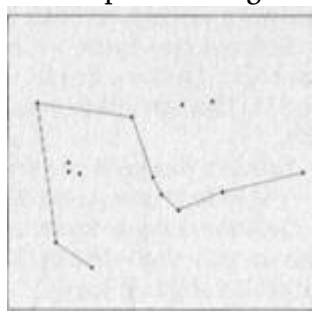

Grejs ar pirkstu novilka līniju, savienojot attēlā redzamos templus, un parādīja arī atlikušos templus. Pēc tam viņš paņēma zvaigžņu karti un novietoja to blakus atvērtajam klēpjdatoram.

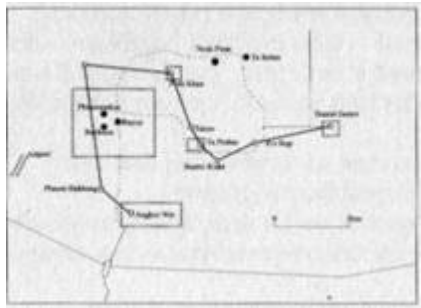

- Sakrīt ideāli, - Vigors bijīgi noteica. - Marko Polo aprakstītā Mirušo pilsēta izrādījusies senā Ankorvatas pilsēta.

Grejs noliecās un apskāva Seihanu ap pleciem. Viņa saspringa, taču neatrāvās. Grejs bija visiem pateicību parādā, arī Kovaļskim, kura vienkāršotais skatījums parādīja ceļu pie risinājuma.

Grejs paskatījās pulkstenī.

Bija aizritējusi pēdējā minūte.

Viņš pastiepa roku pret Vigoru. - Jūsu tālruni. Laiks vienoties.

Vigors pasniedza viņam mobilo tālruni un akumulatoru.

Grejs ar klikšķi ievietoja akumulatoru tālruni, klusībā izlūgdamies, lai uzsmaida labi daudz laimes. Viņš sastādīja Nasera numuru, ko nosauca Seihana. Vigors pasniedzās un paspieda Greja apakšdelmu, izrādīdams atbalstu.

Klausulē atskanēja viens pīkstiens, un otrā galā kāds atsaucās.

- Komandieri Pīrs, - sacīja salta, saniknota balss.

Grejs ievilka elpu, raudzīdams nomierināt nervus un valdīdamies, lai neļautos niknumam. Tagad jārunā stingri un noteikti.

- Lidmašīna tūlīt nosēd īsies, - Nasers turpināja, pat negaidīdams, kad sarunu biedrs kaut ko sacīs. - Par šādu nodevību es ļaušu jums izlemt, kuram no jūsu vecākiem jāmirst pirmajam, tēvam vai mātei. Es piespiedīšu jūs klausīties viņu kliedzienos. Un es jums apsolu - tas, kurš mirs otrais, apskaudīs pirmo.

Pat tāds drauds viesa Grejā atvieglojumu. Ja vien Nasers nemeloja, abi vecāki vēl bija dzīvi.

Razdams mierinājumu šajā domā, Grejs turpināja runāt rāmā, vienmērīgā balsī, lai arī žokļu muskuļi smeldza no sasprindzinājuma. - Es piedāvāšu jums darījumu apmaiņā pret viņu dzīvībām.

- Jūs man neko nevarat piedāvāt, - Nasers atcirta.

- Pat ja teiktu, ka esmu atrisinājis obeliska eņģeļu raksta šifru?

Atbildes vietā bija saspringts klusums.

Grejs turpināja runāt.

- Naser, es zinu, kur atrodas Marko aprakstītā Mirušo pilsēta. - Baidīdamies, ka pat šāds paziņojums nepamudinās slepkavu nosvērties par labu šim piedāvājumam, Grejs nākamos vārdus izrunāja lēni, lai izvairītos no jebkādiem pārpratumiem. - Un es zinu, kā

izdziedēt Jūdas celma uzsūtīto sērgu.

Vigors, muti atplētis, pagriezās pret vīrieti.

Tālrunī joprojām bija kluss.

Grejs gaidīja. Viņš aplūkoja Ankorvatas digitālo karti datora ekrānā. Viņš juta, ka abas «Ģildes» operācijas nodaļas - gan zinātnisko, gan vēsturisko pēdu meklētājas - tūlīt, tūlīt ar lielu blīkšķi sastapsies.

Bet ko tās saspiedīs pa vidu?

Visbeidzot dusmās drebošā balsī ierunājās Nasers.

- Kas jums vajadzīgs?

UZLIESMOJUMS

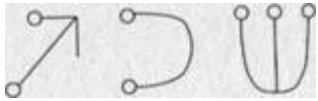

..

13. KARALIENE RAGANA

..

7. JŪLIJS, PUSNAKTS. Pusatas sala

BUNGU RĪBOŅA nomāca pērkona dārdus. Debesīs zibeņoja, džungļi ik plaiksnījumā iekrāsojās koši zaļā un melnā krāsā, ko atspulgi uz slapjajām lapām izgleznoja sudrabā.

Monks, kas bija izmeties līdz viduklim kails, pasniedza Sūzanai roku un palīdzēja uzkāpt džungļu taciņas stāvā pagriezienā. Viņi jau divas stundas gāja tumsā pa taciņu, ik pa brīdim apstājoties un gaidot, kad zibens parādīs ceļu tālāk. Cauri lapotnei nerima gāzt lietus. Līkloču taciņa bija pārvērtusies strautiņā. Taču abpus taciņai slējās blīvs kopā savijušos vīnstīgu, smagu lapu un ērkšķainu krūmu mudžeklis, kur dubļainajā zemē slējās koku stumbri ar savītu sakņu jūkli.

Tāpēc viņi palika pie taciņas un kāpa augšup, tikai un vienīgi augšup.

Raiders gāja pēdējais. Viņam bija vienīgā pistole. Deviņu milimetru Sig Sauer P228 ar teflona apdari. Diemžēl munīcijas rezervju nebija - tikai trīspadsmit patronas, kas jau ievietotas pistolē.

Tas nav labi.

Monks zināja - tiklīdz negaiss aprims, Rakao vīri dosies ķemmēt džungļus. Šī sala bija pirātu operāciju patruļbāze, un tas viņiem sniedza laukuma priekšrocības. Monks neloloja ilūzijas, ka grupiņai izdosies izbēgt no izsekošanas un notveršanas.

Viņš palūkojās atpakaļ caur spraugu džungļu biežņā. Viņi bija uzkāpuši apmēram trīssimt pēdu augstumā. Milzīgais izpriecu kuģis atradās ezera vidū, ceturtdaļjūdzes attālumā. Uz tā atradās viņa kolēģe, kuru tikko dzīvu izvilka no melnā ūdens, no

pretīga kalmāra apkampieniem.

Bet vai viņa vēl aizvien ir dzīva?

Monks nolēma neatmest cerības, iekams nebūs pārliecinājies par pretējo.

Cerības gan uz Līzas, gan uz paša izglābšanos.

Taču šim nolūkam bija vajadzīgi sabiedrotie.

Bungas turpināja rībēt bez apstājas, aizvien skaļāk, aizvien ātrāk, it kā pulēdamās aizgaiņāt taifūnu. Šeit kalnā katrs ādas bungu blīkšķis lika novibrēt ribām, satricināja ik kauliņu.

Monks izspraucās cauri nokarenu zaru aizkaram, kas bija smagi piesūcies ar lietus ūdeni. Gabaliņu tālāk pazibēja raustīga uguntiņa.

Ugunskurs.

Viņš paspēra divus soļus un apstājās.

Tikai šajā brīdī Monks ieraudzīja, ka viņi džungļos vairs nav vieni. Abās pusēs takai stāvēja sargi, tie bija pa pusei ieslēpušies biezajā krūmājā, taču pietiekami labi saskatāmi, acīmredzami vēloties,

lai tos pamana. Vīrieši kailām krūtīm, galvās platas, no zāles gatavotas cepures. Sejas - piķa melnas - notrieptas ar eļļu un pelniem. Degunus caurdūra spodri balti mežakuiļu ilkņi un dzeltenīgi ribu kauli. Ap augšdelmiem vijās spožas spalvas un gliemežvāki.

Raiders ieaurojās un, pacēlis pistoli, metās uz priekšu.

Sargi pat nepakustējās.

Monks pagrūda Raidera roku lejup un pats izgāja priekšā, pacēlis rokas un pavērsis plaukstas pret sargiem.

- Nebiedē aborigēnus, - viņš klusi aizrādīja Raideram.

Viens no cilts locekļiem iznāca uz takas. Viņam bija aplikts kaula krūšu aizsegs, piesiets ar ādas sloksnītēm. Vidukli apjoza garu spalvu svarciņi. Viņa pēdas bija basas, kājas kailas, arī notrieptas ar taukiem un pelniem. Rokās vīrietis turēja asi uztrītu kāda dzīvnieka muguras lāpstiņu.

Monks vismaz cerēja, ka tā ir dzīvnieka muguras lāpstiņa.

Aiz muguras nočabēja, un Monks saprata, ka atpakaļceļš patlaban tiek nogriezts. Dunēja bungas. Ugunskurs uz acumirkli iegaismojās spožāk.

Vīrietis, kas stāvēja uz takas, pagriezās un devās uz uguns pusi.

- Izskatās, ka esam ielūgti uz baļļuku, - Monks noteica, aplikdams roku Sūzanai ap pleciem.

Raiders sekoja, turēdams pistoli roka.

Ja noies greizi, miljardiera pistoles atlikušās trīspadsmit patronas var noderēt, lai izlauztos brīvībā. Taču Monks saprata, ka šimbrīžam prātīgāk būtu neizaicināt likteni.

Taka beidzās pie klints sienas. Iesarkani melnajā akmenī bija dabiski izveidojusies ala amfiteātra veidolā, to sedza biezu palmu lapu jumts. Lietusgāze kā ūdenskritums krita no jumta malas, veidojot ūdens aizkaru.

Aiz ūdens plīvura Monks ieraudzīja milzīga ugunskura apgaismotas bundzinieku rindas. Tie bija izkārtojušies gar abām pretējām sienām un aizrautīgi veica savu pienākumu. Pie klints sienām karājās divas milzīgas bungas, tik lielas kā viņa izplestas rokas, un bundzinieki rībināja pa tām ar kaulu vālītēm. Katrs sitiens satricināja plāno ūdens kārtiņu, kas gāzās no palmu jumta uz akmens grīdas.

Viņus veda uz priekšu.

Pavīdēja neliels laukumiņš, kur kāds vientulīgs kuilis nopietni rakājās pa zemi - ieraudzījis svešiniekus, tas iekviecās un aizšāvās prom. Zem parkares drūzmējās bariņš cūku, cieši saspiedušās cita pie citas.

Monks izveda Sūzanu cauri ūdens aizkaram zem milzu pār- kares. Lietum gāžoties pāri kailajām krūtīm, viņš nodrebēja. Uguns izdalītais siltums bija aicinošs, tomēr dūmi, nevarēdami pilnībā izplūst pa šauro

atveri jumtā, koda acīs un rīklē.

Ap ugunskuru bija sapulcējies vietējo iedzīvotāju pūlītis, daži stāvēja, citi bija pietupušies. Monks rēķināja, ka tur bija apmēram simts cilvēku. Vīrieši, sievietes kailām krūtīm. Taču sienās bija alas, un no tām šurp pavērsās vēl daudz seju. Daži kaili bērneļi stāvēja un blenza platām acīm. Viens auklēja raibu sivēnu.

Bungas kā pēc signāla noklusa, izplatot vēl beidzamo rībiena atbalsi. Klusums bija biedējošs.

Šajā pēkšņajā klusumā atskanēja balss.

- Monk!

Uzrunātais iztrūkās un pagriezās. Bambusa krātiņā, kas bija izbūvēts tālajā stūrī, piespiedies pie restēm, stāvēja slaids cilvēks. Viņam mugurā bija ieplēsts krekls un dubļiem notrieptas baltas īsbikses.

- Džesij?

Jaunais sanitārs tomēr bija dzīvs!

Taču asaraina, sirsnīga atkalredzēšanās neizdevās. Priekšā iznāca slaids, iespaidīgs stāvs - lai gan šādā cilti slaids vīrietis bija labi ja piecas pēdas garš. Sirmais, vecais bārdainis izskatījās pēc cilvēka, kuram pārdota divus izmērus lielāka āda. Arī viņš bija noziedies ar eļļu un pelniem. Virs intīmajām vietām šis vīrs nesāja vīnstīgu pinumu, un matos viņam, stāvus saslējies, it kā iztrūcināts, rotājās violetu spalvu cekuls. Tas bija viss viņa apģērbs.

Monks saprata, ka tas ir cilts vadonis.

Bija laiks izrādei, dejai pirms vakariņām - drīzāk, vajadzēja uzdejot, lai nekļūtu par vakariņām.

Monks pacēla roku pret veco vīru.

- Būgla-būgla ra! - viņš svinīgi noskandināja, sasprindzināja apakšdelmu un ar otru roku parāva slēdzīti pie plaukstas locītavas.

Atvienojoties no elektromagnētiskajiem kontaktiem, rokas protēze nokrita uz dubļainā vulkāna klints grīdas.

Pūlis kā sarunājis vienlaikus ieelsās.

Vadonis atklumburoja atpakaļ, gandrīz iekāpdams ugunskurā.

Monks nolaida roku un vērās uz savu atvienoto otro plaukstu.

Protēze izskatījās ārkārtīgi dabiska - tas bija DARPA inženiermākslas brīnums, tajā bija iestrādāta tiešā perifēro nervu vadība, ko veica ar titāna kontaktpunktu palīdzību. Protēzē ar bioinže- nierijas palīdzību bija iestrādāta arī modernizēta mehānika un piedziņas mehānismi, kas ļāva tai funkcionēt un kustēties gluži kā īstai plaukstai.

Taču tas vēl nebija viss.

Monka rokas stumbeni aptvēra polisintētiska aproce, kas bija piestiprināta pie plaukstas locītavas, kā arī savienota ar nervu kūlīšiem un muskuļu cīpslām. Patiesībā tā bija protēzes otra puse. Ja

rokas protēze bija muskuļi, tad locītavas aproce katrā ziņā bija tās smadzenes.

Ar otro roku viņš varēja regulēt titāna kontaktus uz aproces. Tā bija šīs mākslīgās rokas priekšrocība. Monks to bieži demonstrēja viesībās. Tāpēc to pašu varēja parādīt arī tagad.

Aproce un roka sazinājās digitāli bez vadiem, caur radioviļņiem.

Monks nospieda uz aproces pogām ierastu kombināciju. Atdalītā plauksta pacēlās uz pirkstiem un sāka dancot pa akmens grīdu kā pieckājains zirneklis.

Šoreiz kanibālu vadonis patiešām iekāpa ugunskurā, apsvilināja muguru, iekaucās un palēca sāņus.

Monks lika rokai dzīties viņam pakaļ.

Ap jaunatnācējiem bija izveidojies plats loks.

Raiders bija ievilcis Sūzanu klints paēnā, ļaudams Monkam pilnu vaļu.

- Tā, tagad esmu piesaistījis jūsu uzmanību! - Monks dobji ierēcās.

Viņš platiem soļiem devās uz uguns pusi.

Spriezdams, ka neviens tāpat nesaprot angliski, viņš bija spiests paļauties uz bravūrīgu sejas izteiksmi un dauzīšanu pa kailajām krūtīm. Tomēr viņa mērķis nebija tikai māņticīgo ļautiņu iebiedēšana. Monkam vajadzēja tos pārvilināt savā pusē. Bija pienācis laiks amerikāņu inspirētam Kanibālu salas apvērsumam.

Apmeties uz papēža, Monks norādīja uz Sūzanu.

Pēc viņa dotās zīmes Sūzana noraisīja no galvas Monka aizdoto kreklu. Raiders pasniedzās, norāva sievietei no pleciem slimnīcas halātu un ļāva tam noslīgt zemē. Sūzana pacēla rokas - viņa bija kailām krūtīm, tāpat kā pārējās sievietes.

Tikai viņa pustumsā mirdzēja.

Cilts ļaužu pūli pāršalca pārsteiguma pilni čuksti.

Ari Monks lūkojās izbrīnīts. Sūzana spīdēja spožāk nekā iepriekšējā reizē. Krietni spilgtāk. Āda zaigoja kā iekšējas mēnessgaismas apmirdzēta un izskatījās gluži vai caurspīdīga.

Raiders, kas stāvēja pie sienas, ar žestu mudināja Monku turpināt izrādi.

Monks, viegli satriekts, saņēmās, piegāja pie Sūzanas, nometās ceļos un nobrēca vienīgo vārdu, ko zināja kanibālu valodā un kuru viņam bija iemācījis bezzobainais pirāts.

Kāda vārdu.

- RANGDA! - Monks ieaurojās, izkliegdams kanibālu salas karalienes raganas, lagūnas mirdzošo dēmonu valdnieces vārdu.

Mirdzošā karaliene - kā Sūzana.

Viņš nolieca galvu.

- Lai dzīvo salas karaliene ragana!

01.04

KLAUDZINĀDAMS SPIEĶI, Līzas kajītē ienāca Devešs.

Līza gulēja gultā, no viņas rokas stiepās intravenozā caurulīte. Viņa apzinājās, ka ilgi vairs nevarēs novilcināt laiku. Pirnnt,

kad viņu veda uz kuģa no nolaižamās piestātnes, sieviete bija negaidīti noģībusi, sargs nepaguva viņu uztvert, un viņa nogāzās, ar skaļu baukšķi atsizdamās pret piestātnes grīdu.

Krizdama Liza bija pārsitusi lūpu, taču izrādei vajadzēja būt pārliecinošai. Grūti tas nenācās. Kājas ikri bija pāršķelti ar zobenu, ķermenis - plēsonīgo kalmāru aso taustekļu sagraizīts un sa- pluinīts, slīkšana bija samocījusi plaušas, un sievieti stāvus noturēja vienīgi adrenalīns.

Tāpēc viņa sabruka un uz dažiem mirkļiem pat zaudēja samaņu.

Šāds izgājiens panāca to, ka Līzu steigšus nogādāja pētniecības kajītē, kur viņu aprūpēja kuģa ārsts un kāds Pasaules Veselības organizācijas mediķis. Kāju un dziļākos iegriezumus iztīrīja un sašuva. Uzstādīja intravenozo carulīti, pa kuru plūda šķidrumi, antibiotikas un sāpju remdētāji. Šobrīd viņa apsargāta gulēja savā iepriekšējā numurā, iekšējā kajītē, kur nebija ne iluminatoru, ne balkona. Zem plānā palaga atdusējās pārsēju un marles klāts, izmocīts ķermenis.

Šādu aprūpi nenodrošināja žēlsirdīgi vai līdzcietīgi apsvērumi. Tās mērķis bija viens - panākt, lai viņa turētu Devešam piestātnē doto solījumu.

Es zinu, ko dara]ūdas celma vīruss.

Par šādu atklājumu Devešs bija ar mieru darīt visu, lai viņu nezaudētu - īpaši tādēļ, ka Sūzana Tjūnisa bija pazudusi negaisa plosītajā salā. Devešam Līza bija vajadzīga. Tādēļ viņa vilka laiku, paildzināja savu noderīguma periodu. Viņa tikām bija uzdevusi Devešam nodarbināt klīnisko laboratoriju vadītājus, likusi tiem veikt vairākas analīzes.

Ar attaisnojumu pārbaudīt un apstiprināt viņas hipotēzi.

Taču ilgi vairs nevarēs tā vilcināties.

- Tā, - Devešs ierunājās. - Pašlaik apkopo analīžu rezultātus. Laiks beidzot patērzēt, mēs to tik ilgi esam atlikuši. Ja man nepatiks tas, ko es dzirdēšu, mēs lēnām novedīsim jūs iepriekšējā stāvoklī - jādomā, ka solījums atvērt jūsu brūces ar knaiblēm ir gana iespaidīgs, lai pārliecinātu jūs sadarboties.

Devešs apcirtās un pamāja medicīnas māsai, kas turpat gaidīja.

Līzai izņēma intravenozo katetru un caurulītes galu aiztina ar līmlentu.

Līza piecēlās sēdus. Istaba viegli sašūpojās, taču drīz vien nostājās stabili.

Džentlmenis Devešs pasniedza biezu kokvilnas peldmēteli ar kuģa logotipu. Liza piecēlās - viņai mugurā bija tikai plāns slimnīcas virssvārks. Viņa pacieta Deveša pieklājīgo žestu, lai tikai varētu paslēpties zem peldmēteļa. Viņa stingri savilka jostu.

- Nāciet līdzi, doktore Kamingsa. - Devešs jau gāja uz durvīm.

Liza basām kājām devās ārā. Devešs gāja uz infekcijas slimību kajīti.

Durvis bija vaļā. Iekšā bija dzirdamas balsis.

Iegājusi līdz ar Devešu kajītē, Līza tur uzreiz ieraudzīja divas pazīstamas sejas - bakteriologu Bendžaminu Milleru un savu uzticības personu holandiešu toksikologu Henriju Bārnhartu. Abi zinātnieki sēdēja šaura galda vienā pusē.

Līza pārlaida skatienu telpai. No kajītes tālākās puses bija iznestas visas mēbeles un tur bija nokrauta laboratorijas aparatūra, lielākā daļa nozagta no Monka krājumiem - fluorescences mikroskopi, scintilācijas un auto gamma spektrometri, ogļskābās gāzes inkubatori, saldējamās centrifūgas, ELlZA un mikroplašu analizatori, un gar vienu sienu bija izvietots sīko frakciju kolektors.

Pat dažas universitātes nebija tik labi apgādātas.

Otrpus galdam stāvēja doktore Elolsa Senjē, «Ģildes» viruso- loģe un infekcijas slimību laboratorijas galvenā administratore, ģērbusies laboratorijas virsvalkā, kas stiepās līdz potītēm. Viņa bija apmēram piecdesmit septiņus vai piecdesmit astoņus gadus veca, ar iesirmiem matiem, ķēdītē iestiprinātas no viņas kakla nokarājās lasāmās brilles, un visumā viņa atgādināja vecmodīgu skolmeistarieni.

Virusoloģe bija pavērsusi roku pret diviem datoriem, kas atradās aiz viņas. Vienā monitorā plūda datu straume, otrā bija redzams jūklis atvērtu failu, kas pārklāja cits citu. Izteiktajā franču akcentā viņa nupat beidza kaut ko skaidrot Henrijam un Milleram.

- Mēs noteicām milzīgu vīrusu slodzi, muguras smadzeņu šķidruma paraugu vairākkārt skalojot ar fosfāta buferšķīdumu, pēc tam fiksējot ar glutaraldehīdu un sedimentējot ar centrifugē- šanu.

Šenjē ieraudzīja, kas ienācis kajītē, un aicināja abus pie galda.

Devešs nostājās blakus kolēģei, kamēr Līza sameklēja tukšu krēslu blakus Henrijam. Henrijs draudzīgi, kā mierinādams uzlika plaukstu sievietei uz ceļgala un pavērsa skatienu, mēmi jautādams, vai viņa jūtas labi.

Līza pamāja, priecīga, ka var apsēsties.

Devešs pagriezās pret Līzu. - Doktore Kamingsa, mēs esam pabeiguši visas jūsu pieprasītās palīganalīzes. Vai tagad paskaidrosiet, kādēļ tās bija nepieciešamas?

Viņa skatiens smagi, apsūdzoši krita uz gūstekni.

Līza ievilka dziļu elpu. Viņa bija novilcinājusi laiku, kā vien mācēja. Vienīgā cerība izglābties un izdzīvot bija izstāstīt patiesību un

lūgt Dievu, lai viņas lietpratība izrādītos gana vērtīga un spētu kompensēt pirmīt pastrādāto nodevību.

Viņa atsauca atmiņā Deveša pirmo mācību - esiet noderīgi.

Līza iesāka runāt lēnām, vispirms pastāstīdama par nejauši atklāto dīvaino mirdzumu Sūzanas acs tīklenē. Taču viņa aši vien ieraudzīja Deveša sejā atspoguļojamies neslēptu neticību.

Līza pagriezās pret Henriju, meklēdama atbalstu.

- Vai tu pārbaudīji muguras smadzeņu šķidruma paraugu ar fluorescences metodi?

- Jā. šķidruma paraugā atklājās zema līmeņa fluorescence.

Šenjē piekrita. - Jā, es paraugu nocentrifugēju un iegūtās baktēriju nogulsnes spīdēja. Tās tiešām izrādījās ciānbaktērijas.

Bakteriologs Millers apliecināja, palocīdams galvu.

Deveša skepse pārauga interesē, un viņš cieši palūkojās uz Līzu. - No tā jUs secināt, ka baktērija no smadzenēm nokļuvusi redzes nervā un izplatījusies acs šķidrumos? Tādēļ nolēmāt veikt vēl vienu mugurkaula punkciju.

Viņa pamāja. - Redzu, ka te nav doktora Polluma. Vai viņš paguva pabeigt vīrusa čaulas proteīna analīzi?

Arī šo pārbaudi Līza bija uzdevusi veikt. Tā nebija gluži nepieciešama, taču solīja vēl papildu pāris stundas nodarbinātības.

- Vienu mirkli! - Šenjē iejaucās. - Rezultāti ir šeit.

Viņa pagriezās pret vienu no monitoriem un runādama sāka minimizēt atvērtos logus.

- Jums droši vien būs interesanti uzzināt, ka mums izdevās klasificēt ģenētiskajās pārbaudēs atklāto vīrusu, un tas izrādījās no Buni/avirus dzimtas.

Henrijs ievēroja Līzas sarauktās uzacis un paskaidroja:

- Mēs to apspriedām pirms jūsu ierašanās. Bunjavīrusi parasti inficē putnu un zīdītāju sugas, izraisot hemorāģisko drudzi, taču slimības pārnēsātāji lielākoties ir posmkāji. Ērces, moskīti, mušas - kukaiņi, kas mēdz kost.

Viņš pārlaida roku piezīmju grāmatiņai.

Līza ieskatījās atvērtajās lapās. Henrijs bija uzzīmējis inficēšanās ceļu.

Cilvēks _____ Kukainis (posmkājis) _____ Cilvēks
(inficēts) (pārnēsātājs, nesaslimst) (inficēts)

Henrijs iebikstīja ar pirkstu shēmas vidū. - Kukaiņi ir nepieciešami slimibas izplatībai. Bunjavīrusi paši tikai retos gadījumos pāriet tiešā ceļā no cilvēka uz cilvēku.

Liza paberzēja deniņus. - Atšķirībā no Jūdas celma vīrusa.

Viņa paņēma zīmuli un pārzīmēja shēmu. - Šajā gadījumā slimības pārnēsātājs ir nevis kukainis, bet gan baktērijas šūna, kas nodod vīrusu no viena cilvēka otram.

Cilvēks _____ Baktērija- p. Cilvēks
(inficēts) (inficēts)

Henrijs saviebās. - Jā, bet kādēļ…

Viņa teikto pārtrauca šāvieni. Visi salēcās.

Pat Devešam spieķis izslīdēja no rokas. Izgrūdis klusu lāstu, viņš pacēla spieķi un devās uz durvīm. - Visi palieciet šeit.

Atskanēja vēl daži šāvieni, ko pavadīja dobji kliedzieni.

Līza pieslējās kājās. Kas šeit norisinājās?

01.24

PAVĒLĒJIS DIVIEM SARGIEM, kas stāvēja pētnieciskā spārna apsardzē, nākt līdzi, Devešs steidzās uz klāja vidus apsardzes posteni pie liftiem. Ik pa laikam izvirda automātu šāvienu kārtas, kas slēgtajā telpā dārdēja kā sprādzieni.

Starp sprādzieniem skanēja kliedzieni.

Likdams sargiem doties sev pa priekšu, Devešs gāja piesardzī- gāk, līdz nonāca pie posteņa. Taja atradās seši vīri. To komandieris, gara auguma afrikānis no Somālijas, ieraudzīja Devešu, nostājās miera stājā savā postenī un ierunājās malajiešu valodā, īsiem vārdiem ziņodams:

- Ser, no vienas iekšējās kajītes izlauzās ducis slimnieku. Tie uzbruka mūsu pozīcijām.

Komandieris pameta galvu uz viena sarga pusi, tas sēdēja pie sienas, auklēdams asiņainu roku - piedurkne bija atrotita, atklājot dziļu kodiena brūci.

Devešs paspēra soli un nevērīgi norādīja uz cietušo: - Izolēt!

Aiz apsardzes posteņa kuģa pakaļgala virzienā stiepās gaitenis. Dažas durvis bija vaļā, citas - ciet. Koridorā uz grīdas gulēja vairāki ložu sacaurumoti līķi, paklājā sūcās asinis. Vistuvāk atradās kaila tukla sieviete un puskails pusaudzis, pārkrituši viens pār otru. Devešs ievēroja, ka līķiem uz ādas bija pūšļaini iekaisumi un nomelnējuši augoņi.

Viņš ar pūlēm valdīja dusmas, šņākdams caur degunu. Šajā kuģa pakaļgala klāja spārnā bija izvietoti vissmagāk saslimušie, lai tie būtu zinātnieku vienībai pa rokai. Devešs bija noteicis stingru rīcības protokolu saskarsmē ar pacientiem šajā līmenī, un šādi pārkāpumi nav pieļaujami - ne tagad, kad panākumi ir tik tuvu.

- Esmu izsaucis papildspēkus, - apsardzes komandieris turpināja. - Kad sākām šaut, daži slimie ieskrēja atvērtajās kajītēs. Nāksies izskalot ārā.

No gaiteņa šurp atlidoja vaids.

Vīrietis, kas gulēja uz grīdas, paslējās uz elkoņa. Otrs plecs vairāk atgādināja asiņainu masu. Viņam mugurā bija mediķa virsvalks. Viens no ārstiem. Nejauši nonācis lodei ceļā.

- Palīdziet man! - viņš nokrācās.

No atvērto durvju ailas, kas atradās vīrietim pie pleca, izšāvās roka un satvēra viņu aiz jakas. Otra roka ieķērās matos. Ārsts kliegdams tika ierauts līdz pusei ailā. Kājas palika gaitenī, papēži spārdījās un dimdināja pa grīdu.

Āpsardzes komandieris paskatījās uz Devešu, mēmi lūgdams atļauju iejaukties.

Devešs papurināja galvu.

Kliedzieni piepeši aprāvās, taču kājas turpināja agonijā kārpīties.

Devešam līdzjūtība bija sveša. Kāds acīmredzot bija nevērīgi atstājis vaļā durvis vai slikti aizsprādzējis siksnas. Viņš dzirdēja no kāpņu puses atbalsojamies papildspēku zābaku dipēšanu.

Devešs pagriezās un ar žestu norādīja uz gaiteni:

- Iznicināt.

-Ser?

- Visu klāju. Iztīriet visu. Kajīti pēc kajītes.

01.54

SĒDĒDAMA VIRUSOLOĢIJAS laboratorijā, Līza klausījās šauteņu uguns krakstoņā.

Līdz ausīm atlidoja arī kliedzieni.

Neviens neteica ne vārda.

Beidzot atgriezās Devešs. Viņš šķita pilnīgi mierīgs, tikai sejā bija manāms viegls pietvīkums. Devešs pacēla spieķi un norādīja uz Līzu. - Nāciet man līdzi. Es gribu jums kaut ko parādīt.

Viņš apsviedās un raitā solī devās prom.

Līza piecēlās un sekoja teciņus, lai panāktu viņu.

Devešs veda viņu garām apsardzes postenim un ieveda nākamajā gaitenī.

Tā bija īsta kautuve. Sienas asinīm nošķiestas. Automātu uguns izvagoti, pie sienām piespiedušies, gulēja līķi.

Līza norija siekalas - smirdoņa nevēdinātajā gaitenī sita ciet elpu.

Gaitenī kajīšu durvis abās pusēs bija vaļā. Viņa ielūkojās pa tām un katrā redzēja mirušos - asiņainus, nedabīgi sakritušus, guļam bez dzīvības. Daži joprojām bezpalīdzīgi pieslēgti pie gultām, tur viņus arī bija sasniegusi slepkavas lode.

Šāvieni nerimās - taču tie bija mērķtiecīgi, nevis nejaušas kārtas.

Gabaliņu tālāk no kajītes iznāca divi sargi, turēdami rokās kūpošas šautenes, - un iegāja nākamajā kajītē.

- Jūs… jūs izkaujat visus pacientus, - Līza izdvesa.

- Teiksim tā - mēs atsijājam smagākos gadījumus, mazinot pacientu slogu. - Devešs pacēla roku un pavēcināja sev priekšā. - Te ir otrais epidēmijas uzliesmojums. Pirms stundas divi pacienti, nokozdami sev pirkstus, atsvabinājās no siksnām, uzbruka ārstam un to nonāvēja - mūsu cilvēki nepaguva viņus aizkavēt. Slimie šādā uzbudinātā stāvoklī ir neganti spēcīgi, adrenalīns tiem piešķir spēkus, un viņi nejūt sāpes.

Līza atcerējās videoierakstu ar Sūzanas Tjunisas vīru, kurš trakoja un uzbruka sanitāriem. Tas pats bija sācies šeit.

Devešs pameta skatienu atpakaļ uz sievieti. - Izpētot elektro-encefalogrammas, mēs spriežam, ka jums laikam taisnība. Kā rādās, šī patoloģija ir kāds katatona uzbudinājuma paveids, ko pavada smagi psihozes uzliesmojumi.

Nodārdēja šāvieni, un viņa satrūkās.

To ievērojis, Devešs nopūtās.

- Šāds lēmums pieņemts visu drošības labad. Mēs novērojam strauju stāvokļa pasliktināšanos pacientu vidū. Visu pacientu. Medicīnisko līdzekļu krājumi sāk izsīkt, un tas traucē efektīvu darbu. Pacients, kura psihiskais stāvoklis ir šāds, rada nopietnus fiziskus

draudus apkārtējiem, un tā noderīgums mūsu mērķiem ir izsmelts.

Līza saprata stāstītā īsto jēgu. Devešs un «Ģilde» izmantoja pacientus uz kuģa kā dzīvas barotnes Jūdas celma kultivēšanai, iegūstot nāvējošos patogēnos organismus un uzglabājot tos kā potenciālus bioieročus. Kad raža bija ievākta, Devešs pavēlēja tīrumu uzart.

- Kādēļ jūs mani šurp atvedāt? - viņa, nejaudādama atgūties no šausmām, taujāja.

- Parādīt šo.

Devešs piegāja pie vienīgajām kajītes durvīm, kas vēl bija ciet. Viņš atslēdza tās un atvēra durvis, mudinādams Līzu iet iekšā.

Nāsīs iesitās vēl spēcīgāks smārds.

Līza pārkāpa tumšajam slieksnim, nezinādama, kas viņu tur sagaida. Gaiteņa lampu gaismā bija redzama iekšējā kajīte, līdzīga viņas pašas kajītei, tajā bija neliela vanna, dīvāns, televizors un pie tālākās sienas gulta.

Devešs, palaidis viņu pa priekšu, paliecās un nospieda slēdzi. Spuldzes nozibsnīja un iedegās, klusi zumēja dienasgaismas lampas.

Liza piešāva roku pie mutes un atsteberēja atpakaļ.

Gultā gulēja cilvēks, iegrimis spilvenos un gultasveļā. Abas kailās kājas bija piesietas pie gultas stabiņiem, rokas pie gultas galvgaļa. Izskatījās, ka viņam uzspridzināts vēders - tas bija pilnīgi tukšs. Griestus un sienas klāja asiņaina kārta.

Turēdama plaukstu priekšā mutei, Līza uz brīdi teju pārakmeņojās, bet tad instinktīvi meklēja glābiņu vienīgajā miera ostā - zinātniskajā bezkaislībā, saltumā.

Kur palikuši iekšējie orgāni?

- Slimniekus atrada ēdam šo vīrieti, - Devešs paskaidroja. - Pacientus, kuru prāti bija neatgriezeniski sapuvuši.

Līza spēcīgi nodrebēja. Viņa pēkšņi skaudri apjauta savas basās kājas un gandrīz kailo augumu zem peldmēteļa.

- Mēs arī agrāk esam to novērojuši, - Devešs norādīja. - Šādā katatona uzbudinājuma stāvokli vīruss acīmredzot rosina neaptveramu, pat nepiesātināmu apetīti. Mēs pat vērojām, kā viens no upuriem rij tādos daudzumus, ka pārsprāgst kuņģis. Un pat tad viņš turpināja ēst.

Ak dievs…

Pagāja brīdis, līdz neaprakstāmi satrauktā Liza aptvēra Deveša vārdu šokējošo jēgu.

-Jūs vērojāt… kur?…

- Doktore Kamingsa, jūs taču nedomājat, ka mēs pētām vienīgi Sūzanu Tjūnisu. Lai pilnībā izprastu notiekošo, mums jāizstudē katra slimības šķautne. Pat šis kanibālisms. Šāds neremdināms izsalkums ir pārsteidzoši līdzīgs Prādera-Villija sindromam. Vai zināt, kas tas ir?

Līza satriekta papurināja galvu.

- Tā ir hipotalāma disfunkcija, kas izraisa nevaldāmu, nepiepildāmu apetīti. Nebeidzamu izsalkuma sajūtu. Tas ir rets ģenētisks defekts. Daudzi saslimušie mirst jauni no kuņģa pārsprāgšanas un pārēšanās.

Deveša sausais zinātniskais vērtējums palīdzēja viņai rast sevī atbalsta punktu, tomēr elpa joprojām bija smaga.

- Viena psihiski slimā cilvēka smadzeņu sekcija uzrādīja toksiskus bojājumus hipotalāmā, un līdzīga patoloģija novērojama ar Prādera-Villija sindromu sirgstošajiem. Pievienojam vēl kata- tono uzbudinājumu un adrenalīna stimulāciju. Tad nu… - Devešs pamāja uz gultas pusi.

Līzai kuņģī sagriezās. Novērsdamās no mirušā, viņa beidzot ielūkojās tam sejā - sāpēs savilktajās lūpās, tukšajās acīs, kas blenza griestos, sirmajos matos.

Viņa atkal aizklāja muti, jo pazina vīrieti. Džons Do, kuram bija uzbrukusi miesu saēdošā baktērija. Sūzanas slimības vēsturē bija norādīts pacienta vārds.

Eplgeits.

Kanibālismā tagad bija iesaistīts vārds, tam bija dota seja.

Līza izskrēja no istabas.

Deveša acis iedzalkstījās drūmā uzjautrinājumā. Līza aptvēra, ka neģēlis bija ar nolūku viņu šurp atvedis plāni ģērbtu, izmocītu, iebaidītu, zinādams, ka sieviete mirušo atcerēsies. Tas bija baismīgi sadistisks solis.

- Tagad jūs noskāršat, ar ko mums patiesībā darīšana, - viņš sacīja. - Iztēlojieties, kā šādas nelaimes norisinās visā pasaulē. Tieši to es pašlaik pūlos novērst.

Līza iekoda mēlē, lai neatcirstu ko nešpetnu, šis pūloties novērst, kā tad.

- Mums draud pandēmija, - Devešs turpināja runāt, iedams atpakaļ pa gaiteni uz pētniecības spārnu. - Pirms Pasaules Veselības organizācija reaģēja uz notikumiem Ziemassvētku salā, pirmie pacienti jau bija pārvietoti uz Pērtas pilsētu Austrālija. Vēl pirms tam tūristi, kas ieradās Ziemassvētku salā, jau ir devušies uz visām debespusēm, aizbraukuši gan uz Londonu, gan Sanfrancisko, gan Berlīni, gan Kualalumpuru. Mēs nezinām, cik šo tūristu inficējušies no sākotnējā toksiskā uzbrukuma kā doktore Sūzana Tjūnisa. Taču pietiktu pat ar dažiem. Bez pienācīgas dezinfekcijas - kādu šeit veicam mēs - vīruss jau patlaban izplatās.

Devešs veda viņu pa gaiteni uz virusoloģijas laboratoriju.

- Tāpēc varbūt būsiet pretimnākošāka un atvērtāka.

Ieejot laboratorijā, viņus sagaidīja jautājoši skatieni.

Līza tikai nošūpoja galvu un ieslīdēja krēslā.

Kad visi bija iekārtojušies, doktore Eloīsa Šenjē sakustējās sēdeklī pie datora.

- Jūsu prombūtnes laikā es sadabūju doktora Polluma failus, - viņa teica. - Te būs jūsu pasūtītā proteīna shematika. No vīrusa toksiskajā zupā.

Ārste atkāpās no ekrāna, lai visi varētu apskatīt rotējošo attēlu, kas grozījās displejā kā vilciņš.

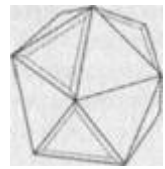

Tas attēloja divdesmitvienstūraino vīrusa čaulu - divdesmit trisstūrainas skaldnes, kas veidoja kaut ko līdzīgu futbola bumbai. Tomēr dažās skaldnēs izspiedās alfa proteīni, turpretim citās ietiecās beta proteīni. Līza bija gribējusi izveidot šādu modeli, lai būtu ērtāk pārbaudīt viņas hipotēzi.

Līza norādīja ar roku. - Vai varat apturēt griešanos?

Šenjē nospieda peles pogu, un griešanās mitējās. Attēls ekrānā sastinga.

Līza atkal piecēlās. - Tagad, lūdzu, otrajā monitorā parādiet vīrusa proteīnu karti, ko ieguva no Sūzanas Tjunisas mugurkaula smadzeņu šķidruma.

Pēc brīža parādījās otra rotējošā futbola bumba. Līza piegāja tuvāk un nopētīja to un šoreiz pati paspaidīja peles pogu, apstādinot modeli tā, kā gribēja.

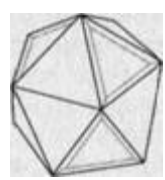

Viņa pagriezās pret pārējiem.

Devešs paraustīja plecus, ar visu ķermeņa augšdaļu pauzdams neizpratni. - Nu un? Tāds pats vien ir.

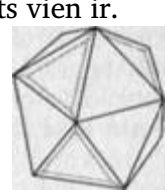

Viņa atkāpās. - Tagad aplūkojiet vienu otram līdzās.

Henrijs ieplestām acīm slējās kājās. - Tās nav vienādas.

Viņa pamāja. - Tās ir viena otras spoguļattēli. Pavirši uzlūkojot, tās izskatās vienādas, taču patiesībā ir pilnīgi pretpoli. Ģeometriskā izometrija. Divas vienādas ģeometriskās figūras formas, taču patiesībā otrā ir pirmās spoguļattēls.

- Cis un trans, - Šenjē noteica, nosaukdama monētas abu pušu tehniskos terminus.

Līza pabikstīja pirmajā ekrānā. - Šī ir trans jeb vīrusa sliktā forma. Tā inficē baktērijas un pārvērš tās briesmoņos. - Viņa norādīja uz otru ekrānu, kurā bija redzams Sūzanas galvā atrastais vīruss. - Tā ir cis jeb vīrusa labā forma, kas dziedē.

- Cis un trans, - Millers murmināja. - Labais un sliktais.

Līza paskaidroja sīkāk savu teoriju:

- Kā mēs jau zinām, lai novājinātu asiņu un smadzeņu aizsargsienu un iekļūtu iekšējā galvaskausa neskartajā teritorijā, trans vīruss modificēja baktērijas un paķēra līdzi pavadoņus.

- Ciānbaktērijas, - Millers atgādināja. - Mirdzošās baktērijas.

- Parastos apstākļos baktēriju izdalītie toksīni mainīja smadzeņu šūnas tā, ka tās izraisīja katatonu uzbudinājumu un psihozi. Sūzanas gadījumā slimības attīstība norisinājās citādi. Vīruss, nonācis smadzeņu šķidrumā, mainījās - no ļaunās trans formas pārvērtās labvēlīgajā cis formā. Šādi mainījies, jaunais vīruss metās atjaunot visus sava ļaunā dvīņa nodarītos postījumus, dziedēja pacienti, izraisot dziļu rekuperatīva stupora stāvokli - tieši pretēju maniakālajai uzbudinājuma fāzei, kādu pārcieš citi pacienti.

- Pat ja jums ir taisnība… un es uzskatu, ka ir… kas Sūzanas bioķīmija bija tik īpašs un spēja izraisīt šādas pārvērtības? - taujāja Henrijs.

Līza paraustīja plecus. - Esmu gatava derēt, ka turpmāko dienu vai nedēļu laikā mēs pieredzēsim līdzīgas pārmaiņas vairākos pacientos. Sūzana inficējās pirms piecām nedēļām. Tādējādi vēl par agru spriest. Tomēr uzskatu, ka tas tik un tā ir rets gadījums. Nejauša ģenētiska dīvainība. Piemēram, vai zināt par Imas fenomenu mēra laikā?

Šenjē pacēla roku, it kā atrazdamās klasē. - Es zinu.

Līza pamāja. Skaidrs, ka infekcijas slimību speciāliste zina šo atgadījumu.

Senjē sāka skaidrot:

- īma bija neliels Anglijas ciematiņš. Septiņpadsmitajā gadsimtā tur izplatījās mēris. Taču pēc gada izrādījās, ka izdzīvojuši lielākā daļa tā iedzīvotāju. Mūsdienu ģenētikas pētījumi ir raduši tam izskaidrojumu. Ciematniekiem atrasta reta mutācija gēnos. Tai dots nosaukums Delta 32. Tas ir labvēlīgs defekts, ko mantoja no paaudzes paaudzē, un šādā nošķirtā apdzīvotā vietā, kur cits ar citu saradojās, šo mutāciju bija ieguvusi laba tiesa ļaužu. Tad uzbruka mēris. Šī

nelielā dīvainā mutācija, kas joprojām nebija zudusi, viņus paglāba. Padarīja imūnus.

Ierunājās Devešs: - Vai jūs izvirzāt teoriju, ka mūsu pacientei ir Delta 32 ekvivalents, kas paglābj no Jūdas celma vīrusa iedarbības? Kāds nejauši pagadījies proteīns, kas fermentācijas ceļā mainīs vīrusa formu viņā no trans uz cis?

- Iespējams, tā nav nejaušība, - Līza klusi atteica. Viņu šis jautājums bija nomācis kopš brīža, kad atklāja mainīto vīrusu. - Tikai neliela daļa mūsu DNS ir pilnībā funkcionāla - precīzāk, tikai trīs procenti. Pārējie deviņdesmit septiņi procenti tiek uzskatīti par ģenētiskajiem atkritumiem. Tie nesatur nekādu mums nepieciešamu kodu. Tomēr daļa šo atkritumu DNS ir diezgan līdzīgs vīrusa kodam. Pašlaik zinātnieku vidū valda uzskats, ka šādam kodam ir sargājoša loma, tas palīdzēs pārdzīvot slimības un nelaimes, kas mums uzbruks nākotnē.

Runājot Līza atcerējās nupat redzēto mironi, Sūzanas draugu ar uzšķērsto un iztukšoto vēdera dobumu. - Piemēram, kanibālismu.

Viņas neparastais secinājums pamudināja visus atrauties no monitoriem.

Līza skaidroja sīkāk. - Visā pasaulē atrastie ģenētiskie marķieri norāda, ka lielākajai daļai cilvēku ir īpašs gēnu komplekts, kas sargā no slimībām, kuras var iegūt, vienīgi ēdot cilvēka miesu. Šā- di atklājumi liek domāt, ka visi mūsu senči varēja būt kanibāli. Iespējams, Sūzanai ir līdzīgs ģenētiskais marķieris, kas sargā viņas smadzenes no Jūdas celma vīrusa uzbrukuma - kāds sen izzudušās ģenētiskās vēstures pārpalikums, kāda senaizmirsta cilvēces pagātnes palieka.

- Intriģējoši, kā allaž, doktore Kamingsa. - Devešs pašūpojās turp un atpakaļ uz pēdām, neslēpjot iepriecinājumu. - Taču tam nav īpašas nozīmes - pārvērtības bijušas nejaušas vai arī to izraisījis kāds sens vīrusu ģenētiskais marķieris… Tagad, kad zinām par šo jauno vīrusu, mēs varam likt lietā šīs zināšanas un atrast pretlīdzekli.

Šenjē nebija tik sajūsmināta.

- Tas ir iespējams, - viņa uzsvēra. - Būs nepieciešami vēl ilgi pētījumi. Par laimi, mums ir pilns kuģis ar slimniekiem, uz kuriem varam izmēģināt iespējamos dziedniecibas režīmus. Taču vispirms mums būs vajadzīgs vairāk cis vīrusa. - Viņa zīmīgi pavērās uz Devešu.

- Esiet bez bažu, - viņš uztvēra. - Rakao ar vīriem jau pārmeklē salu, un drīz vien Sūzana Tjūnisa ar pārējiem būs atpakaļ uz kuģa. Taču, ja šis jautājums ir nokārtots…

Devešs pagriezās pret Līzu. - Laiks apspriest jūsu sodu.

It kā sagaidījis doto zīmi, uz priekšu panācās kāds stāvs ar ķirurga somu rokās.

Sievietes tumšie, garie mati atkal bija sapīti bizē.

Surina.

03.14

MONKS DEVĀS AUGŠUP pa stāvo, līkumaino taku, un acu priekšā visu laiku šūpojās kanibāla kailā pēcpuse. Viņam pa priekšu kalnā rāpās ducis citu cilts locekļu. Aiz Monka gāja vēl vairāki, vismaz četrdesmit iezemiešu.

Viņa kanibālu armija.

No tumšajām debesīm aumaļām gāza lietus. Labi, ka vismaz lietus bija gandrīz norimis, un no robainajām virsotnēm tikai retu reizi atšalca spēja brāzma. Monks bija rūpīgi izvēlējies piemērotāko bridi, lai kāptu augšup, nogaidot, līdz negaisa epicentrs iekārtosies virs salas. Gaidīt bija neizturami mokoši, taču šāda pacietība bija pavērusi nelielu cerību lodziņu.

Viņš turpināja ceļu. Lai ari taka bija izcirsta klintī, un abās pusēs slējās augstas sienas, lietusgāze padarīja pakāpienus slapjus un bīstamus, vietumis pat nācās līst četrrāpus.

Monks paskatījās atpakaļ.

Viņam aiz muguras kāpa Raiders un Džesijs. Aiz viņiem izstiepās vesela rinda iezemiešu, kuru apģērbs sastāvēja no spalvām, gliemežvākiem, tāss, putnu nagiem un kauliem.

Daudz kaulu.

Uz ātru roku salasītā triecienvienība nesa īsus šķēpus, šaujamlokus un noasinātas vāles. Taču puse nesa ari šautenes un daži pat vecus triecienieročus - krievu kalašņikovus, amerikāņu MI6 - un patronjostas ar rezerves magazīnām un patronām. Tas ļāva noprast, ka apmaiņas darījumos kanibāli no pirātiem, kas bija iemitinājušies viņu dzīvesvietā, ieguva ne tikai papildinājumu savai ēdienkartei.

No šā augstuma Monks varēja labi pārskatīt tumšo ezeru. Tā vidū kā apkvēpusi kāzu torte mirdzēja izpriecu kuģis. Tas bija kanibālu triecienvienības mērķis.

Pēc visa spriežot, nohipnotizētie kanibāli bija ar mieru sagādāt Rangdai, karalienei raganai, visu, ko vien tā vēlējās.

Un Rangda vēlējās iegūt izpriecu kuģi.

Viņas vēlmes un pavēles pārtulkoja Džesijs. Viņš pārvaldīja malajiešu valodu, kas bija oficiālā saziņas valoda pirātu vidū, un vairums kanibālu arī to prata. Vietējie bija lielā sajūsmā par jauno sanitāru, kurš saprata karalienes valodu un varēja nodot tiem Rangdas prasības. Viņa pat svētīja jauno sanitāru, uzspiezdama skūpstu uz tulka vaiga.

Neviens neuzdrošinājās viņam nepaklausīt.

Tomēr, lai arī Džesija loma uzbrukuma organizēšana bija nozīmīga, plāns visā pilnībā piederēja Monkam.

Viņš uzgrieza muguru kuģim. Ezera virsmu katrā ziņā novēro,

tāpēc viņi nemūžam netiks klat ar laivām. Par iespēju nonākt pie kuģa peldus nemaz nevarēja sapņot - pat no šāda augstuma Monks lāgu lāgiem redzēja zibšņus lagūnas dzīlēs. Negaiss bija iztramdījis tās iemītniekus, un tie tagad medīja seklumā.

Palika tikai viena iespēja.

Monks kāpa aizvien augstāk, līdz pat salas jumtam. Visbeidzot viņi nonāca pie milzīgajiem tērauda atbalsta stabiem un resnajām trosēm, kas noturēja salas tīklu šajā pusē.

Monks aplūkoja tīkla apakšu.

No tās pilēja lietus, izsūcies gar augiem, kas maskēšanās nolūkos bija ievīti tīkla virspusē. Kāds noteikti uztur šo maskēšanās tīklu labā kārtībā, un Monks sprieda, ka ne jau pirāti vien veic šo darbu.

Kā pierādīdams šā sprieduma patiesīgumu, viens no kanibāliem pieskrēja pie tuvākās troses, un basās kājas aši uzdabūja kalsno, vijīgo stāvu augšup, līdz puisis pazuda tīkla vijumos. No tīkla nokrita virvju trepes.

Viņam sekoja pārējie kanibāli.

Monks pagriezās pret Džesiju. - Tu vēl vari atgriezties lejā un piebiedroties Sūzanai krastā. Mēs jūs abus tur vēlāk savāksim.

Džesijs notrausa lietū izmirkušos matus no acīm. - Es palieku. Kurš tad tev šeit tulkos? - Pirms Monks paguva iebilst, sanitārs satvēra trepes un žigli rāpās augšup.

Nākamais kāpa Raiders un, garām ejot, uzsita Monkam uz pleca. Kolīdz miljardieris bija izsprauces cauri tīklam, Monks satvēra trepju apakšējo pakāpienu un palūkojās atpakaļ uz savu tumšo karapulku. Spalvām greznoti, apbruņoti līdz zobiem, gatavi pildīt karalienes iegribas.

Monkam īsu brīdi iedzēla sirdsapziņas pārmetumi par šo ļautiņu māņticības ļaunprātīgu izmantošanu. Daudzi no viņiem ies bojā. Taču, ja Līza nemaldījās, briesmas draud visai pasaulei. Viņam nebija izvēles - jāizmanto tie resursi, kas ir pa rokai.

Bija jānokļūst uz Raidera kuģa. Jaaizved prom Sūzana - un jācenšas izglābt Līzu. Monks atteicās ticēt, ka kolēģe vairs nav dzīvo vidū.

Monks rausās augšup pa trepēm.

Viņš izspraucās cauri savītajam maskēšanās mudžeklim. Pat negaisa epicentrā aukainie vēji tiecās notriekt viņu no šiem augstumiem. Viņš nometās uz šaura dēļu klājuma, kas bija piestiprināts pie tīkla. Tas bija savdabīgs remontēšanas tiltiņš. Balsti un stiprinājumi ļāva pārvietoties pa tīklu, to uzturot kārtībā un vajadzības gadījumā atjaunojot maskēšanās klāju.

Viņa armijas arjergards, nometies uz vēdera, jau līda pa tiltiņu, turēdamies pie tilta listēm.

Lietus šļācās aumaļām, cirta un pātagoja; Monks metās pakaļ

vietējiem iedzīvotājiem. Vēja brāzmas laiku pa laikam sapurināja tīklu, raustīja un valstīja tiltiņu, pa kuru šļūca Monks. Tāda varētu būt pārvietošanās ar Aladina lidojošo paklāju.

Monks pavērās apkārt. Mākoņu klājs bija nedaudz izretinājies, un caur to iespīdēja dažas zvaigznes, taču visapkārt nemitīgā virpulī griezās melni mākoņi. Negaisa epicentrs bija izrādījies mazāks nekā gaidīts. Visriņķī plaiksnīja zibens un rībēja pērkons.

Monks steidzās uz priekšu. Viņa armijai jātiek nost no tīkla, iekams negaisa epicentrs pārslīd pāri salai. Viņš atcerējās, kā iepriekš spēra zibens, un pāri metāla režģim dancoja elektrības lādiņu lavīnas.

Tādā brīdī atrasties šeit, augšā, nozīmētu parakstīt sev nāves spriedumu.

Viņi lēnām virzījās pretī mērķim.

Monks, līzdams cauri tīkla restēm, lūkojās lejup. Labi, ka vismaz Sūzana ir drošībā.

04.02

SŪZANA SĒDĒJA UZ KLINTSAKMENS džungļu biezokni, netālu no lagūnas. Viņas seja bija noziesta ar pelniem, lai noslēptu ādas mirdzumu. Pēdējās stundas laikā sieviete bija lēnām kāpusi lejup uz krasta pusi, lai tur gaidītu Monku.

Taču viņa nebija viena.

Dziļi biezoknī ieslēpušies, sardzē stāvēja ducis cilts locekļu, viņas karaliskā svīta. Līdzās uzturējās tikai sieviete vārdā Tikala, viņa bija nometusies uz ceļiem blakus akmenim un noliekusies, iespiežot pieri dubļos. Viņa nebija pakustējusies, kopš abas nonāca te.

Sūzana bija mēģinājusi iesaistīt sievieti sarunā, taču tā vienīgi drebēja.

Tāpēc Sūzana sēdēja uz akmens un gaidīja. Viņai ap pleciem bija kaltētas cūkādas apmetnis, rotāts spalvām, gliemežvākiem un spīdīgu oļu krellītēm. Galvā bija uzlikts ribasikaulu kronis un piestiprināts pie pieres ar tāss dzīslām. Kaulu gali spraucās uz āru, atgādinot baismīgu, šaušalīgu puķes ziedu. Viņai izsniedza gludu zizli ar cilvēka galvaskausu galā.

Atbilstošs ietērps karalienei raganai.

Par spīti spokainajam rotājumam, apmetnis bija silts, un zizlis lieti noderēja, kāpjot lejā no augstā kalna uz krasta pusi. Svīta bija nopinuši palmu lapu nojumi, ko bija novietojusi valdniecei virs galvas, neļaujot tai samirkt.

Sūzana vērās augšup uz milzīgo tīklu. Viņa apzinājās, ka ir par vārgu, lai mēģinātu rāpties pa to kopā ar pārējiem, tāpēc nestrīdējās pretī Monkam, kad tas pavēlēja viņai kāpt lejā, krastā, tur paslēpties un gaidīt, kā beigsies kanibālu uzbrukums izpriecu kuģim.

Taču Sūzana zināja, ka gaidīšana būs ilga.

Pārāk ilga.

Palikusi viena, Sūzana sāka pamazām aptvert, kas ar viņu noticis, kopš pamošanās uz izpriecu kuģa klāja. Lai ari viņa pati bija palikusi dzīva, vairākiem sirdij tuviem cilvēkiem šāda likteņa labvēlība gājusi secen.

Gregs…

Acu priekšā nostājās vīra seja - greizais smaidiņš, aizrautīgie smiekli, tumšās acis, ādas vieglā muskusa smarža, lūpu garša… un ne tikai tas vien.

Viņš pārņēma Sūzanu visu.

Kā tas viss varēja pazust nebūtībā?

Sūzana saprata, ka vēl ilgi nespēs pilnībā aptvert viņa neesamību. Taču ari patlaban viņa zināja gana daudz. Ķermenis šķita fiziski sadauzīts malu maliņās, gan no ārpuses, gan iekšienē. Rīkle

sažņaudzās, viņa sāka drebēt. Acīs sariesās mirdzošas asaras un slīdēja pār pelnu nomelnējušo seju.

Greg…

Viņa labu sprīdi sēdēja uz akmens un viegli līgojas, ļaudama sērām plūst cauri. To nebija iespējams apturēt. Skumju uzplūdi nāca kā paisums, tikpat neapturams kā mēness pievilkšanas spēks.

Taču ar laiku pat paisuma viļņi atkāpjas. Tiem pa pēdām smeldzīgi uzjundijās cita spēcīga sajūta - tā slējās augšup no dziļākiem sēkļiem. Iepriekš viņa vairījās to atzīt, taču tā bija tikpat reāla, tikpat nepielūdzama kā tikko pārdzīvotās skumjas.

Sūzana izbāza roku no apmetņa apakšas un aplūkoja ādu, zaigojošos sviedros, ko tās porās izraisīja ciānbaktērijas. Viņa pagrieza roku ar plaukstu augšup. Mirdzums nesildīja, tomēr bija jūtams dīvains siltums, kas drīzāk atgādināja drudža karstumus, nevis saules starus.

Kas ar viņu notiek?

Būdama jūras bioloģe, Sūzana par šiem organismiem zināja visu. Ciānbaktērijas, ko parasti sauc par zilaļģēm, bija izplatītas visās jūrās. Ūdenī veidojās visdažādākās kolonijas - gan kā plāni pavedieni, gan plakanas loksnes vai dobas lodes. Baktēriju loma evolūcijā bija nepārvērtējama, tās bija mūsdienu augu priekšteči. Ciānbaktērijas uzradās agri zemeslodes vēsturē un pirmās uz šīs planētas radīja skābekļa atmosfēru, veicinot dzīvības rašanos. Kopš tā laika ciānbaktērijas bija pielāgojušās miljoniem ekoloģisko nišu.

Ko gan nozīmēja to ieperināšanās viņas organismā? Un kā tas bija saistāms ar to, ka viņa inficējusies ar Jūdas celma vīrusu? Tas nelikās loģiski.

Tomēr, lai kādi jautājumi viņu plosītu, vienu Sūzana zināja skaidri.

Ar to viss vēl nebeigsies.

Viņa juta to dziļi sevī - augošu, briestošu sajūtu, kas nebija ne izstāstāma, ne aprakstāma.

Tā bija neapturama kā paisuma vilnis.

Viņa skatījās cauri mežam, pāri lagūnai, aiz salas. Tikpat droši kā viņa juta sauli slejamies augšup gar zemeslodes liekto apvārsni, Sūzana zināja, ka tās nebija pēdējās pārmaiņas, kuras vi- ria piedzīvos.

04.18

STĀVĒDAMS SIMTS JARDU attālumā, Rakao pamanija mek- ēto. Ietinies lietus pončo, viņš bija pielicis pie acīm infrasarkano >taru binokli, kurā saskatīja sarkanos atspīdumus, ķermeņa siltuma iezīmētos apveidus, kas bija izkārtojušies gar krastmalu. Viņa cilvēku bija divreiz vairāk nekā iezemiešu.

Pacēlis dūri, Rakao deva vienībai zīmi izklīst no abām pusēm, bet pagaidām netuvoties. Vīriem bija piekodināts, ka kustēties drīkst tikai pērkona dārdu laikā. Vietējiem bija asas maņas. Viņš negribēja izbiedēt laupījumu.

Rakao nopētīja Sūzanu TjUnisu, kas bija nosēdusies uz akmens. Viņš bija sekojis kanibālu kāpumam lejup no augstienes uz lagūnu. Kur ir viņas ceļabiedri? Noteikti nav tālu.

Lai ari Rakao varēja nogrābt sievieti jebkurā brīdī, viņš bija pacietīgs mednieks. Kamēr viņa viri izklīda apkārt, veidojot slazdu, Rakao bija nācis pie secinājuma, kā vislabāk izmantot sievieti.

Par ēsmu.

14. ANKORAS DRUPAS

,.,

7. JŪLIJS, 05.02 Siemreapa, Kambodža

PĒC SEŠU STUNDU BRAUCIENA Grejs bija nonācis citā gadsimtā un kultūru mistrojumā. Viņš izkāpa no taksometra senā Franču rajonā Siemreapā, nelielā pilsētiņā upes krastā Kambo- džas vidū. Pilsētiņa bija omulīgi iekārtojusies starp rīsu laukiem un milzīgu ezeru. Līdz rītausmai atlikusi vien stunda. Pilsētiņa slīga miegainumā, gaiss bija smags un mikls, džinkstošu moskītu pārpilns. Gāzes laternas čirkstēja un sīca. Agrā rīta maigi snaudulīgo gaisotni vairoja laiskā varžu kurkstēšana, kas nāca no blakus esošās upes.

Pāri upes sēkļiem, stumtas ar kārti, slīdēja pāris zemu laiviņu, kurās izstieptu stabiņu galos karājās eļļas lampiņas, un zvejnieki bambusa platmalēs izskatīja krabju un upes vēžu murdus vai uzdūra uz pīķiem nepiesardzīgas vardes, gatavodamies nogādāt pilsētiņas daudzajiem restorāniem un kafejnīcām svaigu ēdmaņu.

No taksometra izrāpās pārējie Greja ceļabiedri, kā nu kurš, dati būdami izmocīti, citi mazāk izvārguši. Vigors bija sakumpis, Pārguris un izskatījās kā izmazgāts un slapjš izkārts mitrā gaisā, urpretim Seihana izstaipījās kā pamodusies kaķene, ar vienu ro- cu sargādama ievainoto sānu. Skatiens degdams paslīdēja viņam ;arām un pētoši apskatīja grupiņas apmešanās vietu. Kovaļskis sakasījis padusi, darīja to pašu un nosvilpās caur zobiem, kas zraisīja suņu rejas kvartāla attālumā.

īpašos apartamentus viņiem bija izkārtojis Nasers.

Šeit viņiem bija jāgaida ēģiptieša ierašanās.

Pēc divām stundām.

Aiz liekta piebraucamā ceļa upes krastā slējās trīsstāvu koloniālā ēka - viesnīca ar dzeltenām koka un ģipša piebūvēm, sarkaniem akmens jumtiem, un tai apkārt pletās smalki apcirpti un iekārtoti franču dārzi. Ēkas vēsture bija tipiska šai apkaimei. Septiņdesmit piecus gadus vecā būve agrāk saucās Grand Hotel des Ruinēs. Tajā apmetās britu un franču tūristi, kuri vēlējās apskatīt tuvējo Ankoras drupu kompleksu, kas atradās tikai piecu jūdžu attālumā. Sarkano khmeru asiņainās un brutālās valdīšanas laikā, kad miljoniem cilvēku gāja bojā vienā no baismīgākajiem genocīdiem pasaules vēsturē un tika iznīcināta ceturtdaļa Kambo- džas iedzīvotāju, gan viesnīca, gan ciemats ar laiku paši gandrīz pārvērtās gruvešos. Taču pēc khmeru valdīšanas sabrukuma šeit atgriezās cilvēki. Viesnīca pacēlās no pelniem, tika pedantiski restaurēta visā tās koloniālisma laikmeta burvībā un pārdēvēta par Grand I lotei d Angkor.

Līdzīgi atdzīvināja pašu Siemreapu - jāsaka gan, ne tik rūpīgi. Upes austrumu un rietumu krastos kā sēnes pēc lietus auga lielākas un mazākas viesnīcas, kā arī restorāni, bāri, interneta kafejnīcas, tūrisma aģentūras, augļu un garšvielu kioski un simtiem tirgus būdu, kurās pārdeva kambodžiešu izgrebtos nieciņus, smalki veidotas sudraba lietiņas, pastkartes, tenisa kreklus un greznumlietinas.

Bet pašlaik, agrajā rīta stundā, kad ne saule, ne tūristi vēl nebija piecēlušies, šajā Āzijas un Francijas arhitektūras kultūru sajaukumā joprojām valdīja senatnes burvība un noslēpumainība. Uz veco pilsētiņas tirgu kratījās vērša vilkti rati, piekrauti ar durstīgajiem durianu augļiem, un kalpotājs spodrā, izgludinātā baltā žaketē gausi slaucīja viesnīcas verandu.

Kad Grejs grupiņas priekšgalā uzkāpa pa kāpnēm, slaucītājs kautri pasmaidīja, nolika malā slotu un atvēra viesiem durvis.

Vestibilā spīguļoja marmors un lakots koks, smaržoja lieli rožu, orhideju, jasmīnu un lotosa ziedu pušķi. Līdzās aicinošajam kāpņu lokam atradās antīka lifta kabīne, gatavota no smalki izvīta kaltā dzelzs.

- Bārs «Zilonis» ir tepat aiz stūra, - Seihana paskaidroja, rādīdama ar roku. Tur viņiem bija sarunāta tikšanās ar Naseru.

Grejs jau simto reizi ieskatījās pulkstenī.

- Es mūs piereģistrēšu, - Vigors bilda.

Monsinjors devās pie letes, un Grejs tikmēr pārlaida skatienu vestibilam. Vai «Ģildes» aģenti jau ieradušies? Sis jautājums Grejam nebija devis mieru jau kopš nolaišanās Bangkokā un pārsēšanās uz īso lidojumu šurp. Seihana bija apstiprinājusi, ka «Ģildes» operatīvie darbinieki strādā visā reģionā un tiem ir labi sakari gan Ķīnā, gan

Ziemeļkorejā. Varēja apgalvot, ka šīs bija «Ģildes» mājas.

Grejs nešaubījās, ka Nasers visā maršrutā no Ormuzas salas līdz Kambodžai bija izvietojis redzīgas acis. Lai glābtu vecāku dzīvības, Grejam nācās izstāstīt, ka Marko Polo savulaik nonācis Ankoras drupās. Tas bija pārliecinājis Naseru pagaidām atlikt ieceri nonāvēt viņa vecākus. Taču, kā jau Grejs bija baidījies, šāda vaļsirdība tomēr nespēja nopirkt vecākiem brīvību.

Juzdams virs galvas karājamies Damokla zobenu, Grejs nebija neko sīkāk paskaidrojis par savu otro apstulbinošo piedāvājumu - līdzekli Jūdas celma vīrusa apkarošanai. Viņš nolēma to pārspriest ar Naseru, tiekoties aci pret aci un saņemot taustāmus pierādījumus, ka vecāki sveiki un veseli ir palaisti brīvībā.

Tādēļ viņi bija sarunājuši šeit tikšanos.

Apmaiņu.

Informācija pret vecāku atbrīvošanu.

Taču Grejs nebija nelga. Viņš saprata, ka Nasers ij negrasās atsvabināt viņa vecākus. Tas vienkārši bija Nasera izlikts slazds, un Grejs bija uzsācis laika vilcināšanas stratēģiju. To apzinājās abi. Tomēr viņiem nebija izvēles, abiem nācās turpināt šo apmāna deju. Grejam atlika vienīgi vazāt Naseru līdzi, izkarinot tam deguna priekšā ēsmu, lai pēc iespējas iegūtu laiku un ļautu direktoram Krovam atrast viņa tēvu un māti.

Pēc zvana Naseram Grejs bija riskējis un no Seihanas mazce- nas mobilā tālruņa piezvanījis uz štatiem. Baidīdamies, ka Nasers varētu būt licis pieslēgties mobilo tālruņu torņiem šajā apvidū, Grejs bija spiests ar Peinteru runāt īsi. Tomēr direktors nevarēja Greju nekādi iepriecināt. «Sigmai» joprojām nebija nekādu jaunumu vecāku meklēšanas lietā, un arī par Monka un Lizas atrašanās vietu nebija ne vēsts. Grejs priekšnieka balsī bija dzirdējis vieglas panikas apdvestu izmisumu un niknumu.

Greja pašreizējais noskaņojums bija līdzīgs - turklāt viņu bija pārņēmušas nāves bailes.

Peinters atkal bija piedāvājis atsūtīt papildspēkus šai operācijai, taču, iekams vecāki nav sveiki un veseli drošībā, Grejs neuzdrošinājās tos pieņemt. Seihana jau bija brīdinājusi, ka «Ģilde» šeit jūtas kā mājās, un spēku mobilizācija vienīgi atklātu, ka Grejs joprojām slepeni uztur sakarus ar Vašingtonu. Šāda priekšrocība gan bija samērā niecīga, taču Grejs baidījās to zaudēt. Taču daudz svarīgāk - ja Nasers uzzinās, ka Greja un «Sigmas» vadības saziņas kanāli joprojām darbojas, slepkava nevilcinoties pavēlēs nogalināt viņa vecākus. Grejam bija jāpārliecina Nasers, ka viņa vienība darbojas pilnībā patstāvīgi.

Lai nu kā, Grejs tomēr bija atļāvies rīkoties pārdroši un palūdzis Peinteram kādā jautājumā izrādīt iecietību. Pēc tam, kad šī lieta būs

nokārtota, Grejam atliks tikai pagarināt termiņu.

Viņam bija vēl divas stundas laika.

Grejam aiz muguras lifta durvis ar skaņu tikšķi atvērās. Viņš dzirdēja, kā klaudzot un grabot vecās dzelzs durvis atslīd vaļā.

- Redzu, ka esat ieradušies sveiki un neskarti, - no turienes atskanēja rāma balss.

Grejs pagriezās.

No restotās kabīnes iznāca Nasers un nostājās vestibilā. Viņš bija ģērbies melnā uzvalkā bez kaklasaites.

- Rādās, ka varam sākt tikšanos agrāk nekā paredzēts.

No gaiteņiem abās pusēs iznāca vīri haki krāsas uniformās un melnās beretēs. Aiz muguras no atklātās verandas Grejs dzirdēja zābaku dipoņu. Pa vītņu kāpnēm tieši pretī lejup klaudzināja vēl pulciņš karavīru. Lai arī ieročus neredzēja, Grejam nebija šaubu, ka visi ir bruņoti.

Acīmredzot Kovaļskis domāja tāpat. Viņš jau bija pacēlis rokas.

Seihana tikai pašūpoja galvu.

- Te nu bija, un es tā cerēju ieiet karstā vannā.

Vigors nostājās blakus Grejam.

Nasers piegāja viņiem klāt. - Tā, laiks apspriest šo pretlīdzekli.

18.18. Vašingtona

- SPRIEŽOT PĒC TA, ko jūs man nupat izstāstījāt, - sacīja doktors Malkolms Dženings, - Grejs «Ģildei» neko nevar piedāvāt. Vismaz neko vērtīgu.

Peinters klusuciezdams klausījas, ļaudams padotajam risināt savu domu gājienu. Viņš bija ataicinājis Dženingu, «Sigmas» Izpētes un attīstības nodaļas vadītāju, savā kabinetā, lai noskaidrotu viņa domas. Par laimi, Dženings tobrīd bija ceļā pie Peintera.

- No Marko stāstītā jāspriež, ka viņš ar saujiņu ceļabiedru paglābās no Jūdas celma vīrusa iedarbības, iedzerot asinis un notiesājot delikatesi, ko iegūst no aizkrūts dziedzera, - skaļi prātoja Dženings, soļodams šurpu turpu gar Peintera rakstāmgaldu. - Ja ticam stāstam, asinis un dziedzeri iegūti no cilvēka.

- Faktiski tas ir kanibālisms.

- Un, kā to no teksta sapratis Grejs - manuprāt, viņa secinājumi ir pareizi - tā varētu būt primitīva vakcīna. Aizkrūts dziedzerī ir milzīgs daudzums balto asinsķermenīšu, organisma šūnu aizsardzība pret slimībām. Asinis lieliski izplata ķermenī infekciju antivielas. Teorētiski šāda audu gabaliņa iedarbība, nonākot cilvēka organismā, līdzinās vakcīnai.

Peinters bija vienisprātis. - Grejs uzskata, ka tieši tas pasargāja Marko Polo un viņa ceļabiedrus.

- Taču šāds atklājums mums neko nedod, - Dženings iebilda. - Nekādu pretlīdzekli iegūt nevar. No kā ņemtas asinis un dziedzeri? Ne jau no slimā - cilvēks uzreiz inficējas. Ķēdē pazudis viens posms, šāds pretlīdzeklis būs iedarbīgs tikai tad, ja šūnas un antivielas iegūs no kāda izdziedētā, no cilvēka, kas pārdzīvojis Jūdas celma vīrusu. Šeit sanāk neliels apburtais loks - lai atrastu zāles, ir nepieciešamas zāles.

Peinters nopūtās. - Un tu nevari iedomāties kādu sīkumu šajā stāstā, ko būtu vērts papētīt sīkāk?

Ārsts lēni pašūpoja galvu.

Kā jau Peinters bija baidījies, Grejs uzsācis bīstamu blefu. Amens Nasers nebija dumjš, šis nelietis drīz noģidis, ka Grejs spēlē ar sīkām kārtīm. Blefa vienīgais mērķis bija pēc iespējas novilcināt laiku. Tā kā pēc iebrukuma miesnieka veikaliņā izmeklēšana bija nonākusi strupceļā, Greja pūliņi varēja izrādīties veltīgi un risks - nevajadzīgs. Peinters bija cerējis no Dženinga gūt kādu svaigu ieskatu.

Taču šoreiz laime neuzsmaidīja.

- Tā rādās, ka Marko Polo sniegtais pavediens šeit apraujas, - Peinters rezignēti novilka.

- Nav teikts. - Dženings bridi klusēja. - Direktor, es gribēju ar jums apspriest kādu citu jautājumu. Tāpēc pirms brīža devos pie jums.

Iespējams, tam ir kāda saistība ar nupat apspriestajiem notikumiem. Ja jūs varētu izbrīvēt kādu minūti, jums to būtu vēlams apskatīt pašam.

Peinters nudien nevarēja izbrīvēt ne minūti. Viņš pablenza uz papīru kaudzīti, kas slējās viņam priekšā, uz ziņojumu pārbagātību.

Sakaru telpā šajā pašā stāvā Monka sieva Keita bija pieteikusies uzraudzīt satelītu veikto Indonēzijas salu pārskatīšanu. Viņa savulaik bija strādājusi izlūkdienestā, tādēļ bija sazinājusies ar ārvalstu kolēģiem un iesaistījusi novērošanā citus satelītus. Tomēr negaiss, kas joprojām nebija rimies, traucēja izpriecu kuģa meklēšanā.

Satrauktais un nepacietīgais Peinters gribēja pēc iespējas drīzāk atgriezties satelītu monitoru telpā. Taču viņš zināja, ka Dženings nešķiedīs viņa laiku ar niekiem.

- Ko tu gribi man parādīt?

Dženings norādīja ar roku uz vienu no plazmas monitoriem, kas atradās Peintera kabinetā pie sienas.

- Es vēlētos noorganizēt konferenču zvanu ar Ričardu Grafu no Austrālijas. Viņš jau gaida manu zvanu. Ja vien jūs esat ar mieru…

- Grafs? - Peinters noprasīja. - Pētnieks, kurš strādāja ar Monku Ziemassvētku salā?

-Jā.

Doktors Grafs bija sazinajies pa rāciju ar tankkuģi, kas brauca garām Ziemassvētku salai, un pavēstījis pasaulei par izpriecu kuģa nolaupīšanu. Okeanogrāfs bija aizgādāts uz Pērtu un noslēpts drošā vietā.

- Vai izlasījāt viņa ziņojumu Austrālijas varas iestādēm? - Dženings taujāja.

Peinters pamāja.

- Taču starplaikā pētnieks ir atklājis kādu dīvainību.

Peinters norādīja uz monitoru. - Labi. Paskatīsimies.

Dženings apgāja galdam un aši nodibināja konferenču sakarus. - Tūlīt sāksim.

Monitors satumsa, nomirgoja un tajā parādījās raustīgs zinātnieka attēls. Doktoram Grafam mugurā bija zils ķirurga virsvalks, roka iekārta saitē. Viņš samiedza acis aiz brillēm, vērodams Dže- ningu un Peinteru.

Viņi iepazinas - lai gan «Sigmas» darbinieki uzdevās par pētniekiem, kas saistīti ar Smitsona institūtu.

- Vai varat parādīt savu atklājumu? - Dženings lūdza. - To, ko radījāt man pirmīt? Mans kolēģis arī vēlētos to redzēt.

- Paraugs tepat vien ir. - Grafs aizslīdēja no kameras redzesloka. Attēls iepletās, un kamera pagriezās pret baltu konferenču galdu.

Parādījās Grafs, nesdams roka lielu sarkanu priekšmetu.

- Vai tas ir krabis? - Peinters iejautājās, iztaisnodamies krēslā.

- Geocarcoidea natalis, - Dženings skaidroja. - Ziemassvētku salas sarkanais zemes krabis.

Grafs monitorā pamāja un novietoja krabi uz galda. Tā milzīgās spīles bija notītas ar gumijas sloksnīti. - šis mazais resgalis - pareizāk sakot, vesela varza šādu razbainieku - palīdzēja izglābt manu dzīvību uz salas.

Peinters ieinteresējies piecēlās un piegaja ekrānam tuvāk.

Grafs palaida krabi vaļā. Tas nekavējoties uzņēma taisnu, nemainīgu kursu un klabinādams drāzās pāri galdam. Grafs aizsteidzās galda otrā pusē to notvert.

Peinters pakratīja galvu.

- Nesaprotu. Ko jūs gribat man parādīt?

Grafs skaidroja:

- Mēs ar doktoru Kokali brīnījāmies, ka toksiskais uzbrukums nebija krabjus nobeidzis, lai gan viņu uzvedību neapšaubāmi tas bija ietekmējis. Tie uzbruka un plosīja cits citu gabalos. Tāpēc es nolēmu izpētīt to uzvedību cerībā, ka tā sniegs kādu atklāsmi par toksiskuma dabu.

Stāstīdams Grafs vēl divas reizes bija novietojis krabi uz galda, taču, lai kā viņš to lika, lai kur nostājās pats, radījums pagriezās un mērķtiecīgi metās taisni uz priekšu, uz vienu un to pašu galda stūri, un ikreiz gandrīz nogāzās no galda.

Zinātnieks to nodemonstrēja vēl pāris reižu.

Savādi.

Grafs izskaidroja savus pieņēmumus. - Ziemassvētku salas zemes krabim ir smalka nervu sistēma, kas vada tā ikgadējo migrācijas ciklu. Tāda ir vairumam vēžveidīgo. Taču toksiskā viela acīmredzot ietekmējusi krabja nervu sistēmu, kas tagad darbojas kā nofiksēts kompass. Krabis vienmēr rāpo vienā un tajā pašā virzienā, uz vienu un to pašu debespusi.

Grafs paņēma krabi un atlika to kastītē. - Tiklīdz situācija salā normalizēsies, es gribētu papētīt citus krabjus, lai pārliecinātos, vai arī to nervu sistēma ir cietusi līdzīgas pārmaiņas, - viņš pabeidza. - Tāds pētījums butu ārkārtīgi aizraujošs. Doktor Dženings, es labprāt uzrakstīšu to stipendijas pieteikumu, ko minējāt agrāk.

- Šāda anomālija nenoliedzami ir intriģējoša, doktor Graf, - ierunājās Dženings. - Mēs ar kolēģi apspriedīsimies un vēlāk ar jums sazināsimies. Paldies, ka varējāt veltīt mums savu laiku.

Saruna beidzās, un ekrāns iegrima tumsā. Taču Dženings turpināja klabināt Peintera datora taustiņus. Plazmas ekrānā parādījās cits attēls - datora izveidots zemeslodes modelis.

- Uzzinājis par šo anomāliju, es apkopoju doktora Grafa savāktos datus un noteicu krabju iecienīto maršrutu, - Dženings

ieteicās. Zemeslodi apjoza punktota līnija. - Tobrīd gan likās, ka manam atklājumam nav nekādas jēgas. Bet tad jūs atsūtījāt jaunākās ziņas no komandiera Pīrsa.

Zemeslodes modelis pagriezās un pietuvinājās.

Peinters pieliecās tuvāk. Zemeslodē iepletās Dienvidaustrumāzijas reģions. Punktotā lmija šķērsoja Indonēziju, Taizemes līča un pēc tam Kambodžas teritoriju.

Dženings iebakstīja ekrānā kādā punkta, ko skāra krabja iezīmētā trajektorija. - Ankorvata.

Peinters iztaisnojās. - Vai gribi teikt…

- Visnotaļ dīvaina sakritība. Uzreiz liek padomāt, vai krabim nav ar nodomu likts soļot taisni šajā virzienā.

Peinters blenza ekrānā un prātoja par Greju Pīrsu un nāvējošu blefu, kas tur patlaban tiek izspēlēts.

-Ja tev ir taisnība, Marko Polo maršruta meklējumi varbūt nemaz nav nonākuši strupceļā. Gan tur kaut kas ir.

Dženings, salicis rokas uz gurniem, pamāja. - Jā, bet kas?

05.32. Siemreapa

VIGORS SEV PIESACĪJA nekad nespēlēt pokeru ar Greju.

Komandieris sēdēja no rotangpalmas lapām pītā ērtā atzveltnes krēslā viesnīcas bārā. Tas gan šajā laikā vēl bija slēgts, bet Nasers bija to noīrējis, lai būtu drošs, ka neviens viņus neiztraucēs. Bārs «Zilonis» bija ieguvis savu nosaukumu no milzīga liektu ilkņu pāra, kas atradās pie ieejas. Lai kaut cik attaisnotu džungļu tematiku, atpūtas telpu greznoja bambusa mēbeles, tapsētas ar zebras un tīģera raksta audumu.

Grejs sēdēja pie stikla kafijas galdiņa iepretim Naseram un spēlēja piesardzīgi.

Seihana bija izlaidusies uz dīvāna un sakrustojusi potītes. Kovaļskis sēdēja pie garās letes un blenza uz vizuļojošo pudeļu rindām plauktos. Taču Vigors pamanīja, ka milzis ik pa laikam bāra spogulī vērīgi aplūko Greju un Naseru.

Lai gan - neko īpašu paveikt viņi nevarēja.

Nasera viri bija izvietojušies pie visām durvīm un sarindojušies gar abām sienām.

Metāls nošķindēja pret stiklu - Nasers bija nolicis vienu zelta paitzu uz galdiņa. Pirms sarunām par pretlīdzekļiem Nasers vēlējās pārliecināties, ka Ankoras drupas patiešām ir vieta, kur Marko Polo sastapās ar Jūdas celma vīrusu. Grejs bija to visu izklās- tījis, atšifrēdams visu stāstu gluži tāpat, kā to bija darījis hidroplānā.

Vigors stāvēja pie galda, pētīdams eņģeļu rakstu, zvaigžņu karti un kompleksa drupu plānu. Ari šoreiz viņš uzmanīgi noklausījās veikto atšifrējumu.

Visbeidzot Nasers bija pārliecināts. Viņš atlaidās krēslā. - Un pretlīdzeklis?

Vigors tikko noturējās nenovaikstījies. Šu rpceļa Grejs bija izklāstījis savu versiju par Marko Polo pazudušā stāsta fragmentu - teoriju par kanibālisma ceļā iegūtu vakcīnu. Tas bija intriģējoši, taču reāli šī teorija nekāda pretlīdzekļa iegūšanu nepiedāvāja.

Blefs bija tik riskants, ka Grejs Bangkokas lidostā, kur viņi pārsēdās citā reisā, bija mēģinājis pierunāt Vigoru iesēsties citā lidmašīnā.

- Tas ir pārāk bīstami, - Grejs brīdināja. - Labāk atgriezieties Itālijā.

Bet Vigors nebija piekritis. Nasers bija pavēlējis visiem ierasties Kambodžā, bet arī bez tā Vigoram bija savi iemesli turpināt ceļu kopā ar pārējiem. Šajās drupās bija pazudis brālis Agrīrs, garīdznieks, viņa senlaiku kolēģis, kas ziedojās, lai glābtu Marko Polo un viņa ceļabiedrus. Vigors nevarēja uzgriezt muguru šādai pašaizliedzīgai

drosmei. Viņš lika galdā vēl nozīmīgāku argumentu.

- Iezemieši, kas dāvāja pretlīdzekli, bija saskatījuši brālī Agrī- rā kaut ko līdzīgu, radniecīgu, - Vigors bija skaidrojis. - Kādēļ izraudzīja tieši viņu? Ja tur ir rodama vēl kāda atbilde, ko Marko aizbraukdams nav pamanījis, iespējams, garīdzniekam to btītu vieglāk atrast.

Grejs bija negribīgi piekritis.

Tomēr Vigoram bija vēl kāds iemesls doties kopā ar viņiem, un to viņš nebija pateicis skaļi. Jaunā vīrieša acīs viņš bija pamanījis kaut ko satraucošu. Izmisumu. Izspēlējot pēdējās kārtis, Grejs bija sācis kļūt pārgalvīgs. Piemēram, šis pārdrošais blefs iesoļošanā slazdā bez atkāpšanās plāna. Visas Greja cerības bija liktas uz direktoru Krovu, viņš paļāvās, ka priekšnieks spēs laikus atrast viņa vecākus, tādejādi atraisīdams Grejam rokas.

Taču - vai Grejam būs pa spēkam šāda spēle? īpaši tagad, kad viņu nomāca bažas par vecāku likteni? Bija skaidrs, ka daždien asais prāts ir mazliet notrulinājies.

Vigors lūkojās uz izklātajām kartēm un eņģeļu rakstiem.

Piemēram - kā Grejs bija varējis palaist garām šo sīkumu?

- Pastāstiet, kas jums zināms par pretlīdzekli, - Nasers uzstāja, pievērsdams sev Vigora uzmanību.

Grejs, sēdēdams iepretim ēģiptietim, saglabāja mieru un aukstasinību, uz pieres neizspiedās ne lāsīte sviedru. - Es jums nosaukšu lidostas bagāžas glabātavas skapīša numuru. Tas ir Bangkokā. Pateikšu, kur atrast atslēgu. Skapītī glabājas apstiprinājums tam, ko grasos paziņot. Tur mēs noglabājām trešo un pēdējo tīstokli. Šajā beidzamajā dokumentā Marko apraksta pretlīdzekli. Tam ir divas daļas. Par pirmo daļu es jums izstāstīšu bez maksas.

Nasers sakustējās un viegli piemiedza vienu aci.

- Kad būšu pabeidzis, jūs, izrādot labo gribu, atbrīvosiet vienu no maniem vecākiem. Es ceru sagaidīt tam pienācīgu apliecinājumu. Kad tas būs noticis, es jums nosaukšu skapīša numuru un atslēgas atrašanās vietu. Manu apgalvojumu varat pārbaudīt. Vai tas ir apmierinoši?

- Atkarībā no tā, ko es dzirdēšu.

Grejs raudzījās viņā, acu nemirkšķinādams.

Vigors apzinājās, ka tā ir laika vilcināšanas stratēģija, kuras pamatā bija iecere ļaut pretiniekam pēc iespējas vēlāk uzzināt par viņu atklājumiem. Tīstoklis patiešām bija ieslēgts Bangkokas lidostas bagāžas glabātavas skapīti, taču tā teksts ieveda strupceļā. Pretlīdzekļa apraksta otrās daļas nebija.

Grejs nopūtās, it kā padodamies. - Labi, atstāstīšu jums trešajā tīstoklī atrasto tekstu. Marko vēsta, ka…

Kamēr Grejs pārstāstīja satītajā zīdā izšūto vēstījumu, Vigors, klausīdamies tikai ar pusausi, pētīja uz galda izklāto dokumentu.

Komandieris nemeloja, zinādams, ka ar patiesību varēs novilcināt laiku labāk nekā ar meliem. Kad Grejs pabeigs stāstīt, Nasers piezvanīs saviem cilvēkiem, liks izņemt tīstokli no skapīša un pārtulkot tekstu. Tas viss aizņems zināmu laiku. Atrastais tīstoklis apstiprinās Greja stāstīto, un tādējādi Nasers vieglāk noticēs turpmākajiem izdomājumiem. Pat ja Greja meli nepārliecinās, vismaz viens no viņa vecākiem būs glābts.

Tāds bija viņu plāns.

Pēdīgi Grejs beidza stāstīt un izklāstīja secinājumus. - Tādējādi var spriest, ka cilvēka gaļas notiesāšana sniedza tādu kā vakcīnu pret šo slimību. Taču, kā tas tika panākts, es pastāstīšu pēc tam, kad būsiet atbrīvojuši vienu no maniem vecākiem.

Grejs salika rokas uz ceļiem.

Nasers brīdi cieta klusu un tad lēni ierunājās:

- Tātad patiesībā mums vajadzīgs vienīgi cilvēks, kurš palicis dzīvs, izārstējies no Jūdas celma vīrusa izraisītās slimības. Vakcīnu pagatavo no šāda cilvēka baltajiem asins ķermenīšiem un antivielām.

Grejs neteica ne vārda, tikai viegli paraustīja plecus, mēmi apstiprinādams, ka turpmākie paskaidrojumi sekos vienīgi pēc tam, kad viens no vecākiem būs atbrīvots.

Nasers nopūtās, iebāza roku kabatā, atvāza tālruņa vāciņu un nospieda podziņu.

- Annišena, - viņš bilda. - Savāc vienu ķīlnieku. Izvēlies, kuru gribi.

Viņš klausījās.

-Jā, lai notiek… tagad vari to nogalināt.

05.45

GREJS METĀS PĀR1 galdam.

Tas nebija iepriekš iecerēts, viņš rīkojās, instinkta vadīts.

Taču Nasers acīmredzot bija devis zīmi vienam no vīriem. No sitiena pa pakausi Greja acu priekšā pašķīda sāpju dzirksteles, uzplaiksnīja žilbinoša gaisma, un pēc tam viss uz brīdi iegrima pilnīgā tumsā. Viņš krizdams aizķēra kokteiļa galdiņu un ar blīkšķi nogāzās uz grīdas - no trieciena atkal atgūdams redzi.

Pret Greju bija pavērsti pieci ieroči.

Vēl daži pret Seihanu un Kovaļski.

Vigors stāvēja, rokas sakrustojis uz krūtīm.

Nasers nebija pat pakustējies, un turēja tālruni piespiestu pie auss. - Annišena, pagaidām nesteidzies. - Viņš nolaida tālruni, aizklādams tā uztvērēju ar plaukstu. - Šķiet, tās ir beigas, komandieri Pīrs. Te satek daudzas takas. Polo pēdējais tīstoklis apstiprina vienīgi to, ko man pavēstīja «Ģildes» nodaļa Indonēzijā. Zinātnieku vienība nākusi pie tā paša slēdziena. Iespējamais pretlīdzeklis patiešām atrodams izdziedēta cilvēka organismā. Tāda cilvēka, kurš mirdz, kā atklāts Marko Polo stāstītajā.

Grejs papurināja galvu. Ne jau noliegdams - viņam bija grūti aptvert Nasera teikto. Ausīs apdullinoši šalca asinis. Viņa plāns bija izgāzies.

Nasers atkal pielika tālruni pie auss. - Kā varam secināt, vēstures pēdas apmetušas pilnu apli un sastapušās ar zinātnisko taku. Šeit ir ceļa gals, tā teikt. Jums. Tāpat kā jūsu tēvam un mātei.

Šajā mirklī Grejam šķita, ka visa pasaule brūk. Redzesloks sašaurinājās, pat balsis izklausījās dobjākas. Līdz brīdim, kamēr pienāca Vigors.

- Diezgan! - monsinjors noskaldīja autoritatīvi kā profesors, stāvēdams auditorijas priekšā.

Visu skatieni pievērsās viņam. Pat Nasers aprima.

Vigors skatījās uz sagūstītāju. - Jūs izdarāt pārāk daudz pieļāvumu, jauno cilvēk. Pieņēmumi nelīdzēs ne jums, ne jūsu kolēģiem.

- Kā gan tā, monsinjor? - Nasers runāja pieklājīgi.

- Vai jūsu zinātnieki jau ir izanalizējuši šo pretlīdzekli? - Vigors brīdi palūkojās Naserā un īsi nosprauslājās. - Varu derēt, ka ne. Jūsu rīcībā ir vienīgi teorētiski minējumi, kas, iespējams, sakrīt ar Marko stāstīto. Taču līdz skaidrībai vēl tāls ceļš ejams. Bez tam diemžēl esmu spiests atspēkot jūsu apgalvojumus par vēsturiskā ceļa beigām. Patiešām, tas varbūt arī krustojas ar zinātnisko taku, taču drīzāk jāteic, ka abas takas šeit ir saplūdušas kopā - tas būtu precīzāks

apzīmējums. Nesteidzieties tā nonievāt vēsturi. Vismaz ne pagaidām, jauno cilvēk. Vēstures taka turpinās.

Greja prāts pūlējās aptvert monsinjora domu gājienu. Viņš melo, blefo vai stāsta patiesību?

Nasers nopūtās, acīmredzot izsvērdams to pašu. - Paldies par mēģinājumu, monsinjor. Taču es nesaredzu nepieciešamību turpināt izmeklēšanu. Turpmākos pētījumus lai veic zinātnieki.

Tagad nosprauslāja Seihana. - Taisni tāpēc, Amen, tu nekad nepacelsies «Ģildē» augstāk. Mūžīgi tu uzgrūd atbildību citiem. Iesaku tev paklausīties, kas monsinjoram sakāms.

Nasers nīgri pablenza, tomēr pievērsās Vigoram. - Marko karte norāda uz drupām. Ceļš beidzas šeit.

Vigors noliecās un paņēma Ankoras plašā kompleksa drupu karti. - Komplekss plešas vairāk nekā simts kvadrātjūdžu platībā. Diezgan pamatīga teritorija. Vai jums tās šķiet beigas?

Nasers samiedza acis. - Vai iesakāt pārmeklēt visu simts kvadrātjūdžu teritoriju? Kāda jēga? Pretlīdzeklis mums ir rokā.

Vigors pašūpoja galvu. - Pārmeklēt visas drupas nav nekādas jēgas. Marko jau ir precīzi norādījis visbūtiskāko vietu.

Nasers pagriezās pret Greju satumsušām acīm, jau grasīdamies izteikt draudus.

Vigors nostājās starp abiem vīriešiem. - Komandieris Pīrss nav no jums neko slēpis. Viņš šo atbildi nezināja. To es apzvēru pie savas dvēseles.

Nasers sarauca pieri. - To zināt jūs.

Vigors nolieca galvu. - Jā. Un es to pateikšu. Taču tikai tad, ja dosiet savu goda vārdu, ka ļausiet komandiera Pīrsa vecākiem dzīvot.

Nasera aizdomu pilnie vaibsti nocietinājās.

Vigors pacēla roku. - Es neprasu jums viņus atbrīvot. Tikai uzklausiet mani, un tad, domājams, sapratīsiet nepieciešamību sekot takai līdz galam.

Grejs pamanīja Naseru svārstāmies.

Kungs Dievs, kaut Vigors spētu viņu pārliecināt.

Vigors turpināja runāt:

- Kad nonāksiet līdz ceļa beigām, tad varēsiet izlemt - gan par mums, gan par viņiem. Būtu muļķīgi iznīcināt ķīlniekus vai resursus, iekams nav izdibināts, kas patiesi atrodas takas galā.

Nasers ieslīga krēslā. - Tad parādiet man, kurā tā beidzas. Pārlieciniet mani, monsinjor.

- Ja es tā izdarīšu, vai jūs kā goda vīrs taupīsiet Greja vecāku dzīvības?

Nasers pamāja ar roku. - Labs ir. Pagaidām - jā. Taču, ja samelsīsiet man, monsinjor…

- Es nemeloju. - Vigors pie galda nometās uz ceļgala.

Grejs viņam piebiedrojās.

Vigors pievilka tuvāk trīs lapas - Ankoras karti, obeliska eņģeļu raksta karti un trīs atslēgu simbolu rindu. Tad monsinjors pacēla lapu ar eņģeļu rakstu.

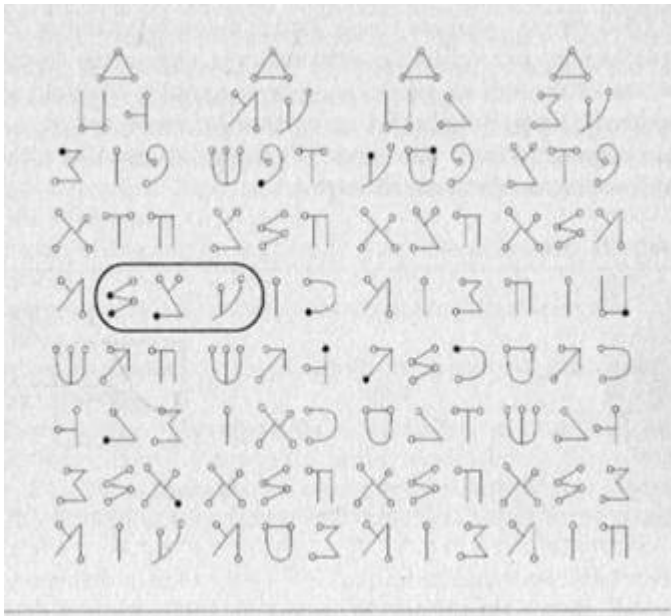

- Kā komandieris Pīrss jau stāstīja, visas melni iekrāsotās diakritiskās zīmes - aplīši, kas izceļas rakstā, - atbilst Ankoras tempļu izkārtojumam.

Nasers pamaja ar galvu.

- Šeit atkal ir trīs atslēgu simboli.

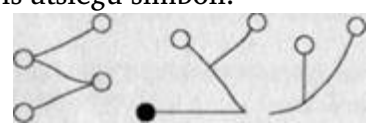

- Tagad salīdziniet šos trīs simbolus ar tiem, kas apvilkti ar melnu līniju uz obeliska. Kādas ir atšķirības?

Nasers paliecās uz priekšu, un Grejs sekoja viņa paraugam.

- Obeliska simbolos ir trīs melni iekrāsoti aplīši, - Nasers norādīja.

- Tie apzīmē trīs tempļus, - Vigors piekrita. - Un cik melni iekrāsotu aplīšu ir trīs atslēgu simbolos?

- Tikai viens, - iejaucās Grejs. Viņam tagad bija skaidrs. Pirmīt tik pārliecināts par veiksmīgo atrisinājumu, viņš nebija varējis paskatīties vienu soli uz priekšu. - Viens templis. Melnais aplītis neapzīmē tikai portugāļu pili, tas apzīmē arī vienu templi.

Grejs pavērsa karti pret sevi, ar pildspalvu apvilka attiecīgo templi un savienoja visas trīs kartes.

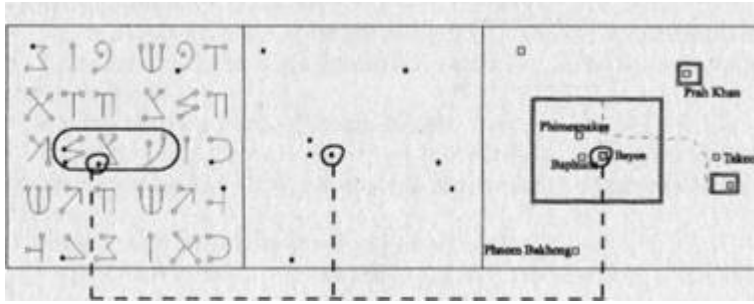

Nasers pieliecās tuvāk, lai nolasītu tempļa nosaukumu Ankoras kartē. - Bajona templis. - Viņš iztaisnojās. - Vai jūs varat būt pārliecināti par tā nozīmīgumu?

- Tas bija pēdējais Ankorā uzbūvētais templis, - Vigors norādīja. - To uzcēla aptuveni laikā, kad tur ieradās Marko. Dīvainākais, ka pēc tempļa uzcelšanas būvniecības darbi kompleksā apstājās.

- Bet kas tur noglabāts? - Nasers vaicāja.

Vigors paraustīja plecus. - Man nav ne jausmas. Iespējams, Jūdas celma vīrusa izcelsme, iespējams, kāda cita atbilde. Man zināms vienīgi tas, ka Marko ieskatīja to par gana svarīgu, lai paglabātu nākamajām paaudzēm. Pat ja es maldos - jūs esat sekojuši šīm pēdām pāri puspasaulei, un nav jēgas apstāties tagad dažu soļu attālumā no ceļa gala.

Nasers pārskatīja telpu.

Seihana sakustējās. - Līdz turienei ir pusstundas gājiens, Amen. Domāju, ir vērts turp aizskriet.

Grejs vilcinājās paust piekrišanu, bīdamies izsaukt uz sevi Nasera dusmas.

Vigors nebija iebiedējams. - Marko pārcieta daudz, lai saglabātu tempļa atrašanās vietu nākamībai. Vatikāna mistiķi izcieta ne mazāk, lai to iešifrētu. Pat vietējie stāsta, ka templī glabājas daudz noslēptu dārgumu. To derētu izpētīt.

Kovaļskis pacēla roku. - Un man vajag uz poda. Pie tam baigi.

Nasers sarauca pieri, taču ātri atguvās. - Mēs dosimies turp. Uz Bajona templi. Taču, ja līdz pusdienlaikam neko neuziesim, viss būs beidzies.

Nasers pielika pie auss tālruni. - Annišena, nāvessods pagaidām atlikts.

Grejs pasniedzās un zem galda saspieda Vigora ceļgalu.

Paldies.

Vigors pavērās viņā ar sejas izteiksmi, kas vēstīja: vēl nekas nav beidzies.

Nasers uzreiz to apstiprināja. - Annišena, tu izvēlējies vienu no vecākiem. Esmu devis goda vārdu monsinjoram, ka mēs taupīsim tā dzīvību. Taču mums nepieciešams stimuls, kas nodrošinātu, ka komandieris arī turpmāk izrāda neliekuļotu pretimnākšanu.

Nasera acis ieurbās Grejā. - Ik pēc stundas, kuras laikā meklēšanā nebūs apmierinošu rezultātu, nogriez vienu pirkstu. Komandiera Pīrsa veltīgie mēģinājumi sarunāt apmaiņas darījumu mūs šeit aizkavējuši krietni ilgāk par stundu, pirmo pirkstu drīksti nocirst jau tagad.

Nasers aizsita ciet tālruņa vāciņu.

Grejs apzinājās, ka klusuciešana šobrīd katrā ziņā nāktu par labu, tomēr vārdi paspruka, pirms viņš paguva apdomāties.

- Nolādētais mērgli. Es tevi nositīšu.

Nasers, it kā nebūtu dzirdējis, aizgriezās.

- Starp citu, komandieri Pīrs, vai gribat zināt, kuru no vecākiem Annišena izvēlējās? Jūsu māti.

18.55

KAD HERIETAI NO GALVAS norāva kapuci, viņa apjauta, ka noticis kas nelāgs, pagalam nelāgs.

Viņu izvilka no sienasskapja, kurā tā bija ieslodzīta, un piespieda apsēsties tērauda krēslā. Kad kapuce bija noņemta, Herieta ieraudzīja, ka atrodas tukšā noliktavā. Telpa bija milzīga, ar betona grīdu un sienām. Gar griestiem stiepās tērauda sijas un caurules, no sarūsējušiem trīšiem karājās ķēdes. Oda pēc motoreļļas un degošas gumijas.

Herieta paskatījās apkārt.

Logu nebija. Vienīgā gaisma nāca no dažām spuldzītēm, pāris gaišiem laukumiņiem tumsā. Pie vienas sienas stiepās tērauda kāpnes. Tām blakus atradās vecmodīgs atvērts kravas lifts.

Ēka izskatījās pamesta - tajā bija tikai viņas sagūstītāji.

Sola attālumā kreisā pusē Annišena klusuciezdama bija noliekusies pāri galdam, piespiedusi pie auss mobilo tālruni. Izskatījās, ka viņa ar tā palīdzību noklausās kādu sarunu. Uz galda atradās pistole, tai blakus bija milzīgas metāla grieznes un lodlampa. Pagraba tumsā patrulēja trīs vīrieši.

Tieši pretī Herietai tādā pašā krēslā sašļucis zvilnēja viņas vīrs. Arī viņa rokas bija saslēgtas roku dzelžos. Viens no vīriešiem stāvēja tam līdzās sardzē, novietojis plaukstu uz pistoles maksts. Taču Džeks viņus nekādi neapdraudēja. Viņš bija nokāris galvu, no mutes sūcās siekalu tērcīte. Viņam bija novilktas bikses, un bok- seršortu priekšpusē melnēja nodevīgs slapjums. Kreisā kāja zem ceļgala bija iestiprināta protēzē. Nelaimes gadījums darba vietā bija atņēmis Džekam daudz lepnuma. Daba bija atņēmusi pārējo.

Un ne tikai daba.

Herieta juta svītera kabatu iegrimstam zem tablešu svara.

Acīs sariesās asaras un slīdēja pār vaigiem.

Annišena pabeidza sarunu, aizcērtot mobilā tālruņa vāciņu, pagriezās pret Herietu un pamāja otram sargam.

- Noņem viņai roku dzelžus.

Herieta nepretojās. Viņa pacēla rokas, lai ļautu atslēgt roku dzelžus. Tie smagi noslīga lejup. Viņa saberzēja plaukstu locītavas.

Kas te notiek?

Paklausīdams Annišenas dotajai zīmei, viens no vīriešiem pievilka Henetas krēslu tuvāk galdam. Skaļais kauciens, tēraudam strīķējoties gar cementa grīdu, lika Džekam pacelt aizmiglotās acis.

- Herieta… - viņš murmināja. - Cik pulkstenis?
- Nekas, nekas, Džek, - viņa maigi attrauca. - Guli vien.

Annišena piegāja viņam klāt. - Neies cauri. Pietiekami jau krā-

cis. Tās jūsu dotās tabletes beigās tomēr iedarbojās, un viņš kārtīgi nošņācās, bet tagad laiks rausties augšā no migas. - Viņa saņēma vīrieša zodu saujā un paslēja seju augšup.

- Turi viņa seju tā, - viņa norīkoja sargu. - Viņam tas būs jānoskatās.

Sargs paņēma Džeka galvu kā spīlēs. Vīrietis neizrādīja pretestību.

Annišena atgriezās pie galda, noslaucīdama bikšu starā Džeka siekalas, un ar galvas mājienu deva zīmi sargam, kas stāvēja blakus Herietai. Tas pasniedzās, satvēra Herietas kreiso roku un rupji izstiepa to, piespiežot plaukstas locītavu galda koka virsmai.

Herieta instinktīvi spurojās pretī, taču vīrietis vilka roku vēl tālāk, līdz viņas paduse atdūrās pret galda virsmas malu. Viņa juta vaigam pieduramies vēsu pistoles stobru, ko turēja trešais sargs.

Annišena pieslīdēja klāt. - Kā rādās, mums nāksies sniegt jūsu dēlam nelielu mācību, misis Hrsa.

Viņa paņēma lodlampu un pavilka pašaizdedzes rokturi. No lodlampas stobra ar skaļu šņācienu izšāvās zila liesmiņa. Viņa novietoja darbarīku sev blakus.

- Tas domāts, lai apdedzinātu stumbeni.
- Ko… ko jūs grasāties darīt?

Neklausīdamies viņā, sieviete paņēma grieznes un atvilka rokturus plati vaļā. - Tā, ar kuru pirkstu sāksim?

06.01

GREJS SĒDĒJA balta busiņa pakaļējā sēdeklī. Seihana viņam blakus, abi bija iespiesti starp diviem bruņotiem sargiem. Pretī ar seju pret gūstekņiem sēdēja Nasers un tam abās pusēs vairāki sargi.

Kovaļskis un Vigors bija iesēdināti busiņā, kas viņiem sekoja. Rindas priekšā un aizmugurē ripoja vēl pa busiņam, un visos sēdēja karavīri haki krāsas uniformās.

Nasers neuzdrošinājās riskēt.

Grejs mulsi vēroja miglājā izslejamies Ankorvatas smailes, piecus milzīgus kukurūzas vālītēm līdzīgus torņus, ko apspīdēja pirmie uzlecošās saules stari. Ankorvata bija pirmais templis drupu kompleksā, kas pletās simts kvadrātjūdžu platībā, turklāt arī vislielākais un vislabāk saglabājies. Šis templis tiek uzskatīts par Kambodžas simbolu. Milzīgs kambaru, sienu, robainu, viļņainu torņu, grebumu un statuju jūklis. Šis templis vien aizņēma piecsimt akru, un to apjoza plats aizsarggrāvis.

Taču ne jau šī ēka bija viņu ceļojuma mērķis.

Viņi devās uz Ankortomu, kas atradās jūdzi tālāk uz ziemeļiem. Tas gan nebija tik liels kā Ankorvata, taču Ankortomas sienu drupu centrā atrodas lielais Bajona templis, kas tiek uzskatīts par visas Ankoras sirdi.

Busiņš ieslīdēja grambā un spēcīgi sašūpojās.

Grejs pamanīja savu atspulgu atpakaļskata spogulī. Vaigi bija iekrituši, pelēcīgi, lūpas sasprēgājušas, biezie rugāji uz zoda un žokļa izskatījās pēc milzīga ziluma. Tikai acis, dusmu un atriebības uzkurinātas, vēl aizvien dzirkstīja dedzīgi un kaismīgi. Taču krūtīs mājoja vienīgi skumjas un vainas apziņa.

Seihana laikam juta blakussēdētāju ieslīgstam stindzinošā izmisumā un satvēra viņa roku. Tas nebija maiguma pilns žests. Viņa spēcīgi saspieda Greja plaukstu, nagi ieurbās miesā, neļaudami viņam zaudēt saikni ar īstenību, atraudami no bezdibeņa malas.

Nasers pamanīja šo žestu. Viņš tikko jaušami pavīpsnāja, taču uzreiz atkal kļuva nopietns.

- Es par jūsu saprātu biju augstākās domās, komandieri, - viņš noburkšķēja. - Viņa jums jau ir uzkāpusi?

Grejs sasprindzināja skatienu Nasera virzienā. - Aizver muti.

Nasers īsi, spalgi iesmējās, acīmredzami uzjautrināts.

- Ak, nav? Muļķīgi gan. Ja reiz jūs tā čakarē, pamēģiniet vismaz izkasīt no tā sev kādu labumu.

Seihana atrāva roku no Greja plaukstas. - Tu vēl dabūsi, Amen.

- Nu nē, Seihana. No tevis vairs nedabūšu - vismaz kopš reizes, kad izmetu tevi no gultas. - Nasera acis pievērsās Grejam. - Vai jūs to

zinājāt? To, ka mēs reiz bijām mīļākie?

Grejs uzmeta Seihanai ašu skatienu. Nevar būt, Nasers taču melo! Kā viņa varēja… ar neģēli, kas nupat licis spīdzināt viņa māti! Domas par māti lika kuņģim sāpīgi sažņaugties.

Taču Seihana vairījās Greja skatiena, viņa stingi, sirdīgi raudzījās uz Naseru, un klēpī saliktās plaukstas savilka dūrēs.

- Taču tam pienāca gals, - Nasers turpināja. - Šī kuce ir varen godkārīga. Mēs bijām konkurenti cīņā par nākamo pakāpienu «Ģildes» hierarhijas kāpnēs, par pēdējo pakāpienu pirms pašas augšas. Taču mums radās viedokļu nesakritība. Par to, kā nogrābt jūs.

Grejs norīstījās. - Ko tu tur gvelz, velns parāvis?

- Seihana bija paredzējusi ievilināt jūs slazdā, ar viltu panākt, ka jūs pats no brīvas gribas sadarbojaties ar mums un palīdzat «Ģildei» iet pa Marko pēdām. Es savukārt vēlējos likt lietā tiešākas metodes - asinis un spaidu. Kā vīrietim pieklājas. Kad «Ģilde» viņas plānu noraidīja, Seihana nolēma rīkoties uz savu roku. Viņa nozūmēja venēciešu muzeja kuratoru, nospēra obelisku un aizbrāzās uz Ameriku.

Seihana sakrustoja rokas uz krūtīm un veltīja pretī sēdētājam sirdīgu, riebuma pilnu skatienu. - Un tu joprojām esi traki nikns par to, ka apsteidzu tevi. Un ne jau pirmo reizi.

Grejs nopētīja Seihanu.

Visas tās runas par pasaules glābšanu… tiešām izrādījušies meli?

- Tādēļ sekoju viņai uz Štatiem, - Nasers nerimās. - Es zināju, kurp viņa dodas. Izlikt lamatas nebija grūti.

- Tiesa, tev tā ari neizdevās mani novākt, - viņa nosprauslāja. - Jau kuro reizi pierādīji savu spēju trūkumu.

Viņš tuvināja īkšķi un rādītājpirkstu. - Pietrūka pavisam maz. - Nasers nolaida roku. - Tomēr tu savu sākotnējo taktiku nemainīji - vai ne, Seihana? Tu uzmeklēji komandieri Pīrsu. Tikai tagad viņš tev drīzāk ir kā sabiedrotais. Tu zināji, ka viņš skries tevi glābt. Tu un Grejs pret visu pasauli! - Vīrietis iesmējās aizsmakušus smieklus. - Vai varbūt tu joprojām vazā viņu aiz deguna, Seihana?

Seihana vienīgi nicīgi nošņācās.

Nasers atkal pievērsās Grejam. - Ja viņa nav godkāres iemiesojums, tad es pat nezinu, kas viņa ir. Bezsirdīgs radījums. Pat mirstošai vecmāmiņai kāps pāri, lai paceltos karjeras hierarhijā.

Seihana paliecās uz priekšu, acis dega niknums.

- Es vismaz netupēju klusiņām uz ceļiem, kamēr manu acu priekšā nomušī manu māti.

Nasera sejā vaibsti saspringa.

- Gļēvulis, - Seihana klusi izmeta, ar apmierinātu smīniņu atgāzdamās pret atzveltni. - Tu pat tēvu nogalināji, kad viņš bija uzgriezis tev muguru. Baidījies paskatīties šim acīs.

Nasers metās viņai virsū, stiepdams roku viņai pret rīkli.

Grejs instinktīvi pasita Nasera roku sāņus.

Varbūt nebija vērts.

Tomēr Nasers atrāvās atpakaļ pats, un viņa skatiens kvēloja naidā.

- Jums būtu jāzina, ar ko esat sapinies, - viņš neapvaldīti uzsauca Grejam. - Uzmanieties, ko tai vellatai stāstāt.

Abi ķildnieki nosēdās savās vietās. Grejs veltīja pētošu skatienu Seihanai, atģidis, ka viņa gan bija piedraudējusi un izturējusies bramanīgi, taču tā ari netika mēģinājusi atspēkot Nasera apgalvojumus. Grejs domās pārskatīja pēdējo dienu notikumus, taču galvā dunēja, pakrūti žņaudzīja bailes un bija grūti koncentrēties.

Tomēr dažus faktus izmest no prāta neizdevās. Seihana bija noslepkavojusi venēciešu kuratoru, lai dabūtu obelisku. Aukstasinīgi. Un toreiz, pirms dažiem gadiem, kad abi tikās pirmo reizi, Seihana pat bija mēģinājusi viņu nogalināt.

Prātā atbalsojās Nasera brīdinājums.

Jums būtu jāzina, ar ko esat sapinies.

Grejs nezināja.

Beigu beigās viņš nezināja, kam ticēt, kam uzticēties.

Grejs tikai vienu zināja skaidri. No šā brīža viņi vairs nevar atļauties nekādus misēkļus. Jebkura neizdošanās apdraudēja ne tikai viņa dzīvību.

19.05

HERIETA PRETOJĀS, pārbīlī šņukstēdama. - Lūdzu, nevajag…

Sargs kā spīlēs bija sagrābis viņas plaukstas locītavu un piespiedis pie galda, ar otras rokas dūri kā pienaglojis pie galda virsmas viņas apakšdelmu. Lodlampa šņāca tikai dažu collu attālumā.

Annišena turēja atvāztās griežņu spīles virs Herietas izplestajiem pirkstiem un skaitīja tos: - Oliņ, boliņ, džimpiņ, rimpiņ…

Spīles aptvēra Herietas zeltnesi. Spuldzes gaismā vizuļoja laulības gredzena briljants.

-Nē…

Tukšajā noliktavas telpā atbalsojās skaļš krakšķis, un visi satrūkās.

Herieta pagrieza galvu, Annišena iztaisnojās. Sargs, kurš bija turējis Džeku aiz zoda, spiezdams vīru noskatīties gaidāmajā sakropļošanā, iekliedzās un atklumburoja atpakaļ. Viņam no deguna izšļācās asinis.

Džeks trūkās no krēsla, viņš tikko ar galvu bija iebadījis sargam sejā. Vienlaikus viņš izrāva sargam no maksts pistoli un roku dzelžos saslēgtajās rokās pacēla to sev priekšā.

- Noliecies, Herieta! - viņš uzkliedza un šāva.

Sargs, kurš turēja pistoli pie Herietas vaiga, saņēma lodi krūtīs, un nogāzās atmuguriski. Viņa šaujamais klabēdams aizslīdēja pa betona grīdu.

Otrs sargs atlaida Herietas roku un ķēra pēc ieroča.

BUM!

Herieta ar acs kaktiņu redzēja vīrieša vaigu un ausi izšķīstam asiņainas miesas mākonī. Taču pati visu uzmanību pievērsa Annišenai. Tā jau bija nometusi grieznes, kas klaudzēdamas nokrita uz grīdas, un pagrāba pistoli, kas atradās uz galda. Strauji kā zebiekste viņa pagriezās pret Džeku.

Herieta, kuras izstieptā roka joprojām bija uz galda, pasniedzās, pagrāba lodlampu un pavērsa liesmu pret sievietes roku. Annišena iekliedzās. Roka parāvās sāņus, pistole izšāva, un lode rikošetā atsitās pret cementa grīdu. Sievietes piedurkne aizdegās, viņa atkāpās un izmeta pistoli no rokām.

Džeks izšāva, taču sāpes šķita Annišenu paskubinām.

Viņa palēca malā, apgāza galdu un, degošajai piedurknei noplīvojot, iemetās sānu durvīs.

Džeks viņai nopakaļus raidīja divas lodes, taču tad pieskrēja pie Herietas, ātri pieslēja sievu stāvus, apskāva un steidzināja doties uz kāpņu pusi. - Mums jātiek prom. Šāvieni…

Augšstāvā jau atskanēja saucieni. Šāvienu blīkšķi bija sadzirdēti.

- Uz kravas liftu! - Džeks rādīja.

Abi piejoņoja pie atvērtās lifta kabīnes - protēzes dēļ Džeks mazliet piekliboja. Iegājis kabīnē, Džeks aizrāva ciet restotās koka durvis un nospieda sestā stāva pogu. Otro no augšas.

- Galveno stāvu stingri apsargā. Dosimies augšā. Sameklēsim ugunsdzēsēju kāpnes…. tālruņa automātu… vai kādu paslēptuvi.

Lifts slīdēja garām galvenajam stāvam, un viņš ievilka Herietu stūrī. Bija dzirdami saucieni. Tumsu pāršķēla kabatas lukturīšu stari. Tur bija vismaz divdesmit vīru. Džekam taisnība. Viņiem jāatrod cita izeja vai arī jāizdomā, kā pasaukt palīgā. Ja neiznāks, jāizspriež, kur varētu patverties.

Lifts turpināja slīdēt augšup.

Džeks turēja sievu savās rokās.

Viņa piespiedās klāt. - Džek… kā…. Tu biji…

- Kā dārzenis? - Džeks pašūpoja galvu. - Apžēliņ, Herieta, vai tiešām tu domāji, ka man ir jau tik čābīgi? Es zinu, viesnīcā sanāca diezgan draņķīgi. Piedod, ka tev iesitu.

Viņa balss pēdējā teikumā aizlūza.

Viņa pieķērās vīram, apliecinādama, ka pieņem atvainošanos.

- Man palika bail, vai tev no sitiena ar elektrošoku nav kaut kas sagājis grīstē ar nerviem. - Viņa atkal apskāva Džeku. - Paldies dievam, ka nav.

- Sāpēja pēc velna. Vēlāk, kad man kļuva skaidrs, ka tu tikai izlicies dodam man tās sasodītās tabletes, es sapratu - tu gribi, lai satrakojos un notēloju, ka man ir daudz sliktāk, un tad mani vairs tā neuzmanīs.

Viņa pacēla galvu. - Tātad tu visu laiku izlikies?

- Nu, apčurājos gan pa īstam, - viņš īgni attrauca. - Bet šie tak neveda mani uz ateju!

Lifts apstājās.

Džeks atvēra durvis, pamāja ar roku, aicinādams sievu sekot, un aiztaisīja durvis, tad cauri koka durvju restēm piespieda pagraba stāva pogu, un kabīne sāka slīdēt lejup.

- Nevienam nav jāzina, kurā stāvā mēs izkāpām, - viņš skaidroja.

Abi devās noliktavas tumsā. Te bija pilns ar vecu aparatūru.

- Cik noprotams, šī ir veca konservu fabrika, - Džeks sprieda. - Te bus papilnam labu paslēptuvju.

Zemākos stāvos atskanēja iepriekš nedzirdēts troksnis. Rējieni… uzbudināti un nikni.

- Viņiem ir suņi, - Herieta čukstēja.

14. DZELMJU DĒMONI

..

7. JŪLIJS, 04.45. Pusatas sala

RĀPŠANĀS PĀRI TĪKLAM aizņēma pārāk ilgu laiku.

Kamēr Monks ar savu armiju līda pāri nedrošajam jumtam, negaisa epicentrs aizslīdēja tālāk uz jūras pusi. Austrumu pamalē kā cunami vilnis pacēlās taifūns, jebkurā brīdī draudēdams nogāzties pāri salai.

Vējš jau sāka celties.

Tīkls iegrabējās, un Monks pieķērās stiprinājumiem. Pērkons dārdināja kā lielgabalu grāvieni, un melnajās debesīs apžilbinoši šķīda zibens bultas. Mākoņiem paveroties, lietus asi pātagoja brāzmainos viļņus.

Krampjaini ieķēries tīklā, Monks blenza lejup.

«Jūru valdniece» šūpojās lagūnā, spoža un aicinoša.

No tīkla apakšpuses izlocījās virves un kā čūskas aizvijās līdz helikoptera pacelšanās laukumam uz sauļošanās klāja. Monks vēlējās, kaut uz klāja joprojām būtu helikopteri, taču šie putniņi bija aizlaidušies no būrīša, vēl pirms kuģis iespraucās salas lagūnā.

Palika tikai Raidera laiva.

No tīkla nokrita vēl dažas virves, un tagad tur vējā līgojās apmēram ducis.

Džesijs izkliedza dažas pavēles malajiešu valodā. Jaunais sanitārs atradās tikai trīsdesmit jardu attālumā, taču lielāko daļu viņa teiktā vējš aiznesa prom. Džesijs sēdēja uz tīkla, sakrustojis kājas. Viņš pavicināja roku un norādīja lejup.

Tuvākie iezemieši ar galvu pa priekšu izspraucās cauri tīklam un šāvās lejup kā pelikāni, kas metas jūrā. Monks vērās cauri tīkla spraugām. Visi trīs atkal parādījās skatienam, pieķērušies virvēm, un lietpratīgi slīdēja lejup, un tikmēr viņiem pievienojās citi.

Armija sāka no jauna līst uz priekšu, plūstot virvju virzienā un pa vienam laižoties lejup. Monks devās pa tiltiņu un nonāca pie Džesija brīdī, kad Raiders satvēra virvi un izlēca cauri tīklam. Miljardieris ne uz mirkli nesaminstinājās.

Monks saprata viņa vēlmi steigties.

Tīkla tālākajā malā iespēra zibens. Atskanēja apdullinošs pērkona grāviens. Gar tīkla skeletu uz visām pusēm izšāvās zilas dzirksteles, taču, nenonākušas līdz cilvēkiem, noplaka. Gaiss stipri oda pēc ozona.

- Neturieties pie metāla! - Monks sauca.

Džesijs pamāja un atkārtoja brīdinājumu malajiešu valodā.

Pēc brīža Monks nosēdās blakus Džesijam. - Kāp lejā! - viņš nokomandēja un parādīja lejup.

Džesijs pamāja. Mirklī, kad viņš kāpa nost no tiltiņa, salai pāri brāzās vētra, un, rēkdams kā kravas vilciens, nāca pēkšņs strauja vēja

pūtiens. Džesijs nepaguva pieķerties, atbalstīties, un brāzma nostūma viņu nost no tiltiņa. Jauneklis novēlās uz neizturīgā maskēšanās tīkla, kas nebija paredzēts šādam smagumam, un izgāzās tam cauri.

Monks lēcienā sakampa jauno vīrieti aiz kājas. Protēze cieši aptvēra Džesija potīti, pagūstot sagrābt viņu gaisā. Džesija svara vilkts, Monka plecs aizsvilās sāpēs. Jaunais sanitārs karājās kājām gaisā, klaigādams hindu lāstu virteni… vai lūgšanu, kas to lai zina.

- Virve! - Monks uzbļāva jauneklim.

Desmit pēdu attālumā karājās tīklam piestiprināta tauva.

Monks jaunekli iešūpoja. Džesijs saprata viņa nodomu, izstiepa rokas un sniedzās pēc virves. Taču tā bija par tālu. Pietrūka tikai vienas pēdas.

- Es tevi metīšu.
- Ko? Nē!

Taču izvēles nebija.

Monka plecs dega kā ugunīs, un viņš vēl pēdējoreiz iešūpoja Džesiju.

- Aiziet!

Monks pasvieda sanitāru uz virves pusi.

Džesijs iepinās virvē, pūlēdamies satvert mitro tauvu. Viņš krita lejup, vicinādamies rokām un kājām. Visbeidzot viņam izdevās aizāķēt kāju un rast atbalsta punktu, šādi apturot kritienu. Džesijs pieķērās pie virves, piespiedās tai ar vaigu. Lūpas nedzirdami veidoja pateicības lūgšanu - vai arī Monka virzienā raidītu lāstu.

Kad jauneklis bija drošībā, Monks apvēlās atpakaļ uz tiltiņa un piesardzīgi līda tālāk. Vēja raustīts un purināts, viņš beigu beigās nonāca pie piestiprinātajām virvēm.

Aiz muguras atkal noblīkšķēja zibens spēriens.

Pērkonam apstulbinoši nodārdot, Monks pieplaka tīklam. Tas noplivinājās kā tramplīns, un viņš paskatījās pār plecu. Tiltiņa tālākais gals no trieciena palēcās, un koka dēlīši aizdegās. Viens no iezemiešiem, rokas vēcinādams, uzlingoja gaisā, un uz tīkla virsmas abās pusēs krakstēdami izplūda elektriski zili lādiņi. Tomēr akrobāts neskarts nokrita starp saviem ciltsbrāļiem.

Veiksminieks. Tomēr atpakaļceļa vairs nebija.

Atlika tikai viens virziens.

Monks satvēra tuvāko virvi un izspraucās cauri tīklam.

Viņš slīdēja lejup uz lietus apskaloto helikopteru nolaišanās laukumu un mierīgi, bez starpgadījumiem nostājās uz tā.

Pārējā armija sekoja.

Saliecies Monks piesteidzās pie pārējiem. Visi bija sapulcējušies pie kāpnēm, kas veda lejup no nolaišanās laukuma. Džesijs jau izrīkoja cilts locekļus, rādīja uz Monku un uz Raideru. Šeit armija sadalīsies. Monks dosies pakaļ Līzai. Raiders ar Džesiju kāps lejā, atbrīvos ceļu un

sagatavos laivu.

Monkam aiz muguras uz laukumiņa noplakšķēja basas pēdas - no piemirkušā tīkla bija nolaidušies pēdējie kanibālu karotāji.

Monks pagriezās pret Raideru un Džesiju. - Gatavi? - viņš noprasīja.

- Cik nu varam tādi būt, - Raiders attrauca.

Monks pārlaida skatienu triecienvienībai, kas bija bruņojusies ar kaula cirvjiem un kalašņikoviem. Noplaiksnīja zibens, uz mirkli apgaismojot armiju. Pelniem notrieptajās sejās baloja acis.

Šajā īslaicīgajā uzliesmojumā Monkam atkal uzmācās sirdsapziņas ēdas un pašpārmetumi. Viņš tos atgaiņāja. Pie visa vainīgs negaiss, kas uzkurināja bailes.

- Ejam. Sameklēsim manu kolēģi un tinamies prom.

05.02

LĪZA BIJA PIESPRĀDZĒTA pie četrdesmit grādu leņķi sagāzta nerūsējoša tērauda operāciju galda. Viņa karājās aiz paceltajām rokām - plaukstas locītavas bija piesietas plastikas saitēs. Kājas nebija sasietas, taču līdz grīdai nesniedzās. Mugurā bija tikai pacienta uzsvārcis. Ādu klāja aukstu sviedru kārta, plānais kokvilnas audums lipa klāt, un tērauda virsma saldēja muguru.

Viņa gulēja piesieta jau vairāk nekā stundu.

Viena pati.

Cerams, visu aizmirsta.

Vienā pusē tērauda galdam bija paplāte ar instrumentiem, kas paredzēti sekciju veikšanai - skrimšļu zāģis, asais āķītis, asās šķēres, autopsijas adatas, kalts mugurkaula skriemeļu pārdalīšanai.

Doktors Devešs Patandžali bija izņēmis šos rīkus no melnās ādas ķirurgu somiņas, ko bija atvērusi Surina, un kārtīgi sarindojis uz paplātes zaļā auduma. Slīpi sagāztā galda kājgali karājās spainis, paredzēts notecējušo asiņu uzkrāšanai.

Kamēr Devešs izkārtoja instrumentus, Līza bija darījusi visu, lai pārliecinātu viņu atteikties no gaidāmās spīdzināšanas. Viņa mēģināja apelēt pie veselā saprāta, pūlējās pierādīt, ka var joprojām būt noderīga. Tiklīdz Sūzanu atkal sagūstīs, Līza pieliks visas pūles, lai iegūtu pretlīdzekli no sievietes asinīm un limfas. Vai tad viņa jau nebija agrāk pierādījusi savu apķērīgumu?

Taču, lai cik pārliecinoši argumenti izskanēja, Devešs nebija izrādījis, ka dzird kaut vārdu. Viņš tikai izvietoja instrumentus citu citam blakus uz paplātes.

Pēdīgi argumenti pārtapa asarās. Viņa sāka lūgties.

Kad Devešs bija uzgriezis muguru, Līza pievērsās Surinai. Taču šeit cerību nebija vērts meklēt, pretī dvesa vienīgi nāvējoša vienaldzība, seja izskatījās kā izcirsta vēsā marmorā. Vienīgā krāsa bija rubīnsarkanais bindi punktiņš uz pieres, kas atgādināja asins pilīti.

Tad Devešam piezvanīja. Runādams tālruni, vīrietis manāmi atplauka - dzirdētais viņam acīmredzami bija pa prātam. Viņš strauji bēra vārdus arabu valodā. Līza saprata vienīgi vārdu Ang- kor. Pat nepaskatījies atpakaļ, Devešs straujiem soļiem izmetās no telpas, un Surina viņam sekoja cieši pa pēdām.

Līza jau labu laiku karājās, būdama neziņā par notiekošo.

Taču bija skaidrs, kāds liktenis viņu sagaida.

Spodrie instrumenti vizuļoja. Ikreiz, kad Liza sakustējās, asinīm domātais spainis galda kājgalī iegrabējās. Viņu mocīja pārgurums un nospiedošas nāves bailes. Deveša atgriešanās gandrīz vai solīja

atvieglojumu. No gaidīšanas viņa juka prātā.

Tomēr, kad durvis beidzot atvērās, Līza sarāvās un viegli ieel- sās. Nācēju nevarēja redzēt, tomēr bija dzirdama riteņu klaboņa.

Skatienam parādījās slimnīcas ratiņi, ko stūma no aizmugures.

Uz tiem bija novietots sīciņš cilvēka stāvs. Tas bija piesiets aiz rokām un kājām, visu ķermeni klāja audums.

Ierunājās Devešs, pastumdams ratiņus tā, ka tie apstājās tieši pretī Līzai. - Atvainojos par kavēšanos, doktore Kamingsa. Tālruņa saruna aizņēma ilgāku bridi, nekā paredzēts. Aizritēja zināms laiks, līdz izdevās sadzīt pēdas mūsu nepieciešamajam subjektam.

- Doktor Patandžali, - Līza lūdzās, nespēdama novērst acu no ratiņiem. - Nedariet tā…

Devešs nostājās pie instrumentiem. Viņš bija nometis žaketi un aplicis baltu priekšautu. - Tā. Kur mēs palikām?

No sāniem redzeslokā ieslīdēja Surina un rāmi nostājās, rokas uz krūtīm sakrustojusi. Taču acīs negaidīti dzirkstīja uguns. Dusmas.

Devešs turpināja runāt: - Doktore Kamingsa, pirmīt jūs teicāt patiesus vārdus. Jūsu zināšanas ari pētniecības beigu posmā var izrādīties vērtīgas. Tomēr man šķiet, arī šoreiz jums pienāktos saņemt sodu. Kādam jāsedz asins parāds, ko nevaru saņemt no jums.

Līza vērās uz ratiņiem, uz cilvēkbērnu, kas gulēja aizbāztu muti un acis iepletis.

Meitenīte, kurai Devešs bija piedraudējis agrāk, bet tad licis nonāvēt doktoru Lindholmu. Taču šoreiz cita grēkāža nebūs. Devešs no tiesas bija apņēmies upurēt šo jēru Lizas acu priekšā.

Devešs uzvilka lateksa ķirurga cimdus un paņēma skrimšļu zāģi. - Pirmais grieziens allaž ir sāpīgākais.

Brīdī, kad viņš pagriezās, ieblīkšķējās automātu šāvieni - attāli, tomēr skaļi.

Vīrietis sastinga.

Atskanēja vēl viena šāvienu krusa, tā atbalsojās vienu klāju zemāk.

- Tā, atkal! - viņš aizkaitināti izmeta. - Vai tiešām viņi nav spējīgi savaldīt pacientus?

Šāvieni nerimās.

Devešs nosvieda nazi uz paplātes, un pārējie instrumenti ieškindējās. Viņš bija sagriezies un nu pielika asiņaino pirksta galu pie mutes. Savilcis seju neapmierinātā grimasē, Devešs atkal devās uz durvīm.

- Surina, pieskati mūsu viesus. Es tūlīt atgriezīšos.

Durvis aizcirtās.

It kā durvju aizciršanās nestā vējiņa pūsta, Surina pietraucās pie galda, paķēra skrimšļu zāģi un piegāja pie piesietā bērna.

- Nedari viņai pāri, - Līza brīdināja, un balsī ieskanējās

nepārprotami, lai arī nevarīgi draudi.

Surina bezkaislīgi pašaudīja acis Līzas virzienā, tad pievērsās bērnam, pacēla nazi un, tēraudam nozibsnījot, vairākas reizes cirta - saites nokrita zemē. Savādā sieviete paķēra bērnu rokās, piespieda plecam un aizslīdēja durvju virzienā.

Līza dzirdēja klikšķus, durvīm atveroties un aizveroties, un viņa jau kuro reizi palika viena.

Liza sarauca pieri. Viņa atcerējās vienīgo līdzcietības izpausmi, kad šī sieviete bija piedāvājusi šim pašam bērnam konfekti. Līza atsauca atmiņā Surinas skatienu, kad tā nule ienāca telpā - tas bija mežonīgs, nevaldāms, kā lauvenei. Viņa bija zvēroti nikna. šķita, ka lauvenei tomēr saglabājusies līdzcietība pret visvājākajiem. Iespējams, meitenīte izglābta aiz žēlsirdības, lai kaut cik atsvērtu savas pastrādātās ļaundarības.

Lai nu kā - prom viņa bija.

Līza iztēlojās Deveša dusmas, kad tas atgriezīsies, saniknots par vēl vienu izlaušanos. Palika tikai viens cilvēks, uz kuru izgāzt aizkaitinājumu. Līza pūlējās izrauties no saitēm. Spainis grabēja un rībēja.

Šāvieni nerimās, daži blīkšķi skanēja tuvāk, citi tālāk un nāca no dažādām pusēm. Liza noģida, ka uz kuģa norisinās vairāk nekā tikai viena kauja. Viņa mēģināja saskatīt, kas īsti notiek.

Stikla šķindoņas pavadīta, norībēja automātu šāvienu kārta - šķiet, tikai dažu jardu attālumā. Tai sekoja šāvienu uguns atplaiksnijums, kliedzieni un ērmīgs gaudojošs kaujas sauciens. Sadursme turpinājās bezgalīgi garu minūti.

Durvis viņai aiz muguras atsprāga vaļā.

Līza pamira.

Skatienam parādījās puskails, melni notriepts stāvs, tā deguns bija noasināta ilkņa caurdurts un galvu rotāja smaragdzaļu spalvu cekuls. Viņš nesa uztrītu asmeni, un roka līdz elkonim bija asinīs.

Bailēs sastingusi, Līza piespiedās pie galda virsmas.

- Nāciet šurp! - bļāva pazīstama balss.

Henrijs.

Aiz muguras nodipēja zābakos ieautu kāju soļi. Starp plaukstas locītavām ieslīdēja vēss asmens. Plastikas saites ar paukšķi pārplīsa. Līza nošļuka no slīpā galda un ar pūlēm novaldījās ne- saļimusi. Viņu kāds notvēra.

Un iečukstēja ausī:

-Ja tev ir apnicis te nīkt, pametīsim šim Mīlestības kuģītim gaisa skūpstu.

Viņa drebēdama ieslīga vīrietim rokās, atvieglojums bija laupījis spēkus.

- Monk…

05.19

KAD VIRS GALVAS, divus klājus augstāk, izvirda automātu uguns šalts, Devešs uzreiz bija nopratis, ka tā nevēsta neko labu. Tā atskanēja no pētniecības spārna puses.

Viņš stāvēja zemākā klāja gaiteņa vidū, septiņu sargu un to somāliešu komandiera ielenkts. Šeit uz paklāja straumēm plūda asinis - taču līķus nekur neredzēja.

Šāvieni skanēja augstāk.

Devešs pacēla galvu. Viņš nepaspēja pat sakustēties - visu kuģi satricināja kaukoņa, izsludinot vispārējo trauksmi.

Kas te notika?

Apšaude augstākos klājos turpinājās. Arī šoreiz tā dārdināja no pētniecības spārna puses.

- Atkāpties! - Devešs uzbļāva un ar spieķi norādīja uz kāpnēm.

Sargi, visi kā viens pagriezās un devās uz to pusi, taču gabaliņu tālāk gaiteņu krustojumā skrējienā pazibēja neliela auguma cilvēks - no galvas līdz kājām melni noziedies baskājis, kura apģērbs bija spalvas un graboši kauli.

Salas kanibāls.

Viņam rokās bija trieciensautene.

Sargu komandieris izlamājās.

Aiz muguras atskanēja šāvieni. Lodes ieurbās gan paklājā, gan sienās. Viens no sargiem nogāzās kā nopļauts. Atsitoties pret grīdu, viņam no deguna un mutes izšļācās asinis. Pārējie pieplaka sienām un atbildēja ar pretuguni. Somālietis aizvilka Devešu sev aiz muguras, pieliecās un atšaudījās, izmantodams pistoli, ko turēja otrā rokā.

Taču tur neviena nebija.

Pavērās sānu durvis, parādījās kaulu cirvis un iegrima dziļi kāda sarga galvaskausā, un durvis uzreiz aizcirtās. Sargs paslīdēja uz priekšu, cirvja kātam šūpojoties pakausī, un sabruka uz paklāja.

Cits iešāva durvīs. Lodes iztriecās tām cauri.

Taču Devešs redzēja, ka uz durvim rakstīts: «Tikai personālam». Tās veda uz izpriecu kuģa iekšieni. Slepkava katrā ziņā jau ir tālu.

Vēl viens kanibāls.

Kuģī bija sācies uzbrukums, tā nocietinājumi bija pārrauti.

Dobji atbalsojoties, automātu šāvienu kārtas nodārdēja citā vietā. Ja tā turpināsies, kuģis pāries ienaidnieka rokās. Somāliešu komandieris nostājās Devešam blakus. Dzīvi palikušie sargi bija gatavībā, daļa stāvēja pagriezušies uz vienu gaiteņa galu, daļa - uz otru galu, turklāt uzmanīja visas durvis.

- Ser, jānogādā jūs kādā drošā vietā, - somālietis ierūcās.
- Kur tāda būtu? - Devešs pa pusei izdvesa.

- Uz kuģa vairs ne. Varam iesēsties laivā, nogādāt jūs ciematā un apsargāt tur. Sapulcēšu kādu simtu vīru, paņemsim bruņojumu un atgriezīsimies attīrīt kuģi.

Devešs pamāja. Iekams situācija nav normalizējusies, viņš negribēja atrasties uz kuģa.

Somālietis ātrā solī veda Devešu uz kāpnēm. Nopakaļus traucās trauksmes signāla kaucieni un automātu uguns rīboņa. Visi steidzās lejup. Pa ceļam viņi pagāja garām četriem pirātu līķiem.

Nonākot nolaižamajā piestātnē, Devešs pēkšņi apstājās.

-Ser?

- Mazliet vēlāk.

Ar katru klāju, kas tuvināja viņu piestātnei, Deveša niknums bija pieņēmies spēkā. Viņš nepametīs kuģi neatriebies. Vīrietis devās vēl zemāk pa kāpnēm.

Kuģa iekšienē.

Tur bija izvietotas vairākas slēgtas tilpnes.

Pirms aiziešanas viņš sarežģīs dzīvi tiem, kuri sadomājuši ieņemt kuģi. Cīnīsimies pret uguni ar uguni.

Ne jau salā vien mājoja kanibāli.

05.22

SŪZANA STĀVĒJA džungļu malā un raudzījās uz «Jūru valdnieci». Pāri ūdens klaidam zvanīja trauksmes kaucieni, kurus pārtrauca slāpēti šāvienu būkšķi.

Uzbrukums ritēja pilnā spēkā.

Viņa baiļodamās piespieda rokas pie vēdera un sāka lūgt dievu.

Mežā visapkārt šur tur atskanēja klusi troksnīši - nošvīkstēja mitra lapa, nošļakstēja dubļi. Pavadoņi pamazām tuvojās, apņēmības pilni apsargāt savu karalieni, bet vienlaikus, ziņkāres mākti, tie nāca vērot uguņošanu.

Tieši pretī, krastā, izvilkta smiltīs, gulēja vienkoča kanoe, jebkurā brīdī gatava aizvizināt viņu uz Raidera kuģi.

Ja vien tā vispār jebkad tur dosies.

Sūzana saspieda pirkstus dūrē tik cieši, ka tie iesāpējās.

Kaut nu viņiem izdotos.

05.23

IETINIES PONČO, Rakao gaidīja savā džungļu slēptuvē. Infrasarkano staru binoklī viņš vēroja, kā vienība savelk loku ciešāk.

Vairs nebija jāgudro, kur palikuši pārējie izbēgušie gūstekņi. Pirms dažām minūtēm kāds no sargiem bija pamanījis aizdomīgas kustības virs izpriecu kuģa. Rakao bija novērsis uzmanību no mērķa un nopētījis kuģi. Lai gan virs kuģa nekādu kustību neredzēja, viņš tomēr bija ievērojis vētras atraisītus striķus karājamies no tīkla līdz pat helikoptera nolaišanās laukumam.

Virves.

Rakao nedzirdami nolādējās. Bija skaidrs, kas tiek plānots.

Uzbrukums no tīkla tiltiņa.

Rakao šajā salā bija nodzīvojis desmit gadu, par vadoni kļuvis, gūstot uzvaru vairākos asiņainos apvērsumos, un tagad valdīja pār pirātu klanu, kas šeit mita jau simt gadu. Taču viņa godkāre neaprobežojās pat ar laupījumu no izpriecu kuģa un melnajā tirgū piedāvātajiem vergiem. Doktors un organizācija, kuras pirmsākumi meklējami vairāk nekā gadsimtu senā vēsturē, viņam dāvāja iespēju iziet un sirot plašākā pasaulē. Te godkāre un nežēlība tika atzīta un atalgota.

Sapratis, ka ienaidnieks spējis viņu apvest ap stūri, Rakao nošņācās, taču viņam pietika prāta nezaudēt savaldīšanos. Ciematā virs Rakao mājas durvīm bija pienaglota viņa priekšgājēju izkaltušo mēļu rinda. Viņš nebija izkarojis šo amatu, rīkodamies pārsteidzīgi un pārdroši.

Neatraudams skatienu no mērķa, Rakao lika sakarniekam nodot pavēli: atkāpties trīsdesmit jardu, tad sazināties ar kuģi un brīdināt par gaidāmo uzbrukumu. Taču, kamēr Rakao gaidīja, atskanēja kliedzieni, tiem sekoja trauksmes signāls. Brīdinājums bija nācis par vēlu.

Lai tā būtu…

Rakao palika savā postenī.

Ja zaglīgais uzbrukums kuģim neizdosies, sakarnieks viņam 0 par to ziņos. Ja izdosies, Rakao zināja, kur uzvarētāji beigu beigās ieradīsies.

Galvenā trofeja bija šeit.

Rakao vēroja mērķi, kas stāvēja džungļu malā.

Ilgi jāgaida nebūs.

05.33

MONKS BRĀZĀS LEJUP pa pēdējo kāpņu posmu. Viņam sekoja Liza ar diviem Pasaules Veselības organizācijas zinātniekiem, holandiešu toksikologu un amerikāņu bakteriologu.

Kāpņu apakšā sakrituši gulēja divi pirāti, un zem viņiem pletās asins lāma. Soli nostāk stāvēja kanibāls, ar roku rādīdams, ka drīkst iet tālāk.

Tas bija kārtējais Raidera izliktais ceļa rādītājs. Cauri ieņemtajam kuģim bija nosprausts drošs ceļš, līkumots maršruts, kas veda pa kāpnēm, pasažieru gaiteņiem, ārējo klāju, pat cauri virtuvei. Šur tur ik pa laikam atskanēja spontānu šāvienu troksnis.

Vismaz trauksmes signālu kaukoņa beidzot bija mitējusies.

Tiesa, nav zināms - tas bija labi vai slikti.

Monks veda pārējos pār asinīm notraipīto kāpņu laukumiņu, no kura tie nonāca galvenajā labās puses gaitenī. Tagad viņi atradās zemākajā klājā - vienā augstumā ar ūdenslīniju. Šajā līmenī atradās Raidera laiva. Monks dziļi ievilka elpu un mēģināja orientēties. Šajā klājā atradās nolaižamā piestātne, kā arī teātra zāle, bērnu aprūpes centrs, videospēļu salons un diskotēka Mid- night Blue. Raidera laivas rampa bija tuvāk kuģa priekšgalam.

- Nāciet šurp! - viņš pagriezās pa labi, apstājās un atkal pagriezās. - Nē, te!

Viņi devās tālāk kopā ar iezemiešiem, kas sekoja pa pēdām.

Klāja vidus kāpnēs, kas atradās netālu no ieejas nolaižamajā piestātnē, pazibēja pazīstamās noplukušās uniformas.

Pirāti.

Abas puses pamanīja viena otru vienlaikus.

Monks ievilka Līzu nišā.

- Gulies!

Grupiņa izklīda citās durvju ailās vai noslēpās aiz kolonnām. Kādam kanibālam tika iešauts galvā un viņš atmuguriski nozvē- lās uz grīdas. Taču Monka vienība bija krietni lielākā skaitā un atbildēja ar nerimtīgu pretuguni, kas plosīja gaiteņa sienas. Trīs pirāti krita. Dzīvi palikušie bēga, un garākais iestūma kādu tievu, slaidu vīrieti sev pa priekšu kāpnēs.

Monks palaida dažus kanibālus sev pa priekšu. Viens no tiem izrāva no beigtā pirāta rokām ieroci, un aizmeta savu kūpošo šauteni. Cits ieknieba līķim vaigā. Ne jau izrādīdams pieķeršanos. Pārbaudīja, cik maiga gaļa.

- Tas bija Devešs, kas aizlaidās, - ieteicās Liza, kas turējās līdzās Monkam un rādīja uz kāpnēm, kurām abi nupat bija paskrējuši garām. - «Ģildes» vadonis uz kuģa.

Monks pameta skatienu uz nolaižamo piestātni.

- Viņi noteikti iecerējuši aizlaisties uz pirātu pilsētiņu un sapulcināt papildspēkus.

Šāda doma uzkurināja spēkus, un Monks ar sparu metās uz kuģa priekšgalu, pa ceļam prātodams, vai papildspēki jau nedodas šurp, ataicināti pa rāciju.

Ieskrējis gaiteņa līkumā, Monks ieraudzīja atvērto durvju aiļu, kas veda uz Raidera privāto laivas rampu.

Beidzot klāt!

Taču viņš pat nepaguva ne soli paspert, kad gaitenī aiz muguras atskanēja spalgi kaucieni.

Monks pagriezās.

Pa klāja vidus kāpnēm gaiteni nokūleņoja apmēram divpadsmit puskailu cilvēku - ģērbti notašķītos, saplēstos pacientu virs- svārčos, tie mežonīgi, juceklīgi ārdījās un plosījās. Locekļi čūloja un suloja. Asiņainas lūpas bija atieztas mežonīgā ņirdzienā. Pat no piecdesmit jardu attāluma Monks strutainajās acis redzēja glāžainu neprāta spīdumu.

- Pacienti, - Līza nočukstēja, satvēra Monku aiz rokas un pavilka atpakaļ. - Viņiem ir katatonā psihoze. Tādi uzbrūk ikvienam. Viņus noteikti palaidis vaļā Devešs.

- Maita tāds! - Monks ar rokas mājienu lika pēdējiem savas vienības locekļiem nozust skatienam aiz gaiteņa pagrieziena. Viņš steidzās uz atvērto Raidera piestātnes durvju pusi. Priekšā gaitenī no līkuma uz kuģa kreiso pusi atskanēja kliedzieni.

No tās puses atskanēja soļu dipoņa, tā nāca aizvien tuvāk.

Monks pacēla ieroci, taču no līkuma izskrēja pazīstams stāvs. Tas ar vienu roku pieturējās pie ārējās sienas, lai nepakristu. Džesijs ieraudzīja Monka vienību, un viņa seja atvieglojumā atplauka. Viņam sekoja septiņu kanibālu grupiņa. Pēdējie divi balstīja trešo, kuram no plēstas brūces kaklā bagātīgi plūda asinis. Spriežot pēc zaļā ķirurga virsvalka, tas bija Pasaules Veselības organizācijas ārsts.

Abas grupiņas sastapās pie atvērtajām piestātnes durvīm.

- Jūs tomēr esat klāt, - jaunais sanitārs izdvesa.

Kņadas piesaistīts, sava kanibālu pulciņa pavadībā durvīs parādījās Raiders. Viņš oda pēc benzīna un berza rokas eļļainā lupatā.

- Kas jauns?

Monks nenoteikti pakratīja galvu. - Degvielu iepildīji?

Miljardieris pamāja. - Laiva gatava.

Džesijs ļāvās, lai Liza viņu apskauj un tad ar galvas mājienu vērsās pie abiem pārējiem Pasaules Veselības organizācijas speciālistiem. - Doktor Bārnhart, doktor Miller. - Viņš norādīja ar roku uz vīru zaļajā virsvalkā. - Man vajadzēs jūsu palīdzību.

Kanibāli nolaida ievainoto uz grīdas. No brūces kaklā straumēm

plūda tumšas un biezas asinis.

Līza nometās ceļos vienā pusē, abi ārsti otrā. Džesijs jau bija norāvis kreklu un pasniedza to Līzai. Viņa to sažmiedza murskulī un piespieda pie ievainojuma.

Vīrietis noraustījās konvulsijās un atklepoja asinis. Tad gulēja rāmi un nekustīgi, acīm vaļā. Tikai krūtis mazliet saguma, saplokot, kad viņš izpūta pēdējo dvašu.

Neatlaidusi sagumzīto kreklu no brūces, Līza pārbaudīja pulsu vīrieša kakla otrā pusē. Un papurināja galvu. Vairs nekas nebija līdzams.

Kamēr viņa darbojās, Džesijs, slaucīdams pieri un notriepdams to ar asinīm, stāstīja par notikušo:

- Mēs viņu izglābām. Viņam uzbruka kāda paciente. Nācās sievieti nošaut. Bet no tilpnēm nāk citi. Tie klīst pa zemākajiem klājiem, kāpj aizvien augstāk. Viņu ir simtiem.

Kā apliecinot teikto, atbalsojās mežonīgi auri, ko aprāva šauteņu zalves.

- Laiks pamest kuģi, - Raiders mudināja.

Monks pagriezās pret austrālieti. - Cik tavā laivā var sasēsties?

- Sēdekļi ir seši… bet varam iespiest vēl vienu vai divus. - Raiders pārlaida skatienu cilvēkiem, kas bija sapulcējušies piestātnē.

Džesijs papurināja galvu un soli atkāpās.

- Es nekur nebraukšu.

Līza satvēra viņu aiz elkoņa. - Džesij!

- Kādam jāaizstāv pieaugušie un bērni, kas palika uz klāja - gan no pirātiem, gan no šā ārprāta. Viņu vienīgā cerība ir vietējie. Tie mani pazīst. Mani viņi klausīs.

Doktors Bārnharts nostājās jaunajam sanitāram blakus.

- Es viņam palīdzēšu. Mēs iebarikadēsimies, kā vien spēsim. Savāksim visus, cik varēsim. Gaidīsim jūs.

Doktors Millers negribīgi pablenza uz atvērtajām durvīm un paskatījās uz mirušo ārstu. - Tie… tie ir mūsējie. Mūsu draugi un kolēģi. Mēs nevaram viņus atstāt.

Līza katru pēc kārtas apskāva. Henrij… - viņa pa pusei lūdzoši pačukstēja pēdējam, ko apkampa.

Vecākais vīrs aši apskāva sievieti un pastūma viņu uz atvērto durvju pusi. - Izglāb Sūzanu. Pretlīdzeklis jānogādā tur, kur «Ģilde» nevarēs to aizsniegt - tas ir svarīgāk par mūsu dzīvībām.

Līza pamāja un ļāva Monkam sevi pagriezt.

Abi sekoja Raideram un izgāja piestātnē.

Tikko viņi ieraudzīja Raidera laivu, Monkam saļodzījās ceļgali.

- Jēzus un Marija!

05.43

DEVEŠS GĀJA uz kuģa muzikālā teātra aptumšotās skatuves pusi. Mirguļojošais tumši sarkanais priekškars bija aizvērts. Atrazdamies aiz somālieša platās muguras, viņš devās lejup pa teātra kāpnēm. Pārcietuši uzbrukumu no slēpņa, aizdzīti no nolaižamās piestātnes, Devešs ar sargu bija uzskrējuši augšā.

Lejup kāpt nevarēja.

Vairs ne.

Brēcienu un kaucienu pavadīti, viņi bija uzskrējuši pa kāpnēm. Iepriekš Devešs kuģa tilpnēs bija atvēris visus piecus konteinerus, palaizdams brīvībā tajos iesprostotās šausmas. Tie bija barojušies cits no cita, stiprākie medījuši vājākos.

Kopā vairāk nekā divi simti.

Paredzēti eksperimentiem.

Devešs bija plānojis izmantot šo nesavaldāmo vājprātu, lai izjauktu uzbrucēju gudros plānus, lai aizkavētu viņus pēc iespējas ilgāk, līdz viņš atgriezīsies ar karapulku, granātām un automātiem. Tad viņus visus apkaus kā cūkas.

Viņš no jauna ieņems kuģi.

Taču šimbrīžam viņš bija iekritis pats savā slazdā.

Bēgšanas plānu bija licis priekšā somāliešu miesassargs. Lai nonāktu nolaižamajā piestātnē, somālietis bija vadījis Devešu pa durvīm, kas ieveda kuģa trīsstāvu teātra zāles augšējā balkonā. Tad pa teātra kāpnēm viņi nokāpa uz klāja, kur atradās nolaižamā piestātne.

Teātra zāles durvis atradās gaiteni tieši iepretim piestātnei. īss pārskrējiens, un viņi naski pametīs šo ellišķīgo kauju.

Mērodams pēdējos pakāpienus, Devešs atspiedās pret spieķi.

Somāliešu karavīrs pacēla roku un devās uz durvju pusi. - Pagaidiet. Es paskatīšos, vai gaiss ir tīrs. - Otrā rokā viņš turēja lielu pistoli.

Tumšādainais vīrietis pagrūda durvis, pa nelielo šķirbiņu, vispirms pavērzdams pistoli, ieskatījās gaiteni. Viņš brīdi nogaidīja, tad pagrūda durvis platāk. Pēc tam pagriezās un atvieglots paziņoja:

- Gaitenī neviena nav.

Devešs spēra soli uz priekšu, taču pāri vīrieša plecam pamanīja kādu kustību. No paslēptuves - lūkas, kas veda lejup uz nolaižamo piestātni, - bija iznācis spalvām izrotājies kanibāls.

Viņš bija uzvilcis loku.

Druknais somālietis laikam bija pamanījis Deveša seju pārvēršamies un, pat nepagriezies, sāka šaut uz labu laimi.

Trīs lodes kanibālam trāpīja krūtīs, un tas, spalgi iekaucies, nogāzās uz grīdas.

Taču iezemietis jau bija paguvis palaist šaujamloka stiegru vajā.

Bulta ieurbās komandierim kaklā un izspraucās no skausta kā asiņaina mēle. Druknais vīrietis salīgojās, klupa un nosēdās uz grīdas. Taču nenovērsa pistoli no durvīm.

Tomēr kanibāls vairs necēlās, un gaitenī iestājās klusums.

Devešs saprata, ka jāriskē. Viņš piesteidzās pie sarga.

- Palīdziet! - vīrietis gārdza, sāpēs sašķobījis seju, un atgāzās, atbalstīdamies uz rokas. Otrā roka drebēdama joprojām turēja pistoli.

Devešs iespēra somālietim pa roku, un sargs, to negaidīdams, nogāzās garšļaukus. Bultas uzgalis nošņirkstēja pret cieto koka grīdu. Devešs ar celi piespieda vīrieša plecu pie grīdas un aizsvieda spieķi. Bija vajadzīgs labāks ierocis. Viņš lauza pistoli sargam no rokas.

Taču druknais vīrietis negribēja padoties, sāpēs un dusmās žņaudzīdams pirkstus.

- Laid vaļā! - Devešs uzlika celi uz bultas resgaļa, kas rēgojās ārā no kakla.

Cīniņu pārtrauca skaļš krakšķis, plīstot kokam.

Teātra zāles pretējās sienas durvis atsprāga vaļā. Devešs izrāva pistoli un pagriezās. Šurp steidzās cilvēka stāvs smalkām kājām - sieviete plandošā zīdā, kas bija nošķiests asinīm.

- Surina!

Taču viņa neieradās viena.

Sievieti vajāja saniknotu cilvēku varza. Adrenalīna un izsalkuma trenkti, tie cits pakaļ citam iespiedās zālē. Daži paslīdēja uz noslīpētās koka grīdas, nogāzās, atspiedās uz rokām, uzreiz lēca kājās, mežonīgas medīšanas dziņas pārņemti. Taču jūklis pie durvīm, kur visi krita cits pār citu, deva iespēju Surinai tikt līdz zāles vidum, līdz vajāšana atsakās.

Devešs pietrausās kājās, sievietes ierašanās bija viņā izraisījusi gan šausmas, gan ari atvieglojumu.

Viņam negribējās būt vienam.

Surina paskrēja sāņus, neapstādamās pieliecās un pagraba aizmesto spieķi. Nākamajā acumirklī koka maksts noslīdēja no tērauda asmens. Viņai rokās bija zobens.

Devešs devās uz atvērtajām durvīm. - Skrien šurp!

Turēdams pistoli ar abām rokām, viņš pārlēca pāri somālietim, kas, būdams uz bezsamaņas robežas, novaidējās. Uz tumšās koka grīdas krājās asins peļķe. Tas ir labi, šis mirstošais var aizkavei cilvēkēdājus, piesaistīt to uzmanību.

Pēdām skarot zemi, Devešs juta dzēlienu abās pacelēs.

Izbrīnīts viņš spēra soli uz priekšu, taču piepeši kājas vairs nespēja noturēt viņu stāvus. Nonācis durvju ailē, viņš noslīga uz ceļa un nozvēlās uz elkoņa. No rokas līdz pat galvai izšāvās asas sāpes. Ar

acs kaktiņu viņš redzēja Surinu sev aiz muguras izslie- namies taisni. Vienā rokā viņa turēja zobenu, no kura smailes pilēja asinis.

Kārpīdamies Devešs pūlējās piecelties, taču vairs nevaldīja pār kājām. Bikses zem ceļgaliem iekrāsoja asinis. Surina paslīdēja garām un izgāja pa durvīm, un viņam kļuva skaidrs. Tā maita bija pāršķēlusi viņam paceles cīpslas.

Sieviete pāršāvās pari gaitenim un pazuda piestātnes tumsā.

- Surina!

Devešs mēģināja rāpot, vilkdams kājas pa zemi.

Pie pistoles.

Taču, asiņu pievilinātas, viņu sakampa rokas un ieurbās miesā. No aptumšotā teātra dziļumiem atskanēja sarga pirmsnāves kliedziens. Devešu vilka tam klāt, un viņa plaukstas ķēra paša asins sliedi, pirksti meklēja atbalsta punktu, vēl beidzamo žēlsirdību.

Tādu viņš nesagaidīja.

05.45

KAMĒR NO AUGŠAS atbalsojās kliedzieni un šāvieni, Līza piebiedrojās Monkam, kas stāvēja piestātnes kāpņu apakšā. Miklais vējš uzdzina drebuļus.

Raidera privātā piestātne bija neliela tērauda rampa, te oda pēc benzīna un eļļas. Tās vidū atradās kaut kas līdzīgs izpriecu parka vilcieniņa alumīnija sliedēm, kas aizstiepās lejup pa rampu līdz atvērtajai lūkai kuģa korpusa sānā. Lūkā aicinoši melnēja lietus un brāzmu satricinātais lagūnas klajš.

Taču viņas kolēģa uzmanību bija piesaistījis tas, kas atradās uz sliedēm.

- Sasodīts, tā taču nav laiva! - Monkam paspruka.

Raiders steidzīgi stūma abus uz priekšu. - Tā ir lidojošā laiva, draudziņ. Pa pusei hidroplāns, pa pusei motorlaiva.

Monks blenza, muti pavēris.

Līza bija ne mazāk pārsteigta.

Transporta līdzeklis, kas stāvēja uz sliedēm, izskatījās pēc piķējoša vanaga, kas ievilcis spārnus. Kabīnes aerodinamiskais paceļamais jumts sākās priekšgalā. Kuģa pakaļgalā bija divi propelleru motori. Spārni bija saslieti virs kabīnes, to gali saskārās turpat pie astes daļas un propelleriem.

- Tas izgatavots Jaunzēlandes kompānijā Hamilton Jet, - Raiders stāstīja, pārlaizdams ar plaukstu korpusam un vezdams abus pie atvērtās sānu lūkas. - Es to nosaucu par «Jūras šautru». Dubultie divpadsmit cilindru benzīna motori iesūc ūdeni priekšā un izšauj pa pakaļgala dubultajām caurulēm. Kad uzņem ātrumu, atliek tikai izplest salocītos spārnus, un kuģis paceļas debesīs… Pakaļgala propelleri to notur gaisā. - Raiders paplikšķināja pa sānu. - Un skrien kā nelabais, tas nu tiesa. Gan gaisā, gan ūdenī. Vienreiz uzņēmu laiku un izrādījās, ka tā spēj gaisā izspiest līdz pat trīssimt jūdzēm stundām.

Raiders pasniedza roku Līzai un palīdzēja uzkāpt pa piestātnes sliežu pakāpieniem. Viņa pieliecās un ielīda kabīnē. Tā bija apmēram tāda pati kā Cessna kabīne - pilota un otrā pilota sēdekļi priekšā, četri sēdekļi aizmugurē.

Arī Raiders ielīda kabīnē un, pasprucies garām, apsēdās pilota sēdeklī. Monks ierāpās pēdējais un aizvēra lūku.

- Piesprādzējieties! - Raiders uzsauca.

Monks nometās sēdeklī blakus lūkai, gatavodamies ieraut Sūzanu kabīnē, kad motorlaiva nonāks pie krasta. Līza aizlīda uz priekšu un nosēdās blakus Raideram.

- Turies! - viņš lika.

Raiders nospieda podziņu - «Jūras šautra» bez aizķeršanās

nobrauca pa sliedēm un, nedaudz sakratījusies, ieslīdēja ūdenī.

Iluminatoru apskaloja ūdens šalts, kuģa priekšgalam ienirstot dziļāk.

Līza uzreiz dzirdēja dobji ierūcamies jaudīgos motorus. Tie sadrebināja arī sēdekļus.

«Jūras šautra» sāka slīdēt pāri ūdenim, pakaļgalā klusi burzguļodama. Ik pa laikam uzšļācās lietus gāzma, skalodamās pāri kabīnes jumtam.

- Nu tad sākam, - nomurmina ja Raiders un piedeva gāzi.

Laiviņa attaisnoja savu nosaukumu, un kā bulta aizšāvās pāri negaisa plosītajai lagūnas virsmai, iespiežot Līzu atzveltnē.

No sēdekļa, kurā bija atzvēlies Monks, atskanēja atzinīgs svilpiens.

Raiders pagrieza stūri, laiva šāvās pa ūdeni kā pa ledu, un apliecās ap izpriecu kuģa priekšgalu - kā ods gar vaļa purnu.

Līza pacēla acis. Šeit, kur nedzirdēja šāvienu blīkšķus un kliedzienus, «Jūru valdniece» izskatījās rāma un laistījās maigā, negaisa apspīdētā gaismiņā.

Taču viņa zināja, ka uz kuģa nevalda miers.

Iekārtojoties krēslā, viņa sajuta sāpīgi iedzeļam vainas apziņu. Par Džesiju, Henriju un doktoru Milleru. Un par pārējiem. Līzu neatstāja sajūta, ka viņa bēg no cīņas, pamet kolēģus, lai glābtu savu ādu.

Taču izvēles viņai nebija.

Raiders pagrieza stūri pret krastu vietā, kur bija paredzēts satikties ar Sūzanu. Laiva traucās uz tumšo džungļu sienu, kurai apakšā stiepās šaura smilšu strēle.

Viņa klusībā atkārtoja Henrija pēdējos vārdus.

Pretlīdzeklis jānogādā tur, kur «Ģilde» nevarēs to aizsniegt.

Līza vēroja, kā džungļu siena palēnām slejas augšup un krastmalas liedags izplešas.

Tas nedrīkstēja neizdoties.

05.50

RAKAO VĒROJA DĪVAINO peldlīdzekli iznirstam gar kuģa priekšgalu un traucamies taisni virsū viņa postenim. Infrasarkano staru binoklī laiva izskatījās pēc koša tumši sarkana plankuma uz aukstā ūdens.

Viņš deva zīmi vienībai būt gatavībā. Viņa šāviens būs signāls sākt uzbrukumu.

Rakao nolaida binokli, pielika pie acs šautenes tēmēkli un pavērsa to pret mērķi - izbēgušo sievieti. Viņa bija labi redzama - iznākusi no džungļiem un stāvēja krastmalā.

Rakao dzirdēja aizvien skaļāku rūkoņu, laivai tuvojoties.

Sieviete pacēla roku. Tā šķita uztveram mēness gaismu. Taču debesīs mēness nebija.

To redzot, Rakao pārskrēja aukstas tirpas. Taču maoru vadonis neļāva tam novērst uzmanību. Viņam bija jāpilda uzticētais. Visu pārējo varēs noskaidrot pēc tam.

Viens no iezemiešiem izstūma izdobtu kanoe laivu un iegrūda seklumā. Viņš aicināja sievieti līdzi. Viņa piegāja pie ūdens malas, iekāpa laivā un neveikli nosēdās aizmugurē.

Stāvēdams kanoe pakaļgalā, iezemietis pieliecās, gatavs izstumt sievieti pretī motorlaivai. Ilgi nebija jāgaida.

Transporta līdzeklis pieslīdēja klāt un graciozi pagriezās ar labo bortu, pukšķinādams uz vietas apmēram septiņu metru attālumā no krasta.

Sānu lūka jau bija vaļā.

Rakao kabīnes lūkas atverē ieraudzīja vīru.

Ideāli.

Rakao pavērsa šauteni, notēmēja un izšāva.

05.51

NOBLĪKŠĶOT ŠĀVIENAM, Monks salēcās.

Notupies lūkas atverē, viņš redzēja iezemieti, kas atradās aiz Sūzanas, iegāžamies ūdenī. Krītot viņš pagrūda kanoe, un tā aizslīdēja pretī motorlaivai.

Sekoja šāvienu krusa, tumšajos džungļos šķiļot uguntiņu biežņu.

No džungļiem iztenterēja cits iezemietis, tam no krūtīm un pleca plūda asinis. Viņš pastiepa roku pret Sūzanu, kas atradās kanoe, laikam lūgdamies, lai karaliene burve viņu izglābj. Taču atskanēja vēl viens šāviens, iezemieša galva atgāzās un sejas apakšpuse izšķīda.

Vīrietis nozvēlās smiltīs.

Tas bija slazds… un Sūzana bija ēsma.

«Jūras šautras» sānu kapāja ložu krusa, piespiežot Monku līst atpakaļ kabīnē. Raiders rupji nolamājās. Monks taustījās aizmugurējā sēdekļu rindā un beigās sagrābstīja tur nolikto triecien- šauteni.

Taču skarbs sauciens apturēja triecienuzbrukumu motorlaivai.

Klusumā Monks piesardzīgi pielīda pie kabīnes stikla.

Ūdenī līdz ceļgaliem stāvēja vīrietis ar pazīstamo notetovēto seju. Viena rokā Rakao turēja šķēpu, otrā - Sig Sauer pistoli. Izstiepis roku, viņš vērsa pistoles stobru pret Sūzanas pakausi. Kanoe turpināja lēnām slīdēt, un sieviete pieliekusies sēdēja tā aizmu- gurē.

Tumsā mirdzošās Sūzanas acis šausmās bija ka piekaltas Monkam.

Rakao angliski uzsauca pāri ūdens klajam. - Izslēdziet motoru. Izsviediet visus ieročus. Un tad pēc kārtas viens pēc otra Ieciet ūdeni un peldiet šurp.

Monks pagriezās. - Līza, nāc man palīgā. Raider, neizslēdz dzinējus. Kad uzsaukšu, laižam prom, ko kājas nes.

Līza ar pūlēm atsvabinājās no drošības siksnām.

Monks pārlika šauteni otrā rokā, satvēra to aiz laides un izstiepa ārpus lUkas. No «Jūras šautras» korpusa atlēca izšauta lode. Rakao nikni uzbrēca vientuļajam snaiperim. Preci nedrīkst samaitāt. Rakao noteikti zināja, kuras trofejas bija vērts saglabāt neskartas.

Monks izrāpās ārā un nostājās lūkā tā, lai būtu labi redzams. Gar sānu nolaistā vienā rokā viņš turēja šauteni, otru bija paslējis gaisā, pavēris plaukstu.

- Ko tu dari? - Līza čukstēja viņam.
- Esiet gatavi, - viņš klusi attrauca.

-Kam?

Skaidrot būtu pārāk ilgi.

Rakao redzēja viņu iznākam un iesoļoja dziļāk ūdeni. Pistoles stobrs atradās vairs tikai pēdas attālumā no Sūzanas pakauša. Kanoe laiviņas priekšgals bija pavērsts tieši pret «Jūras šautru», Sūzanas svars

to bija mazliet paslējis augstāk.

- Mēs kāpjam ārā! - Monks uzsauca.

Lai apliecinātu savu nodomu nevainīgumu, ar dramatisku žestu viņš pasvieda šauteni sāņus. Tā griezdamās aizlidoja pa gaisu. Kā Monks bija paredzējis, Rakao skatiens, sekodams kustībai, tai aizslīdēja līdzi - mednieka instinkts.

Nākamajā sekundes desmitdaļā Monks lēca. Viņš pasviedās augstu, it kā gribēdams ar visu sparu iegāzties lagūnā, taču piezemējās uz kanoe paslietā priekšgala. No viņa svara un trieciena tas sparīgi iegrima ūdenī, un kanoe pakaļgals uzšāvās augšup kā šūpoles.

Sūzana pārlidoja pāri Monka galvai pretī «Jūras šautrai».

Rakao izšāva, taču kanoe pakaļgala borts uzsita maoram pa roku, un pistole aizkūleņoja pa gaisu.

Monks sev aiz muguras dzirdēja plunkšķi, Sūzanai iekrītot ūdenī.

Tad kanoe nolaidās atpakaļ uz ūdens un Monks nozvēlās vienkoča dibenā. Viņš paslējās uz elkoņa un pamanīja Sūzanas kājas pazūdam motorlaivas sānu lūkā - Liza palīdzēja viņai iekāpt.

Prātīga meiča.

Monks ieaurojās, cik plaušas ļāva. - Raider! Brauc!

Taču «Jūras šautra» palika šūpojamies ūdenī, klusi pukšķinādama.

Monks jau grasījās vēlreiz atkārtot saucienu, bet tad kanoe sazvārojās.

Laivā bija ietrausies Rakao un cēlās kājās. Kanoe griezās, taču viņš lietpratīgi saglabāja līdzsvaru un abām rokām grūda šķēpu Monkam krūtīs.

Monks reaģēja instinktīvi un mēģināja atvairīt nāvējošo dūrienu, satverdams piķi. Protēzes pirksti sakļāvās ap to.

Kļūda.

Ķermeni caururba velnišķīgs elektrības trieciens. Viņš atcerējās, kā Rakao bija izglābis Līzu, uzbrukdams nezvēram ar elektrisko šķēpu.

Monka ķermenis sāpēs sažņaudzās. Muskuļus pārņēma spazmas, kas draudēja pārlauzt kaulus. Tomēr pat cauri sāpēm viņš dzirdēja uzbrucējus atklājam uguni pa «Jūras šautru».

Kāpēc Raiders kavējas?

Monks pretojās elektrošokam. Voltu triecienam vajadzēja viņu beigu beigās nosvilināt, taču viņš izdzīvoja tikai tādēļ, ka mitrā protēze izolēja strāvas triecienus. Taču nāsīs iesitās degošas plastikas smaka.

Raider… tinies taču prom, velns parāvis…

05.54

- GAIDI! - LĪZA PĀRKLIEDZA ložu graboņu gar «Jūras šautras» korpusa sānu.

Liza gulēja, nometusies uz grīdas blakus Sūzanai. Viņa redzēja Rakao, kas ar visu svaru spieda elektrisko šķēpu, tiekdamies iedzīt tā smaili Monkam krūtīs. Monks cīnījās pretī. No protēzes pacēlās melni dūmi.

Kanoe griezās turpat tuvumā… vismaz gana tuvu.

- Aiziet! - viņa iesaucās.

Virs galvas apdullinoši nobaukšķēja hidraulika un «Jūras šautra» izstiepa spārnus, kas izšāvās uz sāniem kā cirvja asmeņi. Tuvākais uzblieza Rakao pa plecu, maors izlidoja no kanoe un, rokas izpletis, iegāzās ezerā.

Šauteņu viesuļuguns uz brīdi aprimās - negaidītais manevrs bija apstulbinājis šāvējus.

Klusumā, no kura zvanīja ausīs, iekliedzās Līza:

- Monk! Paskaties augšup!

****

APDULLUŠAIS MONKS DZIRDĒJA Lizas pavēli.

Pagāja bridis, līdz viņš saprata, ko no viņa grib. Virs galvas kaut kas bija. Viens no «Jūras šautras» spārniem. Nerimdams drebēt, viņš savilka kājas zem sevis, atspērās… un lēca.

Viņš neuzticējās īstās rokas spēkiem. Kūpošie plastikas pirksti aizāķējās aiz spārna balsta, cieši pieķērās un vīrietis novaikstīja seju, raidīdams zīmi, ka laiks šauties prom.

Aiziet…

***

- AIZIET! - LĪZA IEAUROJĀS un, palikdama guļot turpat uz grīdas, pieķērās pie sēdekļu kājām.

Abi dzinēji ierēcās, un Līza, piespiedusies ar vēderu grīdai, juta, ka tā ievibrējas. «JUras šautra» metās uz priekšu, uzgriezdama krastam pakaļgalu. Pārvarējuši mirklīgo apjukumu, šāvēji no jauna atklāja uguni.

Līza redzēja, ka lode ieurbjas Monka labajā kājā.

No kājas liela izšļācās asinis. Seja sāpēs saviebās. Apakšstilbs ieliekts karājās, Monks locījās. Lode laikam sašķaidījusi lielo lielakaulu.

Paldies dievam, viņš vēl turas…

Raiders stūrēja prom no krasta. Laiva šāvās pāri ūdenim, un drīz būs nesasniedzamā attālumā.

Liza tik tikko valdīja asaras.

Viņi beidzot tiks prom.

05.55

RAKAO KĀSĒJA UN SPRAUSLĀJA, izbāzis galvu no ūdens. Kāju pirkstgali, pec tam ari papēži sataustīja akmens un smilšu dibenu. Viņš stāvēja lidz krūtīm lagūnā. Motora rēciens lika viņam apsviesties.

Ienaidnieka laiva šāvās pāri lagūnai, un uz viena spārna gala karājās cilvēks. Maors pārskaities pagriezās un brida uz krastu. Kreisā roka dega kā ugunīs, sālsūdens svilināja brūci. Viņš iztaustīja plecu un augšdelmu un satvēra asu kaulu, kas bija izsprauces cauri ādai - laivas spārna trieciens to bija pārlauzis.

Otrā rokā viņš joprojām cieši turēja šķēpu.

Par laimi, šo ieroci viņš nebija pametis ūdenī.

To var ievajadzēties.

Rakao jau manīja zem ūdens zvīļojam uguntiņas. Viņa asinis pievilināja plēsoņas. Viņš pagriezās un atmuguriski kāpās atpakaļ, pacēlis ieroci, lai jebkurā brīdī varētu durt. Elektrošoks būs sāpīgs arī viņam pašam, taču kalmārus tas, bez šaubām, aizdzīs prom.

Nonācis seklumā, kur ūdens sniedzās līdz viduklim, Rakao atļāvās atviegloti nopūsties.

Tūlīt viņš izkāps un sāks pakaļdzīšanos.

Viņš atradis bēgļus, lai kurā pasaules malā tie nolaistos.

To viņš apzvērēja.

Nokrakstēja zibens, uz acumirkli apgaismojot melnos ūdeņus un ietiecoties arī dzīlēs. Ap viņa kājām mudžēja neskaitāmi taustekļi. Garāko taustekļu galos mirdzēja dzeltenas uguntiņas. Briesmoņa ķermenis rāmi gulēja smiltis tikai soļa attālumā. Zibsnis aprāvās.

Rakao dūra ar šķēpu, vienlaikus ar īkšķi nospiezdams podziņu un ieslēgdams strāvu uz pilnu jaudu.

Pāri ūdenim krakstēdama aizšalca zila uguns. Sāpes lika viņam ieelsties - it kā ap vidukli butu ar sparu sakļāvušās dzelzs lamatas. Taču tas ilga tikai sekundes desmitdaļu - šķēps viņam rokā nopaukšķēja. Vēl reizi uzsitis ar elektrošoku un izgrūdis kodīgu dūmu mākoni, šķēps izdzisa īssavienojuma dēļ, pārslogots cīniņā ar amerikāni.

Rakao šļakstinādams attenterēja atpakaļ. Lauzto roku sāpes plēsa vai pušu.

Vai ar šādu lādiņu bija pieticis?

Atbilde nāca kā ugunīga pātaga gar kājas lielu. Hitīna āķi ieurbās miesā. Viņš pretojās radījumam, kas vilka to dziļākos ūdeņos. Briesmonis paslējās no ūdens, izbolīdams aci.

Rakao dūra. Ierocis vairs neizdalīja elektrību, tomēr tam bija asa smaile. Viņš manīja, ka tā iegrimst dziļi radībā. Tvēriens ap kāju noraustījās un kļuva ļengans.

Drūmi pavīpsnājis, maors turpināja kāpties atpakaļ

Taču ūdenī visapkārt uzvirda uguntiņu švīkas - zilas, smaragdzaļas, lielākoties tumši sārtas. Turpat tuvumā bija kavējies pārējais bars. Mirguļojošie punktiņi liecināja, ka plēsoņas ir saniknoti. Tie griezās visriņķī kā zibsnījošs virpulis.

Viņam iebakstīja kājā. Potītē iecirtās zobi.

Rakao saprata, ka tās ir beigas.

Viņu ir pārak daudz.

Vīri nepagūs pieskriet klāt.

Rakao paskatījās uz laivu, kas attālinājās pāri ūdenim. Viņš nometa šķēpu un satvēra maksti, kas bija piestiprināta pie pleca. No tās viņš nekad nešķīrās. Bet pistoles tajā nebija. Tikai drošības līdzeklis. Viņš pagrieza T veida rokturi, kas bija pasprauc̄ies no ādas maksts, un izvilka to ārā.

Ap vidu aptinās tausteklis un iekodās miesā ar zobiem.

Ja reiz pat viņš nespēja izbēgt, to nespētu arī neviens cits.

Rakao durstīja ar rokturi taustekļu juceklī, kas šāvās no ūdens kā pātagu lērums. Tie krita viņam virsū no visām pusēm, rāva nost drēbes un miesu un beidzot parāva kājas, iegāžot viņu ūdenī. Rakao juta, ka viņam noplēš labo ausi, un tad viņu pavilka zem ūdens.

Tomēr viņš vēl dzirdēja sprādzienus, pērkona grāvienus, kas atbalsojās ūdenī, kamēr briesmoņi rāva viņu dzelmē.

Bum, bum, bum…

05.57

LIZA VĒROJA ugunīgos sprādzienus, kas uzliesmoja salas augstienē. Iesākumā viņa tos noturēja par zibens spērieniem, taču drīz kļuva skaidrs, ka sprādzieni nodārd secīgi gar salas kalnu galotnēm.

- Kas tad tas? - no pilota sēdekļa atskanēja Raidera neizpratnes pilnā balss.

Daļa salas jumta sāka krist lejup liesmojošiem gabaliem.

- Kāds spridzina tiklu! - viņa iesaucās. - Tas tūlīt sagrUs!

Raiders izgrūda lāstu.

Sprādzieni turpinājās. Debesīs iegaismojās ugunis, cita aiz citas uzliesmojot salas kalnos. Laivai jāuzņem ātrums, jātiek pie izejas no lagūnas, citādi to apraks tīkls, kas var kuru katru bridi nogāzties.

- Jāceļas gaisā! - Raiders uzsauca.

Tas nebūs viegli.

05.57

GAR SALAS KALNU VIRSOTNI cits aiz cita secīgi uzliesmoja sprādzieni.

Monks saprata.

Tīkls…

«Jūras šautra» pēkšņi drāzās kā apsēsta, mēģinot izbēgt no sprādzieniem. Pārsniegusi ātrumu, kas nepieciešams, lai paceltos gaisā, laiva iznira no ūdens dažu collu augstumā.

Taču Monks, kas šūpojās pie viena spārna, sasvēra laivu uz vienu pusi un izjauca līdzsvaru. Viņa kāju pirkstu gali vairs tik tikko skāra ūdens virsmu. Raiders izlīdzināja gaitu un samazināja ātrumu. Laiva ieslīdēja ūdenī, palēcās un turpināja traukties pa tā virsmu.

Monka savainotā kāja neciešami sāpēja. Taču viņš stingri turējās pie spārna balsta.

Viņš gan nevarētu atvienoties no tā, pat ja gribētu. Cīniņā ar Rakao bija nosvilusi rokas protēzes elektronika, un, kad viņš pieķērās balstam, protēze bija sabojājusies pavisam. Monks karājās kā liemenis uz āķa miesnieka noliktavā.

Vīrietis grozījās apkārt, vērodams sprādzienus salas augstienēs. Tīkla tālāka daļa jau slīga lejup, līdz ar lietusgāzi birdinot zemē liesmojošus maskēšanās audekla gabaliņus.

Ar katru sprādzienu debesis nāca aizvien zemāk.

Monks lūkojās uz alu, kas veda ārā no lagūnas, uz šauru plaisu vulkāna sienā. «Jūras'šautrai» bija jānonāk tur, iekams sprādzieni veic pilnu apli ap krātera malu un nomet tīklu ezerā. Monks aplēsa viņu izredzes. Tās bija minimālas. Laiva līdz alai nenonāks laikus - vismaz kamēr tai jāstaipa līdzi pie spārna pieķēries liemenis.

***

- VAI TU NEVARI ievilkt spārnus? - Līza ierosināja Raideram.

Varbūt var pievilkt Monku klāt, ieraut viņu iekšā un atkal izstiept spārnus. Tas viss gan jādara, traucoties uz priekšu.

Raiders sagrāva šo niecīgo cerību. - Kad spārnus izlaiž, tie no-bloķējas! Tas ir iestrādāts drošības līdzeklis!

Līza saprata. Būtu pavisam nelāgi, ja, atrodoties gaisā, spārni sadomātu paši ievilkties.

Liza vēroja Monku cīnāmies. Viņš ar otru roku taustījās gar protēzi. Ko viņš dara?

Un tad viņa atģida.

Monks laikam apjēdzis, kādas briesmas viņš rada.

- Nē! - viņa sauca. - Monk, nevajag!

Nebija skaidrs, vai blīkšķi un vētras kaukoņa ļāva viņam sadzirdēt sievietes saucienus. Tomēr viņš pagriezās ar seju pret Līzu un rādīja uz

lagūnas attālo krastu. Viņš kaut ko kliedza, taču pērkonam līdzīgais sprādziena dārds nomāca vārdus.

Monks turpināja nopūlēties gar protēzi.

Monk… lūdzu, nedari tā.

***

LAI NOLĀDĒTS!… Kāpēc es netiek vaļā?…

Pirksti ķimerējās gar plastikas plaukstas locītavu. Svira, ar kuru varēja atvienot protēzi no rokas, bija izkususi. Nagi grauzās izburbušajā sintētikā.

Beidzot svira atlēca vaļā.

Paldies dievam…

Viņš iegrūda pirkstu protēzē.

- Monk! - Līza viņam sauca.

Viņš atlaidās un atkal norādīja uz krastu. Viņš peldēs uz krastu. Lidojiet prom bez manis!

Līza nometās uz ceļiem pie lūkas, vējš plosīja matus. Varēja redzēt, ka viņa sākusi zaudēt cerības. Citas izejas nebija.

Monks iegrūda pirkstus protēzes atverē un nospieda podziņu.

Protēze atdalījās no rokas.

Monks kūleņodams novēlās ūdenī, brīdi slīdēdams pār tā virsmu kā pamests plakans akmens. Tad viņš iegrima un atspērās ar veselo kāju, lai izpeldētu virspusē. Otrā kāja sāpēja tā, it kā tajā būtu iedurts nokaitēts kamīna bigulis.

Peldēdams viņš vēroja «Jūras šautru» traucamies pāri lagūnai uz spraugu klints sienā, kas veda atklātā jūrā.

Raiders nebija vilcinājies. Viņš bija sapratis Monka uzupurēšanos.

Kad augstienēs atskanēja pedējie blikšķi, Monks pacēla galvu. Salas pārsegs krita lejup. Viņš pameta skatienu atpakaļ. Tīkls kā ugunīgs šķidrauts līgani noslīga pār lagūnu, pār «Jūru valdnieci», vispirms kuģa pakaļgalu, tad arī priekšgalu.

Dažu sekunžu laikā izpriecu kuģis bija apsegts un izskatījās kā tunčzivju tīklā ieķēries delfīns. Kritiens turpinājās Monka virzienā. Viņam nebija cerību izpeldēt krastā. Tuvākā krastmala atradās piecsimt jardu attālumā.

«Jūras šautra» pretējā pusē atrāvās no ūdens un cēlās augšup no ezera, traucoties pretī atverei klints sienā.

Viņi paspēs.

Šī doma remdēja sirdi brīdī, kad pār viņu nokrita smagais tīkls, kas sastāvēja no dzelzs trosēm un piemirkušām virvēm. Tas stūma viņu aizvien dziļāk un dziļāk…

Monks meklēja kādu spraugu, lai tiktu virspusē. Taču ievainotā kāja traucēja. Ari tīkls bija mazliet iekrokojies. Viņš nekādi netika cauri.

Viņš pacēla acis pret izpriecu kuģa gaismām.

Viņš nožēloja tikai vienu… lauztu solījumu.

Viņš bija dievojies Keitai, ka atgriezīsies no šīs misijas, un, uz atvadām noskūpstot Penelopi, viņš bija nočukstējis šo pašu kluso solījumu.

Piedodiet man…

Viņš pacēla roku, it kā lūgdams, lai sūta glābiņu.

Tīkla mudžeklī roka sataustīja caurumu. Ar otras rokas stumbeni viņš to paplašināja un atspērās abām kājām, nelikdamies zinis par sāpēm ikros. Viņš pūlējās izlocīties cauri plaisai tīklā.

Bet tad kaut kas satvēra ievainoto kāju, pieķērās potītei un spēcīgi pavilka. Kauls berzās pret kaulu, un no kājas līdz pat mugurai izšāvās mežonīgas sāpes. Monks izpūta pēdējo elpas vilcienu un nolieca galvu.

Viņam pretī šāvās gaišas švīkas.

Ķermeni apņēma taustekļi, apjoza vidukli, krūtis. Gumijai līdzīgs tausteklis piesūcās pie sejas, pie tām pašām lupām, kas reiz deva solījumu, kas reiz skūpstīja bērnu.

Monku vilka lejup, aizvien dziļāk, un visapkārt kvēloja uguntiņas.

Viņš vēl beidzamo reizi pacēla galvu.

Izpriecu kuģa ugunīm dziestot un tumsai pārklājoties, viņš sūtīja pēdējos sveicienus abām sievietēm, kas viņa dzīvei bija piešķīrušas jēgu.

Keitai.

Penelopei.

Es mīlu jūs, mīlu jūs, mīlu jūs….

06.05

LIZA SAKŅUPUSI sēdēja «Jūras šautras» aizmugurējā sēdeklī un šņukstēja.

Sūzana sēdēja blakus, uzlikusi roku viņai uz muguras.

Neviens nebilda ne vārda.

«Jūras šautrai» lidojot virs ūdens atklātā jurā, Raiders cīnījās ar vēju. Pusatas sala pamazām saruka skatienam.

Negaisa vētrā lidojošo aparātu svaidīja kā koka lapu. Tur nekas nebija līdzams. Nācās doties vēja virzienā uz ziemeļu pusi.

Rācija nedarbojās. Kāda lode to bija sašķaidījusi.

- Saule lec, - Sūzana nomurmināja, skatīdamās pa logu, aizmirsdama par navigācijas karti, kas gulēja viņai klēpi.

Viņas vārdi pārtrauca klusuma slogu, kas visus bija nomācis.

Ierunājās Raiders. - Varbūt viņš tomēr nonāca līdz krastam.

Līza atliecās taisni. Viņa zināja, ka Monks nav izglābies. Tomēr viņa notrausa asaras no sejas. Monks bija ziedojies, lai pārējie varētu izglābties. Lai tiem, kas palika uz «Jūru valdnieces» klāja, butu kaut nelielas izredzes uz glābiņu, lai pasaulei būtu cerības iegūt pretlīdzekli šai sērgai.

Tomēr Līza sēdēja kā pamirusi un sastingusi.

- Saule… - Sūzana atkārtoja.

Raiders sagrieza lidaparātu uz austrumu pusi, gar citas salas kalnu virsotni. Pamalē bija redzamas negaisa beigu pazīmes - tur melnie mākoņi pašķirās, izlaizdami cauri dažus saules starus. Pie apvāršņa parādījās saules ripas augšmala.

Kabīni pārpludināja spilgta gaisma.

Līza pavērsās pret to, meklēdama tajā grēku atlaidi, viņa sildījās šajā spožumā, tiecās to ielaist sevī, lai aizdzītu tur valdošo tumsu.

Un tas, šķiet, izdevās. Līdz brīdim, kad Sūzanai paspruka šaušalīgs kliedziens.

Liza satrūkās un pagriezās. Sūzana sēdēja, izstiepusies taisna kā bulta, un platām acīm blenza saulē. Taču acīs kaut kas mirdzēja vēl spožāk.

Neapvaldāmas bailes.

- Sūzana!

Sieviete nenolaida acis. Mute kustējās, bet neizdvesa ne skaņas. Liza mēģināja lasīt no lūpām. - Viņi nedrīkst turp doties.

- Kas? Kur?

Sūzana neatbildēja. Viņa pat nepaskatīdamās lejup, ar pirkstu iebadīja navigācijas kartē sev klēpī.

Līza izlasīja nosaukumu, uz kuru rādīja sievietes pirksts.

- Ankora.

16. BAJONA

7. JŪLIJS, 06.35. Ankortoma, Kambodža

IESLĒGTS PULCIŅA VIDŪ, Grejs soļoja uz milzīgajiem vārtiem Ankortomas tempļu kompleksa sienā. Rīta saule, tikko atrāvusies no apvāršņa, meta garas ēnas pāri dienvidu bruģētajam ceļam. Cikāžu čirkstoņai pievienojās varžu rīta koris.

Neviena cita šajā agrajā rīta stundā uz tilta nebija, vienīgi saujiņa tūristu un divi safrāndzeltenos paltrakos tērpti mūki. Bruģētais ceļš stiepās tik garš kā futbola laukums, un gar to abās pusēs rindojās statuju virtenes. Vienā pusē piecdesmit četri dievi, un otrā - piecdesmit četri dēmoni. Tie no augšas nolūkojās uz gandrīz izžuvušu grāvi, tajā savulaik bija peldējuši krokodili, kas sargāja dižo pilsētu un karaļa pili. Dziļais aizsarggrāvis ar uzbērtiem zemes valņiem tā krastos tagad nīkuļoja, un to pildīja smaragdzaļu aļģu klāts sekls stāvošs ūdens un zāles vāli.

Iedams garām kādai tilta dēmona statujai, Vigors pastiepa roku un novietoja plaukstu uz tās galvas.

- Betons, - viņš bilda. - Lielākā daļa šo statuju sākotnējās galvas ir nozagtas, lai gan dažas vēl palikušas Kambodžas muzejos.

- Cerēsim, ka tas, ko mēs meklējam, nav nozagts, - Seihana sausi atzīmēja. Pēc ķildas ar Naseru busiņā viņa acīm redzami bija sliktā omā.

Grejs turējās no viņas pa gabalu. Viņš vairs nezināja, kurš no «Ģildes» aģentiem ir bīstamāks.

Nasera četrdesmit vīri izkārtojās gan priekšā, gan aizmugurē - pavadoņu pulks visi kā viens bija ģērbušies haki krāsas uniformās ar melnām beretēm galvā. Nasers gāja apmēram jardu nopakaļus, nemitīgi šaudīdams modru skatienu apkārt. Daži tūristi pameta ieinteresētu aci uz paprāvo cilvēku grupu, taču lielākoties viņus nelikās manām. Visu uzmanību saistīja drupas.

Ceļa galā izauga trīsdesmit pēdu augstas laterīta akmens bluķu sienas, kas apjoza četras kvadrātjūdzes plašo seno pilsētu. Aiz šīm sienām atradās arī Bajona templis, viņu ceļamērķis. Pilsētas drupas aplenca biezs mežs. Milzigas palmas meta ēnas uz sienām un arī milzīgajiem astoņas pēdas augstajiem vārtiem. Akmens tornī bija izgrebtas četras milzīgas sejas, katra uz savu debespusi.

Grejs nopētīja ķērpjiem aplipušās, plaisām izvagotās sejas. Lai ari laika zoba saēstas, to izteiksmēs jautās zināms mierīgums - platās pieres apēnoja lejup vērstās acis, un biezās lūpas bija savilktas tikko jaušamā smaidā, tikpat mīklainā kā Monas Lizas mute.

- Ankoras Smaids, - Vigors bilda, ievērojis Greja interesi. - Tā ir

Lokesvaras, līdzcietības bodhisatvas seja.

Grejs vēl brīdi aplūkoja seju, klusībā lūgdamies, lai tā sūta mazliet līdzcietības Naseram, un ieskatījās pulkstenī. ēl divdesmit piecas minūtes līdz pilnai stundai, kad Nasers pavēlēs nocirst mātei vēl vienu pirkstu.

Lai to aizkavētu, šim nekrietnelim jāpiedāvā kaut kas taustāms, citādi laiku nevarēs novilcināt. Bet ko lai dara?

To iedomādamies, Grejs sāka elsot straujāk. Viņu mocīja nespēja izšķirties starp diviem radikāliem risinājumiem - vēlmi steigties un uzmeklēt norādes, kas apmierinātu Naseru, un tikpat nepārvaramu vajadzību aizkavēt Naseru, cik ilgi vien iespējams, lai sniegtu direktoram Krovam maksimāli daudz laika atrast viņa māti un tēvu.

Abu šo vēlmju plosīts, Grejs pūlējās sakoncentrēties un atrast vidusceļu.

- Skat! Ziloņi! - Kovaļskis sauca, mazliet pārlieku priecīgi rādīdams uz milzīgajiem vārtiem. Viņš paspēra vairākus steidzīgus soļus, un vieglā žakete aizmugurē noplandijās.

Izgājis pa vārtiem, Grejs ieraudzīja divus gaiši pelēkus Indijas ziloņus. To snuķi ļengani nokarājās līdz akmens plātņu segumam, un acis bija mušu apsēstas. Tūristam, kura kaklu nospieda masīva, smaga fotokamera, pašlaik palīdzēja uztrausties lielā dzīvnieka mugurā, grīļīgos krāšņos seglos, sauktos hoivdah. Ar roku rakstīts plakāts, iesprausts ar cementu piepildītā riepā, vairākās valodās solīja ar ziloni aizvizināt uz Bajona templi.

- «Tikai desmit dolāru», - Kovaļskis lasīja.

- Domāju, ka iesim kājām, - Grejs attrauca, likdams milzim vilties.

- Jā, pa ziloņu mēslu bambāļiem. Drīz jūs kodīsiet pirkstos, ka pažēlojāt to desmitnieku.

Grejs izbolīja acis un pavēcināja ar roku, likdams Kovaļskim sekot Nasera vīriem - tie jau bija iegājuši pa vārtiem un nonākuši Ankortomā.

Aiz sienas aizstiepās taisns, akmens plātnēm klāts celiņš, ko apēnoja augsti zīdkoki - to sačervelējušās saknes kā čūskas vijās gan zem, gan virs akmens plātnēm. Celiņš bija nobārstīts koka pākstīm, kas kraukšķēja zem kājām.

Mežs tālumā kļuva biezāks un neļāva saskatīt tālāk.

- Cik tālu vēl jāiet? - Nasers noprasīja, pienākdams apmēram jarda attālumā un turēdams žaketes kabatā roku.

Vigors norādīja uz priekšu.

- Bajona templis atrodas apmēram jūdzi dziļi džungļos.

Nasers paskatījās pulkstenī un veltīja zīmīgu, nepārprotami draudpilnu skatienu Grejam.

Garām aizdrāzās kāds no visuresošajiem trīsriteņu pārvietošanās

līdzekļiem - būtībā tā bija rikša, kas piestiprināta motociklam ar divtaktu dzinēju. Pāris tūristu nobildēja melno berešu leģionu un pārmija dažus teikumus vācu valodā. Drīz viņi pazuda tālumā.

Grejs pielika soli, sekodams izpūtēja atstātajai dumu sliedei.

Savilcis aizdomu pilnu seju, Kovaļskis raudzījās uz biezo palmu un bambusa koku mežu.

- Sendienās šeit, Ankortomā, mitinājās vairāk nekā simts tūkstoši cilvēku, - Vigors pa ceļam stāstīja.

- Kur ta' šie dzīvoja? - Kovaļskis taujāja. - Namiņos koku zaros?

Vigors ar roku pamāja uz meža pusi. - Lielākā daļa mājokļu, pat karaļa pils, bija būvēti no bambusa un koka, tādēļ jau sen sapuvuši. Tos aprija džungļi. Tikai tempļi bija celti no akmens. Šajā metropolē kādreiz čumēja un mudžēja dzīvība, te tirgoja zivis, rīsus, augļus, garšvielas, visur klīda milzum daudz cūku un vistu. Pilsētas plānotāji bija izveidojuši lielisku apūdeņošanas un kanālu sistēmu iedzīvotājiem. Šeit pat bija izveidots karaliskais zoodārzs, kur tika izrādīti izsmalcināti cirka priekšnesumi. Ankortomā bija rosīga un enerģiska pilsēta, krāšņa un trauksmaina. Svinību laikā debesis piepildīja salūta uguņošana. Mūziķu bija vairāk nekā karavīru, tie skandināja šķīvjus, zvaniņus un mucām līdzīgas bungas, spēlēja arfas un lautas, pūta taures, kas bija gatavotas no ragiem vai gliemežvākiem.

- īsts orķestris, - Kovaļskis nevērīgi izmeta.

Pētīdams biezo mežu, Grejs mēģināja iztēloties šeit tādu pilsētu.

- Un kur šie visi palika? - Kovaļskis pajautāja.

Vigors paberzēja zodu. - Lai arī šejieniešu ikdienas dzīve ir diezgan labi izpētīta, par Ankoras vēsturi daudz palicis noslēpumā, un bieži vien mēs varam tikai minēt. Viņi rakstīja svētās palmu lapu grāmatās, ko sauca sastra. Tāpat kā mājokļi, ari grāmatas nav saglabājušās. Tādējādi par Ankoras vēsturi mēs spriežam pēc gabaliņiem, ko izlasām, pētot tempļos izgrebtos bareljefus. Tā nu laba tiesa šā apvidus vēstures mums paliek miglā tīta. Ari to iedzīvotāju liktenis, to pazušanas iemesli mums nav zināmi.

Grejs soļoja līdzās monsinjoram. - Vai tad šo pilsētu neieņēma taizemieši, kas iznīcināja seno khmeru civilizāciju?

- Jā, taču daudzi vēsturnieki un arheologi uzskata, ka khmeru civilizācija jau bijusi novārdzināta, un taizemiešu invāzija tikai palīdzējusi to sagraut. Kāda teorija vēsta, ka khmeri bija pārgājuši miermīlīgā budisma paveidā un tādēļ daudz mazāku vērību pievērsa bruņošanās jautājumiem. Citi spriež, ka sabojājusies plašā apūdeņošanas un kanalizācijas sistēma - tā pamazām aizsērējusi, pilsēta bijusi novājināta, un to bijis vieglāk ieņemt. Tomēr pastāv arī vēsturiski pierādījumi par vairākiem sistemātiskiem epidēmiju

uzliesmojumiem.

Grejs iztēlojās Marko aprakstīto Mirušo pilsētu. Viņi pašlaik staigāja pa tiem pašiem nāves laukiem, kas tagad bija aizauguši mežiem un džungļiem. Daba bija atgriezusies, izdzēšot cilvēka pastrādāto.

- Mēs zinām, ka Ankora pastāvēja arī pēc Marko aizbraukšanas, - Vigors turpināja. - Ķīniešu pētnieks Žu Daguans precīzi gadsimtu pēc Marko caurbraukšanas ir uzrakstījis spožu šīs apkaimes tēlojumu. Jāsecina, ka Marko piedāvātais pretlīdzeklis ar laiku ir ļāvis impērijai atplaukt, taču vīrusa avots arī nav bijis iznīdēts, un tas laiku pa laikam no jauna uzbrucis pilsētai, pamazām to novārdzinot. Taizemieši pat neiekaroja Ankoru - tie atstāja plašo infrastruktūru tukšu un pamestu, ļaujot, lai to pārņem tuvējais mežs. Gluži neviļus jāaizdomājas - kādēļ tā? Vai iebrucēji bija dzirdējuši par to kādus nostāstus? Vai tie ar nolūku vairījās šā apvidus, uzskatīdami to par nolādētu?

Vigora stāstījuma laikā arī Seihana bija pienākusi tuvāk. - Tātad jūs apgalvojat, ka vīrusa izcelsmes avots tur vēl varētu būt atrodams?

Vigors paraustīja plecus. - Visas atbildes slēpjas Bajonā. - Viņš norādīja uz plaisu blīvajā meža sienā.

Tur, džungļu ieskauts, pacēlās smilšakmens kalns, tā virsmu izraibināja rīta saules staru apmirdzēti, no rasas mikli akmeņi un tumšu ēnu punktiņi. Kalnu ielenca smailas zemākas virsotnes, tās drūzmējās tuvu, veidojot vienotu klints masīvu. Templis Grejam atgādināja kādu dabisku veidojumu, piemēram, termītu pūzni, neveiksmīgu darinājumu, it kā lietus gadsimtiem ilgi deldējis smilšakmeni, izveidojot šādu plūstošu, plaisām pārpilnu masu.

Saulei priekšā aizslīdēja saule, un ēnas satumsa, sakustējās. Kalna virsmā iezīmējās milzīgas akmens sejas, izriežoties nogāzēs ar saviem sfinksām līdzīgajiem smaidiem, tās klāja katru nogāzi un lūkojās uz visām pusēm. Tas, kas sākotnēji šķita galotņu masa, tagad izrādījās dažāda augstuma torņi, kas bija sapulcējušies tuvu cits citam, un visus rotāja masīvas Lokesvaras sejas.

- «Pilnmēness apspīdēts, virs meža slējās liels, tūkstoš dēmonu seju greznots kalns», - Vigors nomurmināja.

Grejam pārskrēja salti šermuļi. Viņš atcerējās kādu Marko pieminētu notikumu. Tieši uz sejām rotātu kalnu vests, pēdējo reizi bija redzēts Marko Polo biktstēvs, brālis Agrīrs. Grejs pēkšņi skaudri apjauta, ka no bailēm kājas sākušas pīties. Viņš piespieda sevi paātrināt gaitu.

Viņi bija izstaigājuši Marko ceļojuma maršrutu… un tagad pienācis laiks doties pa pēdējām Polo biktstēva pēdām. Bet kurp brālis Agrīrs bija devies?

06.53

TEMPLIM AR KATRU SOLI augot, grupiņa iegrima smagnējā klusumā. Lielākā daļa vērās augšup uz drupām, kas atradās gabaliņu tālāk, un Vigors izmantoja šo brīdi, lai nopētītu ceļabiedrus. Kopš ierašanās Ankortomā viņš bija manījis starp Greju un

Seihanu virmojam vārdos neizpaustu spriedzi. Lai ari šie cilvēki nekad nebija bijuši labi draugi, tomēr abu starpā parasti valdīja saspringta tuvības sajūta. Viņi joprojām strīdējās tikpat dedzīgi, taču pēdējās dienas laikā Greja un Seihanas starpā bija samazinājies fiziskais attālums, viņi bija it kā satuvinājušies.

Vigors šaubījās, vai abi to maz ievērojuši.

Taču kopš brīža, kad viņi bija izkāpuši no busiņa, šķita, ka abos mainījusies kāda iekšējā polaritāte, un tā tagad viņus sasvstarpē- ji atgrūda. Viņi ne tikai turējās tālu viens no otra - Vigors bija pamanījis, cik drūmi, nomācoši Gejs nopēta Seihanu no muguras, un Seihana pati atkal bija nocietinājusies, acis no jauna kļuvušas skarbākas, lūpas sakniebtas.

Seihana turējās blakus Vigoram, it kā alkdama, bet nespēdama palūgt kādu mierinājumu. Viņa nenovērsa skatienu no drupām. Nu jau grupiņa bija pienākusi pietiekami tuvu, un Bajonas tempļa apveidi bija labi saskatāmi.

Trijos līmeņos slējās un drūzmējās piecdesmit četri torņi.

Taču vispārsteidzošākais bija seju veidoli.

To bija krietni virs diviem simtiem.

Rīta gaisma kustējās līdzi mākoņiem, radot ilūziju, ka sejas ir dzīvas, tās kustas un vēro cilvēkus, kas patlaban tām tuvojas.

- Kādēļ tik daudz? - Seihana beidzot nočukstēja.

Vigors noģida, ka viņa taujā par akmens sejām.

- To neviens nezina, - viņš atbildēja. - Daži apgalvo, ka tie ir kā sargi, svētas sirds sejas, kas modri vēro apkārtni un apsargā tās iekšējos noslēpumus. Vēl ir teikts, ka Bajons būvēts uz agrāk celtas ēkas pamatiem. Arheologi ir atklājuši aizmūrētas telpas, kur sienās ir izgrebts daudz seju, uz mūžiem ieslēptas tumsā.

Vigors pamāja ar roku celtnes virzienā. - Bajonas templis bija pēdējais Ankorā uzbūvētais templis, nobeidzot gandrīz nepārtrauktu apbūves periodu, kas ilga vairākus gadsimtus.

- Tad kādēļ viņi pārtrauca būvēt? - Grejs vaicāja, pievirzīdamies tuvāk.

Vigors paskatījās uz viņu. - Iespējams, viņi atrada ko tādu, kas turpmākos rakšanas darbus padarīja neiespējamus. Khmeru inženieri, celdami Bajonu, ierakās dziļi, krietni dziļi. Ceturtdaļa Bajonas tempļa ir zem zemes.

- Zem zemes?

Vigors pamāja. - Vairumam Ankoras tempļu plāns līdzinās mandalām. Ap apaļu torni izvietotas taisnstūru kaudzes, kas apzīmē mūsu fizisko izplatījumu. Tornis tā vidū simbolizē maģisko hindu mitoloģijas Meru kalnu, dievu mājvietu. Templi daļēji būvējot zem zemes līmeņa, centrālais tornis apzīmē Meru kalnu, apliecinot maģiskā kalna ietiekšanos no dziļas pazemes debesīs. Pastāv dažādas leģendas par to, kādas bagātības un šausmas slēpj Bajonas apakšzemes stāvi.

Grupiņa jau bija nonākusi ceļa galā, kur atradās atklāts akmens seguma laukums. Tieši pretī slējās masīvais templis. Lejup no tā vērās desmitiem seju. Vairākos tempļa stāvos varēja redzēt pastaigājamies tūristus.

Viņi devās uz priekšu un pagāja garām rindā novietotām motorizētajām rikšām. Mazliet tālāk virkne kiosku piedāvāja iegādāties visdažādākos augļus: mango, džekfrūtus, tamarindus, ķīniešu dateles, pat sīciņus arbūzus beisbola bumbiņas lielumā. Starp kioskiem skraidelēja izkāmējuši bērneļi, ar smiekliem un spiedzieniem kaut mazliet atmodinot senās pilsētas kņadu. Pretējā pusē uz austiem paklājiņiem bija aptupušies pusducis nopietnu, svinīgu, safrāndzeltenos paltrakos tērpu mūku. Tie sēdēja, noliekuši galvas un vīraka dūmos ietinušies.

Vigors garāmejot nedzirdami pievienojās mUku lūgšanai, izlūgdamies spēku, gudrību un aizsardzību.

Viņu miesassargs Kovaļskis jau bija apstājies pie viena kioska. Pāri dzelzs ogļu pannai pārliekusies, stāvēja veca sieviņa ar pilnīgi apaļu sakrunkojušos seju un cepa brokastis uz koka iesmiem. Tur blakus vistas un liellopu gaļai čurkstēja arī bruņurupuča un ķirzakas gaļa. Kārdinošā cepiena aromāts plūda nāsīs.

- Vai tie ir ēdamie krabji? - Viņš pieliecās tuvāk paostīt. Uz iesma bija uzmaukts uguns nomelnēts un sačervelējies gaļas gabals ar posmveida kājām.

Sieviete enerģiski māja ar galvu, plati smaidīdama par izrādīto interesi, un aši ietarkšķējās khmeru valodā.

Seihana piegāja pie Kovaļska un uzlika viņam roku uz pleca. - Tas ir cepts tarantuls. Kambodžā ļoti iecienīts brokastu ēdiens.

Kovaļskis noskurinājās un atkāpās. - Nu, paldies! Es palikšu pie McDonald's ceptajām olām ar mafinu.

No drupām nolēca mazāk izvēlīgs zaglēns - makaks -, nočiepa kukurūzas vālīti sievietei aiz muguras un metās pāri galdam gar Kovaļski. Milzis strauji atlēca atpakaļ un, pabēgdams malā, uzgrūdās Grejam.

Kovaļskis iegrūda roku zem žaketes.

Grejs viņu atturēja, saspiezdams elkoni. Pārāk stipri. Viņš pazibināja skatienu uz Naseru un uzreiz novērsās. - Tas bija tikai

pērtiķis.

Kovaļskis izrāvās. - Jā, zini, man mērkaķi riebj.

Druknais vīrs īgni pablenza un aizmaršēja prom, izmezdams:

- Vienreiz baigi čābīgi sanāca ar tiem. Nemaz negribu stāstīt.

Vigors pašūpoja galvu un veda visus uz austrumu ieeju Bajonā. Šeit akmens plātnēm klātais celiņš bija koku saknēm izvandīts - te vietumis auga milzīgas dateļpalmas un zīdkoki ar samudžinātām saknēm. Pagājuši garām vēl dažu bodhisatvas seju vērīgajiem skatieniem, viņi nevienmērīgā ierindā nonāca pirmajā stāvā.

Viņi sagāja iekšpagalmā, kuru no visām pusēm ieskāva akmens galerijas. Seit sienās no augšas līdz apakšai bija izgrebti izsmalcināti bareljefi, kas stiepās apkārt vairākos līmeņos. Vigors apskatīja tuvāko. Te bija attēlotas ikdienas ainas - zvejnieks, kas izmet tīklus; zemnieks, kas novāc rīsus; pūlis, kas ielencis gaiļu plūkti- ņu; sieviete, kas oglēs cep uz iesmiem gaļu. Pēdējā Vigoram atgādināja sieviņu, kas cepa tarantulus, šādi rādot pagātnes un tagadnes ciešo saistību.

- Kur sāksim? - Grejs jautāja, mazliet sašļucis, redzēdams, ka būs jāpārmeklē desmit akri templa teritorijas.

Vigors saprata viņa apjukumu. Pat stāvot šeit, bija acīmredzams, ka templis ir īsts trīsdimensiju labirints ar zemiem gaiteņiem, velvētajām ejām, tumšām galerijām, saules pielietiem pagalmiem un pazemes alām līdzīgām telpām. Visapkārt kā milzīgas smailes un konusi slējās torņi jeb gopura, neiztrūkstošo seju izrotāti.

Šeit būtu pavisam viegli nomaldīties.

Arī Nasers to šķita apjēdzam. Viņš pamāja ar roku saujiņai vīru, liekot tiem ieslēgt Greja ceļabiedrus ciešākā lokā, un dažus citus nozīmēja ieņemt svarīgākās vietas pagalmā, nosegt visas izejas, šādi nodrošinoties vēl pamatīgāk.

To ieraugot, Vigoram radās sajūta, ka viņam uzmet cilpu uz kakla - taču nekas cits neatlika. Viņš norādīja uz priekšu.

- Es izpētīju karti - nākamais līmenis ir vēl viens kvadrātveida pagalms, līdzīgs šim. Taču, manuprāt, mums jādodas taisnā ceļā uz trešo līmeni. Tur atrodas galvenā svētnīca. Turp nonāksim, ejot pa šo ceļu.

Tomēr ceļā uz trešo līmeni, iedams garām krāšņam bareljefam ziemeļu sienā, Vigors palēninā ja soli. Tas bija lielāks nekā pārējie, un viens pats aizņēma visu sienas daļu. Visbeidzot monsinjors apstājās.

Bareljefā bija attēloti divi spēki - dievi un dēmoni, tādi paši kā iemūžināti statujās, kas bija nostādītas gar ceļu. Tie sacentās virves vilkšanā, par virvi izmantojot resnu čūsku. Pa vidu abām komandām čūska bija aptinusies ap kalnu, kas bija uztupināts uz bruņurupuča muguras.

- Kas tas ir? - Grejs taujāja.

- Viens no galvenajiem hindu pasaules radīšanas mītiem. Piena

okeāna sakulšana. - Vigors norādīja uz tēliem bareljefā. - šajā pusē ir deva jeb dievi… otrā pusē ir dēmoniskie asuras. Tie ar rāpuļu dievu Vāsuki palīdzību groza lielo maģisko kalnu, šurp un turp, šurp un turp, sakuļot pasaules okeānu piena putās. No šim putām rodas nemirstības dzēriens amrita. Bruņurupucis zem kalna ir dieva Višnu iemiesojums, kas palīdz dieviem un dēmoniem, turēdams kalnu, lai tas nenogrimst.

Vigors norādīja uz Bajonas centrālo torni. - Tiek uzskatīts, ka tieši šis ir tas kalns. Vai vismaz tā simbols šeit, uz Zemes.

Grejs apskatīja piecpadsmit stāvu augsto torni, tad no jauna pievērsās bareljefam, un, uzacis saraucis, pārlaida ar pirkstu pāri sienā izgrebtajam kalnam. - Un kā viņiem veicās? Vai nemirstības dzērienu pagatavoja?

Vigors pakratīja galvu. - Leģenda vēsta, ka radušies sarežģījumi. Čūskai Vāsuki palika nelabi no tādas raustīšanas, un tā izvēma stipru indi, kas savukārt uzdzina sliktu dūšu gan dieviem, gan dēmoniem, pat draudot tos nonāvēt. Višnu tos izglāba, pats izdzerdams visu indi, taču, to neitralizējot, viņa āda tapa zila, tādēļ viņš allaž tiek attēlots ar zilu kaklu. Taču ar viņa palīdzību kulšana turpinājās, un tās iznākumā radās ne tikai nemirstības eliksīrs, bet arī dejojoši debesu gari, ko sauca apsaras. Tā viss beidzās laimīgi.

Vigors mudināja doties tālāk, taču Grejs palika stāvam kā piekalts un vēroja bareljefu. Viņa sejā bija dīvaina izteiksme.

Nasers pienāca klāt. - Laiks iztecējis, - viņš bilda, ar mobilo tālruni pabikstīdams sev pa rokas pulksteni. Balss bija nicinājuma piesātināta. - Vai varat man pavēstīt kādu pēkšņu atklāsmi?

Vigors juta no viņa strāvojam saltumu, kam piejaucās drūms uzjautrinājums. Greja spīdzināšana šim cilvēkam sagādāja baudu.

Vigors jau dzīrās nostāties starpā, baidīdamies, ka Grejs atkal nesavaldīsies un metīsies Naseram virsū.

Taču Grejs tikai pamāja. - Varu.

Naseram pārsteigumā iepletās acis.

Grejs uzlika plaukstu uz bareljefa. - Šeit atveidotais notikums nav pasaules radīšanas mīts. Tā ir teika par Jūdas celma vīrusu.

- Neko nesaprotu, - Nasers atzina.

Vigors domāja tapat.

Grejs sāka skaidrot: - No jūsu stāstītā par epidēmijas izplatīšanos Indonēzijas pusē sapratu, ka slimība izplatījusies vispirms jūrā, kur ziedējušas baktērijas. Ūdens bija putains un balts. Gluži kā sakults piens.

Vigors izslējās taisns un pagāja garām Grejam. Viņš nostājās, salicis rokas sānos - Greja teiktais lika paraudzīties uz bareljefu ar citām acīm.

Seihana viņam piebiedrojās. Kovaļskis palika pie citas sienas,

pievērsies bareljefam, kurā bija attēlotas puskailas sievietes.

Grejs turpināja, rādīdams uz čūsku. - Tad izdalījās spēcīga inde, kas apdraudēja visu dzīvo, gan labo, gan ļauno.

Seihana pamāja. - Gluži kā toksiskās baktērijas, kas izdala indi un sēj nāvi.

Nasers acīm redzami nebija pārliecināts.

Grejs pabeidza skaidrot. - Saskaņā ar šo mītu, kāds izdzīvoja indes uzbrukumā un izglāba pasauli. Tas bija Višnu. Viņš izdzēra indi, neitralizēja to un kļuva zils…

- It kā mirdzētu, - Vigors murmināja.

- Gluži tāpat, kā vēstīts Marko stāstā, - Grejs piebalsoja. - Tāpat ka jūsu aprakstītais pacients, Naser. Mirdz iezilā gaismā.

Vigors lēni pamāja. - Pārāk atbilstoši, lai butu vienkārša sakritība. Bez tam daudzu seno mītu pamatā ir patiesi notikumi.

Grejs pagriezās pret Naseru. - Ja man ir taisnība, šī būs pirmā norāde, ka mēs esam uz pareizā ceļa. Un, iespējams, mēs uzzināsim daudz vairāk.

Nasers samiedza acis acumirklīgā dusmu izpausmē, bet tad lēni pamāja. - Domāju, jums varētu būt taisnība, komandieri Pīrs. Ļoti labi. Jūs esat pavirzījis termiņu par stundu uz priekšu.

Grejs pūlējās noslēpt atvieglojuma sajūtu, mazliet sēcoši nopūzdamies.

- Tad nu iesim tālāk, - Nasers lika.

Vigors veda viņus uz ēnainu stāvu kāpņu posmu. Grejs vēl mirkli uzkavējās pie bareljefa. Viņš pasniedzās un pārlaida pirkstu gar izgrebto kalnu. Un tad pagriezās pret centrālo torni.

Grejs un Vigors saskatījās. Monsinjors pamanīja komandieri tikko jaušami pašūpojam galvu, kad tas novērsās.

Vai Grejs zināja vairāk?

Vigors pieliecās un ieslīdēja kāpnēs. Greja sejā, pirms viņš novērsās, Vigors bija ieraudzījis vēl kaut ko.

Bailes.

07.32. Natīnabesaras sala

- VIŅI NEDRĪKST turp doties… - Sūzana atkal ievaidējās.

Sieviete gulēja «Jūras šautras» sēdekļu pēdējā rindā, ik pa brīdim zaudēdama samaņu un atkal to atgūdama. Šķita, ka viņa kuru katru mirkli var no jauna iegrimt katatonā stuporā. Sūzana pūlējās nogrūst ugunsdrošo segu, ko Līza bija viņai uzklājusi.

- Guli mierīgi, - Līza lūdzās. - Pamēģini iemigt. Raiders drīz atgriezīsies.

«Jūras šautra» zvalstījās un dauzījās gar degvielas uzpildīšanas piestātnes galu. Viņi bija nosēdušies nelielā salā netālu no Borneo krastiem un patvērušies līcītī. No zemu slīgstošajiem mākoņiem joprojām lija, tomēr tumšais, draudīgais taifūns bija aizslīdējis tālāk. Pērkons gan dunēja, taču tālu, palēnām izdzisdams.

Joprojām nevarēdama atgūties no Monka bojāejas, Liza lūkojās pa «Jūras šautras» iluminatoru. Šādi dīki sēžot, gluži neviļus prātā iezagās pārmetumi. Viņa nebija darījusi pietiekami daudz. Vajadzēja rīkoties straujāk. Pēdējā brīdī bija jāizdomā kas prātīgs. Taču tagad uz spārna balsta joprojām karājās Monka protēze. Raiders nebija varējis to atkabināt.

Līza paskatījās uz sānu lūku, cerēdama, ka Raiders drīz atgriezīsies. Viņš bija piepildījis degvielas tvertni un, paņēmis kabīnē noglabāto ārkārtas gadījumiem paredzēto monētu krājumu, aizgājis meklēt tālruni.

Taču izredzes bija niecīgas. Tuvējais ciemats, kas atradās turpat krastmalā, slīga tumsā - mājokļiem bija vētras norauti jumti, krastā mētājās nolauztas palmas, un liedags bija kā nosēts ar izbārstītām atlūzām un apgāztām laiviņām. Piestātnes degvielas sūkņi nedarbojās elektrības trūkuma dēļ, un Raiders bija piesūk- nējis tvertni ar rokas pumpi, iepriekš pasniedzot žūksnīti banknošu slapjam, izlijušam vīram gumijas sandalēs un īsbiksēs līdz ceļiem. Vīrietis bija apliecinājis, ka pie salas nelielās lidostas varēšot atrast tālruni, un bija aizvedis turp Raideru ar motociklu.

Natunabesaras tropu sala uzņēma tūristus, kurus pievilināja iespēja nirt pie tuvējiem rifiem un nodarboties ar makšķerēšanu. Taču taifūna draudu dēļ sala bija evakuēta un izskatījās gandrīz pamesta.

Vairumā salu, kurām viņi bija lidojuši pāri pa ceļam, valdīja līdzīga postaža.

Raiders bija pamanījis Natunabesaras lidostu un ieminējies, ka tur noteikti varēs aizņemties satelīttālruni vai varbūt salabot nelielā hidroplāna sakaru sistēmu.

Viņiem šā vai tā vajadzēja uzpildīt degvielu, tādēļ «Jūras šautra» nolaidās rāmajā līcīti. Līza gaidīja, sēdēdama pie Sūzanas.

Viņa satraukti pataustīja sievietes miklo pieri. Pustumšajā kabīnē mirdzums Sūzanas sejā šķita ietiecamies dziļāk, spīdums likās strāvojam drīzāk no kauliem, nevis no ādas. Novietojusi plaukstu uz Sūzanas pieres, Līza juta, ka tā deg kā ugunīs.

Taču tas nebija drudzis.

Līza noņēma plaukstu. Tā turpināja svilt.

Kas tad tas?

Līza drudžaini noskaloja plaukstu ar blašķē ielieto ūdeni un noslaucīja segā. Dedzinošā sajūta pamazām rimās.

Berzēdama dzeļošos pirkstu galus, Līza aplūkoja Sūzanas ādas mirdzumu. Šī parādība agrāk nebija novērota. Ciānbaktērijas droši vien izdala kādu kodīgu ķīmisku vielu, kas dedzināja Līzas ādu, taču Sūzana pret to palika imūna.

Kas te īsti notiek?

It kā lasīdama viņas domas, Sūzana izbāza roku zem segas un pastiepa pret vāro saules gaismu, kas iespīdēja pa lūku. Spožās gaismas četrstūrī mirdzums viņas miesā izplēnēja.

Šāda saskare likās remdinām Sūzanas nemieru. Viņa gari nopūtās.

Saules gaisma.

Vai patiešām tā varētu būt?

Līza ziņkāri pasniedzās un paberza pirksta galu gar saules apmirdzēto Sūzanas rokas ādu, bet tūlīt pat atrāva roku, to enerģiski kratīdama. Tas bija kā pieskarties nokaitētai dzelzij. Viņa atkal noskaloja ar ūdeni. Pirksta galā veidojās čūla.

- Vainīga saules gaisma, - Līza skaļi noteica.

Viņa atsauca atmiņā Sūzanas lēkmi, kad sieviete bija pavērsusi acis pret uzlecošo sauli. Tāpat viņa atcerējās kādu unikālu ciānbaktēriju iezīmi, šie mūsdienu augu priekšteči saturēja rudimentārus hloroplastus, mikroskopiskus aparātiņus, kas pārvērš saules gaismu enerģijā. Saulei lecot, ciānbaktērijas atmodās un kādā dīvainā veidā aktivizējās.

Bet kādam nolūkam?

Līza paskatījās uz navigācijas karti, kas bija nokritusi uz grīdas, un apdomāja Sūzanas satrakošanos, norādot uz kādu vietu kartē.

- Ankora, - Līza atgādināja sev.

Iesākumā Līza bija mēģinājusi sev iegalvot, ka tā ir tikai sagadīšanās, taču tagad viņa par to tik pārliecināta nebija. Atmiņā atausa saruna, kuru viņa bija noklausījusies, piesprādzēta pie operāciju galda. Devešs runāja pa tālruni arābu valodā, un viņa no runas plūdiem bija sapratusi tikai vienu vārdu.

Kādu nosaukumu.

Ankora.

Ja nu tā nav sagadīšanās?

Ja nav - ko Sūzana vēl zina?

Laikam ir tikai viens veids, kā to noskaidrot. Viņa pievirzījās tuvāk un saņēma rokās Sūzanas plecus, iepriekš ietinot tos ugunsdrošajā segā, un pacēla sievieti tā, ka saules stari, kas ieplūda kabīnē caur priekšējo stiklu, apspīdēja viņu.

Tiklīdz saules stari krita Sūzanai uz sejas, viņa nodrebēja. Plakstiņi notrīcēja un atvērās, melnās acu zīlītes pavērsās pret blāvo gaismiņu. Taču zīlītes spožajā gaismā nevis sašaurinājās, bet gan iepletās, uzņemot vairāk gaismas.

Liza zināja, ka baktērijas bija sievietes acs tīklenē, sakopojušās ap redzes nervu, kas ir tieši saistīts ar smadzenēm.

Sūzanas augums sastinga. Galva pazvalstījās, bet tad viņa iz- slēja to taisni.

- Līza? - sieviete ierunājās stīvu mēli, viegli šļupstēdama.
- Esmu te.
- Man jātiek… Aizved mani tur… pirms nav par vēlu.
- Kur? - Bet Līza jau zināja.

Uz Ankoru.

- Nav laika, - Sūzana nomurmināja un strauji pagrieza seju pret Līzu. Acis saules gaismā samiedzās, it kā vairīdamās no tās. Viņa bija nobijusies. Un ne tikai no gaidāmajām briesmām. Liza redzēja to viņas acīs. Sūzanu biedēja tas, kas notika ar viņas ķermeni. Viņa zināja, kas īsti notiek, un nevarēja apstādināt šo norisi.

Līza nolaida Sūzanu zemāk, lai to neapspīdētu saule.

Sūzanas balss uzreiz kļuva stingrāka. Viņa cieši satvēra Līzas plaukstas locītavu. Nonākusi ēnā, viņas roka vairs nebija versmaini kveldējoša, lai gan joprojām dedzinoši silta.

- Es… es neesmu zāles, - Sūzana bilda. - Es zinu, ko jūs visi domājat. Tomēr es neesmu… pagaidām ne.

Līza saviebās. - Kā tas jāsaprot?

- Man tur jānokļūst. Es jūtu sevī aicinājumu tur būt. Es jūtu pārliecību. It kā manī būtu apslēptas kādas zināšanas, kuras es nekādi nevaru atcerēties. Es zinu, ka nemaldos. Es tikai nevaru to izskaidrot.

Līza atminējās sarunu uz kuģa par DNS atkritumiem, par novecojušām vīrusu virtenēm mūsu gēnos, cilvēces kopējo ģenētisko vēsturi šajā kodā. Vai baktērija Sūzanā ir kaut ko atmodinājusi?

Līza redzēja, ka sieviete nolaiž roku no saules pielietā četrstūra un pārvelk segas stūri pāri sejai. Vai arī viņa to zināja?

Ierokoties segā, slēpdamās no saules gaismas, Sūzana ierunājās, taču jau vārgākā balsi: - Nav gatavs…

Tomēr viena roka palika ieķērusies Līzas plaukstas locītavā.

- Vediet mani turp… kā vien varat, - Sūzana saguma un atkal grima bezsamaņā. - Citādi pasaule mums ir zudusi.

Atskanēja skaļš klauvējiens. Līza satrūkās.

Lūkā parādījās Raidera nekoptā, apsmulusī seja. Līza paliecās un

atbultēja lūkas vāku. Iekāpa Raiders, slapjš no galvas līdz kājām, bet plati smaidīdams.

- Es dabūju satelīttālruni! Akumulators gan uzlādēts par ceturtdaļu, un man šis draņķēns izmaksāja tikpat, cik pludmales mājiņa Sidnejas krastmalā.

Līza paņēma lielo aparātu. Raiders devās apsēsties pilota krēslā, un Līza pievienojās viņam. Pat izmircis līdz ādai, viņš izskatījās kā nupat atgriezies no nebēdnīga piedzīvojuma, acīm mirdzot satrauktā priekā. Tomēr sejā jautās arī nopietnība, lūpu kaktiņi bija saspringuši. Lai arī Raideram patika trakulīgas dēkas, viņš neko nebūtu sasniedzis, ja viņam nepiemistu tēraudciets praktiskums.

- Klajā vietā satelīta signāls varētu but stiprāks, - viņš sprieda un iedarbināja lidaparāta motorus. Dzinējiem ieņurdoties, lidojošā laiva aizdreifēja prom no klinšainajām augstienēm.

Kamēr «Jūras šautra» slīdēja pār ūdens virsmu, Liza pārdomāja Sūzanas teikto.

Es neesmu zāles… Pagaidām ne.

Abu teikumu jēga beidzot saplūda kopā.

Raiders paņēma navigācijas karti, atlocīja to un novietoja uz lidaparāta stūres.

- Ankora atrodas četrsimt piecdesmit jūdžu uz ziemeļiem. Ar šito aparātiņu aizlidosim tur pusotras stundas laikā.

Līza nospieda satelīttālruņa pogu un noskaidroja, ka signāls ir pietiekams.

Vēl bija jāpārliecina viens cilvēks.

20.44

- LĪZA? - PEINTERS IEAUROJA austiņu mikrofonā. Signāls bija vājš, taču viņa trakulīgajam saucienam nebija nekā kopīga ar sliktajiem sakariem. To izraisīja neviltota pacilātība un galvu reibinoša atvieglojuma sajūta. Viņš sēdēja pie galda, izstiepies taisns kā stīga. - Kā tev klājas?

- Labi… pagaidām. Peinter, man ir maz laika. Tālrunim drīz būs tukšs akumulators.

Līzas balsī viņš dzirdēja satraukumu un tāpēc aši aizgaiņāja eksaltēto sajūsmu.

- Stāsti, - viņš stingri bilda.

Līza aši pavēstīja par notikušo, viņa runāja sausi, izklāstīdama tikai faktus, it kā pavēstīdama diagnozi uz nāvi slimam pacientam. Tomēr Peinters dzirdēja viņas balsi ietrīsamies. Viņš alka pieskarties Lizai, apskaut viņu, pievilkt sev cieši klāt, saspiest tā, lai bailes atkāpjas.

Taču, klausīdamies sievietes stāstījumā par slimību, par neprātu un kanibālismu, kas valdījis uz kuģa, Peinters atšļuka krēslā un saguma. Viņš uzdeva jautājumus, aizpildīdams ainā dažas tukšās vietās. Viņa nosauca salas koordinātas. Pusatas sala. Peinters paslidināja zīmīti palīgam, lūgdams to nosūtīt pa faksu viņa priekšniekam Šonam Maknaitam. Austrālijas Pretterorisma un īpašo uzdevumu desantnieku vienība, kas bija izvietota Darvinā, bija gatava jebkurā bridi uzsākt glābšanas operāciju. Pirms vēl Peinters beigs sarunu, reaktīvās lidmašīnas būs pacēlušās gaisā.

Taču briesmas neradīja tikai viens nolaupīts izpriecu kuģis.

- Runājot par Jūdas celma vīrusu… - Līza iejautājās. - Vai slimība izplatās?

Peinteram nebija pavēstāms nekas labs. Jau bija ienākuši pirmie ziņojumi par saslimšanas gadījumiem Pērtā, Londonā un Bombejā. Nebija šaubu, ka drīz tiem sekos nākamie.

- Mums šī sieviete ir vajadzīga, - Peinters pabeidza. - Dženings no Izpētes nodaļas uzskata, ka cilvēks, kas pārcietis šādu slimību, ir tās pretlīdzekļa atslēga.

Līza daļēji piekrita. - Jā, viņa ir atslēga, taču nav pretlīdzeklis… Vismaz pagaidām ne.

- Kā to saprast?

Peinters dzirdēja nopūtu, kas atlidoja no otras pasaules malas.

- Mums kaut kā trūkst. Tas ir saistīts ar kādu Kambodžas reģionu.

Peinters atkal iztaisnojās. - Vai tu runā par Ankoru?

Ilgs klusuma bridis.

- Jā. - Draudzenes balsī skanēja izbrīns. - Kā tu…

Peinters pastāstīja par «Ģildes» meklējumiem vēsturē un kurp tie noveduši.

- Un Grejs jau ir tur? - Līzas balsij pēkšņi piejaucās izmisums. Viņš dzirdēja sievieti nomurmināms, it kā citējam kāda teikto. «Viņi nedrīkst turp doties.»

Viņa ierunājās stingrā balsī. - Peinter, vai ir kāda iespēja atsaukt Greju no turienes?

- Kāpēc?

- Es nezinu. - Viņas balss ik pa laikam izdzisa. Acīmredzot akumulators kuru katru brīdi varēja nosēsties. - Baktērijas Sūzanas smadzenēs kaut ko dara. Ar saules gaismas palīdzību uzkrāj enerģiju. Viņai ir stipra vēlēšanās doties uz Ankoru.

Peinters apjauta šā teikuma nozīmi. - Gluži kā krabjiem.

-Kam?

Peinters izstāstīja visu, kas bija noskaidrots par Ziemassvētku salas krabjiem.

Līza uzreiz visu saprata. - Sūzanai acīmredzot ir līdzīgas dziņas. Ķīmiskā ceļā radīts migrācijas impulss.

- Ja tā, iespējams, ši nepieciešamība turp doties ir maldīga - tas var būt vienīgi akls dzinulis. Jums nav vajadzības riskēt - vismaz pagaidiet, līdz viss daudzmaz norimst. Lai Grejs turpina spēlēt savu spēli.

Līza par to nebija pārliecināta. - Domāju, par ieslēpto bioloģisko dzinuli tev ir taisnība. Zemākā dzīvības formā, piemēram, krabī, tas varētu būt vienīgi akls instinkts. Krabjiem, tāpat kā visiem posmkājiem, ir tikai rudimentāras…

Viņa apklusa. Peinters nobijās, ka saruna pārtrūkusi. Taču Līza mēdza tā aprauties brīžos, kad viņai gadījās kāda negaidīta atklāsme - tādos mirkļos viņa gluži vai atslēdzās un visus spēkus novirzīja jaunā atrisinājuma meklējumiem.

- Liza?

Pagāja bridis, līdz viņa atbildēja.

- Iespējams, Sūzanai ir taisnība, - viņa nočukstēja un tad skaļāk, skaidrāk turpināja. - Man viņa jāaizved turp.

Peinters sāka runāt strauji, zinādams, ka sakari var tūlīt pārtrūkt. Viņš bija dzirdējis noteiktību Līzas balsī un baidījās, ka pietrūks laika draudzeni atrunāt - ja sieviete patiešām apņēmusies doties uz Ankoru, viņš nolēma darīt visu iespējamo, lai pasargātu viņu no briesmām.

- Nolaidieties lielajā ezerā pie drupām, - viņš norādīja. - To sauc par Tonlesapu. Ezerā ir uzbūvēts ciemats. Atrodiet tālruni, sazinieties ar mani, bet palieciet turpat. Es tajā apvidū jau organizēju operāciju.

Nākamos vārdus Peinters tik tikko sadzirdēja - viņa laikam solījās darīt visu, ko spēs.

Peinters vēl reizi mēģināja uzrunāt draudzeni. - Liza, ko tu īsti atklāji?

Cauri klusumam izlauzās vien daži vārdi. - īsti nezinu… Aknu fasciolas… Vīruss noteikti…

Tad sakari pārtrūka pavisam. Peinters vēl pāris reižu mēģināja viņu uzrunāt, taču sarunu biedrene vairs neatsaucās.

Pie durvīm pieklauvēja, un viņš pacēla acis.

Ieskrēja Keita mirdzošām acīm, kaistošiem vaigiem. - Es jau dzirdēju! Doktore Kamingsa esot zvanījusi! Tā ir?

Peinters lūkojās Keitā. Viņš redzēja jautājumu Keitas sejas izteiksmē, visā viņas ķermenī. Viņa alka zināt. Līza bija pastāstījusi Peinteram. Uzreiz. Viņa bija stāstījusi steidzīgi, tiekdamās nomest šo nastu. Turpmākajā sarunas gaitā Peinters bija šo ziņu noglabājis pec iespējas tālāk prātā.

Taču tagad, kad acu priekšā nostājās Keita, izstarodama cerību un mīlestību, patiesība uzbrāzās kā vējš.

Viņš piecēlās un apgāja galdam.

Keita ieraudzīja atbildi Peintera sejā.

Viņa kāpās atpakaļ, it kā bēgdama no gaidāmā.

- Nē, nē… - Viņa satvēra krēsla paroci, taču tas nebija gana stingrs balsts. Sieviete noslīga uz viena ceļa, tad uz abiem un aizklāja seju plaukstām. - Nē…

Peinters notupās viņai līdzās.

Viņš nevarēja dāvāt mierinājumu ar vārdiem… vienīgi apskaut.

Ar to bija par maz.

Peinters piespieda sievieti sev klāt, nodomādams, cik vēl cilvēku ies bojā, pirms šis posts beigsies.

20.55 vakarā

SĀKA APTRŪKTIES slēptuvju.

Herieta stāvēja kāpņu telpas durvīs un gaidīja vīru pie kāpnēm, kas veda uz augšējo stāvu. Džeks bija aizsteidzies atstāt viltus pēdas suņiem. Pirmīt viņa bija saplēsusi vīra kreklu lupatiņās un palīdzējusi noslēpt tās dažādās vietās apakšējos divos stāvos - iemeta aiznaglotos kabinetos, iegrūda atkritumu kaudzēs, pakarināja pie metāla atvilktnēm biroja nodalījumu labirintā. Viņi darīja visu, lai sajauktu vajātājiem pēdas.

Džeks visu mūžu bija gājis medībās. Šāvis pīles, fazānus, paipalas, briežus. Pirms negadījuma naftas tornī, kurā viņš zaudēja kāju zem ceļa, viņam bija piederējuši vairāki retrīveri. Viņš pazina suņus.

Sargam atņemtajā pistolē, bija palikušas trīs lodes. Herieta ķērās pie jebkura salmiņa. Taču zemākos stāvos joprojām bija dzirdamas suņu rejas. Annišena sistemātiski izskatīja katru stāvu. Viņa zināja, ka abi vēl ir ēkā, tāpēc lāgu lāgiem ķircināda ma un mocīdama sauca viņus vārdā.

Visas izejas bija labi apsargātas. Arī ugunsdzēsēju kāpnes. Tuvākās ēkas nebija aizsniedzamas. Viss rajons izskatījās sen pamests. Gaismiņas bija redzamas tikai krietni patālu. Šeit neviens nedzirdētu viņu palīgā saucienus. Viņi izmēģināja piezvanīt no putekļiem klātiem tālruņiem pie sienām, taču neviens nedarbojās.

Gluži kā izmisušiem bēgļiem no ugunsgrēka debesskrāpī, viņiem bija tikai viens ceļš - augšup. Bija atlicis tikai viens stāvs. Un vēl jumts.

Atskanēja švīksti, no tumsas iznira viņas vīrs ar pistoli rokā, ģērbies tikai bokseršortos. Viņš piekliboja klāt.

- Ko tu vēl gaidi te? - viņš stingrā balsī čukstēja. Seja spīdēja sviedros. Viņa noģida, ka sirdīgais tonis tikai slēpj bailes par sievu. - Es taču tev liku kāpt augšā.

- Bez tevis neiešu.

Viņš nopūtās un aplika Herietai roku. - Dosimies.

Vīrs un sieva pa šaurajām sētas puses kāpnēm uzkāpa augšējā stāvā. Kāpnēs pirms laba laika bija iegrūsta liela atkritumu kaste, kas aizšķērsoja ceļu augšup.

Tai vajadzētu būt drošai vietai.

Ilūziju izgaisināja kluss ņurdiens. No kāpņu laukumiņa aiz atkritumu tvertnes kaut kas nočabēja.

Abi sastinga.

- Ko tur saodi, meitenīt? - kāda balss noskaldīja. Kāpnēs atskanēja soļi. Augšup pavērsās kabatas lukturīša stars.

Herieta un Džeks pieplaka pie sienas.

Rūcieni kļuva aizvien biežāki, skaļāki.

- Nāc, lien tur augšā. Fiksi! Spraucies te cauri.

Džeks pastūma Herietu, nedzirdami pavēlēdams iet tālāk. Viņi klusi kāpa pa kāpnēm.

Ņurdieni apklusa, bija dzirdama tikai skaļa šņaukāšana un izmisīga nagu skrapstoņa gar flīzēm.

- Nu, re! - balss ierunājās no jauna. - Izdzen šos ārā. Es apiešu no otras puses.

Balss noklusa, pēdējie vārdi vairs neatskanēja uz kāpnēm - vīrietis nepārprotami devās meklēt citu ceļu augšup. Iekrakstējās rācija, un vīrietis nomurmināja ziņojumu, pamazām attālinādamies.

Suņus sūtīs uz augstāko stāvu.

Kamēr Herieta un Džeks skrēja augšup uz durvīm nākamajā kāpņu laukumiņā, atbalsojās skaļš rējiens, pa pusei uzvarošs, pa pusei mežonīgs, un pāri pakāpieniem ļepatoja milzīga radība.

-Skrien, Herieta! - Džeks skubināja.

Viņa aizšāvās uz nākamo kāpņu laukumiņu. Durvis uz augšējo stāvu atradās jarda attālumā, tās bija ciet. Džeks tumsā paklupa divus pakāpienus zem laukumiņa, un pistole aizkūleņoja Herietai pie kājām. Viņa to ātri pacēla. Iztaisnojoties viņas

skatienu piesaistīja gaisma, kas spīdēja cauri sīciņajam logam kāpņu telpas durvīs.

Tumšajā augšējā stāva zālē šaudījās kabatas lukturīšu stari.

- Pārmeklēsim te, un tad dosimies lejup. Izdzīsim šos ārā, - sauca Annišena.

Herieta pagriezās. Džeks pūlējās uztrausties kājās. No kāpņu laukumiņa, kas atradās posmu zemāk, iznira tumšs stāvs un šāvās augšup uz viņas vīra pusi. Radījumam no rīkles plūda zema rūkoņa.

Herieta pacēla pistoli. Annišena katrā ziņā izdzirdēs šāviena troksni. Sagūstītāji uzreiz atklās viņu slēptuvi un dažu mirkļu laikā iebruks kāpnēs.

Viņa vilcinājās pārāk ilgi.

Mežonīgi ieņurdējies, milzīgais suns lēca virsū Džekam.

07.58 Ankortomā

SEIHANA STĀVĒJA soļa attālumā no Greja, kas meta lokus ap altāri telpas pašā vidū.

Gandrīz divdesmit minūtes viņi bija staigājuši un meklējuši ceļu uz centrālo svētnīcu Bajonas templa trešajā stāvā. Desmit akrus plašais komplekss bija īsts labirints, kas sastāvēja no tumšām galerijām, pēkšņi iznirstošiem, saules apspīdētiem pagalmiem, zemiem gaiteņiem un stāviem kritumiem. Viņi atsita galvas pret zemajiem griestiem, šaurajos gaiteņos gāja vienā rindā, pat spraucās sāniski, un daudzas ejas izrādījās strupceļš.

Nelielajā iekšējā svētnīcā viņi nonāca putekļiem un sviedriem klāti. Rīta tveice strauji pieņēmās spēkā, un gaisa mitrums bija nomācošs. Taču galamērķis beidzot bija sasniegts.

- Te nekā nav, - Nasers nīgri izmeta.

Seihana zināja, ko šī izturēšanās liecina, viņa pazina nocietināto stāju. Bija apšaubāms, ka Nasera pacietība ilgs līdz pusdienlaikam. Ja vien meklēšanā drīz nenotiks kāds taustāms pavērsiens, pilnīgi iespējams, ka viņš jau pēc stundas pieliks visam punktu. Pavēlēs nogalināt Greja vecākus. Pārējos nomušīs tepat. Un dosies tālāk.

Praktisks bez gala.

Nekādas iztēles.

Tādējādi viņš bija garlaicīgs mīļākais.

Grejs apmeta trešo loku ap altāri. Viņš bija viscaur notriepies putekļiem, tumšie mati pielipuši pierei un saslējušies miklās šķipsnās. Uz apkakles bija izkaltušu asiņu traips, sakrājies no brūces aiz auss, kur ar pistoli viesnīcā iesitis viens no Nasera vīriem.

Viņš joprojām vairījās Seihanas skatiena.

Sievieti tas sadusmoja - galvenokārt tādēļ, ka tas bija sāpīgi, un tas viņu saērcināja vēl vairāk. Viņa tiecās rast to pašu salto bezkaislību, kas kādreiz bija viņu pilnībā pārņēmusi. Tā bija ļāvusi viņai gulēt ar Naseru, lai iegūtu to, ko vēlējās - kā viņai reiz tika mācīts.

Seihana pievērsa uzmanību sargiem.

Sargi lielākoties bija vietējie, daudzi bijuši sarkano khmeru karavīri, kurus «Ģilde» bija savervējusi jau sen, pēc diktatora Pola Pota, genocīda izraisītāja, krišanas. Tie būs skarbi cīnītāji. Viņi apsargāja visas četras telpas durvis, katrā sienā pa vienai. Arī citur drupās bija nostādīti sargposteņi, kas neielaida tūristus, lai tie neiztraucētu meklētājus.

- Es atminos lasījis, ka šeit savulaik atradusies milzīga Būdas statuja, - pavēstīja monsinjors, kas kopā ar Greju riņķoja ap altāri, un ar žestu norādīja uz diviem taisnstūra bluķiem, kuri bija novietoti

viens otram virsū kā pakāpieni. - Taču, kad par valdošo reliģiju te kļuva hinduisms, Budu nocēla un ielingoja tajā milzīgajā akā, kurai pagājām garām šurpnākot.

Vienīgie rotājumi akmens telpā bija četras patumšas bodhisat- vas Lokesvaras sejas, tiesa, tās raudzījās uz altāri un tur neesošo Budu. Kovaļskis atspiedās pret vienu seju un pacēla galvu.

Virs altāra četrdesmit metru augstumā slējās augstais centrālais Bajona tornis. Tajā kā skurstenī bija izcirsta četrstūraina šahta, kas tiecās augšup, uz debesīm. Tas bija vienīgais gaismas avots.

- Esmu pārliecināts, ka šī ir īstā vieta, - Grejs noteica, beidzot apstādamies. - No šejienes noteikti ir ceļš lejup.

- Lejup? Uz kurieni? - Nasers prasīja.

Grejs ar roku norādija uz monsinjoru. - Vigors minēja, ka šā torņa pamati ir ierakti dziļi zem zemes. Mums jāizdibina, kā nonākt pazemes telpās. Lieku galvu ķīlā, ka lietderīgi būtu meklēt zem altāra.

Vigors nostājās viņam blakus. - Kādēļ tas, jūsuprāt, ir tik svarīgi?

Grejs notrausa miklos matus, kas bija pielipuši pierei virs uzacs, viņš acīmredzot nevarēja izšķirties, ko drīkst stāstīt.

Arī Nasers noprata viņa saminstināšanās iemeslu. - Nesen bija pilna stunda, - viņš pabakstīja ar pirksta galu pa savu rokas pulksteni. - Laiks rit, komandieri.

Grejs nopūtas. - Atcerieties bareljefu, ko apskatījām pirms neilga brīža, - to, kurā bija attēlota piena sakulšana. Katrs tā stāsta sīkums ir nozīmīgs. Gan čūska, gan saputotā jūra, gan inde, gan draudi visai pasaulei, gan mirdzošais dievs, kas palika dzīvs. Taču kāda šā stāsta detaļa bija dīvaina un neizskaidrojama. Tas neiederējās kopējā klāstā.

- Un kura tā ir? - Nasers taujāja.

Seihana manīja, ka Grejam stāstīšana sagādāja mocības. Vārds izskanēja kā ar varu izvilkts.

- Bruņurupucis, - Grejs visbeidzot atzina.

Vigors paieskāja zodu. - Bruņurupucis šajā bareljefā apzīmē dievu Višnu. Pārvērties par bruņurupuci, viņš turēja Meru kalnu, neļaudams tam nogrimt, kamēr pārējie to grozīja, kuldami ūdeni.

Grejs pamāja. - Bareljefā bruņurupucis atradās zem kalna. Bet kādēļ tieši bruņurupucis?

Viņš pieliecās un sāka zīmēt putekļu kārtā pie altāra, viegli uzskicēdams kalna apveidu ar kupolveidīgu čaulu zem tā.

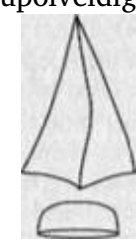

Viņš norādīja ar pirkstu uz čaulu. - Ko tas jums atgādina?

Vigors pieliecās klāt. - Alu, kas izrakta zem kalna.

Grejs pacēla acis pret šahtu, pa kuru ieplūda gaisma. - Un šis tornis apzīmē kalnu.

Arī Seihana panācās tuvāk. - Tu domā, ka zem šā torņa, zem tā ieraktajiem pamatiem ir pazemes kambaris?

Viņš atbildēja - acis īsu mirkli pazibsnīja uz sievietes pusi, bet tad novērsās. - To noskaidrot mēs varam, vienīgi nonākot pie pamatiem un uzmeklējot ieeju alā.

Nasers savilka grimasi. - Kas tajā alā var būt tik svarīgs?

- Iespējams, tur meklējama Jūdas celma vīrusa izcelsme, - Vigors norādīja. - Var gadīties, ka tempļa atrakšanas darbu laikā arheologi nonāca alā un atbrīvoja to, kas tur bija noslēpts.

Grejs gurdi nopūtās. - Daudzi slimību pārnēsātāji ir uzradu- šies pasaulē laikos, kad cilvēce nonāca agrāk neapdzīvotos apvidos - tā izcēlās dzeltenais drudzis, malārija, miega slimība. Pat AIDS izplatījās pasaulē no strādniekiem, kas būvēja ceļu nomaļā Āfrikas nostūrī - iepriekš tā vīruss bija atrodams tikai pērtiķos. Tāpēc iespējams, ka laikos, kad šo apkaimi apdzīvoja un apstrādāja khmeri, baktērijas paspruka brīvībā.

Grejs paberzēja kaklu. Viņš urbās ar acīm Naserā.

Pārāk cieši.

Seihana juta, ka Grejs kaut ko slēpj. Viņa vēlreiz nopētīja stilizēto piktogrammu. Kalns un čaula apzīmēja torni un alu. Kas vēl tur bija? Un tad viņa saprata.

Pats bruņurupucis.

Nu, protams…

Viņa pacēla acis pret Greju.

Viņš laikam manīja sev pievērsto uzmanību un it kā nevērīgi pagriezās pret Seihanu, tomēr viņa skatiens bija daiļrunīgs. Grejs saprata, ka sieviete atskārtusi, ko viņš atstājis nepateiktu. Viņš domās raidīja lūgumu klusēt.

Viņa spēra soli atpakaļ un sakrustoja rokas uz krūtīm.

Grejs vēl brīdi raudzījās uz sievieti, bet tad novērsās.

Seihanai īsu bridi uzmācās apmierinājuma sajūta. Stiprāka nekā gaidīts.

Nasers nosēcās un pamāja. - Jāatrod ceļš uz turieni.

Grejs sarauca pieri. - Es biju cerējis, ka uziesim kādus slepenas ejas esamības pierādījumus.

- Nav svarīgi, - Nasers atmeta. - Ieeju tajā uzlaidīsim gaisā.

. - Nedomāju, ka tas būtu prātīgi, - Vigoru pārņēma šausmas. - Ja Jūdas celma vīruss patiešām izcēlies šeit, tur varētu būt šausmīgi toksisks gaiss.

Nasers tomēr palika pie sava. - Taisni tādēļ es jūs sūtīšu pirmos.

Ka būri iesprostotus kanārijputniņus ogļraktuvēs.

Seihanas acis atkal sastapās ar Greja skatienu. Viņš neprotestēja. Viņš, tāpat kā Seihana, zināja, ka lejā atrodams kas vairāk nekā tikai Jūdas celma vīrusa izcelsme.

Bruņurupuča čaula gan apzīmē alu - taču pats bruņurupucis apzīmē dievu Višnu - un tas liecina, ka tā nav tikai liela pazemes telpa zem Bajona tempļa. Iespējams, tur viņus gaidīja kaut kas vairāk.

Grejs pienāca tuvāk Naseram. - Vai šādi panākumi meklēšanā nebūtu pietiekami, lai aiztaupītu manai mātei šo stundu? - viņš mazliet aizžņaugtā balsī iejautājās.

Nasers paraustīja plecus, viņam nebija iebildumu. Viņš nostājās zem gaismas šahtas, meklēdams labāku uztveres zonu mobilajam tālrunim.

- Man droši vien jāpasteidzas, - Nasers bilda, atvāzdams tālruņa vāciņu. - Pulkstenis jau ir pāri pilnai stundai. Annišena ir visai nepacietīga. Kas zina, ko viņa spēj izstrādāt.

21.20 Vašingtona

HERIETA PALIKA kā pārakmeņojusies kāpņu laukumiņā.

Milzīgais suns metās virsū Džekam, kas bija pakritis uz kāpnēm. Tumsā bija grūti noteikt sugu, skaidrs bija tikai tas, ka suns ir liels un muskuļains. Pitbulterjers. Vai rotveilers. Džeks pagriezās uz muguras un spēra, taču suns bija žiglāks, apmācīts uzbrukt. Tas nikni ieņurdējās un dziļi iekodās potītē.

Džeks spēra ar otru kāju, trāpīdams sunim tieši krūtīs.

Tas atmuguriski nolidoja no kāpnēm, pāris reižu smagi atsizdamies pret pakāpieniem, bet neizlaizdams no zobiem vīra kājas protēzi. Džeks to bija atsprādzējis un tādējādi ticis no suņa vaļā.

Herieta palīdzēja Džekam uzkāpt laukumiņā.

Suns noripoja pa kāpņu posmu, atsitās pret sienu un uzsvem- pās uz ķepām. Tas neparko nelaida vaļā protēzi - no tās dvesa spēcīga meklējamā cilvēka smaka. Dusmīgs, apjucis tas purināja galvu, šķiezdams siekalas un kūļādams zobos sakampto ekstremitāti.

Herieta uzvilka Džeku augšup pa nākamo kāpņu posmu. Ejot garām aizvērtajām laukumiņa durvīm, viņa ieskatījās pa lodziņu. Visā stāvā joprojām šaudījās lukturīšu stari. Herietai un Džekam atlika tikai viens ceļš.

Uz jumtu.

Suns palika kāpnēs, plosīdams ienaidniekam atņemto ekstremitāti, uzvaroši purinādams iegūto trofeju.

Džeks atspiedās sievai uz pleca. Viņš lēca un vilkās augšup līdz pat jumta durvīm. Viņi jau pirmīt bija izpētījuši visas durvis un atklājuši, ka tām priekšā ir ķēde. Tomēr tās varēja pavērt vaļā, un kāds savulaik ar lauzni bija atliecis apakšējo malu, tāpēc pieliecoties varēja izspraukties cauri.

Ticis uz jumta, Džeks paķēra caurules gabalu, kas turpat mētājās, un nobloķēja durvis. Ilgi tas neizturēs. Taču tam nebija lielas nozīmes. Uz jumta varēja tikt pa pusduci citu durvju. Visas aiz- barikādēt nebija iespējams.

- Ejam tur, - Džeks norādīja. Viņš bija izpētījis jumtu un uzgājis būdiņu ar daļēji izvazātu vecu apkures un gaisa kondicionēšanas iekārtu. Tajā varēja paslēpties divi cilvēki.

Taču ne viens, ne otrs neloloja īpašas cerības.

Suņi ātri uzošņās viņu pēdas.

Viņi piegāja pie būdiņas un apgāja tai apkārt, lai no durvīm nebūtu uzreiz saskatāmi, un noslīga uz jumta papes. Negribējās iet būdiņā. Virs galvas mirdzēja zvaigznes, un blāvu gaismu meta plānais mēness sirpis. Debesīs aizslīdēja lidmašīna, mirkšķinādama uguntiņas.

Džeks aplika Herietai roku un pievilka klāt.

- Es mīlu tevi, - viņš bilda.

Skaļi šādus vārdus viņš teica reti. Lai gan Herieta par to patiesīgumu nešaubījās. Arī tagad viņš tos izsacīja lietišķi. It kā apliecinādams, ka zeme ir apaļa. It kā pavēstīdams visiem zināmu faktu.

Viņa piekļāvās tam klāt. - Arī es tevi mīlu, Džek.

Herieta piespiedās pie vīra. Nebija zināms, cik vēl laika atlicis. Drīz vien augšējais stāvs bus pārmeklēts, un Annišena dos pavēli kāpt uz jumta.

Viņi sēdēja klusuciezdami. Abi bija pavadījuši kopā gandrīz visu mūžu, dalījušies priekos un sirdssāpēs, traģēdijās un uzvarās. Lai arī vīrs un sieva nebilda ne vārda, abi savija pirkstus kopā un apzinājās, ko dara. Viņi atvadījās viens no otra.

17. KUR EŅĢEĻI BĪSTAS SPERT KĀJU

..

7. JŪLIJS, 09.55 Ankortomā, Kambodža

GREJS ATSPIEDĀS pret alai līdzīgā kambara ķieģeļu sienu.

Aiz šauras atveres sienā sardzē stāvēja pusducis vīru. Tuvākajiem bija labi saskatāmi ieroči. Nasers bija pavēlējis visiem atkāpties šeit, kamēr pats sagādās altāra akmens uzspridzināšanai nepieciešamo munīciju. Grejs ieskatījās savā ūdensizturīgajā rokas pulkstenī.

Viņi te atradās gandrīz stundu.

Viņš klusībā ļoti cerēja, ka Nasers bijis tā aizņemts ar savām iecerēm, ka aizmirsis par savu ikstundas draudu viņa vecākiem. Nasers nepārprotami bija nokaitināts, un pie vainas nebija vienīgi kavēšanās, lai sagādātu sprāgstvielas. Sadzinis visus šajā istabā, viņš bija aizbrāzies prom ar tālruni pie auss. Grejs bija dzirdējis pieminam izpriecu kuģi. Tas noteikti bija saistīts ar «Ģildes» operācijas zinātnisko pusi. Peinters bija padotajam izstāstījis par nolaupīto kuģi un par Monka un Līzas pazušanu.

Acīmredzot kaut kas nogājis pavisam greizi.

Taču - vai viņa draugu likteņiem tās bija labas vai sliktas ziņas?

Grejs atgrūdās no sienas un apstaigāja kambari. Seihana sēdēja uz akmens soliņa blakus Vigoram.

Kovaļskis stāvēja netālu no ieejas, atgāzies pret sienu. Viens no sargiem bija notēmējis šauteni viņam uz vēderu, taču jūras kājnieks nelikās ne zinis. Kad Grejs pienāca tuvāk, viņš ierunājās:

- Es tikko redzēju paejam garām džeku ar atskaldāmo āmuru.
- Tad viņi ir gatavi, - noteica Vigors un piecēlās.
- Kādēļ tas vilkās tik ilgi? - Grejs prašņāja.

Atbildēja Seihana, kas bija palikusi sēžam. - Kukuļošanai vajadzīgs zināms laiks.

Grejs pameta skatienu uz viņu.

- Es dzirdēju klaigas khmeru valodā, - sieviete skaidroja. - Na- sera vīri dzina no drupām ārā tūristus, sūtīja tos prom. Tā šķiet, ka «Ģilde» ir noīrējusi Bajonu savai privātajai ballītei. Šeit valda nabadzība. Vietējiem ierēdņiem pietiktu ar mazumiņu, lai pievērtu acis.

Grejs bija līdzīgās domās, ievērojis, ka sargi vairs nepūlas slēpt ieročus.

Vigors atspieda plaukstu pret kolonnu, kas atradās netālu no durvīm. - Nasers visādā ziņā ir pārliecinājis «Ģildi» par nepieciešamību turpināt vēsturiskos pētījumus.

Grejam bija aizdomas, ka tas vēl nav viss. Viņš atcerējās satraukumu par izpriecu kuģa likteni - ja ar zinātnieku nodaļu kaut

kas atgadījies, vēsturisko taku pētniecība ir krietni vien svarīgāka.

Pēc brīža viņa minējums apstiprinājās.

Sargiem garām paspraucās Nasers. Pirmītējais niknums un sasprindzinājums bija izgaisis, un viņš atkal bija atguvis savu aukstasinīgo slīpējumu.

- Esam gatavi turpināt. Bet vispirms atcerēsimies, ka, šķiet, pagājusi vēl viena pilna stunda.

Grejam pakrūtē sažņaudzās.

Vigors nāca palīgā. - Jūs visu šo laiku bijāt iesprostojis mūs te. Jūs taču nevarat cerēt, ka izmeklēšana ir pavirzījusies uz priekšu.

Nasers paslēja vienu uzaci. - Tā nav mana darīšana. Turklāt Annišena sāk kļūt nepacietīga. Viņai noteikti vajag mazliet izklaidēties.

- Lūdzu, - Grejam paspruka, pirms viņš paguva apdomāties.

Nasera acīs iespīdējās uzjautrinājums, kas lika Grejam apraut-ties.

- Beidz krāmēties, Amen, - viņiem aiz muguras ierunājās Seihana. - Ja gribi, tad zvani, un beigta balle.

Grejs saspieda plaukstu dūrē. Viņš ar pūlēm apvaldīja vēlēšanos iesist sievietei, apklusināt viņu. Naseru nedrīkstēja kacināt. Tagad ne.

Nasera pierē iegūlās dusmīgas grumbas. Viņš pacēla plaukstu un parvilka tām pirkstus, it kā nogludinādams. Viņš tomēr neuz- ķērās uz ēsmas - pagriezās un, ne vārda neteicis, cauri sargu pūlim izgāja ārā.

- Naser! - Grejs aizlūzušā balsī sauca nopakaļ.

- Ja izlaižam šo stundu, - Nasers atbildēja nepagriezies, - es vēlos sagaidīt vēl nozīmīgākus meklēšanas rezultātus, kad būsim iekļuvuši telpā zem altāra. Ja tādu nebūs, es likšu mātei nogriezt ne tikai rokas pirkstu. Laiks jums, komandieri Pīrs, zem pakaļas iekurt lielāku uguni.

Nasers pacēla roku, un sargi izvilka viņus no kambara.

Seihana pagāja garām Grejam, iebakstot viņam ar plecu. Viņas teiktais bija kluss, gandrīz nedzirdams:

- Es tikai viņu pārbaudīju.

Viņa turpināja ceļu.

Grejs sekoja viņai aiz muguras un drīz panāca.

- Viņš blefoja… Es to manīju, - viņa pusbalsī piebilda, neskatīdamās uz sarunu biedru.

Grejs nešpetno atbildi norija. Seihana taču riskēja ar viņa vecāku dzīvībām.

Viņa pašķielēja uz vīrieti, laikam sajutusi plūstam no tā dusmas. Pat viņas teiktais izskanēja maigi, vismaz sākumā. - Tev jāpajautā sev, Grej - kādēļ? Kādēļ viņš blefo?

Greja žokļi atslāba. Labs jautājums. Sievietes plaukstas virspuse aizskāra viņa roku. Grejs pastiepa pirkstu, gribēdams noglāstīt viņas

plaukstas locītavu, pateikties par viņas pūlēm. Taču Seihana jau bija pakāpusies nostāk.

Nasers veda viņus atpakaļ uz centrālo svētnīcu. Spridzināšanas vienība bija nostrādājusies sviedriem vaigā. Masīvajos smilšakmens bluķos bija izurbti caurumi, no tiem ārā stiepās vadiņi, kas turpat bija savīti kopā. Pie visām četrām durvīm stāvēja vīri ar sarkaniem ugunsdzēšamiem aparātiem uz muguras.

Grejs saviebās. Kas tad šeit var degt? Viss ir no akmens.

Nasers uzrunāja gandrīz pundura auguma vīrieti, kuram mugurā bija veste ar neskaitāmiem darbarīkiem kabatās un plecā uzmaukts vadu ritulis - tas nepārprotami bija spridzināšanas speciālists. Par atbildi vīrietis pamāja ar galvu.

- Esam gatavi, - Nasers paziņoja.

Viņus izgrūda pa rietumu durvīm un aizveda ap stūri.

Vigors nebija nomierināms. - Sprādziena rezultātā visa būve var nogrūt mums uz galvas.

- Mēs to zinām, monsinjor, - Nasers attrauca, pielika pie mutes rāciju un deva pavēli spridzināt.

Pēc brīža pa krutim un ausīm uzsita dobjš dārdiens, līdzīgs pērkona grāvienam. Sprādziens bija viens. To pavadīja zibenīgs uzliesmojums. Pēc tam uzbrāzās ass, sīvs smārds, kas koda degunā un rīklē.

Vigors noklepojās. Grejs pavicināja roku sev gar seju.

- Sasodīts, kas šitais bija? - Kovaļskis noprasīja, nospļaudamies kaktā, lai atbrīvotos no nepatīkamās garšas mutē.

Nasers neklausījās, viņš lika visiem sekot.

Pirmais gāja vīrs ar ugunsdzēšamo aparātu, tam pa pēdām soļoja Nasers. Vīrietis uzlika sejas masku un nospieda slēdzi. No šļūtenes izbrāzās putaina straume, kas nošļāca grīdu, sienas un griestus. Šaurais gaitenis pildījās ar smalku pulveri, kas noklāja visas virsmas.

Nasers ieveda viņus svētnīcā.

Grejs cauri dūmakai redzēja vīrus, kas virzījās no citiem gaiteņiem ar ugunsdzēšamajiem aparātiem. Putekļu mākonis uz brīdi aizmigloja skatu uz svētnīcu, un Grejs tikai ar pūlēm saskatīja visus četrus vīrus, kas smidzināja puteklīšus šajā telpā.

Nasers apstādināja visus, kas gāja aiz viņa.

Pēc pusminūtes smidzināšanas darbi bija galā, un pulvera putekļi vārda tiešajā nozīmē nosēdās. Acīm atkal parādījās svētnīcas telpa, lai arī mazliet dūmakaina. No torņa skursteņa krita saules gaismas stabs.

Nasers veda visus tālāk. - Neitralizēšanas bāze, - viņš skaidroja, notrausdams no sejas tur nosēdušās smalkās daļiņas.

- Kas, kas? - Grejs taujāja.

- Skābe. Sprāgstviela sastāv no degļa, kas savienots ar kodīgu skābi. To izgudroja ķīnieši, kad cēla Saņsjas dambi. Minimāls

satricinājums, maksimāla iedarbība.

Aiz Nasera telpā ienāca Grejs, un viņam palika mute vaļā.

Sienas izskatījās noklātas ar baltu pūderi, taču pārmaiņas telpā bija apstulbinošas. Visas četras bodhisatvas sejas izskatījās tā, it kā to vaibsti būtu izkusuši. Kādreiz tik skaistās sejas izteiksmes bija grumbuļainas kā izdedži. Arī grīda izskatījās tikpat izrobota, it kā apstrādāta ar smilšslrūklotāju.

No augšas apgaismotais altāris telpas vidū bija izrobots un ieplaisājis. Viens stūris bija atlūzis un nogāzies lejup.

Zem grīdas noteikti bija kāda ala.

Lielākā daļa bluķu joprojām turējās.

Telpā ienāca kāds spridzināšanas vienības loceklis, nesdams veseri. Nasers deva viņam zīmi. Tam sekoja cits vīrs, vilkdams atskaldāmo āmuru.

Katram gadījumam.

Pirmais virs atvēzēja veseri un trieca to bluķim tieši vidū. Gar āmura galvu pašķīda spožas dzirksteles, un lielais smilšakmens bluķis padevās.

Altāris iegāzās bedrē.

10.20

SŪZANA AIZMUGURĒJĀ SĒDEKLĪ iekliedzās un pietrūkās sēdus.

Līza, kas piesprādzējusies sēdēja pilotam blakus, apsviedās. Viņa bija vērojusi plašo ezera klaju, kamēr «Jūras šautra» meta lokus, gatavodamās nolaisties. Pie krasta atradās peldošais ciemats, vjetnamiešu džonku un laivu maju jūklis.

Seit Peinters bija ieteicis noslēpties. Zvejnieku ciemats atradās divdesmit jūdžu no Ankoras. Drošības pēc.

Sūzana turpināja vaimanāt. Liza sataustīja drošības jostas slēdzi, atsvabinājās no jostas un aizklumburoja uz lidaparāta pakaļgalu.

Sūzana valstījās un nometa segu, dvesdama:

- Par vēlu! Mēs esam par vēlu!

Līza savāca segu no grīdas un lūdza sievieti atgulties. Sūzana visu ceļu bija rāmi snaudusi. Kas viņai lēcies?

Sūzana izšāva plaukstu kā plēsīga putna ķetnu un satvēra Līzu aiz apakšdelma. No pieskāriena Līzai kaisa āda, un smalkie matiņi uz rokas nosvila.

Līza atrāva roku. - Sūzana, vai kaut kas nav labi?

Sūzana uztrausās sēdus. Acīs vairs nebija tāds mežonīgs spīdums kā pirms brīža, taču viņa turpināja drebēt pie visām miesām. Sieviete norīstījās.

- Mums tur jānokļūst, - viņa nomurmināja teikumu, kas bija kļuvis par mantru.

- Mēs pašlaik gatavojamies nosēsties, - Līza norādīja, mēģinādama viņu nomierināt. Viņa pat juta «Jūras šautru» nosliecamies lejup.

- Nē! - Sūzana atkal tiecās satvert Lizu, taču atvilka roku, manīdama, ka tā atraujas. Pirksti sažņaudzās, un plauksta pazuda zem segas. Viņa nodrebēdama ievilka elpu. Acis pievērsās Lizai.

- Mēs esam pārāk tālu, Liza. Es apzinos, kā tas izklausās. Taču mums nav daudz laika. Atlikušas desmit vai, augstākais, piecpadsmit minūtes.

- Atlikušas?

Liza pārdomāja Peintera stāstīto par Ziemassvētku salas krabjiem un ķīmiski izraisītajām pārmaiņām nervu sistēmā, kas izraisīja maniakālas migrācijas dziņas. Taču ko šīs ķīmiskās vielas rada daudz attīstītākajā cilvēka prātā? Kādas vēl pārmaiņas tās viesušas? Vai Sūzanas dziņām varēja uzticēties?

- Ja es tur nenokļūšu… - Sūzana pakratīja galvu, it kā raudzi- dama ar gribasspēku atsaukt atmiņā kādu faktu. - Viņi ir kaut ko atvēruši. Es to jūtu saules gaismā. It kā manī urbtos ugunīgas acis. Es zinu tikai vienu… es to jūtu ar visu savu būtību… ja nenokļūšu

turp laikus, nevienam neizdosies iegūt pretlīdzekli.

Liza saminstinājās un pavērās pār plecu uz Raideru.

Ezers tuvojās, «Jūras šautra» slīdēja aizvien zemāk.

- Es neprasīju, lai man to uzgrūž, - Sūzana iestenējās.

Liza dzirdēja milzīgas skumjas viņas balsī un juta, ka vairāk par bioloģisko nastu viņu nospiež sāpes. Sūzana bija zaudējusi savu viru, visu savu pasauli.

Viņa pagriezās pret sievieti.

Sūzanas sejā atspoguļojās emociju jūklis, pavīdēja gan bailes, gan skumjas, gan izmisums, gan dziļa vientulība.

Sūzana salika plaukstas kopā. - Es neesmu krabis. Vai tad jūs to neredzat?

Liza redzēja.

Viņa apcirtās un uzsauca Raideram: - Ceļamies augšā!

- Ko? - Raiders pameta skatienu atpakaļ.

Liza pacēla īkšķi. - Nenosēdīsimies te! Mums jātiek tuvāk drupām.

Viņa pietrausās kājās, un pieturēdamās pie atzveltnēm, atgriezās pie otra pilota sēdekļa.

- Cauri Siemreapas pilsētai tek upe.

Viņa noslīga sēdekli. Liza bija izpētījusi apvidu kartes. Pilsēta atradās apmēram sešu jūdžu attālumā. Viņa atcerējās Sūzanas izteikto brīdinājumu.

Desmit vai, augstākais, piecpadsmit minūtes.

Vai ar to pietiks? Ari Liza juta asinīs kūsājam steigu, un viņa tikai pēc mirkļa aptvēra iemeslu. Sūzanas beidzamie vārdi.

Es neesmu krabis.

Sūzana neko nevarēja zināt par Ziemassvētku salas krabjiem - Līza pat Raideram nebija neko stāstījusi par sarunu ar Peinte- ru. Iespējams, Sūzana miegā bija dzirdējusi sarunas beigas. Taču Līza nekādi nevarēja atminēties, vai vispār krabjus pieminējusi.

Lai nu kā, viņa atvēra navigācijas karti un meklēja, kur nolaisties.

Bija jānosēžas pēc iespējas tuvāk sauszemei.

Kādā ezerā vai upē…

- Vai šeit, - viņa skaļi noteica, pievilkdama karti tuvāk.

- Ko tu teici, meitenīt? - Raiders jautāja. «Jūras zvaigznes» deguns paslējās augšup, un lidaparāts turpināja slīdēt virs ezera.

Līza pastūma karti viņam klāt un iebakstīja tajā.

- Vai vari nolaisties te?

Raideram iepletās acis. - Vai tu traka, ko?

Viņa neatbildēja. Galvenokārt tāpēc, ka pati nezināja atbildi.

Raidera seja izplūda platā smaidā. - Ai, pie velna! Pamēģināsim.

Laikam gan viņš vienmēr bija gatavs jauniem piedzīvojumiem. Vīrietis pasniedzās un paplikšķināja viņai pa kāju.

- Man patīk tavs domu gājiens. Cik labas attiecības tev ir

ar draugu?

Līza atspiedās pret atzveltni. Kad Peinters uzzinās…

Viņa pašūpoja galvu. - To mēs vēl redzēsim.

23.22 Vašingtona

- SER, GPS OBJEKTS, kuru likāt uzraudzīt, novirzījies no kursa.

Peinters apsviedās. Viņš bija uzturējis sakarus ar Austrālijas Pretterorisma un īpašo uzdevumu vienību, kas, vadoties pēc Līzas sniegtajām koordinātām, pirms piecpadsmit minūtēm bija ieradusies notikuma vietā Pusatas salā. Pirmie izlūkdati no salas bija mulsinoši. «Juru valdnieci» atrada degošu, ietītu tīklu un dzelzs trošu mudžeklī. Kuģis bija sasvēries uz sāniem gandrīz četrdesmit piecu grādu leņķī. Uz klāja norisinājās vispārējā ugunsdzēšanas operācija.

Keita sēdēja blakus Peinteram, pieturot austiņas ar abām rokām. Viņa bija atteikusies iet mājās. Vismaz kamēr nebija pilniga skaidrība. Acis bija sasārtušas un pietūkušas, taču viņa koncentrējās un turējās pie vārgas cerības - ja nu Monkam tomēr, par spīti visam, izdevies palikt dzīvam?

- Ser? - tehniķis turpināja, norādīdams uz citu ekrānu. Tajā bija Kambodžas vidienes līdzenuma karte. Pašā vidū pletās liels ezers. Pāri ekrānam sīkiem palēcieniem slīdēja iezīmēts mazītiņš punktiņš - «Jūras šautra».

Vēl pirms neilga brīža mazais hidroplāns bija metis lokus virs krasta, bet tagad attālinājās no ezera.

- Kurp viņi dodas? - Peinters nesaprata. Viņš vēl kādu brīdi vēroja ekrānu, mēģinādams noteikt lidaparāta trajektoriju, un vilka ar pirkstu taisnu līniju. Tā atdūrās Ankorā.

Ko viņi dara?

peinters ar acs kaktiņu manīja durvis sakustamies. Istabā ietraucās viņa palīgs Brents, nobremzēdams ratiņkrēslu tā, kā riteņu gumija nokaucās uz linoleja.

- Direktor Krov, es jau labu laiku veltīgi mēģinu sazināties ar jums, - viņš noelsās. - Biju domājis, ka videokonference ar Austrāliju vēl turpinās.

Peinters pašūpoja galvu. Videokonference bija beigusies pirms kāda laika.

Brents paķēra faksa lapu, kas sagumzīta atradās viņam uz ceļiem un pasniedza direktoram.

Peinters paņēma lapu, pārlaida tai skatienu un pēc tam pārlasīja rūpīgāk. Dievs tēvs…

Viņš pagāja garām Brentam, tomēr pie durvīm apstājās un pagriezās. - Keita?

- Ej! Es pati tikšu galā.

Viņš pameta skatienu uz Kambodžas karti ekrānā, uz mirguļojošo punktiņu, kas virzījās uz Ankoras drupu pusi.

Līza, es ceru, ka tu zini, ko dari.
Viņš izskrēja no istabas un drāzās uz savu kabinetu.
Pagaidām viņai jātiek galā pašai.

10.25 Ankora

- TURIETIES! - RAIDERS brīdināja, lai gan tas drīzāk izklausījās pēc kaujas sauciena.

Līza cieši ieķērās sēdekļa paročos.

Debesīs izslējās milzīgie, melnie, bišu stropiem līdzīgie Ankorvatas torņi. Taču viņu mērķis nebija krāšņais templis, kas izpleties kvadrātjūdzes platībā.

«Jūras šautra» pavērsās pret cilvēku roku izrakto zaļa ūdens strēmeli vienā pusē - Ankorvatas aizsarggrāvi. Atšķirībā no Ankortomā aizsarggrāvja, šajā bija ūdens. Tā kopējais garums apkārt templim bija četras jūdzes, tātad, gar katru sienu stiepās jūdzi garš kanāls. Vienīgā nelaime…

- Tiltiņš! - Līza sauca.

- Ak tā to sauc, ja? - Raiders sarkastiski attrauca. Iekodis zobos cigāru, viņš izpūta pa mutes kaktiņu dūmu vērpeti.

Tas bija vienīgais cigārs, noglabāts salonā īpaši šādiem ārkārtas gadījumiem. Pirms aizdedzināšanas Raiders bija taisnojies, kas pat uz nāvi notiesātajiem ir atļauts vēl beidzamo reizi uzsmēķēt.

Miljardieris vadīja mazo hidroplānu virs aizsarggrāvja, te paceldams to augstāk, te zemāk - viņa mērķis bija pārlaisties pāri tiltiņam pēc iespējas mazākā augstumā.

Liza aizturēja elpu, kad lidaparāts šāvās tam pāri. Tūristi paspruka uz abām pusēm.

Bet tad «Jūras šautra» bija pāri tiltiņam un strauji zaudēja augstumu, slīdēdama pa ūdens virsmu un atstādama aiz sevis ūdens šalti. Drīz tā iekārtojās dziļāk ūdenī - lidmašīna pārvērtās par laivu, tomēr inerces pēc turpināja slīdēt lielā ātrumā. Pagrieziens tuvojās pārāk ātri.

Viņi ietrieksies zemes uzbērumā.

Raiders iestūma kloķi grīdā. - To sauc par Hamiltona pagriezienu! Turieties!

Izpūtis dūmu mutuli, viņš zibenīgi parāva un pagrieza stūri.

«Jūras šautra» strauji apgriezās pilnīgi otrādi, it kā atrazdamās uz ledus, un traucās atpakaļgaitā. Abi dzinēji ieaurojās, to sprauslas tagad pūlējās mazo hidroplānu bremzēt. Tas tiešām brauca aizvien lēnāk.

Līza sarāvās, gaidot, ka peld līdzeklis tūlīt, tūlīt iedrāzīsies uzbērumā.

Bet Raiders pagrieza stūri, un laiva saslīdēja šķērsām. «Jūras šautra» uzara nelielu zemes valnīti slīpajā uzbērumā un ar vieglu būkšķi apstājās.

Raiders nopūzdamies palaida dūmu strūkliņu un izslēdza motoru. - Velns ar' ārā, šitas bija baigi jautri.

Liza nevilcinoties atsprādzēja jostu un piegāja pie Sūzanas.

- Pasteidzies! - Sūzana pūlējās pieslieties kājās.

Liza palīdzēja viņai atsprādzēties. Pienāca Raiders un, pagriezis kloķi, atvēra lūku.

- Vai zini, kas jādara? - Līza taujāja, kad visi trīs izklamzāja seklajā ūdeni un aizbrida pāris soļus līdz uzbērumam.

Visapkārt jau skanēja klaigas.

- Tu jau sešpadsmit reižu stāstiji, - Raiders atgādināja. - Man jāatrod tālrunis, jāpiezvana jūsu direktoram, jāpastāsta, ko jūs darāt un kur ejat.

Viņi uzkāpa pa slīpo uzbērumu un nonāca uz ceļa, kas stiepās gar grāvi. Sūzana bija uzlikusi saulesbrilles un cieši ietinusies segā - viņa pūlējās pēc iespējas mazāk sevi pakļaut saules iedarbībai.

Ļaudis rādīja ar pirkstiem un sasaucās.

Raiders apstādināja garāmbraucošu transporta līdzekli - tas nebija nekas cits kā motocikls, kas vilka nelielus apjumtus ratiņus. Raiders bija paplivinājis žUksniti naudaszīmju, ta bija visā pasaulē pazīstama zīme - lūgums apstāties. Šī valoda šoferim bija labi saprotama. Viņš apsvieda motorizēto rikšu un piebrāzās klāt.

Palīdzējis Līzai un Sūzanai iekāpt ratiņos, Raiders aizcirta durtiņas. - Rikša aizvedīs taisnā ceļā uz templi. Esiet piesardzīgas.

- Bet tu sazvani Peinteru! - Līza piekodināja.

Viņš pavēzēja roku, it kā dodams zīmi uzsākt sacīkstes.

Motocikls paklausīdams aiztraucās prom, vilkdams ratiņus.

Līza pagrieza galvu. Policisti uniformās sāka pulcēties ap Raiderū, piebrauca ar motocikliem. Raiders vicināja cigāru un taisīja traci.

Aizbraucošo motorizēto rikšu neviens nepamanīja.

Līza iekārtojās sēdeklī.

Sūzana sēdēja sakņupusi, satīstījusies segā. Pār viņas lūpām pārvēlās viens vienīgs vārds.

- Ātrāk!

10.35

NOMETIES UZ CEĻIEM, Grejs lūkojās apaļajā akmens šahtā. No četrdesmit pēdu dziļuma pretī vērās seja. Kārtējā akmens bod- hisatva. Tā pacēlās no grīdas, izgrebta no viena milzīga smilšakmens bluķa. Saules gaisma no torņa skursteņa iespīdināja šahtā četrstūrainu gaismas stabu, kurā virmoja puteklīši. Tumšā akmens seja laistījās siltajos saules staros.

Mīklainais smaids bija aicinošs.

Bedrē zem sadragātā altāra izritināja trepes no dzelzs trosēm un alumīnija pakāpieniem. Tās klabēdamas aiztinās dziļumā un pēc brīža atsitās pret grīdu. Augšā kāpnes ar karabīnēm piestiprināja pie svētnīcas akmens griestiem.

Nasers piegāja pie Greja. - Jūs nokāpsiet pirmais. Nākamais dosies kāds no maniem vīriem. Jūsu draugi pagaidām paliks tepat.

Grejs saberzēja rokas, notīrīdams pulveri no plaukstām, tad pieslējās stāvus un piegāja pie trepēm. Vigors stāvēja pie sienas, acīm redzami neapmierināts. Grejs pieļāva, ka monsinjora sapīkuma iemesls nebija vienīgi neapskaužamā situācija, kādā viņi atradās - būdams arheologs, Vigors no profesionālā viedokļa šādu apgānīšanu noteikti uzskatīja par briesmu darbu.

Vigoram blakus stāvēja Kovaļskis un Seihana, gaidīdami savu likteni.

Grejs pamāja visiem trim ar galvu un sāka garo kāpienu lejup. Bedrē nebija putekļains, drīzāk drēgns. Pirmās trīsdesmit pēdas viņu apņēma šaura akmens ķieģeļu šahta, apmēram septiņas pēdas plata, un visnotaļ atgādināja paplatu aku. Taču pēdējās desmit pēdas sienas atkāpās, un skatienam pavērās kupolveidīga telpa, četrdesmit pēdu gara un pilnīgi apaļa.

- Palieciet tur, kur varam jūs redzēt! - Nasers uzsauca.

Grejs pacēla acis pret šauteņu apli, kas bija pavērsts pret viņu. Viens no karavīriem jau kāpa lejup pa trepēm. Grejs nolēca uz grīdas un piezemējās blakus bodhisatvas akmens sejai.

Viņš aplaida skatienu apkārt. Regulāri izkārtotas, velvētos griestus balstīja četras resnas kolonnas. Iespējams, tie bija nesošie stabi tornim, kas atradās augstāk. Grīda, kas kalpoja par pamatu kolonnām, nebija vis no akmens bluķiem, bet gan cieta kaļķakmens. Viņi bija nonākuši līdz pamatiezim. Šie noteikti bija Bajona templa strukturālie pamati.

Nograbēja trepes, un viņš pacēla acis pret karaviru, kas gandrīz jau bija nokāpis. Grejs apsvēra iespēju palēkties un izraut viņam šauteni. Un ko viņš iesāktu tālāk? Draugi atradās augšā, un vecāki joprojām bija Nasera gūstā. To sapratis, viņš piegāja pie izgrebtās sejas un vienu reizi apgāja tai riņķī. Tāpat kā pārējās, tā bija izveidota

smilšakmenī un vērās augšup - izgrebta no viena bluķa un slējās aptuveni līdz jostasvietai.

Seja īpaši neatšķirās no pārējām - tādi paši viegli pacelti mutes kaktiņi, plats deguns un piere; tumsnējas, drūmi domīgas acis.

Karavīrs nolēca uz grīdas, noklaudzinādams ar zābakiem.

Grejs iztaisnojās, taču kaut kas piesaistīja viņa uzmanību.

Viņš pagriezās pret akmens tēlu - vīrietis ar acs kaktiņu bija pamanījis bodhisatvas sejā un savilktajās acīs kaut ko savādu. Abām acīm vidū atradās tumši apļi, līdzīgi zīlītēm. Tie neizzuda arī saules gaismā.

Lai izpētītu kārtīgāk, Grejs bija spiests noliekties pār akmens vaigu. Viņš pastiepa roku un pabakstīja tumšo acs zīlīti ar pirkstu.

- Ko jūs tur darāt? - Nasers sauca.

- Te ir caurumi! Tie ir izurbti vietā, kur parasti ir acs zīlīte. Man liekas, tie iziet cauri otrā pusē sejai.

Grejs pacēla galvu. Pa torņa skursteni ieplūda saules gaisma, un, tā kā altāris bija aizvākts, stari krita tieši uz agrāk paslēpto seju.

Bet vai gaisma neietiecas vēl dziļāk?

Viņš pakāpās uz akmens sejas, nogūlās uz tās un mēģināja ieskatīties akmens dieva acī. Aizklājis otru savu aci, viņš piespiedās smilšakmens acs ābolam. Pagāja bridis, līdz viņa acs pielāgojās tumsai.

Tālu lejā mirguļoja ūdens, to apspīdēja saules gaisma, kas ietiecās pa otru zīlīti. Pazemes alas dibenā bija dīķis. Grejs gandrīz iztēlojās kupolveidīgo telpu, līdzīgu bruņurupuča čaulai.

- Ko jūs tur redzat? - Nasers atkal sauca.

Grejs apvēlās uz muguras un paskatījās augšup no šahtas dibena.

- Te ir pazemes ala! Tur, zem akmens sejas!

Bodhisatva sargāja slepenu eju - gluži tāpat kā akmens altāris svētnīcā.

Grejs atcerējās Vigora skaidrojumu, kādēļ šeit izgrebts simtiem akmens seju. «Daži apgalvo, ka tie ir kā sargi, svētas sirds sejas, kas modri vēro apkārtni un apsargā tās iekšējos noslēpumus.» Taču, gulēdams uz muguras, Grejs apcerēja kāda cita cilvēka daudz agrāk izteikto, krietni draudīgāko vēstījumu - teikumu no Marko stāsta, pašu pēdējo teikumu.

Viņš juta pārskrienam saltas tirpas.

Tajā pilsēta bija atvērti Pekles vārti, un man nav zināms, vai tie jebkad tikuši aizvērti.

Grejs vērās augšup uz saspridzināto altāri un atskārta patiesību.

Marko, tie ir bijuši aizvērti!

Bet tagad tos atkal ver vajā.

10.36

MOTORIZĒTĀ RIKŠA apstājās bruģētā ceļa galā.

Līza izkāpa.

Aiz ceļa pletās grumbuļains, resnu koku sakņu izdragāts, akmens plātņu laukums. Aiz tā uz džungļu fona pacēlās Bajona templis - tur slējās vairāki dažāda augstuma smilšakmens torņi, ko greznoja apdrupušas sejas, klāja ķērpji un izroboja plaisas.

Laukumā drūzmējās daži tūristi un fotografēja. Motorizētajai rikšai tuvojās divi japāņi, acīmredzot vēlēdamies iekāpt tajā, tiklīdz Līza un Sūzana to atbrīvos.

Viens no vīriešiem pagriezās pret Līzu, pielieca galvu, norādīja uz templi un ierunājās japaniski.

Līza papurināja galvu. Viņa nesaprata.

Viņš kautrīgi pasmaidīja, atkal palocīja galvu un izmocīja vienu angļu vārdu. - Slēgts.

Slēgts?

Līza palīdzēja Sūzanai, kas vēl aizvien bija no galvas līdz kājām ietinusies segā, izkāpt no rikšas. No segas kokona vīdēja tikai saulesbrilles. Pieturēdama Sūzanu aiz elkoņa, Līza pat cauri segai manīja, ka sieviete trīc.

Tūrists norādīja uz rikšu, mēmi lūgdams atļauju to noīrēt. Līza pamāja un kopā ar Sūzanu kluburoja pāri nelīdzenajam akmens plātņu laukumam. Līza pamanīja ap templi staigājam vīrus - tie bija atspiedušies pret torņiem, stāvēja virs vārtiem, patrulēja uz sienām. Visiem bija haki krāsas uniformas un melnas beretes.

Vai tā bija Kambodžas armija?

Sūzana vilka viņu sev līdzi, mērķtiecīgi klumburodama uz austrumu vārtiem. Pie tiem sardzē stāvēja divi vīri beretēs, uzlikuši šautenes uz pleciem. Līza neredzēja nekādu atšķirības zīmju. Vīrietis pa kreisi katrā ziņā bija kambodžietis, viņam sejas viena pusē bija vairākas taisnas brūces. Otrs, ģērbies līdzīgi, bija eiropeiskas izcelsmes, viņam bija saules aprauta sejas āda un noplukuši bārdele. Abu acis bija cietas kā dimanti.

līe nebija Kambodžas armijnieki.

Tie bija algotņi.

- «Ģilde», - Līza čukstēja, atcerēdamās Peintera sniegtās ziņas par Greja sagūstīšanu. Tā jau ir ieradusies.

Līza mēģināja aizkavēt Sūzanu, taču sieviete pūlējās izrauties un turpināja ceļu.

- Sūzana, mēs nedrīkstam pieļaut, lai tu nonāc «Ģildes» rokās, - Līza aizrādīja.

īpaši pēc tam, kad Monks tevis dēļ atdeva dzīvību.

Sūzanas balss cauri segai bija slāpēta, taču apņēmīga. - Man nav izvēles… Tas jādara… Bez zālēm zudis ir viss… - Sūzana pašūpoja galvu. -… izvēle ir viena. Pretlīdzeklis ir jārada.

Līza saprata. Viņa atminējās Deveša brīdinājumu un Peintera apstiprinājumu. Pandēmija jau sāk izplatīties. Pasaulei nepieciešams atrast tai pretlīdzekli, iekams nav par vēlu. Tas ir jārada - pat ja zāles nonāk «Ģildes» nagos. Tādā gadījumā ar sekām būs jātiek galā vēlāk.

Tomēr…

- Vai tu esi droša, ka cita ceļa nav? - Līza taujāja.

Sūzanas balss drebēja no bailēm un skumjām.

- Dievs ir mans liecinieks, es gribētu, lai būtu. Bet mēs jau varbūt esam nokavējuši.

Viņa maigi atsvabinājās no Līzas tvēriena un tipināja uz priekšu, neapšaubāmi nolēmusi doties viena.

Līza sekoja. Arī viņai nebija izvēles.

Abas sievietes piegāja pie apsargātajiem vārtiem. Līza nevarēja iedomāties, kā viņas pierunās sargus atļaut tur ieiet.

Taču Sūzanai acīmredzami bija kāds plāns.

Viņa nometa segu, un tā noslīga pie papēžiem. Spožajā saule viņa izskatījās tāpat kā jebkurš cits, vienīgi nedaudz bālāka. Ada bija plāna un slimīga. Viņa norāva brilles un pagriezās, lūkodamās tieši saulē.

Līza vēroja Sūzanas ķermeni ietrīcamies un iztēlojās, kā saules stari apžilbinoši ietriecas acu zīlītēs, redzes nervā un smadzenēs.

Taču ar to acīm redzami nebija gana.

Sūzana norāva sev blūzīti, lai saule apspīdētu pēc iespējas vairāk ādas. Viņa atpogāja bikses, un tās noslīdēja no auguma, kas bija izģindis stuporā pavadīto nedēļu laikā. Palikusi krūšturī un biksītēs, Sūzana tuvojās vārtiem.

Sargi nesaprata, ko iesākt ar gandrīz kailo sievieti, tomēr paspēra dažus soļus uz priekšu, aizšķērsojot ceļu. Kambodžietis vicināja roku, gaiņādams pārkāpēju prom, skaļi, asi klaigādams: - D'tay! Bpel k'raoivee!

Sūzana nelikās dzirdam un turpināja ceļu, iedama tieši pa vidu.

Otrs sargs satvēra sievieti aiz pleca un mēģināja pavērst pret sevi. Sarga stoiskā sejas izteiksme sāpēs spēji pārvērtās, un viņš atrāva roku. Plauksta kvēloja koši sarkana, un no pirkstu galiem pilēja asinis. Viņš gāzās atmuguriski un sabruka pret sienu.

Kambodžietis pacēla šauteni un pavērsa to pret sievietes pakausi - Sūzana jau bija pagājusi garām.

- Nē! - Līza iekliedzās.

Sargs paskatījās uz viņu.

- Aizvediet mūs… - viņa izdvesa, cenzdamās atcerēties Peintera pieminēto vārdu, un pēc brīža tas izdevās. - Aizvediet mūs pie Amena Nasera!

10.48

- NĀCIET PASKATIETIES! - Vigors sauca, neslēpdams prieku. Viņš paskatījās atpakaļ, meklēdams pārējos.

Grejs stāvēja dažu jardu attālumā, pētīdams vienu no balsta kolonnām. Stabus veidoja pēdu biezi un trīs pēdas plati smilšakmens diski, kas bija sakrauti cits citam virsū, bet nebija samūrēti kopā. Grejs pakasīja ar pirkstu dažas dziļākas plaisas, novecojušā balsta noguruma pazīmes.

Seihana un Kovaļskis stāvēja pie akmens sejas, vērodami Nasera spridzinātāju vienību, kas rosījās ap izgrebto smilšakmens bluķi.

Atkal spiedzīgi kauca dimanta urbji, šī skaņa atbalsojās velvētajā telpā. Akmens sejas lejasdaļā izurba vēl vienu collu resnu caurumu. Citos caurumus jau savietoja sprāgstvielas ar vadiņiem - to bija divreiz vairāk, nekā spridzinot altāri svētnīcā. Pa šahtu ar virvēm turp un atpakaļ ceļoja aprīkojums un sprāgstvielas.

Darbus apgaismoja spožā saules gaisma, kas krita lejup šahtā.

Vigora nervi nebija tik stipri kā Seihanai un Kovaļskim, tāpēc viņš nespēja noskatīties vēstures pieminekļa izkropļošanā. Viņš aizgriezās un visu uzmanību veltīja sienai, kuru bija pētījis iepriekš. Tā atradās patālu no šahtas un grima tumsā. Vigoram bija atļauts izmantot kabatas lukturīti cerībā, ka viņam izdosies sameklēt citu ieeju apakšzemes telpā. Lai kā viņam riebās palīdzēt Naseram - ja laimētos sameklēt šo eju, tad izdotos šīs senās drupas pasargāt no turpmākas apgānīšanas.

Taču Vigoram bija ļoti maz laika.

Desmit minūtes.

Sagatavošanās darbi ritēja pilnā sparā. Nasers bija izrāpies no velvētās telpas. Vigors bija manījis, ka viņš šad un tad ieskatās sava mobilā tālruņa displejā, meklēdams labāku uztveršanas zonu, un pēc kāda laika uzkāpa augšā, pavēlēdams būt gataviem, kad viņš atgriezīsies.

Grejs piegāja pie Vigora.

- Kā sokas? Vai atradāt eju, ko meklējāt?
- Neatradu, - Vigors atzina. Viņš bija apstaigājis visriņķī velvei. Citas ieejas nebija. Jādomā, apakšzemes telpā varēja iekļūt vienīgi caur bodhisatvas Lokesvaras akmens seju. - Tomēr kaut ko es tomēr uzgāju.

Vigors pagaidīja, līdz tuvākais sargs paiet garām, un pavirzīja kabatas lukturīša staru pret sienu, apgaismojot tās virsmu. Gaismas un ēnas iezīmēja gravējumus sienā, kas atgādināja virszemē redzētos bareljefus. Taču te nebija atveidoti nekādi tēli, tikai lavīnveidīgi pinumi un mudžekļi.

- Kas tas īsti ir? - Grejs vaicāja un pastiepās aptaustīt lukturīša starā redzamo.

Tagad viņiem bija pievienojušies arī Seihana ar Kovaļski.

Vigors atvirzīja lukturīti, un tā starā bija redzams lielāks sienas aplis.

- Iesākumā es domāju, ka tie ir tikai dekoratīvi sienu rotājumi. Tie klāja visu sienu. - Viņš pavēzēja ar roku, norādīdams uz visu telpu. - Visu tās virsmu.

- Kas tas tāds ir, ellē ratā? - Kovaļskis klusi burkšķēja.

- Nekādas elles, mister Kovaļski, - Vigors aizrādīja. - Tam ir saistība ar eņģeļiem.

Viņš paņēma lukturīti un pietuvināja iegravētajam sienas rakstam tā, lai būtu redzama tikai neliela tā daļa.

- Ieskatieties vērīgāk.

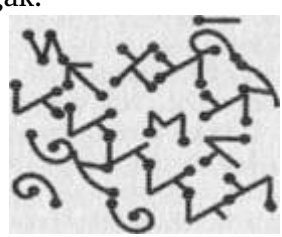

Grejs piespiedās pie sienas un pārlaida pirkstus. Komandiera sejā atausa sapratne.

- Tie ir juceklīgi izmētāti eņģeļu raksta simboli.

Seihana piegāja pie Greja.

- Tas nav iespējams. Vai tad jūs nestāstījāt, ka eņģeļu rakstu izgudroja septiņpadsmitajā gadsimtā?

Vigors pamāja. - Johans Tritēmijs.

- Kā tas varēja nonākt te? - Grejs taujāja.

- Nezinu, - Vigors attrauca. - Iespējams, Vatikans kādreiz nosūtījis savu cilvēku līdz pat Kambodžai izsekot Marko ceļam, tāpat kā to pašlaik darām mēs. Varbūt viņi atgriezās ar šā raksta attēliem, kas vēlāk nonāca Tritēmija rokās. Viņš varēja no tā radīt raksta sistēmu. Ja viņš zināja Marko stāstu par mirdzošajām eņ- ģeliskajām

būtnēm, var gadīties, ka tieši tāpēc Tritēmijs apgalvo, ka tas ir eņģeļu raksts.

Grejs pagriezās pret Vigoru. - Bet jūs pats tam neticat, vai ne?

Vigors vēroja Greju atkāpjamies vienu soli, tad vēl dažus - vīrietis ne uz mirkli neatrāva skatienu no sienas.

Arī viņš to redz.

Vigors nodrebinādamies dziļi ievilka elpu, pūlēdamies aizgai- ņāt aizdomas, kas nelūgtas nāca prātā.

- Tritēmijs apgalvoja, ka zināšanas par šo rakstu sistēmu viņam parādījās pēc vairāku nedēļu ilga gavēņa un dziļas meditācijas. Es pieļauju, ka tieši tā ari var būt.

Seihana nosprauslājās. - Un viņš tā ņēma un visu nosapņoja - precīzi tādu pašu rakstu, kāds atrodams uz šīs senās sienas?

Vigors pamāja. - Tieši tā es domāju. Atcerieties, es jums nesen stāstīju, ka eņģeļu raksts ir pārsteidzoši līdzīgs ebreju valodas burtiem. Tritēmijs pat apgalvoja, ka viņa raksts ir ebreju alfabēta visšķistākais tīrradnis.

Seihana paraustīja plecus.

- Ko jūs zināt par ebreju Kabalu? - Vigors jautāja.
- Tikai to, ka tā ir kada ebreju misticisma mācība.
- Tas ir tiesa. Kabalas praktizētāji, pētot ebreju Bībeli, tiecas meklēt mistiskas atklāsmes Visuma dievišķajā dabā. Viņi uzskata, ka ebreju rakstības alfabēta burtu vijumos un līkumos ir ieslēpta dievišķā gudrība un, meditējot ar tiem, iespējams gūt dziļu ieskatu pasaulē, kurā mēs atrodamies uz viszemākā pakāpiena.

Seihana pakratīja galvu. - Vai jūs apgalvojat, ka tas zellis Tritēmijs meditēdams nāca klajā ar šo visšķīstāko ebreju rakstības formu? Gluži nejauši atklāja valodu, šo pašu valodu? - viņa uzsita ar plaukstu pa sienu. - Valodu, kas veido saistību ar kādu lielu iekšējo gudrību?

Grejs nokremšļojās.

- Manuprāt, šeit būtiski uzsvērt vārdu «iekšējais». - Viņš paaicināja Seihanu atkāpties, nostāties blakus. - Ko tu redzi? Apskati visu raksta struktūru. Vai tā tev nešķiet pazīstama?

Seihana bridi aplūkoja sienu un strupi atcirta:

- Nezinu. Kas man jāmeklē?

Grejs nopūtās, piegāja pie sienas un pārlaida pirkstu pāri vienai simbolu lavīnai. - Ievēro, raksts virpuļo lejup kā pārtraukta spirāle. Pievērs uzmanību tikai šai daļai.

Seihana samiedza acis. - Atgādina kaut ko bioloģisku.

Grejs pamāja. - Pavelc līdzi šīm kaskādēm. Vai tās neizskatās kā DNS dubultspirāles? Kā gēnu karte?

Seihana tomēr šaubījās. - Pierakstīta eņģeļu valodā?

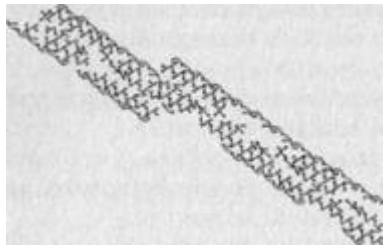

Grejs atkāpās, tomēr neatrāva skatienu no sienas. - Iespējams. Esmu dzirdējis par kādu zinātnisku pētījumu, kurā DNS koda struktūra salīdzināta ar cilvēku valodu struktūrām. Saskaņā ar Zipfa likumu, statistikas līdzekli, visās cilvēku valodās ir novērojami vienādi vārdu biežuma modeļi. Piemēram, angļu valodā ārkārtīgi bieži atkārtojas artikuli, turpretī citi vārdi - skudrulācis vai elipse - parādās krietni retāk. Grafikā, kurā salīdzināta vārdu popularitāte un to lietošanas biežums, līnija ir taisna. Šī parādība attiecas uz visām valodām, gan angļu, gan krievu, gan ķiniešu. Visās cilvēku valodās atrodams viens un tas pats lineārais modelis.

- Un DNS kodā? - Vigors ieintriģēts taujāja.
- Tas rādīja pilnīgi tādu pašu modeli. Tāds atrodams pat cilvēkam nevajadzīgajā DNS daļā, kuru vairums zinātnieku uzskata par bioloģiskajiem atkritumiem. Šādi pētījumi ir veikti vairākkārt un rezultāti ikreiz bijuši tādi paši. Kaut kāda iemesla pēc mūsu gēnu kodā ir ieslēpta valoda. Mums nav izdevies to atšifrēt. Taču… - Grejs norādīja uz sienu, - iespējams, šeit ir šīs valodas rakstiskā forma.

Vigors bijīgi parlaida ar plaukstu grebumiem, viņam bija aizrāvusies elpa.

- Padomā tik - vai Tritēmijs butu varējis meditāciju laikā atklāt šo valodu? - Viņš izslējās, prātā ienāca cita doma. - Ja senebreju valodas rakstība līdzinās eņģeļu rakstam, vai agrīnas rakstiskās valodas nevarētu būt atvasinātas no šīs valodas? Vai tās nevarētu būt cēlušās no kādas iedzimtās ģenētiskas atmiņas? Vaļsirdīgi sakot, ir jāsāk domāt, vai šī valoda nav Dieva vārds, kas mūsos iekļāvis kādu dižāku plānu?

Vigors pavērsa lukturīti pret plašās telpas sienām.

- Lai nu kā - visa šī eņģeļu valoda… Ko tā mums vēsta?
- Es domāju, tas ir gēnu plāns, - Grejs minēja.
- Bet kā plāns tas ir? - Seihana jautāja.
- Droši vien bruņurupuča, - Kovaļskis noburkšķēja.

Vigors par šo jociņu iespurcās, turpretim Seihana un Grejs pārsteigti pavērās druknajā vīrietī, un abu sejās bija līdzīgas neticības pilnas izteiksmes.

- Kas tad nu? - Vigors ieprasījās, manīdams, ka te norisinās kas nopietns.

Grejs piegāja klāt un noklusināja balsi. - Manuprāt, viņam ir

taisnība.

- Man? Tiešām? - Kovaļskis izbrīnījās.

Grejs izklāstīja sīkāk savu teoriju par apakšzemes telpu.

- Bruņurupuča čaula simbolizē kupolveidīgo telpu. Bet pats bruņurupucis? Mītā tas simbolizē Višnu, eņģelim līdzīgas būtnes iemiesojumu. - Grejs ar žestu norādīja uz sienas pusi. - Un šeit ir pierādījumi par kādu dīvainu bioloģisku procesu, kādām slepenām zināšanām, kas sniedzas tālāk par vienkāršu vīrusu saslimšanu. Pieļauju, ka kods uz sienām savā ziņā ir šā procesa dienasgrāmata. Iespējams, nepabeigta.

Vigors pētīja sienu un tajā iegrebto plānu.

Taču vini nepaguva apspriest sīkāk - augšā izcēlās liela kņada.

Visi kopā sanāca telpas vidū. Cik varēja spriest, spridzināšanas vienība gandrīz bija pabeigusi darbu. Tās vadītājs bija izritinājis visus lādiņa vadus un iestiprinājis tos elektroniskā detonatorā, lai varētu spridzināšanas mehānismu iedarbināt no augšas.

Vigors ieraudzīja, ka pa trepēm lejup kāpj sieviete, tomēr saules spoži apgaismotajā šahtā viņas vaibstus bija grūti izšķirt.

Taču Grejs viņu pazina un pagājās uz priekšu. - Līza?…

Pie šahtas malas parādījās Nasers. Viņam blakus stāvēja satracināta puskaila sieviete, kas pūlējās izlauzties uz priekšu, it kā tiekdamās ielēkt šahtā, taču viņu atturēja ar četru šauteņu lai- dēm.

Vigors izbrīnā raudzījās viņā.

Dievs augstais…

Viņa mirdzēja.

Pustumsā viņas āda spīdēja.

Tas nevar būt!

- Aizklājiet acis! - viņa kliedza, ar roku norādīdama bedrē. - Aizklājiet acis!

Vigors nesaprata, ko viņa ar to gribējusi teikt.

Saprata Grejs. Komandieris paķēra brezenta gabalu, ko bija nometusi spridzinātāju vienība, un uzmeta to izgrebtajai sejai kā acu apsēju, nejaujot saules stariem iespīdēt apakšzemes telpā.

Sieviete, kas atradās svētnīcā, sabruka kā marionete, kurai pārgrieztas aukliņas, un nogāzās uz saspridzinātā altāra bluķa.

Nasers, saraucis uzacis, noraudzījās viņā.

Līza nolēca no trepēm un pienāca klāt. Viņa lūkojās augšup, taču viņas teiktais uzrunāja visus.

- Piedodiet.

11.05

BIJA PAGAJUŠAS DESMIT minūtes. Grejs vēroja pēdējos Nasera vīrus rāpjamies pa trepēm augšup. No šahtas malas uz grupiņu tēmēja aplī izvietoti šauteņu stobri. Pēdējā soma ar spridzināšanas aprīkojumu uzslīdēja līdz šahtas malai, kur to uzvilka ar vienu no virvēm. Otra virve joprojām palika karājamies, it kā ķircināšanas.

- Kādēļ mūs atstāj lejā? - Līza prasīja.

Grejs nopētīja urbumiem izraibināto smilšakmens seju. - Man šķiet, mēs nupat esam kļuvuši lieki, - viņš klusi novilka.

Līza uzreiz neatbildēja. Tad viņa ar pūlēm izmocīja atvainošanos. - Man nebija izvēles.

Viņa jau bija izskaidrojusi savu pēkšņo, negaidīto parādīšanos. Tas bijis izmisuma solis, uz ko pamudinājusi nepieciešamība atrast pretlīdzekli epidēmijai. Bija jāuzņemas tāds risks… pat ja tas nozīmē, ka pretlīdzeklis iekrīt «Ģildei» klēpī.

- Un Monks… - Līza, balsij aizžņaudzoties, izmocīja. - Viņš par to… atdeva dzīvību.

- Nē. - Grejs aplika roku Līzai ap pleciem. Viņš pat nespēja pieņemt notikušo. Vismaz pagaidām ne. - Nē. Tikai Monka uzupurēšanās dēļ jūs varējāt nokļūt šeit. Kamēr vien mēs esam dzīvi, cerība nekur nav zudusi.

Pie šahtas malas atkal parādījās Nasers. - Mēs te esam pabeiguši gandrīz visus darbus, - viņš paziņoja lietišķā balsī, pat netīksmināmies. Viņa rokās bija visi trumpji, vīrietis runāja vēsi un pieklājīgi. - Monsinjor, jūs agrāk minējāt, ka šajās drupās varētu kopā saplūst zinātniskā un vēsturiskā taka. Kā rādās, jūs esat bijis visasredzīgākais. Šeit savienojas abas «Sigmas» nodaļas.

Viņš ar rokas mājienu norādīja lejup, un tad pagriezās pret Sūzanu, kas joprojām sēdēja sakņupusi, galvu nokārusi, it kā neapjauzdama notiekošo.

- Tā šķiet, ka ari dažādu «Ģildes» nodaļu pūliņi apvienojušies. Sieviete, kas izdzīvojusi pētniecības nodaļas darba rezultātā…. un Jūdas celma izcelsme šeit, lejā.

Grejs palaida Lizu vaļā un pagājās uz priekšu. - Jums mūsu palīdzību vēl var ievajadzēties! - viņš sauca, apzināmies, ka velti dzesē muti.

- Domāju, ka mēs iztiksim bez tās. «Ģildes» rīcībā ir papilnam līdzekļu, kas ļaus atrast iztrūkstošos gabaliņus un savienot ķēdes posmus. Mēs esam nonākuši tik tālu, kaut arī sākumā mums bija tikai daži vārdi senā tekstā. Tekstā, kurš, pēc manas saprašanas, nonāca mūsu rokās tikai jūsu dēļ, komandier.

Grejs sažņaudza dūres. Vajadzēja nodedzināt Pūķa galma

bibliotēku, kad bija tāda izdevība.

- Protams, vēlāk ar «Ģildes» pūliņiem, iesaistot darbā jūras arheologus un liekot lietā satelītattēlus, pie Sumatras krastiem izdevās atrast vienu no Marko nogrimušajiem kuģiem.

Grejs ne uzreiz attapa, ko Nasers liek manīt. - Jūs atradāt vienu Marko Polo kuģi?

- Mums uzsmaidīja laime. Vienā no ķīļa baļķiem, ko no visām pusēm bija izolējis māls, bija saglabājusies bioloģiska kultūra. Taču, lai pilnībā izpētītu un izprastu tās iespējas, bija nepieciešams eksperiments ārpus laboratorijas vides, reālā pasaulē.

Grejam dzīslās stinga asinis. Ja Nasers nemānijās, epidēmijas uzliesmojums Ziemassvētku salā nav bijis nejaušs.

- Jūs… Jūs ar nolūku uzlaidāt sērgu Ziemassvētku salai.

Viņš paskatījās uz Seihanu, meklēdams apstiprinājumu.

Viņa novērsa skatienu.

Nasers turpināja. - Izpētot jūras straumes un plūdmaiņas, atlika vienīgi novietot baļķi noteiktā vietā atklātā jūrā un novērot to. Pat jāteic, ka tobrīd, kad šī paciente ieradās notikuma vietā, mēs nodarbojāmies ar novērošanu un paraugu vākšanu. Viņa ar saviem ceļabiedriem bija pirmie cilvēki - izmēģinājuma trusīši. Protams, straumes ar laiku aiznesa mūsu vilni uz salu. Kā tas bija plānots. Ierobežotas izplatības eksperimenta scenārijs, veikts nevainojami.

Līza nomurmināja:

- Kad tuvumā parādījās izpriecu kuģis, «Ģilde» saskatīja izdevību pļaut, ko tā bija sējusi.

Grejs saguma.

Viņam aiz muguras klusi ierunājās Seihana:

- Tagad tu zini, kālab man bija viņi jāaptur.

Grejs paskatījās uz sievieti.

Bet viņai tas nebija izdevies… tas nebija izdevies nevienam.

11.11

SŪZANA ATRADĀS kā miglā, kā nomoda sapnī.

Šķita, ka smadzenes dejo uguns liesmas.

Kopš atkailināšanās saulē viņa bija pārkāpusi kādai robežai. To vēstīja prāts. Viņa vairs nebija pati - bet varbūt gluži otrādi, viņa sevi apzinājās labāk nekā agrāk.

Apziņā nevaldāmi, bez apstājas uzjundijās visa viņas dzīve un atmiņas. No prāta dzīlēm augšup slējās sen pazudusi un par aizmirstu uzskatīta pagātne. Dienu pēc dienas, stundu pēc stundas tā saplūda vienā nedalāmā veselumā. Pagātne atkal bija dzīva - tā vairs nesastāvēja no atsevišķiem krikumiem un gabaliņiem, tā bija pilnīga ainava un panorāma.

Sūzana visu atcerējās kā vienu vienīgu brīdi - no mirkļa, kad viņa, ar galviņu pa priekšu, izslīdēja no mātes dzemdes, līdz sirdspukstiem šajā mirklī. Viņa juta gaisa plūsmiņas skaram kailo ādu, un katrs strāvojums neizdzēšami palika atmiņā, veidojot kopainu.

Tas viss karājās gaisā lielā mirguļojošā burbulī.

Aiz šīs plānās virsmas bija… vēl kaut kas.

Taču tur viņa neuzdrošinājās iet.

Viņa zināja, ka vēl veicami daži darbi.

Lejā.

Aizvērusi liesmojošās acis, viņa juta, ka panika rimstas un noplok blāvā gruzdumā.

Svārstīdamās starp pagātni un tagadni, ar katru elpas vilcienu pievienojot atmiņām jaunus brīžus, un jauni vārdi, kas izskanēja soļa attālumā, lēni ieplūda viņas dzīvē.

…atlika vienīgi novietot baļķi noteiktā vietā atklātā jūrā un novērot to… tobrīd, kad šī paciente ieradās notikuma vietā… viņa ar saviem ceļabiedriem bija pirmie cilvēki - izmēģinājuma trusīši…

NĒ!

īsais vārds kā zvaniņš iešķindinājās, pārņemot apziņu.

Tajā bezgalīgajā mirklī, kad starp diviem elpas vilcieniem sastinga viņas dzīve, Sūzana pēkšņi atkal nira zem ūdens, nejūtot svaru. Viņa ieraudzīja smiltīs kā pirkstu izslējušos no vecuma nomelnējuša koka gabalu. Prātā uzvirmoja tā brīža domas, it kā viņa vēl aizvien atrastos zem ūdens. Todien Sūzana bija nospriedusi, ka zemestrīces laikā ķīļa sija nokratījusi apvalku - vai arī nesenais cunami nopūtis smiltis no baļķa.

Tagad viņa zināja.

Baļķis tur bija novietots.

Ar nolūku.

Nogalināt.

Viņa atcerējās, ar kādu prieku stāstījusi par to vīram, kuram tā patika nirt pie nogrimušu kuģu vrakiem. Maņas pārpludināja atmiņas par vīru.

Gregs.

Tagad viņa zināja patiesību.

Kādēļ viņš ir gājis bojā.

Un patiesība bija kā uguns.

11.12

LĪZA STĀVĒJA, ATSPIEDUSIES pret Greju, kurš bija viņu apskāvis, un vērās augšup uz šauteņu stobriem. Nasers runāja, taču viņa bija iegrimusi pašpārmetumos un neko nedzirdēja.

Grejs piepeši sarāvās.

Viņa nepakustēdamās acumirklī atgriezās tagadnē.

Sūzana, kas atradās turpat pie šahtas malas, lēni pacēla galvu, un gaišie mati pašķīrās, atklājot mežonīgu dusmu pārņemtu seju. Sargi visu uzmanību bija pievērsuši Naseram. Pāri Nasera plecam Līza ieraudzīja Sūzanas ādas maigo mirdzumu iekvēlojamies gaišāk.

Viņas acis dega iekšējā ugunī.

Nasers laikam bija kaut ko nojautis un jau griezās pret sievieti.

Līza neredzēja Sūzanu kustamies.

Vienā brīdi sieviete sēdēja uz altāra drupām, nākamajā viņa jau bija pieplakusi Naseram, piekļāvusi vaigu pie vīrieša, piespiedusies tam ciešā apskāvienā.

Viņš iekliedzās - no rīkles dzīlēm izlauzās garš, spalgs kauciens.

Starp abiem uzvijās dūmi.

Viens no sargiem iesita ar laidi Sūzanai no mugurpuses.

Sieviete atrāvās no Nasera, un viņas galva slābani nokarājās.

Nemitēdamies kliegt, Nasers viņu pagrūda.

Pāri malai.

- Sūzana! - Līza sauca.

Krītot viņa iepinās vienā no virvēm, ko iepriekš izmantoja spridzinātāju vienība - sieviete instinktīvi pastiepa roku, pūloties pieturēties. Taču pietrūka spēka, viņa pārāk strauji slīdēja lejup. Kodīgā skābe uz ādas virsmas šahtas saules gaismā uzšvirkstēja, izraisot sintētiskajā virvē ķīmisku reakciju, un tā, sievietei slīdot lejup, kūpēja un kusa. Sūzana sāka griezties un krita aizvien straujāk, gandrīz vairs neturēdamās.

Neviens neuzdrošinājās viņu uztvert.

Grejs paskrēja nost un novilka brezenta gabalu no akmens sejas, pasviežot otru auduma galu Kovaļskim. Tas saprata bez vārdiem.

Vietā, kur Sūzana bija satvērusi virvi ar plaukstu, tā pārtrūka.

Viņa krita ļengani, slābani.

Būdama bez samaņas.

Grejs ar partneri viņu uztvēra, taču kritiena spēks izrāva brezenta gabalu viņiem no rokām un sieviete stipri atsitās pret grīdu. Grejs aiz brezenta strauji pavilka viņu dziļāk malā, tā ka no augšas bija redzamas tikai Sūzanas kājas, un pats nometās ceļos tai blakus.

Nasers kliedza uz viņiem, nometies četrrāpus. Viņa vaigs dūmoja, miesa nomelnēja. Kailās rokas izskatījās kā apcepti gaļas gabali, tās

suloja un asiņoja.

- Dodiet šurp to mauku!

Grejs panācās iepretim šahtai.

- Viņai lauzts kakls! Viņa ir mirusi!

Nasera sejai pārslīdēja pretrunīgu emociju gūzma un beigu beigās tajā atspoguļojās gandrīz nevaldāmas dusmas.

- Ā…

- Tad jūs visi sadegsiet! - Viņš atkāpās. - Uzlaidiet visu gaisā!

Grejs pameta visiem ar roku. - Atkāpieties!… Nost no šahtas!

Līza paklausīja un no gaismas iegāja tumsā.

Atskanēja pāris šāvienu, un pašķīda dzirksteles, padzīdama gūstekņus tālāk.

Līza blenza uz izvietotajiem lādiņiem. Elektroniskais detonators atradās nepieejamā vietā - taisni zem šahtas. Sargi šaus uz ikvienu, kurš uzdrošināsies tam tuvoties.

Grejs vilka brezentu ar šļaugano Sūzanas augumu.

- Aiz kolonnām! Varbūt tās mūs kaut cik pasargās! Noliecieties zemu, ar kaut ko aizklājiet galvu un seju!

Viņi izklīda.

Četras kolonnas, seši cilvēki.

Grejs vilka Sūzanu sev līdzi.

Līza attapās, notupusies aiz smilšakmens staba kopā ar monsinjoru. Viņš nolieca sievieti zemu un aizsedza viņu ar visu ķermeni.

Līza novietoja plaukstu uz staba. Tā diametrs bija trīs pēdas. Viņai nebija ne jausmas, cik liels būs sprādziena spēks. Viņa pagriezās pret Vigoru.

- Tēvs, vai tas mūs pasargās?

Vigors stingi raudzījās viņai sejā un neatbildēja.

Līza vēlējās, kaut garīdznieks būtu viņai samelojis.

18. PEKLES VĀRTI

..

7. JŪLIJS, 11.12. Ankortomā, Kambodža

GREJS TURĒJA SŪZANU rokās, ietītu brezentā.

Viņa vaidēja un viegli sakustējās. Atsizdamās pret grīdu, viņa bija pamatīgi satriekusi galvu, taču Grejs bija samelojis par lauzto kaklu. Nelietis Nasers, neciešamo sāpju mocīts, nebija apšaubījis viņa teikto - varbūt pat klusībā cerēja uz tādu iznākumu.

Grejs bija domājis izmantot sievieti par trumpi sarunās.

Taču izskatījās, ka nekas labs nav gaidāms.

Sāpju satracināts, svētnīcā auroja Nasers. Nomelnējusī āda liecināja, ka viņam ir plaši trešās pakāpes apdegumi. Tagad viņš gribēja, lai gūstekņi pārcieš līdzīgas mokas. Aci pret aci. Taču spridzinātāju vienība acīmredzami nebija gatava tik pēkšņām pavēlēm. Tā ķēra un grāba, cik vien ātri jaudāja, bet Grejam un biedriem tādējādi tika kāds brīdis atelpas.

To izmantodams, Grejs pārvietoja Sūzanu tā, lai viņu varētu pēc iespējas labāk noslēpt aiz staba. Ja šī sieviete ir iespējamais pretlīdzekļa avots, viņa ir jāsargā. Grejs rūpīgāk pārsedza brezentu pāri viņas galvai. Tas uz brīdi pašķīrās, un atklājās kailās ādas maigais mirdzums. Tagad, kad ādu vairs neapspīdēja spožā saules gaisma, tās spīdums tapa blāvāks. Viņš mirkli vēroja sievieti, šo pārsteidzošo, īpatnējo parādību. Aizklādams brezentu, Grejs ieskatījās ciešāk sienā tieši pretī.

Eņģeļu raksta margoļumi uz sienas koši zaigoja, atmirdzēdami maigajā gaismiņā. Adā mītošo ciānbaktēriju radītā gaisma acīmredzot izplatījusi ultravioleto staru viļņus, liekot iegaismo- ties grebumos iestrādātajai fluorescējošajai sastāvdaļai.

Tas Grejam atgādināja ēģiptiešu obelisku, ko viscaur apmirdzēja eņģeļu raksts, miniatūrs un primitīvs šo rotājumu atdarinājums. Vai Johanam Tritēmijam meditāciju laikā gadījušās dziļākas at- klasmes? Vai viņam rādījusies vīzija, kas ar to saistīta?

Grejs pavēra brezentu vēl vairāk, un sievietes izstarotais mirdzums meta platāku gaismas kūli. Tas apspīdēja aizvien lielāku rakstu zīmju platību, un spīdums sienā aizņirbēja uz visām pusēm, it kā viņš būtu pielaidis liesmas eļļai.

Grejs izslējās taisnāk. Kreisajā pusē, pie mirguļojošā raksta pašas malas viņš pamanīja tikko ieraugāmu tumšu plankumu, kā melnu akmeni mirdzošajā rakstu zīmju straumē. Šī īpatnība piesaistīja skatienu.

Vai tas varētu būt…

Viņš viegli pagrieza Sūzanu, ļaujot brezentam vēl vairāk noslīdēt,

bet pieraudzidams, lai viņu no sievietes ādas pasargā pietiekami bieza brezenta kārta. Mirdzums nebija tik spēcīgs, lai izgaismotu tumšo plankumu. Sūzanu vajadzēja piebīdīt tuvāk. Viņš pūlējās pagrozīt ļengano augumu, staipīja brezentu un juta, ka dārgās sekundes aizrit.

Bija nepieciešama palīdzība.

- Kovaļski! Kur tu esi?

Atbilde atlidoja no kolonnas labajā pusē. - Slēpjos! Tā, kā jūs likāt!

Grejs uzrāvās augšā. - Fiksi skrien šurp!

- Un bumba?

- Pie velna! Velcies šurp!

Kovaļskis izgrūda lāstu un skrēja, burkšķēdams:

- Kamdēļ mūžīgi šitāda sasodīta bumba…

Milzis piesteidzās klāt, aizslīdēdams aiz kolonnas kā beisbo- lists mājas bāzē.

Grejs ar zodu pameta uz kreiso pusi. - Palīdzi man aizdabūt Sūzanu uz turieni.

Kovaļskis smagi nopūtās. Izstiepuši brezenta gabalu kā nestuves, viņi pienesa Sūzanu pie sienas. Sievieti pietuvinot izliektajai sienai, raksts uz tās iemirdzējās. Pienākot sienai klāt, raksts kļuva spožāks, bet, kad viņi attālinājās, atkal satumsa.

Seihana slēpās aiz nākamās kolonnas. Ugunīgie raksti un vīriešu drudžainā rosīšanās piesaistīja viņas uzmanību, un viņa piesteidzās klāt. - Ko jūs te… Mans Dievs!

Grejs nolaida Sūzanu zemē, bet neapsedza - mirdzums no viņas auguma izgaismoja sienu, iekvēlināja rakstu zīmes. Tumšs palika tikai viens laukumiņš.

- Vigor! - Grejs sauca.

- Nāku! - monsinjors attrauca. Viņš acīmredzot bija vērojis no telpas otras puses, paslēpies aiz kolonnas. Grejs dzirdēja divu cilvēku soļu dipoņu - Līza sekoja Vigoram.

Visi stāvēja un apstulbuši blenza uz sienu.

Vēroja nevis mirdzošos rakstus - bet tumšo krustu uz sienas.

- Brālis Agrīrs, - Vigors izdvesa. - Šo ceļa rādītāju uz sienas noteikti izveidojis viņš. Attīrījis šādu laukumiņu, lai atstātu šādu zīmi.

- Kādu zīmi? - Seihana iejautājās.

- Durvis uz slepenu eju, - Grejs atbildēja. - Esmu pārliecināts, ka uz apakšzemes telpu ved cits ceļš.

- Bet uz ko šī zīme norāda?

Grejs pašūpoja galvu, apzinādamies, ka laika ir pavisam maz. Viņiem jāatrod durvis, jānogādā Sūzana drošā vietā, tur, kur tai nevar piekļūt «Ģilde» - uz spēles nav liktas viņu dzīvības vien. Līza bija pastāstījusi, ka pandēmija jau sākusi izplatīties.

No augšas atskanēja Nasera bļāviens:

- Sāciet skaitīt pēdējās lūgšanas!

- Jēzus un Marija! - Kovaļskis nopurpināja - tā gan nebija lūgšana. Viņš pagrūda Greju un Vigoru sāņus, piegāja pie sienas un stingri piespieda tieši krusta vidū.

Akmens durvis pagriezās ap savu asi, un aiz tām parādījās eja.

Kovaļskis pagriezās. - Ne jau vienmēr vajag baigo gudrību, veči. Brīžiem durvis ir tikai durvis.

Viņi izspraucās tām cauri. Grejs un Kovaļskis atkal nesa Sūzanu brezentā. Kad visi bija iekšā, Seihana un Līza ar plecu aizstūma durvis ciet.

Kaļķakmens pamatiezī bija izcirstas kāpnes, kas veda lejup.

Nevienam nebija šaubu, kurp tās ved.

Tikko visi sāka kāpt, atskanēja slāpēts sprādziena blīkšķis, gluži kā viens vienīgs pērkona dārds. Grejs klusībā raidīja pateicības lūgšanu brālim Agrīram.

Viņš savulaik bija izglābis no nāves Marko Polo.

Tagad mūks bija izglābis viņus visus.

Lai arī Grejs jutās atvieglots, viņu nomāca šaušalīga priekšnojauta. Viņš gan bija izrāvies brīvībā, taču viņa vecākiem nebija tā palaimējies. Kad Nasers uzzinās par gūstekņu izbēgšanu, nebija jāšaubās, kuram par to būs jācieš.

00.18

SAKŅUPUSI UZ noliktavas jumta, Herieta snauduļoja vira rokās. Vakars bija silts. Nakts debesīs teju nemanāmi lēnām slīdēja mēness. Par spīti pārciestajām šausmām, viņu māca pārgurums. Pirmās stundas laikā viņa bija klausījusies saucienos un rējienos, kas te uzplūda, te attālinājās. Bet tad viņai tie kļuva vienaldzīgi. Laiks vilkās tik lēni, ka Herieta, pati sev par pārsteigumu, pamazām laidās snaudā. Tad no otras jumta puses atskanēja pirmais sauciens.

- Viņi ir klāt, - Džeks konstatēja un balsī skanēja gandrīz vai atvieglojums.

Viņš sakustējās un ar mājienu lika Herietai ieiet apkures un gaisa kondicionēšanas iekārtas būdiņā, pret kuru atspiedušies abi sēdēja. Diviem tur tik tikko pietika vietas. Iegājusi Herieta pagriezās un pastiepa roku pret vīru.

Taču viņš pacēla no jumta virsmas restotās durtiņas.

- Džek? - viņa čukstēja.

Viņš novietoja durtiņas pie būdas un piespieda.

- Nē… - viņa novaidējās.

Vīrietis ieslidināja tās vietā un piespieda lūpas pie restēm. - Herieta, lūdzu, ļauj man to. Es aizvilināšu viņus prom. Novilcināšu laiku tavā labā. Neliedz man vismaz šādu iespēju.

Abu acis sastapās caur šaurajām durvju spraugām.

Viņa saprata. Džeks pārāk ilgi bija uzskatījis sevi par nepilnvērtīgu cilvēku. Viņš negribēja mirt ar tādu pārliecību. Taču Herietas acīs Džeks ne uz brīdi nebija bijis nepilnvērtīgs.

Tomēr viņa nespēja Džekam to liegt.

Tā bija viņas pēdējā dāvana vīram.

Viņa izgrūda pirkstus cauri restītēm. Asaras plūda straumēm. Vīrs satvēra pirkstus, pateicās viņai, izjuzdams dziļu mīlestību.

Izsaucieni pamazām tuvojās.

Laika vairs nebija.

Džeks pagriezās un, cieši satvēris pistoli saujā, aizlīda līdz zemajai sienai, kas šķērsoja jumtu. Nonācis pie sienas, viņš atbalstījās uz tās un aizkliboja uz kreiso pusi.

Herieta pūlējās saskatīt, uz kurieni viņš dodas, taču vīrs drīz vairs nebija redzams.

Viņa aizklāja seju ar plaukstām.

No tās puses atlidoja ass uzsauciens - Džeks bija atrasts. Netālu no būdas kreisajā pusē viņa izdzirdēja nodārdam pistoles šāvienu.

Šāva Džeks.

Herieta skaitīja šāvienus, zināmama, ka pistoles aptverē bija palikušas tikai trīs lodes.

Pret viņu atklāja atbildes uguni, lodes kā krusa apbēra Džeka atrašanās vietu un tinšķēdamas atsitās pret metālu. Džeks acīmredzot uzgājis kādu paslēptuvi, no tās puses nogranda vēl viens šāviena blīkšķis.

Palikusi viena lode.

Džinkstošajā klusumā, kas sekoja īsajai apšaudei, atskanēja Džeka balss:

- Es sievu tā noslēpu, ka jūs nemūžam viņu neatradīsiet. Rokas par īsām.

Atbilde atskanēja tikai dažu soļu attālumā no Herietas paslēptuves, un sieviete salēcās.

Annišena.

- Ja viņu neuzošņās suņi, - sieviete atrēja Džekam, - es pieraudzīšu, lai viņu izvilina tava kliegšana.

Aiz durvju restītēm parādījās Annišenas kājas. Sieviete klusi runāja rācijā, pavēlēdama vīriem apmest loku un ieslēgt Džeku slazdā.

Bet tad sieviete sastinga un lēni pagriezās.

Atskanēja cits troksnis.

Izklausījās pēc vētras brāziena.

Debesīs skatienam parādījās lapsenei līdzīgs melns, šķaut- ņains helikopters - tas nepārprotami bija militāristu lidaparāts. Jumtu pāršalca automātu uguns ložu birums. Vīri kliedza. Soļi zābakos dimdināja pāri jumtam. Garām paskrēja kāds no vīriem, ložu krusa trāpīja viņam kājās, un viņš kā nopļauts nogāzās uz mutes.

Tumšajās ieliņās, kas veda uz noliktavu, iekaucās sirēnas.

No helikoptera atskanēja megafonā ierunāta pavēle nomest ieročus.

Annišena pietupās tieši pie apkures un gaisa kondicionēšanas iekārtas būdiņas, gatavodamās pārskriet uz tuvākajām jumta durvīm. Herieta instinktīvi atrāvās, un elkonis ar dobju būkšķi atsitās pret būdiņas sienu.

Annišena sarāvās, bet tad pielieca galvu un ieskatījās cauri restītēm. - A, misis Pīrsa! - viņa piebīdījās tuvāk un izbāza pistoli cauri restītēm, pavērsusi to tiešā tēmējumā. - Mums laiks atvad….

Herietu satricināja šāviens.

Annišenas augums atzvēlās pret durtiņām un noslīga uz jumta virsmas.

Herieta paguva ieraudzīt cauršautu acs dobumu.

Kad sieviete sabruka uz jumta, skatienam paradījās Džeks, kas, aizlingojis kūpošo pistoli, lēca šurp.

Beidzamā lode.

Herieta atgrūda durvis vaļā, klupdama pāri Annišenas kājām, paskrēja dažus soļus un šņukstēdama iekrita Džeka rokās. Abi, tverdamies viens pie otra, saļima zemē, laimīgi, ka briesmas ir aiz

muguras.

- Vairs nekad mani neatstāj, Džek.

Viņš cieši apskāva sievu.

- Nekad! - viņš solījās.

No helikoptera pa trosēm lejā šļūca viri armijas uniformās. Herietai un Džekam nozīmēja sargus, un jumtu tikmēr pārmeklēja. Pie noliktavas ēkas apklusa sirēnu kaukoņa. Noliktavas iekšienē turpinājās šāvieni un kliedzieni.

Abiem pienāca klāt vīrietis kalnu kāpēja ekipējumā un nometās uz viena ceļa.

Herieta pacēla acis un izbrīnījās, ieraugot pazīstamu seju.

- Direktor Krov?

- Misis Pīrsa, kad jūs mani beidzot uzrunāsiet par Peinteru? - vīrietis atgādināja.

- Kā jūs atradāt…

- Labi, ka uz ielas netālu no miesnieka bodītes kāds bija sarīkojis nelielu traci, - viņš ar gurdu smaidu skaidroja. - Sparīgu jandāliņu, ko daži bija paturējuši atmiņā.

Herieta saspieda vīra plaukstu, pateikdamās par viņa lielisko tēlojumu.

Peinters turpināja stāstīt:

- Kopš rīta mēs ķemmējām ielu. Pirms četrdesmit piecām minūtēm viens no patrulētājiem uzgāja jauku džentlmeni ar iepirkuma ratiņiem, kas pazina jūs fotoattēlā. Jūsu uzvedība vīrietim bija likusies gana aizdomīga, un viņš bija pierakstījis gan busiņa numura zīmi, gan marku un modeli. Ar GPS nebija grūti nopeilēt busiņa atrašanās vietu. Piedodiet, ka netikām šurp ātrāk.

Džeks notrausa roku gar acs kaktiņu, aizgriezis seju, lai noslēptu asaras. - Jūs esat izvēlējušies ļoti piemērotu brīdi. Apsolu jums uzsaukt pamatīgu pudeli tā glaunā viena iesala viskija, kas jums tā garšo.

Herieta apskāva vīru. Džekam varbūt bija grūti atcerēties cilvēku vārdus, taču viņš nemēdza aizmirst citu gaumi, īpaši dzērienos.

Peinters piecēlās. - Kādudien es jūs turēšu pie vārda, taču šobrīd man neatliekami jāpiezvana.

Viņš pagriezās un piebilda dažus vārdus pusbalsī, taču Herieta tos sadzirdēja.

- Ja vien nav par vēlu.

11.22

LIZA KLUMBUREJA aiz monsinjora pa tumšajām kāpnēm. Bija jāpieliec galva, un viņa vilka roku gar drēgno sienu. Gaisā virmoja mulčas smārds, kāds rodas, miklā mežā pūstot lapām. Tas nebija nepatīkams, tikai viegli koda nāsis.

Viņus uz priekšu aicināja vāra gaismiņa, kas plūda no lejas.

Viņu ceļamērķis.

Beidzot nokāpuši pa pēdējo pakāpienu, viņi attapās platā zālē, kur atbalsojās viņu soļi. Virs galvas augšup apmēram piecu stāvu augstumā liecās griesti, no tiem karājās daži piloši stalakti- ti ar trulu galu. Zāle bija olveida, platākajā vietā tās diametrs bija apmēram septiņdesmit jardu. Vietā, kur viņi ienāca alā, jumta izliekumā bija izveidojusies kalcita satecējuma arka. Tieši iepretim, otrā pusē, bija redzama tāda pati arka.

- Patiešām izskatās pēc bruņurupuča čaulas, - Vigors nomurmināja, un dobja atbalss atkartoja viņa vārdus. - Pat šis paplašinājums te un otrā pusē atgādina galvas un astes spraugas bruņurupuča čaulā.

Kovaļskis norūcās, ar Greja palīdzību iestiepdams Sūzanu telpā. - Nu, kā tad būs? Līdisim ārā bruņurupucim pa rīkli vai pakaļu?

Taču iztaisnojies milzis klusi nosvilpās caur zobiem.

Līza saprata, kādēļ viņš tā reaģējis.

Zāles vidū, akmens apmaļu apjozts, nekustīgs kā spogulis rāmi dusēja apaļš ezeriņš ar melnu ūdeni. No alas jumta ezeriņa pašā vidū cauri pazemes akmens elka acīm šāvās divi taisni saules stari.

Vietā, kur saules gaisma iegrima melnajā ūdenī, uzmutuļoja pienains, mirdzošs ūdens, it kā saule būtu pārvērtusies šķidrumā un tagad lītu no augšas.

Pienainais spīdums vizuļoja un kūsāja, te norimdams, te atkal uzvirmodams.

Tas izskatījās dzīvs.

Un tāds tas bija.

- Saules gaisma aktivizē ciānbaktērijas ūdenī, - Līza norādīja.

No elka acīm nokrita daži pilieni un, saskaroties ar ezeriņa virsmu, klusi nočūkstēja. Vietā, kur tie iekrita, pienainais mirdzums satumsa.

- Skābe, - ierunājās Grejs, atgādināms par briesmām, kas draudēja no augšas. - No spridzekļa. Tā pil caur acu caurumiem. Nezinu, cik ilgs laiks paies, kamēr viņi neitralizēs velvi virs mums, taču akmens bluķis pagaidām turas vietā. Tomēr drīz tur nolaidīsies vīri ar veseriem un atskaldāmajiem āmuriem un ielauzīsies ari šajā telpā.

- Ko mēs iesāksim? - Seihana vaicāja.

Kovaļskis nospurcās. - Laidīsimies lapās.

Grejs pagriezās pret Lizu. - Vai tu nevarētu aizskriet un izpētīt pretējo eju? Varbūt tur ir izeja. Kā jau Vigors teica, bruņurupuču čaulā ir viena sprauga galvai un otra - astei. Tā ir mūsu vienīgā cerība.

Lizai negribējās iet. - Grej, domāju, ka man vajadzētu palikt pie Sūzanas. Manas zināšanas medicīnā…

No brezenta atskanēja kunksts. Pacēlās vārga roka.

Līza piegāja pie Sūzanas, uzmanīdamās, lai nejauši viņai nepieskartos. - Viņa joprojām ir mūsu vienīgā cerība iegūt pretlīdzekli.

- Es varu izlūkot, - Seihana piedāvājās.

Liza pacēla galvu, pamanīja Greja sejā pazibam aizdomu ēnu, it kā viņš sievietei neuzticētos.

Tomēr viņš palocīja galvu. - Atrodi izeju.

Viņa klusuciezdama aizgāja.

Grupiņa devās gar akmens krastu.

Grejs pārlaida pētījošu skatienu telpai.

- Rādās, ka šī varētu but sena karsta ala. Līdzīgi kā Floridas alas vai Meksikas dabiskās smilšakmens alas. Smilšakmens bluķis mums virs galvas droši vien ir sākotnēja ieeja alā, kas kādreiz bijusi vaļā.

Liza pieliecās netālu no sienas un pirkstos pagrābstija sausu, izkaltušu vielu, kas uzreiz sadrupa.

- Sacietējuši sikspārņu guano, - viņa teica, apstiprinādama Greja hipotēzi. - Savulaik šeit varēja brīvi iekļūt.

Līza noslaucīja pirkstus un palūkojās uz Sūzanu. Prātā aizvien skaidrāk iezīmējās kopaina.

Vigors pavēcināja roku, it kā apņemdams visu ezeru. - Iespējams, senie khmeri uzgājuši šo alu, ievērojuši te mirdzumu, nosprieduši, ka tas ir kāda dieva mājoklis un mēģinājuši to pārveidot par templi.

- Taču paši neapjēdza, ko dara, - Liza piebalsoja. - Viņi pārkāpa dabas noteikto kārtību, izjauca trauslo biosistēmu un izlaida vīrusu pasaulē. Ja cilvēce uzspiež savu gribu, no dabas nereti saņem pretsparu.

Viņi turpināja iet gar ezeriņu.

Gabaliņu tālāk virs ūdens vidēja neliels akmens, tumsā gandrīz neredzams. Tikai pienainie vilnīši tam visapkārt ļāva saskatīt sīciņu pussalu ūdens virsmā.

Un vēl šo to.

- Vai šitie ir kauli? - taujāja Kovaļskis, vērdamies ūdeni turpat pie takas.

Visi apstājās.

Līza tuvojās ezeriņa malai. Blāvā gaisma ietiecās dziļi kristālskaidrajā ūdenī. Akmens krasts desmit jardu dziļumā bija lēzeni

slīps, un tad krita gandrīz vertikāli.

Ezeriņa seklums bija kā nosēts kaulu kaudzēm - tur bija trausli putnu galvaskausi, sīciņi pērtiķu krūšu kurvji, pāris savirpinā- tu ragu, un turpat pie krasta uz balta akmens bija novietots milzīgs ziloņa galvaskauss - viens ilknis bija nolauzts, no tā palicis tikai stumbenis. Taču kaulu bija daudz vairāk - lauzti augšstilba kauli, gari lielie liela kauli, platāki krūšu kurvji un lērumu lēru- miem galvaskausi kā sabirušas ozolzīles.

Cilvēku kauli.

Ezeriņš bija milzīga kapsēta.

No apstulbuma nespēdami bilst ne vārda, viņi turpināja ceļu.

Kamēr viņi soļoja gar akmens krastu, mirdzums palēnām ezerā izplatījās. Līza manīja, ka nāsīs kož aizvien stiprāk. Viņa atcerējās Ziemassvētku salu un beigto radību uzplūdus salas vēja pusē.

Biotoksīni.

Kovaļskis stipri vaibstījās.

Sīvums uzmundrināja Sūzanu gluži kā ožamā sāls. Plaksti noplivinājās, acis pavērās. Tās spīdēja tumsā tādā pašā gaismā kā mirdzošie vilniši ezerā. Lai arī apmiglotu prātu, viņa pazina Līzu.

Sūzana pūlējās pietrausties sēdus.

Grejs un Kovaļskis nolaida viņu uz grīdas. Vienalga vajadzēja atpūsties, vīri staipīja plecus un masēja rokas.

Līza noslīga uz grīdas blakus Sūzanai, piesardzīgi apsedza brezentu sievietei ap pleciem un palidzēja piecelties.

Kad tuvojās Kovaļskis, Sūzana atrāvās.

- Nekas, nekas, - Līza viņu mierināja. - Tie visi ir draugi.

Lai remdētu Sūzanas satraukumu, Līza iepazīstināja ar pārējiem. Panikas dūmaka viņas skatienā lēnām plēnēja. Viņa šķita atgūstam saprašanu - līdz paskatīja^jgar Līzas plecu un ieraudzīja mirdzošo ezeru.

Sūzana ar sparu atrāvās atpakaļ, ietriecās ar muguru sienā, sarāvās čokurā un mēģināja grīļīgi uztrausties tupus.

- Jūs nedrīkstat te atrasties! - viņa dedzīgi sauca aizvien skaļākā balsī.

- O, velns! Vai patiesi? - Kovaļskis iedzēla.

Sūzana nelikās zinis, viņas acis bija kā piekaltas ezeram. Balss noklusa. - Būs tāpat kā Ziemassvētku salā. Tikai simts reižu ļaunāk… BUsiet iesprostoti alā. Jūs visi inficēsities.

Līza par to nešaubījās. Āda jau tagad kņudēja.

- Jums jāiet prom! - Sūzana atspiedās ar plaukstu pret sienu un ar pūlēm slējās stāvus. -Šeit varu palikt tikai es. Man te jābūt.

Līza redzēja viņas acīs bailes, taču tajās vīdēja arī nelokāma apņēmība.

- Pretlīdzekļa dēļ? - Līza jautāja.

Sūzana pamāja. - Man vēlreiz jāpakļaujas vīrusu iedarbībai. Es nemaku pateikt, kā to zinu - taču tā ir. - Viņa pielika plaukstu sev pie deniņiem. - Man ir sajūta… it kā es stāvētu ar vienu kāju pagātnē, ar otru tagadnē. Man ir grūti palikt tagadnē. Mani šeit piepilda viss - katra doma, katra sajūta. Es nevaru no tā atbrīvoties. Es pat… jūtu, ka tas plešas mani.

Acīs vēl spožāk iedzalkstījās bailes.

Sūzanas stāstijums Līzai lika atcerēties autismu, neiroloģisku nespēju reaģēt uz sensoriem kairinājumiem. Taču daži autisma pacienti bija tā saucamie idiot savant jeb izcilnieki kādā šaurā, specifiskā jomā - to ģenialitāti izraisīja šī novirze. Liza mēģināja iztēloties patofizioloģiskās norises, kas pašlaik notiek Sūzanas smadzenēs, kurās čum un mudž no dīvainiem biotoksīniem - tos aktivizējušas baktērijas, kas radīja toksīnus. Cilvēki izmanto tikai pavisam nelielu daļu smadzeņu nervu spēju. Liza gandrīz vai iztēlojās Sūzanas smadzeņu ugunigo, satracināto elektroencefa- logrammu.

Sūzana piesteberēja pie akmens krasta. - Mums ir dota tikai viena iespēja.

- Kāpēc? - taujāja Grejs, piegājis klāt.
- Kad ezers sasniegs kritisko masu un izvirdis visu toksisko lādiņu, kas tajā sakrājies, tas sevi izsmels, un paies trīs gadi, lidz ūdenstilpne atkal būs izmantojama šādiem mērķiem.
- Kā tu to zini? - Grejs tincināja.

Sūzana pagrieza galvu pret Lizu, mēmi lūgdama palīdzēt.

- Viņa vienkārši to zina, - Līza atbildēja. - Viņa nodibinājusi kādu saikni ar šo vietu. Vai tādēļ tu, Sūzana, tā lūdzies, lai nogādājam tevi šeit?

Sūzana apstiprinoši pamāja. - Tiklīdz ezeru apspīdēs saules gaisma, tas kūsās, līdz uzsprāgs. Ja manis nebūs tuvumā…

- Tad cilvēce trīs gadus paliks neaizsargāta. Bez pretlīdzekļiem. Pandēmija izplatīsies visā pasaulē. - Līza mēģināja iztēloties, kā visu zemeslodi pārņem epidēmija, kādu novēroja uz izpriecu kuģa.

Šaušalīgās ainas viņas prātā pārtrauca Seihanas atgriešanās - sieviete aizelsusies, nosvīdušu seju piejoņoja klāt. - Es atradu durvis.

- Tad ejiet! - Sūzana lūdzās. - Jau tagad!

Seihana papurināja galvu - Es tās nepratu atvērt.

Kovaļskis atgādināja savu attapīgumu.

- Vai pamēģināji kārtīgi pagrūst ar roku?

Seihana izmisumā nobolīja acis, tomēr palocīja galvu.

-Jā, pamēģinaju.

Kovaļskis pasvieda rokas gaisā, viņa padomu krājums bija izsmelts. - Es neko citu nevaru ieteikt.

- Tomēr virs akmens arkas bija izgrebts krusts, - Seihana

stāstīja. - Arī kāds uzraksts, taču tur bija pārāk tumšs. Iespējams, šie vārdi var sniegt kādu norādi.

Grejs pagriezās pret monsinjoru.

- Man ir lukturītis, - Vigors teica. - Es došos kopā ar Seihanu.
- Pasteidzieties, - Grejs skubināja.

Alā bija kļuvis grūti elpot. Mirdzums ezerā bija izplatījies tālu, un gar akmens molu slīdēja aizvien tuvāk krastam.

Sūzana norādīja ar roku. - Man jābūt ezerā.

Viņi gāja aizvien tuvāk akmens pussalai ezerā.

Grejs gāja līdzās Līzai. - Tu pirmīt pieminēji izjauktu biosistē- mas kārtību. Vai tu nevarētu pastāstīt, kas šeit, pie velna, īsti notiek? - Viņš ar roku norādīja uz ezeru un uz Sūzanu.

- Viss man nav zināms, tomēr esmu visnotaļ pārliecināta, ka zinu galvenos spēles dalībniekus.

Grejs palocīja galvu, lūgdams, lai sieviete turpina stāstīt.

Līza norādīja uz mirdzumu ezerā. - Viss sākās šeit. Tas ir vecākais organisms mūsu stāstā. Ciānbaktērijas. Musdienu augu priekšteči. Tās iespiedušās visās dabas nišās - gan akmenī, gan smiltīs, gan ūdenī, pat citos organismos. - Viņa ar galvas mājienu norādīja uz Sūzanas pusi. - Bet es aizsteidzos notikumiem priekšā. Sāksim te.

- Šajā alā.

Viņa piekrita.

- Ari te nonāca ciānbaktērijas - taču atceries, tām nepieciešama saules gaisma, un alā tās bija maz. Sprauga tur, augšpusē, visticamāk, tolaik bija vēl mazāka. Lai šeit uzziedētu, ciānbaktēri- jām bija vajadzīgs cits enerģijas un barības avots. Ciānbaktērijas lieliski un atjautīgi prot pielāgoties apstākļiem. Augšā, džungļos, bija gatavs barības avots… tikai vajadzēja izdomāt, kā tam piekļūt. Un var mierīgi apgalvot, ka dabai lieliski padodas veidot dīvainas savstarpējās sakarības.

Ljjpa pastāstīja to pašu, ko nesen bija klāstījusi doktoram De- vešam Patandžali - par lancetveida divmuti un trim saimniekor- ganismiem tā dzīves ciklā - mājlopiem, gliemežiem un skudrām.

- Kādā brīdī lancetveida divmutis pat pakļauj skudru, kas kļuvusi par tā saimniekorganismu, piespiež kukaini uzkāpt zāles stiebra galā, iekrampēties tur ar apakšžokli un gaidīt, līdz ganībās to apēd govs. Lūk, cik ērmigi brīžiem rīkojas daba. Un šeit notiekošais ir ne mazāk savāds.

Liza bija priecīga, ka var izklāstīt savas teorijas. Viņa pavēstīja Henrija Bārnharta viedokli par Jūdas celma vīrusu un viņa hipotēzi par tā piederību bunjavīrusu saimei. Viņa pastāstīja par Henrija zīmēto diagrammu, kurā attēlotas lineārās attiecības, kas no cilvēka noved pie posmkāja un pēc tam atpakaļ pie cilvēka.

Cilvēks- ► Kukainis (posmkājis) - ► Cilvēks

- Taču mēs kļūdījāmies, - Līza atzina. - Vīruss rīkojās līdzīgi kā lancetveida divmutis. Šajā spēlē piedalās trīs saimniekorga- nismi.

- Ja pirmais organisms ir ciānbaktērijas, - Grejs prašņāja, - kas šajā dzīves ciklā ir otrs saimniekorganisms?

Līzaˆraudzljās uz aizbāzto spraugu alas griestos un paspēra izkaltušos sikspārņu mēslus - guano.

- Ciānbaktērijām bija jāizkļūst no šā sprosta. Tā kā baktērijas šo alu apdzīvoja kopā ar sikspārņiem, tās izmantoja šo dzīvnieku spārnus.

- Kā tu zini, ka tās izmantoja sikspārņus?

- Bunjavirusam patīk posmkāji - tostarp arī kukaiņi un vēžveidīgie. Taču dažas bunjavīrusu dzimtas ir atrodamas ari pelēs un sikspārņos.

- Tātad tu uzskati, ka Jūdas celms ir sikspārņu vīrusa mutācija.

- Jā. Mutāciju izraisīja ciānbaktēriju neirotoksīni.

- Bet kādēļ?

- Lai iedzitu sikspārņus neprātā, lai izdzenātu tos pa pasauli un iznēsātu vīrusus, kas ar baktēriju palīdzību nonāk vietējā bio- sfērā. Principā sikspārņi tiek pārvērsti sīciņās bioloģiskās sprā- dzienbīstamās bumbās. Tie sēj iznīcību visur, kur nolaižas. Ja Sū- zana saka patiesību, ezeriņš izsūta šīs bioloģiskās sprāgstvielas ik pēc trim gadiem, ļaujot videi starplaikā atkopties.

- Bet kāds ciānbaktērijai labums no tā, ka slimība nobeidz putnus un dzīvniekus ārpus alas?

- Ā, šeit parādās trešais saimniekorganisms, vēl viens līdzdalībnieks. Posmkāji. Kā jau teicu, ari bunjavīrusi ir iecienījuši posmkājus - galvenokārt kukaiņus un vēžveidīgos. Tie ir prasmīgākie maitēdāji, tie likvidē beigtās radības. Un tieši to vīruss lika tiem darīt - vispirms padarīja tos mežonīgi izbadējušos…

Līza sastomījās, atcerēdamās uz kuģa valdošo kanibālismu. Viņa pūlējās atgaiņāt emocijas un turpināt bezkaislīgo zinātnisko stāstījumu.

- Kad bada sajūta bija remdēta ar tuvumā esošajiem mirušajiem, vīruss lika saimniekorganismam atgriezties šeit, šajā alā, - pievākt medījumu un atgādāt uz šo bedri, lai pabarotu baktēriju dīķi. Saimniekorganismam nebija izvēles. Situācija tāda pati kā divmutim un skudrai. Neiroloģisks spiediens, migrācijas dziņa.

- Tāpat kā Sūzanai, - Grejs piebalsoja.

Līzai šāds salīdzinājums šķita pārāk drūms. Viņa iztēlojās prātā nupat aprakstīto dzīves ciklu. Tas gan bija trijstūra, nevis lineārs - ciānbaktērijas, sikspārņi un posmkāji. Tos visus vienoja Jūdas celma vīruss.

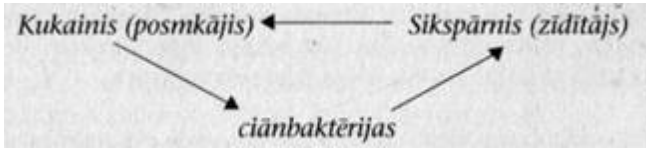

- Sūzanas gadījumā gan ir citādi, - Līza nepiekrita. - Cilvēkam šajā dzīves ciklā vieta nebija paredzēta. Taču, būdami zīdītāji, tāpat kā sikspārņi, mēs esam uzņēmīgi pret šiem toksīniem un vīrusiem. Kad khmeri uzgāja šo alu, cilvēks, pats to negribēdams, kļuva par šā dzīves cikla sastāvdaļu, ieņemot sikspārņu vietu. Tagad vīruss izplatījās ne vairs ar spārnu, bet divu kāju palīdzību. Tuvākie iedzīvotāji ik pēc trim gadiem pārcieta slimības uzliesmojumus, gan spēcīgākus, gan vājākus.

Grejs cieši lūkojās Līzā. - Bet viņa? Kālab viņa izdzīvoja?

- Kā jau teicu - visu es nezinu. - Liza atsauca atmiņā neseno sarunu par ciematiņu, kura iedzīvotāji pārcieta mēra uzbrukumus, un par vīrusu kodu cilvēku DNS. - Mūsu nervu sistēma ir tūkstoš reižu sarežģītāka nekā sikspārnim vai krabim. Cilvēkam, tāpat kā ciānbaktērijai, piemīt labas pielāgošanās spējas. Kas zina, kādus brīnumus spēj izstrādāt toksīni, nonākuši krietni augstākas pakāpes nervu sistēmās?

Līza nopūtās. Viņi bija nonākuši pie mazās pussalas.

Viņa pagriezās, un tajā brīdī uzmanību piesaistīja dīvains skats pie griestiem. Pa elka acīm, saules staru koši apspīdēti, ieplūda dūmu mutuļi.

- Neitralizēšanas pulveris, - iesaucās Grejs, kurš arī bija to pamanījis, un sāka skubināt grupiņu. - Nasers veic augšējās velves attīrīšanu. Mums vairs nav laika.

11.39

VIGORS BIJA PIETUPIES kāpņu augšgalā pie zemajām akmens durvīm. Seihana stāvēja aiz viņa, apgaismodama ar kabatas lukturīti. Ap tēstu smilšakmens plātni apliecās smilšakmens arka - šeit dabiskais sajaucās ar cilvēka rokas darinājumu. Virs durvīm smilšakmens arkveida pārsedzē bija iestiprināts bronzas medaljons, kurā bija iespiests precīzs krusts. Vigors bija to izpētījis, spriezdams, ka te savu roku pielicis brālis Agrīrs.

Minējums tika apstiprināts zemāk.

Vigors pārlaida pirkstus akmens durvīm. Cietajā plāksnē bija iegravētas rakstu zīmes. Tas gan nebija eņģeļu raksts, bet gan teksts itāļu valodā. Tas bija brāļa Agrīra testaments.

Dieva dēla iemiesošanās 1296. gadā es nododu akmenim savu pēdīgo lūgšanu. Kad ierados te, man tapa uzlikts lāsts un rādijā lielas ciešanas, bet es piecēlos kā Lacars no nāves miega. Es neapjaušu, kāda apmātība man uzsūtīta, taču es esmu pasargāts, lai gan neparasti iezīmēts, mana āda ir drudžaini gaiša. Pateicībā par tādu glābiņu es noturēju dievkalpojumu tiem dažiem, kas izdzīvojuši lielajā sērgā. Taču nu mani piemeklējis ērmots nemiers. Ūdeņi lejāk jau sākuši mutuļot pekles ugunīs. Zinu, ka es topu dzīts nāvē. Ar lielām pūlēm es tomēr pārliecināju slēgt šo alu un pārraudzīju aizzlmogošanas darbus. Es saku ardievas ar vienu vienīgu lūgšanu uz lūpām. Vairāk nekā manas dvēseles pestīšanu es izlūdzos, lai šīs durvis uz mūžiem top slēgtas ar Tā Kunga Krustu. Lai tās uzdrīkstas atvērt tikai tas, kas stiprs Tā Kunga garā.

Vigors aizskāra izgrebto parakstu teksta apakšā.

Brālis Antonio Agrīrs.

Ierunājās Seihana, kas stāvēja aiz muguras:

- Tātad, kad Marko aizbrauca, mūku inficēja, taču viņš palika dzīvs. Tāpat kā tā sieviete pie ezera.

- Iespējams, mirdzošie pagāni, kas piedāvāja pretlīdzekli Marko Polo un tā ceļabiedriem, prata noteikt, ka brālis Agrīrs izdzīvos, un tieši tādēļ viņu izvēlējās. Bet pievērs uzmanību gada skaitlim. Tūkstoš divi simti deviņdesmit sestais gads. Viņš šeit nodzīvojis trīs gadus. Sūzana nupat pastāstīja, ka starp izvirdumiem ir tieši tik ilgs laika sprīdis. - Vigors paskatījās pār plecu. - Viņai bijusi taisnība.

Seihana pavicināja roku uz durvju pusi. - Ari zem paraksta ir teksts.

Vigors pamāja. - Citāts no Bībeles. Mateja evaņģēlijs, divdesmit astotā nodaļa, kas vēsta par Jēzus augšāmcelšanos no kapa.

Vigors nolasīja rindiņu skaļi:

- «Un redzi, notika liela zemestrīce, jo Tā Kunga eņģelis

nāca no debesīm, piegājis novēla akmeni no durvīm un sēdās tam virsū.»

- Tad nu liela jēga.

Toreiz gan bija liela…

Vigors blenza uz krucifiksu, kas bija iespiests bronzas medaljonā uz durvīm. Viņš nedzirdami noskaitīja īsu lūgšanu un pārmeta krustu.

Taču viņš vēl nebija pabeidzis, kad juta zemi zem ceļgaliem sakustamies. Aiz muguras atbalsojās dārds, kāds rastos, nogāžoties milzīgam akmenim - šķita, ka alai iegrūst griesti.

Seihana ar lukturīti rokā kāpās atpakaļ un devās apskatīties. - Jūs palieciet tepat.

Nolaidās tumsa, un monsinjoram uzmetās salta zosāda. Lai arī teikums vairs nebija saskatāms, tas dega acu priekšā.

Un redzi, notika liela zemestrīce…

11.52

GREJS NOTUPĀS, sargādams Lizu - alu sadrebināja grāviens, kas atbalsojās visos tās nostūros. Kovaļskis piesedza Lizu no

otras puses. No alas griestiem nolūza stalaktits un iekrita nelielajā ezerā. Smilšakmens griestos vietā, no kuras tas bija nolūzis, uz visām pusēm aizvijās dziļas plaisas.

Sūzana bija notupusies pusceļā uz akmens mola, kas iestiepās mirdzošajā ezeriņā. Ūdens virsma no satricinājuma virmoja un šļakstījās. Viļņu skalošanās veicināja skābes izdalīšanos, un gaiss kļuva aizvien kodīgāks.

Tajā biezēja Jūdas celma vīruss.

Augšējā velvē atskanēja klusāki rībieni, it kā pret alas griestiem mestu lielgaballodes.

- Kas tur notiek? - Liza sauca.
- Nasers spridzina! - Grejs izdvesa. Ausīs zvanīja.

Viņš pirmīt bija izpētījis Bajona tempļa balsta kolonnas un atklājis, ka stabos ir daudz plaisu un rievu, spraugu, ko izraisījis vecums un zemes pārbīdes. Grejs lēsa, ka divtik spēcīgas bumbas uzspridzināšana plaisas padziļinājusi vēl vairāk. Pēc tam skābes vilnis, kas izšļakstījās visapkārt un iekļuva visās rievās, bija atmiekšķējis kolonnu serdi.

- Jādomā, ka sabrukusi viena no balsta kolonnām, - viņš sacīja. - Un tādēļ iegruvusi daļa tempļa.

Grejs raudzījās augšup.

Blīkšķi, kas radās, ripojot akmens bluķiem, bija mitējušies - bet vai uz ilgu laiku? Viņš apcirtās un paskatījās uz Sūzanu. Sieviete gausi, piesardzīgi izslējās stāvus. Viņa paskatījās atpakaļ, nepārprotami alkdama atgriezties krastā. Tomēr tad pagriezās un turpināja ceļu.

Pusdienlaikam tuvojoties, abi saules staru kūļi, tagad redzami pāri viņas pleciem, spīdēja vēl spožāk, un saule zenītā kvēloja taisni virs tempļa drupām.

- Vai tie noturēsies pietiekami ilgi? - Līza taujāja, lūkodamās uz Sūzanu.
- Tiem jānoturas.

Grejs nešaubījās - ja sabruks vēl viena balsta kolonna, tempļa svars saplacinās smilšakmens burbuli kā pankūku. Viņš uzvilka Līzu kājās. Te nedrīkstēja palikt. Pat ja kolonnas izturēs, ezeriņš pavisam drīz izvirdīs.

Pienainais mirdzums bija pārņēmis visu ūdens klaju no viena krasta līdz otram. Vietā, kur tā virsmā iegrima abi saules staru kūļi, ūdens sāka mest burbuļus, un gaisā izlauzās vēl vairāk tok- sīnu, vēl vairāk Jūdas celma vīrusa.

Bija jāiet prom.

Nonākusi akmens pussalas galā, Sūzana apsēdās, apskāvusi vienu ceļgalu. Sieviete ne reizi nepavērsās ar seju pret pārējiem, varbūt baidīdamās, ka, ieraudzījusi biedrus, zaudēs dūšu un metīsies bēgt. Viņa izskatījās tik vientuļa, tik izbiedēta.

Grejam uzmācās mokoša klepus lēkme. Plaušas svilināja. Sīvais toksīns kveldināja mēli. Viņi nedrīkstēja te uzkavēties ne minūti ilgāk.

Līza arī to saprata. Viņas acis bija asiņu pielijušas un asaroja - to izraisīja gan dzeļošais gaiss, gan bailes par draudzeni.

Sūzanai nebija izvēles. Viņiem arī ne.

Visi trīs devās uz kāpņu pusi. Pusceļā viņus sagaidīja zibinošs gaismas kūlis un Seihana, kas skrēja šurp. Viena. Kur palicis Vigors?

Augšā nodārdēja pa otram lāgam.

Grejs sarāvās, gaidīdams vēl vienu akmeņu lavīnu.

Taču notika vēl kas ļaunāks.

Akmens aizbāznis griestos sašķīda, un sāka birt akmens gabaliņu krusa. Alā ielauzās žilbinoša saules gaisma. Ūdenī iezvēlās pamatīgs bluķis - elka augšup savilktās lūpas kaktiņš un ap- šļāca Sūzanu. Ūdenī nemitīgi plunkšķināja mazāki akmentiņi.

No augšas atbalsojās uzvaras pilni saucieni.

Grejs dzirdēja Naseru saucam: - Viņiem jābūt tur, lejā!

Taču patlaban Nasers neradīja lielākās briesmas.

Saule, kas atradās tieši virs torņa, netraucēti apspīdēja ezeriņu, un ūdens tajā burbuļoja. Tas bija nobriedis sprāgt, tuvu kritiskajai masai, un ūdens vairs nemeta pūslīšus - tas vārījās kā katlā, no tā visās malās nemitīgi izplūda gāzes un ūdens mutuļi.

Vira kuru katru bridi sprāgs.

Viņi netiks līdz kāpnēm. Grejs atkāpās dažus soļus atmuguriski, pavilkdams līdzi Kovaļski un Lizu.

Viņš uzsauca Seihanai, lai tā tūdaļ pat metas pie zemes, un pats sekoja šim padomam, ar rokas mājienu mudinādams ari Līžu un Kovaļski darīt tāpat. Tad viņš paķēra nomesto brezenta gabalu, kurā vīrieši bija šurp atgādājuši Sūzanu, un uzvilka visiem trim virsū tā, lai zem brezenta paliktu pēc iespējas vairāk gaisa.

- Piespiediet malas zemei! - viņš pavēlēja pārējiem.

Varēja dzirdēja mutuļojošā ūdens krakšķināšanu, tas bija saniknojies un sirdīgi šņāca. Tad atskanēja dobjš, skaļš, skanīgs rūciens, it kā viss ezers būtu pacēlies pēdas augstumā un tad nozvēlies atpakaļ. Ūdens pārskalojās pāri viņa potītēm un noplaka.

Gaiss zem brezenta bija kā sašķidrināta uguns.

Visi trīs saspiedās ciešāk, elsa, kāsēja, rīstījās.

- Sūzana! - Līza visbeidzot izgārdza.

12.00

SŪZANA KLIEDZA.

Tas nebija kliedziens, ko rada plaušas vai balss saišu vibrācija. Viņa kliedza ar visu savu būtību.

Viņa nejaudāja izbēgt šīm mocībām. Prāts, saules gaismas uztrīts, turpināja sīki fiksēt katru sajūtu. Neļaudamās aizmirstībai, viņas esība uztvēra visu līdz pēdējam sīkumam - gan dedzināšanu plaušās, gan uguni acīs, gan ādas lobīšanos. Viņa dega no iekšienes un raidīja kliedzienu uz debesīm.

Bet vai tur bija kāds, kas to dzird?

Raidīdama visu sevi augšup, sieviete vispēdīgi rada mieru.

Viņa atmuguriski noslīga uz akmens.

Sirds vēl beidzamo reizi sažņaudzās, un tā bija viņas pēdējā kustība.

Tad vairs nebija nekā.

- UN SŪZANA? - Līza elsa.

Pacēlis vienu brezenta stUri, Grejs riskēja palūrēt atpakaļ uz akmens molu. Ezeriņš joprojām vārījās, degdams uguns pielietajā saulē. Gaiss virs ezeriņa zvīļoja kā eļļaini garaiņi.

Taču visbiezākā gāzu strūkla virpuļodama šāvās augšup, cauri atverei, kur to uztvēra Bajona centrālās smailes vilkme, pārvēršot torni skurstenī.

Grejs saprata, ka tikai tādēļ viņi bija palikuši dzīvi.

Ja ala joprojām būtu slēgta…

Taču Sūzanai uz mola nebija klājies tik labi. Sieviete gulēja, atkritusi uz muguras, nekustīga kā akmens. Grejs nevarēja noteikt, vai krūtis vēl cilājās. Žilbinošajā saulē pat bija grūti saskatīt viņas augumu.

Un tajā mirklī viņš saprata.

Akmens mols saules gaismas blāzmā šķita īsāks.

Sūzana gulēja ēnā - taču vairs nemirdzēja. Spožums viņā bija izdzisis kā svece.

Ko tas nozīmēja?

No tempļa, kas bija pārpildits ar ezeriņa toksiskajiem izgarojumiem, lejup atlidoja kliedzieni. Grejs dzirdēja, kā akmeņi turpina gāzties uz velves grīdas. Kodīgā gāze bija vēl vairāk sairdinājusi nedrošo akmens līdzsvaru virs galvām.

- Mums jātiek ārā no alas, - Grejs sauca.
- Un Sūzana? - Līza nerimās.
- Būs jācer, ka viņa dabūjusi nepieciešamo vīrusu devu. Kaut nu viņā ir noticis viss, kam bija jānotiek. - Grejs apvēlās, notupās uz ceļiem un smagi noklepojās. Tagad viņiem visiem bija vajadzīgs pretlīdzeklis. Viņš pablenza uz Kovaļski. - Ved Lizu uz kāpnēm.

Kovaļskis rausās stāvus. - Tas man nav jāsaka divreiz.

Liza saķēra Greju aiz plaukstas, kad tas slējās kājās, nenoņēmis brezentu no visu galvām. - Ko tu taisies darīt?

- Es mēģināšu iznest Sūzanu ārā.

Liza aplaida skatienu apkārt - un aizklāja muti. Ūdens ezeriņā nemitējās burzguļot un izspļaut gāzi. - Grej, tev tas neizdosies.

- Tas ir jāizdara.
- Bet viņa nemaz nekustas. Es domāju, viņa nav šo pēkšņo sprādzienu izturējusi.

Grejs atcerējās Marko stāstu par piespiedu kanibālismu, par asiņu dzeršanu un cilvēka miesas ēšanu, lai izdzīvotu. - Manuprāt, nav svarīgi, vai viņa ir dzīva, vai mirusi. Mums vajadzīgs tikai viņas ķermenis.

Izdzirdot šādus bezjūtīgus vārdus, Līza notrīsēja, taču nerunāja pretī.

- Man vajadzēs brezentu, - Grejs ieteicās.

Kovaļskis pamāja un satvēra Līzu aiz rokas. - Lai iet. Es paķeršu šito meiču.

Grejs aizslīdēja prom, ievlstljies brezentā. Viņš to aptina ari ap galvu, atstādams tikai šauru spraudziņu, lai varētu redzēt.

Viņš dzirdēja Kovaļski un Lizu aizskrienam prom.

Uz velves grīdas no tempļa nogāzās vēl viens milzīgs akmens.

Tas bija kā starta pistoles šāviens.

Pieliecies un ierāvis galvu plecos, Grejs metās skriešus pa celiņu.

Trīsdesmit jardu.

Vairāk ne.

Turp un atpakaļ.

Dažu soļu attālumā no apmales Grejs iebrāzās tokslnu garaiņos, kas cēlās no ūdens. Viņš aizturēja elpu, tomēr jutās tā, it kā būtu ieskrējis uguns sienā. Acis momentā sāka svilt, un viņš bija spiests tās samiegt, cik vien cieši iespējams. Vienalga tās pieplūda asarām, un skatienu aizsedza ūdeņaina migla. Gandrīz neko neredzēdams, viņš aizmiedza plakstus, aizvilka sejā priekšā brezentu pavisam un skrēja uz labu laimi, skaitīdams soļus.

Noskaitījis trīsdesmit soļus, Grejs uzdrošinājās zibenīgi paglūnēt. Viņu sagaidīja pekles ugunis.

Tomēr caur sāpju sienai viņš pamanīja izlaužamies roku. Tikai soļa attālumā. Viņš spēra šo soli, pieliecās un satvēra roku. Par laimi, viņa vairs nemirdzēja, vairs nededzināja. Tomēr Grejs nevarēja viņu pacelt, tāpēc sāka kāpties atmuguriski, vilkdams sievieti līdzi. Brezents pinās pa kājām un traucēja. Viņš to nosvieda, bet pirms tam vienreiz ievilka elpu.

Un nokrita uz ceļiem.

Krūtis sažņaudzās, rīkle protestēdama aizcirtās.

Tas bija kā norīt liesmas.

Viņš rausās augšup, vilka nastu, neko neredzēdams, klupdams, steigdamies.

Pār ādu skraidīja ugunis, it kā to pērtu ar dzelzs kniedēm apšūtu pātagu.

Nepaspēšu.

Uguns.

Liesmas.

Deg.

Viņš paklupa un nokrita uz ceļgala.

Nē.

Un tad viņš cēlās kājās - bet ne bez kāda palīdzības.

- Atbalsties pret mani, - ausī ieskanējās sievietes balss.

Seihana.

Aplikusi roku zem padusēm, viņa vilka vīrieti prom no ezera. Greja kāju pirksti vilkās pa zemi, viņš pūlējās atsperties un nostāties kājās.

Viņš kāsēdams raudzīja izgārgt kādu vārdu.

Seihana saprata.

- Viņu nes Kovaļskis.

- Esmu šite, šef! - vīrietis ierunājās Grejam aiz muguras. - Baigais joziens. Tiku trīs soju attālumā līdz piezemējuma linijai. Piezemējumu gan neizdarīju, bet tam ir domāti citi komandas biedri.

Kamēr viņi skrēja ap ezeriņu, bēgdami no vētras tā vidū, Grejam noskaidrojās redze, un viņš beidzot atrada pamatu zem kājām.

Tomēr Seihana turpināja daļēji viņu balstīt.

- Paldies, - viņš aizsmacis iečukstēja sievietei ausī.

Vaigs viņai bija vienās čūlās, viena acs aizpampuši.

- Laižamies prom, kamēr vēl varam, - Seihana attrauca drīzāk īgnā, nekā atvieglojuma pilnā balsī.

- Āmen, māsiņ, - Kovaļskis piebalsoja.

Grejs pameta skatienu uz ezeriņu un ieraudzīja, ka caur atveri griestos nolaižas kāds priekšmets, iekārts virvē kā ēsma makšķerauklas galā. Tas viegli šūpojās.

Tā bija bieza, smaga soma.

- Bumba… - Grejs murmināja.

- Kas? - Kovaļskis neticīgi pārprasīja.

- Bumba, - Grejs atkārtoja skaļāk.

Nasers netaisījās viņus laist prom.

- Nu, johaidī! - Kovaļskis, kas bija pārmetis Sūzanu pār plecu, pierikšoja klāt un centās viņus apdzīt. - Kāpēc visi to vien dara, kā mēģina mani uzlaist gaisā?

12.10

PA KĀPNĒM, kas stiepās no alas, augšup uzlidoja saucieni.

Liza gribēja skriet lejā. Viņai nepatika tā pamest pārējos, taču arī Vigoram viņas palīdzība lieti noderēja.

- Turpiniet griezt! - Vigors sauca, sviedriem plūstot pāri deniņiem. Viņš paskatījās uz kāpnēm, tad uz Līzu. - Ja reiz sākusies tāda klaigāšana, mums droši vien jāpasteidzas.

Abi kopā jau kādu laiciņu skrūvēja ārā lielu bronzas skrūvi. Šķīvja lieluma skrūves galvā iegravētais krucifikss griezās līdz ar medaljonu. Ieeļļotās skrūves galva bija palīdusi ārā jau apmēram divas pēdas no durvju augšas arkas.

Cik gara tā varētu būt?

Viņi virpināja to vēl steidzīgāk.

Pūzdams un nopūlēdamies, Vigors atkal citēja apakšējo iegravējumu durvīs.

- «Tā Kunga eņģelis nāca no debesīm, piegājis novēla akmeni no durvīm.» Sākumā es pamēģināju pagriezt pašas durvis, taču atri vien atmetu ar roku. Bet tad atcerējos pēdējo rindiņu Agrīra stāstījumā. «Lai tās uzdrīkstas atvērt tikai tas, kas stiprs Tā Kunga garā.» Tā bija nepārprotama norāde uz krucifiksu. Man to vajadzēja aptvert jau no sākta gala.

Kāpņu apakšgalā nodimdināja soļi, tie kļuva aizvien skaļāki.

Atskanēja Kovaļska sauciens: - Bumba!… Durvis!… Fiksāk!

- Lakonisks gan tas mūsu misters Kovaļskis.

Vēl viens pagrieziens, un bronzas skrūve izslīdēja no vītnes. Negaidījuši, ka tā būs tik smaga, viņi nejaudāja to noturēt rokās, un, skaļi klaudzēdama, skrūve noripoja lejā pa kāpnēm.

Augšup lielā ātrumā skrēja Kovaļskis, nesdams Sūzanu, kas ļengana karājās pār plecu. Ieraudzījis, ka durvis vēl ir ciet, Kovaļskis manāmi sašļuka. - Ar ko jūs te nodarbojaties?

- Gaidām jūs, - Vigors atsaucās un pagrūda akmens plāksni.

Durvis, kuras vairs neturēja skrūve, izgāzās uz akmens grīdas.

Pa durvju aiļu ielauzās saules gaisma, kas atmirdzēja no akmens sienām, griestiem un grīdas. Spilgtās saules apžilbināta un gandrīz neko neredzēdama, Līza kopā ar Vigoru izsteberēja pa durvīm, lai arī Kovaļskis un Sūzana varētu iziet ārā.

Kovaļskis pieliecās un izgāja pa durvīm, purpinādams:

- Vai tad Seihana neteica, ka ir pamēģinājusi pagrūst durvis? Ir nu gan šai sasodīti vārgas roķeles.

Līza izslējās taisni un vairākas reizes samiedza acis, lai pielāgotos spilgtajai gaismai. Viņi atradās dziļas, desmit pēdu platas akmens akas dibenā. Stāvās sienas stiepās divu stāvu augstumā. Pa tām uzrāpties

nevarēja.

Kovaļskis nolika Sūzanu uz grīdas blakus durvīm.

- Dakter, man liekas, viņa neelpo.

Saņēmusi atgādinājumu par saviem pienākumiem, Līza pieskrēja klāt. Vienai dienai nāves pietika. Viņa nometās blakus Sūzanai un raudzīja sataustīt pulsu. Neveiksmīgi. Tomēr Liza negribēja tik lēti padoties.

- Palīdziet man! - viņa uzsauca.

Pa durvīm ieklumburoja Grejs un Seihana, abi klibodami. Grejs ieraudzīja Līzu izmeklējam Sūzanu. - Līza… viņa ir mirusi.

- Nē. Bez cīņas viņa neaizies.

- Es palīdzēšu, - Seihana murmināja.

Kad sieviete kliboja klāt, Liza ieraudzīja viņai cauri blūzītei un biksēm sūcamies svaigas asinis.

Seihana ievēroja sev pievērsto uzmanību. - Nav nekas traks.

Grejs piekodināja uzvesties pēc iespējas klusāk - ja nu tuvumā gadās Nasera vīri - un lika uzturēties tālu no durvīm. Viņa seja un rokas bija jēlas un čūlāja. Ari acu baltumi bija košu asiņu pielijuši.

Liza, novietojusies pie sienas otrpus durvju ailai, sāka sirds masāžu, kamēr Seihana veica mākslīgo elpināšanu. Vigors turēja krustu virs Sūzanas.

- Ceru, ka tas nav pēdējais svaidījums, - Līza burkšķēja, izslē- jusi elkoņus un spiezdama sievietei uz krūtīm.

Vigors pakratīja galvu. - Nē, tikai lūgšana par…

Bumba sprāga ka pērkona dārds, sadrebinot zemi zem kājām. No kāpnēm izšāvās derdzīga gaisa uzplūdi, indīgi izdalījumi, kas sastāvēja no dzeļošiem garaiņiem un karstuma viļņa.

Līza noliecās pār Sūzanu.

Lielais indes daudzums uzšāvās augšup pa šahtu.

- Varēja būt arī trakāk, - Kovaļskis noņurdēja.

Grejs vērās augšup. - Turieties! Visi!

Līza pacēla acis, bet turpināja stimulēt sirdi.

Kreisajā pusē bija redzama Bajona centrālā torņa smaile. Viņos nolūkojās akmens sejas. Tās visas drebēja.

- Tūlīt gāzīsies! - Grejs iesaucās.

12.16

NASERS KOPĀ AR SEŠIEM saviem vīriem bēga pāri otrā līmeņa pagalmam. Katrs solis sagādāja elles mokas. Viss ķermenis dega kā ugunīs, it kā velnišķīgā sieviete joprojām būtu piekļāvusies viņam. Taču patlaban kaut kas cits radīja lielākas bažas.

Noslēpies aiz galerijas sienas, viņš pameta skatienu atpakaļ.

Bajona tornis trīcēja - un gausi, it kā palēnināti, iegruva uz iekšu, augšējā ceturtdaļa ar rībienu noslīdēja lejup. Simts bodhisatvu pirmsnāves gārdziens. Ap iebrukušo smaili uzvirmoja akmens putekļi un uzšāvās debesīs. Akmens bluķi turpināja krist un velties, ripodami lejup pa nogāzi.

Spridzināšanas speciālists bija brīdinājis, ka lādiņa spēks ir pārāk liels, un tas var izraisīt šādas sekas.

Taču Nasers nedrīkstēja pieļaut, ka komandieris Pīrss aizbēg ar galveno balvu.

Viņš gandrīz aizgriezās, taču tad pamanīja vēl vienu putekļu mākoņa stabu, kas izšāvās vienā kalna malā. Tā savērpās kā pelēks dūmu signāls.

Nasers samiedza acis.

Vai tā bija vēl viena izeja no alas?

12.17

GREJS RĪSTĪJĀS, putekļus sarijies un šaurajā akas šahtā gandrīz nespēdams saskatīt pārējos. Zaudējis pamatus, tornis bija ie- gruvis, iebrucis alā zem tā. No alas cauri kāpnēm bija uzšāvies skābes pilns dūmu un putekļu mākonis, izplūzdams augšā pa akas šahtu.

Grejs izslaucīja acis un apsviedās pret durvīm, gribēdams pārliecināties, vai eja vēl ir vaļā. Taču stāvās kāpnes bija piebirušas akmeņiem, un to griesti bija iebrukuši.

Grejs atspiedās pret sienu un pacēla acis. Akas ziemeļu siena bija draudīgi ieliekusies uz iekšu. Viņiem paveicies, ka tā nav sabrukusi pār viņiem un nospiedusi. No sienas bija izvirzījušies daži akmens bluķi kā greizi, uz āru izbīdīti zobi.

Akā atbalsojās citu kāsēšana.

Putekļi palēnām norimās, un skatienam atklājās viens no cietušajiem.

Liza palīdzēja Sūzanai piecelties sēdus. Sieviete aizklāja muti ar dūri, nejaudādama pārtraukt plosošo klepus lēkmi.

Apsveicam ar atgriešanos šaisaulē.

Cerams, tas nozīmēja laimīgu pavērsienu.

Balss, kas atskanēja no augšas, šo cerību nekavējoties izgaisināja.

- Kas tad mums te ir? - sauca Nasers. - Atceroties novecojušu amerikāņu izteicienu, es sacītu, ka manā priekšā ir viegls mērķis, iespiests kā siļķes mucā.

Akā no visām pusēm iestiepās šauteņu stobri, notēmēti uz tās gūstekņiem.

Grejs slīdēja gar sienu un nonāca pie Kovaļska.

- Ko nu, šef? - tas pajautāja.

Grejs nepaguva atbildēt. Spalgi iezvanījās mobilais tālrunis. Zvana signāls skanēja no augšas, lai gan melodija bija pazīstama. Nasers iebāza roku kabatā un izvilka Vigora tālruni. To viņš monsinjoram bija konfiscējis pēc tam, kad visi bija sagūstīti viesnīcā - pirms sapulces «Ziloņa» bārā visus rūpīgi pārmeklēja.

Nasers ielūkojās ekrāniņā, kur bija redzams zvanītāja vārds.

- Reičela Verona. - Viņš paliecās pāri akas malai, izstiepdams tālruni. - Jūsu brāļameita, monsinjor. Vai nevēlaties atvadīties?

Tālrunis iezvanījās trešo reizi un apklusa.

- Laikam jau ne, - Nasers izmeta. -Žēl.

Grejs aizvēra acis un aizturēja elpu.

Nasers turpināja runāt. - Varbūt jūs, komandieri Pīrs, vēlētos piezvanīt manai partnerei Annišenai? Es taču apsolīju, ka pirms nāves varēsiet noklausīties savu vecāku kliedzienos.

Grejs viņā neklausījās. Viņš bija aizslidinājis plaukstu Kovaļ- skim aiz muguras zem garās vieglās žaketes. Pārtrauktais Vigora brāļameitas zvans bija iepriekš norunātais signāls, kas vēstīja, ka Greja tēvs un māte ir drošā vietā.

Vai miruši.

Jebkurā gadījumā - Naseram vairs nesasniedzami.

Grejs apvija pirkstus ap pistoles spalu - Kovaļskis bija iebāzis ieroci aiz bikšu jostas. Pirmīt, pērtiķa iztrūcināts, milzis gandrīz izrāva pistoli - par laimi, Grejs bija viņu atturējis.

Grejs izvilka pistoli un nolaida roku gar sāniem.

Nasers nerimās.

- Varbūt atstāšu jūsu vecāku likteni noslēpumā… lai jūs turpinātu mocīties neziņā un aiznestu šis bažas sev līdzi kapā.

-Tu pats tur nokļūsi pirmais… - Grejs spēra soli uz priekšu, strauji pacēla ieroci un divreiz izšāva.

Viņš trāpīja plecā un krūtīs. No trieciena Nasers sagriezās sāņus un, rokas vicinot, krita. Uz akas sienām pašķida asinis.

Grejs griezās uz papēža, raidīdams šāvienus gar akas malu. Viņš paguva trāpīt vēl trim, līdz pārējie atkāpās. Viņam aiz muguras uz akmens grīdas nogāzās Nasers. Nokrakšķēja kauli, atskanēja kauciens.

Turēdams ieroci gatavībā, Grejs uzmanīgi vēroja akas malu. Ārkārtīgi jaudīgā deviņu milimetru Metai Storm pistole bija austrāliešu ražojums, un sekundes desmitdaļās spēja raidīt vairākas lodes. Tās dzina ar gāzu palīdzību, un pistolē nebija kustīgu detaļu - viss bija elektronisks.

- Līza, atņem Naseram Vigora tālruni. Sazvani Peinteru!

Sieviete piesteidzās klāt.

Lēni griezdamies un pētīdams akas malu, Grejs ar acs kaktiņu pamanīja Naseru. Tas gulēja uz muguras, roka bija nedabiski izlocīta, pleca locītava izlauzta. Uz lūpām veidojās asiņaini burbuļi. Viņam bija sadragātas ribas. Taču viņš vēl bija dzīvs. Mulsuma pilnas acis sekoja Grejam.

Vari mirt neziņā, nelieti.

Nasers visbeidzot paklausīja, izpūta beidzamo dvašu, un acis sastinga.

Nasera jautājumu vārdos ietērpa Seihana. - Tā, un kur tu dabūji ieroci?

- Sarunāju ar Peinteru. Ormuzā. Negribēju, lai viņš saceļ kājās vietējos spēkus. Tomēr viens lūgums man bija - lai kāds pirms musu ierašanās «Ziloņa» bāra tualetē aiz skalojamās kastes noslēpj pistoli. Es zināju - ja pieteikšos iet uz tualeti, Naseram radīsies aizdomas, un viņš var mani likt vairākas reizes pārmeklēt. Turpretim Kovaļskis…

Grejs paraustīja plecus.

- Jā, pie bāra. Es atceros, - Seihana attrauca. - Pirms gājām ārā, Kovaļskis paziņoja, ka «grib uz poda».

- Es zināju, ka pirms sapulces bārā mūs pārmeklēs. Šādi mums nogādāt ieroci bija visvieglāk. Šādi mēs varējām to paglabāt līdz brīdim, kad atbrīvo manus vecākus.

- Tam ķēmam vajadzēja kādreiz palūrēt «Krusttēvu», - Kovaļskis norūca.

- Es esmu sazvanījusi Peinteru, - Liza viņam aiz muguras sauca.

Greja pirksti sažņaudzās ap pistoli. - Mani vecāki… vai viņi…

- Es jau pajautāju. Drošā vietā. Sveiki un veseli.

Grejs gari, atviegloti nopūtās.

Paldies Dievam.

Viņš nokremšļojās. - Paziņo Peinteram, lai vismaz desmit jūdžu rādiusā ap drupām izveido karantīnas joslu.

Grejs iztēlojas Jūdas celma vīrusu pārpilnu toksisko gāzu mākoni. Vārti bijuši pavērti tikai divpadsmit minūtes, un tad Nasera nomestā bumba tos aizcirta un neitralizēja. Savā ziņā sprādziens bija nācis par svētību. Taču - vai daudz Jūdas celma vīrusa izplūdis gaisā?

Grejs paskatījās uz Sūzanu. Viņa sēdēja, sarāvusies durvju ai- lā. Kovaļskis viņu sargāja. Vai viņai izdevies? Grejs zināja, ka visi, kas pašlaik atradās akā, bija darījuši daudz, lai gūtu šādus panākumus. Ja nu viss velti?

Ierunājās Līza:

- Karantīnas nodrošināšanas operācija jau uzsākta.

Grejs pētīja akas malu, augstu pacēlis ieroci. Turpat tuvumā vēl aizvien uzturējās «Ģildes» armija.

- Pasaki Peinteram, ka arī te mums noderētu palīdzība.

Viņa nodeva ziņu. Un tad nolaida tālruni. - Viņš teica, ka palīdzība jau esot ceļā. Lai mēs paskatoties augšup.

Grejs pavērās uz debesīm. Koši zilajās pēcpusdienas debesīs, izpletuši nekustīgos spārnus, riņķoja «vanagi». Liels daudzums šo «putnu» bija salaidušies no visām pusēm. Tiesa, viņi veda sev līdzi trieciensautenes.

Pasniedzies sev aiz muguras, Grejs prasīja iedot tālruni.

Līza iegrūda viņam to plaukstā.

Grejs pielika tālruni pie auss.

- Mums taču bija vienošanās nemobilizēt vietējos spēkus.

- Komandier, četrdesmit tūkstošu pēdu augstums nav gluži vietējie spēki. Turklāt es esmu jūsu priekšnieks. Nevis otrādi.

Grejs turpināja vērot debesis.

Triecienvienība šāvās lejup uz drupām, izkārtojoties uzbrukuma ierindā. Katram karavīram pie muguras bija piestiprināti nekustīgi planēšanai paredzēti spārni, atgādinot miniatūrus iznīcinātājus. Šādu

vienību varēja izsēdināt augstu gaisā.

Karavīri traucās lejup.

Mezdami nebeidzamus lokus.

Un tad, paklausot neredzamam signālam, katrs parāva auklu, un visiem reizē atdalījās spārni. Debesīs plīkšķot izšāvās izpletņi, un karavīri sāka pēdējo nolaišanās posmu. Viņi traucās lejup visapkārt gluži kā labi saskaņots deju ansamblis.

Ari citi bija ievērojuši vienības teatrālo uznācienu. Grejs dzirdēja zābaku dipoņu pa akmens plātnēm, lielākoties tā attālinājās. Grejs iztēlojās, ka melnās beretes tiek iestūķētas atkritumu tvertnēs, «Ģildes» algotņiem dodot kājām ziņu.

Taču ne visi bija gļēvi.

Atbalsojās daži šauteņu uguns paukšķi. Sākumā retumis, vēlāk jau sparīgāk. Apšaude ilga apmēram minūti, turot visus sasprindzinājumā. Virs akas pārslīdēja izpletnis, pilots šāva no gaisa. Pārlidoja vēl viens, augstu pacēlis kājas, gatavodamies nosēsties uz drupām. Skanēja būkšķi, lielākoties akas tuvumā - acīmredzot karavīriem nosēšanās koordinātas norādīja mobilais tālrunis, ko rokā turēja Grejs.

Pēkšņi pāri akas zemajai apmalei mazliet par strauju parādījās kāda galva.

Grejs ar pūlēm noturējās neizšāvis - laikus pamanīja kombinezonu.

ASV Gaisa kara flote.

- Ei, puiši, kā jums tur sokas? - karavīrs uzsauca ar austrāliešu akcentu, āķēdams nost izpletni.

Līza paspraucās garām Vigoram, acis priekā iemirdzējās.

- Raider?

Vīrs viņai uzsmaidīja. - Tas tavs vīrietis… Peinters. Pārākais čalis! Ļāva man braukt līdzi. Nav jau, protams, tas pats, kas kopā ar kanibāliem līst pāri elektrizētam tīklam… bet tam nudien nekas nelīdzinās, vai ne?

Atskanēja sauciens.

Raiders pacēla roku, parādīdams, kur atrodas, un atkal paskatījās lejup.

-Jums vēl drusku jānoturas! Kāpnes jau nes.

Viņš aizvēlās un izgaisa skatienam.

Grejs turpināja sargāt tos, kas bija palikuši akā, turēdams ieroci gatavībā.

Šajā brīdī neko citu viņš darīja nevarēja.

Ja nu paveikt vēl vienu darbu.

Viņš atkal pielika tālruni pie ass. - Direktor?

- Jā?
- Paldies, ka nepaklausījat mani, ser.
- Tāds ir mans darbs.

19. NODEVĒJS

..

14. JŪLIJS, 10.34. Bangkoka, Taizeme

BIJA PAGĀJUSI NEDĒĻA. Liza stāvēja palātā pie loga. Viņa atradās privātā slimnīcā Bangkokas nomalē. Ap nelielo divstāvu ēku, kuras teritoriju apjoza augstas sienas, pletās lekni parki, tur slējās meloņkoki un ziedēja lotosi, tur bija izvietotas dzirkstošas strūklakas un vairākas safrāndzeltenos apmetņos ietītas Būdas statujas, kur no rīta lugšanu vīraka kociņiem stiepās plānas dūmu vērpetes.

Viņa savas lūgšanas bija noskaitījusi agri rītausmā.

Viena pati.

Par Monku.

Logs bija vaļā, un aizkari pirmo reizi visas nedēļas laikā bija atvilkti. Karantīna bija beigusies. Viņa dziļi ieelpoja, tiksmīgi ievelkot nāsis jasmīnu un apelsinkoku ziedu aromātu. Aiz sienas lē- nītēm ritēja darbīgā ciemata dzīve - tur bauroja vērši, divas pavecākas sievietes tērzēja, iedamas cauri vārtiem, un zilonis, smagi stampādams, gausi vilka baļķi, taču visvairāk sirdi priecēja bērnu smiešanās. Pašus bērnus gan nevarēja redzēt, taču to smiekli tricināja gaisu kā dzidri saules zvaniņi.

Dzīve.

Cik tuvu viņi bijuši tam, lai to visu zaudētu?

- Vai zināji, - Lizai aiz muguras atskanēja balss, - ka, stāvot pie loga, saules gaisma tavu halātiņu padara caurspīdīgu? Tur iztēlei nekas daudz pāri nepaliek. Bet es jau nebūšu tas, kurš par to gaudlsies.

Viņa pagriezās, priekā starodama.

Atspiedies pret durvju stenderi, stāvēja Peinters. Rokā viņš turēja papīrā ietītu Lizas mīļāko puķu, dzelteno rožu, pušķi. Viņš bija ģērbies uzvalkā, tiesa, bez kaklasaites, toties kārtīgi noskuvies un sakopies. Izrāvies no «Sigmas» pazemes midzeņa un pavadījis nedēļu tropu zonā, viņš bija mazliet iededzis, un zilajās acīs lēkāja dzirksteles.

- Vai tad neteici, ka atgriezīsies tikai pašā vakarā? - viņa attrauca, paiedama nost no loga.

Vīrietis ienāca istabā. Privātajā slimnīcā palātu mēbelējumā nebija žēlots tīkkoks, un iekārtojums nemaz neatgādināja sterilās telpas, kādas ir vairumā slimnīcu. Palātu greznoja vāzes ar ziediem, te pat bija divi akvāriji, kuros peldēja sīciņas oranži sārtas zelta zivtiņas.

- Tikšanos ar Kambodžas premjerministru atlika uz nākamo nedēļu. Tā pat diez vai ir nepieciešama. Ari slimnīcā pēc pāris dienām atcels karantīnu.

Līza piekrītoši pamāja. No divplākšņiem visā apkaimē bija iz-smidzināts vājš dezinficējošā līdzekļa šķīdums. Ar to bija rUpīgi aplaistītas Ankortomas drupas. Bēgļu karantīnas nometnēs bija atklāti daži saslimšanas gadījumi, taču tie viegli padevās ārstēšanai.

Pretlīdzeklis bija iedarbojies.

Sūzana atradās citā slimnīcas nodaļā, viņu stingri uzraudzīja, taču ari tas bija izrādījies nevajadzīgs piesardzības mērs. No viņas patiešām tika iegūts pretlīdzeklis, un viņa bija izgājusi cauri ellei, lai to radītu. Pēc tam viņā nebija atrastas ne mazākās pēdas no vīrusa, ne cis, ne trans.

Palika vienīgi pretlīdzeklis.

Ne antivielas, ne enzīms, pat ne baltie asinsķermenīši. Pretlīdzeklis bija baktērijas. Tās pašas ciānbaktērijas, kas izraisīja mirdzēšanu.

Otrreizējā toksiskā inficēšanās bija atkal mainījusi baktēriju sastāvu, pavēršot dzīves ciklu pretējā virzienā. Baktērijas, tāpat kā nekaitīgās pienskābās baktērijas jogurtā, ievadītas organismā, radīja derīgus savienojumus, kas iznīcināja visas Jūdas celma vīrusa veidotās toksiskās baktērijas un sevī uzņēma pilnīgi visas vīrusa radītās un atstātās pēdas.

Pretlīdzeklis izraisīja vieglai gripai līdzīgus simptomus - to pārciešot, cilvēks kļuva imūns pret atkārtotu inficēšanos. Tāpat baktērija kalpoja par vakcīnu veseliem cilvēkiem, sniedzot imu- rvitāti - līdzīgi kā Salka vakcīna pret poliomielītu. Taču vislabākais bija tas, ka izrādījās - baktēriju varēja viegli pavairot uz ba- rotnēm. Paraugus izsūtīja laboratorijām visā pasaulē, un jau pašlaik tika ražots milzīgs daudzums šo baktēriju, kas tiks glabātas, lai pandēmiju varētu apspiest jau iedīglī, un pasaule būtu pasargāta no turpmākām līdzīgām sērgām.

Veselības organizācijas modri uzmanīja, lai epidēmija nesāktos no jauna.

- Kā veicas Ziemassvētku salā - tur, kur viss sākās? - Līza taujāja, apsēzdamās uz gultas malas.

Peinters izņēma no vāzes pavītušos ziedus un ievietoja tajā savas rozes. - Visumā labi. Starp citu, es palasīju papīrus, ko tavs draugs Džesijs pievāca izpriecu kuģī, pirms tas nogrima. Var secināt, ka «Ģilde» pirms aizbraukšanas no Ziemassvētku salas bija izgāzusi veselu kravu neitralizētāja gar krastu vēja pusē. Ne jau altruisma vadīti, saprotams. Viņu mērķis bija iznicināt lielāko daļu ziedošo aļģu, lai aizkavētu konkurentu izdarīt līdzīgu atklājumu.

- Vai tu uzskati, ka ziedošās aļģes vairs neparādīsies?

Peinters paraustīja plecus un apsēdās uz gultas. Viņš saņēma

sievieti aiz rokas - tāpat vien, instinktīvi, un tieši tas Līzā izraisīja tik siltas jūtas.

- Grūti pateikt, - Peinters atbildēja. - Sala pārcieta taifūna uzbrukumu. Starptautiskas juras zinātnieku vienības doktora Ričarda Grafa vadībā novēro ūdeņus. Viņš mums tik daudz palīdzēja saistībā ar krabjiem… Nospriedu, ka viņš ir pelnījis šādu norīkojumu.

Līza saspieda vīrieša roku. Izdzirdot Grafa vārdu, Līza uzreiz iedomājās par Monku, un, vērodama zelta zivtiņu šaudīšanos akvārijā pie gultas, viņa nopūtās.

Peinters atlaida plaukstu, aplika draudzenei roku ap pleciem un pievilka sev klāt. Otra roka atkal sameklēja viņas plaukstu. Viņš saprata, kur kavējas sievietes domas, un, atmetis rotaļīgu- mu, ierunājās klusā, nedaudz rūcīgā balsī.

- Tu jau zini, ka mēs iztaujājām visus, kas izdzīvoja uz «Jūru valdnieces» klāja.

Līza neatbildēja, tikai apslidināja roku viņam ap vidukli. Viņa nojauta, ka gaidāmas nelāgas vēstis.

Salā joprojām bija karantīna, kuru kopīgiem spēkiem nodrošināja Austrālija un ASV. Austrāliešu desantnieki paguva veikt vē- rienigu evakuāciju no kuģa, kurš aizdedzies grima. Lielākā daļa «Ģildes» darba tagad atradās tūkstoš pēdu dziļumā, veidojot jaunu zemūdens mājvietu plēsonīgajiem kalmāriem. Tādējādi turp nirt bija ārkārtīgi bīstami. Tika noskaidrots, ka šie kalmāri ir agrāk nezināma Taningia pasuga, un to nosauca Tatiitigia tunis - par godu Sūzanas vīram.

Vakar Līza bija sazinājusies pa tālruni ar Henriju un Džesiju, kuri atradās bēgļu nometnē Pusatas salā. Viņiem izdevies palikt dzīviem un ar iezemiešu kanibālu palīdzību pat izglābt vairākumu pacientu un Pasaules Veselības organizācijas personāla. Visus pašlaik ārstēja, un pagaidām dziedniecība noritēja labi. Diemžēl bija ari izņēmumi - cilvēki, kurus pārņēmis pilnīgs, nevaldāms neprāts. Pēc visa spriežot, viņiem smadzeņu bojājumi bija neatgriezeniski. Lielākā daļa vissmagāk slimo pacientu bija nogrimuši līdz ar kuģi. Neviens «Ģildes» loceklis nebija izglābies, visi nonākuši dzelmē.

Laikam tikai viens bija palicis dzīvs.

Džesijs bija izstāstījis Līzai par evakuāciju. Viņš bija nonācis pie kravas tilpnes, kurai priekšā bija piekaramā atslēga. Iekšā dzirdēja bērnu raudas. Viņš bija atlauzis durvis un izglābis bērnus, kas stāstīja par dīvainu eņģeli, kurš bija sapulcējis visus bērnus un ieslēdzis te - tālāk no briesmām. Pēc tam šis eņģelis, izmantodams sevi par ēsmu, bija aizvilinājis trakojošu pacientu bariņu prom no kravas tilpnes.

Bērni bija aprakstījuši šo eņģeli.

Plīvojošiem tumšiem matiem, ģērbusies zīdā, klusējusi kā kaps.

Surina.

Pēc tam viņa bija izgaisusi.

Peinters turpināja.

- Mēs izprašņājām visus nometnes iemītniekus.
- Par Monku, - viņa čukstēja.
- Kāds Pasaules Veselības organizācijas ārsts bija slēpies uz kuģa klāja un binoklī vērojis jūsu aizbēgšanu ar «Jūras šautru». Viņš redzējis, kā Monks iekrita ūdenī, kā pāri pārkrita maskēšanās tīkls, kas

piespieda viņu ūdenim. - Peinters brīdi klusēja un gurdi ieelpoja. - Viņš vairs neparādījās virs ūdens.

Līza aizvēra acis. Bija sajūta, ka viņā noticis sprādziens, un cauri dzīslām izlīst degoša skābe, kas izsūc visus spēkus. Viņā vēl aizvien bija mitusi sīka cerība… uz mazītiņu brīnumu… Tieši tādēļ viņa vēl nesen bija locījusi ceļus kādas Būdas statujas priekšā.

Viņa bija sūtījusi lūgšanu cerībā, ka Monks tomēr ir dzīvs.

- Viņa vairs nav, - Līza klusi teica, beidzot to pilnībā aptverdama.

Ak Monk…

Līza cieši piekļāvās Peinteram. Asaras samērcēja viņa kreklu. Pirksti iespiedās miesā, un viņa raudzija rast mierinājumu pie vīrišķīgā auguma.

- Vai tu jau pateici Keitai? - viņa murmināja, piespiedusi vaigu Peinteram pie krūtīm.

Peinters cieta klusu.

Līza manīja viņu nodrebam.

Viņš bija pateicis.

Līza saņēma vīriešu plaukstu, kas aptvēra viņas plecu, un noskūpstīja to.

Peinters čukstus ierunājās, dobjā un aizsmakušā balsi:

- Nekad nepamet mani.

Liza atcerējās iemeslus, kādēļ bija gribējusi doties šajā misijā - lai atbrīvotos no Peintera ēnas, lai pavērtos uz savu dzīvi citām acīm, jo abu dzīves bija pārāk cieši savijušās gan darbā, gan ārpus tā.

Viņa bija noskaidrojusi atbildi.

Sākot no kanibālu uzbrukumiem, beidzot ar vājprātīgo spīdzināšanu.

Viņa zināja, ka ir gana stipra, lai pastāvētu viena.

Tomēr…

Viņa pieliecās, noskūpstīja draugu uz lūpām, čukstēdama:

- Te ir mana vieta.

12.02

GREJS GĀJA pa slimnīcas dārza taku. Viņš bija uzvilcis džinsus, kurpes un vaļīgu kreklu ar tropu ziedu rakstu. Bija patīkami nomest slimnīcas paltrakus un ietērpties pierastajā, ikdienišķajā apģērbā. Arī svaigā gaisā, saules gaismā atrasties bija patīkami, lai arī plaušas vēl arvien smeldza un spožie stari dzēla jūtīgajās acīs. Viņš vēl nebija izveseļojies, tomēr nemierpilnā enerģija, nedēļu ieslodzīta četrās sienās, urdīja un modināja aizkaitinājumu.

Solis paātrinājās, kļuva garāks. Viņš bija apmetis loku apkārt visam dārzam, visai ēkai. Nebija vajadzīgi nekādi pārsteigumi.

Viņš šo plānu bija perinājis trīs dienas, un daži notikumi bija likuši pasteidzināt tā izpildi. Priekšā parādījās slimnīcas vārti.

Pacientiem jāva iet ārā, taču tikai līdz ciematam, kas pletās visapkārt.

Nogriezies gar augsta dzīvžoga stūri, Grejs nonāca pie nelielas nišas, nomaļa altāra, uz kura bija uztupināts resns, sarkanā zīdā tērpts Buda. Zemē tā priekšā bija iesprausti daži apkvēpuši kociņi, taču dūmi kūpēja no kāda cita puļķīša.

Atspiedies pret Budu un uzlicis plaukstu uz tā akmens galvas, stāvēja Kovaļskis. Viņš izņēma no mutes cigāru un izpūta pamatīgu dūmu mutuli.

- O, labais, - viņš it kā negribīgi, tomēr apmierināti noīdēja.

- Kur tu izrāvi… Lai nu paliek! - Grejs izstiepa roku. - Vai atradi to, ko liku sameklēt?

Kovaļskis nospieda cigāru pret Būdas plecu.

Pat Grejs nedaudz sarāvās, redzot šādu nevērīgu zaimošanu.

- Atradu. Bet ko jūs ar to visu iesāksiet? - viņš jautāja un paņēma papīrā ietītu saini, ko bija turējis aiz muguras. - Es piekukuļoju personālu, kamēr mani apmazgāja ar sūkli. Diemžēl vecis. Nekāda prieka. Toties viņš nopirka visu, ko prasījāt.

Grejs paņēma paciņu un pagriezās uz. promiešanu.

Kovaļskis sakrustoja rokas uz krUtīm un īdzīgi sarauca uzacis, pat smagi, aizkaitināti nopūtās.

Grejs pakāpās atpakaļ. - Kas par lietu?

Kovaļskis paplātīja muti, bet tad aizvēra.

- Nu, kas ir? - Grejs neatlaidās.

Kovaļskis pameta rokas gaisā.

- Nu, iesākumam… Visu šito laiku es ne reizi nedabūju izšaut. Ne ar šauteni, ne ar pistoli, pat ne ar rotaļu bisi! It kā būtu nodir- nējis Amerikā, sargādams mājas. Viss, ko es par šitām mokām dabūju, bija adatas pakaļā.

Grejs brīdi apjucis stāvēja. Tik garu runu no Kovaļska viņš nebija

gaidījis. Milzim tas viss nenoliedzami ir ķēries pie sirds. - Es tikai gribēju teikt… - Kovaļskis sarūgtināti izmeta, pēkšņi atmai- dzis.

Grejs nopūtās. - Nāc līdzi.

Viņš soļoja uz vārtu pusi. Viņš patiešām puisim bija šo to parādā.

Kovaļskis sekoja. - Kur mēs iesim?

Grejs aizveda viņu līdz vārtiem. Karavīri, kas sargāja vārtus, viņiem pamāja. Kamēr abi gāja cauri vārtiem, Grejs iegrūda paciņu padusē, izzvejoja no kabatas naudas maku, izvilka vienu banknoti un pasniedza Kovajskim.

- Ko man iesākt ar desmitnieku? - tas bija neizpratnē.

Grejs izgāja pirmais un norādīja uz zemes ceļu, tam blakus pletās tirums, kurā strādāja vietējie iedzīvotāji. Taizemiešu stilā. Četri vīrieši un divi darba lopiņi.

- Skat! Ziloņi! - Grejs rādīja.

Kovaļskis skatījās uz priekšu, paraudzījās uz naudaszīmi, ko turēja rokās, un pavērās uz ziloņiem. Sejā uzplauka plats smaids. Viņš lieliem soļiem devās pa ceļu, tad pagriezās un pūlējās kaut kā paust pateicību, taču tas neizdevās, - un viņš atkal aizslāja pa ceļu.

- Oho, man tik pajādelēt ar šito zvēriņu!… - viņš pacēla roku. - Eu, tu, Gunga Din!

Grejs pagriezās un devās atpakaļ dārzā.

Nabaga zilonis.

12.15

VIGORS GULĒJA gultā, uztupinājis uz deguna lasāmās brilles. Uz naktsgaldiņa ap zelta zivtiņu akvāriju kaudzītē krājās grāmatas. Otrpus gultai bija sakrauti izdrukāti raksti par Marko Polo, par eņģeļu rakstu, par khmeru valsts vēsturi, par Ankoras drupām.

Patlaban viņš jau ceturto reizi pārlasīja zinātnisko pētījumu ziņojumu, ko bija atradis Grejs - tūkstoš deviņi simti deviņdesmit ceturtā gada žurnāla Science rakstu, kurā bija aprakstīts pētījums par cilvēka valodu saistību ar DNS kodu.

Nudien aizraujoši…

Kustība aiz atvērtajām durvīm atrāva viņa uzmanību no papīra. Viņš ieraudzīja garām paejam Greju.

- Komandieri Pīrs! - viņš uzsauca.

Grejs apstājās pie durvīm, pablenza pulkstenī un pabāza galvu pa palātas durvīm. - Ja, monsinjor?

Vigora šāda oficiāla izturēšanās pārsteidza. Grejs acīmredzami bija satraukts. Viņš ar roku pamāja amerikānim.

- Ienāciet uz vienu bridi.

- Tieši tik daudz laika man ir. Viens bridis. - Vīrietis ienāca palātā. - Kā jūtaties?

- Labi. - Vigors atmeta, negribēdams to apspriest. - Es izlasīju šo rakstu. Nebiju zinājis, ka aktīvi ir tikai trīs procenti mūsu ge- noma. Sanāk, ka veseli deviņdesmit septiņi procenti koda ir nederīgi, lieki. Tomēr, kad šos atkritumus ievada šifrēšanas programmās, kas analizē valodas, pat šādā uz labu laimi izvēlētā nederīgā kodā sastopama valoda. Pārsteidzoši. - Vigors noņēma brilles. - Grej, ja nu mēs varētu atšifrēt šo valodu?

Grejs pamāja. - Domāju, ka mums daudz kas mūžam paliks noslēpumā.

Vigors viegli nosprauslājās. - Es jau nu gan negribēšu tam ticēt. Dievs nav mums devis tik lielas smadzenes, lai mēs izlietotu tikai mazu daļiņu no tām. Mēs esam dzimuši, lai apšaubītu, lai meklētu, lai tiektos labāk izprast pasaules - gan iekšējo, gan ārējo.

Grejs atkal slepus, ar acs kaktiņu ieskatījās pulkstenī, nemanāmi pieliekdams galvu - viņš negribēja būt nepieklājīgs.

Vigors nolēma vairs nemocīt jaunekli. Viņš acīmredzami bija aizņemts. - Labi, runāšu par svarīgo. Atcerieties, es apaļajā telpā zem Bajona minēju, ka eņģeļu raksts, iespējamā šīs nepazīstamās ģenētiskās valodas rakstiskā forma, varētu būt Dieva vārds, ar ko mūsos iekļauts kāds dižāks plāns - iespējams, tas ir ieslēpts tajos deviņdesmit septiņos procentos gēnu koda, kas tiek uzskatīts par atkritumiem. Ja nu tie nav atkritumi? Ja nu mēs kaut pa atslēgas

caurumu esam ielūkojušies tajā dižākajā plānā?

- Ko jūs ar to domājat?

- Sūzanu. Iespējams, viņas piedzīvotās pārvērtības ir sākotnējais īsais ieskats eņģeļu raksta pirmajā tulkojumā?

Vigors komandiera sejā manīja neticību un pacēla roku.

- Es šorīt no rīta apspriedos ar Līzu. Viņa izteica savas domas - saules apstarotās baktērijas aktivizēja Sūzanas smadzenes, at- riodinot to cilvēka smadzeņu daļu, kas citādos apstākļos netiek zmantota. Pēc manām domām, fakts, ka tikai maza tiesa mūsu ;ēnu koda ir aktīva un mēs izmantojam tikai nelielu smadzeņu iaļu, ir ievērības cienīgs. Vai jums tas nešķiet dīvaini?

Grejs iecietīgi paraustīja plecus. - Jā, droši vien.

Vigors turpināja.

- Ja nu šis eņģeļu raksts atklāj mūsu pilno potenciālu, kas pali-:is noslēpts mūsos un gaida atmodu? Pirmajā Mozus grāmatā teikts, ka Dievs mūs radīja pēc sava ģīmja un līdzības. Ja nu šī līdzība vēl aizvien nav atklāta un slēpjas mūsu smadzeņu aizmigušajos lokos, iekodēta mūsu nevajadzīgās DNS daļas eņģeļu valodā? Atcerieties rakstus, kas bija iegravēti sienās zem Bajona templa un mirdzēja tumsā… Ja nu tā pierakstītājs tālajā senatnē arī bija mēģinājis izdibināt tā iespējas? Jūs pats teicāt, ka tas bija nepilnīgs, šis un tas bija zudis.

- Tas tiesa, - Grejs piekrita. - Jūs pašlaik izklāstāt interesantus pieņēmumus, kurus būtu vērts papētīt sīkāk, tomēr apšaubu, vai jebkad noskaidrosim patiesību. Sūzana ir atkal vesela, un no Peintera uzzināju, ka racēju vienībai izdevies piekļūt apaļajai telpai zem Bajona. Dažas sienas palikušas veselas, taču Nasera skābes bumba noslaucījusi to virsmas tīras. No raksta nekas nav palicis pāri.

Vigoram salēcās sirds. - Žēl. Tomēr man nāk prātā, ka vienu mēs lajā alā neatradām.

- Ko tieši?

- Jūsu pieminēto bruņurupuci, - Vigors atteica. - Jūs uzskatījāt, ka telpā varētu slēpties dziļāks noslēpums, kas apzīmētu Višnu iemiesojumu.

- Bet tikpat labi tas bija tikai Jūdas celma vīruss. Mirdzošais ezeriņš. Pat jūs minējāt, ka senie khmeri droši vien nejauši uzgāja mirdzošo alu un nosprieda, ka tā ir kāda dieva mājvieta. Varbūt pat Višnu.

Vigors raudzījās komandierī.

- Varbūt tieši Sūzana bija ieskats šajā dižākajā noslēpumā, ielū-košanās dievišķā vai eņģeliskā potenciālā, kas ieslēpts visos mūs?

Grejs visbeidzot paraustīja plecus, neapšaubāmi garlaikots. Taču, kā jau Vigors bija paredzējis, komandiera uzacis tikko jaušami saraucās. Ziņkāre. Bija svarīgi, lai Grejs spētu paraudzīties uz šiem

jautājumiem bez aizspriedumiem.

Tomēr bija manāms, ka sarunu biedra prātu un uzmanību pārņēmušas citas, svarīgākas darīšanas. Viņš pamāja, lai Grejs iet prom.

Tiesa, kad Grejs bija durvīs, Vigors viņam vēl nosauca pakaļ:

- Pasveiciniet no manis Seihanu.

Grejs pavilcinājās uz sliekšņa, sarauca pieri un izgāja.

Vigors uzlika uz acīm brilles.

Ak skaistā jaunība…

12.20

GREJS PASNIEDZA kafijas tasīti sargam, kas stāvēja pie Seihanas palātas.

- Vai viņa ir pamodusies?

Jaunākais leitnants no Peorijas, jauneklis smilškrāsas matiem, paraustīja plecus. - Nezinu.

Pēc otrās operācijas, kurā lāpīja viņas šauto brūci, pacientei gandrīz nepārtraukti deva miega zāles. Seihanas iepriekšējais ievainojums bija nopietni traumēts atkal, un tāpēc sākusies iekšējā asiņošana.

Tikai tālab, ka viņa bija izglābusi Grejam dzīvību.

Viņš atcerējās, kā Seihana bija viņu stiepusi, sāpjpilno izteiksmi čūlām klātajā sejā, aiztūkušo aci. Taču tobrīd Grejs nebija zinājis, ka, atgriežoties pēc viņa, sieviete gandrīz gājusi bojā.

Grejs iegāja palātā.

Viņa gulēja ieplestām rokām, pieķēdēta pie gultas ar roku dzelžiem.

Sieviete bija ietērpta pacienta virssvārcl, apsegta ar tīru palagu.

Palāta, kurā parasti nometināja garīgi slimos pacientus, bija sterila un vēsa. Vienīgās mēbeles telpā bija gulta un pie sienas piestumtas nestuves uz riteņiem. Augstu, šauru lodziņu sedza dzelzs žalūzijas.

Kad viņš ienāca, Seihana sakustējās un pagrieza galvu. Seja nocietinājās, viņa mazliet nolaida acis, it kā kaunēdamās par savu bezpalīdzīgo stāvokli. Bet tad uzšvirkstēja dusmas, nomācot visas pārējās emocijas. Viņa paraustīja vienu dzelžos ieslēgto roku.

Grejs pienāca klāt un apsēdās uz gultas malas.

- Lai arī mani vecāki ir palikuši dzīvi, - viņš ķērās vērsim pie ragiem, - tas nenozīmē, ka es tev piedodu. Tas nenozīmē, ka es tev to jebkad piedošu. Tomēr es esmu tavs parādnieks. Es neļaušu tev šādi nomirt.

Grejs izņēma no kabatas roku dzelžu atslēgas. Viņš pasniedzās un paslēja augšup Seihanas plaukstas locītavu. Piespiedis tai pirkstus, vīrietis manīja, ka viņas pulss paātrinās.

- Tevi rit no rīta sūta uz Guantanamo līci, - viņš bilda.
- Es zinu.

Gan viņa, gan Grejs apzinājās, ka tas būtībā ir nāves spriedums. Ja sievieti nenonāvēs uzreiz, viņu apklusinās «Ģilde» vai kāds izlūkdienests. Izraēlas Mossad pavēle nošaut Seihanu uz vietas joprojām bija spēkā.

Viņš ieslidināja atslēgu slēdzenē un pagrieza. Vienas rokas dzelzs aproce atsprāga vaļā.

Seihana piecēlās sēdus. Aizdomu dzirksts acīs tomēr neizgaisa.

Viņa izstiepa plaukstu, lūgdama atslēgu - it kā pārbaudīdama Pīrsu.

Grejs atslēgu iedeva. Kamēr viņa atslēdza otro aproci, Grejs nolika uz gultas paciņu, ko viņam bija sagādajis Kovaļskis.

- Te ir trīs apģērba kārtas - medicīnas māsas formas tērps, vietējās drānas un ari kaut kas līdzīgs maskēšanās kārtai. Tur ir ari vietējā nauda. Dokumentus gan es tev nevarēju sagādāt - vismaz ne tik īsā laikā.

Arī otra aproce atlēca vaļā. Viņa pagriezās un berzēja plaukstas locītavas.

Aiz durvīm atskanēja kluss bUkšķis, it kā kāds būtu nozvēlies uz grīdas.

- Ak, jā, vēl es sazāļoju sargu.

Viņa paskatījās uz durvīm, tad uz vīrieti. Acis iedzirkstējās. Pirms Grejs paguva attapies, sieviete metās viņam virsū, satvēra aiz apkakles un pierāva klāt. Viņa skūpstīja Greju, mute pavērās un smaržoja pēc saldām zālēm.

Grejs instinktīvi atrāvās. Viņš nebija nācis te, lai…

Ai, pie velna…

Viņš aizlika roku Seihanai aiz muguras un piespieda sev cieši klāt. Neatlaidusies viņa uzrāpās vīrietim virsū un pārrāpās pāri. Pēkšņi viņa jau stāvēja uz grīdas. Grejs pagriezās un atslīdēja atmuguriski.

Atskanēja roku dzelžu klikšķi.

Seihana atgrūda viņu.

Labā roka izrādījās pieķēdēta pie gultas.

Viņš pacēla galvu, un tieši tajā brīdi sejā triecās elkonis.

Galva atkrita atpakaļ. Mutē bija asiņu garša.

Seihana lēca virsū un piezemējās Grejam uz krūtīm, iespiežot viņu gultā. Viņa atvēzēja dūri. Grejs pacēla brīvo roku, lai aizsargātos no sitiena. Viņa pašķieba galvu.

- Tam jāizskatās pārliecinoši, citādi Guantanamo cietumā par nodevību sēdēsi tu.

Viņai bija taisnība.

Grejs nolaida roku.

Viņa zvēla stipri. Pārsita lūpu. No sitiena galvā zvanīja. Seiha- ia papurināja smeldzošo roku, savilka to durē un atvēzējās pa)tram lāgam.

- Un tas par to, ka man neuzticējies, - viņa strauji sacīja un blieza atkal.

No deguna izšļācās asinis. Uz brīdi Grejs zaudēja samaņu, bet ad atžirga.

Viņa pieliecās pie auss. - Vai atceries to solījumu, ko tev devu ? ašā sākumā?

- Kuru? - Viņš novērsās un izspļāva asinis.

- Es tev apņēmos atklāt, kurš ir slepenais aģents - bet tikai tad, cad viss būs beidzies.

- Bet aģenta taču nav.

- Vai tu esi par to tik drošs?

Sieviete vērās viņā no augšas. Piepeši viņš vairs nebija pārliecināts.

- Velns!

- Smuki uztūks. - Seihana sašķobīja lūpas, pētīdama viņu kā nākslinieks, kas apskata pašlaik topošo eļļas gleznu. Un piebilda: - Aģente esmu es, Grej.

- Ko…

- Es esmu «Ģildē» iesūtītā aģente.

Viņa trieca dūri vīrietim pa aci. Grejam uz bridi sametās tumšs icu priekšā.

- Es esmu no labajiem, Grej. Vai tiešām tu vēl neesi to apjēdzis?

Grejs gulēja, un apziņa tinās kā miglā - gan no viņas teiktā, gan no sitieniem.

- Tu esi dubultaģente? - viņš neticības pilns izgrūda. - Pirms liviem gadiem tu man šāvi taisni krūtis!

Viņa atkal savilka dūri. - Es zināju, ka tev mugurā ir šķidrās vārpas. Vai tev nelikās dīvaini, ka man bija tādas pašas? Vai sapratība, Grej?

Dūre atkal triecās lejup, un viņa galva atkrita atpakaļ. Tad Seilana paknaibija Greja virsdeguni, neapšaubāmi prātodama, vai o salauzt.

- Un Sibīrijas mēra bumba? - viņa atgādināja. - Detrika fortā?

- Tā jau bija sterilizēta. Tā nevarēja uzsprāgt. Es bija paredzējusi vainot bumbas ražotāju.

- Bet… Venēcijas muzeja kurators? - Grejs izspļāva. - Tu viņu ukstasinīgi nogalināji.

Viņa iecirta nagus Grejam kreisajā vaigā un ievilka dziļas dzeldinošas vagas.

- Ja es to nebūtu izdarījusi, tiktu noslaktēta visa viņa ģimene - sieva un meita.

Grejs saviebās un vērās augšup. Viņai uz visu bija atbilde.

Seihana iztaisnojās, atlieca plaukstu, pievirzot tās pamatni sev tuvu ausij un nopētīja viņa degunu. - Un es neapstāšos… Es tur darbojos piecus gadus un, sasodīts, es nedrīkstu atkāpties tagad, kad varu kuru katru bridi noskaidrot, kas patiesībā vada «Ģildi».

Seihana sita, taču Grejs paguva satvert viņas plaukstu.

Viņa paliecās uz priekšu, spiezdama ar spēku.

- Seihana…

Viņa cieši lūkojās vīrieti, muskuļi bija sasprindzināti, acis dega it

kā sāpēs. Abu skatieni sastapās. Seihana nopētīja viņa seju, it kā kaut ko meklēdama. Šķiet, neatrada. Uz mirkli Seihanas sejā pazibēja vilšanās. Ari nožēla… varbūt vientulība. Bet tikpat ātri tā izgaisa.

Viņa trieca sejā ar otru elkoni, sitiens trāpīja pa ausi, un gar acīm nošķīda dzirksteles. Grejs palaida sievietes roku vaļā. Viņa atliecās un rausās nost.

- Nu jau pietiks, - Seihana izmeta un aizgriezās.

Viņa piegāja pie drēbju sainīša, nometa pacienta virssvārci un aši uzvilka medicīnas māsas formas tērpu, aplikdama ari atturīgu zīda šalli, lai noslēptu dzīstošo seju. Viņa visu laiku stāvēja ar muguru pret Greju.

- Seihana?

Apģērbusies viņa, ne vārda nebilduši, devās uz durvīm. Seihana pat nepagriezās, tikai pie durvīm vēl beidzamo reizi klusi izmeta pār plecu, it kā pasviezdama viņam glābšanas riņķi.

- Uzticies man, Grej. Kaut mazliet. Esmu to pelnījusi.

Seihana izgāja, pirms vīrietis paguva atbildēt, un durvis aiz viņas aizcirtās.

Uzticies man…

Lai Dievs apžēlojas - viņš patiesi uzticējās.

Grejs uztrausās gultā pussēdus. Seja sāpīgi pukstēja, viena acs jau gandrīz bija aiztūkusi.

Pagāja piecpadsmit minūtes. Pietiekami ilgs laiks, lai aizbēgtu.

Visbeidzot durvis atvērās un parādījās Peinters.

- Ierakstījāt? - Grejs taujāja.
- Iekārtas fiksēja visu sarunu.
- Vai pastāv iespēja, ka viņa stāsta patiesību? Peinters sarauca pieri un pameta skatienu uz durvīm.
- Viņa ir zvērināta mele.
- Iespējams, viņai tādai jābūt - lai izdzīvotu «Ģildes» rindās. Peinters atslēdza roku dzelžus. - Lai nu kā, pasivais raidītājs,

ko ievietojām viņas vēderā operācijas laikā, ļaus izsekot Seihanas atrašanās vietu.

- Ja nu «Ģilde» to atklāj?
- Tas ir no plastikas polimēra, rentgenā nav redzams. To nemūžam neatradis.

ja nu vienīgi uzšķēržot viņai vēderu. Grejs piecēlās.

- Tā nebija pareizi. Jūs to zināt.
- Priekšniecība mums citādi neļāva laist viņu brīvībā. Grejs atcerējās Seihanas acis, kas vērās viņā.

Viņš zināja divas patiesības.

Seihana nebija melojusi.

Un pat tagad viņas briviba bija tikai šķietama.

EPILOGS

..

11. AUGUSTS, 08.32 Takomapārka, Merilendas pavalsts

- RESTAURĀCIJA veikta godam, - Grejs atzina.

Tēvs slidināja ar Turtle Wax samitrinātu drāniņu pāri Thunderbird korpusam. Viņi bija izvilkuši kabrioletu no konfiscēto auto stāvvietas un ar evakuatoru atgādājuši mājās. Peinters bija sarunājis, ka Thunderbird saremontēs labākajā vecu auto restaurācijas darbnīcā Vašingtonas apkaimē. Tēvs pagajušajā nedēļā bija aizbraucis tam pakaļ, bet Grejs to tikai tagad pirmo reizi redzēja.

Tēvs atkāpās, iespiedis rokas sānos. Viņam mugurā bija ar eļļu notraipīts apakškrekls un garas isbikses, no kurām ārā spraucās jaunā DARPA izprojektētā un «Sigmas» gatavotā īpaši labas kvalitātes protēze. Taču ne jau kāja pašlaik nodarbināja tēva domas.

- Grej, ko tu domā par jaunajiem diskiem? Nav tik smuki kā vecie Kelsey spieķu diski, ko?

Grejs pienāca un nostājās blakus tēvam. Izskatījās tādi paši.

- Tev taisnība, - viņš tomēr attrauca. - Nudien draņķīgi.

- Hmm, - tēvs negribīgi norūca. - Tomēr šie man tikuši par brīvu. Tas zellis Peinters bija dāsns pēc vella.

Grejs manīja, kādā virzienā saruna aizvirzījusies. - Tēt…

- Mēs ar māti visu šito pārrunājām, - viņš turpināja, neatraudams skatienu no riteņiem. - Mēs nospriedām, ka tev vajadzētu palikt «Sigmā».

Grejs pakasīja pakausi. Viņam kabatā bija atlūgums. Atgriezies no Kambodžas, viņš bija atradis tēvu slimnīcā ar elektrošoka apsvilinātām krūtīm. Mātes roka karājās cilpā - viegls plaukstas locītavas lūzums. Taču visbriesmīgāk bija redzēt mātes nozilināto aci.

Tas viss bija viņa dēļ.

Slimnīcā Grejs gandrīz bija zaudējis savaldīšanos.

Kādu drošību viņš varēja sniegt saviem vecākiem, atrazdamies šajā organizācijā? «Ģilde», bez šaubām, zina, kas viņš ir un kā sameklēt viņa vecākus. Peinters centās viņu mierināt, apliecinot, ka «Ģilde» šādā karā neiesaistīties - organizācijā nebija pieņemts atriebties, atdarīt par pārestībām. Peinters bija apzvērējis, ka turpmāk pirms misijām Greja vecākus nogādās drošā vietā.

Taču dažas misijas ieradās uz motocikla un nogāzās piebraucamajā ceļā.

Tās nekādi nevarēja iepriekš paredzēt.

- Grej, - tēvs neatlaidās. - Tu dari nozīmīgu darbu. Tu nedrīksti ļaut, lai raizes par mums tevi kavē.

-Tēt…

Vecākais vīrietis pacēla roku. - Es savas domas esmu pateicis. Lēmumu pieņem pats. Man vēl jāizdomā, vai man šie diski iet pie sirds.

Grejs jau griezās, lai dotos prom.

Bet tēvs viņu satvēra aiz pleca un ar vienu roku pievilka klāt. Apskāva, vienu reizi saspieda un tad atgrūda.

- Ej paskaties, ko mamma mums taisās piededzināt brokastīm.

Pie sētas durvīm Grejs sastapās ar māti, kas tobrīd nāca ārā.

- A, Grej, es nupat runāju pa tālruni ar Keitu. Tu šorīt vēl iebraukšot pie viņas.

- Jā, pirms darba. Man uz lieveņa ielas pusē glabājas dažas Monka mantas. Tētis ļāva paņemt Thunderbird, lai es varētu pēcpusdienā veikt dažus darbus, ko Keita man lūgusi izdarīt.

- Es zinu, ka bēres ir pēc divām dienām. Taču man ir daži pīrāgi. Vai tu nevarētu tos viņai aizvest?

- Pīrāgus? - Grejs šaubīdamies vaicāja.

- Nebaidies, es tos iegādājos maiznīcā uz mūsu ielas. Ak, jā, un dažas rotaļlietas Penelopei. Nopirku arī tādu jauku džemperī ti ar zilonīšiem…

Viņš tikai māja ar galvu, zinādams, ka ar laiku māte pārstās runāt.

- Kā Keita jūtas? - viņa pēdīgi jautāja.

Grejs pakratīja galvu. - Ir labāk, ir sliktāk.

Lielākoties slikti.

Māte nopūtās. - Atnesīšu tos pīrāgus. Pēdējoreiz, kad Keitu redzēju, viņa bija tieva kā striķis. Nabaga meitene.

Drīz, turēdams rokā papīra turzu ar kastītēs ievietotiem pīrāgiem, Grejs cauri mājai devās uz ielas durvīm. Viņš iznāca uz plašā lieveņa, kur stāvēja kastu kaudze. Tajās bija saliktas mantas no Monka darba skapīša un dažas Monkam piederošas lietiņas, kas bija atradušās Greja dzīvoklī.

Grejam bija jānogādā ari kāda kastīte uz apbedīšanas biroju. Miljardieris Raiders Blants bija atsūtījis Monka protēzi - lai to noņemtu, viņam bija nācies pārgriezt hidroplāna spārna balstu. Kei- ta bija atteikusies uz to pat paskatīties. Grejs nevarēja viņai to pārmest. Tomēr viņa bija lūgusi ievietot protēzi tukšajā zārkā, ko nolaidīs Ārlingtonas nacionālajā kapsētā. Katram bija jāatnes kāda piemiņas lietiņa, ko ielikt zārkā.

Grejs bija atradis kaseti ar Monka iemīļotāko filmu. Šo kaseti Monks bija atstājis Greja dzīvoklī kādā vakarā, kad abi bija sēdējuši un skatījušies filmas, ēdot picu un graužot popkornu. «Mūzikas skaņas». Monks zināja visus vārdus un dziedāja līdzi, ucinādams Penelopi uz ceļgala. Nevienam Greja paziņam nav tik laba sirds kā bija Monkam.

Viņš būtu bijis labs tēvs.

Grejs piegāja pie šūpuļkrēsla. Viņš izvilka no kabatas atlūgumu, trīsreiz pārlocītu un mazliet sagumzītu lapiņu, un ar īkšķi un rādītājpirkstu izlīdzināja krokas. Kaut varētu apspriesties ar Monku!

Apsēzdamies viņš izdzirdēja kastē ieskrapstamies.

Te mitinājās nudien bezbailīgas vāveres.

Sasodīts, pīrāgi!…

Grejs piecēlās un apskatīja turzu ar pīrāgiem, taču skrapstoņa neskanēja no tās. Viņš sarauca pieri un izcilāja kastes, līdz atrada īsto.

Kas tad tas?

Grejs noņēma vāku.

Peinters bija licis ne tikai salabot tēva kājas protēzi un saplui- nīto Thunderbird. Viņš nebija gribējis, lai Monka mākslīgā roka tiktu aprakta, viscaur apsvilusi. Tādēļ protēze bija rūpīgi atjaunota un ievietota kastē putuplasta veidnē.

Bet tagad viens no pirkstiem bakstīja putuplastā.

Grejs izcēla roku. Rādītājpirksts kustējās. Grejs juta, ka viņam pār muguru pārskrien šermuļi. Ja nu to būtu ieraudzījusi Keita?

Droši vien īssavienojums.

Viņš nolika rokas protēzi uz lieveņa krēsla. Pirksts turpināja raustīties un klaudzināja pa koka virsmu. Grejs riebumā novērsās. Viņš izrāva mobilo tālruni, grasīdamies sakurt pirti tam «Sigmas» darbiniekam, kurš dzen tādus perversus jokus.

Taču, sastādot numuru, klaudzināšana neizprotamā kārtā piesaistīja viņa uzmanību, un ieklausījies Grejs atskārta, ka pirksts klabina ritmiski.

Izsitot Morzes kodu.

Visiem zināmo palīgā saucienu.

S.O.S.

Grejs apsviedās un blenza uz roku.

Nevar būt!

- Monk… ?

14.45 Kravana kalni, Kambodža

SŪZANA TJŪNISA KĀPA augšup pa stāvo, džungļiem klāto kalnu nogāzi gar spožo ūdenskritumu. Gaisā virmoja viegla mig- liņa, mirguļodama raibajā saules gaismas kritumā. Garāmgājēja iztraucēja Kambodžas gibonu, kas ar vienu roku karājās vīnstīgā, un pērtiķis, savilcis melni pelēko seju, ietarkšķējās.

Viņa turpināja ceļu, mērķtiecīgi soļodama cauri lietus mežam. Kravana kalni veido Kambodžas un Taizemes robežu, te ir neapdzīvojami biezi meži un nepārvarami kalni. Ceturtajā dienā, ko viņa pavadīja kalnos, nakti pārlaižot šūpuļtīklā zem moskītu pārklāja, viņa bija pamanījusi reti sastopamo Indoķīnas tīģeri - druknais kaķis ar spilgti iezīmētajām svītrām aizslīdēja džungļos, klusu rūkdams.

Citu lielāku radību viņa savā ceļā nebija sastapusi, vienīgi kaucošus gibonus.

Cilvēkus ne tik.

Nomaļais un grūti pieejamais apvidus reiz bija pēdējais sarkano khmeru partizānu patvērums - tie slēpās šeit skarbo dabas apstākļu dēļ. Te vēl aizvien bija daudz kājnieku mīnu.

Taču Sūzana sprieda, ka viņa atrodas vairāku dienu gājienā tālāk par vietām, kur kāds cilvēks uzdrošinājās rādīties. Te savu degunu nebāza pat partizāni. Viņa nonāca klints korē un sekoja

straumei pa mežiem klāto līdzenumu. Gabaliņu tālāk ūdenī no baļķiem ieslīdēja daži apveidi.

Batagur baska.

Batagurs, Āzijas upju bruņurupucis. Viena no visapdraudātākajām sugām pasaulē.

Saukts arī par karalisko bruņurupuci, godāts kā dievu sargs.

Šeit tie bija atraduši sev mājvietu.

Pagājusi garām to dubļu midzeņiem un pārziemošanas alām, Sūzana pienāca pie vairākām krūkām, kas rindojās pie upes - tie bija trīs pēdas augsti cilindra formas māla podiņi, aplipuši ķērpjiem, rotāti izsmalcinātiem rakstiem. Senās apbedīšanas krūkas. Tajos atradās karaļu un karalieņu kauli. Šādas vietas bija izkaisītas kalnos, un tika uzskatītas par neaizskarami svētām.

Šo, vissenāko vietu, nebija apmeklējis neviens.

Sūzana nogriezās no upes krasta un izgāja cauri kapsētai. Apbedīšanas krūku krājums drīz kļuva retāks, mežs atdūrās pret ieplaisājušu klints sienu.

Viņa zināja, kurp iet, kopš brīža, kad doktore Kamingsa bija viņu atdzīvinājusi. Sūzana bija ieguvusi vairāk nekā tikai pretli- dzekli sērgai visā pasaulē - taču viņa nevienam to nebija stāstījusi.

Nebija īstais laiks.

Sūzana nonāca pie klints un piegāja pie plaisas zibens formā, kas apakšā bija divas pēdas plata. Viņa izlocījās no segas, ko bija apmetuši ap pleciem, un pagriezās sāniski, lai iesprauktos plaisā. Sperdama sīkus solīšus, viņa slīdēja aizvien dziļāk. Saules gaisma aiz muguras dzisa, ar katru brīdi plēnēja aizvien vairāk.

Drīz viņa stāvēja pilnīgā tumsā.

Sūzana pastiepa roku uz priekšu un lika pirkstu galos iedegties spožai ugunij, kas aizvijās līdz pat plecam. Viņa pacēla roku, apgaismodama apkārtni kā lampa.

Arī šo spēju viņa bija glabājusi noslēpumā.

Taču tas nebija lielākais noslēpums.

Apgaismodama pati sev ceļu, viņa gāja aizvien dziļāk.

Sūzana nezināja, cik tālu aizgājusi, laika ritums šķita zudis. Taču viņa lēsa, ka ir iestājusies dziļa nakts.

Pēc kāda laika dziļāk klintī parādījās mirdzums, kas aicināja vinu.

Sveica.

Tāds pats, kādu izstaroja viņa.

Sūzana turpināja iet nesteidzīgi, neredzēdama vajadzību pielikt soli.

Visbeidzot viņa ienāca lielā alā. Te atklājās gaismas avots. Tālumā kā zvaigžņu klajš debesīs aizstiepās sīkas mirdzošas uguntiņas. Daudzi simti. Viņa iegāja alā un sāka soļot garām šīm ugunīm.

Uz grīdas, izpletuši locekļus, gulēja cilvēkveidīgi stāvi, katrs mirdzēja iekšējā ugunī, miesa spīdēja kristāliskā caurspīdīgumā. Viņa ieskatījās ciešāk vienā no šiem stāviem. Redzama bija vairs tikai nervu sistēma - smadzenes, mugurkaula smadzenes un pe- rifēro nervu mudžeklis. Atplestās rokas, kurās stiepās un mudžēja smalkas plānas šķiedras, izskatījās kā izplesti spārni, klāti smalku nervu kamoliem kā spalvām.

Eņģeļi tumsā.

Snauduļo. Gaida.

Sūzana soļoja uz priekšu un nonāca pie būtnes, kas nebija tik iztukšota, kurā vēl bija redzami sirds puksti un asinsrite, kur vēl vīdēja izteiktas, manāmas kaulu aprises.

Sūzana atrada tukšu vietu tai blakus. Viņa izstiepa rokas un pārlaida pirkstu galus kaimiņam.

Atskanēja vārdi senā itāļu dialektā, taču viņa saprata.

Vai tas ir paveikts?

Viņa nopūtās. Jā. Es esmu pēdējā. Avots ir iznīcināts.

Tad dusi, bērns.

Cik ilgi? Kad pasaule būs gatava?

Viņš atbildēja, teikdams, ka miegs būs gaužām ilgs.

Ko man iesākt?

Ej mājās, mans bērns… pagaidām ejam mājās.

Sūzana aizvēra acis un ļāva tam, kam bija jāguļ, palikt tepat. Viss pārējais no viņas ieslīdēja burbulī, kas bija visa viņas dzīves būtība, un izgāja cauri pretī tam, kas viņu gaidīja aiz tā.

Gaismas apžilbināta, Sūzana lūkojās saulei tieši virsū. Pēc brīža viņa nolaida skatienu un samiedza acis. Pasaule visapkārt pildījās no jauna. Laivas vieglā šūpošanās zem kājām. Vientuļas kaijas kliedziens, viļņu šļaksti gar laivas korpusu un vēja plūsma, kas noslīdēja gar ādu.

Vai tas bija sapnis, atmiņas… vai kas vairāk?

Viņa ieelpoja sāļo gaisu. Bija skaista diena.

Sūzana piegāja pie kuģa reliņiem un vērās uz zilo klajumu. Tālumā izauga dažas zaļas salas. Slīdēja pāris mākonīšu. Viņa dzirdēja soļus uz kāpnītēm, kas veda uz salonu.

Pagriezusies Sūzana ieraudzīja viņu - ģērbies isbiksēs un Ocean Pacific tenisa kreklā, viņš turēja rokas uz kāpnīšu margām. Viņš ieraudzīja sievieti un savilka izbrīnītu seju. Bet tad pasmaidīja.

- Ā, re, kur tu esi.

Sūzana pieskrēja pie Grega un apvija tam rokas. Salonā ierējās Oskars. Veco suni apsauca kāda īgna balss. Sūzana pieglaudās vīram, ieklausīdamās viņa sirds pukstēšanā. Viņš apskāva sievu.

- Kas noticis, Sūzana?

Viņa pacēla acis pret Gregu un pārvilka pirkstu pār viņa trīs dienas vecajiem bārdas rugājiem uz zoda. Tad pasniedzās uz pirkstgaliem, lai noskūpstītu vīru. Viņš paliecās zemāk, sievai pretī. Viņa zināja, ka ir mājās.

AUTORA PIEZĪMES. Patiesība vai izdomājums?

ARĪ ŠOREIZ PATEICOS par to, ka devāties man līdzi šajā ceļojumā. Kā parasti, esmu nolēmis šajās beidzamajās lappusēs veikt savdabīgu romāna autopsiju, nodalot faktus no izdomājumiem. Šo apskatu esmu sadalījis pa tematiem.

MARKO POLO. Romāna prologā aprakstīts galvenais noslēpums, kas saistīts ar Marko Polo flotes likteni, viņam atgriežoties no Venēcijas. Kuģu un to apkalpju liktenis joprojām ir miglā tīts. Par Marko iespējamo mīlas dēku ar princesi Kokečinu turpina plūst baumas, īpaši jau tālab, ka nomirstot viņa īpašumā palika princeses galvasrota. Marko līķis patiešām pazuda no Sanlorenco baznīcas kapenēm, un tā arī nav noskaidrots, kur tas palicis.

EŅĢEĻU RAKSTS UN CITI AR VALODU SAISTĪTI JAUTĀJUMI. Eņģeļu rakstu izgudroja Johans Tritēmijs un Henrigs Agripa, kuri apgalvoja - pētot šos simbolus, iespējams sazināties ar eņģeļiem. Raksts izveidots no senebreju rakstu zīmēm. Ebreju Kabalas piekopēji uzskata, ka, pētot rakstu zīmju lokus un vijumus, iespējams pavērt ceļu uz iekšējo gudrību. Visbeidzot, pārceļoties uz mūsdienām, uzdodam jautājumu - vai mūsu ģenētiskajā kodā ir ieslēpta kāda valoda? Saskaņā ar 1994. gadā žurnālā Science publicēto rakstu, atbilde ir jā, pilnīgi droši. Lai gan - nav zināms, kas šajā kodā ir ierakstīts.

BAKTĒRIJAS. Pienainas jūras, ko izraisa lāgu lāgiem uzziedošas mirdzošas aļģes, ir zinātnisks fakts. Vairāki satraucoši raksti Los Angeles Times vēsta, ka mūsu jūrās pastāv aizvien lielāki seno organismu uzplūdu draudi - to vidū ir indīgas medūzas, dedzinošas jūraszāles un toksiski mākoņi, ko izraisa aļģu ziedēšana. Taču visdīvainākais apgalvojums šajā romānā - tas, ka tikai desmit procenti cilvēka ķermeņa šūnu ir paša cilvēka (pārējais sastāv no baktērijām un parazītiem) - ir patiess! Šo tematu vienlaikus šausminoši un uzjautrinoši apskata kāda brīnišķīga grāmata «Dzīvā daba cilvēkā» (Human Wildlife), ko sarakstījis doktors Roberts Bakmens. Tikai neēdiet pirms lasīšanas!

SĒRGAS. Anglijas ciematiņā īemā mēra laikā patiešām izdzīvoja neparasti daudz cilvēku - atklājās, ka pusei tā iemītnieku novērojama ģenētiska novirze. Dīvaini, taču tā ir patiesība. Turpretim, runājot par Sibīrijas mēri, vienīgā atšķirība starp tā baktērijām un to miermīlīgajām, dārzos mītošajā māsīcām ir divi gēnu koda gredzeni, ko sauc par plazmīdām. Te loģisks šķiet jautājums - no kurienes šīs plazmīdas rodas?

FAUNA. Ziemassvētku salas sarkanie zemes krabji patiešām ik gadu mēro krāšņu migrācijas ceļu, miljoniem lielu krabju dodas uz jūru. Ir gadījumi, kad to spīles tiešām pārdur riepas. Runājot par nepatīkamo lancetveida divmu- ti, tā dīvainā un nejaukā dzīves cikla apraksts ir precīzs. Plēsonīgo kalmāru attēlojums ir balstīts uz Taningia danae pasugu - to īpatņi izaug pat sešas pēdas gari, tie medī baros, mirdzina spožas gaismiņas un to taustekļiem ir āķi. Nudien, skarbi kalmāriņi.

KANIBĀLI UN PIRĀTI. Indonēzijā pirātisms joprojām ir strauji augošs rūpals - pieteikties darbā varat jebkurā laikā. Arī kanibālu ciltis Indonēzijas salās vēl aizvien atrodamas, taču garšvielas gan pašam jāņem līdzi. Ģenētiskā saslimšana, ko sauc par Prādera-Villija sindromu (slimniekam ir nepiesātināma apetīte), ir īsta un drausmīga, taču nekādi nav saistīta ar kanibālismu. Vai mēs visi savulaik neesam bijuši kanibāli? Gēnu pētījumi mūsdienās atklājuši, ka cilvēkā ir īpašs gēnu komplekts, kas pasargā no slimībām, kuras var iegūt, vienīgi ēdot cilvēka gaļu.

ANKORA. Visi drupu apraksti - sākot ar piena kulšanas mitu un beidzot ar divsimt akmens bodhisatvas sejām - ir precīzi. Arī tas, ka tempļu izkārtojums atbilst zvaigznēm Pūķa zvaigznājā, ir fakts. Sīkāk par to lasiet Greiema Henkoka un Santas Faijas grāmatā «Debesu spogulis» (He- aven's Mirror).

BAKTĒRIJAS. Pienainas jūras, ko izraisa lāgu lāgiem uzziedošas mirdzošas aļģes, ir zinātnisks fakts. Vairāki satraucoši raksti Los Angeles Times vēsta, ka mūsu jūrās pastāv aizvien lielāki seno organismu uzplūdu draudi - to vidū ir indīgas medūzas, dedzinošas jūraszāles un toksiski mākoņi, ko izraisa aļģu ziedēšana. Taču visdīvainākais apgalvojums šajā romānā - tas, ka tikai desmit procenti cilvēka ķermeņa šūnu ir paša cilvēka (pārējais sastāv no baktērijām un parazītiem) - ir patiess! Šo tematu vienlaikus šausminoši un uzjautrinoši apskata kāda brīnišķīga grāmata «Dzīvā daba cilvēkā» (Human Wilcilife), ko sarakstījis doktors Roberts Bakmens. Tikai neēdiet pirms lasīšanas!

Džeimss Rollinss

JŪDAS VĪRUSS

Redaktore Ingūna Jundze Korektore Anija Brice Maketētā ja Ilze Kalēja Atbildīgā sekretāre Ilze Kalēja

"Apgāds "Kontinents"", LV-1050, Rīgā, Elijas ielā 17, tālr. 7204130. Apgr. formāts 130x200. Ofsetiespiedums. Iespiesta un iesieta SIA "Jelgavas Tipogrāfija", LV-3002, Jelgavā, Langervaldes ielā 1A.

Dž. Rollinss

Ro 375 Jūdas vīruss/ No angļu vai. tulk. Uldis Šēns.-R.," Apgāds "Kontinents"", 2008. - 496 lpp.

ISBN 978-9984-35-393-7
"Apgāda "KONTINENTS"" interneta grāmatnīca
Pirmais interneta grāmatveikals Latvijā aicina Jūs savās lappusēs! Mūsu adrese interneta:
www.kontinents.lv
[1] Tagad Feodosija Krimas pussala.
[2] spīdoši gaismas kūļi, kādi rodas negaisa laikā virs asiem, izstieptiem priekšmetiem. Parādība ieguvusi nosaukumu no Svētā Elmo baznīcas, virs kuras torņiem tās bieži veidojušās.